

Satan Dụ Dàng Nhặt Được Cô Vợ Nhỏ

Contents

Satan Dụ Dàng Nhặt Được Cô Vợ Nhỏ	3
1. Chương 1: Không Đắc Tội Nổi	4
2. Chương 2: Không Khí Mập Mờ	5
3. Chương 3: Cứ Như Vậy	6
4. Chương 4: Chủ Đề Vẫn Vậy	8
5. Chương 5: Đi Đón Anh	9
6. Chương 6: Chuyển Ra Nơi Khác	11
7. Chương 7: Người Đàn Ông Đây Là Người Rất Tốt	12
8. Chương 8: Trong Mắt Cực Kỳ Bi Thương	14
9. Chương 9: Thói Quen Đáng Sợ	15
10. Chương 10: Gặp Nguy Hiểm	17
11. Chương 11: Đúng Hẹn Mà Đến	18
12. Chương 12: Chờ Người Đến	19
13. Chương 13: Bị Thương	22
14. Chương 14: Em Có Thể Làm Dịu Cơ Đau	23
15. Chương 15: Một Trận Đau Nhức Ngọt Ngạt	25
16. Chương 16: Tại Sao Không Đi	26
17. Chương 17: Đi Tắm Nước Lạnh	27
18. Chương 18: Gặp Nhau Trong Bữa Tiệc	29
19. Chương 19: Làm Anh Mất Hứng	30
20. Chương 20: Rời Cuộc Sớm	32
21. Chương 21: Có Phần Vui Mừng	33
22. Chương 22: Vẫn Chưa Quen	34
23. Chương 23: Anh Làm	36
24. Chương 24: Cùng Xem Biểu Diễn Với Anh	37
25. Chương 25: Nhớ Nhưng Mùi Vị	39
26. Chương 26: Cùng Anh Đi Ra Ngoài	40
27. Chương 27: Trong Rượu Có Bỏ Thuốc	42
28. Chương 28: Tắm Vòi Hoa Sen Toàn Thân	43
29. Chương 29: Không Được Qua Đây	45
30. Chương 30: Hai Người Đàn Ông Đây Tranh Đoạt	46
31. Chương 31: Đi Công Tác Hawaii	47
32. Chương 32	49
33. Chương 33: Cô Còn Có Thể Vẽ Tranh	49
34. Chương 34: Có Nghĩ Tới Chuyện Lập Gia Đình Không?	50
35. Chương 35: Bất Ngờ Ngoài Ý Muốn	52
36. Chương 36: Không Tới Lướt Em Xen Vào	53
37. Chương 37: Anh Thật Khốn Khiếp	55
38. Chương 38: Cô Có Thể Quay Về Rồi	56
39. Chương 39: Chuyến Bay Sớm Mai	57
40. Chương 40: Chẳng Hay Biết Gì!	59
41. Chương 41: Mị Ảnh	60

42. Chương 42: Tôi Sẽ Không Yêu Em	62
43. Chương 43: Anh Có Tới Hay Không?	63
44. Chương 44: Trừng Phạt Vì Không Nghe Lời	65
45. Chương 45: Sợ Trừng Phạt	66
46. Chương 46: Trêu Chọc Số Phận Của Cô	67
47. Chương 47: Say Rượu Vì Bi Thương	69
48. Chương 48: Ăn Năn Vì Say Rượu	70
49. Chương 49: Sau Đây Sẽ Không Tùy Tiện Uống Rượu	71
50. Chương 50: Có Thể Làm Bạn Trai Của Em Không?	73
51. Chương 51: Anh Là Ai Của Cô Ấy?	75
52. Chương 52: Phạm Vào Tội Kỵ Của Anh	76
53. Chương 53: Không Muốn Làm Hư Em	78
54. Chương 54: Chương 54	79
55. Chương 55: Đùng Dây Đưa Với Con Ta	79
56. Chương 56: Xin Hãy Giúp Em	80
57. Chương 57: Cô Mất Tích	81
58. Chương 58: Không Chiếm Được Ích Lợi	83
59. Chương 59: Em Không Sao	84
60. Chương 60: Người Tình Nhỏ Của Anh Ấy	86
61. Chương 61: Lòng Nhót Sủng Vật	87
62. Chương 62: Thì Ra Là Có Chỗ Dựa	89
63. Chương 63: Nhận Thức Cô Là Con Gái Nuôi	90
64. Chương 64: Chương 64	91
65. Chương 65: Cô Không Phải Thiên Kim Tiểu Thụ	91
66. Chương 66: Thả Chó Cắn Người	92
67. Chương 67: Chương 67	94
68. Chương 68: Anh Sử Dụng Quan Hệ	94
69. Chương 69: Tâm Bị Tổn Thương	95
70. Chương 70: Trò Đùa Kịch Thích	97
71. Chương 71: Sống Không Bằng Chết.	98
72. Chương 72: Có Phải Rất Khó Chịu Không?	100
73. Chương 73: Trò Chơi Mạo Hiểm	101
74. Chương 74: Cẩn Thận Rắn	102
75. Chương 75: Tổn Thương Cơ Thể	104
76. Chương 76: Xảy Ra Chuyện	105
77. Chương 77: Ít Làm Phiền Tôi	106
78. Chương 78: Xảy Ra Chút Chuyện	108
79. Chương 79: Sau Khi Ngát Xỉu	109
80. Chương 80: Phát Sinh Biến Cố	110
81. Chương 81: Chơi Trò Mất Tích	112
82. Chương 82: Rất Khó Chịu + Một Số Thông Tin	113
83. Chương 83: Chuẩn Bị Yêu Em	116
84. Chương 84: Quyến Rũ Đàn Ông Khác	127
85. Chương 85: Bất Kể Thế Nào Cũng Sẽ Không Bỏ Lại	140
86. Chương 86: Quỳ Xuống Lau Giày	144
87. Chương 87: Sinh Nhật Cũng Là Ngày Kết Hôn	156
88. Chương 88: Lừa Gạt Cô	164
89. Chương 89: Mượn Phụ Nữ Của Anh Vui Đùa Một Chút	167
90. Chương 90: Câu Đố Thân Thể	169
91. Chương 91: Cậu Ta Không Xứng Với Con	173
92. Chương 92: Anh Ghen Thật Đáng Yêu	176
93. Chương 93: Chương 93	182
94. Chương 94: Chương 94	182
95. Chương 95: Chương 95	182

96. Chương 96: Chương 96	182
97. Chương 97: Chương 97	182
98. Chương 98: Chương 98	182
99. Chương 99: Chương 99	182
100. Chương 100: Chương 100	182
101. Chương 101: Hối Hận Đã Kết Hôn	182
102. Chương 102: Nhịn Đã Đủ Lâu	186
103. Chương 103: Nghe Cho Kỹ Anh Thích Em	190
104. Chương 104: Vết Đỏ Chối Mắt	193
105. Chương 105: Đừng Nhớ Anh Ta Nữa	197
106. Chương 106: Người Mang Bệnh	201
107. Chương 107: Chân Đau Tâm Tàn	205
108. Chương 108: Mang Thai	208
109. Chương 109: Cánh Cửa Tự Do	212
110. Chương 110: Giữ Lại Một Chút Tôn Nghiêm	215
111. Chương 111: Cha Đứa Bé Là Người Khác	219
112. Chương 112: Trò Chuyện Vài Câu	223
113. Chương 113: Thỏa Hiệp	227
114. Chương 114: Không Muốn Kết Hôn	230
115. Chương 115: Phỏng Mu Bàn Tay	234
116. Chương 116: Chứng U Buồn Trước Hôn Nhân	238
117. Chương 117: Thời Gian Ở Cùng Nhau	241
118. Chương 118: Cái Hộp Nhỏ Có Chứa Lời Nguyên	245
119. Chương 119: Lễ Cưới Màu Trắng	249
120. Chương 120: Mang Theo Lòng Của Cô Đi	253
121. Chương 121: Ôm Tiếc Nuối Vượt Qua	257
122. Chương 122: Hôn Lễ Thành Tang Lễ	261
123. Chương 123: Diện Mạo Anh Và Anh Ấy Rất Giống	269
124. Chương 124: Nhìn Xuyên Qua Mặt Anh	273
125. Chương 125: Có Thể Tháo Mặt Nạ Xuống Không	277
126. Chương 126: Trúng Độc Vẫn Là Như Thế Nào	280
127. Chương 127: Thủ Lĩnh Phía Sau Màn Của Ghost	283
128. Chương 128: Làm Bộ Không Thèm Để Ý	287
129. Chương 129: Có Điểm Giống Bữa Tối Dưới Nền	290
130. Chương 130: Không Khí Rất Quỷ Dị	294
131. Chương 131: Đây Không Phải Là Lầy Lòng	297
132. Chương 132: Nợ Quá Nhiều	301
133. Chương 133: Sẽ Không Thể An Phận	304
134. Chương 134: Rốt Cuộc Là Ai Hơn Thua Với Ai	307
135. Chương 135: Phát Hiện Bí Mật Của Anh	310
136. Chương 136: Đây Mới Thật Sự Là Anh	314
137. Chương 137: Một Tắt Này Anh Đáng Bị	317
138. Chương 138: Đại Kết Cục Đầu	320
139. Chương 139: Đại Kết Cục Giữa	324
140. Chương 139: Đại Kết Cục Giữa	328
141. Chương 140: Đại Kết Cục Cuối	332

Satan Dịu Dàng Nhặt Được Cô Vợ Nhỏ

Giới thiệu

Mạc Duy Dương, tổng giám đốc tập đoàn Diệu Hằng ở thành phố J, hắc bạch lưỡng đạo, một tay ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/satan-dang-doi-mot-duoc-co-vo-nho>

1. Chương 1: Không Đắc Tội Nổi

Thành phố J, trong một dãy biệt thự phong cách Âu Mỹ đang cử hành nghi thức hôn lễ long trọng. Biệt thự xa hoa làm cho người ta chỉ nhìn là đủ rồi, hàng loạt đèn treo thủy tinh màu trắng hấp dẫn, cầu thang xoắn ốc màu trắng bằng chất liệu gỗ tốt nhất, thiết kế lung linh, có khúc cong nhỏ tinh mịch tạo cảm giác độc đáo, vô số nhạc công nhạc giao hưởng nghiêm chỉnh đứng giữa phòng khách, tấu lên thứ âm nhạc uyển chuyển mềm mại.

Bên trong đại sảnh rộng rãi sáng rực chật ních những nhân vật thượng lưu đến từ giới kinh doanh, giới chính trị và các chức nghiệp khác, tiếng chúc mừng nối liền không dứt, tiếng cạn ly trong bữa tiệc linh đình liên tiếp.

Chợt có tiếng tranh cãi ồn ào chói tai của phụ nữ vang lên, làm khách khứa bốn phía kinh động.

“A a! ! Tiện nhân, cô muốn chết có phải không!”

Chỉ thấy cô gái mặc đồ đắt tiền, tay cầm túi LV, phui phui lễ phục dạ hội bị rượu bắn tung tóe. Dạ phục màu đen cổ chữ V thấp ngực đắt tiền vì lay động dữ dội mà khiến bộ ngực lắc lư càng lợi hại hơn. Vừa lúc một người hầu bàn bưng khay từ bên cạnh đi qua, cô gái ăn mặc diêm dúa kia liền đưa tay lên khay lấy một ly rượu để cao đội thẳng vào mặt đối phương.

“Khụ khụ ~”

Cô gái bị hắt một mặt rượu, mang áo choàng màu đen với mái tóc dài mềm mại, dạ phục hở vai bị rượu làm đỏ một mảng lớn bên dưới càng làm thân thể lung linh hấp dẫn mê người, không giống với cô gái lòe loẹt quyến rũ kia, cô gái này mềm mại mỹ lệ, giống như đóa hoa sen trắng cao thượng không thể với tới, nhẹ nhàng đi vào mắt làm người ta thương yêu.

Môi xinh xắn vừa vặn nhẹ nhàng nhếch lên, gơ tay lau rượu trên mặt, nhu hòa từ trong miệng phun ra ba chữ, “Thật xin lỗi!”

Diệp Tâm Đồng nhìn khuôn mặt đối phương hung dữ, lông mày nhỏ nhắn nhẹ nhàng cau lại. Vừa rồi cô vội vã tìm người, không chú ý tới có một người đứng phía trước, mới không cẩn thận đụng vào đối phương, còn đem rượu hắt vào người ta.

Cô gái ăn mặc diêm dúa nâng môi đỏ thắm lên, cười lạnh nói, “Thật xin lỗi? Cô biết quần áo này của tôi đắt cỡ nào không? Cô đền nổi sao?”

Không có chú ý tới khách xung quanh quàng tới ánh mắt khác thường, cô ta càng nói càng lớn tiếng, “Đoán chừng cả đời cô cũng mua không nổi!”

Diệp Tâm Đồng liếc nhìn dạ phục trên người cô ta, xác thực rất đắt, kiểu dáng mới nhất nhập khẩu từ nước Pháp, nếu như đối phương không có chút lai lịch, cũng không mua được lễ phục đắt như thế.

Cô không lên tiếng, cô gái diêm dúa lại vô cùng tức giận, vung tay lên muốn tát cô, có điều tay dừng ở giữa không trung, trì trệ không thấy vung xuống.

Cô gái diêm dúa nghiêng đầu nhìn ra sau lưng, màu máu trên mặt trong nháy mắt rút đi, trợn to mắt kinh hô một tiếng, “Mạc thiếu gia!”

Mạc Duy Dương hất tay cô ta ra, tròng mắt không có một tia nhiệt độ lẫn ý lạnh, môi mỏng cử động, “Cô nên suy tính hậu quả của việc vung xuống cái tát này đi!”

“Mạc thiếu gia, đây chỉ là một chút hiểu lầm, anh nghe em giải thích.”

Mạc Duy Dương gạt đi, ngăn cản cô ta nói câu kế tiếp, “Hợp tác quảng cáo giữa cô và tập đoàn Diệu Hằng tuyên bố bị hủy bỏ, tập đoàn Diệu Hằng không cần hợp tác với một người mẫu mở miệng là toàn lời thô tục, tôi nghĩ trang phục trên người tiểu thư Tu-la đây, cũng nên vật quy nguyên chủ rồi!”

Vừa dứt lời, chỉ nghe được tiếng trầm thấp dễ nghe của người đàn ông vang lên lần nữa, “Người đâu, đem cô gái sống chết không biết điều này kéo ra ngoài, cởi toàn bộ trang phục trên người cô ta ra!”

“A! Đừng!” Tu-la bị mấy người đàn ông ở ngoài phòng khách xông vào nhấc hai tay hai chân lên, kéo ra ngoài.

Diệp Tâm Đồng nhìn cô gái không ngừng giãy giụa khóc lóc, chặt vật không chịu nổi, trong lòng âm ỷ một trận co rút đau đớn, lại một cô gái ngu xuẩn dựa vào sắc đẹp để đến gần người đàn ông này.

Năm năm trước, cô được anh mang từ cô nhi viện về biệt thự của anh, cùng nhau chung sống năm năm, cô từ một cô bé mười hai tuổi thoát cái biến thành cô gái mười bảy tuổi. Trong thời gian năm năm, người đàn ông này không biết đã đổi bao nhiêu phụ nữ, mà mỗi người phụ nữ không phải người mẫu thì cũng là minh tinh, thấy một màn như vậy, lòng của cô đã sớm chết lặng.

Ngẩng mắt nhìn người đàn ông anh tuần trước mặt, mí mắt khóe miệng run rẩy, trong lòng trôi nổi từng cơn ớn lạnh. Đây là một người đàn ông tàn nhẫn không có nhiệt độ, làm bất cứ chuyện gì cũng đều là trước sau bá đạo lạnh lùng như một.

Mạc Duy Dương cũng nhìn chằm chằm cô, duỗi bàn tay cố định đầu cô vào ngực, giọng nói giống như rượu ngon nguyên chất truyền tới bên tai, “Muốn về không?”

2. Chương 2: Không Khí Mập Mờ

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

Mạc Duy Dương cũng nhìn chằm chằm cô, duỗi bàn tay cố định đầu cô vào ngực, giọng nói giống như rượu ngon nguyên chất truyền tới bên tai, “Muốn về không?”

Cô không lên tiếng trả lời, mặt tựa sát vào bộ ngực cứng rắn, mạnh mẽ của anh, suy nghĩ lại đắm chìm trong một màn của cô gái khóc đến hoa lệ đầm lệ vừa bị mang đi.

Cảm giác cảm bị nắm chặt, cô bị buộc ngừng đầu lên nhìn vào đôi mắt thâm sâu, hút hồn kia, nhớ tới câu hỏi của anh,Diễn đàn! Lê Quý Đôn. “A!”

Mạc Duy Dương như có vẻ đắm chiều nhìn cô, thái độ lạnh lẽo trước sau như một, có điều ánh mắt nhìn cô không tự chủ nhiều hơn một phần nóng bỏng mà dịu dàng.

Anh thu tay lại,Diễn->.đàn-Lê-Quý-Đôn ôm eo và giữ chặt lấy cánh tay của cô, đưa cô đi ra cửa lớn. Mà khách khứa vốn bị kinh sợ cũng khôi phục vẻ mặt nên có, tiếp tục ăn uống, nói chuyện phiếm, âm nhạc tuyệt đỉnh cũng không vì chút trò cười này mà dừng lại, tiếng đàn như cũ vẫn vang lên.

Anh kéo cô vào xe Audi của mình, nghiêng người sang muốn thay cô thắt dây an toàn, cúi đầu thì phát hiện ngực của cô ướt một mảng.

Một tầng chất liệu vải thật mỏng hoàn toàn không che được bộ ngực xinh đẹp, dáng người mỹ lệ. Diễn đàn Lê Quý ĐônΓ Áo cỡ C được dùng để che giấu ngực lớn, dạ phục thiết kế thấp ngực, chỉ một cái

liếc mắt đã làm cho người ta muốn ~ không thể ngừng. Rõ ràng chỉ mới có 17 tuổi, sao lại có được dáng người như người mẫu.

Ánh mắt của anh không tự chủ dời xuống, tầm mắt nóng rực dừng trên đùi thon dài, da thịt trắng nõn nà vô cùng mịn màng, giống như vừa bấm vào là có thể chảy ra rất nhiều nước. Bắt đầu từ khi nào, cô gái nhỏ vẫn luôn được anh che chở trong lòng bàn tay đã trở nên xinh đẹp như một nhánh hoa vậy. Vẻ đẹp của cô làm cho người ta hít thở không thông, tầm mắt của anh bị khuôn mặt ôn nhu của cô hấp dẫn thật sâu, thế nào cũng không dời ra.

Nhiệt độ trong xe không ngừng nóng lên, không khí mập mờ làm cho người ta thở không nổi.

Anh tiện tay lấy một chiếc khăn tay, ném vào ngực cô, gương mặt lạnh lùng nói, “Lau sạch sẽ!”

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh vẫn dừng ở ngực của cô, tim Diệc Tâm Đồng đập mạnh, dùng khăn che trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, nhẹ nhàng lau vết rượu trên ngực, lông mi nhẹ nhàng rũ xuống, đôi môi xinh đẹp mím chặt.

Con người đen của Mạc Duy Dương rút lại, dưới hầu kết không tự chủ chuyển động, cảm giác một vị trí nào đấy trên cơ thể vì từng cử động của cô mà bắt đầu dần dần thức tỉnh. Anh chỉ có thể quay đầu không nhìn ánh mắt thuần khiết của cô, sợ mình không kiềm chế được sẽ giày vò cô dưới thân.

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu.

“Tốt rồi!” Giọng nói êm ái của cô vang lên, cắt đứt phân vân anh. Anh xoay người đưa tay giữ chặt cánh tay của cô, kéo cô đến ngực, hơi thở cực nóng phả vào gương mặt của cô, ánh mắt anh như kẻ đói khát nhìn môi cô chằm chằm, cô ngẩng đầu đối diện con người đen của anh, hốt hoảng giơ cao chiếc khăn trong tay, mắt đẹp tròn to, môi anh đào run rẩy, không rõ anh muốn làm gì.

Một tay anh kéo rút chiếc khăn trong tay cô, giữ chặt gáy cô, môi áp lên bao phủ môi anh đào khê mở của cô.

Cô bị nhiệt tình của anh làm cho sợ đến mức tay chân như nhũn ra. Anh chưa bao giờ hôn môi cô, chỉ hôn trán cô.

Tay nhỏ bé của cô vô lực chống đỡ trước lồng ngực nóng rực của anh, ngập ngừng cự tuyệt nụ hôn của anh. Nụ hôn của anh là bá đạo, ùn ùn kéo đến kéo cô đi sạch sẽ, anh tràn đầy ham muốn chiếm hữu giữ chặt hông của cô.

Môi của cô mềm mà ngọt ngào, tựa như trong tưởng tượng của anh làm anh muốn mãi không đủ. Diễn đàn Lê Quý Đôn Môi anh trên môi cô, hai tay nâng mặt của cô. Mà cô thì yêu kiều thở dốc, khuôn mặt nhỏ nhắn chảy đầy mồ hôi ái tình, trong cơ thể có một luồng nhiệt nóng chảy qua.

Cô sợ hãi muốn tránh đi, lại bị anh nâng đôi tay lên cao đặt ngay trên chỗ ngồi, cô nghẹn ngào gào lên, Diễn đàn Lê Quý Đôn “Đừng!”

Trong mắt của cô chân thật toát ra ý sợ hãi đối với anh, thân thể run rẩy khác thường, nhận thấy được sự khác thường của cô, cuối cùng Mạc Duy Dương cũng từ dục vọng hoàn hồn, khê nguyên rửa một tiếng rồi buông cô ra.

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

3. Chương 3: Cứ Như Vậy

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

Khuôn mặt Diệc Tâm Đồng ôn nhu từ gối nằm màu hồng lộ ra, tóc dài rơi rụng trên mặt gối. Cửa màu trắng chạm khắc hoa bị đẩy ra, nữ giúp việc phụ trách bữa ăn sáng đứng ở cửa, nhỏ giọng kêu:

- Tiểu thư, phải thức dậy rồi!

- A~ – Diệc Tâm Đồng ngồi dậy trên giường, nhìn Nữ giúp việc dịu dàng cười một tiếng.

Nữ giúp việc lễ độ thay cô đóng cửa lại, sau đó chạy xuống lầu.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Diệc Tâm Đồng cầm túi vải để trên giường rồi đi xuống lầu.

- Tiểu thư, bữa ăn sáng đã chuẩn bị xong, xin dùng từ từ! – Nữ giúp việc thay cô kéo cái ghế màu trắng ra.

Diệc Tâm Đồng đặt túi ở trên một cái ghế khác, nhìn ghế trống đối diện, trong mắt thoáng qua kinh ngạc:

- Mặc thiếu gia đâu rồi?”

- Sáng sớm Mặc thiếu gia đã ra ngoài. Hình như nhận được điện thoại của lão gia gọi tới, nổi hỏa một trận!

- Nữ giúp việc nói lại cho cô nghe chuyện lúc sáng.

Mắt đẹp của Diệc Tâm Đồng trầm xuống, tay cầm muỗng canh chợt ngừng, tiếp theo cười nói: “Ách. . . .”

Nữ giúp việc đứng ở một bên nhìn tiểu thư mỹ lệ, dịu dàng, không khỏi cảm thán thời gian trôi qua thực mau. Khi tiểu thư được thiếu gia mang từ cô nhi viện về biệt thự chỉ mới mười hai tuổi. Lúc đó cả người tiểu thư bần thủ, trong tay ôm một con barbie cũng bần như cô, nhát gan lại thích khóc. Nhìn lại tiểu thư bây giờ, khéo môi nhếch lên hài lòng cùng tán thưởng.

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu.

Thiếu gia chẳng những là thương nhân thành công, còn nuôi dưỡng tiểu thư thành người xuất sắc như thế này.

- Mặc thiếu gia có dặn dò gì không? - Diệc Tâm Đồng để muỗng canh xuống, nhìn nữ giúp việc mắt tròn mồm.

Nữ giúp việc lắc đầu một cái.

Nghe vậy, cô cắn môi dưới, mày ngài (lông mày dài và thanh) nhẹ chau lại, tay nhỏ bé đặt trên đùi khẽ nắm lại.

- Tiểu thư, người sao vậy? - Người làm nữ tinh mắt phát hiện sắc mặt của cô rất yếu ớt, vội quan tâm hỏi.

- Tôi không sao, tôi đi học đây! - Cô cầm túi trên lên, cúi đầu đi qua nữ giúp việc. Cô cũng không rõ tại sao trong lòng lại hỗn loạn như vậy. Chỉ cảm thấy qua nụ hôn tối hôm qua, hình như rất nhiều chuyện đã phát sinh thay đổi.

Cô cũng hiểu được, anh không còn là chàng trai xuất hiện ở cô nhi viện, mà đã là người đàn ông hai mươi chín tuổi thành thực. Anh có nhu cầu, anh có thể tìm phụ nữ để giải quyết, nhưng anh không nên hôn cô, bởi vì cô mới mười bảy tuổi. Cho tới nay cô vẫn luôn kính trọng gọi anh là Mặc thiếu gia giống người làm, anh cũng không bác bỏ việc cô gọi anh như vậy.

Bữa tiệc tối qua, vốn là do anh và thư ký đảm nhận giao tiếp của anh tham dự. Nhưng anh kiên quyết nói muốn để cô mở mang về xã hội thượng lưu, hiểu rõ hơn cuộc sống xung quanh anh, để cô tham dự cùng anh, cô mới bị mang đến nơi đó. Thật sự mà nói, cô không thích những nơi huyền ảo, nhiều người, ngoài uống rượu thì chỉ có xã giao, nhàm chán nhàm chán.

Từ trước tới nay đều là người đàn ông kia nói gì, cô làm đó, bởi vì đều là cô nợ anh.

Ngoài sở thích học tập của cô là anh sẽ không can thiệp quá nhiều ra, những cái khác anh đều không để ý tới nguyện vọng của cô giúp cô thu xếp cả. Ngay cả trang phục của cô, ăn uống của cô cũng do anh phân phó. Một tủ quần áo to tát cả đều căn cứ vào dáng người của cô, phong cách của cô mà mua. Cô tựa như một con hoàng yến được chủ nhân bảo vệ rất tốt.

Cô rất muốn biết tại sao anh lại đối xử tốt với cô như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi ra miệng. Cô sợ kết quả sẽ làm mình thất vọng.

Mãi suy nghĩ, cô đã đi tới trước xe riêng màu đen, quần gia thành thạo giúp cô mở cửa xe, cô khom lưng ngồi vào.

Một chiếc Lamborghini màu đen lái vào một căn nhà lớn ba tầng màu trắng.

4. Chương 4: Chủ Đề Văn Vây

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

Một chiếc Lamborghini màu đen lái vào một căn nhà lớn ba tầng màu trắng.

Đèn xe sau vừa tắt, ngón tay thon dài giữ trên tay lái buông ra, đẩy cửa xe ra chân dài sải bước xuống.

Giày da màu đen giẫm trên sân cỏ được nhân công cắt sửa ngay ngắn. Toàn bộ người hầu ở hai bên đều cúi chào khi anh đi qua:

- Thiếu gia! Dien danleq uydßon

Khuôn mặt Mạc Duy Dương không thay đổi vẫn sải bước lên bậc thềm, chờ anh chính là người nắm quyền của Mạc gia, Mạc Vi Phẩm.

Phòng khách Mạc gia, ánh mặt trời rạng rỡ xuyên qua rèm cửa sổ màu tím chiếu vào, Mạc Vi Phẩm đứng chấp tay trước cửa sổ sát đất.

Mạc Duy Dương đem áo khoác để lên ghế sa lon, kêu một tiếng;

- Chủ tịch!Dị ễn-d!ànL-Lêb-Quý-Đôn

Mặc dù bọn họ là cha con, nhưng từ năm mười lăm tuổi anh đã bắt đầu gọi ông là chủ tịch, từ sau đó không hề gọi cha nữa.

Mạc Vi Phẩm xoay người, đi về phía anh, cơ thể hơi mập tựa vào ghế sa lon bằng da thật.

Người làm bưng trà thơm thượng đẳng đi tới, quỳ gối trên sàn nhà bằng đá cẩm thạch, đặt trà trên bàn.

- Tuyệt Nhi vừa tốt nghiệp ở nước Mĩ trở về, chuẩn bị đến công ty thực tập, cậu chăm sóc nó cho tốt, Diên Đan±Lê Quý Đôn ngoài ra lễ đính hôn hai đứa đã định vào đầu tháng sau! - Mạc Vi Phẩm nâng chén trà lên hớp một ngụm, mở miệng nói.

Sắc mặt Mạc Duy Dương thay đổi, lúc lơ đãng làm chén trà trong tay run lên:

- Đây là chuyện của các người, tôi không đồng ý cưới cô gái kia!

Khuôn mặt Mạc Vi Phẩm từ chén trà nâng lên, nhìn về phía anh giọng nguội lạnh nói:

- Đừng tưởng rằng ta không biết cậu đang nghĩ gì? Cậu đã là 29, còn muốn nhận nuôi một con bé mồ côi đến bao lâu? Cậu có thể cưới bất kỳ người nào, nhưng con bé mồ côi đó thì không được!

- Tôi có nói muốn kết hôn với cô ấy sao? - Anh nhướn mày, thái độ trong nháy mắt trở nên nghiêm túc.

- Không có ý đó là tốt nhất. Mạc gia chắc chắn sẽ không cho phép loại phụ nữ có thân phận như vậy bước vào. Cậu chỉ có thể cưới phụ nữ có thể giúp đỡ Mạc gia! - Mạc Vi Phẩm đem chén trà nặng nề đặt xuống một cái, cả cái chén bị ném trên bàn trà, nước trà nóng vẩy một bàn.

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu.

Nghe được tiếng ồn ào, Vũ Phong Nhi vừa mới làm xong mặt nạ từ trên lầu đi xuống, lên tiếng khuyên nhủ:

- Anh làm gì nổi giận lớn như vậy, thật vất vả con trai mới về nhà một chuyến, không cần dọa nó bỏ đi!

- Nó làm gì có ý muốn về nhà. Nếu không phải tôi gọi điện thoại giục nó về, nó sẽ về sao? Nó chỉ muốn ở lại ngôi biệt thự kia, cùng cái con bé mồ côi làm mấy chuyện người nhận không ra! - Mạc Vi Phẩm nổi giận đập vào ghế sa lon, đáng về chỉ tiếc rên sất không thành thếp.

Vũ Phong Nhi đi xuống lầu, ngồi bên cạnh Mạc Duy Dương, cười hỏi:

- Dương, Diễn Đan-Lê-Quý Đôn con cũng trưởng thành rồi, một năm nữa đã là đàn ông ba mươi tuổi, chẳng lẽ không suy xét việc nối tiếp hương khói cho Mạc gia sao?

Con người Mạc Duy Dương trầm xuống, đứng dậy lạnh nhạt nói:

- Công ty còn có việc cần tôi xử lý! Hôm nay không thể ở lại dùng cơm!

- Sao lại gấp vậy? - Diễn Đan-Lê-Quý Đôn Vũ Phong Nhi sửng sốt một chút.

- Nó là không bỏ được con bé mồ côi đó! - Mạc Vi Phẩm gương cao âm thanh.

- Chồng à, Diễn Đan-Lê-Quý Đôn anh không thể nói ít đi mấy câu sao? - Vũ Phong Nhi trừng mắt liếc ông một cái.

- Anh nói sai sao? Em xem hiện tại nó có bộ dạng gì, hai mươi chín tuổi không mau kết hôn, lại nuôi một con bé mồ côi mười hai tuổi. Nó không phải có chứng yêu thích trẻ con thì chính là chỗ nào đó có vấn đề! - Mạc Vi Phẩm mặt đỏ bừng mắng.

(Ed: ông chủ tịch lo lắng thừa quá)

Mạc Duy Dương hơi nhếch môi, hai tay để bên người không tự chủ nắm thành nắm đấm, xoay người đi không lưu luyến chút nào.

- Dương ~ - Tiếng la lo lắng của Vũ Phong Nhi truyền đến từ sau lưng.

Nhưng anh lựa chọn làm như mất diếc tai ngơ, xuống bậc thềm, ngồi vào trong cỗ xe Lamborghini màu đen. Xuyên qua gương chiếu hậu nhìn thấy cha mẹ trong phòng khách vẫn còn cãi nhau, một cước đạp lên chân ga lái xe đi.

5. Chương 5: Đi Đón Anh

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

Ánh đèn mờ tối không ngừng chuyển động trên đỉnh đầu, Mạc Duy Dương ngồi trong góc quán bar, cơ thể thon dài nằm nghiêng trên ghế sa lon, cà vạt trước ngực đã sớm cởi bỏ, cổ tay áo bị vén lên thật cao, lộ ra bắp thịt rắn chắc màu đồng. Trên bàn bày ra ba bốn vỏ chai rượu, một ly rượu đầy bị anh nuốt xuống bụng.

Vũ Lạc Trạch chạy tới quán bar, vừa vào cửa đã nhìn thấy bạn tốt uống say không còn biết gì nữa, bước tới hét lên:

- Dương, khuya như vậy tìm tôi ra ngoài không phải để nhìn cậu uống rượu chứ?

Mạc Duy Dương nhìn anh một cái, đẩy ly rượu rót đầy tới trước mặt anh, nhếch môi nói:

- Uống rượu với tôi!

- Có tâm sự? - Vũ Lạc Trạch nhìn gò má Mạc Duy Dương, thử dò xét hỏi.

Anh mím môi không nói, mắt thấy ly rượu vừa muốn vào dạ dày người nào đó, Vũ Lạc Trạch đưa tay giữ chặt cổ tay của anh:

- Sao vậy? Thế này không giống cậu.

- Có chuyện, cần dùng đến cậu. - Ánh mắt anh sắc bén nhìn về phía Vũ Lạc Trạch.

Da đầu Vũ Lạc Trạch tê rần, cảm thấy không phải là chuyện tốt gì.

Vừa kết thúc tiết tự học buổi tối, Diệc Tâm Đồng ôm sách vở cùng bạn tốt Quan Hi đi trong vườn trường đại học. (*)

(*) Diệc Tâm Đồng mới 17 tuổi nhưng không hiểu sao lại học đại học nữa, em đã coi lại và chính xác là trường đại học nên cũng đành chịu thôi, chắc chị ấy nhảy lớp.

Một tiếng chuông đặc biệt vang lên trong túi áo cô, là tiếng chuông rất đặc biệt của cô Lose-With-out-You .

Biết số điện thoại di động này cũng chỉ có một người, Mạc Duy Dương.

Tay sờ sờ điện thoại di động không tự giác run lên, cô nhìn Quan Hi nói:

- Hi, tớ nhận điện thoại!

- Được!

Diệc Tâm Đồng nắm điện thoại nhỏ giọng hỏi:

- Có chuyện gì?

- Diệc Tâm Đồng! - Bên đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói đang ông dịu dàng và ấm áp, cô thở phào nhẹ nhõm.

- Điện thoại của Mạc thiếu gia sao lại ở chỗ anh?

- Dương uống say, em tới đón cậu ta về đi. Tối này anh còn có bữa tiệc, bây giờ phải chạy tới đó. Người ở đây. - Chỉ dừng lại nửa giây, anh lại cười nói - Làm phiền em!

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu.

Cô còn chưa kịp đồng ý, đối phương đã cúp điện thoại. Cô biết người đàn ông kia, là bạn tốt của Mạc Duy Dương, Vũ Lạc Trạch, chủ tịch tập đoàn Thiên Ngu. Ở biệt thự có gặp qua mấy lần, cô và anh ta nói chuyện không dưới ba lần, cô cảm thấy người đàn ông kia và bạn tốt rất khác nhau.

Diệc Tâm Đồng mang túi vải, vào trong quán bar đã được chỉ dẫn tìm được người đàn ông kia.

Tầm mắt quét qua mấy chai rượu và cái ly trên bàn, lại nhìn người đàn ông uống say. Một tay anh chống đầu, D iễn đầ n L ê q ú y Đ ô n. một cái tay khác còn nắm ly rượu, nhìn qua giống như là ngủ thiếp đi.

Anh có tâm sự? Cô rất ít khi nhìn thấy anh uống nhiều rượu như vậy. Khom lưng bước tới trước mặt anh, thử đặt đôi tay trên bả vai rộng của anh đánh thức anh.

- Mạc thiếu gia, người tỉnh lại đi, phải về nhà thôi!

Mạc Duy Dương chỉ ưm một tiếng, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Diệc Tâm Đồng cắn môi, nhìn gương mặt tuấn tú đỏ lên không được tự nhiên của anh, do dự xem có nên nhờ quản gia giúp một tay. Dừng vốc người 45kg của cô làm sao chịu đựng nổi mà nâng đáng người cao hơn 1m85 của anh.

Quản gia để người đàn ông nằm ngang trên ghế sa lon ở đại sảnh, lau mồ hôi nói:

- Tiểu thư, tôi thấy tối nay Mạc thiếu gia cũng chỉ có thể ngủ ở đây!

Diệc Tâm Đồng gật đầu một cái.

Diệc Tâm Đồng để túi vải xuống, bóng dáng nhỏ nhắn vào nhà bếp. Người đàn ông vẫn nằm trên ghế sa lon nghe tiếng động mở hai mắt ra.

Nghe được tiếng bước chân từ nhà bếp truyền đến, anh nhanh chóng nhắm mắt lại, sau đó mũi ngửi được mùi hoa nhàn nhạt. Anh biết đó là mùi hương đặc hữu trên người trên người cô, không giống những người phụ nữ trước đây anh từng tiếp xúc. Mùi hương trên cơ thể cô khiến anh không nhịn được muốn đến gần.

Cô tựa như một đóa sen trắng, thuần khiết làm cho người ta muốn chiếm giữ rồi phá hủy. Mà loại tư tưởng này trong những năm gần đây càng ngày càng mãnh liệt, anh không biết anh còn có thể nhịn được bao lâu.

Cầm giác khoe miệng nóng lên, canh giải rượu âm ỉ được đút vào miệng anh. Đôi mắt khép chặt của anh đột nhiên mở ra, bàn tay to giữ chặt cổ tay nhỏ bé của cô.

Diệp Tâm Đồng trợn to mắt, kinh hãi thiếu chút nữa làm đổ chén trên tay.

6. Chương 6: Chuyển Ra Nơi Khác

Cầm giác khoe miệng nóng lên, canh giải rượu âm ỉ được đút vào miệng anh. Đôi mắt khép chặt của anh đột nhiên mở ra, bàn tay to giữ chặt cổ tay nhỏ bé của cô.

Diệp Tâm Đồng trợn to mắt, kinh hãi thiếu chút nữa làm đổ chén trên tay.

- Người đã tỉnh?

Cô không biết làm sao để nhìn anh, mắt to trong veo như nước chớp chớp, cổ tay bị anh giữ chặt khe giấy dựa, ý muốn rút về, lại có vẻ tốn công vô ích.

- Ngày mai chuyển ra nơi khác. – Giọng nói trầm thấp của anh đột nhiên vang lên.

Cả người Diệp Tâm Đồng trong nháy mắt hóa đá, mắt trợn to hơn, nghẹn họng nhìn anh trân trân, tại sao? Ánh mắt u buồn đối diện với đôi mắt anh, anh khẽ nghiêng đầu không nhìn cô.

Cổ nén chưa xốt nơi cổ họng, nước ở nơi hốc mắt cô từ từ đọng đầy.

Tầm mắt Mạc Duy Dương nhìn chằm chằm phía trước, sau đó khép mắt. Khí khái bức người quay mặt đi vô cùng lãnh ngạnh, môi mỏng thành một đường thẳng.

Diệp Tâm Đồng khẽ cắn môi, cái chén trên tay “xoảng” một tiếng rơi trên mặt sàn.

Nước canh và mảnh vỡ rơi đầy sàn, mắt cô ngẩn lẹ, đứng dậy chạy lên lầu.

Mạc Duy Dương mở mắt ra, nhìn nước canh và mảnh vỡ đầy dưới đất, không nhìn được khom lưng, chạm nhẹ ngón tay vào mảnh vỡ, nhặt từng cái từng cái lên. Ánh mắt anh nhìn về phía cửa phòng đóng chặt trên lầu, sau một giây ánh mắt trở nên âm ỉ, nặng nề.

“Diệp Tâm Đồng, nếu như em đã hiểu rõ tôi, nên hiểu được mục đích của tôi khi làm như vậy, tôi không muốn em bị tổn thương, rời khỏi tôi đi!”

Diệp Tâm Đồng vùi mặt vào gối, nước mắt không ngừng từ khóe mắt rơi xuống. Cô biết anh có quyền đuổi cô đi, cô cũng không có bất kỳ tư cách gì để ở lại. Ban đầu anh có thể thu nhận cô, đã là ân huệ đối với cô rồi, nhưng nghĩ đến chuyện phải rời khỏi nơi đã sống năm năm này, cô không muốn, thật sự không muốn.

~Cô nằm ngửa trên giường, chớp chớp đôi mắt ướt, trí nhớ như nước tràn lan ra.

Năm ấy gặp anh, tuyết dưới chợ J rất lớn, bão tuyết lấp lánh trong suốt bao trùm cả tòa thành thị. Năm ấy cô mười hai tuổi, anh hai mươi tư tuổi.

Trong ký ức, ngày đó anh mặc áo khoác màu đen dài, áo trong là một chiếc áo sơ mi trắng bằng bông, quần tây đắt tiền bao quanh chân dài thẳng tắp, một đầu tóc ngắn dày đen nhánh, ngũ quan phi phàm tuấn mỹ giống như điêu khắc, đôi mắt chim ưng nhỏ dài sắc bén, môi mỏng manh căng lên, đôi tay chắp sau lưng, cả người tản ra khí phách vương giả lạnh lùng.

Tuyết mềm mại bay nhẹ từ trên không xuống mặt đất, cỗ xe Benz màu đen ngừng trước cửa cô nhi viện St. Mary xe. Mui xe nhanh chóng bị tuyết phủ đầy, cửa xe bất thành linh mở ra, một đôi chân dài thẳng bước ra ngoài, tiếp theo cả cơ thể cường tráng của người đàn ông cũng ra khỏi xe.

Người đàn ông đứng trước xe, dùng đầu ngón tay lạnh lẽo tao nhã phủi những bông tuyết trắng dính trên áo khoác. Khuôn mặt anh tuấn không thấy dao động chút nào, thuộc hạ vòng qua sườn xe, chạy đến nâng chiếc dù lên cao che trên đỉnh đầu người đàn ông.

Viện trưởng và người trong viện chờ ở cửa cô nhi viện vội ra đón.

- Hoan nghênh Mạc tiên sinh!

- Ủm! - Mạc Duy Dương phát ra giọng nói trầm thấp dễ nghe, trên mặt vẫn là vẻ mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi.

Viện trưởng xinh đẹp dịu dàng nhìn anh chấp tay trước ngực, ánh mắt ngẩng lên nhìn chăm chú vào người đàn ông tuổi trẻ tài cao trước mặt. Người này chính là tổng giám đốc tập đoàn tài phiệt Diệu Hằng ở thành phố J, đồng thời cũng là người tài trợ lớn nhất cho cô nhi viện St. Mary, Mạc Duy Dương.

- Bên ngoài tuyết lớn, mời Mạc tiên sinh vào!

Viện trưởng vội vàng nghênh đón anh vào trong cô nhi viện, dọc đường giới thiệu tất cả tình hình về cô nhi viện với anh.

Lực bàn chân anh mạnh mẽ bước tới, một mặt nghe, thỉnh thoảng có thể thấy được anh nhẹ nhàng gạt đầu.

Tầm mắt của mọi người đều dồn vào trên người Mạc Duy Dương, không ai chú ý tới một phòng nghỉ cách đó không xa, hai đứa trẻ cả người bắn thiu bởi vì tranh đoạt một con Barbie mà đánh nhau. Một cô bé nhỏ cướp được Barbie liền ôm nó chạy ra khỏi phòng nghỉ, đâm đầu va vào người Mạc Duy Dương.

“Ầm.”

Cô bé nhỏ lao đảo ngã một cái một cái xuống đất, Barbie ôm trong tay lăn đến chân của Mạc Duy Dương.

Ánh mắt cô bé sưng sồ, cơ thể không ngừng run rẩy, tầm mắt khiếp đảm nhìn đôi giày da được lau chùi bóng loáng, cắn chặt cánh môi tái nhợt, quỳ trên mặt đất nhặt Barbie lên, thật cẩn thận vỗ vỗ Barbie dơ dáy bắn thiu, rồi ôm chặt nó vào ngực, trong mắt phát ra sự e ngại và lo lắng đối với người lạ.

Con người đen của Mạc Duy Dương co lại, cúi đầu nhìn kỹ lưỡng cô bé nhỏ đột nhiên xông vào tầm mắt anh.

Mấy ngày nay nhiệt độ ở thành phố J chợt gay gắt hạ xuống, nhưng cô bé nhỏ này chỉ mặc một cái áo khoác rất mỏng. Áo khoác rất bẩn, không thể phân biệt rõ là áo khoác có màu đen hay là màu xám tro. Tóc dài rối che hết khuôn mặt cô bé. Ánh mắt anh dời xuống những ngón tay thon gầy đen như mực, mà cánh tay trần vì mới vừa té ngã mà bị thương, da thịt trắng nõn xung quanh nổi lên sưng đỏ.

Cô bé nhỏ cúi đầu thật thấp, tay gấu gao ôm lấy Barbie, trong mắt chứa nước mắt trong suốt.

Tất cả mọi người bị một màn này làm cho sợ đến nín thở, không dám thở mạnh. Toàn bộ đều chú ý tới ống quần của tổng giám đốc bị dính vệt màu đen, mà vệt đen này đến từ hai tay của cô bé nhỏ kia.

Mạc Duy Dương nheo con ngươi mắt chim ưng lại, hai tay chấp sau lưng, cả người bị khí lạnh bao phủ.

- Mạc tiên sinh ~ - Hai chân viện trưởng run rẩy di chuyển, sau đó ngồi xổm cả người xuống đỡ cô bé nhỏ lên, vẻ mặt áy náy cộng thêm khẩn trương nói - Thật xin lỗi đã quấy rầy Mạc tiên sinh. Đứa nhỏ này mới được đưa tới viện St. Mary sáng nay, đối với nơi này còn chưa quen thuộc nên mới thô lỗ đụng phải Mạc tiên sinh!

7. Chương 7: Người Đàn Ông Đây Là Người Rất Tốt

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

Cô gái nhỏ núp trong ngực viện trưởng, thân thể run lên, ánh mắt e sợ nhìn Mạc Duy Dương, Mạc Duy Dương cũng đang nhìn chăm chú vào cô, bốn mắt nhìn nhau. Mạc Duy Dương cảm giác ngực bị thứ gì hung hăng đâm vào, đó là một đôi mắt nước làm cho người ta hít thở không thông.

Gương mặt dính phải một lớp dơ bẩn, nhưng không khó nhìn ra nét duyên dáng yêu kiều của cô bé nhỏ đã bắt đầu trở mã. Mặt trái xoan, cái mũi xinh xắn, môi anh đào nhỏ tròn bóng, đôi mắt đen láy tinh khiết ẩn chứa ánh sáng êm dịu, nhưng cũng nhiều hơn một tia e ngại đối với người xa lạ.

Lông mi cô bé dài mảnh tựa trăng non chăm chú quan sát, cắn môi anh đào tròn bóng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng khiến người ta phải thương yêu, ánh mắt sợ hãi nhìn người đàn ông cao lớn. Một giây kế tiếp, nước mắt trong hốc mắt không ngừng đảo quanh, môi lạnh cứng khẽ run run.

- Tên gì? - Ánh mắt Mạc Duy Dương chống lại đôi mắt đơn thuần trong vắt của cô bé nhỏ, dùng giọng nói trầm thấp hỏi.

Viện trưởng vội nói cho anh biết:

- Mạc tiên sinh, cô bé tên là Diệc Tâm Đồng!

- Bao nhiêu tuổi? - Hắc kiên nhẫn hỏi.

- Mười hai tuổi! - Viện trưởng căng thẳng tiếp tục trả lời.

Ánh mắt anh chuyển một cái, nhìn tóc và quần áo vô cùng dơ dáy bẩn thỉu của cô bé nhỏ, mày rậm nhẹ chau lại.

- Thay cho cô bé một bộ quần áo sạch sẽ!

Bỏ lại một câu như vậy, Mạc Duy Dương mang theo thuộc hạ của mình đi tới cửa cô nhi viện.

Mọi người sợ sệt, cho là đại tổng giám đốc sẽ nổi giận, không ngờ đại tổng giám đốc sẽ nói ra những lời này.

Đôi mắt cô bé nhỏ dờ dẩn nhìn người đàn ông anh tuấn đã ra tới cửa chính của cô nhi viện, mắt to tròn vo nháy mắt, nước mắt từ lông mi nhỏ xuống mu bàn tay. Đột nhiên cô bé thoát ra khỏi ngực viện trưởng, đuổi theo người đàn ông đã đi xa.

- Diệc Tâm Đồng, con đi đâu vậy? - Tiếng la sốt ruột của viện trưởng truyền đến từ sau lưng.

Cô cũng không biết vì sao muốn chạy ra, chỉ là có một âm thanh rất nhẹ nói cho cô biết, người đàn ông kia là người rất tốt, anh sẽ giúp cô, dựa vào trực giác và nghị lực, cô đuổi theo.

Mạc Duy Dương đi ra khỏi cô nhi viện, khom lưng ngồi vào trong xe Benz màu đen, thuộc hạ giúp anh đóng cửa xe lại, chân trái thẳng tắp đặt trên đùi phải, mười ngón tay nắm chặt thon dài đặt trên đầu gối, lưng rộng lười biếng tựa vào ngồi sau lưng, giọng bình ổn cất lên: “Lái xe!”

Diệc Tâm Đồng thấy một chiếc xe ngừng trước cửa cô nhi viện, tay kéo Barbie chạy xuống bậc thang. Tuyệt động dây đặc bị giày đạp lên tạo nên những dấu vết. Cái miệng nhỏ nhắn khó khăn thở hổn hển, thật vất vả mới tới được trước cửa xe. Cô chỉ đứng bên ngoài cửa xe, đôi tay ôm chặt Barbie bị động đẩy tuyết trong ngực, mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn người đàn ông ngồi trong xe qua kính trên cửa sổ xe.

Mạc Duy Dương nghiêng đầu, nhìn thấy, cô bé dùng đôi mắt tinh khiết sáng ngời nhìn mình. Sợi tóc xoắn xếch phủ đầy tuyết, trên lông mi thật dài còn dính lại dấu vết của nước mắt, cái mũi xinh xắn bị động cứng đờ một mảng, cái miệng nhỏ nhắn nặng nề hít thở, ánh mắt nhìn anh nhiều hơn một tia căng thẳng và mong đợi.

Mạc Duy Dương chỉ yên lặng mím môi nhìn cô, cũng không mở cửa xe để cô đi vào, bởi vì anh đang đợi cô tự rời đi.

Nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô gái nhỏ chẳng những không rời khỏi, ngược lại còn nhìn anh không chớp mắt, trong mắt có phần nghiêm túc và cố chấp.

Tài xế ngồi ở trước xuyên qua gương chiếu hậu cũng nhìn thấy cô bé nhỏ đứng giữa bão tuyết, anh kinh ngạc liếc nhìn người đàn ông ngồi ở chỗ ngồi sau xe, phát hiện tầm mắt người đàn ông cũng vừa vịn dưng lại trên người cô bé. Anh không xác định được lo lắng hỏi:

- Tổng giám đốc, vẫn lái xe đi sao?

Đôi mắt chim ưng của Mạc Duy Dương thoáng lên ánh sáng lạnh u ám, đang muốn mở miệng lại bị một tiếng kêu la dồn dập cắt đứt.

- Diệc Tâm Đồng!

Viện trưởng đuổi theo vừa chạy đến thở một chút, khi chị đi tới trước mặt Diệc Tâm Đồng thì phát hiện xe của Mạc Duy Dương vẫn ở đây. Chị vội vàng nhìn về phía người đàn ông trong xe chào hỏi:

- Mạc tiên sinh, ngại quá, đã làm phiền ngài rồi, tôi sẽ dẫn cô bé đi!

Viện trưởng xinh đẹp ngồi xổm người xuống, nắm lấy đôi tay nhỏ bé của Diệc Tâm Đồng, nhẹ nhàng bao bọc bàn tay nhỏ bé lạnh buốt trong bàn tay to ấm áp của chị, một cái tay khác đặt trên đầu vai nhỏ nhỏ của Diệc Tâm Đồng, dẫn cô xoay người rời đi.

8. Chương 8: Trong Mắt Cực Kỳ Bi Thương

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

Viện trưởng xinh đẹp ngồi xổm người xuống, nắm lấy đôi tay nhỏ bé của Diệc Tâm Đồng, nhẹ nhàng bao bọc bàn tay nhỏ bé lạnh buốt trong bàn tay to ấm áp của chị, một cái tay khác đặt trên đầu vai nhỏ nhỏ của Diệc Tâm Đồng, dẫn cô xoay người rời đi.

Ánh mắt Mạc Duy Dương sâu xa nhìn về phía một lớn một nhỏ tới bước đi trên tuyết, có loại đau đớn khó tả bế tắc nghẹn lại trong cổ, làm ánh mắt anh không cách nào dời khỏi người cô bé nhỏ. Con người đen bình tĩnh trước sau như một thoáng qua một tia âm đạm.

- Lách tách! . Một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống từ dưới lông mi của Diệc Tâm Đồng. Cô bé nắm chặt Barbie trong tay, hai vai run rẩy, cơ thể nhỏ bé xoay người, quay đầu lại nhìn chiếc xe dừng ở chỗ đỗ xe ở xa kia, nước mắt lại phớt qua lông mi, làm tầm mắt của cô mơ hồ. Hình như thấy được môi tái nhợt của cô bé cử động, ánh mắt bi thương mang theo một tia tuyệt vọng nhìn về phía Mạc Duy Dương.

Trái tim Mạc Duy Dương bị ánh mắt của cô gái nhỏ làm kinh sợ lẫn nữa. Đó là một đôi mắt xinh đẹp thuần khiết, một đôi mắt mang theo ý vị linh hoạt, lại có thêm một tia tuyệt vọng đối với tương lai.

Đột nhiên cô bé nhỏ không cẩn thận trượt té về phía trước, nặng nề ngã trong tuyết. Viện trưởng hoảng sợ, vội vàng đỡ cô bé đứng lên, tuyết trắng tinh bị nhuộm lên màu máu đỏ tươi, chân cô bé nhỏ bị thương chảy ra máu.

- Tâm Đồng không đau, không đau! - Viện trưởng vỗ lưng cô bé trấn an nói.

Cô bé nhỏ yên tĩnh vùi trong cánh tay của viện trưởng, cắn môi im lặng không nói, có điều nước mắt trong suốt lại cứ chảy xuống trên khuôn mặt nhỏ, rơi vào lòng bàn tay ấm áp.

Khóe môi Mạc Duy Dương giật giật:

- Dẫn cô bé vào trong xe!

Anh bất thành linh hạ lệnh, tài xế lập tức hiểu ‘cô bé’ trong miệng tổng giám đốc là chỉ người nào, vội đẩy cửa xe ra đi xuống, chạy thẳng tấp về phía hai người trước mặt.

Mạc Duy Dương một tay giữ cầm trơn bóng, đôi mắt tinh xảo sắc bén lảng lạng nhìn một màn phía xa, khóe miệng gợi lên nụ cười giễu, anh làm sao thể này? Thói quen luôn luôn bình tĩnh đâu rồi? Sao lại vì một đôi mắt xinh đẹp mà nổi lên sự đồng cảm không nên có.

Viện trưởng tuy rằng có lương lự, nhưng nghĩ tới đối phương là Mạc Duy Dương danh tiếng lẫy lừng, tin anh sẽ đối xử tử tế với đứa bé đáng thương này. Chị ngồi xổm người xuống, bàn tay xoa mái tóc dài của cô bé, giọng êm ái nói:

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu.

- Tâm Đồng, về sau đi theo Mạc tiên sinh thật tốt, ngài ấy là người tốt, phải mau mau lớn lên trở nên thật kiên cường, viện St. Mary vĩnh viễn là nhà của con!

Con người của cô bé nhỏ trong suốt ngập đầy nước mắt, ánh mắt ngây ngốc nhìn viện trưởng, sau đó đưa tay nhỏ bé gầy yếu lạnh lẽo ra vuốt ve mặt viện trưởng, môi nhẹ nhàng cử động, âm thanh mang theo nghẹn ngào kêu lên:

- Viện trưởng!

Viện trưởng vui mừng mà khóc, ôm cô bé vào trong ngực. Đứa nhỏ này từ khi đến cô nhi viện cho tới giờ vẫn không chịu mở miệng nói chuyện, tiếng gọi viện trưởng này, làm trái tim chị tan nát rồi.

- Bé ngoan đừng khóc, mau đi với chú này đi! - Viện trưởng đứng lên giao tay cô bé vào tay tài xế, rừng rưng dặn dò nói:

- Làm phiên thay tôi chăm sóc thật tốt đứa bé đáng thương này!

- Viện trưởng xin hãy yên tâm!

Tài xế dẫn Diệc Tâm Đồng đi tới xe, cung kính nhìn về phía người đàn ông trong xe nói:

- Tổng giám đốc, người đã đưa tới!

- Ừm. dẫn lên xe đi! - Âm thanh trầm thấp mang theo từ tính vang lên, Mạc Duy Dương liếc nhìn Diệc Tâm Đồng ngoài xe, dịch chuyển chỗ ngồi, để cho bên cạnh mình có chỗ trống.

Tài xế ôm cô bé nhỏ và cả Barbie trên tay cô vào trong xe, sau đó giúp cô bé đóng cửa xe lại.

Diệc Tâm Đồng lo lắng nắm chặt món đồ chơi tay trong, ánh mắt mơ màng nhìn đệm lót lông dê dưới chân, trên đệm sạch sẽ in lên dấu chân màu đen của cô bé, cô khẩn trương không dám lộn xộn hai chân.

Mạc Duy Dương thu hết tất cả cử động của cô bé vào mắt, nhếch miệng cười yếu ớt.

Mà cô bé cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu, vừa lúc đáp lại nụ cười yếu ớt dịu dàng kia, nụ cười không cách nào biến mất khỏi ký ức của cô. Nụ cười đó trong nháy mắt làm ấm áp trái tim rét lạnh của cô, khiến cô thấy được hi vọng của cuộc sống.

Diệc Tâm Đồng dùng gối đầu che kín mặt, nỗi đau từ tim vẫn lan tràn, từ nay về sau nụ cười đó không hề nữa thuộc về cô nữa, bởi vì cô phải đi.

9. Chương 9: Thói Quen Đáng Sợ

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

Khi cô xách theo va li hành lý đã thu xếp xong xuất hiện ở cầu thang thì người đàn ông đáng nhẽ đã đi làm lại ngồi ở bàn ăn dùng bữa sáng. Cô cúi đầu điều chỉnh cảm xúc khổ sở lại thật tốt, thở ra một hơi, giẫm lên cầu thang xoắn ốc từ từ đi xuống.

Mạc Duy Dương ngẩng đầu nhìn cô, để đồ ăn trong tay xuống, đứng dậy đi tới trước mặt cô, tầm mắt nhẹ nhàng liếc về va li hành lý của cô, giọng nói trầm thấp vang lên:

- Đồ thu dọn xong cả rồi sao?

Cô không trả lời anh, đi»nd anl«equ»yd«onchỉ gặt đầu một cái.

Thấy dáng vẻ này của cô, tay anh duỗi ra một cái, đem đầu cô dè vào ngực của anh, ngón tay vén sợi tóc bên tai cô lên, giọng khàn khàn:

- Đến nhà Vũ Lạc Trạch ở một tháng!

Ngón tay cô dùng sức nắm chặt va li hành lý, ngẩng đầu nhìn anh, cắn môi hỏi:

10. Chương 10: Gặp Nguy Hiểm

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

Diệp Tâm Đồng mang túi vải nghiêng người, đi một đôi giày đáy bằng, khe khẽ đẩy cửa thủy tinh của cửa hàng bán vật nuôi, chủ cửa hàng nhiệt tình tiếp đón cô vào trong.

Diệp Tâm Đồng đưa tay sờ sờ một con chó nhỏ màu trắng, con chó nhỏ lè lưỡi liếm liếm ngón tay của cô, dùng đầu thân mật cọ xát tay cô, cô không tự chủ cười một tiếng.

(Ed: nuôi chó là phải nuôi con nào như vậy ấy, chẳng bù cho chó nhà mình hờ một cái là cắn chủ ngay)

- Ông chủ, tôi muốn nó!

Một tay Diệp Tâm Đồng ôm con chó nhỏ, đứng ở cột đèn xanh đèn đỏ, chờ để băng qua đường.

Một chiếc hơi màu đen xe từ xa lái thẳng tới, xe hơi ngừng lại bên chân cô. Cửa sổ xe kéo xuống, một người đàn ông đeo kính đen nghiêng đầu nhìn cô một cái, cô không tự chủ lui về sau một bước, ôm con chó nhỏ đi ngược lại.

Cửa xe bị mở ra, mấy người đàn ông mặc âu phục đuổi theo cô.

Mấy người đàn ông cao lớn vây quanh cô, một người đàn ông bước lên nói:

- Tiểu thư Diệp Tâm Đồng, Mạc thiếu gia ời!

- Mạc thiếu gia? - Diệp Tâm Đồng không hiểu nhìn bọn họ - Các người là ai? - Sao cô chưa từng gặp bọn họ, hơn nữa thuộc hạ bên cạnh Mạc Duy Dương cũng rất có lễ độ, mà mấy người đàn ông này, dù là ăn mặc hay cử chỉ lời nói cũng làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Người đàn ông phun khói từ thuốc lá trên tay, cười nói:

- Dương nhiên, chúng tôi là người được Mạc thiếu gia tin tưởng nhất, xin tiểu thư đi với tôi một chuyến, Mạc thiếu gia cần gặp cô gấp!

Người đàn ông ra một ánh mắt, mấy tên khác tiến lên dùng cánh tay móc lấy cánh tay cô, lôi cô vào chiếc xe hơi màu đen kia.

Cô giãy giụa kêu lên:

- Không cần, tôi không muốn đi gặp anh ta!

Anh đã đuổi cô ra khỏi biệt thự, sao lại muốn gặp cô đây? Trực giác nói cho cô biết, mấy người đàn ông này chắc chắn không phải là thuộc hạ của Mạc Duy Dương, vậy bọn họ là ai?

“Thịch!” Bị ném vào trong xe, Diệp Tâm Đồng bị mấy tên vừa lên xe phía sau gắt gao đè chặt. Con chó nhỏ co rúc ở trong ngực cô, phát ra tiếng sợ hãi nức nở nghẹn ngào. Diệp Tâm Đồng lo lắng siết chặt ngón tay.

Xe đi thẳng về đường phía trước, cho đến khi vào một nhà máy bỏ hoang, xe dừng hẳn lại, cô bị đẩy xuống xe.

Ánh sáng của nhà máy bỏ hoang hết sức u ám, cô thấp thoáng thấy một người đàn ông trên miệng ngậm thuốc lá, hai chân dang ra giẫm trên một cái lốp xe hư, trong tay đang thưởng thức hai quả cầu sắt, chậm rãi nhả ra một vòng khói từ miệng.

Những tên đàn ông đứng xung quanh cô cùng kêu lên:

- Cữu gia, đã mang người tới!

- A, xác định cô ta chính là cô bé cô nhi Mạc Duy Dương nhận nuôi năm năm? -Giọng nói trầm thấp vang lên, ánh mắt giống như mũi tên bắn về phía cô, làm cô rùng mình một cái.

Ánh mắt người đàn ông này quá mức sắc bén và tàn nhẫn, khiến cô không tự giác nghĩ đến xã hội đen.

- Xin Cữu gia yên tâm, khẳng định người không có vấn đề gì! - Tên thuộc hạ vỗ ngực bảo đảm.

- Làm rất tốt! – Người đàn ông tán thưởng vứt bỏ tàn thuốc, đứng dậy đi tới trước mặt cô, duỗi tay ra, chuẩn xác giữ chặt cầm cô, dùng sức nắm, cười to nói - Ha ha, quả nhiên là mỹ nhân còn non nớt, không trách được Mạc Duy Dương có thể nuôi dưỡng bên cạnh năm năm, lần này nhất định phải khiến Mạc Duy Dương nếm thử một chút mùi vị bị người khác trừng trị, lập tức liên lạc với Mạc Duy Dương!

- Dạ Cữu gia!

- Không nên dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, muốn trách thì trách em là người bên cạnh Mạc Duy Dương, yên tâm, người tôi muốn đối phó là Mạc Duy Dương, mà em chỉ là con cờ để dẫn dụ hắn tới! Người đầu dẫn cô ta vào trong, trông coi cho thật kỹ! – Người đàn ông dùng sức hất cầm của cô ra, vung tay lên, lạnh giọng ra lệnh.

- Ta nghĩ các ngươi nhất định trăm vọi một cuộc! Mạc Duy Dương sẽ không vì một cô nhi như ta mà ngu ngốc chạy đến đây chịu chết! – Cô ra sức giãy giụa, lo lắng hết lớn.

- Cô câm miệng cho tôi, kéo xuống cho ta! – Người đàn ông hai mắt trừng to, không vui phân phó thuộc hạ của mình.

- Buông tay! Không được đụng vào ta!

11. Chương 11: Đúng Hẹn Mà Đến

Thuộc hạ gõ cửa phòng làm việc của Mạc Duy Dương một cái, sau đó đi vào.

- Mạc thiếu gia, điện thoại của người, hơn nữa còn là Dư Cửu gọi, theo thuộc hạ thấy thì không phải chuyện gì tốt! – Thuộc hạ đi theo bên cạnh anh nhiều năm, chân thật nhắc nhở.

- A? – Mạc Duy Dương nhận lấy điện thoại di động trên tay cậu ta, ngón tay gảy nhẹ mặt bàn làm việc, cười lạnh nói – Cửu gia tìm Mạc mỗ có chuyện gì? (không tìm được từ thay thế “Mạc mỗ”)

- Mạc Duy Dương, đã lâu không gặp! – Dư Cửu cầm cái bật lửa trong tay, vừa mở nắp nói.

- Có lời gì cứ việc nói thẳng, tôi nghĩ Cửu gia cũng bận rộn rất nhiều chuyện phải không? – Mạc Duy Dương chậm chạp nói.

- Ha ha, Mạc Duy Dương, mày cho rằng cướp đoạt được đường làm ăn của tao thì tao sẽ không còn cách nào sao? – Dư Cửu hả hê cười to nói.

Mạc Duy Dương nhíu mày rậm, hừ lạnh nói:

- Nghe giọng điệu Cửu gia, chắc đã nghĩ ra biện pháp đối phó với tôi rồi chứ?

Dư Cửu đập bẻ cái bật lửa, giọng điệu hung ác nói:

- Mạc Duy Dương, nhất định mày không ngờ tới bây giờ con bé mồ côi của mày đang trong tay của tao chứ?

Gương mặt tuần tú của Mạc Duy Dương khẽ xuất hiện thay đổi, ngón tay hơi dùng lực nắm lại, trong mắt thoáng qua một tia ánh sáng bén nhọn, khóe miệng nhếch lên điềm tĩnh hỏi:

- Người bắt cô ấy?

- Tao đây không gọi là bắt, tao chỉ phái người đi mời, không ngờ tuyệt đại tổng giám đốc còn có chứng yêu thích trẻ con. Con bé kia vừa nhìn đã biết vẫn chưa bị mở qua, đáng vẻ thanh thuần này đúng thật là làm người ta muốn đè ở phía dưới. Tuyệt đại tổng giám đốc, mày chắc hẳn cũng muốn nhìn thấy bộ dạng cô ta nằm dưới thân tao thử gấp! – Trong lòng Dư Cửu rất hả hê mà cười nói.

“Mạc Duy Dương, tao không tin, mày sẽ bỏ mặc mỹ nhân!” – Trong lòng Dư Cửu ngầm nói.

Một tay Mạc Duy Dương nghịch gạt tàn thuốc, giọng nói bình tĩnh cười nói:

- Cửu gia muốn như thế nào?

- Mạc Duy Dương, mày *** đem mảnh đất nhả ra cho tao, nếu không lão tử đem con bé kia trước diệt sau giết. – Cửu gia một cước đá văng cái ghế, lớn tiếng mắng.

- Tôi sẽ tặng lại hợp đồng! Nhưng trước đó, tôi muốn xác định người của tôi không có việc gì! - Mạc Duy Dương nhướng mày lên, xương ngón tay nắm chặt lại rất rõ, bình tĩnh nói.

- Cái này thì không vấn đề gì! Mang con bé kia ra ngoài cho ta!” Dư Cửu đôi phen phỏ với thuộc hạ sau lưng.

Diệp Tâm Đồng bị mấy tên đàn ông lỗ mãng lôi ra ngoài.

- Các người buông ta ra!

- Mày nên biết thức thời một chút cho lão tử, còn kêu nữa lão tử lột da mày ra! –Dư Cửu đi tới, thẳng tay tát lên khuôn mặt trắng noãn của cô một bạt tai.

Diệp Tâm Đồng bị cái tát kia làm cho suýt ngã xuống, mấy tên sau lưng giữ chặt cánh tay của cô, Dư Cửu giật tóc của cô, để điện thoại tới bên tai cô, nhắc nhở cô nghe điện thoại, bên kia truyền tới tai giọng nói của một người đàn ông:

- Diệp Tâm Đồng, đang nghe sao?

Diệp Tâm Đồng thiếu chút nữa khóc lên, cô cắn môi, liếc nhìn Dư Cửu, hét lớn:

- Mạc thiếu gia người đừng tới đây, bọn họ muốn đối phó với người.

“Bốp!” Dư Cửu trực tiếp giật mái tóc dài của cô qua, tát lên mặt cô một cái nữa, lạnh lùng nói:

- Con tiện nhân này, nói chuyện cẩn thận một chút cho tao!

Tóc Diệp Tâm Đồng bị kéo làm da đầu rất đau đớn, cô nức nở một tiếng.

Mạc Duy Dương nhíu mày, lạnh lùng nói:

- Dư Cửu, nếu như ngươi dám động vào cô ấy, tôi bảo đảm mảnh đất kia nửa khối người cũng không chiếm được!

Dư Cửu tiếp điện thoại cười ha ha.

- Mạc thiếu gia không nên kích động, người của mày tao sẽ chăm sóc thật tốt! Ba giờ xế chiều hôm nay, tới nhà máy bỏ hoang XX nhận người. Nhớ chỉ có thể có một mình đi, nếu để tao biết được mày dẫn theo người, thì kết quả của cô bé này là không chỉ bị một mình tao lên, mà là bị các anh em của tao thay phiên nhau lên.

Gương mặt tuấn tú căng thẳng của Mạc Duy Dương trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Sẽ như ngươi muốn!

Một tay anh đem điện thoại bay ra ngoài: “Dư Cửu, chộc phải ta kết quả chỉ có một.”

Thuộc hạ bình tĩnh hỏi:

- Mạc thiếu gia, thật sự không cần phái người đi theo? Nhất định Dư Cửu đã sắp đặt cạm bẫy!

- Không cần ~ - Môi mỏng Mạc Duy Dương nhếch một cái, đôi mắt chim ưng bắn ra một tia sắc bén.

12. Chương 12: Chờ Người Đến

Edit + Beta: Túc gió thổi bay

Một chiếc Audi màu đen đậm thùng đồng đồ nát, ‘két’ một tiếng, răng bánh xe cọ xát với mặt đất sinh ra sự ma sát rất lớn, thoáng hiện lên tia lửa.

“Cạch” cửa xe bị đẩy ra, một đôi chân dài cân xứng bao bọc trong quần tây bước ra khỏi cửa xe. Con người lạnh lùng của người đàn ông này chợt lóe lên, một cổ sát khí lạnh lẽo nảy sinh tràn lan ở xung quanh, môi mỏng giương lên.

- Mạc Duy Dương, nghênh tiếp giá đáo! – Dư Cửu nâng cao bụng bự, anh em vây quanh ông ta, nghênh ngang đi về hướng Mạc Duy Dương.

Mạc Duy Dương hừ lạnh một tiếng:

- Người đâu?

Dư Cửu vung tay lên, ý bảo dẫn người đến.

Diệp Tâm Đồng bị mấy tên thuộc hạ lôi từ trong nhà máy bỏ hoang ra, cô vừa liếc mắt đã thấy được Mạc Duy Dương, mà anh thấy cô không việc gì, vung tay giơ tập tài liệu lên cao, giọng lạnh như băng nói:

- Đây là tài liệu người muốn!

Dư Cửu có ý bảo người đi lấy, lại bị Mạc Duy Dương một tiếng ngăn lại:

- Tôi nói rồi, tôi muốn mang người đi!

- Vật tao muốn cũng đã lấy được rồi, mày có thể mang người đi! - Mắt Dư Cửu thoáng qua một tia độc ác âm hiểm, nhưng trên mặt lại cười hòa nhã.

Diệp Tâm Đồng có chút không yên tâm nhìn Dư Cửu một cái. Cô lo lắng đến gần Mạc Duy Dương, Mạc Duy Dương liếc thấy trên ngực là đồ toàn màu trắng, lông mày không tự chủ cau lại.

Mạc Duy Dương duỗi tay một cái, kéo cô ra sau lưng mình, sau đó ném tài liệu trên tay đi.

Dư Cửu bước tới, nhận được tài liệu, trong nháy mắt ngẩng đầu lên, nụ cười đã không còn tồn tại trên mặt, ông ta cắn răng lại nói:

- Lên cho ta!

“Bùm ~” kèm theo một tiếng ra lệnh của người đàn ông kia, một hồi tiếng súng chói tai trên bắn ra mặt đất một cái lỗ to.

Diệp Tâm Đồng không kịp quay đầu lại nhìn nữa, đỉnh đầu truyền đến tiếng nói của Mạc Duy Dương:

- Không được quay đầu lại, nhớ trốn trong xe không được ra ngoài!

Cô lo lắng ngẩng đầu nhìn anh:

- Người thì sao? Một người người phải đối phó với nhiều người như vậy?

- Nhớ lời tôi nói..., mau vào trong xe! - Anh không để ý sự lo lắng của cô, chớp mũi bén nhảy ngửi được mùi thuốc súng, thần kinh anh không tự chủ hơi căng thẳng - Vào trong chưa? - Anh nhích tới gần sườn xe một chút, đưa tay rút súng ở hông.

Lòng bàn tay Diệp Tâm Đồng khấn trương mà toát mồ hôi, đôi tay run rẩy dốc sức kéo cửa xe ra, làm sao cũng không mở cửa xe được. Cô quay đầu lại nhìn, thấy mấy tên đàn ông đồng thời giơ cao súng lên, toàn bộ đồng loạt nhắm vào Mạc Duy Dương.

- Em mở không ra! - Cô vừa mới mở miệng, một viên đạn bắn về phía này, kính chắn gió trước xe bị bắn tạo nên lỗ thủng lớn. “Bùm” một tiếng thủy tinh bị vỡ tung, mảnh vụn bắn ra bốn phía.

“A!” Mu bàn tay cô bị thủy tinh hung dữ đâm vào, máu chảy qua mu bàn tay, đau.

Mạc Duy Dương xoay người kéo cô đến bên cạnh, dùng sức phá cửa xe, nhét cô vào bên trong.

- Không được ra ngoài!

Toàn thân Diệp Tâm Đồng run rẩy kịch liệt, cô mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng, lo lắng bất an nhìn người đàn ông kẻ sát thân xe, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

“Bùm.” Lại một hồi súng, Mạc Duy Dương tránh nhanh đợt tấn công bất ngờ, giơ cao súng lục màu đen trong tay, nhắm ngay người phía trước, nhìn từ trái sang phải một cái, chính xác bắn trúng đầu một người, tiếp đến là cánh tay một người khác.

Dư Cửu nhân cơ hội lấy ra một con dao găm từ bên hông, ông ta thường xuyên lẫn lộn trong xã hội đen, động tác phi dao găm với trình độ cao, ông ta đã sớm luyện đến thần thông, cho nên.

Khóe miệng ông ta nhếch lên nụ cười lạnh khát máu:

- Mạc Duy Dương, hôm nay sẽ là ngày chết của mày!

- Mạc thiếu gia, cẩn thận! - Nhìn thấy dao găm sắp đâm trúng Mạc Duy Dương, Diệc Tâm Đồng sốt ruột vội mở cửa xe, dao găm nặng nề đâm vào cửa xe, một vết nứt kéo lê trên cửa xe.

Một chiếc Audi màu đen đâm thủng đồng hồ nát, ‘két’ một tiếng, răng bánh xe cọ xát với mặt đất sinh ra sự ma sát rất lớn, thoáng hiện lên tia lửa.

“Cạch” cửa xe bị đẩy ra, một đôi chân dài cân xứng bao bọc trong quần tây bước ra khỏi cửa xe. Con người lạnh lùng của người đàn ông này chợt lóe lên, một cỗ sát khí lạnh lẽo nảy sinh tràn lan ở xung quanh, môi mỏng giương lên.

- Mạc Duy Dương, nghênh tiếp giá đáo! – Dư Cửu nâng cao bụng bự, anh em vây quanh ông ta, nghênh ngang đi về hướng Mạc Duy Dương.

Mạc Duy Dương hừ lạnh một tiếng:

- Người đâu?

Dư Cửu vung tay lên, ý bảo dẫn người đến.

Diệc Tâm Đồng bị mấy tên thuộc hạ lôi từ trong nhà máy bỏ hoang ra, cô vừa liếc mắt đã thấy được Mạc Duy Dương, mà anh thấy cô không việc gì, vung tay giơ tập tài liệu lên cao, giọng lạnh như băng nói:

- Đây là tài liệu người muốn!

Dư Cửu có ý bảo người đi lấy, lại bị Mạc Duy Dương một tiếng ngăn lại:

- Tôi nói rồi, tôi muốn mang người đi!

- Vật tao muốn cũng đã lấy được rồi, mày có thể mang người đi! - Mắt Dư Cửu thoáng qua một tia độc ác âm hiểm, nhưng trên mặt lại cười hòa nhã.

Diệc Tâm Đồng có chút không yên tâm nhìn Dư Cửu một cái. Cô lo lắng đến gần Mạc Duy Dương, Mạc Duy Dương liếc thấy trên ngực là đồ toàn màu trắng, lông mày không tự chủ cau lại.

Mạc Duy Dương duỗi tay một cái, kéo cô ra sau lưng mình, sau đó ném tài liệu trên tay đi.

Dư Cửu bước tới, nhận được tài liệu, trong nháy mắt ngẩng đầu lên, nụ cười đã không còn tồn tại trên mặt, ông ta cắn răng lại nói:

- Lên cho ta!

“Bùm ~” kèm theo một tiếng ra lệnh của người đàn ông kia, một hồi tiếng súng chói tai trên bắn ra mặt đất một cái lỗ to.

Diệc Tâm Đồng không kịp quay đầu lại nhìn nữa, đỉnh đầu truyền đến tiếng nói của Mạc Duy Dương:

- Không được quay đầu lại, nhớ trốn trong xe không được ra ngoài!

Cô lo lắng ngẩng đầu nhìn anh:

- Người thì sao? Một người người phải đối phó với nhiều người như vậy?

- Nhớ lời tôi nói..., mau vào trong xe! - Anh không để ý sự lo lắng của cô, chớp mũi bén nhạy ngửi được mùi thuốc súng, thần kinh anh không tự chủ hơi căng thẳng - Vào trong chưa? - Anh nhích tới gần sườn xe một chút, đưa tay rút súng ở hông.

Lòng bàn tay Diệc Tâm Đồng khấn trương mà toát mồ hôi, đôi tay run rẩy dốc sức kéo cửa xe ra, làm sao cũng không mở cửa xe được. Cô quay đầu lại nhìn, thấy mấy tên đàn ông đồng thời giơ cao súng lên, toàn bộ đồng nhất nhắm vào Mạc Duy Dương.

- Em mở không ra! - Cô vừa mới mở miệng, một viên đạn bắn về phía này, kính chắn gió trước xe bị bắn tạo nên lỗ thủng lớn. ‘Bùm’ một tiếng thủy tinh bị vỡ tung, mảnh vụn bắn ra bốn phía.

“A!” Mu bàn tay cô bị thủy tinh hung dữ đâm vào, máu chảy qua mu bàn tay, đau.

Mạc Duy Dương xoay người kéo cô đến bên cạnh, dùng sức phá cửa xe, nhét cô vào bên trong.

- Không được ra ngoài!

Toàn thân Diệc Tâm Đồng run rẩy kịch liệt, cô mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng, lo lắng bất an nhìn người đàn ông kề sát thân xe, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

“Bùm.” Lại một hồi súng, Mạc Duy Dương tránh nhanh đột tấn công bất ngờ, giơ cao súng lục màu đen trong tay, nhắm ngay người phía trước, nhìn từ trái sang phải một cái, chính xác bắn trúng đầu một người, tiếp đến là cánh tay một người khác.

Dư Cửu nhân cơ hội lấy ra một con dao găm từ bên hông, ông ta thường xuyên lăn lộn trong xã hội đen, động tác phi dao găm với trình độ cao, ông ta đã sớm luyện đến thần thông, cho nên.

Khóe miệng ông ta nhếch lên nụ cười lạnh khát máu:

- Mạc Duy Dương, hôm nay sẽ là ngày chết của mày!

- Mạc thiếu gia, cẩn thận! - Nhìn thấy dao găm sắp đâm trúng Mạc Duy Dương, Diệc Tâm Đồng sốt ruột vội mở cửa xe, dao găm nặng nề đâm vào cửa xe, một vết nứt kéo lê trên cửa xe.

13. Chương 13: Bị Thương

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

- Mạc thiếu gia, cẩn thận! - Nhìn thấy dao găm sắp đâm trúng Mạc Duy Dương, Diệc Tâm Đồng sốt ruột vội mở cửa xe, dao găm nặng nề đâm vào cửa xe, một vết nứt kéo lê trên cửa xe.

Diệc Tâm Đồng sợ đến cả vai run lên, nếu như vừa rồi cô ra tay chậm hơn một chút, con dao kia có thể đã đâm vào người Mạc Duy Dương.

- Không phải bảo em không được ra ngoài sao? Còn không vào đi! - Mạc Duy Dương nhích lại gần cô, Diệc Tâm Đồng đưa tay nắm chặt cổ tay của cô, đôi mắt chim ưng nhìn cô chằm chằm liên tục đổ mồ hôi trán.

- Em. - Môi cô run rẩy, tay nhỏ bé nắm chặt cánh tay của anh, đôi mắt có chút ẩm ướt, cô sợ hãi mím môi. Diệc Tâm Đồng gật đầu.

Mạc Duy Dương còn chưa kịp nữa thay cô lau nước mắt, đột nhiên cảm giác cánh tay trái tê rần, ngay sau đó một tiếng súng vang lên ‘bùm’, cánh tay anh trúng một phát đạn.

- Đáng chết! - Khẽ nguyền rủa một tiếng, Mạc Duy Dương sử dụng tay phải còn vẹn toàn cầm súng, Diệc Tâm Đồng gật đầu: ‘bùm, bùm.’ liên tục mấy tiếng súng vang lên, vô số người ngã xuống dưới họng súng.

Dư Cửu nhìn thấy toàn bộ thuộc hạ ngã xuống, hốt hoảng muốn trốn thoát khỏi hiện trường, chớ cùng rước giầu tán loạn, bị một viên đạn bắn trúng đùi phải, máu tươi từ chỗ rách ở quần chảy ra ngoài như nước.

Dư Cửu phát ra một tiếng gào thét khở sở: “A!”

Môi mỏng của Mạc Duy Dương nâng lên tàn nhẫn, lông mày giương lên, đôi mắt chim ưng lạnh lẽo tàn ác tỏa ra khí lạnh bức người, súng trên tay nhắm tới.

“Bùm” đạn vô tình bắn ra, chính xác bắn trúng chân trái ông ta, hai chân Dư Cửu đều bị bắn trúng, ngã đầu quỳ trên mặt đất

Cho dù rất có thể hai chân Dư Cửu tàn phế, nhưng Mạc Duy Dương vẫn không có ý muốn tha cho ông ta, tay giơ trong súng nhắm ngay ót của ông ta, liên tục bắn ra ba phát, đến khi đầu đối phương bị nổ nát sọ, hoàn toàn biến dạng, Mạc Duy Dương mới thu tay.

Sắc mặt Diệc Tâm Đồng càng ngày càng trắng bệch, tay giữ trên cửa xe run rẩy trượt xuống, hai chân mềm nhũn, cô ngồi xồm trên mặt đất: “Nôn.”

Sau khi Mạc Duy Dương cất súng xong, ngồi xồm người xuống, đôi tay đặt lên hai vai của cô, quan tâm dò hỏi:

- Em sao rồi?

- Em không sao. - Cô lấy mu bàn tay xoa xoa mồ hôi trên trán, môi run run nói.

Mạc duy Dương Minh thấy được tay cô rõ ràng đang run, anh nắm lấy tay của cô, đặt trong lòng bàn tay mình, không để ý cánh tay trái của mình vẫn còn chảy máu, ôm cô vào trong xe.

Diệc Tâm Đồng thật sự sợ hãi, cô cuộn người trên chỗ ngồi, cánh tay vòng quanh người, toàn thân không ngừng run.

Mạc Duy Dương cởi áo khoác của mình ra khoác lên trên người cô, ngón tay nâng cằm của cô lên, một cái hôn rơi lên môi lạnh lẽo của cô, lòng bàn tay vuốt ve tóc cô, ôm cô vào trong lòng, vỗ về nói:

- Được rồi, không sao!

Đôi tay Diệc Tâm Đồng kéo cánh tay anh, không cẩn thận đụng phải một cổ chất lỏng sền sệt, cúi đầu thấy ngón tay vừa nâng lên dính đầy máu tươi, sợ đến thét ra tiếng chói tai: “Máu ~”

Mạc Duy Dương vì cô chạm vào mà rên lên một tiếng, đáng chết! Hình như bị đạn bắn vào.

- Sao vậy? Rất đau sao? Cho em xem ~ - Diệc Tâm Đồng cắn môi, muốn giúp anh kiểm tra, lại bị anh một cái đè tay nhỏ bé xuống.

- Không cần! - Anh không đành lòng nhìn đôi tay nhỏ bé của cô dính đầy máu, hơn nữa vị trí đạn gim vào, thịt máu bị nổ tung có chút lộn, anh sợ dọa đến cô.

Nhưng Diệc Tâm Đồng lo lắng nhìn anh, vô cùng trấn định nói:

- Người bị thương! Chúng ta đến bệnh viện!

Vừa nghe đến hai chữ bệnh viện, sắc mặt Mạc Duy Dương thay đổi, giọng nói mang theo lạnh lẽo:

- Tôi nói không cần!

- Tại sao không cần? Người chảy rất nhiều máu biết không? - Diệc Tâm Đồng đau lòng nói.

Mạc Duy Dương nhích lại gần cô, mũi cọ vào cái mũi của cô, hơi thở nóng bỏng cách cô rất gần.

14. Chương 14: Em Có Thể Làm Dịu Cơn Đau

Mạc Duy Dương nhích lại gần cô, mũi cọ vào cái mũi của cô, hơi thở nóng bỏng cách cô rất gần.

- Cái đó. - Cô nuốt nước miếng một cái, tầm mắt không dám đáp trả tầm mắt của anh, mà chẳng biết lúc nào tay anh đã nắm cổ tay của cô, cả cơ thể cô bị anh đè dựa vào cửa xe.

- Trở về biệt thự! - Anh lùi về chỗ ngồi của mình, bàn tay phải chống lên tay lái.

Diệc Tâm Đồng không nhịn được nuốt nước miếng một cái, không hiểu nhìn anh.

Thân phận của Mạc Duy Dương ngoài chủ tịch tập đoàn Diệu Hằng, còn một thân phận khác liên quan đến xã hội đen, thân phận này ngoài anh em cùng anh vào sanh ra tử biết ra, những người khác đều không biết, ngay cả Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi cũng chẳng hay biết gì.

Hôm nay nếu như không phải vì cứu cô, anh giết người sẽ không trước mặt cô.

Tầm mắt Diệc Tâm Đồng vẫn nhìn cánh tay chảy máu của anh, gắt gao cắn môi, cho đến xe ngừng lại trước biệt thự.

Cô chưa kịp lấy lại tinh thần, anh đã đẩy cửa xe ra rồi xuống xe, Diệc Tâm Đồng vội vàng xuống theo, vòng qua sườn xe đi tới trước mặt anh, đưa tay đỡ cánh tay phải của anh, cùng anh lên bậc thềm.

Điêu anh ngồi trên ghế sa lon, cô muốn gọi người giúp việc đến xử lý, nhưng vừa di chuyển một cái, anh liền bệnh viện cũng không đi, cũng không muốn để người giúp việc nhìn thấy bộ dạng hiện tại này của mình.

- Lên lầu đi! - Cô nói với anh.

Mạc Duy Dương cởi áo khoác đưa cho cô, sau đó lên lầu, Diệc Tâm Đồng vội vàng đi theo lên lầu, chuẩn bị đóng cửa phòng ngủ của anh lại, đột nhiên anh lướt qua một tay chặn trên ngưỡng cửa, cúi đầu nhìn cô nói”

- Em về đi! Đã trễ thế này, nhớ gọi quản gia đưa em về!

Cô hoảng sợ, ngẩng đầu đáp lại đôi mắt đen bóng của anh, chỉ chỉ cánh tay anh bị thương, nhẹ giọng nói ra:

- Trước tiên em giúp người bôi thuốc!

- Em biết bôi thuốc?” Trên mặt anh lộ ra chút ít lạnh nhạt.

- Không thử làm sao biết? – Cô kiên cường ôm lấy cánh tay anh, không nhìn tới thái độ của anh, chỉ muốn giúp anh xử lý tốt vết thương.

- Nếu như vậy, đến đây đi! - Anh kéo lấy cô rồi hai người lên trên giường lớn, cô lão đảo một cái ngã trong ngực anh, mà ánh mắt anh chỉ nhàn nhạt nhìn cô, sau đó đưa tay ra phía sau lấy tới một hộp thuốc để trước mặt cô.

Cô vội ngồi thẳng người, dưới ánh mắt nóng bỏng của anh, tay hơi run mở hộp thuốc, tìm kiếm băng gạc còn có cả. dao nhỏ.

Mắt Mạc Duy Dương một cái chớp mắt cũng không có, trong nháy mắt nhìn chằm chằm vào cổ lộ ra chút xíu trắng nõn của cô. Dáng vẻ cô nghiêm túc suy nghĩ rất chăm chú, sống mũi xinh xắn vì căng thẳng mà mà toát mồ hôi.

Cô vừa mới ngẩng đầu, đối diện áo sơ mi mở rộng một nửa, áo sơ mi trước mặt có ba cái cúc áo bị văng ra, lộ ra lồng ngực màu đồng khêu gợi, bắp thịt rắn chắc làm cho người ta không nhìn được nghĩ muốn ~ lao vào ~.

Anh cũng đang chăm chú nhìn cô, rất hứng thú nhìn cô, bên má cô có hai luồng ửng hồng, rất đáng yêu.

- Anh cố nhìn một lát, có thể sẽ rất đau! - Cô dời tầm mắt, hít sâu một hơi nói.

Nhưng anh lại không để ý khê hừ một tiếng.

Cô đang ở đầu giường đốt sáng một chiếc đèn, rồi đặt dao nhỏ trên lửa hơi qua, tư thế ngồi thẳng, mặt căng thẳng nói:

- Em tới đây!

Mạc Duy Dương nhìn cô một dạng lo lắng như ra chiến trường, không nhìn được nhẹ giọng cười một tiếng, đưa tay giữ chặt ốt cô, môi hung hăng lần phủ lên môi cô, nâng con dao cô cầm trong tay đâm lên nơi vết thương của mình, khi đau từ cánh tay trái truyền đến khoan tim thì anh hôn càng mạnh mẽ hơn, tay phải dùng dao gạt trên cánh tay trái, ‘keng’ một tiếng, đạn từ trong thịt rớt ra ngoài, rơi vào drap trải giường.

15. Chương 15: Một Trận Đau Nhức Ngọt Ngạt

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

Diệp Tâm Đồng nghe được tim cô đập thành thịch như sấm, tay của anh quấn chặt eo thon nhỏ của cô, môi tùy ý hôn cái lưỡi thơm, đầu lưỡi dầy dụa kết hợp với lưỡi cô, bàn tay từ từ dời xuống, dừng ở trước ngực cô, đầu ngón tay dính máu nhuộm đỏ áo sơ mi của cô.

Anh hôn khoe miệng cô, đôi mắt nhiễm đầy tình dục không chớp mắt một cái trong nháy mắt nhìn chăm chăm vào môi cô, ngón tay nâng hai gò má của cô, trán áp vào trán của cô, nhẹ giọng nói: “Băng bó!”

Diệp Tâm Đồng mới hoàn hồn giữa kích tình, đỏ mặt sờ sờ trán, cảm giác gương mặt rất nóng.

Cô không nhìn trái giường bị máu tươi nhuộm đỏ, cẩn thận dùng rượu cồn khử trùng cho vết thương của anh, sau đó lấy băng gạc giúp anh băng bó, cả quá trình yên lặng lại mập mờ.

Anh dùng tay kéo cô đến trên đùi anh, người cô hơi nằm trên đùi anh, ở tư thế xấu hổ này thay anh băng bó. Bàn tay anh cố ý lướt nhẹ qua sống lưng cô, cách vài vóc, vuốt ve một hồi. Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu.

Xương sống cô thẳng tắp, cổ tình coi thường cảm giác khác thường mà bàn tay anh mang tới, chuyên tâm giúp anh xử lý vết thương.

- Tốt rồi! - Rốt cuộc cô cũng nhắc đầu lên, mặt mỉm cười nói.

- Làm rất tốt! - Anh liếc nhìn cánh tay trái của mình tán thưởng, đưa tay vuốt vuốt tóc cô, cô chỉ ngẩng nhìn anh.

Một hồi tiếng chuông cửa vang lên, Diệp Tâm Đồng vội vàng đi mở cửa, thấy là người đàn ông cắt đứt không khí mập mờ bên trong phòng.

Mạc Duy Dương nhíu mày, đã trễ thế này, là ai?

Diệp Tâm Đồng vội tránh ra khỏi bàn tay to của anh, nhảy xuống giường, sửa sang lại vật áo xốc xếch, nói:

- Em đi mở cửa!

- Ủ!

Cô vừa rời đi, Mạc Duy Dương đổi thành tư thế thoải mái nằm trên giường lớn.

Diệp Tâm Đồng đi ra cổng lớn, mở cổng.

- Là anh? - Cô khẽ kinh động, không ngờ người tới là Vũ Lạc Trạch.

Vũ Lạc Trạch cười đi vào phòng khách:

- Anh biết ngay em ở đây với cậu ta, bây giờ có muốn về nhà cùng anh không?

Diệp Tâm Đồng nhìn anh một cái, do dự liếc nhìn về phía người đàn ông trên lầu. Đã trễ thế này, về nhà với Vũ Lạc Trạch? Hay là ở lại chăm sóc người đàn ông bị thương kia?

Cô cắn môi dưới, nhất thời trong lúc này không biết nên quyết định thế nào.

Trong mắt Vũ Lạc Trạch thấy được phản ứng của cô, cười trêu ghẹo nói:

- Không nỡ bỏ cậu ta?

- Hả? - Diệp Tâm Đồng tròn to mắt.

Anh nhìn về phía cô cười thân thiện một tiếng, sau đó nhìn về phía trên người đàn ông trên lầu kêu lên:

- Dương, tôi mang người đi, muộn thế này, cậu cũng nên nghỉ ngơi chứ?

Mạc Duy Dương đang nằm trên giường vừa nghe được tiếng bạn tốt, đôi mắt vốn đã khép lại mở ra, Vũ Lạc Trạch? Vì sao cậu ta lại tới? Tới đón Diệp Tâm Đồng? Trễ như thế chạy tới biệt thự của anh đón một cô gái, sự quan tâm của cậu ta đối với Diệp Tâm Đồng có phải hơi quá hay không?

Không biết vì sao? Nghĩ đến việc cô lao vào lồng ngực một người đàn ông khác, tim của anh có một hồi buồn bực đau nhức.

Hồi lâu cũng không thấy được trả lời của người đàn ông kia, Diệc Tâm Đồng lo lắng nói:

- Vũ Lạc Trạch, rất xin lỗi đã khiến cho phải anh đi một chuyến như vậy, tối nay em không thể về nhà, một mình anh về trước đi!

Vũ Lạc Trạch cũng không tức giận, chỉ cười nhạt nói:

- Được! Về sau nếu không về nhà anh, trực tiếp nhắn tin cho anh nhé! Để anh biết em vẫn an toàn, nếu em xảy ra việc gì không hay, tiểu tử kia nhất định không tha cho anh!

- Được - Diệc Tâm Đồng cam đoan nói.

Tiến Vũ Lạc Trạch ra ngoài cổng lớn, nhìn anh lên xe, Diệc Tâm Đồng mới yên tâm mà vào nhà.

Vũ Lạc Trạch ngồi vào trong xe không vội vã rời đi, mà đốt một điếu thuốc, mở cửa sổ xe thật to ra, buồn bã hít một hơi khói. Chính anh cũng cảm thấy không thể tin được, anh lại có thể không yên lòng với cô gái Diệc Tâm Đồng kia, hơn nữa còn nữa đêm chạy tới đây tìm người. Có phải anh quá nhạy cảm không, cô gái kia là phụ nữ của Mạc Duy Dương, anh không nên có suy nghĩ điên cuồng.

Nhưng quả thật vẻ đẹp của cô làm anh có chút si mê, mặc dù chỉ gặp qua cô gái này mấy lần, nhưng vẻ đẹp của cô, nhu hòa của cô lại khắc thật sâu trong lòng anh. Nhớ tới đề nghị trước của bạn tốt, anh còn cảm thấy như đang trong mơ, khi anh về nhà, thấy bên ngoài phòng khách đặt một đôi dép của phái nữ, mới hiểu được tất cả không phải là mơ, mà là thật! Cô gái kia thật sự ở trong nhà anh, anh có thời gian một tháng được sớm chiều đối mặt với cô.

16. Chương 16: Tại Sao Không Đi

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

Diệc Tâm Đồng sợ đánh thức anh, nhỏ nhẹ đẩy cửa phòng ngủ ra, đột nhiên lúc xoay người có một bóng mờ che phủ trên đỉnh đầu cô, dọa cô trợn to mắt: “A!”

Mạc Duy Dương duỗi tay một cái, cả người cô bị đẩy vào trong phòng, cơ thể bị anh cứng rắn đè trên vách tường. Anh nâng cằm cô lên, lạnh giọng hỏi:

- Tại sao không đi?

- Không phải người. bị thương sao? - Cô cố hết sức giãy giụa, thật đau! Anh sao vậy?

- Ý của em là. nếu như tôi không bị thương, em sẽ đi với cậu ta? - Lực anh dùng để nắm cằm cô dần dần tăng thêm, trong mắt dâng lên thần sắc làm cho người ta phải kinh sợ.

- Đúng, đây không phải là do người muốn sao? Là người bảo em dọn ra. - Cô bị đau trả lời. Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

Không ngờ câu trả lời của cô làm anh run lên. Anh từ từ buông cô ra, cơ thể lui về sau một bước, sắc mặt trầm xuống, giọng lạnh như băng nói:

- Bây giờ em mau đi đi!

- Người sao vậy? Chẳng lẽ người không muốn em ở lại chăm sóc người? Người thật sự chán ghét em như vậy sao? Một giây cũng không muốn nhìn thấy em? - Nước mắt cô không tự chủ chảy ra. Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

Anh xoay người nhìn đôi mắt đỏ vì khóc của cô, thở dài nói:

- Tôi không có ý này, chẳng qua vết thương không tính là nghiêm trọng, không cần em chăm sóc, em về đi!

- Nhưng em muốn chăm sóc người! Vì em nên người mới bị thương. - Cô cắn cánh môi nhỏ, sợ sệt nhìn anh.

Cho dù bị anh ghét bỏ, cô vẫn muốn ở lại, có lẽ không chỉ vì vết thương của anh, mà là.

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu.

Anh đi tới phía cô, tay khẽ chống lên vách tường sau lưng cô, cố định cô gái nhỏ nhẵn dưới cơ thể, một tay ôm cô vào trong ngực, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào cô, giọng nói trở nên khàn khàn trầm thấp:

- Em sẽ hối hận khi ở lại!

Anh có dụng ý khác đặt cơ thể cô ngay trong ngực anh, cảm nhận mềm mại của cô, đường cong hấp dẫn dán chặt trong ngực, anh cúi đầu dán sát môi đỏ mọng của cô. Không có cô gái nào có thể thuần khiết nhìn một người đàn ông giống như cô.

Anh giống một con ngựa hoang mất cương, giữ chặt bả vai của cô, nồng nhiệt hôn môi cô. Môi cô mềm mà ngọt, anh như muốn không đủ, vừa gặm vừa cắn, cho đến khi cô gái nhỏ trong ngực rên rỉ một tiếng.

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu.

Hai tay cô chống ngực anh, đề phòng anh tiến thêm một bước, nhưng anh không chịu buông tha cô, đôi tay cách một tầng chất liệu vải thật mỏng, không ngừng cọ xát sau lưng cô, mà một vật cứng giữa hai chân đột nhiên xâm nhập, rất không thoải mái chống giữa hai chân cô, cô sợ đến sắc mặt trắng bệch.

(Ed: edit đoạn này sắc mặt cũng trắng luôn, trời ơi lỡ mà H nặng thì không biết phải làm sao nữa)

Vì Mạc Duy Dương luôn luôn bảo vệ cô rất tốt, nên cô chưa bao giờ tiếp xúc với với những người con trai khác. Anh đụng chạm khiến mặt cô hồng tím đập loạn. Giữa chuyện tình dục nam nữ, cô vẫn hiểu một chút, cho nên giờ phút này thứ chống giữa đùi cô, đương nhiên cô biết đó là cái gì?

Cô bị dọa đến toàn thân run run một hồi, nhẹ giọng như mê nói:

- Không nên như vậy.

Cô sợ hãi chống lại vuốt ve và tiếp xúc của anh. Đối với cô mà nói, Mạc Duy Dương là một người đàn ông thành thực lại thông thạo kỹ thuật, còn chuyện tình dục đối với cô lại như tờ giấy trắng, nên khi anh vuốt ve, cô dần dần có cảm giác.

Cô không gạt bỏ vuốt ve của anh, nhưng nghĩ tới anh đã từng lên giường với những cô gái khác, môi của anh đã hôn qua môi những cô gái khác, cô khó chịu quay đầu, không để anh hôn.

Nhưng anh lại cho rằng xấu hổ, biến thành ghét anh, chưa bao giờ có cô gái nào dám ghét bỏ nụ hôn của anh như vậy, nên anh giữ chặt cằm cô muốn trừng phạt, môi hung hăng phớt qua cánh môi của cô. Cảm nhận được cơ thể cô bắt lực run rẩy, anh mới buông lỏng cô ra, một tay ôm hông cô, âm thanh khàn khàn nói:

- Khuya lắm rồi, về phòng của em đi!

Anh cũng không có tinh lực để đuổi cô đi nữa, chỉ muốn cô gái trước mặt nhanh chóng biến mất. Anh thật sợ sợ mình không khống chế được, sẽ cưỡng ép vị thành niên như cô.

17. Chương 17: Đi Tắm Nước Lạnh

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

Anh cũng không có tinh lực để đuổi cô đi nữa, chỉ muốn cô gái trước mặt nhanh chóng biến mất. Anh thật sợ sợ mình không khống chế được, sẽ cưỡng ép vị thành niên như cô.

Vừa hít thở được, Diệc Tâm Đồng thở gấp từng ngụm từng ngụm, sau đó đỏ mặt lướt qua cơ thể cao lớn của anh, đi ra khỏi cửa.

Một tay Mạc Duy Dương ngã lên cửa, cảm thấy bụng vì khát vọng mà trở nên đau đớn khó nhin, anh lấy áo choàng tắm trong tủ treo quần áo rồi đi vào phòng tắm.

Vòi hoa sen trên đỉnh đầu mở hết cỡ, nước lạnh lạnh lẽo theo đường nét tinh xảo đẹp đẽ của gương mặt trượt tới lồng ngực màu lúa mì, sau đó tới bụng bằng phẳng không chút thịt thừa, cuối cùng nhỏ xuống tới bắp đùi thon dài rắn chắc mạnh mẽ. (máu mũi)

Không để ý cánh tay trái mới quấn băng lên, anh liêu chết xoay về phía nước lạnh. Nước lạnh len vào miệng vết thương, hơi có chút tê tê đau buốt, nhưng ít ra có tác dụng làm hưng phấn tinh thần.

Sau khi tan học, Diệc Tâm Đồng mang túi vải ra khỏi phòng học, Quan Hi đuổi theo.

- Tâm Đồng!

- Hi!

- Tâm Đồng, tối nay rảnh không? - Cô nhìn Diệc Tâm Đồng hỏi.

- Hả. sao vậy?

- Tham gia một bữa tiệc với tớ được không? Một mình tớ đi không quen - Quan Hi kéo tay cô van xin nói.

- Nhưng. tớ không thích những nơi như thế! - Cô bắt giắc cau mày.

Gia thế của Quan Hi, cô cũng biết một chút, thiên kim đại tiểu thư, trên còn có một anh trai là Thượng Quan Tước, Quan Hi theo họ mẹ, cô và Thượng Quan Tước chỉ là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng tình cảm của hai anh em cũng rất tốt.

Anh trai Thượng Quan Tước của Quan Hi, cô đã gặp mặt vài lần, là một người đàn ông chín chắn có sự nghiệp. Mỗi lần tới trường học đều thấy Quan Hi đi trên một chiếc xe ô tô Honda.

- Chúng ta chỉ đến đó rồi đi qua lại một chút thôi, tớ bảo đảm sẽ không uống rượu, có được không vậy? - Quan Hi đóng cửa cánh tay của cô, làm nũng nói.

Diệc Tâm Đồng thật sự không muốn đi, nhưng nghĩ về nhà sớm vậy, cũng chỉ có một mình cô, nên miễn cưỡng gật đầu một cái.

- Hi, có thể không mặc thành thể này không? - Cô có chút không tự nhiên nâng nâng ngực.

Cô rất ít mặc váy hở dũ dột như vậy, sở dĩ nói rằng hở dũ dột là vì quần áo Mạc Duy Dương mua cho cô, đều là váy dài quá gối, chưa bao giờ có váy cực ngắn, hơn nữa còn là áo hở ngực, cô cảm giác da thịt ở ngực đều đã lộ hết ra ngoài.

- Tâm Đồng, tớ thấy rất đẹp mắt nha! Cậu không phát hiện, từ lúc chúng ta vào đại sảnh đến giờ, có rất nhiều ánh mắt của đàn ông nhìn chúng ta chăm chăm sao? - Quan Hi hả hê ưỡn ngực. Vì lễ phục cô đang mặc so với Diệc Tâm Đồng hở hơn, váy cổ chữ V sâu làm nổi bật lên dáng người chữ S đầy đặn của cô.

Quan Hi cao 1m7, cộng thêm giày cao gót 9cm dưới chân, càng có vẻ cao gầy.

So với Quan Hi, mặc dù Diệc Tâm Đồng thấp hơn, nhưng cô cũng có chiều cao là 1m66. Quan Hi chọn cho cô một đôi giày xăng-đan nghiêng 5cm, tính cả độ cao của giày cao gót, cô cũng có dáng người khoảng 1m7.

Quan Hi kéo cô đi trong đám người chật chội, cô cũng chỉ có thể vội vàng đi theo phía sau cô ấy, Quan Hi nhìn một người đàn ông cao lớn ở xa kêu lên:

- Anh!

Thượng Quan Tước quay đầu lại nhìn đi về phía hai người đẹp, có chút lễ độ khẽ tạ lỗi với những người bên cạnh, đi tới:

- Sao bây giờ mới đến?

- Đi trên đường hơi chậm, anh. đây là bạn tốt Tâm Đồng của em, còn nhớ không? - Quan Hi nhìn anh đầy đặn, mập mờ hỏi.

Lúc này Thượng Quan Tước mới dời tầm mắt nhìn về phía cô, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, cười nói:

- Dĩ nhiên, người đẹp sẽ khiến người khác đã gặp qua thì không quên được!

Diệp Tâm Đồng nhìn anh cười nhạt, sau đó nhìn về phía Quan Hi nói:

- Cậu có việc thì mau đi đi, không cần phải đi với tớ!

18. Chương 18: Gặp Nhau Trong Bữa Tiệc

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

Lúc này Thượng Quan Tước mới dời tầm mắt nhìn về phía cô, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, cười nói:

- Dĩ nhiên, người đẹp sẽ khiến người khác đã gặp qua thì không quên được!

Diệp Tâm Đồng nhìn anh cười nhạt, sau đó nhìn về phía Quan Hi nói:

- Cậu có việc thì mau đi đi, không cần phải đi với tớ!

Quan Hi nhìn Thượng Quan Tước cười nói:

- Anh, thay em chăm sóc bạn của em một chút nha, em đi chào hỏi ba mẹ một tiếng!

Thượng Quan Tước nhận mệnh gật gật đầu.

- Tớ sẽ trở lại ngay! - Quan Hi nhỏ giọng nói bên tai cô, sau đó nhanh chóng chen vào trong đám người.

Diệp Tâm Đồng hơi xấu hổ liếc nhìn Thượng Quan Tước, lúc này nhất thời không tìm được bất kỳ đề tài nào, chỉ có thể dời tầm mắt nhìn về nơi khác.

Lúc này, cô chú ý tới vị trí đại sảnh có một trận náo động, một đôi nam nữ ăn mặc thời thượng đi vào cửa chính.

Một thân người đàn ông mặc tây trang hàng hiệu được cắt sửa vừa vặn, tóc ngắn màu đen che khuất con ngươi thâm sâu, lạnh lùng trên khuôn mặt tuấn mỹ tựa như đúc đủ để khiến người ta rung mình, dáng người cao lớn càng bắt mắt trong đám người. Khóe miệng người đàn ông luôn giương lên, cho người ta cảm giác cười nhưng là không có nhiệt độ, chỉ là một ánh mắt, lại tôn rõ lên khí khái của người đàn ông, không phải người bình thường có thể giả bộ được!

Khuỷu tay người đàn ông hơi cong một chút, cánh tay mảnh khảnh mềm mại của cô gái khoác trên cánh tay cường tráng của người đàn ông, một thân lễ phục hàng hiệu CHANEL, làm nổi bật dáng người tiêu chuẩn trước lối sau vãnh mê người của cô gái. Ngoài dáng người cao gầy, cô gái có thể xem là mỹ nữ có khí chất hiếm có, hai người giống như minh tinh bước trên thảm đỏ, khí thế mạnh mẽ mà đi vào.

Ký giả vẫn chờ ở cửa ra vào, ủa đến, vây quanh soái ca và mỹ nữ, vô số micro theo sát.

Có ký giả nhanh nhẹn chụp được hai chiếc nhẫn kim cương cùng kiểu dáng trên tay hai người, liền đưa ra câu hỏi:

- Mạc thiếu gia, có thể cho biết, thân phận của vị mỹ nữ này không?

Trên mặt Mạc Duy Dương lạnh lùng không có một chút nhiệt độ, chỉ buông một câu:

- Thư ký!

Nhưng ký giả đâu chịu bỏ qua cho anh như thế, vì vậy cầm micro đuổi theo sau lưng bọn họ hỏi:

- Nếu như tôi nhớ không lầm, thư ký trước của Mạc thiếu gia không phải là vị tiểu thư này, hơn nữa hai vị giải thích thế nào về chiếc nhẫn trên tay?

Mạc thiếu gia dừng lại, xoay người, nhìn tên ký giả đáng ghét, trực tiếp ném cho anh ta một câu:

- Đàn ông có thể thường xuyên đổi phụ nữ, chẳng lẽ cấp trên không có quyền lợi đổi thư ký?

Mộ Dung Tuyết ngẩng mắt nhìn Mạc Duy Dương, đôi môi đẹp mắt khẽ hạ, cười lạnh, dùng âm thanh chỉ có hai người mới có thể nghe được nói:

- Nói cho ký giả biết em là vị hôn thê của anh, khó khăn đến thế sao?

Mạc Duy Dương chỉ liếc cô một cái, đưa tay bỏ cánh tay trên cánh tay mình ra, xoay người đi mất.

Mộ Dung Tuyết cắn môi, nhắc làn váy, đuổi theo.

Hồi lâu Diệc Tâm Đồng mới lấy lại được tinh thần, anh cũng tới? Cô gái rất xứng đôi với anh kia là ai?

Không biết vì sao, giờ phút này cô tuyệt đối không muốn cho anh biết cô tới đây.

Cô nhìn Thượng Quan Tước nói:

- Xin lỗi, tôi hơi khát nước, muốn uống ly rượu!

Thượng Quan Tước không yên tâm nói:

- Tôi đưa em đi!

Nhưng bây giờ cô chỉ muốn yên tĩnh một mình, nên về mặt cô bắn khoả nói:

- Không cần! Anh ở nơi này chờ Hi đi!

Nói xong, không đợi anh ta mở miệng, cô đã vạch đám người ra, đi về một phía khác.

Bữa tiệc có quá nhiều người, hoàn toàn là người người chen nhau, Diệc Tâm Đồng chỉ lo nhìn giày cao gót dưới chân, không chú ý trên đỉnh đầu, chỉ thấy một cái khay đánh tới sau đầu.

Trong nháy mắt cô ngẩng đầu lên, đột nhiên có một cái tay chặn ở đỉnh đầu cô, bắt lấy cái khay sau lưng cô vào lòng bàn tay.

Gần như cô kinh ngạc đến ngậy người nhìn Vũ Lạc Trạch đột nhiên xuất hiện.

19. Chương 19: Làm Anh Mất Hứng

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

Trong nháy mắt cô ngẩng đầu lên, đột nhiên có một cái tay chặn ở đỉnh đầu cô, bắt lấy cái khay sau lưng cô vào lòng bàn tay.

Gần như cô kinh ngạc đến ngậy người nhìn Vũ Lạc Trạch đột nhiên xuất hiện.

- Em không sao chứ? - Anh nghiêng đầu hỏi, sau đó phất phất rượu dính trên tay vài cái.

Cô lấy lại tinh thần, lắc đầu một cái:

- Em không sao, áo của anh bị ướt. - Cô chỉ chỉ bộ ngực ướt một mảng của anh.

Anh không để ý nói:

- Không có gì đáng ngại, sao em lại tới đây? - Ánh mắt lơ đãng liếc xuống trang phục của cô, ánh mắt trong nháy mắt sáng lên, tràn đầy kinh ngạc. Đã sớm biết cô xinh đẹp, nhưng hôm nay cô cực kỳ hấp dẫn mắt

người, da vốn rất trắng, dưới ánh đèn, càng trắng nõn phiếm hồng, mà váy ngắn rất thích hợp với cô, xinh đẹp lại không thiếu gợi cảm.

Anh không tự chủ si mê nhìn, thần không biết quỷ không hay đưa tay vuốt ve mặt cô.

Diệp Tâm Đồng sợ đến trợn to mắt, cảm giác ánh mắt anh nhìn cô có chút quái dị, mặt cô nghiên nghiên, tay của anh chỉ chạm nhẹ vào tóc, không chạm tới mặt cô.

Gương mặt tuần tú của Vũ Lạc Trạch sững sờ, vội thu tay lại, tim căng thẳng nói xin lỗi:

- Xin lỗi, anh thấy trên mặt em hơi bẩn!

- À. không có việc gì! - Mặc dù không quá tin tưởng lời nói của anh, nhưng cô vẫn lễ phép cười cười với anh.

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu.

Sau khi khôi phục tâm tình thật tốt, Vũ Lạc Trạch nhìn cô hỏi:

- Muốn về nhà chưa?

Tầm mắt Diệp Tâm Đồng nhìn ra bốn phía đại sảnh, có chút lo lắng nói:

- Bây giờ có lẽ không được, em phải nói một tiếng với Hi!

- Hi? Là ai?

- A, bạn tốt của em! Hôm nay là cô ấy dẫn em tới đây! Anh chờ chút, em đi tìm cô ấy, anh chờ em ở chỗ này đi! - Cô nói với anh, sau đó vạch đám người ra rời khỏi tầm mắt của anh.

Cô tìm hồi lâu cũng không nhìn thấy Quan Hi, đang chuẩn bị đi chỗ khác tìm thì một cô gái cầm chiếc ly để cao đi về phía cô, giày cao gót hai người không cẩn thận va vào nhau, toàn bộ rượu đổ trên tay cô gái đều dội vào trang phục thấp ngực của cô.

“A!” Rượu lạnh lẽo kích thích da thịt của cô, cô không nhịn được hét lên một tiếng.

Cô gái không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, nhất thời cũng sững sờ ở nguyên chỗ, qua một lúc lâu mới nói xin lỗi:

- Xin lỗi, trượt tay rồi!

Diệp Tâm Đồng ngẩng đầu nhìn cô gái trước mắt, khi nhìn rõ mặt của đối phương, môi đỏ mọng run run, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, là cô ấy? Cô gái vừa cùng với Mạc Duy Dương đi vào trong.

Cô gái chỉ nhìn cô một cái, liền đưa tay vén vén tóc dài, xoay người chuẩn bị rời đi, lại thấy một bóng dáng quen thuộc dừng ở trong đám người, cô đưa tay về phía người đàn ông kêu lên: “Dương!”

Mạc Duy Dương nghe được âm thanh, nghiêng người sang nhìn lại.

Diệp Tâm Đồng cảm giác nhịp tim trong nháy mắt rơi rớt ngừng nửa nhịp, vì người đàn ông kia đã chú ý tới cô, hơn nữa anh ta còn đang đi về phía cô.

Ý thức được ánh mắt sắc bén của người đàn ông bắn thẳng về phía mình, Diệp Tâm Đồng cắn môi, xoay người thật nhanh, muốn tránh đi trước khi anh đến, nhưng hình như cô đã đánh giá thấp cơ thể cao lớn của anh, anh chỉ xoắn mấy bước, đã đuổi kịp cô.

- Dương. - Mộ Dung Tuyết nhìn từ người đàn ông lướt qua trước mắt, không nhịn được kêu lên.

Cô đang ở trước mắt anh, anh không thấy sao?

Cho đến khi tay người đàn ông kia nắm cổ tay một cô gái khác, cô mới giật mình kinh ngạc há to miệng, chuyện gì đang xảy ra? Cô gái đó không phải là người vừa bị cô dội rượu vào sao? Sao Dương biết cô ấy?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Tâm Đồng trắng bệch nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt không dám nhìn về mặt vô cùng âm u của anh, chỉ không ngừng lùi về phía sau.

20. Chương 20: Rời Cuộc Sớm

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệc Tâm Đồng trắng bệch nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt không dám nhìn về mặt vô cùng âm u của anh, chỉ không ngừng lùi về phía sau.

Tay anh duỗi một cái, kéo lấy cơ thể đang lui về phía sau vào trong ngực, tay giữ ở ngang hông không tự chủ tăng thêm sức lực.

- Tới cùng ai?

Đôi mắt sắc bén cố định trên khuôn mặt hoang mang sợ hãi của le quy don cô, môi mỏng nhẹ nhàng cử động, trên mặt bình tĩnh không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì.

Nhưng cô không dám ngẩng đầu nhìn anh, đôi tay không ngừng nắm làn váy ở dưới, cúi đầu cắn môi không nói.

Đang lúc ấy thì, một giọng nữ ngọt ngào vang lên:

- Dương.

Diệc Tâm Đồng ngẩng đầu lên, nhìn cô gái xuất hiện trước mặt mình, con ngươi trong nháy mắt mở to, là cô ấy? Cô gái vừa dội cho cô một thân rượu.

Mà cô ấy lại có thể gọi người đàn ông này là ‘Dương’, có thể thấy được quan hệ của hai người không phải bình thường. Nhìn cách ăn mặc của cô gái này, không diêm dúa lòe loẹt giống những anti web copy cô gái anh thường lui tới lúc trước, mà là kêu gọi không tìm ra một chút khuyết điểm. Cả người cô gái tản ra sự cao quý bẩm sinh, chiều cao của cô ấy cũng phải là 1m7 trở lên.

Hai tay cô ấy rất tự nhiên ôm cánh tay người đàn ông kia, đường cong đầy đặn dính vào bên eo của anh, hai người đứng chung một chỗ, không thể nghi ngờ là một đôi trời sinh, rất xứng đôi.

Diệc Tâm Đồng nhìn Mạc Duy Dương, Mạc Duy Dương cũng nhìn cô, ánh mắt Mộ Dung Tuyết dò xét giữa hai người, cười khê đặt cằm trên vai anh hỏi:

- Người quen?

Mạc Duy Dương tỉnh táo lại, lại gần bên tai Mộ Dung Tuyết, không biết nói gì, Mộ Dung Tuyết nhìn cô một cái, cong môi đồ mọng, sau đó nói:

- Em ra ngoài chờ anh! Anh nhanh lên một chút.

Diệc Tâm Đồng liếc nhìn người đàn ông trước mặt, chỉ nghe được anh mở miệng nói:

- Bộ đồ này rất không thích hợp với em, về sau không có lệnh của tôi không được phép đến những bữa tiệc như thế này, tôi gọi quản gia đưa em về!

Giao phó xong tất cả, anh xoay người muốn rời đi, lại bị cô mở miệng kêu lên:

- Mạc thiếu gia, không cần gọi quản gia, em ngồi xe bạn trở về nhà! Còn nữa, người đã nói muốn để em độc lập, thì không nên quản em mặc quần áo gì, tới nơi nào.

Đôi mắt u ám cử động, khóe miệng khê giương lên, trong mắt thoáng qua ý cười lạnh như không cười:

- Được, nếu như cảm thấy mình đã trưởng thành, không cần sự quan tâm của tôi nữa, thì cứ việc làm!

Anh nhìn cô chằm chằm mấy giây, sau đó gần như không quay đầu lại lướt qua cô đi mất. Diệc Tâm Đồng đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng trắng tấp của anh, trong mắt ngập đầy nước mắt, cắn môi bắt đầu hối hận khi nói ra lời nói như thế, muốn đuổi theo anh nói anh không cần đi, nhưng dưới chân lại giống như nặng ngàn cân, thế nào cũng không thể bước đi.

Cho đến khi Vũ Lạc Trạch tìm được cô:

- Diệc Tâm Đồng!

Cô len lén xoa xoa nước mắt, xoay người về phía anh cười nói:

- Vũ Lạc Trạch, có thể đưa em về nhà trọ không?

- Dĩ nhiên, đi thôi!

Diệc Tâm Đồng cúi đầu cùng anh ra khỏi đại sảnh của bữa tiệc.

Sau khi ngồi lên xe Vũ Lạc Trạch, Diệc Tâm Đồng lo lắng bạn tốt sẽ đi xung quanh tìm cô, gọi điện thoại cho Quan Hi, nói cho Quan Hi biết cô đã ngồi xe rồi đi.

- Tâm Đồng, sao không đợi tớ trở lại, không để ý tới bạn thân quá rồi, được lắm. Đi coi như xong, vốn muốn giới thiệu anti web copy trai đẹp cho cậu biết, lại chạy mất rồi!

Bên đầu điện thoại kia truyền đến tiếng Quan Hi bắt đầu oán trách.

Diệc Tâm Đồng liếc nhìn Vũ Lạc Trạch đang chuyên tâm lái xe, sau đó nghiêng người sang nhẹ giọng nói:

- Thật xin lỗi Hi!

- Không có việc gì..., vậy cậu về nghỉ ngơi sớm một chút đi!

- Được. - Diệc Tâm Đồng cúp điện thoại, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe, thoát cái trời đã khuya rồi.

21. Chương 21: Có Phần Vui Mừng

Edit: Tóc gió thổi bay

- Được. - Diệc Tâm Đồng cúp điện thoại, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe, thoát cái trời đã khuya rồi.

- Một hả? - Đột nhiên tiếng của Vũ Lạc Trạch truyền đến, cô quay đầu nhìn anh, mới phát hiện anh đang nói chuyện với cô.

Sau khi kịp phản ứng, cô gật đầu một cái.

- Lập tức về nhà nhé, lần đầu tiên xuất hiện tình huống này? Đoán chừng để Dương biết được, nhất định sẽ nhốt em trong nhà không cho em ra ngoài! - Anh cười trừ chọc nói.

Nghe vậy, trong nháy mắt sắc mặt Diệc Tâm Đồng tái nhợt, đôi tay ra sức níu chặt lấy mép váy trên đùi, tự giấu cười nói:

- Anh sẽ không!

Nói xong, tầm mắt cô nhìn ra phía ngoài cửa xe, tâm tình phức tạp mím môi một cái.

Vũ Lạc Trạch tò mò nhìn cô, cảm giác có chỗ nào đó là lạ, chẳng lẽ anh nói sai cái gì?

Thời gian tan lớp vừa đến, các loại xe xa hoa nổi tiếng đổ đầy trước cửa trường đại học, tốp năm tốp ba sinh viên kết thành đoàn đi tới cửa trường học.

Mà một chiếc Rolls-Royce màu bạc giá trị hơn một tỷ dừng ở cửa trường học, nữ sinh đại học mới tan lớp ríu rít không nhìn được nhìn vào trong cửa sổ xe.

Cửa kính xe bằng thủy tinh thật dày Thật làm nổi bật khuôn mặt nghiêng nghiêng của người đàn ông tuấn mĩ, kiểu tóc anh tuấn, một thân đồ thể thao màu trắng, vừa nhìn đã thấy là soái ca sức quyến rũ mười phần, toàn bộ nữ sinh đi qua từ bên cạnh thét ra tiếng chói tai:

- Soái ca! Rất đẹp trai!

Xung quanh sườn xe nhanh chóng chật nít học sinh tan học, toàn bộ đều nhìn về phía soái ca trong xe.

Rất nhanh, Diệc Tâm Đồng và Quan Hi cũng đi tới từ cửa trường học, hai người cũng chú ý tới một chiếc xe nổi tiếng đỗ ở cổng trường học.

Quan Hi tò mò rướn cổ lên nói:

- Người đó à? Có tiền như vậy!

Diệc Tâm Đồng chỉ liếc xe kia một cái, không hề để ý chút nào, nhưng lúc cửa xe bị đẩy ra, một người đàn ông bước xuống xe, người đàn ông kia lại làm cho cô khiếp sợ trông lớn mắt.

Là anh? Sao anh lại tới trường học? Hơn nữa còn là mặc một thân đồ thể thao. Cô không tự chủ dời mắt đến trên mặt Mạc Duy Dương, mà anh cũng đang ở xa xa nhìn chăm chú vào cô, hình như đang đợi cô đi tới.

Nhớ tới tranh cãi ở bữa tiệc lần trước, cô lui về phía sau một bước theo bản sau đó xoay người chạy trở lại.

Quan Hi thấy cô đi mất, vội vàng kêu lên:

- Tâm Đồng!

Hiện tại trong đầu Diệc Tâm Đồng đầy những mảng hỗn loạn, cô nắm chặt túi vải, không quay đầu lại chạy đi.

Quan Hi đuổi theo cô, níu cánh tay của cô lại, nhìn khuôn mặt cực kỳ tái nhợt của cô, lo lắng hỏi:

- Cậu sao vậy? Quay lại làm gì? Không về nhà sao?

- Tớ. - Cô vừa muốn nói gì đó, lại bị tiếng chuông điện thoại trong túi xách cắt đứt, cô căng thẳng níu chặt túi, nhất định là anh gọi tới!

- Cậu sao vậy? Sao lại không nghe điện thoại?"

- Tớ không sao! Hi, đột nhiên tớ phát hiện, tớ quên mang một quyển sách đi, tớ trở về ~ phòng học lấy, cậu không cần chờ tớ! - Diệc Tâm Đồng chợt dạ xoay người chạy đi, sau lưng truyền đến tiếng gọi của Quan Hi, nhưng cô bất chấp tất cả chạy về phía trước, cho đến khi va vào một người.

- Tại sao không nhận điện thoại?

Không cần nhìn cũng biết người nói chuyện là ai, Diệc Tâm Đồng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Mạc Duy Dương, nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói:

- Em. muốn đợi đến khi không có ai mới gặp nhau!

Nhưng anh lại mất hứng nhường này:

- Như vậy là sợ người khác biết quan hệ của chúng ta?

- Em. chỉ nghĩ cho người! - Cô cắn môi dưới, nhẹ giọng nói ra.

Anh nhìn đỉnh đầu của cô, chỉ nghe được anh nói:

- Suy nghĩ của người khác tôi không quan tâm!

Diệc Tâm Đồng không hiểu anh đang tức giận cái gì? Bên trong xe ngọt ngào, căng thẳng nhìn cảm anh, cô lo lắng siết chặt làn váy.

22. Chương 22: Vẫn Chưa Quen

Edit: Tóc gió thổi bay

Diệc Tâm Đồng không hiểu anh đang tức giận cái gì? Bên trong xe ngọt ngào, căng thẳng nhìn cảm anh, cô lo lắng siết chặt làn váy.

- Xuống xe! - Mặt anh không thay đổi kêu lên.

Diệp Tâm Đồng nghiêng đầu liếc nhìn ngoài xe, xe đã sớm dừng trước một nhà hàng nhỏ. Anh tháo dây an toàn đẩy cửa xe ra bước xuống, mà cô thấy rồi mới hiểu theo sát xuống xe.

Nhà hàng này trước kia cô và anh đã tới mấy lần, có điều rất ít khi cô thấy anh mặc đồ thể thao tới nhà hàng ăn cơm, nên cô không khỏi nhìn anh nhiều lần. Vẫn rất đẹp trai. Quen nhìn dáng vẻ anh mặc âu phục nghiêm túc, thỉnh thoảng thấy anh mặc đồ thể thao, cảm giác như ánh mặt trời, giống như anh trai hai mươi nhà bên cạnh.

Cô không tự chủ nhìn phải thất thần, anh đưa cho cô một chén canh, ánh mắt khác lạ nhìn thẳng cô.

Cô tỉnh táo lại nhận lấy canh, cúi đầu uống từng chút từng chút.

- Sau này mỗi tuần ra ngoài ăn cơm với tôi một lần! - Đột nhiên anh ném ra một câu như vậy.

Diệp Tâm Đồng ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn anh.

- Sao? Em rất bận?- Anh không vui nhịu mày, ngón tay vuốt vuốt chiếc đũa.

- Không có. - Cô chỉ hơi kinh ngạc mà thôi.

- Gần đây tập luyện piano thế nào? - Anh lại bất thành linh hỏi.

Nói đến piano, ánh mắt của cô không khỏi ảm đạm xuống. Kể từ khi chuyển ra khỏi biệt thự, mười ngón tay của cô cũng chưa có cơ hội tiếp xúc với piano. Mặc dù nhà Vũ Lạc Trạch cũng có piano nhưng cô dùng không quen.

- Tập luyện không tốt? - Anh theo dõi toàn bộ phản ứng của cô vào trong mắt.

- Cũng được. - Cô trả lời qua loa.

Nhưng anh dùng ánh mắt nóng rực nhìn cô, môi mỏng nhấp xuống.

Sau khi cùng ăn cơm với anh xong, anh lại dẫn cô vào trung tâm thương mại, lý do là: đã rất lâu cô không mua quần áo rồi.

Thật ra thì quần áo cô mặc trước kia đều là do anh trực tiếp mua sau đó sai người làm bỏ vào tủ quần áo của cô, hiện tại sau khi cô dọn ra ngoài, cô đều mặc quần áo do trước kia anh mua cho cô.

Cô rất muốn cự tuyệt, nhưng người đàn ông này luôn luôn nói một là một, cho nên cô chỉ có thể theo sát phía sau anh, vào trung tâm thương mại.

Đầu tiên họ đi tới cửa hàng bán nội y, đối với cửa hàng nội y cô cũng không quen thuộc lắm, nhưng nhìn vào thiết kế nội thất trong cửa hàng, chắc giá cũng không rẻ.

- Tiên sinh cần gì không? - Nhân viên phục vụ đứng ở cửa nhiệt tình mời bọn họ đi vào.

Mạc Duy Dương trực tiếp đi vào trong cửa hàng, ánh mắt quét qua từng dãy nội y có nhiều màu sắc khác nhau, sau đó đi tới trước một hàng áo lót Lace (viền tơ) màu đen, ngón tay nâng lên một bộ trong đó, xoay người về phía nhân viên phục vụ nói:

- Màu này lấy mười bộ, còn có. cái này. - Anh lại chỉ mấy bộ áo lót khác, sau đó gọi cô vào:

- Em vào thử xem, coi có thích hay không!

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh vội nhìn về phía cô cười nói:

- Bạn trai em thật biết quan tâm, mua nhiều nội y như vậy, có nhiều hứng thú!

Cả khuôn mặt Diệp Tâm Đồng đỏ bừng, nhỏ giọng nói:

- Anh ấy không phải là bạn trai của em! - Sau đó đi tới trước mặt Mạc Duy Dương, nhận lấy một bộ trong số đó, vội vã vào phòng thử quần áo.

Hai tay Mạc Duy Dương ôm ngực, ngồi trên ghế sa lon bên cạnh đợi cô ra ngoài.

Sau khi Diệc Tâm Đồng thay xong áo lót ở trong, cảm thấy áo lót hơi nhỏ một chút, nhưng cô lại anti web copy xấu hổ không dám mở miệng gọi nhân viên phục vụ giúp cô lấy số lớn, cho nên cô ngơ ngác ở bên trong hồi lâu, cho đến khi cửa phòng thử quần áo bị người khác gõ vang.

- Xong chưa? Có phải có vấn đề hay không? - Ngoài cửa truyền đến tiếng của người đàn ông kia.

Tay cô run lên, môi run run nói:

- Hình như nhỏ một chút!

Cô nói xong câu này, hận không thể chui xuống đất. Cô lại có thể nói với người đàn ông kia rằng nội y hơi nhỏ một chút, không biết anh sẽ nghĩ gì.

Cảm giác cửa phòng bị người khác mở ra, không chưa kịp mặc áo khoác vào, cửa đã đẩy ra, Mạc Duy Dương đã đi vào rồi.

23. Chương 23: Anh Làm

Edit: Tóc gió thổi bay

Cô nói xong câu này, hận không thể chui xuống đất. Cô lại có thể nói với người đàn ông kia rằng nội y hơi nhỏ một chút, không biết anh sẽ nghĩ gì.

Cảm giác cửa phòng bị người khác mở ra, không chưa kịp mặc áo khoác vào, cửa đã đẩy ra, Mạc Duy Dương đã đi vào rồi.

- Người. - Diệc Tâm Đồng nhanh chóng lấy tay che ở phía trước, hoàn toàn không biết, động tác này sẽ chỉ làm ngực có vẻ đầy đặn, rất đầy đặn hơn thôi.

Mạc Duy Dương cảm giác thứ gì đó dưới thân đang dần dần bị cô làm cho thức tỉnh. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào hai luồng ngực hoàn mỹ của cô, duỗi tay ra, giữ chặt cổ tay của cô, giọng không tự chủ trầm thấp, âm u khàn đi một chút:

- Tôi làm!

Diệc Tâm Đồng xấu hổ cúi đầu không nhìn ánh mắt của anh. Đây là lần đầu tiên trần trụi như vậy mà đối mặt với anh, hơn nữa chẳng biết lúc nào tay của anh đã nắm lấy hai luồng ngực mềm mại, vân vân nhào nặn.

Cô thẳng tắp lưng, làm ngực anh dán sát vào sau lưng cô, sau đó lồng áo qua ngực xuyên qua cánh tay của cô bao bọc toàn bộ. Cả quá trình thuần thực mà yên tĩnh. Trong lòng cô không khỏi hồi chua xót, chẳng lẽ anh thường giúp phụ nữ làm chuyện như vậy?

Ánh mắt Mạc Duy Dương nóng bỏng nhìn chăm chăm vùng trắng sáng phía sau lưng cô, đầu ngón tay quét nhẹ qua da thịt nhẵn nhụi, tay đặt trên eo cô không tự chủ co lại:

- Rất hợp với em!

Âm thanh thỉnh thoảng phát ra dọa Diệc Tâm Đồng giật mình. Cô muốn xoay người sang chỗ khác nhìn về mặt anh giờ phút này, lại phát hiện tay của anh xấu xa đánh tới ngực mình.

Cô vội vàng chặn tay của anh lại, lắc đầu một cái:

- Người ra ngoài đi, em thay xong sẽ ra ngoài sau!

Cô thật sự xấu hổ khi anh đứng bên trong. Cô vẫn chưa lớn mật đến mức cởi quần áo trước mặt anh.

Mạc Duy Dương hít sâu một hơi, hai tay vòng lấy cô ôm vò trong ngực. Một nụ hôn rơi lên đỉnh đầu của cô.

Diệp Tâm Đồng thay quần áo của mình rồi ra khỏi phòng thay quần áo. Mạc Duy Dương đi tới trước mặt cô, cánh tay vòng ở bên eo của cô , nói:

- Quần áo tôi sẽ cho người đưa đến chỗ em, bây giờ theo tôi đến một nơi!

- Ah? Nơi nào? - Cô không hiểu ngẩng đầu nhìn anh.

Nhưng anh chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, rất thần bí nói:

- Đi rồi sẽ biết!

Diệp Tâm Đồng thật sự rất vui mừng. Anh lại mang cô đến xem Richard biểu diễn piano

Phải biết, lê quý Đôn anh rất ít khi cùng cô đến nơi ồn ào như thế này. Anh luôn luôn thích yên tĩnh, ngay cả thư phòng cũng trang bị thủy tinh có khả năng cách âm.

Cô đứng ngoài cửa ở hội trường biểu diễn, nhìn anh chen lấn mua vé vào cửa. Với cơ thể cao lớn thì rất nhanh đã chen đến trước mua hai vé vào cửa.

Khi anh đứng ở trước mặt cô lần nữa thì cô suýt nữa tiến lên ôm lấy anh, nhưng cô cũng không làm vậy, chỉ nhận lấy vé vào cửa trên tay anh, yêu thích không nỡ rời tay nói: “Cảm ơn!”

Anh cố ý cúi cơ thể cao lớn của mình xuống, tiến tới trước mặt cô, cánh tay phải ôm eo thon nhỏ của cô, kéo cô đến trước ngực, quyến rũ chỉ chỉ mặt trái anh tuấn đẹp trai:

- Nếu quả như thật sự muốn cảm ơn tôi, thì nên trả bằng hành động thực tế!

Nói xong, anh cười mỉa hoặc một tiếng với cô.

Trái tim Diệp Tâm Đồng bị nụ cười của anh là loạn nhịp. Người đàn ông này đối với bất kỳ ai cũng lạnh lùng, nhưng chỉ đọc truyện tại nguồn riêng đối với cô lại cực kì dịu dàng.

Cô do dự có nên hôn hay không. Con mắt nhìn mắt người lui tới bốn phía, vô cùng ngượng ngùng cắn cắn môi.

Mạc Duy Dương chờ đợi có chút không nhịn được, trực tiếp nhắc cơ thể cô, giữ chặt cái ót của cô, chủ động hôn lên.

Đôi môi lạnh lẽo chạm vào nhau, trong nháy mắt bắt lửa, cùng nhau câu quần

24. Chương 24: Cùng Xem Biểu Diễn Với Anh

Edit: Tóc gió thổi bay

Mạc Duy Dương chờ có chút không nhịn được, trực tiếp nhắc tới thân thể của nàng, giữ chặt nàng cái ót, chủ động hôn lên.

Đôi môi lạnh lẽo chạm nhau, trong nháy mắt bắt lửa, câu quần ở một lên.

Trước mặt mọi người, cô bị một người đàn ông ôm eo đứng cửa hội trường hôn, tình huống như thế đây là lần đầu tiên.

Cô có chút ngượng ngùng muốn thoát đi, lại bị cánh tay của anh ôm lấy eo thon nhỏ. Lưỡi của anh giống như con rắn nhỏ xông vào khoang miệng cô, tỉ mỉ mút ngọt ngào trong miệng cô, lưỡi còn hơi trở về chỗ cũ liếm khóe miệng cô.

Cho đến khi một hồi chuông điện thoại di động cắt đứt động tác muốn tiến thêm của anh. Anh cau mày nghiêng đầu liếc nhìn hiển thị trên điện thoại, buông cô ra, nghiêng người sang nhận điện thoại.

Diệp Tâm Đồng đưa tay vỗ vỗ khóe miệng, trên môi vẫn còn sót lại mùi bạc hà thơm ngát từ khoang miệng của người đàn ông kia. Nhìn bóng lưng cao lớn quay về phía cô, lảng máng nghe được bên kia điện thoại truyền tới giọng phụ nữ, tim xê dịch, có vẻ đắm chiều chờ anh cúp điện thoại.

Mạc Duy Dương cúp điện thoại, đi tới trước mặt cô, đưa tay vuốt vuốt tóc của cô, mặt áy náy nói:

- Tôi có việc phải đi một lát, một mình em ở đây xem biểu diễn không có vấn đề gì chứ?

Diệp Tâm Đồng gật một cái:

- Em có thể ở một mình!

- Vậy thì tốt, em vào trước đi, một giờ sau, tôi vào trong tìm em! - Nói xong, anh giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ kim cương, sau đó nhìn về phía cô nói:

- Mau vào đi, buổi biểu diễn sắp bắt đầu rồi!

Mặc dù trong lòng Diệp Tâm Đồng có chút mất mát, nhưng vẫn rất ngoan ngoãn theo dòng người đi vào trong hội trường buổi biểu diễn. Đi chưa được mấy bước, cô vẫn không nhịn được quay đầu lại, mà anh đã sớm xuống bậc thang. Cô nhìn anh ngồi vào trong xe Rolls-Royce màu bạc, sau đó chiếc xe rời đi trước mắt cô.

Diệp Tâm Đồng dựa vào chỗ ngồi ở hàng thứ nhất gần sân khấu biểu diễn nhất. Bắt đầu khai mạc, cô nhanh chóng quên sạch Mạc Duy Dương, chuyên chú lắng nghe tiếng dương cầm trên sân khấu truyền tới.

End—less. Sum—mer. Nights

‘sum—mer. came. and. left. with—out. a. warn—ing’

‘all. at. once. i. looked. and. you. were. gone’

‘and. now. you’re. look—ing. back. at. me’

‘search—ing. for. away. that. we. can. be’

‘ ’

Tầm mắt Diệp Tâm Đồng tập trung vào Richard trên sân khấu, không để ý đã có một bóng người yên lặng không một tiếng động ngồi ở vị trí bên cạnh cô. Khi một người đàn ông nghiêm túc chơi dương cầm, bất luận dáng dấp anh ta nhìn có được hay không, bạn đều sẽ không kìm hãm được mà chỉ đọc truyện tại nguồn bị hấp dẫn bởi phong cách mấy phần u buồn trên người anh ta, dĩ nhiên Diệp Tâm Đồng cũng cảm thấy Richard trên sân khấu rất đẹp trai.

- Diện mạo hần ta rất đẹp trai sao?” Đột nhiên có người hỏi.

Cô đáp lại lời anh ta:

- Ừ, rất đẹp trai!

Sau khi nói xong, cô mới phát hiện có cái gì không đúng, nghiêng đầu nhìn, trong nháy mắt nói rộng cái miệng nhỏ nhắn ra, hỏi:

- Sao người trở lại mau như vậy?

Mạc Duy Dương có chút không vui xoay khuôn mặt cô, ngón tay nắm lấy mũi cô, rất nghiêm túc hỏi:

- Hần ta có đẹp trai không?”

- A? - Diệp Tâm Đồng giật mình nhìn anh, sau đó phát hiện đôi mắt anh thật sâu. Nhìn ánh mắt anh nhìn cô giống như muốn hòa tan cả người cô, lòng cô phốc một tiếng hỗn loạn, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy.

Ngón tay anh vuốt khóe miệng đẹp mắt của cô, đầu ngón tay vẽ hình dáng đôi môi cô. Nhìn vẻ mặt cô ngây ngốc, anh không nhịn được lên tiếng nhắc nhở:

- Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi!

25. Chương 25: Nhớ Nhung Mùi Vị

Edit: Tóc gió thổi bay

Ngón tay anh vuốt khóe miệng đẹp mắt của cô, đầu ngón tay vẽ hình dáng đôi môi cô. Nhìn vẻ mặt cô ngây ngốc, anh không nhịn được lên tiếng nhắc nhở:

- Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi!

Diệp Tâm Đồng sững sốt một chút;

- Cái này.

Đương nhiên là anh đẹp trai hơn so với Richard rồi.

- Hử? – Giọng anh lười biếng đáp một tiếng, ngón tay vẫn vuốt ve khuôn mặt cô, một cánh tay đưa ra sau lưng cô, nắm cánh tay của cô.

- Người đẹp trai hơn anh ta! – Cô trả lời thật nhanh, sau đó trong nháy mắt mặt đỏ lên.

Anh cười, nhếch miệng lên thành đọc truyện tại nguồn đường vòng cung mê người, dáng vẻ anh cười lên rất có sức quyến rũ, nhưng anh rất ít khi cười.

Cô si ngốc nói:

- Người nên thường xuyên cười hơn!

Trong nháy mắt anh ngừng cười, ngón tay nâng cằm của cô lên, nửa đùa nửa thật nói:

- Vậy sau này tôi chỉ cười với em!

Tim cô ngừng nửa nhịp, vì câu nói vô tình này của anh mà thành thích vang dội, cô nghĩ. người đàn ông này quá biết cách quyến rũ phụ nữ, cả ánh mắt cũng mang theo lực hút trí mạng hấp dẫn người khác.

Cô không nói lời nào, chỉ muốn ổn định tinh thần lắng nghe một buổi biểu diễn piano tuyệt mỹ, nhưng người đàn ông bên cạnh không phải xoa tóc thì là dùng mũi mình cọ vào cổ của cô. Mặt cô đỏ lên đưa tay đẩy anh ra, lại bị anh bắt lấy ngón tay, đầu ngón tay bị anh ngậm vào trong miệng. Cô kinh ngạc nhìn thẳng vào anh, phát hiện anh cũng đang nhìn cô.

Cô giống như bị điện giật, vội rút tay của mình về, đỏ mặt không dám nhìn anh.

- Khát sao? Anh không để ý cô không được tự nhiên, từ phía sau lấy ra một chai cola, còn tự mình giúp cô mở ra, nhét vào trong tay cô.

Diệp Tâm Đồng nhìn anh một cái, bĩu môi hỏi:

- Người là phù thủy sao?

Anh nhéo nhéo gương mặt của cô, cười vô cùng anh tuấn:

- Xin hỏi còn muốn phù thủy vì em lấy ra cái gì nữa?

- Mặc thiếu gia, người đứng đắn một chút! - Diệp Tâm Đồng vỗ vỗ ngực anh, rất không thích dáng vẻ cột nhà của antiwebcopy anh. Anh trong cảm nhận của cô, vẫn luôn không tùy tiện nói cười, là người đàn ông lãnh khốc vô tình, để anh mỉm cười nói chuyện với cô, cô cảm thấy trời muốn sụp xuống rồi.

- Sao tôi lại không đứng đắn hả? - Anh có chút không thích lí do từ chối của cô, đoạt lấy cola trong tay cô, uống một hớp, sau đó một cái tay giữ cánh tay của cô, ôm cô vào lòng.

Diệp Tâm Đồng đỏ mặt nói:

- Thì là. không nên động tay động chân!

Anh tựa đầu tựa trên vai cô, làm ra tư thế ầm ục chịu đựng:

- Xem biểu diễn, không nên làm ồn!

Diệp Tâm Đồng bị một nhắc nhở như vậy của anh mới nhớ tới ở đây là hội trường buổi biểu diễn, mà vừa rồi chỉ lo nói chuyện với anh, cô đã chỉ đọc truyện tại nguồn bỏ lỡ hết những hình ảnh xuất sắc của Richar, Đợi khi cô nhìn về phía sân khấu lần nữa thì Richard đã đứng dậy cúi người chào khán giả.

Cô có chút oán trách liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, đều do anh luôn nói chuyện với cô.

Cảm nhận được ánh mắt cô gái nhỏ trong ngực nhìn mình mang theo một tia oán giận, tay Mạc Duy Dương đặt ở ngang hông cô có lực bóp một cái.

Diệp Tâm Đồng ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm, rất đau đấy!

Ra khỏi buổi biểu diễn đã là bảy giờ tối.

Mạc Duy Dương cởi áo khoác tây trang của mình ra choàng lên người cô, nắm một bàn tay của cô hỏi:

- Đói không? Có muốn cùng về nhà trọ dùng cơm?

Diệp Tâm Đồng ngẩng khuôn mặt nhỏ bé lên, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nhướng mày cười nói:

- Có thể về biệt thự của người gọi giúp việc nữ làm chút thức ăn không?

Cô tương đối nhớ nhưng tay nghề của các giúp việc nữ.

Mạc Duy Dương cực kì cưng chiều gật gật đầu.

Trở về biệt thự, Mạc Duy Dương dẫn dò người làm làm chút thức ăn, anh và Diệp Tâm Đồng lên lầu.

Đi ở bên ngoài một ngày, toàn thân Mạc Duy Dương dính đầy bụi, anh cầm áo choàng tắm nói với cô:

- Tôi đi tắm, nếu em muốn tắm, thì về phòng của em tắm!

Diệp Tâm Đồng cười nói:

- Được!

26. Chương 26: Cùng Anh Đi Ra Ngoài

Edit: Tóc gió thổi bay

Đi ở bên ngoài một ngày, toàn thân Mạc Duy Dương dính đầy bụi, anh cầm áo choàng tắm nói với cô:

- Tôi đi tắm, nếu em muốn tắm, thì về phòng của em tắm!

Diệp Tâm Đồng cười nói:

- Được!

Cô nhàm chán đi lại trong phòng anh, liếc nhìn giường lớn trắng như tuyết, điện thoại được anh đặt trên giường lớn đột nhiên sáng, thông báo có người gọi tới.

Tầm mắt của cô nhìn qua phòng tắm, nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, xem ra anh đã cởi quần áo và đang tắm.

Đi tới bên giường, cô cầm điện thoại di động trên giường lên, nhìn màn hình, ba chữ 'Mộ Dung Tuyết' lớn được hiển thị chỉ đọc truyện tại nguồn trên màn hình, cô cắn môi, để điện thoại về lại vị trí cũ.

Không cần nhận cũng biết, hẳn là do phụ nữ gọi tới.

Cô nhìn phòng tắm sau đó ngượng ngùng rời đi.

Mạc Duy Dương mở cửa phòng tắm đi ra, nhìn phòng ngủ trống không, giơ cao khăn lông trong tay lau tóc đen ướt nhẹp. diện đan le quy don com

Hiếm khi được nghỉ, Diệc Tâm Đồng chuẩn bị dắt tiểu Tuyết Cầu ra ngoài phơi nắng, tiểu Tuyết Cầu là chú chó nhỏ cô mua ở cửa hàng thú cưng.

Vũ Lạc Trạch mặc quần áo ở nhà, đứng trước cửa sổ sát đất, trong tay bưng cốc cà phê Latte, khẽ nhấp một hớp, ánh mắt vẫn nhìn le quy don một người một chó trong vườn hoa.

Diệc Tâm Đồng không chú ý tới người đàn ông trong phòng khách, cùng chú chó nhỏ chơi cực kỳ vui vẻ.

Cho đến khi phòng khách truyền đến tiếng chuông điện thoại, cô mới nghiêng đầu nhìn sang, vừa lúc chống web copy Vũ Lạc Trạch xoay người nhận điện thoại.

Diệc Tâm Đồng sờ sờ bộ lông của tiểu Tuyết Cầu, dắt chú chó đi tới hồ bơi.

Sau lưng vang lên giọng Vũ Lạc Trạch:

- Tâm Đồng, có thấy nhàm chán quá không?

Diệc Tâm Đồng dừng bước lại nhìn người đàn ông phía sau, không hiểu nói:

- Có một chút!

- Muốn ra ngoài không? - Anh đi về phía cô, gương mặt tuần tú cười dịu dàng.

Diệc Tâm Đồng để chú chó nhỏ chơi đùa bên cạnh, hai tay tập thể dục:

- Không biết ra ngoài với ai!

- Anh dẫn em đi chơi?

Diệc Tâm Đồng dừng tập thể dục, ánh mắt sững sờ nhìn thẳng vào anh.

Sau khi thay quần áo xong, cô đi theo anh lên xe.

Đến nơi, anh giúp cô cởi dây an toàn ra, cười nói:

- Lát nữa cho dù em thấy được cái gì, nghe được cái gì, đều phải vờ như không nghe thấy, nhớ, em đi ra ngoài là vì lequy.don chơi, xuống xe thôi!

Diệc Tâm Đồng còn đang suy nghĩ ý tứ của những lời này, cửa xe đã bị anh mở ra, cô xuống xe, ngẩng đầu nhìn cửa lớn trước mặt.

Anh mang cô tới quán bar? Cô thấy thật không thể tưởng tượng nổi.

Cũng may, khung cảnh của quán bar này rất tốt, người cũng rất ít, vén lên một chuỗi rèm che, cô và anh vào bên trong quán bar.

- Vũ ——”

Theo tiếng nói, Diệc Tâm Đồng tò mò nhìn sang.

Chỉ thấy trước quán bar có hai người đàn ông và một người phụ nữ đang ngồi, toàn bộ bọn họ đều nhìn về phía các cô.

Vũ Lạc Trạch cười phát phát tay với mấy người nam nữ kia, coi như là chào hỏi. Sau đó anh nhẹ giọng nói bên tai cô:

- Không cần mất tự nhiên, bọn họ đều là bạn của anh!

Diệc Tâm Đồng gật một cái, khẽ mỉm cười với anh.

Một người đàn ông ngồi trước quầy rượu thay họ rót hai ly rượu mạnh, đưa cho Vũ Lạc Trạch, sau đó ánh mắt nhìn về phía cô, cười nói:

- Vũ, bạn gái à?

Vũ Lạc Trạch nhận lấy một ly rượu mạnh trong đó, sau đó nói với người phục vụ trong quán rượu:

- Đổi một ly thức uống!

Diệp Tâm Đồng ở trước ánh mắt quái dị của người đàn ông, Vũ Lạc Trạch ngồi ở vị trí giữa.

Vũ Lạc Trạch nhận lấy thức uống đưa cho cô, sau đó nhìn về phía người đàn ông nói:

- Không phải bạn gái, là bạn, Diệp Tâm Đồng.

Phương Hằng Trì cười đưa tay của anh ra:

- Em là một cô gái rất xinh đẹp, Phương Hằng trì!

- Chào anh! Diệp Tâm Đồng then thùng vươn tay cẩn thận bắt tay anh.

27. Chương 27: Trong Rượu Có Bỏ Thuốc

- Chào anh! - Diệp Tâm Đồng rút rờ vươn tay ra thận trọng bắt lấy tay anh ta.

Phương Hằng Trì nhìn Lam Diệp im lặng bên cạnh, thưởng thức ly rượu cười nói:

- Diệp, phụ nữ nên dịu dàng giống như cô ấy vậy, em học được không? Đoán chừng cả đời này cách phân dịu dàng đó hơi xa.

Cô gái được gọi là Lam Diệp hung dữ trừng mắt liếc anh ta một cái, có chút ghen tức hừ lạnh nói:

- Không phải mọi người đàn bà đều cần đàn ông bảo vệ, dịu dàng có thể làm ra cơm ăn sao?

Diệp Tâm Đồng không nhịn được nhìn Lam Diệp nhiều hơn một cái, là một cô gái ăn mặc bình thường, không có đề dặt mà phụ nữ nên có, cá tính hướng ngoại, ánh mắt nhìn cô tràn đầy ý thù địch.

Diệp Tâm Đồng vội quay mặt đi, uống một hớp thức uống trên tay.

Vũ Lạc Trạch vòng tay qua đặt ở phía sau hông cô, giọng rất nhỏ nhẹ hỏi:

- Quá ngọt ngọt sao?

Cô vội ngẩng đầu, đáp lại ánh mắt hỏi thăm của anh, lắc đầu.

Thỉnh thoảng Lam Diệp nhìn về phía họ, giận dữ uống một hơi cạn sạch rượu trong tay, sau đó cầm một ly rượu trên quầy bar lên, đi tới bên này.

Lam Diệp đứng lại trước mặt cô, nâng môi đỏ mọng lên, đưa ly rượu tới trước mặt cô, giọng có chút chê cười nói:

- Diệp Tâm Đồng tiểu thư, tôi mời cô... cô phải biết là Vũ rất ít khi đưa phụ nữ tới đây, có thể thấy được trong lòng Vũ cô rất đặc biệt!

Diệp Tâm Đồng nhìn cô ta một cái, lại nhìn Vũ Lạc Trạch, chỉ thấy ánh mắt của anh rơi thẳng vào người Lam Diệp, đôi mắt hẹp dài nhíu lại, giọng gần như trách cứ nói:

- Diệp, Tâm Đồng không uống được rượu, đem rượu đi đi!

Lam Diệp có chút không vui nhếch khóe miệng:

- Chỉ một ly rượu thôi mà, cũng sẽ không làm tổn hại sức khỏe, cô ấy không uống vậy thì anh uống thay đi!

Cô nhét ly rượu vào tay Vũ Lạc Trạch, sau đó nhìn Diệp Tâm Đồng một cái, cắn môi đi mất.

Lăng Diệu vẫn ngồi một bên uống rượu, giơ cao ly rượu trong tay, cười nói:

- Khó được khi mọi người tụ họp chung một chỗ, cạn ly!

- Cạn. - Mấy cái ly chạm vào nhau một cái, cuối cùng phát ra tiếng vang lớn.

Thời gian tiếp theo, Vũ Lạc Trạch và vài người bạn tốt của anh trao đổi chuyện làm ăn cùng nhau, còn lại mình Diệc Tâm Đồng tay cầm ly thức uống, lẳng lặng nghe.

Ngồi gần ba giờ ở quán bar, tất cả mọi người uống đã có chút say, ra khỏi quán bar, Lam Diệp khoác cánh tay Vũ Lạc Trạch, cười yêu kiều nói:

- Vũ, tối nay có thể ở lại với em không?

Cô đã say rượu, bước chân cũng hơi loạn xạ, nhưng tay lại kéo cánh tay Vũ Lạc Trạch rất chặt.

Vũ Lạc Trạch nhìn Diệc Tâm Đồng một cái, kéo tay của cô xuống, nhìn hai bạn tốt phân phó nói:

- Đưa Diệp về, cô ấy hơi say rồi, nhớ, nhất định phải nhìn thấy cô ấy lên xe!

- Được! - Hai bạn tốt nhìn Diệc Tâm Đồng cười cười.

- Cô gái xinh đẹp, đi đường cẩn thận!

- Được! - Diệc Tâm Đồng gật đầu một cái, sau đó lên xe Vũ Lạc Trạch.

Vũ Lạc Trạch thay cô thắt dây an toàn, nhìn cô nói:

- Anh và Diệp chỉ là bạn bè, không phải là quan hệ như em nghĩ!

Diệc Tâm Đồng sững sốt một chút, anh nói những lời này với cô làm gì?

Cô bình tĩnh cười nói:

- Anh không cần giải thích nhiều như vậy với em, anh và cô ấy rất xứng đôi!

Mặt Vũ Lạc Trạch suy nghĩ sâu xa nhìn tới thẳng vào cô, vì câu ‘anh và cô ấy rất xứng đôi’ của cô mà nhúu chặt chân mày.

Xe ngừng lại trước nhà, Diệc Tâm Đồng vừa muốn tháo dây an toàn, nhưng đột nhiên anh lại tiến tới, khom lưng giúp cô tháo dây an toàn. Có lẽ do uống một chút rượu, hồi lâu anh vẫn chưa tháo ra được giúp cô, ngược lại trong lúc lơ đãng ngón tay chạm đến trước ngực mềm mại của cô, cả hai người đều rất sững sốt.

28. Chương 28: Tầm Vòi Hoa Sen Toàn Thân

Edit: Tóc gió thổi bay

Xe ngừng lại trước nhà, Diệc Tâm Đồng vừa muốn tháo dây an toàn, nhưng đột nhiên anh lại tiến tới, khom lưng giúp cô tháo dây an toàn. Có lẽ do uống một chút rượu, hồi lâu anh vẫn chưa tháo ra được giúp cô, ngược lại trong lúc lơ đãng ngón tay chạm đến trước ngực mềm mại của cô, cả hai người đều rất sững sốt.

Tầm mắt Vũ Lạc Trạch như tia X nhìn chằm chằm bộ ngực của cô, chợt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, anh luôn luôn tự chủ rất mạnh, đột nhiên bụng dưới dâng lên một cỗ nóng ran, tay của anh mất kiểm soát sờ soạng trên bộ ngực của cô.

Diệc Tâm Đồng nhận thấy được ánh mắt anh thay đổi, mà tay anh đã vịn vào nơi mềm mại cách lớp vải mỏng manh của cô.

Cô thở một hơi, hoảng sợ kêu lên:

- Em tự làm! - Cô khéo léo đẩy tay của anh ra, sau đó nhanh chóng cởi dây an toàn.

- Tâm Đồng! - Đột nhiên anh nhích lại gần cô, cô chưa kịp phản ứng, cánh tay của anh đã quấn lên eo cô, đầu cô xát vào ngực cô, toàn thân cô căng thẳng, sợ hãi nói - Vũ Lạc Trạch, anh sao vậy? Mau buông em ra!

Vũ Lạc Trạch kinh hoàng, cũng bị hành động của mình làm sợ hết hồn, nhưng trong cơ thể có cổ nóng ran vẫn bức bách anh, khiến anh muốn nhận được sự thoải mái từ người cô, môi anh mang theo hơi nóng đặt trên cổ trắng như tuyết của cô, thỏa mãn mút.

Diệp Tâm Đồng bị động tác bất thành linh của anh dọa đến thét ra tiếng chói tai:

- Không được, Mạc thiếu gia.

Trong tiềm thức cô chỉ đọc truyện tại nguồn gọi ra tên của người đàn ông kia, khiến toàn thân Vũ Lạc Trạch giống như bị dội một thùng nước lạnh, anh đặt môi ở cô, thở hổn hển nói:

- Không muốn có chuyện thì mau xuống xe!

Anh buông lỏng cô ra, toàn bộ sắc mặt tái nhợt tựa vào trước chỗ ngồi, trong miệng thở gấp từng ngụm từng ngụm.

Diệp Tâm Đồng mở cửa xe, chạy thật nhanh khỏi xe. Vũ Lạc Trạch như vậy đối với cô mà nói, quá xa lạ, cũng làm cho cô thấy sợ hãi.

Tại sao anh có thể xâm phạm cô? Cô vẫn cho rằng anh là một chính nhân quân tử, nhưng chuyện hôm nay, làm cô có kích động muốn thoát khỏi nơi này.

Diệp Tâm Đồng về phòng của mình rồi khóa trái cửa, leo lên giường, dùng chăn che kín cả đầu, sợ hãi nắm chặt lê. Quý Đôn hai góc chăn, chỉ để lộ ra một đôi mắt to tròn đầy hoảng sợ, mà căn phòng cách vách truyền đến tiếng động rất lớn.

“Bốp” có đồ vật gì đó bị đánh ngã, sau đó truyền đến tiếng người giúp việc:

- A! Thiếu gia, cậu làm sao vậy?

Tiếp theo truyền đến tiếng Vũ Lạc Trạch gầm nhẹ:

- Tránh ra!

Anh thật sự quá nóng, nhiệt độ trên cơ thể làm anh chỉ muốn tắm nước lạnh. Anh biết nhất định anh đã uống phải cái gì không nên uống, nên mới có thể biến thành bộ dáng này. Anh mở ra vòi hoa sen, phun anti web copy lên người của mình, một tay xé áo trên người ra, cởi cả quần dài, cuối cùng chỉ còn lại một cái quần trong.

Trong tay Diệp Tâm Đồng nắm thật chặt điện thoại di động, cô nên làm gì đây? Hình như tình trạng của Vũ Lạc Trạch rất tệ, nhưng bây giờ cô cũng rất sợ phải đến gần người đàn ông kia, cảm giác cả lòng bàn tay đều là mồ hôi, cô nhắm mắt lại.

“Bốp.” Cửa phòng ngủ bị người khác dùng lực gõ mấy cái, cô sợ hãi co rúc cơ thể vào giữa giường. Tiếp đến cô nghe cửa phòng có tiếng chuyển động, một loạt ánh sáng từ phòng khách chiếu vào, làm cô thấy rõ lequydon người đang đi tới, cô hoảng sợ nhấn số điện thoại của Mạc Duy Dương, nhưng mới nhấn vào phím call, chăn đơn trên đỉnh đầu bị lấy xuống, cả người cô bị Vũ Lạc Trạch nhấc lên, điện thoại di động rơi lên trên giường.

- A! Anh làm gì vậy? Buông tôi ra! - Cô liều mạng đâm ngực anh, Vũ Lạc Trạch chống cả người cô trên vách tường, điện thoại di động nằm trên giường đến giờ phút này cũng được kết nối.

Một tay Mạc Duy Dương bưng cà phê, nhấn nút trả lời, vừa muốn mở miệng, lại nghe được bên kia điện thoại truyền đến tiếng thét chói tai: “A!”

Anh sợ đến run tay một cái, quăng cốc cà phê đi, hốt hoảng hỏi:

- Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?

29. Chương 29: Không Được Qua Đây

Edit: Tóc gió thổi bay

Anh sợ đến run tay một cái, quăng cốc cà phê đi, hốt hoảng hỏi:

- Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?

Nhưng trả lời anh chỉ là tiếng kêu khiếp sợ của Diệc Tâm Đồng. Cả tim anh bị nâng lên thật cao, sợ cô đã xảy ra chuyện gì, dùng lực ném điện thoại, vội vã xông ra khỏi phòng ngủ.

Cơ thể Diệc Tâm Đồng mềm nhũn quỵ trên mặt đất, đôi tay run rẩy ôm miệng, nước mắt từ hốc mắt tràn ra ngoài, mở to mắt nhìn Vũ Lạc Trạch ngã xuống đất. Máu đỏ thắm từ mu bàn tay Vũ Lạc Trạch chậm rãi chảy xuống, Vũ Lạc Trạch thở dốc:

- Đi mau, đi tìm Mạc Duy Dương!

Chỉ thấy anh khổ sở từ dưới đất bò dậy, đôi tay nắm chặt tóc đen, không ngừng cào, bên trán tiết ra lớp mồ hôi dày, cơ thể to lớn không ngừng chỉ đọc truyện tại nguồn cọ xát trên vách tường, hàm răng run lên, máu nhuộm đỏ toàn bộ tay lẫn vào trong tóc đen. Cửa kính bị anh một quyền đập bể, vẽ ra một vết nứt bất mất, bên trên vết nứt còn dính máu tươi của anh.

- Vũ Lạc Trạch, anh làm sao vậy? - Cô lo lắng hướng đến gần anh, muốn đưa tay chạm vào anh, anh lại đột nhiên ngẩng mặt lên sợ hãi lui lại phía sau.

- Đi mau, không được tới gần anh! - Anh đã bị thuốc dòn đến ranh giới chuẩn bị sụp đổ, nếu như cô cứ đến gần, nhất định anh sẽ không nhịn được mà đè cô xuống dưới thân, nhưng cuối cùng một tia lý trí nói cho anh biết, anh không thể đụng vào cô.

- Rốt cuộc anh bị sao vậy? Em. - Hai vai cô run rẩy sợ hãi hỏi. Dáng vẻ của anh thật khổ sở, cô không nhẫn tâm bỏ lại một mình anh ở đây, hơn nữa tay của anh chảy rất nhiều máu, đã nhuộm ướt cả thảm dưới chân, nếu để mặc ứ chảy xuống như vậy, nhất định anh sẽ gặp chuyện không may.

- Anh không sao! Em không cần lo lắng cho anh, đi mau! Gọi điện gọi Mạc Duy Dương tới đón em! - Anh phải làm ình tĩnh táo, anh không thể đụng vào cô.

Diệc Tâm Đồng nhìn bước chân anh lảo đảo đi tới bàn học của cô, anh cầm ly thủy tinh lên, đang ngạc nhiên với hành động của anh, thì thấy anh giơ cao ly thủy tinh, nện một phát vào mu bàn tay chảy máu, làm cô sợ đến thét ra tiếng chói tai:

- Đứng!

Nhưng đã không kịp, 'xoảng' một tiếng, ly thủy tinh bị đập nát, mu bàn tay anh bị thủy tinh ghim vào lẫn lộn với máu tươi.

Từng giọt từng giọt máu từ mu bàn tay anh nhỏ xuống đất, Diệc Tâm Đồng hoảng sợ toàn thân mềm nhũn, khóc lóc: "Hu hu!"

Vũ Lạc Trạch quay đầu lại nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, giọng khàn khàn nói:

- Nếu em không đi, anh lập tức phế cái tay này!

Diệc Tâm Đồng nhìn tay anh, không dám do dự, chạy đến cửa phòng, mở cửa ra lao xuống lầu.

Cô vẫn chạy xuống dưới lầu, cho đến khi đụng vào một người, cô mới ngừng đầu lên. Trên mặt đã sớm ướt một mảng, nhìn rõ người mới tới, hai chân cô mềm nhũn ngã vào trong Le.quydon ngực của anh, Mạc Duy Dương duỗi tay một đỡ lấy cơ thể ngã xuống của cô.

- Diệc Tâm Đồng xảy ra chuyện gì vậy?

- Anh. chảy rất nhiều máu - Cô khóc chỉ lên lầu.

Mạc Duy Dương vỗ vỗ vai cô, khuyên nhủ:

- Em tới ghế salon ngồi đi, ở đây giao cho anh!

Nhíu nhíu mày, Mạc Duy Dương bước nhanh lên lầu, trong nháy mắt khi đẩy cửa phòng ngủ ra, mùi máu tươi xông vào mũi. Ánh mắt anh lướt qua xung quanh phòng, khi ánh mắt nhìn đến Vũ Lạc Trạch ngã xuống đất thì sắc mặt lập tức thay đổi.

Vũ Lạc Trạch được đưa vào phòng cứu cấp trong bệnh viện, lập tức được ngăn máu chảy ở mu bàn tay, sau khi uống thuốc do bệnh viện kê đơn, được tính trong cơ thể cũng được anti web copy giải trừ, ngoài sắc mặt còn hơi tái nhợt cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Diệp Tâm Đồng và Mạc Duy Dương đứng bên giường Vũ Lạc Trạch, Vũ Lạc Trạch không dám đáp lại ánh mắt giết người của Mạc Duy Dương, chỉ nhìn về phía Diệp Tâm Đồng cười nói:

- Tâm Đồng, em ra ngoài hít thở không khí, anh có chuyện muốn trao đổi với Dương!

Diệp Tâm Đồng ngẩng mắt nhìn Mạc Duy Dương, Mạc Duy Dương vuốt vuốt tóc của cô:

- Đi đi!

Diệp Tâm Đồng gật đầu một cái, sau đó một mình ra khỏi phòng bệnh, để lại hai người đàn ông lòng dạ phức tạp.

30. Chương 30: Hai Người Đàn Ông Này Tranh Đoạt

- Dương, thật xin lỗi! - Vũ Lạc Trạch ngẩng đầu nhìn anh, mặt áy náy nói.

- Tôi muốn nghe không phải là lời xin lỗi, tôi không muốn người của mình bị thương một chút nào! - Sắc mặt Mạc Duy Dương trong nháy mắt nghiêm túc, giọng nghe vào làm người ta phát rét.

- Là sơ suất của tôi, mới khiến cho cô ấy bị hoảng sợ, tôi bảo đảm sẽ không còn có lần sau! - Vũ Lạc Trạch nhúc nhích đầu cắn răng mà nói ra.

Mạc Duy Dương nguy hiểm nhíu mày, hai tay bỏ vào trong túi quần Tây, giọng không để người khác có thể xía vào nói:

- Tôi tin tưởng cậu mới giao cô ấy vào trong tay cậu, nếu như xảy ra chuyện tương tự nữa, đừng trách là tôi không nể tình bạn.

Các bạn đọc vui lòng chỉ đọc truyện này tại diendan

Vũ Lạc Trạch cười:

- Dương, thật ra thì cậu rất quan tâm cô ấy có đúng không? Nếu quan tâm cô ấy như vậy, tại sao muốn đẩy cô ấy ra, tôi là đàn ông, không phải Liễu Hạ Huệ.

Mạc Duy Dương tiến lên, không để ý cậu ta là bệnh nhân, một tay nắm chặt đồng phục bệnh nhân, sắc mặt nhăn nhó cảnh cáo:

- Chuyện của tôi cậu đừng nhúng tay vào, còn nữa. cô ấy là người của tôi, không có lệnh của tôi, cậu đừng mơ tưởng chạm vào cô ấy, nếu không ngay cả bạn bè chúng ta cũng không làm được!

Vũ Lạc Trạch nhìn anh chằm chằm:

- Cậu có hồi ý kiến của cô ấy chưa? Mạc Duy Dương, cô ấy đã mười bảy tuổi rồi, cũng sắp trưởng thành, cậu không cần làm ỉn thật giống như bạn trai của cô ấy. Trên thực tế, cậu chỉ có thể được coi là người giám hộ!

Đôi mắt chim ưng của Mạc Duy Dương nhíu lại, ra tay cực nhanh, một quyền đánh tới cằm của cậu ta:

- Vũ Lạc Trạch, nếu như cậu cũng ôm lấy ảo tưởng với cô ấy, vậy tôi mang cô ấy đi, tôi không cần cậu giúp tôi trông nom người của tôi!

Vũ Lạc Trạch ôm cằm bị đánh đau, có chút tức giận mà rống lên nói:

- Mạc Duy Dương, cậu nhất thiết phải vì một cô gái mà cãi nhau với tôi sao? Tôi đối với cô ấy cũng chỉ có mến mộ, cũng không có quá nhiều ý nghĩ không an phận!

Mạc Duy Dương hừ lạnh một tiếng:

- Thật sao? Nếu như không có ý nghĩ không an phận, cậu sẽ để mình bị hạ được?

Mắt anh lạnh lùng nhìn Vũ Lạc Trạch, ánh mắt kia giống như là đang giễu cợt cậu ta mở mắt nói lời bịa đặt.

Vũ Lạc Trạch cực kỳ tức giận quát:

- Mạc Duy Dương, làm phiền cậu dùng đầu óc suy nghĩ một chút đi, nếu như thật sự tôi để mình bị hạ được, tôi còn cần nhịn khổ cực như vậy sao? - Anh giờ giờ tay bị thương lên.

Mạc Duy Dương không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn anh, khoe miệng nhấp nháy sự chết chóc.

Diệp Tâm Đồng đứng ở cửa lớn của bệnh viện một lúc lâu, không thấy Mạc Duy Dương ra ngoài, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi cho anh, lại thấy một bóng dáng quen thuộc đi về bên này, cô bỏ điện thoại vào trong túi, ra đón thật nhanh.

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu.

- Vũ Lạc Trạch không sao chứ?

Mạc Duy Dương nhìn cô, khuôn mặt lạnh lùng khẽ có thay đổi, khoe miệng khẽ nhếch:

- Ừm, cậu ta không có việc gì cả!

Diệp Tâm Đồng không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, cô lại hỏi:

- Anh ấy bị sao vậy? Tại sao lại biến thành bộ dạng đó?

- Cậu ta bị người khác hạ được! – Đôi mắt hẹp dài của Mạc Duy Dương nhíu lại.

- Hạ được? A? Không trách được giống như biến thành người khác! - Diệp Tâm Đồng tự nói thầm.

Anti web copy

Mạc Duy Dương khóa tầm mắt trên mặt cô, chậm rãi mở miệng nói:

- Trải qua chuyện này, em vẫn nguyện ý ở lại nhà của cậu ta sao?

Trong lòng Diệp Tâm Đồng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn anh, không rõ có phải anh đang lo lắng cho cô?

- Tôi tôn trọng suy nghĩ của em! Nếu như em muốn trở về biệt thự, lập tức cùng tôi trở về, nếu như muốn tiếp tục ở lại nhà của cậu ta, tôi cũng sẽ đưa em đi! - Mạc Duy Dương nhíu mày nhìn cô, chờ đợi cô đưa ra quyết định.

Diệp Tâm Đồng cứ như vậy cùng anh nhìn nhau, muốn cái bóng của mình ánh vào trong đôi mắt anh. Vậy anh hy vọng cô trở về biệt thự hay là vẫn tiếp tục ở lại nhà Vũ Lạc Trạch?

Đột nhiên cô rất muốn biết rõ đáp án của anh. Nếu như không phải anh lo lắng cho cô, cũng sẽ không đêm hôm khuya khoắc chạy tới đây, nghĩ đến anh vì cô bất chấp tất cả chạy tới, lòng của cô không tự chủ tăng lên có thêm chút ngọt ngào.

31. Chương 31: Đi Công Tác Hawai

Edit: Tóc gió thổi bay

Mỗi tuần ăn cơm một lần với anh, hiện tại đổi thành hai tuần ăn cơm một lần, bởi vì gần đây công việc của người đàn ông đó rất bận.

Điện thoại đặt ở trong túi xách của Diệp Tâm Đồng phát ra tiếng vang ‘ù ù’, cô vừa đánh răng vừa nghe điện thoại.

- Ngủ chưa? - Bên đầu điện thoại kia truyền đến lequydon giọng trầm thấp khàn khàn của anh, cô sững sờ, lập tức nhỏ bọt trong miệng ra, mở miệng nói - Đang chuẩn bị ngủ!

- Ra ngoài, tôi ở dưới nhà! - Giọng anh vang lên lần nữa.

Diệp Tâm Đồng khẽ giật mình. Đã trễ thế này, sao anh lại ở dưới nhà. Mặc dù họ đã không gặp mặt hai tuần rồi mà cô cũng rất muốn nhìn thấy anh, nhưng tại sao trễ thế này mới đến tìm cô?

Thay một bộ quần áo nhẹ nhàng, Diệp Tâm Đồng ôm Tiểu Tuyết Cầu ra khỏi nhà.

Mặc dù chuyện lần trước anh để cho cô lựa chọn, nhưng cô vẫn kiên quyết ở lại nhà Vũ Lạc Trạch, bởi vì cô cũng muốn thử độc lập, không muốn chuyện gì cũng dựa vào anh.

Ra khỏi nhà, có bảo vệ đang canh gác, Diệp Tâm Đồng gạt đầu một cái với bảo vệ sau đó ôm Tiểu Tuyết Cầu xuống bậc thang.

Một chiếc Lamborghini màu đen đang dừng dưới cầu thang, cô tới trước cửa xe, cửa xe được mở ra, anh vẫy tay với cô:

- Vào đi!

Diệp Tâm Đồng nhìn anh một cái, áo khoác tây trang màu gỉ sét chứng tỏ anh anti web copy mới từ công ty chạy tới. Cô không tự chủ có chút đau lòng cho anh, mười giờ mới tan việc sao?

Anh tự tay lái cô vào trong xe, mũi cọ sát trên mặt cô, có chút ngạc nhiên nhìn vật nhỏ trong ngực cô. Khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vẻ uể oải cười:

- Xin lỗi gần đây công việc quá bận rộn, không thể cùng em đi ăn cơm được!

Diệp Tâm Đồng nghiêng người sang, để cho cái hông của mình cách xa bắp đùi của anh, lại bị anh kéo lại, đè lên đùi cô, đưa tay xoa mái tóc dài của cô:

- Một không?

Bây giờ cô tuyệt đối không buồn ngủ, nhưng rất căng thẳng, lo lắng không yên bị anh ôm;

- Em không mệt! Trễ vậy người tìm em ra ngoài có chuyện gì sao?

Cô cố gắng không để cho hương thơm thuốc lá nhàn nhạt trên người anh làm nhiễu loạn tinh thần thể nhưng anh lại cố ý dán ngực vào sau lưng cô, khiến cô có chút đứng ngồi không yên.

- Đi ăn cơm với tôi! - Ngón tay anh nâng một làn tóc bên tai cô lên, quần quăn trên đầu ngón tay, sau đó cười buông lỏng cô ra, để cô ngồi ở vị trí kế bên tài xế, sau đó hai tay bắt đầu nắm tay lái.

- A. - Diệp Tâm Đồng có chút dở khóc dở cười, chỉ là ăn bữa cơm lại bảo cô chạy đến, thật không biết nên nói anh như thế nào nữa.

Thời gian này người dùng cơm không phải rất nhiều, anh giúp cô gọi phần trái cây và bánh ngọt, còn anh thì gọi một phần cơm chiên.

- Gần đây công việc rất bận sao? - Cô thấy anh chỉ ăn vài miếng, lại không ngừng hút thuốc.

- Vẫn tốt, em vẫn còn mấy ngày để nghỉ hè phải không? Có nơi nào muốn đi không? - Anh đề tắt tàn thuốc, ôm bụng ho khan mấy tiếng.

- Không có nơi nào muốn đi! - Cô cau mày nhìn tàn thuốc trên tay anh, cúi đầu lấy ra một cái bình nhỏ từ trong túi, rút đem đầu thuốc lá trên tay anh đi, sau đó chỉ đọc truyện tại nguồn mở tay anh ra, đặt bình thuốc nhỏ vào trong tay anh - Ít hút thuốc một chút, có bệnh bao tử cần phải ăn cơm đúng giờ!

Mạc Duy Dương liếc nhìn bình thuốc trên tay, lại nhìn cô, khóe miệng như ẩn như hiện nụ cười, kéo cô vào ngực, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang lăm nhả của cô.

Khoang miệng của cô nhanh chóng bị mùi thuốc lá cùng với mùi thơm của thức ăn bọc lại. Lưỡi của anh từng chút từng chút hút lấy ngọt ngào trong miệng cô, còn cô thì giờ tay có chút luống cuống đặt lòng bàn tay ở ngực anh, khó khăn đáp lại nhiệt tình của anh.

- Nghỉ hè đi Hawaii cùng tôi! Tôi muốn đi công tác ở đó một chuyến, thế nào? - Rốt cuộc anh cũng buông lỏng cô ra, ánh mắt nóng rực nhìn vào môi đỏ mọng bị anh hôn đến sưng lên.

32. Chương 32

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

33. Chương 33: Cô Còn Có Thể Vẽ Tranh

Diệc Tâm Đồng dịch người, bị anh đè như vậy làm sao có thể ngủ được? Ngược lại anh đã yên tĩnh phát ra tiếng hít thở đều đều.

Tay của cô đặt ở phía dưới len lén miêu tả đường nét của anh. Khuôn mặt sắc sảo tuần tú, sống mũi thẳng tắp, có cả làn môi mỏng hôm qua vừa hôn cô, lúc mím lại có thể làm ngàn vạn thiếu nữ mê đảo, hấp dẫn mê người.

Cảm thấy đột nhiên ngang hông nặng hơn, cô cúi đầu quan sát lại phát hiện có thêm một cánh tay ở ngang hông mình. Cô kinh ngạc phát hiện, anh lại đang giả vờ ngủ say, mặt không tự chủ trở nên ửng hồng.

- Đang suy nghĩ gì vậy? - Anh tựa đầu vào ngực cô, ngón tay nâng cằm của cô lên, mặt mày nhú nhú, tầm mắt không thay đổi dừng trên mặt cô.

- Không có. ưmh. - Anh trực tiếp nghiêng người sang, niêm phong, ngăn chặn miệng của cô. Đầu lưỡi anh từ từ liếm qua môi cô, mang theo mùi vị cám dỗ, làm lưỡi cô và anh cùng nhau nhảy múa liên miên.

Anh tự tay giữ chặt cổ cô, trong miệng phát ra một tiếng ngâm nga, điên cuồng đòi lấy ngọt ngào trong miệng cô. Hai người răng môi cắn lẫn nhau, Diệc Tâm Đồng bị kỹ thuật hôn cao siêu của anh làm mê mang.

Lúc này, một nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp xuất hiện trước mặt bọn họ, ánh mắt nhìn về phía Mạc Duy Dương, mang theo mỉm cười nói:

- Tiên sinh mời về lại chỗ ngồi, máy bay đang di chuyển trong không trung, xin thắt chặt dây an toàn!

Gương mặt Mạc Duy Dương lạnh lùng nhìn chằm chằm vị nữ tiếp viên hàng không nhiều chuyện này, ngoan ngoãn ngồi về lại chỗ, đôi mắt lại mang theo một tia cười đùa, len lén quan sát phản ứng của Diệc Tâm Đồng. Còn gương mặt Diệc Tâm Đồng đã sớm đỏ bừng, xấu hổ không dám ngẩng đầu.

Mấy giờ sau máy bay an toàn hạ xuống, hai người đi đến khách sạn tốt mà Mạc Duy Dương đã đặt trước đó.

Ngồi máy bay mấy giờ, cả hai người đều có vẻ hơi mệt mỏi, Mạc Duy Dương vỗ đầu cô nói:

- Đi tắm đi! Rồi ra ngoài ăn cơm tối!

- Được! - Cô từ lấy một bộ quần áo trong hành lý, vào phòng tắm.

Một giờ sau, sau khi tắm rửa xong Diệc Tâm Đồng vừa sấy tóc vừa đợi anh tắm.

Tất máy sấy tóc, Diệc Tâm Đồng thấy anh vẫn chưa đi ra, liền lấy một bản vẽ từ trong túi xách, chuyên tâm dùng bút vẽ vẽ xóa xóa.

Cửa phòng tắm bị mở ra, Mạc Duy Dương đi ra, anh vừa lau tóc vừa đứng ở phía sau cô, khom lưng đưa mặt lại gần bên tai cô, nhẹ giọng hỏi:

- Học lúc nào?

Ở gần cô quá mức, vừa muốn trả lời vấn đề của anh thì anh đã nhân cơ hội cần cần vành tai của cô, động tác không nghiêm túc lại có sắc, tình.

Cô bỏ qua rung động trong lòng, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào đôi mắt anh, nghĩ rồi nói ra:

- Mới học gần đây!

- Ủ, tạm được! – Anh đưa ra đánh giá không cao lắm, đứng dậy đi tới trước gương.

Diệp Tâm Đồng không để ý đánh giá của anh, tiếp tục vẽ, còn anh thì đứng trước gương sấy tóc.

Bây giờ tối, họ chọn một nhà hàng buffet để dùng cơm, khách không phải là rất nhiều nhưng quang cảnh nhà hàng cho người ta một loại cảm giác tao nhã, ngồi xuống là có thể ngửi thấy một mùi hoa nhàn nhạt, thấm vào lòng người.

Mà phía trên bậc thang của nhà hàng trưng bày một chiếc đàn piano màu vàng kim, có điều không ai đàn hát, ánh mắt Diệp Tâm Đồng vẫn nhìn chăm chăm vào đàn piano kia.

- Muốn thử sao? - Anh bắt được ánh mắt cô, để nĩa xuống, mở miệng hỏi.

- Em chỉ hơi hiếu kỳ, tại sao phải đặt một cái đàn piano ở đây?

“ ” Khóe miệng Mạc Duy Dương nhấp máy :

- Có thể tối nay sẽ có ai đó đàn hát.

- A! - Cô cúi đầu nghịch cơm trong chén.

- Tôi đi toilet! - Đột nhiên anh đứng dậy nói với cô.

- Vâng! - Đầu cũng không ngẩng lên trả lời.

34. Chương 34: Có Nghĩ Tới Chuyện Lập Gia Đình Không?

Edit: Tóc gió thổi bay

Khi Mạc Duy Dương trở về chỗ ngồi lần nữa thì một người bồi bàn đi về phía họ.

Người bồi bàn khom lưng, cung kính bày ra tư thế mời:

- Vị tiểu thư xinh đẹp đây, ngài đã trở thành vị khách đẹp nhất quán ăn tối nay, có thể đánh một bài vì những vị khách khác trong quán không?

- A. - Xảy ra chuyện gì vậy? Diệp Tâm Đồng vẫn còn mờ mịt trong mây mù thì người đàn ông ngồi đối diện cô nâng môi cười - Đi đi!

Diệp Tâm Đồng cảm giác trong nụ cười của người đàn ông ngồi đối diện kia ẩn giấu chút kì lạ, chẳng lẽ là anh.

Cô cố ý héch môi lên, giả hoạt cười nói:

- Mạc thiếu gia, muốn đi cùng nhau không?

- Cái gì? - Lần này là người bồi bàn không ngừng khiếp sợ, trên mặt Mạc Duy Dương hiện đầy nét ngạc nhiên nhưng nhanh chóng thay bằng một nụ cười tự tin.

Anh đứng dậy cởi áo khoác tây trang ra, ngón tay thon dài duỗi đến chỗ cô:

- Không phải muốn đánh đàn sao? – Động tác nhúu mày, động tác mở miệng vẫn luôn thể hiện rõ khí phách của người đàn ông này.

Diệc Tâm Đồng đặt tay ở lòng bàn tay của hắn, sau đó bị hắn ôm bả vai đi về phía bộ kia màu vàng kim Piano.

Sau khi hai người đã ngồi xuống, người đàn ông nghiêng đầu nhìn cô hỏi:

- Muốn đánh khúc nhạc nào?

Diệc Tâm Đồng nghi ngờ nhìn anh:

- Mặc thiếu gia, người thật sự biết đánh đàn sao? - Rốt cuộc anh là cao thủ hay là anh chỉ ra vẻ trước mặt cô một chút?

- Em nghĩ thế nào? - Trên mặt của anh lộ ra nụ cười bí ẩn khiến cô thấp thoáng cảm thấy người đàn ông này không hề đơn giản.

- Không biết! - Cô le lưỡi một cái.

- Thích thể giới hai người sao? Thói quen hai người, em biết không? - Ánh mắt anh nhìn thẳng phía trước hỏi.

Thế giới hai người? Cô sửng sốt, nhưng nhanh chóng phản ứng kịp, anh nói khúc nhạc tên Thói quen hai người sao?

- Có thể! - Cô rất chắc chắn trả lời, cô cực kỳ thích bài hát này, Ngôn Thừa Húc hát thói quen hai người .

- Vậy thì tốt, bắt đầu đi! - Anh sửa sang lại ống tay áo âu phục, bàn tay trắng nõn thon dài để xuống trên phím đàn, một bàn tay khác giơ lên trời vỗ một cái ra hiệu cho nhạc.

Diệc Tâm Đồng vốn cho rằng anh chỉ ra vẻ một chút nhưng thực tế, cô thật sự sai lầm rồi, là sai lầm trầm trọng bởi vì quả thật anh chính là Lang Lăng(*) thứ hai. Một bài thói quen hai người đơn giản được anh đánh lên lại trở nên động lòng người như thế.

(*) Lang Lăng: là một nghệ sĩ độc tấu dương cầm người Trung Quốc, dân tộc Mãn Châu. Anh được coi là một trong những nghệ sĩ nhạc cổ điển nổi tiếng nhất Trung Quốc đầu thế kỷ 21.

Nếu như không nghĩ đến những hình ảnh anh giết người trước kia, cô sẽ cho rằng trời sinh anh chính là hoàng tử piano, nhưng thực tế anh vẫn không phải.

Thói quen hai người

Thói quen hai người không gặp không về

Thói quen vừa mở mắt liền tìm đối phương

Thói quen làm chúng ta lười biếng không hề kiên cường nữa

Đánh mất chống cự đối với tịch mịch

Thói quen hai người ngủ giường đơn

Mới có thể ngủ say đến khi trời sáng

Nếu như người rời khỏi

Ta hết cách không biết phải làm thế nào

Chỉ mong ta yêu không phải là yêu thói quen của người

.

Diệc Tâm Đồng đắm chìm trong lời ca, sắc mặt càng lúc càng cứng nhắc. Lời bài hát này thành nói rõ sự lệ thuộc của cô đối với anh, nếu như anh rời đi, cô phải làm gì? Đột nhiên cô sợ ngày đó sẽ đến.

Ra khỏi nhà hàng, Mạc Duy Dương nhìn vẻ mặt bồn chồn của cô, lo lắng hỏi:

- Em có chuyện gì sao?

Cô ngẩng đầu nhìn anh, dáng vẻ cứ như đang muốn nói rồi lại thôi.

- Muốn nói gì?

- Mặc thiếu gia nghĩ tới chuyện lập gia đình chưa?

Lời vừa ra khỏi miệng, cô liền hối hận. Hình như những thứ này cũng không tới phiên cô hỏi, hơn nữa sắc mặt của anh nhìn qua rất âm u.

Anh không trả lời vấn đề của cô, chỉ là dù đôi mắt sâu nhìn cô, cô bị nhìn chăm chăm rất không tự nhiên.

- Em muốn tôi lập gia đình? Với cô gái khác thật sao? - Giọng anh nhàn nhạt vang lên trên đỉnh đầu cô lại làm cô nể thấy một chút đau xót. Cô muốn anh lập gia đình sao? Cô muốn anh rời khỏi cô sao? Thật ra thì cô không muốn phải không? Đúng, cô là một người ích kỷ, chiếm đoạt anh năm năm, vẫn muốn chiếm đóng lấy anh, nhưng cô có thể không?

35. Chương 35: Bất Ngờ Ngoài Ý Muốn

Trong phút chốc Diệc Tâm Đồng bị câu hỏi làm á khẩu không trả lời được, bất lực mở miệng thở hổn hển.

Trong mắt Mạc Duy Dương nhìn thấy tất cả các phản ứng của cô, cũng không rảnh băn khoăn về ý kiến của cô, lấy điện thoại không ngừng vang lên trong ngực ra, môi mỏng cử động:

- Chuyện gì?

- Tổng giám đốc, Mộ Dung tiểu thư đến khách sạn ngài ở, rất xin lỗi tôi không thể ngăn cản được cô ấy! - Bên đầu điện thoại kia truyền đến tiếng nói run rẩy của thuộc hạ.

Sắc mặt Mạc Duy Dương thay đổi, ra sức nắm chặt điện thoại di động, mang bộ mặt sa sầm hừ lạnh nói:

- Xem ra bản lĩnh của cậu càng lúc càng lớn, ngay cả phụ nữ cũng không xử lý được, giữ cậu lại có ích gì!

- Tổng giám đốc, oan uổng quá! Cô gái kia. này này. - Thuộc hạ nhìn chăm chăm điện thoại bị cắt đứt, mồ hôi lạnh trên trán toát ra, xem ra lần này bản thân xong đời rồi.

Mạc Duy Dương cúi đầu nhìn cô một cái nói:

- Về khách sạn!

Diệc Tâm Đồng không hiểu sao anh lại thay đổi biểu cảm, mang theo một bụng đầy thắc mắc, cô và anh lên xe của anh.

Dọc theo đường đi, cô luôn chú ý thấy sắc mặt của anh rất âm u, hết sức chịu đựng giống như có lửa giận không rõ lý do. Cô lo lắng nhìn chăm chăm phía trước cố gắng không trêu chọc anh. Cuối cùng xe ngừng lại trước khách sạn.

Hai người xuống xe, đi tới cửa chính của khách sạn.

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu.

Đi tới cửa phòng trong khách sạn, cô đứng sau lưng anh, anh lấy chìa khóa ra đút vào ổ khóa, sau đó vặn rồi mở cửa. Đột nhiên một bóng người xông ra, nhảy lên người Mạc Duy Dương, khoa trương cười nói:

- Cuối cùng cũng chờ được anh!

Diệc Tâm Đồng sửng sốt, không ngờ được sẽ có một cô gái đi ra, hơn nữa cô ấy là.

Mộ Dung Tuyết quay đầu lại, tầm mắt đối diện Diệc Tâm Đồng, kinh ngạc kêu lên:

- Cô.

Các bạn đọc vui lòng chỉ đọc truyện này ở diễn đàn Lê Quý Đôn, truyện cập nhật nhanh nhất tại đây.

Môi đỏ mọng của Mộ Dung Tuyết nhếch lên, từ trên người anh nhảy xuống, hai tay ôm ngực, bày ra vẻ mặt nghiêm nghị nói;

- Mạc Duy Dương anh đúng là khoác da sói cầm thú, lại có thể mượn danh nghĩa làm việc ở chỗ này bí mật gặp tình nhân, đợi chút. . . . sao tôi cảm thấy cô rất quen mắt?

Mộ Dung Tuyết nhích lại gần cô, vừa quan sát vừa dùng một tay vỗ trán suy tư.

- A! Tôi nhớ ra rồi, cô là cô gái trong bữa tiệc kia! ! Có điều. . . . sao cô lại ở đây? - Vẻ mặt cô hùng hổ dọa người mà hỏi.

Diệp Tâm Đồng bị cô hỏi đến không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Mạc Duy Dương, Mạc Duy Dương lạnh lùng nói:

- Đi vào!

Cô biết là anh bảo cô đi vào cho nên không có nửa điểm do dự, cô trực tiếp vào trong phòng. Không nhận được đẩy cửa ra thành một khe hở nhỏ nhưng không nghe rõ bọn họ đang nói gì lắm.

Mộ Dung Tuyết ăn vạ tiến lên ôm cổ anh, môi đỏ chói để sát gần môi anh, hơi thở thơm như hoa lan nói:

- Làm ơn đi, em cũng từ thật xa chạy đến đây tìm anh rồi, chẳng lẽ anh không thể có chút phản ứng sao?

- Chuyện đùa —— vẫn chưa diễn đủ? - Một cái tay anh giữ chặt cổ tay cô, sắc mặt lạnh đi mấy phần.

Mộ Dung Tuyết cũng không sợ chết nhìn anh cắn môi dưới một cái, nhanh chóng nhảy ra, cười nói:

- Mạc Duy Dương, có gan anh lập tức giết em đi! Nói cho anh biết, còn có nửa tháng nữa là ngày chúng ta đính hôn, anh không nhận là không được đâu đấy!

Mộ Dung Tuyết nắm chắc chín mươi phần trăm rằng người đàn ông này nhất định sẽ đính hôn với mình. Nguyên nhân chỉ có một, người của Mạc gia sẽ không cho phép anh cưới cô gái khác, không có cô gái nào có gia thế có thể thắng được Mộ Dung Tuyết cô.

Ba đứa nhỏ ba nhà nhà Mộ Dung, Mạc gia và cả Lục gia là thanh mai trúc mã chơi từ nhỏ đến lớn. Ba nhà từ nhỏ đã là hàng xóm, sau đó nhiều năm trôi qua cũng đã có thay đổi.

Mộ Dung Thương lựa chọn tham gia vào chính chính trị, đưa người nhà vào ở trong khu Linh Lung thành phố J, hiện tại đã là phó thị trưởng thành phố J. Mạc Vi Phẩm vẫn đi con đường kinh doanh, hiện tại vẫn là chủ tịch tập đoàn Diệu Hằng, ở trong khu nhà giàu Linh Lung trong phố J giống nhà Mộ Dung . Còn Lục Văn Hào là cục trưởng cục cảnh sát thành phố J, do con trai Lục Hạo Nam nên cả một nhà di cư sang nước Pháp, một hai năm gần đây đang chuẩn bị trở về nước định cư.

36. Chương 36: Không Tới Lướt Em Xen Vào

Mắt Mạc Duy Dương nhìn cô chăm chăm, nhẹ nhàng sửa sang lại ống tay áo của mình, nét mặt lạnh nhạt này khiến Mộ Dung Tuyết lộ ra chút không vui. Chỉ nghe được anh nói với cô một câu:

- Cưới một cô gái đối với tôi mà nói, giống như một chuyện làm ăn, không hài lòng tùy thời có thể tặng cho người khác!die»nd anl«equ»yd«on

Mặt của Mộ Dung Tuyết thoáng chốc trắng bệch. Người đàn ông đáng chết, anh coi cô là cái gì?

- Mạc Duy Dương, anh. . . . - Một tay hung hăng giật cà vạt của anh, ngón tay Mộ Dung Tuyết khẽ lạnh, cả người run rẩy nhưng nhanh chóng khôi phục tự tin lại như trước, không việc gì cười nói - Anh cho rằng anh có thể toàn thân mà rút lui sao?

Mạc Duy Dương giơ tay lên, đẩy cô cách xa mình sau đó xoay người đi vào trong phòng, vừa đẩy cửa ra đã đụng vào Diệp Tâm Đồng đang xoay người.

Khóe mắt của anh hiện lên một tia không vui, nhỏ giọng kêu lên: diendan

- Diệc Tâm Đồng!

Diệc Tâm Đồng không ngờ sẽ bị anh bắt quả tang ngay tại trận, trong lúc nhất thời có chút chột dạ xoay người đối diện với khuôn mặt giận dữ của anh. Cô chỉ có thể không ngừng cúi thấp đầu sau đó nói xin lỗi:

- Thật xin lỗi, em.

- Đi vào nghỉ ngơi! - Anh phát ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Ánh mắt cô nhìn về cô gái đứng sau lưng anh kia, có chút xấu hổ lên tiếng: “Vâng!”

Hai tay Mộ Dung Tuyết vòng trước ngực bộ dạng như xem kịch vui. Nhìn cô gái đi nhanh vào phòng của cô ấy, cố ý kéo giọng kêu lên:

- Dương, Diendan giúp em mở nước tắm, tối nay phải chen lấn trên một cái giường lớn với anh rồi! Em không ngại chúng ta cùng hoạt động thể thao một chút vào buổi tối để cơ thể khỏe mạnh hơn đâu!

- Câm miệng! - Mạc Duy Dương hiếm khi thẹn quá thành giận.

Mộ Dung Tuyết lại cực kỳ thích dáng vẻ này của anh nhưng lại hừ lạnh nói:

- Mạc Duy Dương, xem ra hẳn là hôn lễ kia sẽ không hề nhảm chán!

Diệc Tâm Đồng không có biện pháp nghe tiếp nữa, hốt hoảng bước nhanh hơn vào phòng. Mặc dù mấy ngày nay cô và anh ở chung một phòng nhưng cũng không phải ở cùng một cái giường, diễn đàn Lê Quý Đôn bởi vì căn phòng này chia làm hai gian phòng ngủ, họ chia ra ngủ ở phòng ngủ khác nhau.

Diễn Đàn-Lê-Quý Đôn

Đóng cửa lại, Diệc Tâm Đồng tựa trên cánh cửa không ngừng thở, lòng bàn tay nắm chặt lại dính đầy mồ hôi ẩm ướt.

Mà cách cánh cửa thật dày vẫn có thể nghe được âm thanh mập mờ của cô gái kia.

Mộ Dung Tuyết thấy kia người đàn ông kia đã vào phòng ngủ, không khỏi ảo não nhưng cô luôn luôn cao ngạo vậy há có thể cho phép anh bỏ rơi cô như vậy, cho nên cô cố ý phát ra âm thanh rất mập mờ:

- Dương, em biết rõ làm anh xấu hổ, chờ em một chút! Em cũng muốn vào phòng anh vậy.

Tiếp đó là ‘rầm’ một tiếng đóng cửa, cắt đứt âm thanh truyền ra giữa vách ngăn cách căn phòng. Lòng của Diệc Tâm Đồng cũng hết sạch theo, trực giác của cô nói cho cô biết, quan hệ giữa cô gái kia và anh không phải là bình thường, bởi vì rất ít khi thấy có người phụ nữ nào nói chuyện to gan với người đàn ông đó như vậy mà anh lại không đuổi cô ấy đi, vậy ý nghĩa có phải là cô gái kia có vị trí rất quan trọng trong lòng anh?

Diễn Đàn-Lê-Quý Đôn

Cô tự nói với chính mình, anh là Mạc thiếu gia của tập đoàn Diệu Hằng, bên cạnh anh có phụ nữ là rất bình thường, chỉ đọc truyện tại nguồn lê quý đôn anh muốn giữ phụ nữ lại qua đêm cũng rất bình thường. Nhưng nghĩ đến việc anh và cô gái kia cùng nằm trên một giường lớn, làm chuyện họ thích lòng cô chưa xốt ngủ không yên.

Mở to mắt nhìn chằm chằm trần nhà trên đỉnh đầu, cô không hề buồn ngủ, một mực muốn biết bọn họ đang làm gì ở sát vách?

Bước vào căn phòng chỉ thấy người đàn ông kia đi tới phòng tắm, hoàn toàn không quan tâm tới ý của cô khiến Mộ Dung Tuyết ngang bướng thở một hơi trong lồng ngực, không khỏi phẫn hận kêu tên của anh:

- Mạc Duy Dương! Mạc Duy Dương! - Nhưng trả lời cô cũng chỉ là âm thanh phát ra từ cửa phòng tắm. Sao anh có thể đối xử với cô như thế? ? ? Làm sao có thể?

37. Chương 37: Anh Thật Khốn Khiếp

Edit: Tóc gió thổi bay

Mộ Dung Tuyết bắt chéo hai chân ngồi trên ghế sa lon lật tạp chí ra, tất cả đều là tài chính và kinh tế các loại..., cô nhàm chán nhếch môi khẽ ném tạp chí đi, đứng dậy đi tới cửa phòng tắm, vỗ cửa kêu lên:

- Mạc Duy Dương, anh bị chôn sống rồi à?

-Ồ ào ~ - Cửa phòng tắm bị đẩy ra, Mạc Duy Dương quăn một cái khăn tắm, ánh mắt sắc bén bắn về phía cô, ánh mắt kia dường như đang bảo cô cút đi!

Đôi mắt Mộ Dung Tuyết sáng như tuyết liếc lồng ngực rắn chắc của anh, cổ ra vẻ bình tĩnh dùng một cánh tay mò mẫm sau lưng anh, một tay khác vẽ các vòng tròn trên ngực anh, giọng nũng nịu nói: Met quá!

Mắt Mạc Duy Dương nheo lại, đó là một tín hiệu nguy hiểm. Nhanh chóng giữ chặt cánh tay của cô, giọng nhẹ nhàng nói:

- Ngủ trên ghế sa lon!

- Anh thật là xấu. chẳng lẽ muốn make-love với em ngay trên ghế sa lon? Ai. người ta không cần!

- Mộ Dung Tuyết, khoan nhượng của tôi có giới hạn nhất định! - Gân xanh trên trán anh giật giật mơ hồ, đưa tay đẩy cô gái đang quăn trên cơ thể, sải bước đến giường.

Mộ Dung Tuyết đi theo phía sau anh, từ phía sau ôm lấy vòng eo cường tráng của anh, giọng mập mờ cười nói:

- Chẳng lẽ vóc người của em không hấp dẫn được anh? Mạc Duy Dương không cần nhin nữa, đến đây đi! Em để cho anh ăn em! - Cô nắm tay của anh lên để xuống bộ ngực đầy đà phóng túng, ưỡn ngực lên.

Mạc Duy Dương dùng sức cấu ngực cô một cái, lại đẩy cô lên trên giường lớn.

- Đừng mơ tưởng tôi sẽ chạm vào cô! Đối với cô gái trên mông có vết sẹo tôi không có hứng thú - Mạc Duy Dương mắt lạnh nhìn cô.

Mộ Dung Tuyết then quá hóa giận nhìn anh chằm chằm, phải biết rằng trên mông có vết sẹo là chuyện cô thống hận nhất đời này.

Khi còn bé, Mộ Dung Tuyết rất thân thiết với hai cậu bé, bọn họ theo thứ tự là Mạc Duy Dương và Lục Hạo Nam. Khi đó, hai người bọn họ ghét bỏ vì cô là con gái đi theo phía sau vướng chân vướng tay họ.

Để có thể cùng chơi đùa với họ, cô ăn mặc rất trung lập. Thường mặc quần cực ngắn hạn chế những cô bé khác lầm tưởng cô là con trai, còn có cô bé chạy tới tỏ tình, kết quả cuối cùng đều bị cô khóc rống làm bỏ chạy.

Mà khi đó có lúc gặp phải chó đuổi mà bình thường cô luôn là người chạy trốn chậm nhất, vết sẹo trên cặp mông chính là do bị chó cắn. Lục Hạo Nam khinh thường cười cô:

- Tính tình lỗ mãng như vậy, trên mông còn đắp vung, sau này lớn lên để xem người đàn ông nào chịu lấy cậu!

Mạc Duy Dương nhìn gương mặt rơi vào trầm tư trước mặt, xoay người nằm lên một bên giường lớn.

Mộ Dung Tuyết cắn răng, bắt đầu tự tay cởi áo, Mạc Duy Dương thận trọng hỏi:

- Mộ Dung Tuyết, cô ở đây nổi điên cái gì!

Cô điên rồi nên mới có thể bị hai tên đàn ông xấu xa chê cười mười mấy năm.

Cô từ cởi mình sạch trơn, trên người chỉ còn dư lại ba điểm quan trọng đi đến ngồi xuống trên giường, đụng vào cơ thể cường tráng cười mê hồn:

- Tối nay để em cho anh thấy một chút sức quyến rũ của em!

Nói xong cả người cô đề lên anh, hai tay ôm chặt hông của anh, dùng mềm mại của mình cọ xát bụng dưới của anh, mà rất nhanh một cây cực kỳ cứng rắn chống đỡ ở bụng của cô, cô đặc ý nhếch miệng.

- Mạc Duy Dương, xem ra cũng không phải là anh không hề phản ứng chút nào chứ! - Cô phát ra tiếng thở dài chắc chắn.

Gương mặt Mạc Duy Dương lạnh lùng, quát:

- Đi xuống!

Anh là người đàn ông trưởng thành không phải thiếu niên vị thành niên, một cô gái sống sờ sờ đè trên người anh, anh có thể không nổi phản ứng sao?

Mà tính toán số tuổi thì Mộ Dung Tuyết nhỏ hơn anh năm tuổi, năm nay cô 24 tuổi, được xem là hấp dẫn.

Mộ Dung Tuyết không những không đi xuống, ngược lại đem còn để lại dấu son trên môi của anh. Cái lưỡi thơm đặc ý xông vào khoang miệng của anh, không tởm người đàn ông này có đánh răng, trong miệng tất cả đều là hương thơm bạc hà mát mẻ. Cô không tự chủ được lưu luyến hôn đầu lưỡi anh.

Sắc mặt Mạc Duy Dương càng ngày càng khó coi, bất thành linh giữ chặt cổ của cô, đẩy cô cách bản thân một khoảng cách, lạnh lùng nói:

- Nếu như bị Lục Hạo Nam thấy được nhất định sẽ cho rằng tôi đang lên giường với một người đàn ông. Mộ Dung Tuyết cô có thể tiếp tục đốt lửa, xem ai sẽ là người chịu thiệt?

38. Chương 38: Cô Có Thể Quay Về Rồi

Đã tự:

- Nếu như bị Lục Hạo Nam thấy được nhất định sẽ cho rằng tôi đang lên giường với một người đàn ông. Mộ Dung Tuyết cô có thể tiếp tục đốt lửa, xem ai sẽ là người chịu thiệt?

Không biết là câu đó kích động cô chỗ nào, chỉ thấy khóe mắt cô chớp chớp lảng tránh, có chút ảm ứ, nhanh chóng bò xuống khỏi người anh, xuống giường đưa lưng về phía anh bắt đầu mặc quần áo.

Mạc Duy Dương nhấp nháy khóe môi, ung dung, thản nhiên nói:

- Đến ghế sofa ngủ!

Mộ Dung Tuyết dừng mặc quần áo tay lại, bất chợt xoay người nhìn về phía anh quát:

- Mạc Duy Dương, tôi hận anh chết đi được!

Thái độ Mạc Duy Dương một chút cũng không thay đổi, tiếp tục nói:

- Ngủ trên sofa!

Mộ Dung Tuyết không cam lòng nói:

- Anh là đàn ông, phải ngủ trên sofa cũng phải là anh, làm sao có thể bảo một cô gái như tôi ngủ trên sofa! Ga lăng của anh đi đâu rồi?

Mạc Duy Dương nhìn cô chằm chằm, cho đến khi hốc mắt cô dần dần ảm ứ.

Cả đêm Diệc Tâm Đồng cũng không ngủ ngon, lúc thức dậy dưới hốc mắt có hai quầng thâm mắt. Cố gắng để mình không bị thấy vẻ mặt mệt mỏi, cô cầm bánh phấn đánh lên mặt mình.

Lúc ra khỏi phòng ngủ, trên bàn cơm ở phòng khách bày bữa ăn sáng, đôi nam nữ kia không đợi cô đã bắt đầu ăn bữa ăn sáng mà chỗ ngồi vó dĩ thuộc về cô đã bị Mộ Dung Tuyết chiếm đoạt. Trong lòng cô khó tránh toát ra một tia chua xót. Một bàn ăn hình vuông bốn người, cô chọn vị trí đối diện Mạc Duy Dương.

Đột nhiên Mạc Duy Dương nói:

- Ăn xong bữa này, thu dọn đồ đạc trở về đại lục!

Mộ Dung Tuyết dĩ nhiên biết anh đang nói cô, nhưng nghĩ tới một đêm ngủ trên ghế sa lon tối qua, cô bĩu môi:

- Chẳng lẽ anh không sợ em về mách lẻo?

- Cứ việc đi! - Anh vô tình hừ lạnh nói.

-Anh. - Mộ Dung Tuyết biết mình nói không lại anh, đôi mắt cô thoảng qua một tia cười giảo hoạt, trong nháy mắt dời tầm mắt vào trên người Diệc Tâm Đồng vẫn im lặng không nói gì. Cô phất phất cái thìa trên tay, cười nói:

- Cô bé, em tên gì? Là tình nhân nhỏ Dương bao dưỡng thật sao?

- Phốc. - Thiếu chút nữa Diệc Tâm Đồng phun canh trong miệng ra, kinh ngạc nhìn thẳng vào cô ấy.

Cô hừ một tiếng, tiếp tục nói:

- Cô không cần nói tôi cũng biết rõ, cô chính là cái cô bé cô nhi đó chứ gì? Bác Mạc vẫn luôn không thích cô, cô có.

Mạc Duy Dương không nhịn được ngắt lời cô:

- Mộ Dung Tuyết quản cái miệng của mình đi! Ở đây có bánh bao, cầm nhét vào đi!

Mộ Dung Tuyết cảm hận trừng mắt liếc anh một cái, đứng dậy cầm túi trên bàn lên, rống to:

- Bây giờ tôi lập tức trở về! Không quấy rầy các người, bai bai!

Cô nói đi là đi, cửa bị cô đóng lại vang dội.

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu.

Căn phòng nhanh chóng rơi vào trong yên tĩnh vô cùng, Diệc Tâm Đồng len lén nhìn anh một cái, mà anh cũng đang nhìn cô. Cô chợt dạ vội cúi đầu ăn cháo trên tay.

Chỉ nghe được giọng của anh vang lên trên đỉnh đầu:

- Tôi đi đây!

- Vâng! - Cô không biết còn có thể nói gì, trong miệng có lẫn cháo nhỏ giọng đáp lại.

Anh cũng không giải thích với cô về chuyện Mộ Dung Tuyết chỉ cầm áo khoác và cặp công văn lên, rời khỏi trước mặt cô.

Cả người Diệc Tâm Đồng tê liệt ngã xuống trên ghế, cô đang yêu cầu xa với cái gì? Yêu cầu giải thích của anh sao? Anh làm việc gì cho tới giờ đều không cần giải thích với cô, tìm giống hệt như bị cái gì đó chặn đến sít sao làm cô cảm thấy cực kỳ khó chịu. Món cháo cô thích ăn nhất bây giờ cũng trở thành độc dược mạn tính, ăn mòn xương cốt cô.

Thời gian một tuần trôi qua rất nhanh, đảo mắt liền tới hai ngày đi công tác Hawai cuối cùng. Tâm tình cô vì Mộ Dung Tuyết mà bị lấp kín bóng râm màu xám tro. Xem như không có Mộ Dung Tuyết cũng sẽ có những cô gái khác thay thế được vị trí của cô, đứng ở bên cạnh người đàn ông đó.

39. Chương 39: Chuyến Bay Sớm Mai

Đã tự:

Diệp Tâm Đồng ăn bữa tối anh gọi cho cô, tắm xong ngồi trên ghế sa lon xem ti vi, đột nhiên cửa phòng mở ra, Mạc Duy Dương về mặt mệt mỏi đi vào.

Cô quay đầu nhìn về phía anh, mà anh thì quăng thẳng cái cặp đi, đặt mông ngồi trên ghế sa lon, đốt một điếu thuốc nhìn cô hỏi:

- Ăn cơm tối chưa?

- Uh!

- Dọn đồ xong chưa? Sáng sớm ngày mai đi! - Anh lại hỏi.

- Đã thu dọn xong!

- Được, nghỉ ngơi sớm một chút! - Anh đứng dậy đi vào phòng ngủ của mình.

Diệp Tâm Đồng sa sầm, không lòng dạ nào nhìn TV. Tắt TV rồi sau đó chuẩn bị ngủ sớm một chút, ngày mai phải dậy sớm lên máy bay.

Mạc Duy Dương tắm xong nằm soài trên giường.

Hôm nay vội vàng kết thúc việc làm ăn bên nước Mỹ này, vào buổi trưa anh vẫn phải bận gặp mặt ký hợp đồng với khách hàng, cũng không có thời gian chăm sóc cho dạ dày của bản thân nên dạ dày trống rỗng cả một ngày, giờ phút này dạ dày cực kỳ khó chịu.

Anh đưa tay mở đèn bàn ở đầu giường, bàn tay lục lọi tìm một cái bình nhỏ, là thuốc dạ dày Diệp Tâm Đồng cho anh lần trước. Lắc lắc bình mới phát hiện thuốc bên trong đã bị anh uống hết rồi le.quy.don.

Lông mày không tự chủ nhíu lại, bỏ bình thuốc đi anh lại nằm lên giường, có điều dạ dày vẫn đau dữ dội như cũ. Cơ thể to lớn của anh lật tới lật lui trên giường, bàn tay đặt ở nơi đau đớn nóng rực, lúc này anh lại muốn ôm cô gái kia ngủ.

Diệp Tâm Đồng gần như sắp ngủ thiếp đi, cho đến khi cửa phòng ngủ bị gõ vang nhiều lần.

Đã trễ thế này, là anh sao? Cô rời giường, có chút mơ hồ vỗ vỗ đầu, mang dép đi tới cửa phòng. Cửa vừa mở ra, một sức nặng đè lên người cô, cô khẽ kêu một tiếng, đưa tay tiếp lấy cơ thể nặng nề của đối phương

Mà mặt cô kề sát trán của đối phương, một thứ dinh dính, ẩm ướt dính vào mặt cô, cô ngẩng đầu kinh ngạc nhìn anh:

- Người làm sao vậy? Sao ra nhiều mồ hôi vậy?

- Vào trong phòng! - Anh thở yếu ớt nói.

Diệp Tâm Đồng không để ý tới cái khác, lập tức đỡ anh đi vào để anh ngồi trên giường lớn của cô, sau đó rót cho anh một ly nước.

- Có phải là đau bụng rồi không? Hôm nay lại không ăn cơm? - Cô nghi ngờ mà hỏi.

Anh uống một hớp nước, mím môi không nói lời nào.

Xem bộ dạng thì thật sự là chưa ăn cơm rồi ! Diệp Tâm Đồng thở dài một cái, bất đắc dĩ nói nói:

- Trên người em không mang thuốc dạ dày, em đi mua giúp người, người nằm ở đây một lát đi!

Cô đang chuẩn bị đến phòng tắm thay quần áo thì bị người đàn ông kia ôm cổ từ phía sau:

- Không cần đi mua thuốc, đã trễ thế này tôi không yên tâm để một mình em đi ra ngoài! - Môi của anh dán vào bên tai cô nói.

Diệp Tâm Đồng xoay người nhìn anh:

- Vậy người chắc chắn người không có việc gì? Có cần hoãn chuyến bay ngày mai lại không?

- Không cần! Ngủ đi! - Anh ôm cô đến bên giường, sau đó giục cô mau ngủ nhanh một chút.

- Vậy người. - Cô muốn hỏi anh muốn ngủ ở đâu, vẫn còn chưa kịp hỏi ra lời thì phát hiện người đàn ông kia đã vén một góc chăn lên chui vào, mặt của cô ‘oành’ một tiếng nổ tung, anh muốn ngủ với cô ở đây?

- Sao không vào! – Tiếng của anh vang lên làm cô chột hời hờn.

Cô đứng ngơ ngác bên giường, nửa ngày không leo lên.

Mạc Duy Dương tắt đèn ngủ sau đó mở miệng nói:

- Đèn đã tắt rồi, mau lên đây!

Biết anh nghiêm túc quyết tâm ngủ ở đây với cô, cô có chút căng thẳng vén cao chăn ngủ chui vào.

.

Trong chăn nhiều hơn nhiệt độ một người đàn ông khiến cô có căng thẳng và sợ hãi không hiểu được. Mà hơi thở cực nóng cách cô càng lúc càng gần, cô cảm thấy rõ ràng đã nhích lại gần anh, cô thẳng sống lưng một cái một bàn tay to đặt bên eo của cô, một cánh tay khác ôm bả vai của cô. Nhẹ nhàng một cái, cả người cô sà vào trong ngực của anh. Cô kinh ngạc thiếu chút nữa kêu thành tiếng.

- Ngủ đi! - Anh tựa đầu đặt trên vai cô, nhẹ giọng nhắc nhở.

40. Chương 40: Chẳng Hay Biết Gì!

- Ngủ đi! - Anh tựa đầu đặt trên vai cô, nhẹ giọng nhắc nhở.

Cơ thể Diệc Tâm Đồng cực kỳ cứng nhắc, cứ như vậy tựa vào ngực anh, cảm giác toàn bộ hơi thở hít vào trong cổ họng đều thuộc về người đàn ông kia.

Mạc Duy Dương chịu đựng cơn đau bụng trướng lên dưới thân, cứ như vậy ôm người đẹp trong ngực. Mà cơ thể cô mềm mại như không xương, mang theo mùi riêng biệt thơm ngát luôn luôn khiêu khích anh, cảm giác máu cũng trở thành lửa nóng.

Căn phòng vô cùng yên tĩnh, Diệc Tâm Đồng xoay người cũng không dám, chỉ có thể mặc cho cơ thể anh dính vào phía sau lưng cô, còn tay cô đặt ở trong ngực, khe khẽ thở dài.

Anh có thể cảm thấy cô khẩn trương, tay vỗ đầu của cô, kêu lên:

- Ngủ đi! Tôi sẽ không đụng vào em, tôi chỉ muốn ôm em!

Nghe anh bảo đảm như vậy, rốt cuộc Diệc Tâm Đồng thở dài một hơi, nhỏ giọng khẽ một câu: “Uh!”

Mạc Duy Dương lắc đầu bất đắc dĩ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đầu óc Mạc Duy Dương lại vẫn rất tỉnh táo, ngược lại cô gái nhỏ trong ngực đã sớm phát ra tiếng hít thở nhàn nhạt. Anh cứ như vậy ôm cô, dạ dày cũng hữu hiệu truyền giảm đi. Cánh tay của anh bị cô gối hơi tê tê nhưng nhìn cô ngủ ngon như vậy, khóe miệng của anh trong đêm đen từ từ gương lên.

Ngồi lên máy bay, Diệc Tâm Đồng lập tức bắt đầu mệt mỏi, còn người đàn ông bên cạnh xem báo. Cô len lén nhìn anh một cái, phát hiện dưới mắt anh có hai quầng thâm rất đen. Cô có chút ảo não, tối hôm qua vẫn gối lên cánh tay của anh ngủ. truyện chuyển ngữ ở Lê Quý Đôn. Sáng nay thức dậy cô bị hoảng sợ, thiếu chút nữa từ trên giường té xuống, thật may anh tay mát lạnh lẹ kéo cô lại mới làm cho cô không phải gặm sàn nhà với số mạng bị thống.

Máy bay đáp xuống sân bay, thư ký Mạc Duy Dương đến trước đón máy bay. Dọc theo đường đi, nét mặt người đàn ông này luôn nghiêm túc, các thư ký còn lại không dám thở mạnh, tập trung đi theo phía đằng sau họ.

Đột nhiên Mạc Duy Dương dừng bước, nhìn về phía thư ký nói:

- Đưa cô ấy về nhà trọ! (nhà VLT)

- Ông chủ, vậy còn anh? - Thư ký ôm lo lắng trong lòng hỏi.

- Trước hết anh đưa cô ấy trở về sau đó quay lại đón tôi! - Anh liếc mắt nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay nói.

- Vâng! - Thư ký lên tiếng.

Diệp Tâm Đồng bị thư ký gọi lên xe, ở trước xe đằng xa, cô xoay người nhìn về phía Mạc Duy Dương nói:

- Mạc thiếu gia, trở về nhớ ăn cơm đúng giờ!

Khóe miệng Mạc Duy Dương có chút cứng ngắc, vẻ mặt mất tự nhiên gật đầu một cái xem như là đồng ý.

Cô mới yên tâm vào trong xe.

Mạc Duy Dương đứng ở cửa sân bay nhìn cô đi xa, thái độ không tự chủ buông xuống mềm mỏng.

Truyện chỉ được post ở diễn đàn LêQuýĐôn, truyện đăng ở bất kỳ web nào khác đều là ăn cắp, các bạn đọc nên đọc truyện ngay tại nguồn để tôn trọng người dịch.

Diệp Tâm Đồng xuống xe, cười nói với thư ký:

- Cảm ơn anh đưa tôi về, mau quay về đi!

Thư ký vẫn cười nói:

- Không cần khách sáo, làm việc giúp ông chủ là chức trách của tôi!

Diệp Tâm Đồng nhìn xe đi xa mới vào nhà.

Lúc này, Vũ Lạc Trạch hẳn là đi làm rồi?

Cô vừa để hành lý xuống trong phòng khách, tầm mắt không nhịn được nhìn quanh bốn phía, ánh mắt đột nhiên rơi vào một tấm thiệp màu đỏ trên khay trà. Cô ngồi xổm người xuống, tò mò mở thiệp ra. Là thư mời, nhưng sau một giây ánh mắt liếc đến hai chữ trọng yếu “đính hôn”, cuối cùng tầm mắt rơi vào tên của người đính hôn: “Mạc Duy Dương, Mộ Dung Tuyết”.

Tim giống như bị thứ gì đâm vào, tay cô run lên, thiệp mời rơi trên mặt đất. Tại sao cô không biết Mạc Duy Dương muốn đính hôn với Mộ Dung Tuyết? Tất cả mọi người đều biết rồi, chỉ có cô chẳng hay biết gì sao?

Cô có chút bối rối nhặt thư mời lên, liếc nhìn thời gian đính hôn đó. Nói cách khác là còn nửa tháng nữa thì Mạc Duy Dương sẽ phải đính hôn với Mộ Dung Tuyết?

41. Chương 41: Mị Ảnh

Diệp Tâm Đồng thay xong đồng phục nhân viên của hộp đêm Mị Ảnh cung cấp, bưng khay từ phòng thay quần áo đi ra.

Quan Hi chờ ở bên ngoài kéo cô qua một bên, lo lắng nói:

- Đồng đồng, không nên đi! Nếu như cậu thiếu tiền tố có thể cho cậu mượn.

Diệp Tâm Đồng nhìn cô, tâm tư phức tạp nói:

- Hi, không phải tố thiếu tiền, tố chỉ muốn trải nghiệm cuộc sống, chúng ta cũng lớn rồi, nên thử ra ngoài thích ứng xã hội!

- Nhưng. người ra vào Mị Ảnh rất phức tạp, tớ sợ cậu không đối phó được!

Cô cắn cắn môi:

- Không có việc gì đâu! Chỉ đi vào rót rượu cho khách cũng không phải tiếp rượu! Cô cầm tay bạn tốt, trên mặt từ từ nặn ra nụ cười kiên cường.

- Chuyện này. - Quan Hi nhìn cô kiên quyết như thế cũng không tiện nói gì nữa.

- Diệc Tâm Đồng, trời ạ, căn phòng đắt nhất, không được chậm chạp mau vào đi! - Quản lý đột nhiên gọi tên cô.

- Vâng! - Diệc Tâm Đồng giữ chặt khay trong tay, đẩy bạn tốt đi sau đó trở lại trước mặt quản lý.

Quản lý là một phụ nữ trung niên, trên mặt trang điểm một lớp thật dày, miệng tô son đỏ như hoa hồng. Bà cực kỳ xem thường những cô gái trẻ hơn so với mình, đặc biệt là kiểu nhìn qua rất thanh thuần, tay tốt chân tốt không ra bên ngoài tìm việc làm lại làm tiểu thư suy đồi.

Quản lý dùng một sắc mặt khinh miệt nhìn thẳng cô sau đó chỉ chỉ một căn phòng ở khúc quanh trước mặt, căn dặn nói:

- Căn phòng đó được người ta bao hết, tất cả người trong đó đều là nhân vật lớn không chọc nổi, ứng phó cẩn thận, ngàn vạn lần không được để xảy ra sai lầm. Nếu như đối phương yêu cầu cô uống rượu, cô có thể ý tứ uống một ngụm nhỏ.

Diệc Tâm Đồng vừa nghe trong lòng khó tránh khỏi có chút lo lắng:

- Quản lý, lúc đầu phỏng vấn đã nói rõ, tôi chỉ rót rượu cho khách, không uống rượu!

Quản lý hừ lạnh một tiếng:

- Cũng vào Mị Ảnh rồi, còn giả bộ trong sạch cái gì, chỉ bảo cô tiếp khách uống rượu cũng không phải bảo cô theo lên giường. Nếu như cảm thấy mình không làm được, tôi gọi những người khác đi vào thay cô.

Trong lòng Diệc Tâm Đồng quỳnh lên, vội níu cánh tay quản lý lại, cầu xin nói:

- Quản lý không được, tôi đi!

Quản lý hất tay của cô ra, giọng điệu hung ác nói:

- Vậy vào trong đi!

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu. Tẩy chay các web .

Diệc Tâm Đồng nhắm mắt, hạ quyết tâm, giẫm giày cao gót năm phân xuống đi về phía khúc quanh. Cô tự nói với mình, sở dĩ cô làm tất cả cũng chỉ để thích ứng với xã hội sớm một chút, chờ đến ngày anh kết hôn ấy, cô không cần lệ thuộc vào anh cũng có thể sống một thân một mình.

Lúc trước cô tin rằng việc bảo cô đến nhà Vũ Lạc Trạch là vì để cho cô độc lập, nhưng cho đến ngày hôm qua cô mới phát hiện, tất cả đều chỉ là cái cớ của anh. Anh muốn bảo cô dọn ra là không muốn cô gây cản trở chuyện tốt của anh và vợ chưa cưới.

Trong lúc suy nghĩ cô đã đi tới cửa phòng, cô đứng bên ngoài cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình, chỉnh sửa các đồ trang sức, đưa tay đẩy cánh cửa trước mắt ra.

Vừa đẩy cửa ra, cô bị cảnh tượng bên trong làm chấn động, mắt đẹp trợn to.

Ánh đèn bên trong căn phòng lóe ra lúc sáng lúc tối, mùi rượu nồng nặc, mùi son phấn đập vào mặt, mà mấy người đàn ông đầu hói, trong ngực mỗi người ôm một cô gái, mà cô gái trong ngực quần áo xốc xếch, vai lộ một nửa.

Truyện được chuyển ngữ và cập nhật chương nhanh nhất ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

Diệc Tâm Đồng cảm thấy thấy khí lạnh cả người từ bàn chân chạy lên đến não, mà hơn hoảng nhất là trong đám người đột nhiên có một gương mặt quen thuộc nhìn vào cô, cô không chỗ lẫn trốn bị đôi mắt

đen như mực của người đàn ông nhìn chòng chọc.

42. Chương 42: Tôi Sẽ Không Yêu Em

Diệp Tâm Đồng cảm thấy thấy khí lạnh cả người từ bàn chân chạy lên đến não, mà hơn hoảng nhất là trong đám người đột nhiên có một gương mặt quen thuộc nhìn vào cô, cô không chỗ lẩn trốn bị đôi mắt đen như mực của người đàn ông nhìn chòng chọc.

Mạc Duy Dương nhào người không biết nói cái gì với mấy người đàn ông hói kia, vòng qua cái bàn lớn đi về phía cửa. Đi tới cửa, một tay nắm lấy cánh tay của cô, kéo cô đi.

Anh đi rất nhanh, khay trên tay bị anh đoạt đi, cô bị kéo vào toilet.

- Chuyện gì xảy ra đây? – Anh hất cô ra một cái, ánh mắt quan sát khuôn mặt, quần áo cô mặc từ trên xuống dưới, ánh mắt lóe lửa giận trợn được chuyển ngược ở diễn đàn lê, quý, đôn, đang ở bất kỳ nơi khác đều là ăn cắp, mọi người hãy đọc truyện tại nguồn và tẩy chay những kẻ ăn cắp.

Cô xoa cổ tay, cúi đầu không dám nhìn anh.

Cả người anh tản ra hơi thở nguy hiểm đến gần cô, giọng điệu lạnh lùng làm người ta vô cùng phẫn nộ:

- Muốn làm mất hết thể diện sao, chẳng lẽ tiền tiêu vật tôi đưa cho em không đủ? Em muốn ở đây làm tôi mất hết thể diện?

Ngón tay của anh nâng cằm cô lên, môi mỏng cử động:

- Nói chuyện!

- Không phải! - Cô nhẹ chau lông mày lại.

- Không phải cái gì? Ăn mặc thành bộ dạng gì vậy, tôi tạo điều kiện cho em đi học, không phải để cho em học người khác ra vào hộp đêm? - Anh dùng giọng nghiêm nghị chưa bao giờ thấy mắng.đ iễn_đàn_lê_ quý_ đôn.

Lòng tự ái của Diệp Tâm Đồng bị tổn thương nghiêm trọng, cô ngẩng đầu ánh mắt nhìn thẳng vào mắt anh, đem thứ chuẩn bị đã lâu mà thốt thành lời:

- Ra vào hộp đêm thì sao? Chẳng lẽ chỉ cho phép mấy người đàn ông phong lưu các người ra vào tìm vui, không thể để cho những người như chúng tôi dựa vào sức lao động làm việc đi vào? đi-ễn_đàn_lê_ quý_ đôn

Cô nói xong, lưng duỗi thẳng tắp, nói xong những lời này không có sáng khoái như dự tính, ngược lại cảm thấy tâm nặng trĩu không cách nào hô hấp.

Anh không, giận bật cười, ngón tay bị anh bóp chặt lộp cộp vang dội, cằm của anh vì tức giận mà căng lên, trên mặt lúc trắng lúc xanh, khóe miệng giật giật kịch liệt.

Đây là cô gái anh nhận sao? Là cô không sai, nhưng những lời này sao lại nói ra từ trong miệng cô, anh khó có thể tin được mà nhìn cô, đến cuối cùng cất tiếng cười to:

- Ha ha, Diệp Tâm Đồng, xem ra tôi đối với em thật sự tốt quá nên mới có thể khiến em vô phương vô kế, phạm sai lầm nên bị trừng phạt, hiện tại rút về nhà cho tôi, tiền tiêu vật tháng sau giảm một nửa!

Diệp Tâm Đồng cắn răng nghiêng lợi nói:

- Giảm một nửa thì giảm một nửa! Người cho rằng tôi cần tiền của người lắm sao? Giữ lại tiền để cho vợ tương lai và con người đi!

Trong nháy mắt mắt anh nheo lại, đưa tay giữ chặt cổ của cô, giọng lạnh lẽo nói:

- Diệc Tâm Đồng, có đôi lời em nói đúng rồi, tiền của tôi đúng là muốn để lại cho vợ và con tôi, không nên dễ dàng yêu tôi... tôi đã có cô gái mình thích, đời này cũng không thể cưới em, hiểu chưa? - chuyển ngữ ở .diểndânlê.quýđôn.Sức lực trên tay anh càng lúc càng tăng, cô chịu đựng đến sắp hít thở không thông.

Anh một tay hất cô ra, hại cô bị đẩy ngã xuống đất, đặt mông ngồi dưới đất, nước mắt của cô từng giọt lớn rơi xuống, là cô tự mình quá quan trọng sao? Cho dù anh đối tốt với cô, cho dù thích thật ra thì cũng chỉ là bố thí của anh, sao cô có thể quên sự thực mình là cô nhi.

Tay Mạc Duy Dương hơi run rút lại, sắc mặt như bụi nhìn cô gái ngồi dưới đất.

Cô nâng khuôn mặt tái nhợt lên, nhìn anh rất kiên định, cắn răng mà nói ra:

- Vâng, tôi không sẽ không yêu người! - Cô giơ ống tay áo lên ra sức lau nước mắt trên khuôn mặt, quay đầu không nhìn ánh mắt chán ghét của anh.

Mạc Duy Dương nhìn nàng một cái, xoay người đóng sập cửa đi mất. Vừa ra khỏi toilet anh lập tức gọi một cú điện thoại, nhỏ giọng căn dặn nói:

- Thay toàn bộ giám thị 24h một ngày của Diệc Tâm Đồng, không được sai sót!

Diệc Tâm Đồng lão đảo vịn vào bồn rửa tay đứng lên, mở khóa vòi nước, tạt nước ào ào lên khuôn mặt cho đến khi cơ thịt trên mặt cứng ngắc mới đi ra khỏi toilet.

43. Chương 43: Anh Có Tới Hay Không?

Mạc Duy Dương ngồi trên ghế làm việc, ánh mắt quét về phía điện thoại sáng lên, cầm điện thoại di động lên đặt bên tai trầm giọng hỏi;

- Chuyện gì?

- Tổng giám đốc, tiểu thư Diệc Tâm Đồng lên xe một người đàn ông, xin hỏi muốn tiếp tục theo dõi sao?

Mạc Duy Dương nhẹ chau mày lại, lên tiếng dặn dò:

- Tiếp tục theo dõi cho tôi.

- Vâng, tổng giám đốc!

Mạc Duy Dương tắt điện thoại di động, cửa phòng làm việc bị người khác đẩy ra, thư ký đi vào.

- Tổng giám đốc, lịch trình bố trí hôm nay là như thế này. - Thư ký cầm một sấp tài liệu trong tay bắt đầu đọc – Mười giờ sáng có cuộc hội nghị cần ngài chủ trì, ba giờ chiều ký hợp đồng với công ty quốc tế đa quốc gia, năm giờ chiều ngài có hẹn đánh golf với ngài Will, tám giờ tối cùng tiểu thư Mộ Dung Tuyết chụp ảnh cưới, chín giờ tối ngài hẹn... - Thư ký vẫn còn đang thông báo lịch trình hôm nay, đột nhiên Mạc Duy Dương vung tay lên, cắt đứt lời của cậu ta.

- Chụp ảnh cưới do cậu làm thay! – Anh nói mà không có biểu cảm gì.

Thư ký sững sờ, chuyện gì xảy ra vậy? Cậu đi chụp áo cưới, trước không nói hình thể hai người, chỉ là trên mặt khí thể cậu lập tức thua xa rồi.

- Tổng giám đốc. chuyện đó. sợ rằng. có khó khăn. - Hàm răng thư ký bắt đầu run lên, giọng cà lăm nói.

- Có cái gì khó khăn? - Anh nhướng nhướng mày, không chút đếm xỉa tới nghịch nắp điện thoại di động, vẻ mặt kia giống như đang nói... cậu dám không đi!

- Không có gì khó khăn. toàn bộ làm theo ý tổng giám đốc! - Thư ký đỏ mồ hôi hột, đưa tay lau mồ hôi trên cái trán nhỏ.

Truyện được chuyển ngữ và cập nhật chương mới nhanh nhất ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

Diệp Tâm Đồng bị Quan Hi đẩy lên xe Thượng Quan Tước, cô kéo tay Quan Hi, nháy mắt với cô ấy:

- Hi, cậu không đi?

Quan Hi vỗ tay của cô, cười nói với Thượng Quan Tước:

- Anh, thay em chăm sóc Đồng Đồng thật tốt!

Thượng Quan Tước rất lịch sự thay cô thắt dây an toàn, nhìn về phía Quan Hi cười nói:

- Yên tâm, anh sẽ trông chừng thật kỹ!

Quan Hi nhìn cô mập mờ mà cười nói:

- Này Đồng Đồng, bye bye!

Diệp Tâm Đồng khẽ ngửa cơ thể ra sau để cho anh thay cô thắt dây an toàn. Cô chỉ nói với Hi là cô muốn đi vườn thú xem khỉ, kết quả cô ấy gọi cho anh trai một cú điện thoại, bảo anh trai cô ấy đưa cô đi..

Cô rất nhỏ giọng nói:

- Cảm ơn!

Thượng Quan Tước lui về ghế lái, cười nói:

- Không cần khách khí với anh, nếu là bạn tốt của Hi, đương nhiên anh sẽ đặc biệt quan tâm!

Diệp Tâm Đồng đối diện với đôi mắt mỉm cười của anh, không được tự nhiên nhìn về phía khác, mà anh cũng thu hồi ánh mắt, hai tay điều khiển vô lăng, xe xuất phát đến vườn thú.

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu. Tẩy chay các web bằng cách đọc truyện tại nguồn.

Mạc Duy Dương vừa mới nhấc tay lên uống một ngụm trà, lập tức nhận được điện thoại của Mộ Dung Tuyết. Mộ Dung Tuyết không nhanh không chậm nói:

- Mạc Duy Dương, cha em gọi anh tới nhà em ăn cơm tối, anh có thể tìm người thay thế anh, dù sao bác trai bác gái cũng tới, tất cả phụ thuộc vào anh!

Nói xong Mộ Dung Tuyết cúp điện thoại, hừ lạnh một tiếng. lại có thể không coi trọng đính hôn giữa bọn họ như vậy, nay cả ảnh cưới cũng tìm người thay thế, Mạc Duy Dương rốt cuộc anh muốn như thế nào?

Khóe miệng Mạc Duy Dương không tự chủ nhếch lên, đứng dậy cầm áo khoác ra khỏi phòng làm việc.

Cho dù anh không coi trọng việc hôn sự này, nhưng với địa vị hiện tại của nhà Mộ Dung ở thành phố J, liên kết hôn nhân với nhà Mộ Dung đối với công ty của nhà họ Mạc sẽ có lợi ích rất lớn.

Giữa suy nghĩ, xe của anh đã dừng trong biệt thự của nhà Mộ Dung. Xuống xe, có người làm phía trước thay anh đỗ xe.

Anh giao chìa khóa xe cho người làm, đi vào trong biệt thự.

- Dương tan tầm rồi! Mau vào thôi! – Mẹ của Mộ Dung Tuyết cười dịu dàng mà chào hỏi với anh.

- Bác trai, bác gái! - Mạc Duy Dương lễ phép kêu một tiếng, sau đó đi vào phòng khách.

- Không cần khách sáo, cũng sắp là người một nhà! - Mộ Dung Thương đi theo cười một tiếng.

Mộ Dung Tuyết bĩu bĩu môi, chỉ có ba xem anh ta là người một nhà! Cô không đếm xỉa tới mà lột quýt.

Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi cười quan sát con trai của mình và con dâu tương lai, đúng là càng xem càng thích, hai người thật đúng là xứng đôi.

44. Chương 44: Trừng Phạt Vì Không Nghe Lời

Một ngày một mỗi, Thượng Quan Tước đưa cô đi vườn thú rồi đến nhà hàng dùng bữa ăn tối xong mới đưa cô về.

Diệp Tâm Đồng cảm kích cảm ơn với anh:

- Hôm nay thật vô cùng cảm ơn anh, hôm nào mời anh ăn cơm!

Một tay Thượng Quan Tước đặt trên vô lăng nhào tới trước mặt cô, nhếch miệng lên cười mỉa mai:

- Vậy tôi đợi được em mời!

Diệp Tâm Đồng bỏ qua nụ cười trên miệng anh, cởi dây an toàn ra, cười nói:

- Được! Vậy em xuống xe trước!

Không nhìn tới ánh mắt của anh Diệp Tâm Đồng xuống xe, sau đó xoay người đi vào cửa chính.

Thượng Quan Tước nhìn cô vào trong khu nhà, ngồi thẳng người, lái xe đi xa khỏi đó.

Trong bóng tối hiện ra một chiếc Lamborghini màu đen đang dừng ở khúc quanh dưới khu nhà, chỉ thấy cửa xe bị đẩy ra, một bóng người từ trên xe bước xuống sau đó đi vào trong khu nhà.

Diệp Tâm Đồng mở túi tìm chìa khóa nhà, ‘tinh’ thang máy ngừng lại ở cạnh chân cô, cô vội vàng mang theo túi vào trong thang máy, mà cùng lúc đó một cái bóng đen cũng đi theo vào thang máy.

Trong lúc vô tình cô ngẩng đầu đối diện với một đôi mắt thâm trầm, đen như mực, tâm chấn động, thiếu chút nữa cô đã thét ra tiếng chói tai.

Mạc Duy Dương đứng ở bên cạnh, ánh mắt phức tạp nhìn cô.

Cô mấp máy khoé miệng, không hiểu tại sao anh lại xuất hiện ở nơi này, hơn nữa còn dùng cái ánh mắt làm cho người ta phát rét đó nhìn cô, khiến cô chột dạ không dám ngẩng đầu nhìn anh.

- Đi đâu? - Anh đột nhiên mở miệng nói, giọng mang theo một tia khàn khàn riêng biệt.

- Vườn thú! - Cô nói thật, cảm thấy không có gì cần giấu giếm.

- Cùng ai? - Anh vẫn dùng giọng thật bình tĩnh như cũ hỏi.

Diệp Tâm Đồng ngẩng đầu nhìn anh, muốn biết anh đang nghĩ cái gì nhưng nét mặt anh nhìn cô không thay đổi làm cô không đoán ra được suy nghĩ của anh.

- Thượng Quan Tước! - Cô vẫn trả lời thành thật.

- Hử? - Anh kéo dài âm vuốt, xoay người giữ chặt bả vai của cô buộc cô đối mặt với anh.

- Người làm gì vậy? - Cô giãy giụa yếu ớt.

- Không được gặp mặt hán ta nữa, đây là lần cuối cùng. - Giọng của anh lạnh lẽo vang lên.

- Tại sao? Người dựa vào cái gì mà ngăn cản tôi kết giao bạn bè? Anh ấy là người tốt, tôi không có lý do từ chối qua lại với anh ấy! - Tay nhỏ bé của cô dùng sức bập bàn tay to của anh ra nhưng anh lại giữ chặt hơn.

Sắc mặt cô trắng bệch cắn môi:

- Mạc Duy Dương, người đã có một người vợ chưa cưới rồi, người không thể đặt tâm tư lên trên người cô ấy sao? Chuyện của tôi không tới phiên người nhúng tay vào!

Khoé miệng Mạc Duy Dương giương thành một đường cong, đôi mắt tĩnh mịch phát ra ánh sáng nguy hiểm. Một tay anh kéo lấy cô vào ngực, môi đặt trên khoé môi lạnh run của cô, cười lạnh nói:

- Những lời này tôi có thể lý giải là ghen sao?

Hơi thở nóng rực của anh lẫn lộn với hơi thở của cô, cô tròn tròn mắt nhìn lên gương mặt tuấn tú phóng đại trước mắt ra sức lắc đầu.

- Nếu không phải ghen, chuyện của tôi còn chưa tới phiên em hỏi đến, quản tốt mình, tôi không thích em và đàn ông khác lui tới, nếu không tôi sẽ trừng phạt em! Nói xong môi lạnh lẽo của anh hung hăng cưỡng chế trên môi cô, đầu của cô bị anh đè chặt lên vách thang máy, một bàn tay nhấc cả thân thể cô lên không tốn chút sức nào cần môi dưới của cô. Đầu lưỡi và hàm răng của anh cùng môi dưới của cô thỏa thích mút lẫn nhau. Cô đau đến phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào.

Nhưng anh cũng không bởi vì cô giãy giụa mà buông cô ra, ngón tay giữ chặt gáy cô, bàn tay ấm áp đưa ra phía sau cổ cô, cùng da thịt mịn màng sau lưng cô thân thiết. Cô sợ đến mức hai chân run run. Cảm thấy cô run rẩy, anh cạy mạnh cần môi của cô một cái cho đến khi bờ môi cô nếm thấy một chút vị máu tươi anh mới buông lỏng cô ra, mặc cho cơ thể của cô cứ thế dán vào vách thang máy ngồi xuống.

45. Chương 45: Sợ Trừng Phạt

Toàn thân Diệc Tâm Đồng không ngừng run rẩy, ngồi xổm trên mặt đất, trên mặt tất cả đều là mồ hôi, sợ hãi dẫu môi nhìn về phía anh.

Còn anh chỉ nhếch khóe miệng, trong mắt có ngọn lửa nhàn nhạt. Anh giơ tay giúp cô lau đi máu ngoài miệng, khát máu cười nói:

- Nhớ kỹ chưa?

Cô cắn răng nhìn anh, không nói tiếng nào.

Thân thể cao lớn của anh ngồi xổm xuống, nâng cằm nhón của cô lên, nheo mắt nhẹ giọng nói ra:

- Em còn nhỏ, không hiểu đàn ông muốn gì. Tên đàn ông kia sẽ không đơn thuần chỉ muốn hẹn em ra ngoài. Ngoan, nghe lời, vào nhà.

Đọc truyện tại nguồn để xem chương mới nhanh nhất và thể hiện sự tôn trọng người dịch.

Anh lại khôi phục dịu dàng như trước vỗ lưng của cô, không ai chú ý tới tia hung ác chột lóe lên rồi biến mất ở đáy mắt anh.

Diệc Tâm Đồng cảm giác rõ sống lưng trở nên lạnh lẽo. Rõ ràng là anh đang cười, nói chuyện với cô nhưng cô lại cảm giác trong mắt anh là lạnh lẽo.

Cô không tự chủ rút cổ một cái, lại bị anh chặn xuống một cái. Đầu của anh đặt trên vai cô, môi lơ đãng lướt qua vành tai của cô, chạm vào nơi nhạy cảm làm cô sợ hãi quay đầu, lại bị anh bắt một cái giữ chặt lấy cằm, môi của anh gần như sắp dán lên môi của cô.

Hơi thở cực nóng đem từng từng bao quanh lấy cô, thiếu chút nữa cô đã quên hít thở cứ như vậy nhìn anh giữ lấy cằm, không tự chủ nuốt nước miếng một cái.

- Không đi vào sao? - Môi của anh lại một lần nữa vểnh lên trên môi của cô, bàn tay mạnh mẽ bóp chặt eo thon của cô đặt trên vách tường thang máy. Không gặm cắn lung tung giống vừa nãy, lần này thả chậm nhịp độ như thưởng thức một ly rượu ngon. Anh lựa chọn lướt qua rồi dừng, nhẹ nhàng phớt qua cánh môi cô, đầu lưỡi trơn mịn cạy hàm răng của cô ra, tìm kiếm mùi hương mềm mại nhất nhất nơi cô cùng nhảy múa.

- Tinh. - Đèn báo, cửa thang máy đột nhiên mở ra, anh nghiêng người né ra nhường một lối đi, nói với cô - Vào nhà đi! Đi ngủ sớm một chút!

Diệc Tâm Đồng ôm môi, vội vàng từ trước mặt anh chạy mất, một đường chạy thẳng vào biệt thự của Vũ Lạc Trạch. Cho đến khi không thấy đèn báo và cửa thang máy, toàn thân cô mới nhún xuống tựa vào vách tường, từng ngệm từng ngệm mà thở gấp.

Một tay Mạc Duy Dương ấn lên nút đóng cửa trên thang máy, một tay cầm điện thoại di động phân phó nói với người bên kia đầu dây điện thoại:

- Giúp tôi điều tra cái người Thượng Quan Tước kia, tài liệu phải cẩn kẽ, gửi qua hộp thư của tôi.
- Cúp điện thoại, Mạc Duy Dương sải bước ra khỏi thang máy.
- Quan Hi kéo cô qua một bên, thần bí hỏi:
- Ngày hôm qua đi chơi với anh trai tớ rất vui vẻ chứ?
- Bị cô hỏi như vậy, lòng Diệc Tâm Đồng vẫn còn sợ hãi mà nói:
- Hi, sau này không cần sắp đặt cho anh cậu và tớ gặp mặt nữa!
- Tại sao? Cậu không thích? Hay là anh tớ làm chuyện gì khiến cho cậu mất hứng? Anh ấy cưỡng hôn cậu? Á. miệng của cậu. - Quan Hi chỉ chỉ môi sưng đỏ của cô, đôi mắt kinh ngạc tròn to - Anh tớ thật sự cưỡng hôn cậu?
- Không có. , Hi, không phải như cậu nghĩ, tóm lại không cần xen vào chuyện giữa anh cậu và tớ nữa, tớ không thể hại anh ấy! - Diệc Tâm Đồng nhúc nhích đầu nói.
- Cái gì gọi là cậu sẽ hại anh ấy? Sao cậu lại hại anh ấy? Đồng Đồng, có phải cậu có chuyện gì gặt tớ không hả? - Quan Hi nghi ngờ nhìn cô.
- Không có việc gì. - Cô khẽ cắn môi dưới.
- Cậu vẫn không xem tớ là bạn tốt, nhất định có chuyện gặt tớ!
- Tớ vẫn chưa muốn yêu đương ở tuổi này, không cần cho tớ thêm mấy chuyện uyên ương hỗn loạn nữa. Hi, xem như tớ cầu xin cậu có được không? - Cô đã cuống đến phát khóc còn nha đầu Quan Hi này lại có thể có tâm tình nói giỡn.
- Được rồi. cậu không cần như vậy mà, lần sau tớ sẽ không quyết định lung tung nữa! ! Cậu mau lau lau nước mắt, lát còn phải đi học. - Cô vỗ bả vai của bạn an ủi.
- Uh! - Diệc Tâm Đồng vội cúi đầu lau nước mắt.

46. Chương 46: Trêu Chọc Số Phận Của Cô

Diệc Tâm Đồng ở xa xa thấy được xe Thượng Quan Tước, theo bản năng xoay người bỏ đi lại bị Quan Hi gọi lại:

- Đồng Đồng, cậu đi đâu vậy?
- Hi, cậu đi trước đi! Tớ không muốn để anh cậu nhìn thấy tớ!
- Ồ! Nhưng hình như anh tớ đã thấy cậu! - Quan Hi hướng đi tới chào hỏi Thượng Quan Tước - Anh, hôm nay đúng giờ vậy?D.iễn Đ.àn-L.ê-Q.ủy Đ.ôn
- Thượng Quan Tước liếc nhìn cô:
- Uh! - Lại dời tầm mắt nhìn về phía Diệc Tâm Đồng sau lưng cô, cười nói - Đồng Đồng, cùng đi đi!
- Diệc Tâm Đồng mấp má môi, khoát tay:
- Không được, em đã hẹn người khác!
- Hẹn người khác? - Thượng Quan Tước có chút thất vọng nói.
- Uh, đúng thế! Cho nên hai người đi đi! - Diệc Tâm Đồng làm trái với lương tâm cúi thấp đầu xuống. Thật ra thì cô cảm thấy Thượng Quan Tước là người vô cùng tốt, nhưng cô không thể hại anh.
- Quan Hi thấy anh trai vẫn nhìn chăm chăm vào Diệc Tâm Đồng, vội lôi cánh tay của anh nhắc nhở:

- Anh, vậy chúng ta đi!

- Được! - Thượng Quan Tước bị Quan hi kéo lên xe.

Diệp Tâm Đồng chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn chiếc xe kia từ đi khỏi trước mặt. Đột nhiên cô cảm thấy cuộc đời của cô thật bi ai, tại sao cô không thể giống như những cô gái khác, theo đuổi tự do của mình và kết giao bạn bè? Bởi vì số phận của cô bị nắm giữ trên tay người đàn ông kia truyện được chuyển ngữ và cập nhật chương mới nhanh nhất ở d.iễn đ.àn l.ê quý đôn, hãy đọc truyện tại nguồn để thể hiện sự tôn trọng công sức người dịch, tẩy chay những kẻ ăn cắp.

Mạc Duy Dương nhìn một màn vừa rồi trước mắt, hai tay gạt tay lái, lái xe đến trước mặt cô, hạ cửa xe xuống, nhìn về cô ở phía ngoài xe kêu lên:

- Lên xe!

Đôi tay Diệp Tâm Đồng nín chặt lấy quai túi vải, ánh mắt nhìn anh tràn đầy hận ý. Tại sao anh giam cầm tự do của cô, anh đã có vợ chưa cưới, làm gì phải quản cô sát sao vậy, chẳng lẽ một cô vợ chưa cưới còn chưa đủ?D.iễn Đ.àn-L.ê-Q.ủy Đ.ôn

- Lên xe! - Anh lạnh nhạt hạ khóa miệng, tàn thuốc đang đặt ở khe hở chợt lóe rồi tắt, biểu hiện giờ phút này kiên nhẫn của anh đã bị hao hết.

Cô bản thân bị một ánh mắt tĩnh mịch của anh phóng tới làm sợ đến run run, rất không có sức lực mở cửa xe, ngồi xuống

- Đói bụng không? - Anh vứt bỏ tàn thuốc, đầu cũng không xoay hỏi.

Cô lắc đầu qua loa, chỉ hy vọng mau sớm trở về nhà trọ của Vũ Lạc Trạch.

- Tùy ý ăn một chút đi! Tôi rất đói! - Mạc Duy Dương cử động môi dưới, sau đó bắt đầu khởi động xe.D.iễnđàn L.ê Q.ủyĐôn

Cô nói thầm một câu ở trong lòng, anh rất đói mặc kệ cô có chuyện gì?

- Muốn ăn cái gì? - Anh nghiêng đầu tới hỏi.

Diệp Tâm Đồng không ngờ tới anh sẽ đột nhiên nghiêng mặt sang bên cạnh hỏi cô, cô tròn to mắt nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, chợt nuốt nước miếng:

- Người quyết định đi!

- Được thôi! - Anh lái xe đến trước một nhà hàng, ngừng lại.

Anh giúp cô cởi dây an toàn ra, nói với cô:

- Xuống xe đi!

Cô đẩy cửa xe ra, xuống xe, sau đó đi theo phía sau anh vào trong nhà hàng.

Hai người mới ăn được một nửa, điện thoại di động Mạc Duy Dương đặt trên bàn ăn đột nhiên vang lên, anh cầm điện thoại liếc nhìn, sau đó hạ thấp giọng hỏi:

- Chuyện gì?

- Tổng giám đốc, về hợp tác với Phần Tề, tôi đã đoạt lại từ công ty của Thượng Quan Tước theo phân phó của anh! Bên đầu kia điện thoại, thư ký đang trình bày công việc với anh.

Mạc Duy Dương suy tính nhấp rượu đỏ trong ly rượu, ngón tay lướt qua cằm, cười lạnh nói:

- Làm rất khá!

Diệp Tâm Đồng ngẩng đầu nhìn anh một cái, cảm thấy nụ cười của người đàn ông đối diện có chút quái dị, anh đang tính kế với người nào? D.iễn-đ.àn-L.ê- Q.ủy-Đ.ôn

Trước giờ Quan Hi đều sẽ chờ cô cùng tan lớp nhưng hôm nay Quan Hi có chút vội vàng nói với cô:

- Đồng Đồng, tớ đi trước, công ty anh tớ xảy ra chút vấn đề!
 - Vấn đề gì? - Diệc Tâm Đồng quan tâm hỏi.
 - Hình như là tập đoàn tên Diệc Hằng đoạt hợp đồng với anh tớ! - Nhìn cô thực sự rất vội.
- Lòng Diệc Tâm Đồng vang lên một tiếng hồi hộp.

47. Chương 47: Say Rượu Vì Bi Thương

Một tiếng chuông điện thoại di động từ trong túi truyền tới dồn dập, tiếng nhạc vui vẻ liên tục vang lên.

“Ta sẽ đón lấy ánh mặt trời ngược hướng gió đi về phía trước, luân phiên gạt hái vui vẻ bi thương, trải qua tranh đấu yêu và hận đã được như nguyện, thua hay thắng đều không tuyệt vọng.”

“Ta sẽ đón lấy ánh mặt trời ngược hướng gió đi về phía trước, luân phiên gạt hái vui vẻ bi thương, trải qua tranh đấu yêu và hận đã được như nguyện, thua hay thắng đều không tuyệt vọng.”

“Ta sẽ đón lấy ánh mặt trời ngược hướng gió đi về phía trước, luân phiên gạt hái vui vẻ bi thương, trải qua tranh đấu yêu và hận đã được như nguyện, thua hay thắng đều không tuyệt vọng.”

Chuông điện thoại di động liên tục vang lên, Diệc Tâm Đồng đã uống say không chút hoang mang tìm kiếm điện thoại di động của cô, cho đến thấy màu đỏ trên điện thoại, cô cười ngây ngô:

- A lô!

Bên đầu kia điện thoại, Mạc Duy Dương nâng đôi môi đẹp lên, hồi lâu mới hỏi:

- Uống rượu?

- Một chút xíu thôi! Tâm trạng không tốt, uống chút rượu cảm thấy thật thoải mái. Nắc.”
 Cô đánh rơi điện thoại, mơ mơ màng màng vào sàn nhảy.

Mạc Duy Dương liếc nhìn điện thoại đã cắt đứt, khẽ nguyên rửa một tiếng, cầm áo khoác lên ra khỏi biệt thự.

Tiếng nhạc ầm ĩ, kích thích nhân tố rượu còn trong cơ thể, Diệc Tâm Đồng mặc sức uốn éo người, trong lòng muốn trút hết ra ngay lập tức. Mắt say lơ lơ mơ màng híp lại, tay giờ cao vung loạn, dáng vẻ thanh thuần của cô nhanh chóng gọi đàn ông đến gần.

- Em gái nhỏ, nhảy cũng không tệ! – Tên đàn ông nhân cơ hội dán lên cơ thể của cô, bàn tay quấy rối thăm dò phía sau cô, cách vài vốc quần áo, xoa nhẹ lưng cô hết sức khiêu khích.

Cô rất không thoải mái run rẩy hạ thân, mùi nước hoa trên cơ thể tên đàn ông làm cô cảm thấy muốn ới. Cô đưa tay đẩy tên đàn ông vừa đến gần ra sau đó lui về chỗ bên cạnh.

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, chuyển ngữ và cập nhật chương mới nhanh nhất tại đây.

Nhưng tên đàn ông không chịu buông tha cô, cơ thể lại dán tới, lần này lớn mật giữ chặt eo thon nhỏ của cô, một cánh tay khoác lên trên vai cô, cười hết sức mập mờ:

- Có hứng thú cùng lên giường không?

Tên đàn ông trực tiếp đi vào chủ đề, tiến tới bên tai của cô cười nói:

- Em cảm thấy đó là chuyện rất tuyệt vời!

Diệc Tâm Đồng trợn to mắt, đẩy hẳn ra, ảo não băng qua đám người, tên đàn ông kia đuổi theo.

- Tiểu thư, không nên đi vội vã vậy chứ? – Tên đàn ông giữ chặt cánh tay của cô, kéo cô vào trong lòng.

Diệc Tâm Đồng căng thẳng từ chối:

- Anh buông tôi ra, tôi muốn đi!

- Nếu muốn đi, chúng ta cùng đi! – Tay tên đàn ông ôm hông của cô, muốn mang cô cùng rời khỏi. Cho dù Diệc Tâm Đồng có chút men say nhưng lý trí vẫn tỉnh táo.

- Anh buông tay, tôi không đi với anh!

- Chớ giả bộ, anh biết em cô đơn mới chạy tới đây uống rượu. - Lời còn của tên đàn ông chưa hết, đột nhiên một bóng người chặn đường đi của bọn họ lại.

Tên đàn ông vừa muốn ngẩng đầu, lại phát hiện trên mặt rất đau xót.

- Bốp! - Khuôn mặt tên đàn ông bị đánh một quyền, người ngã ngửa về phía sau nằm xuống đất.

- A! - Diệc Tâm Đồng bị dọa sợ đến lui về sau một bước, trong nháy mắt tỉnh rượu một nửa.

- Mày. Mẹ, ai. ai. - Tên đàn ông ngẩng đầu tìm kiếm kẻ đánh người, lại chưa kịp thấy rõ người thì cả người lại một lần nữa bị đối phương nhắc lên, ngã cắm đầu trên bàn, toàn bộ chai rượu trên bàn rớt xuống đầy đất, phát ra tiếng vang kịch liệt, kinh động đến khác trong quán bar - A!

Chỉ thấy tên đàn ông từ dưới đất bò dậy, đưa tay sờ đầu đầy máu một cái, đau đến lớn tiếng mắng:

- Đồ chó đẻ, lão gia muốn giết chết mày! Oa. – Trên bụng tên đàn ông đột nhiên nhiều hơn một đôi giày da. Chủ nhân giày da khom lưng, cầm một chai rượu trên bàn lên hướng đập vào đầu tên đàn ông, tên đàn ông vốn vẫn còn rất phách lối trong nháy mắt hôn mê bất tỉnh.

48. Chương 48: Ăn Năn Vì Say Rượu

Mạc Duy Dương đưa tay quăng chai rượu, nghiêng đầu nhìn về phía sau, mấy người đàn ông mặc tây trang đen tiến lên khiêng tên đàn ông ngất xỉu đi.

Mà cả quá trình không ai đi lên ngăn cản, tất cả nhìn chằm chằm bọn họ làm như xem diễn trò.

Diệc Tâm Đồng đã sợ đến mức không làm chủ được tinh thần, khiếp đảm nhìn Mạc Duy Dương, sau đó rượu mạnh mê muốn ra. Cô ôm miệng chạy mất khỏi quầy rượu ra bên ngoài, một mạch tìm thùng rác. Cô nằm sấp trước thùng rác, càng không ngừng nôn mửa, trong dạ dày nóng rực khó chịu, cô lau vết rượu trên miệng.

Một cái bóng đen bao phủ cô, cô ngẩng đầu lên thấy Mạc Duy Dương đang đứng ở trước mặt cô, một đôi mắt phun lửa đang ẩn chứa tức giận. Anh tiến lên một bước nắm cổ áo của cô ném cô vào trong xe.

Cô không rõ lắm là xuống xe như thế nào, dưới chân giống như nặng ngàn cân, cô đi được một bước lại té ngã, cuối cùng một cánh tay nhắc thân thể của cô lên kéo cô vào trong phòng khách.

Cô bị ném trên ghế sofa, nhức đầu cộng thêm tác dụng của rượu cồn, cả người cô mê mang.

Mạc Duy Dương đứng ở trước mặt cô, không nói tiếng nào nhìn cô, hận không thể lay tỉnh cô.

- Tỉnh táo chưa? - Đột nhiên anh sấp lại, một tay nâng cằm của cô lên, khóe miệng mím chặt, đôi mắt hẹp dài híp lại thành một đường, toàn thân để lộ ra cảm giác hít thở không thông làm cho người ta bị áp bức.

Cô bị đau rên lên một tiếng:

- Đau!

Anh hơi buông lỏng sức lực ngón tay xuống, nhưng vẫn không chịu bỏ qua cho cô, khóe miệng chứa đựng nụ cười làm người ta phát rét:

- Chuyện gì không vui muốn uống nhiều rượu như vậy?

Diệc Tâm Đồng giãy giụa, rượu cồn khiến trước mắt cô mơ hồ không rõ, cô lắp bắp mắng:

- Mạc Duy Dương, người đó giam cầm tự do của tôi! Ghét người đó!

Cơ thể Mạc Duy Dương chợt cứng đờ, sức trên tay không tự chủ tăng thêm:

- Thật sao? Hận người đó như vậy? Tại sao không phản kháng?

- Tại sao người đó quyết định tất cả của tôi, tại sao lại đối phó Thượng Quan Tước. - Cô khóc rú rít, đem tất cả uất ức hóa thành nước mắt trút ra ngoài.

Thượng Quan Tước? Thì ra là vì người đàn ông kia mà chạy đến quán bar uống rượu, trong nháy mắt mắt của anh trở nên mịt mờ hắc ám.

Anh hất cô ra một cái, đứng dậy, nói về phía người làm:

-Dìu cô ấy lên lầu nghỉ ngơi!

Trong lòng người làm run sợ tiến lên, dìu Diệc Tâm Đồng uống say lên lầu.

Mạc Duy Dương đốt một điếu thuốc ngồi trên ghế sa lon, yên lặng hút, phiền não hít một hơi thật sâu, sau đó đứng dậy lên lầu.

Diệc Tâm Đồng, ở trong lòng em, tôi đáng ghét như vậy sao? Giam cầm tự do của mình? Chẳng lẽ để cho em bay?

Anh không tự chủ hừ lạnh một tiếng ở trong lòng, thích Quan Tước thật sao? Hắn còn chưa đủ tư cách! !

Diệc Tâm Đồng nhúc nhích đầu lật người, ánh mặt trời phía ngoài chiếu đi vào, rọi vòa làm mắt cô khẽ nheo một cái. Nhìn lại rèm cửa sổ màu hồng trên đỉnh đầu thì mắt của cô chợt mở to, nơi này là.

A! Tại sao cô lại ở chỗ này? Cô lật người xuống giường, soi gương nhìn, phát hiện đầu tóc mình rối tung, một thân mùi rượu. Tối hôm qua cô uống say, sau đó đụng phải một tên đàn ông muốn tấn công cô, tiếp theo Mạc Duy Dương xuất hiện, rồi.

Mắt của cô mở to, không phải tối hôm qua anh đưa cô trở về chứ? Cô có lẽ nói ra cái gì khó nghe không? Ảo não nắm tóc, cô hận không thể đập đầu chết luôn!

Cô thật vất vả để che giấu tốt cảm xúc, sao có thể vì rượu mà bỏ lỡ đại sự.

- Tiểu thư, nên xuống lầu ăn điểm tâm! - Người giúp việc gõ cửa, kêu lên.

- A! Được! - Diệc Tâm Đồng ở trong phòng gấp đến độ xoay quanh, làm thế nào? Đợi xuống lầu nhất định sẽ thấy người đàn ông đó, rốt cuộc cô nên giải thích cử chỉ khác thường của hôm qua như thế nào?

49. Chương 49: Sau Đây Sẽ Không Tùy Tiện Uống Rượu

- A! Được! - Diệc Tâm Đồng ở trong phòng gấp đến độ xoay quanh, làm thế nào? Đợi xuống lầu nhất định sẽ thấy người đàn ông đó, rốt cuộc cô nên giải thích cử chỉ khác thường của hôm qua như thế nào?

Diệc Tâm Đồng ở đầu cầu thang nhìn về phía người đàn ông dưới lầu, cắn môi đi xuống.

Mạc Duy Dương ngồi ở trên ghế một tay cầm tờ báo, một tay bưng sữa tươi, môi lạnh lẽo đến gần ly hớp một ngụm, sau đó để ly xuống, gấp tờ báo lại nhìn về phía cô.

Diệc Tâm Đồng chợt dạ cúi đầu, kêu một tiếng:

- Mạc thiếu gia!

- Uh, dùng bữa sáng! - Anh như người bình thường không có việc gì kêu lên.

Lòng Diệc Tâm Đồng treo lên thật cao cuối cùng trở về chỗ cũ. Nhìn đáng vẻ, tối hôm qua hẳn không nói lời gì đại nghịch bất đạo.

Cô cúi đầu lẳng lặng ăn bữa ăn sáng, đột nhiên anh đứng dậy cầm cặp công văn, từ trước mắt cô đi mất.

“Ôi, uống rượu hỏng việc quá rồi ! Sau này mày cũng không được uống rượu nữa!” (suy nghĩ của DTĐ)

- Đồng đồng, trường học tổ chức tập huấn cắm trại dã ngoại, cậu sẽ tham gia chứ? - Quan Hi ngồi ở bên cạnh cô hỏi.

Diệc Tâm Đồng để bút xuống suy nghĩ một chút:

- Cậu sẽ đi sao?

- Tớ muốn ghi danh, cậu thì sao? Muốn cùng nhau không? - Quan Hi hỏi.

- Muốn, nhưng. - Cô sợ Mạc Duy Dương không cho phép, cho nên trước tiên phải hỏi ý kiến anh một chút, sau mới quyết định.

- Thế nào? - Cô (QH) tò mò nhìn cô ấy (DTĐ).

- Tớ hỏi người nhà của tớ một chút. - Cô ấp a ấp úng nói.

- Được! Có câu trả lời nhớ nói cho tớ biết, tớ thay bọn mình đăng kí! - Quan Hi trừng mắt nhìn cô.

- Uh! Đúng rồi Hi, công ty anh cậu ra sao rồi? - Cô cần môi quan tâm nói.

- Công ty anh tớ hả? Đã không sao, ngày hôm qua nghe anh tớ nói, tập đoàn Diệu Hằng đột nhiên bỏ hợp đồng trước rồi, hình như là tìm đối tác mua bán khác! - Quan Hi nhớ lại tất cả lời sáng nay Thượng Quan Tước nói với cô.

- Thật sao? Vậy thì tốt! - Cuối cùng cô cũng thở phào nhẹ nhõm được.

Diệc Tâm Đồng nhìn chăm chăm số điện thoại của Mạc Duy Dương, do dự nửa ngày mới kết nối, nhạc chuông của anh là âm thanh xe đạp.

Lúc tiếng nhạc tới phần lên cao trào, cô nghe thấy có chút đè nén, tựa như cả con người anh, làm cho người ta có cảm giác rất thâm trầm.

Rời bỏ luôn có một chút khó khăn

Thường tình như thế cũng không thể trốn tránh

Mặc cho thế gian oán trách tôi xấu xa

Có biết tôi chỉ cho em

Chịu đựng điên cuồng hoặc có lẽ là ngang tàn của tôi

.

Tiếng nhạc lại vang lên một lần nữa giọng nói đặc biệt của anh mới truyền đến:

- A lô!

Cô rùng mình một cái, kêu lên:

- Mạc thiếu gia!

Anh đang họp, xoa xoa chân mày, hỏi:

- Chuyện gì?

Nghe giọng điệu anh giống như đang đi họp, cô vội nói tóm tắt:

- Mặc thiếu gia, em muốn tham gia tập huấn cắm trại dã ngoại trường học tổ chức!

Môi đẹp của Mạc Duy Dương không tự chủ nhấp nháy, xoay tròn cái ghế phía dưới, ngón tay gõ lên bàn hội nghị, hỏi:

- Có bạn học đi cùng không?

- Có! - Cô có chút kích động trả lời, chẳng lẽ anh đồng ý?

- Bạn học nam hay là bạn học nữ?

- Bạn học nữ. - Cô nghi ngờ nhú nhú mày, tập huấn có quan hệ gì với bạn học nam hay nữ?

Mạc Duy Dương nghĩ, nếu như cô và bạn học nữ đi cũng cảm thấy yên tâm không ít, chỉ sợ cô ra ngoài với một đám bạn học nam lêu lổng.

- Phải đi mấy ngày?

- Ba ngày! - Cô nghe Quan Hi nói phải tập huấn ba ngày.

- Có thể, nhưng em phải bảo đảm với tôi, không thể ra bất cứ vấn đề gì! Cái này em có thể làm được không?

- Ngón tay của anh nhắc lên một cây bút, nắm trong lòng bàn tay vuốt vuốt.

- Em có thể làm được! - Cô cảm thấy rất vui vẻ, rốt cuộc có thể đi dã ngoại xem phong cảnh một chút rồi.

50. Chương 50: Có Thể Làm Bạn Trai Của Em Không?

Lần này trường học tổ chức tập huấn dã ngoại, đặc biệt có thuê cả xe để đưa họ đến nơi. Sáng sớm Diệc Tâm Đồng chạy tới địa điểm tập trung ở trường học, sau đó theo mọi người lên xe buýt, có điều sao lại không thấy Hi?

Lên xe buýt, cô tìm một vị trí vừa mới ngồi xuống chỗ bên cạnh đã bị một người chiếm đoạt, cô nghiêng đầu nhìn không khỏi lên tiếng kinh ngạc:

- Thượng Quan Tước? Sao anh lại ở đây? Hi đâu?

Thượng Quan Tước nhìn về phía cô khẽ mỉm cười:

- Hi, nó phát bệnh, đang ở nhà nghỉ ngơi. Con bé không yên lòng để một mình em đi tập huấn cho nên nó gọi anh đến cùng em!

Diệc Tâm Đồng có chút đau lòng nói:

- Vậy cảm ơn anh! Bệnh của cô ấy nghiêm trọng không?

- Không phải là nghiêm trọng quá, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe! - Thượng Quan Tước cười nói.

Thật ra thì tất cả đều là Quan Hi giở trò quỷ. Cô vì để cho Đồng Đồng và anh trai có thể có nhiều cơ hội chung đụng hơn mới cố ý tặng cơ hội tập huấn cắm trại dã ngoại bên ngoài này cho anh trai thân yêu, hi vọng anh có thể nắm lấy cơ hội giành được trái tim mỹ nhân.

Diệc Tâm Đồng cũng không biết mình bị Quan Hi bán đứng, chẳng qua cảm thấy đi tập huấn cùng Thượng Quan Tước có kì quái nói không ra lời.

Xe đến địa điểm, tất cả học trò đều xuống xe, Diệc Tâm Đồng và Thượng Quan Tước cũng xuống xe, Thượng Quan Tước chỉ chỉ túi trên người cô:

- Cái này, để anh mang đi! Một cô gái như em mà mang đồ nặng sẽ rất mệt!

Diệc Tâm Đồng không muốn làm phiền anh, lắc đầu một cái:

- Không phải rất nặng, tự em mang là được rồi!

Nhưng Thượng Quan Tước chủ động tiến lên lấy cái túi trên người cô, cười nói:

- Em để ột đấng mây râu như anh tay không sao được! (ý là chị mang nặng ảnh đi tay không)

Diệp Tâm Đồng nhìn anh kiên quyết như thế, đưa túi cho anh mang. Anh đưa nước chưa uống qua trên tay mình cho cô:

- Uống miếng nước đi! Khỏi khô môi!

- Cảm ơn! – Tay cô nhận lấy, giữ ở trên tay, vặn mở nắp bình, uống một hớp.

Một ngày mệt mỏi, cuối cùng có thể ngồi xuống ăn trưa rồi. Diệp Tâm Đồng mở nắp cặp lồng ra, nhìn về phía Thượng Quan Tước ngồi trước mặt cô, nhớ là anh tay không tới, nhất định không mang đồ ăn. Cô lấy một phần khác mình chuẩn bị cho bữa ăn tối ra, đẩy tới trước mặt của anh:

- Ăn đi!

Thượng Quan Tước có chút mừng rỡ nhận lấy hộp cơm, cười nói:

- Cảm ơn!

- Không khách sao! - Diệp Tâm Đồng cúi đầu điềm đạm nho nhã ăn cơm. Cô ăn cơm rất chậm, cái miệng nhỏ nhắn mở ra đến mức rất nhỏ, ăn cơm giống như đang hưởng thụ, chuyển ngữ ở Thượng Quan Tước thấy thế có chút sững sờ.

Diệp Tâm Đồng ngẩng đầu vừa đúng đối diện ánh mắt dò xét của Thượng Quan Tước, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự chủ phớt đỏ ửng, rất đáng yêu.

- Thức ăn không hợp khẩu vị sao? - Cô hỏi.

Anh vội lấy lại tinh thần:

- Rất hợp khẩu vị! Đồng Đồng, em có bạn trai chưa?

Diệp Tâm Đồng cảm giác tim rơi rớt nửa nhịp, không hiểu nhìn anh. Anh hỏi lời này có dụng ý gì? Chẳng lẽ anh hiểu lầm cái gì?

- Không có! - Diệp Tâm Đồng ôn. Mạc Duy Dương quản cô rất nghiêm, cô không thể nào có bạn trai.

- Vậy anh có thể làm bạn trai của em không? - Diệp Tâm Đồng hỏi. Thượng Quan Tước kích động nắm tay nhỏ bé của cô, cô giống như bị điện giật, lập tức hất bàn tay chạm tới của anh ra.

- Xin lỗi, em. có lẽ không cách nào đồng ý được. – Cô cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút bối rối. Diệp Tâm Đồng

- Tại sao? Diệp Tâm Đồng hỏi. Em có người trong lòng rồi hả? Hay là em chê tuổi anh lớn hơn quá nhiều so với em? - Thượng Quan Tước không có cảm giác hỏi.

Anh rất ít khi theo đuổi phụ nữ, đại đa số phụ nữ đều tự ngã vào anh, đây là lần đầu tiên anh chủ động thổ lộ với một cô gái như vậy, lại cũng bị từ chối.

- Không phải! - Cô không biết phải giải thích cho anh như thế nào, vẻ mặt buồn rầu nhìn thẳng anh.

Anh khoát tay áo:

- Thôi, chuyện tình cảm không vội vàng được, anh sẽ chờ em cho đến khi em tốt nghiệp đại học!

Đây coi như là hứa hẹn sao? Diệp Tâm Đồng cảm thấy trong lòng trướng lên đủ loại chua xót. Lần đầu tiên có người đàn ông thổ lộ với cô, lại còn cho cô hứa hẹn. Cô cảm thấy đây là một chuyện rất hạnh phúc lại cũng rất bị ai.

51. Chương 51: Anh Là Ai Của Cô Ấy?

Buổi tối, Diệc Tâm Đồng và Thượng Quan Tước được phân đến một cái phòng, may mắn trong phòng có hai cái giường.

Thượng Quan Tước nói với cô:

- Một mỗi một ngày, em đi tắm đi!

Quả thật cô có chút mệt mỏi, lấy quần áo trong túi của mình ra, vào phòng tắm.

Cô mới vừa đi không lâu, điện thoại bị quên trong túi rơi trên giường phát ra tiếng chuông “ong ong”.

Thượng Quan Tước đi tới bên giường, cầm túi của cô lên, lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn điện thoại hiện thị tới; “Mạc thiếu gia”.

Cảm giác là một người đàn ông, anh đưa mắt nhìn về phía phòng tắm sau đó nhấn xuống phím call màu xanh lá cây.

- Xin chào, Đồng Đồng đi tắm, anh có thể gọi lại sau! - Không đợi đối phương mở miệng, Thượng Quan Tước đã chen lên mở miệng trước truyền được chuyển ngữ và cập nhật chương mới nhanh nhất ở d.iểnd.àn.lê.q.ủyđ.ôn, hãy đọc truyện tại nguồn.

Mạc Duy Dương vừa nghe thấy một giọng nam, sắc mặt thay đổi, không tự chủ nắm chặt ly rượu ở trong tay, từ từ mở miệng nói:

- Anh là ai? Sao có thể có điện thoại di động của cô ấy?

Thượng Quan Tước rất khách sáo trả lời:

- Tôi là bạn trai Đồng Đồng! Anh là ai?

Trong nháy mắt sắc mặt Mạc Duy Dương che kín mây đen, bạn trai? Không phải cô nói cùng đi với bạn học nữ sao? Sao lại ở chung một chỗ với một tên đàn ông! Suy nghĩ tức giận tràn đầy trong lòng, môi mỏng của anh cong lên, lạnh lùng mở miệng nói:

- Bảo cô ấy nghe điện thoại!

- Bây giờ cô ấy không rảnh!

Mạc Duy Dương giận đến thiếu chút nữa quăng điện thoại, nhưng lý trí nhắc nhở anh phải tỉnh táo.

Diệc Tâm Đồng từ phòng tắm ra ngoài, sắc mặt tái nhợt nhìn thẳng điện thoại trong tay Thượng Quan Tước, quăng quần áo trên tay, tiến lên đoạt lấy điện thoại trong tay anh, đi về phòng của cô có chút tức giận nói:

- Sao anh có thể làm bừa với điện thoại của em!

Thượng Quan Tước vội vàng giải thích:

- Anh thấy em đang tắm nên giúp em nhận lấy!

Diệc Tâm Đồng liếc nhìn hiển thị ‘Mạc thiếu gia’ đang gọi điện, cả trái tim đều lạnh.

Cô biết không phải anh cố ý nghe điện thoại của cô, nhưng cô nên giải thích như thế nào với người đàn ông kia?

Cẩn môi, cô len lén vào toilet, đóng cửa lại, đưa lưng về phía vách tường gọi một tiếng:

- Mạc thiếu gia!

- Ở đâu? Người đàn ông kia là ai? – Giọng Mạc Duy Dương giống như tới từ địa ngục lạnh lẽo thấu xương, cô không tự chủ lạnh cả đáy lòng.

- Bạn học! - Cô siết chặt vạt áo, sợ bị anh đoán được.

- Bạn học nào tốt như vậy? Còn giúp em nhận điện thoại? Còn tự xưng mình là bạn trai của em? – Anh chịu đựng, tức giận lạnh lùng giấu cợt nói.

Trong lòng Diệc Tâm Đồng cả kinh, Thượng Quan Tước nói với anh những thứ này?

Cô khẩn trương nói:

- Chỉ là bạn học bình thường!

- Đêm hôm khuya khoắc, vị bạn học phổ thông kia của em còn có sở thích ở chung một phòng với bạn học nữ sao? Diệc Tâm Đồng, vẫn còn ở giấu tôi hả? Lập tức trở về cho tôi! - Một câu cuối cùng gần như là anh hét ra.

Diệc Tâm Đồng đau lòng mà khóc lên:

- Em không muốn về! Em muốn cắm trại! - di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n Cô thật sự rất thích cắm trại, không phải cô cố tình không nghe lời của anh.

Nhưng Mạc Duy Dương nghe những lời này chỉ cảm thấy chói tai, không về? Chuẩn bị qua đêm với người bạn trai kia thật sao?

Anh tức giận nói:

- Tôi lập tức để cho người lái xe tới đón em trở về, em phải về. Nhớ trước đã đồng ý cái gì với tôi? Thật sự quên hết sao? Có cần tôi phải nhắc nhở em hay không?

- Em không, nhưng em lại thật sự rất thích cắm trại, Mạc thiếu gia cầu xin người cho em thêm chút thời gian, còn hai ngày, tự em sẽ trở về! – Cô ôm miệng, khóc ròng nói.

- Cho em nhiều thời gian hơn để qua đêm với đàn ông khác sao? Diệc Tâm Đồng, không ngờ em lại trở nên hư hỏng như vậy! Em chính là Diệc Tâm Đồng mà tôi biết sao? - Mạc Duy Dương cười lạnh lùng nói.

- Là em, đương nhiên đúng là em! Mạc thiếu gia, em thật sự muốn cắm trại, không liên quan đến Thượng Quan Tước! – Cô kích động thốt ra, nói xong mới phát hiện đã không kịp nữa rồi.

- Thượng Quan Tước? Ở chung một chỗ với Thượng Quan Tước? – Giọng Mạc Duy Dương chợt lạnh đi, chỉ còn lại nụ cười âm u.

52. Chương 52: Phạm Vào Tối Kỵ Của Anh

- Thượng Quan Tước? Ở chung một chỗ với Thượng Quan Tước? – Giọng Mạc Duy Dương chợt lạnh đi, chỉ còn lại nụ cười âm u.

Bả vai cô run lên, cũng không muốn có chỗ giấu giếm với anh:

- Là có nguyên nhân!

- Tôi không muốn nghe cái gọi là nguyên nhân đó, lập tức trở về! - Anh không cho cự tuyệt mà ra lệnh nói.

Diệc Tâm Đồng không biết lấy dũng khí ở đâu ra, lắc đầu một cái, cúp điện thoại. Cô thật sự không muốn trở về, tuyệt đối không muốn, cho dù sẽ chọc cho anh tức giận nhưng cô vẫn không muốn đi về lúc này.

Có thể nghĩ ra nhất định Mạc Duy Dương bên đầu kia điện thoại giận điên lên.

Cô kéo cửa phòng rửa tay ra, khóc nhặt lên túi của mình chạy ra bên ngoài.

Thượng Quan Tước phát hiện chuyện có cái gì đó không đúng, vội đuổi theo.

- Đồng đồng, em đi đâu vậy? Đã trễ thế này, cẩn thận không cần ngã xuống đấy! - Thượng Quan Tước đuổi theo ở phía sau la lớn.

Hiện tại Diệc Tâm Đồng chỉ muốn rời khỏi nơi này thôi, không muốn bị thuộc hạ của Mạc Duy Dương tìm được.

Đi tới trước một dòng sông nhỏ, cô từng bước một từ từ đi vào trong nước.

Thượng Quan Tước đuổi theo tới, tiến lên một bước, lúi cô vào trong ngực, lo lắng kêu lên:

- Đừng qua đây, rất nguy hiểm, trở về với anh! Được không?

- Anh buông em ra, để cho em đi! Em không muốn để cho người đó tìm được, nếu không em sẽ không có tự do! - Cô nâng gương mặt nước mắt lã chã lên, khóc gào lên truyện cập nhật chương mới nhanh nhất ở diendan.lêquýđôn, hãy đọc truyện tại nguồn.

- Đừng đi, nguy hiểm! Quá tồi, trở về với anh! - Thượng Quan Tước không cho phép một mình cô qua sông, cưỡng chế lôi kéo cô lên bờ.

Diệc Tâm Đồng gần như mềm nhũn ngồi trên bờ, tay gối lên túi, riu rít mà khóc lên:

- Tại sao muốn quản tôi, để cho tôi đi!

- Đồng Đồng xảy ra chuyện gì? Có phải vừa rồi anh nhận điện thoại của em cho nên em tức giận? Anh nhận lỗi với em, xin em đừng đi! Có được không? - Anh ngồi xổm người xuống, cầm bàn tay lạnh lẽo của cô, cầu khẩn nói.

Đôi mắt Diệc Tâm Đồng không tập trung nhìn thẳng anh, mặt tựa vào trên vai của anh, khóc rống nói:

- Em không muốn bị người đó mang đi! em muốn cấm trại!

- Không cần sợ, còn có anh, anh sẽ không để cho hắn đưa em đi! - Anh vỗ bả vai của cô trấn an nói.

- Anh cảm thấy anh có năng lực đưa cô ấy đi sao? Thượng Quan Tước? - Một âm thanh âm trầm đến mức tận cùng bỗng nhiên vang lên, ngay sau đó một vệt sáng bắn về phía hai người dựa vào nhau, cửa xe bị mở ra, Mạc Duy Dương mặc đồ âu phục từ trong bóng tối bước ra, gió mạnh mẽ thổi qua một hương nước hoa, tim Diệc Tâm Đồng nhảy dựng, sợ hãi nắm chặt cánh tay Thượng Quan Tước d-ien_d-an_L/êQ/uýĐ/ôn.

Thượng Quan Tước từ khiếp sợ đến ngạc nhiên, nhìn cô gái động lòng người trong ngực, lại nhìn Mạc Duy Dương, Mạc Duy Dương và Diệc Tâm Đồng có quan hệ như thế nào? Tại sao cô phải sợ anh ta như vậy?

- Mạc Duy Dương, Đồng Đồng cô ấy không muốn đi cùng anh, anh là đàn ông thì không nên cưỡng ép cô ấy! - Thượng Quan Tước không sợ chết nói.

- Tôi phải là đàn ông hay không, tin rằng Diệc Tâm Đồng hiểu rõ nhất, bảo bối còn không mau tới đây? - Anh vẫy vẫy tay với cô, trên mặt là khuôn mặt tươi cười sáng lạn, nhưng Diệc Tâm Đồng nhìn thấy thì nụ cười đó là độc dược, sẽ làm người ta hít thở không thông cho tới chết d ì l q đ.

Anh chưa bao giờ gọi cô bằng danh xưng ghê tởm như vậy, xem ra anh thật sự giận!

Diệc Tâm Đồng không muốn Thượng Quan Tước bị liên lụy, cô từ từ buông cánh tay Thượng Quan Tước ra, từ mặt đất đứng lên, dưới con mắt kính ngạc của Thượng Quan Tước từ từ đi về phía người đàn ông kia.

Cách anh còn có một bước thì cả người cô bị bàn tay lớn của anh kéo vào trong ngực, eo nhỏ bị bàn tay phải xiết chặt. Mạc Duy Dương tiến tới bên tai cô, dùng âm thanh chỉ có hai người mới có thể nghe được nói:

- Rất biết quyến rũ nam nhân! Ánh mắt của Thượng Quan Tước cũng sắp dính vào trên người của em rồi!

Cô mím môi, không nhìn anh cũng không đáp lại lời của anh.

Mạc Duy Dương nhìn về phía Thượng Quan Tước, cười lạnh nói:

- Cảm ơn anh đã chăm sóc cô gái của tôi, tôi đưa cô ấy đi trước!

Thượng Quan Tước không tự chủ nắm chặt quả đấm, anh biết mình không phải là đối thủ của Mạc Duy Dương, nhưng nhìn cô bị anh ta mang lên xe, anh thật sự là khó chịu.

53. Chương 53: Không Muốn Làm Hư Em

Mạc Duy Dương xuống xe, cũng không quay đầu lại lập tức đi về phía trước. Diệc Tâm Đồng chỉ có thể đuổi theo ở phía sau anh vào phòng khách. Dọc theo đường đi, hai người không nói chuyện với nhau nhiều hơn một câu, từ đầu đến cuối mặt anh cũng không có vẻ mặt dịu dàng.

Cô lo lắng níu chặt túi, đứng trước mặt anh chờ anh thét giận.

Nhưng ngược lại anh rất bình tĩnh châm một điếu thuốc, hai chân gác lên trên ghế sa lon, không muốn để ý đến cô. Anh như vậy, tâm tư phức tạp nhìn không thấu cho nên cô khó tránh khỏi có chút lo lắng đề phòng.

- Mạc thiếu gia! - Rốt cuộc nhin không được mở miệng, anh ngẩng lên đầu nhìn cô, môi mỏng cử động - Có phải đã quấy rầy đến hẹn hò của em và Thượng Quan Tước rồi hả? Hả? - truyện của d.ien d.an l.e q.uy d.on Anh bỏ thuốc đã tàn vào gạt tàn thuốc, đứng dậy trước mặt cô, nheo đôi mắt hẹp dài giống như muốn nhìn thấu cô.

- Không có.

Anh chợt nhớ tới hình ảnh hai người ôm nhau, chỉ cảm thấy chướng mắt, một tay giữ chặt cổ cô, kéo cô đến trước mặt mình, cúi đầu nhìn kỹ gương mặt có chút sợ hãi của cô, khóe miệng lạnh lùng cười một tiếng:

- Bây giờ em rất sợ tôi?

- Em không có! - Tiếng nói của cô thể hiện sự lo lắng của mình.

Ngón tay vướng mùi thuốc lá của anh lướt qua bờ môi cô, cảm nhận này xúc cảm trơn mịn chạy trên đầu ngón tay. Anh trực tiếp cúi đầu phủ trên môi cô, trong nháy mắt cô há hốc, lưỡi tiến quân thần tốc, không có một tia dịu dàng mà triền miên. d iễn _đàn _l ê _quý _đ ôn. Chỉ muốn phát tiết lửa giận trong lòng, anh gặm môi cô không để cho cô cử động nửa phần, giống như muốn vẽ cả người cô lại nhét vào trong cơ thể anh. Anh cường thế đánh chiếm từng góc mềm mại trong miệng cô.

Cô trôi giạt trong nụ hôn mạnh mẽ kéo dài của anh, suýt nữa tắt thở. Mùi thuốc lá nhàn nhạt từ miệng anh tràn đầy trong miệng cộng với tư vị đặc trưng của đàn ông làm xáo trộn giác quan của cô.

Bàn tay to của anh chẳng biết lúc nào đã tới phía sau lưng cô, đầu ngón tay đến cúc áo, nhẹ nhàng gạt ra, áo lay lay muốn rơi giống như trong nháy mắt sẽ rớt xuống.

Cô có chút khiếp sợ cự tuyệt, tay của anh từ phía sau dời đến phía trước, ngón tay thon dài vừa vịn phủ lên nơi mềm mại của cô, như có như không ấn vào bên dưới. Cô sợ đến cong eo lên lui về phía sau, lại bức mình đến trên quây, cô không có đường để lui, chỉ có thể ưm ra tiếng.

- Đứng! - Cô cố hết sức nặn ra hai chữ từ trong hàm răng, lại đổi lấy một tiếng cười mê hoặc của anh.

- Cô bé nói dối không ngoan, cô bé ngoan, muốn thì nói cho tôi biết! - Môi của anh đi tới bên tai, hôn khe khê lên vành tai của nê, làm cho toàn thân cô nổi da gà một trận. Cô sợ hãi đưa tay đẩy anh - Mạc thiếu gia, đứng! Vợ chưa cưới của người vẫn còn chờ người ddlqđ!

đ

- Suy nghĩ vì tôi như vậy? Em thật đúng là cô bé ngoan! - Ngón tay của anh lướt qua tai của cô, giúp cô vắn một nhúm tóc rơi xuống lên.

Hai chân Diệc Tâm Đồng run rẩy, cô có chút sợ hãi nhìn không thấu giọng và vẻ mặt của anh, giống như hiện tại, không biết là anh đang tức giận hay đang vui mừng.

- Lần này trước hết bỏ qua cho em, nếu như tái phạm lần nữa, tôi không dám cam đoan em sẽ vượt qua nhẹ nhàng như vậy, hiểu chưa? - Anh chạm cái mũi của cô, nhẹ giọng nhắc nhở.

Cô liên tục không ngừng gạt đầu:

- Vâng, em biết rồi!

- Lên lầu ngủ đi! Ngày mai không cho phép đi cắm trại, về sau cũng không cho phép! Còn Thượng Quan Tước, cách xa hẳn một chút! – Anh nhớ tới ánh mắt nhìn cô của Thượng Quan Tước, anh cảm thấy rất khó chịu.

- Em biết rồi! - Cô gật đầu sau đó từ trước mặt anh đi qua, đi thẳng lên lầu.

Mạc Duy Dương nhếch môi cười lạnh, Thượng Quan Tước, người tranh với tôi kết quả chỉ có một! ! ! Dựa vào cái gì mà anh tranh với tôi? Nghiền chết anh so giết chết một con kiến còn dễ dàng hơn!

54. Chương 54: Chương 54

55. Chương 55: Đường Dây Dưa Với Con Ta

Diệp Tâm Đồng ra cổng trường, đang chuẩn bị về nhà Vũ Lạc Trạch thì một chiếc màu hơi đen dừng lại bên chân cô, cô nhìn phu nhân cao quý ngồi trong xe qua cửa sổ xe, khó hiểu nhìn bà.

Cho đến khi bà hạ cửa sổ xe xuống, nói với tài xế ngồi đằng trước:

- Mời vị tiểu thư này lên xe!

Cô gái mềm nhũn người lo lắng nhìn vị phu nhân ngồi đối diện cô, ngón tay khẽ chạm dọc cái ly.

Vũ Phong Nhi nhìn cô dịu dàng cười một tiếng.

Cô không hiểu hỏi:

- Người là?

- Quên tự giới thiệu bản thân, ta là mẹ Dương! Cháu gọi ta là bác gái cũng được! - Vũ Phong Nhi quan sát cô bé ngay trước mắt, nói chuyện khá lịch sự.

- Bác gái! – Cô ngạc nhiên gọi ra tiếng. Mẹ của Mạc Duy Dương tìm cô làm gì? Nhiều năm vậy cô cũng chưa từng nhìn thấy cha mẹ anh, không ngờ lại gặp mặt với cách thức này, cô vội gật đầu một cái với Vũ Phong Nhi.

- Ta nói tóm tắt vậy! Ta biết rõ cháu là một cô gái tốt, nếu không Dương cũng sẽ không tốn nhiều thời gian trên người cháu như vậy, nhưng. năm nay Dương đã 29 tuổi, sắp ba mươi tuổi rồi. Mấy năm nay, nó đặt toàn bộ tinh thần vào người cháu, bây giờ thật vất vả nó mới tìm được một vị hôn thê môn đăng hộ đối. Nó và con bé sẽ đính hôn vào nửa tháng sau nên ta hi vọng cháu có thể rời khỏi bên cạnh nó! - Nói xong bà không quên quan sát phản ứng của Diệp Tâm Đồng truyện được chuyển ngữ ở d.iễn.đ.àn.l.ê.q.ủy.đ.ôn, hãy tới nguồn để đọc truyện.

Diệp Tâm Đồng quả thật rất khiếp sợ, cho nên trong nhất thời không biết phải trả lời như thế nào.

- Ta biết rõ làm như vậy là làm cháu hơi khó xử, nhưng cháu cũng cần phải lo lắng nhiều cho Dương. Dương chỉ vì cháu mà trở mặt với cha, ngay cả hôn sự cũng là một kéo hai kéo. Nó không thể so với cháu còn trẻ tuổi, không thể để lỡ nữa, cho nên ta hi vọng cháu có thể suy nghĩ thật kỹ, để cho nó có đầy đủ tinh thần lo liệu hôn lễ sắp tới! – d.iễn.đ.àn.l.ê.q.ủy.đ.ôn.Bà nhấn mạnh hôn lễ lần nữa, làm cho trong lòng Diệp Tâm Đồng rất đau khổ.

- Bác gái, cháu. - Cô muốn ở lại bên cạnh anh cho dù chỉ có thể ở xa nhìn anh. Cô đã thành thói quen ỷ lại ở anh, nếu như rời khỏi anh cô không biết mình có thể đến được nơi nào.

- Gặp khó xử? Ta có thể giúp cháu, cần tiền phải không? – Bà lấy một xấp tiền từ trong túi ra đẩy tới trước mặt của Diệp Tâm Đồng. d.iễn.đ.àn.l.ê.q.ủy.đ.ôn Diệp Tâm Đồng đẩy tiền trở lại, lắc đầu một cái

- Bác gái, cái này cháu không thể nhận, đề nghị của người cháu sẽ suy nghĩ.

- Được, bác gái cũng không ép cháu, nếu như không có Tuyết Nhi, ta sẽ rất yêu thích cháu! - Vũ Phong Nhi vỗ tay cô cười nói.

Diệp Tâm Đồng khó khăn cười một tiếng, đáng tiếc là Mộ Dung Tuyết đã tồn tại cho nên mẹ Mạc Duy Dương sẽ không thích cô.

Nếu như lúc này cô phải rời đi, cô nên đi đâu? Cô đi đến nơi nào Mạc Duy Dương mới không tìm thấy?

Cô ở lại bên cạnh anh, làm trở ngại đến đính hôn của anh và Mộ Dung Tuyết sao?

Cô xoa đầu chú chó nhỏ, có chút mất mát.

- Tâm Đồng, nghĩ gì thế? Mất hồn như vậy? - Vũ Lạc Trạch ngồi xổm người xuống nhìn cô hỏi.

- Có phải em là một gánh nặng không? Em là gánh nặng của Mạc Duy Dương sao? - Cô ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào anh hỏi anh.

- Tại sao phải nói mình như vậy? - Vũ Lạc Trạch nhìn cô, cau mày nói.

- Bởi vì em muốn biết rốt cuộc mình có phải là gánh nặng của anh ấy không. - Cô cúi đầu thì thầm nói.

Vũ Lạc Trạch vỗ bả vai của cô cười nói:

- Em đương nhiên không phải là gánh nặng của cậu ta, dù là gánh nặng cũng là gánh nặng ngọt ngào, cậu ta cam nguyện trả giá vì em! - Trong mắt của anh có vẻ mặt không hiểu của cô.

Gánh nặng ngọt ngào? Là như vậy sao? Nếu quả thật là gánh nặng ngọt ngào, mẹ của anh ấy cũng sẽ không tới tìm cô. Cô biết Vũ Lạc Trạch đang an ủi cô nên cô rất cảm kích anh.

56. Chương 56: Xin Hãy Giúp Em

Thượng Quan Tước theo địa chỉ Diệp Tâm Đồng cho anh, tìm tới.

- Đồng đồng!

Diệp Tâm Đồng quay đầu nhìn về phía anh, cười nói:

- Thượng Quan Tước!

- Tìm anh ra ngoài có chuyện gì sao? - Anh ngồi ở vị trí đối diện cô, cầm ly nước trên bàn uống một hớp.

- Em có thể nhờ anh giúp một chuyện không? - Cô khó khăn để mở miệng hỏi.

- Việc gì gấp vậy? - Anh để ly xuống, tò mò nhìn cô - Em nói thử xem, nếu như anh có thể giúp em, anh nhất định sẽ giúp hết sức!

- Anh có thể giúp em tìm chỗ ở không? - Cô xoắn ngón tay lại, khó khăn mở miệng nói.

- Em muốn chuyển nhà?

- Uh! Trong nhất thời em không biết tìm ai giúp đỡ, cho nên mới nghĩ tới anh, nếu như anh cảm thấy phiền thì coi như không có gì đi!

- Không phiền, anh tuyệt đối không thấy phiền toái, chừng nào thì em chuyển ra? - Anh vội ngắt lời cô, cười nói.

- Càng sớm càng tốt, em muốn mau chóng chuyển ra! - Cô nhớ bọn họ sẽ đính hôn vào nửa tháng sau, cô không thể chậm trễ nữa.

- Cuối tuần này được đấy, cuối tuần này anh nghỉ, đến lúc đó anh có thể tới giúp em mang đồ!

- Không cần. em không có đồ gì muốn mang đi, anh chỉ cần nói cho em biết địa chỉ nhà là được rồi! Em tự đi! - Cô không muốn cho anh biết, cô ở biệt thự của Mạc Duy Dương cập nhật chương mới nhất ở d'ien_d'an_lê_q'uy_d'ôn.

- Một mình em được không? Thật sự không có đồ muốn mang đi? – Anh khó hiểu hỏi, không phải chuyển nhà có rất nhiều đồ phải dọn sao?

- Được!

- Vậy cũng được! Biệt thự anh ở còn cmột phòng trống, em muốn đến ở không? Miễn phí tiền thuê nhà, miễn phí toàn bộ tiền điện nước, thế nào? - Anh tốt bụng đề nghị.

- Em đến ở có phải sẽ quấy rầy đến anh không? - Cô không thể quá ích kỷ.

”Sẽ không, một mình anh ở rất cô đơn, nếu như có người làm bạn cũng tương đối vui vẻ. Con nhóc Quan Hi kia không có việc gì cũng sẽ thường chạy tới! - Anh cười cười, hi vọng cô có thể chuyển tới ở cùng anh.

- Nếu như em chuyển đến ở, anh sẽ giúp em giữ bí mật chứ? Em không muốn để những người khác biết em ở chỗ của anh. Bởi vì em và người nhà cãi nhau có chút mâu thuẫn, tạm thời không muốn để bọn họ biết em ở đâu? - Trong lòng Diệc Tâm Đồng hung hăng khinh bỉ nhìn chính mình sao có thể che giấu lương tâm mà nói dối, nhưng bây giờ cô đã cùng đường rồi, chỉ có thể đi một bước tính một bước truyện của d.iễn đ.àn L.ê Q.úy Đ.ôn.

- đương nhiên, em muốn ở bao lâu cứ ở bấy lâu, anh sẽ không để cho bất kỳ ai biết em ở chỗ của anh, cho nên em có thể yên tâm ở lại đó! - Anh vỗ ngực bảo đảm.

Diệc Tâm Đồng cảm kích cười nói:

- Cảm ơn anh, sẽ không làm phiền anh lâu!

Đợi đến khi có cơ hội, cô sẽ tự mình tìm một căn phòng.

- Không cần khách sáo với anh như vậy, anh rất muốn em đến ở! - Anh nhếch môi cười nói.

Lần trước cô bị Mạc Duy Dương mang đi, anh vẫn hơi buồn bực, không ngờ cơ hội hai người đơn độc chung sống đến nhanh như vậy. Hơn nữa còn là ở chung một mái nhà, anh không tự chủ tràn đầy chờ mong đối với cuộc sống tương lai.

Diệc Tâm Đồng chưa nói với Vũ Lạc Trạch chuyện cô muốn rời khỏi, tránh cho anh ấy báo tin cho Mạc Duy Dương. Rất cảm kích chăm sóc của mười mấy ngày nay đối với cô, mặc dù hai người nói chuyện rất ít nhưng Vũ Lạc Trạch là người đàn ông rất dịu dàng d.iễn,đ.àn,l.ê,q.úy,đ.ôn. Trong tay mang theo một cái túi nhỏ, Diệc Tâm Đồng xuống cầu thang.

Nắm trong tay địa chỉ Thượng Quan Tước cho, cô bắt một chiếc taxi, sau đó ngồi vào trong xe nói địa điểm với tài xế, tài xế đưa cô đến địa chỉ đó.

Xuống xe, Diệc Tâm Đồng đi tới cổng biệt thự rồi nhấn chuông cửa ngoài cổng.

57. Chương 57: Cô Mất Tích

Xuống xe, Diệc Tâm Đồng đi tới cổng biệt thự rồi nhấn chuông cửa ngoài cổng.

Thượng Quan Tước từ trong biệt thự đi ra, giúp cô mở cổng, nhận lấy túi trên tay cô, cười nói:

- Tới thật đúng lúc! Vào đi!

Diệc Tâm Đồng đánh giá quang cảnh chung quanh biệt thự, lộ ra ít kinh ngạc.

- Một mình anh ở nơi lớn như vậy?

- Uh! - Anh gạt đầu một cái.

- Nơi này rất lớn! - Cô cười cười với anh, cô nên sớm đoán được nhà anh rất có tiền.

- Em thích là tốt rồi! Không cần đứng yên, ngồi đi! - Anh từ phòng bếp đi ra, lấy cho cô một ly nước.

- Cảm ơn!

- À ~ Đồng Đồng, công ty anh còn có chút việc, đi trước nhé, em cứ tự nhiên! - Anh nhớ tới hôm nay còn phải bàn chuyện hợp tác với nhóm người của công ty, cũng sắp mười một giờ trưa rồi.

- Được, anh đi làm việc trước đi, không cần phải để ý đến em!

- Nếu nhàm chán có thể tìm con nhóc Quan Hi ở với em, anh đi trước! - Anh đi tới cửa chính cởi dép ra, thay giày da sau đó cầm cặp công văn rời đi.

Diệc Tâm Đồng ngồi trên ghế sa lon cầm đặt trên đùi, hai cánh tay ôm chân, khuôn mặt nhỏ nhắn lâm vào một mảnh trầm tư.

Mạc Duy Dương nhận được điện thoại của Vũ Lạc Trạch là ba ngày sau đó:

- Cái gì? - Gương mặt tuần tú lộ ra một tia khiếp sợ.

- Tôi cho rằng cô ấy trở về chỗ của cậu rồi, chẳng lẽ cô ấy không có ở chỗ của cậu? - Vũ Lạc Trạch cũng cảm thấy hết sức kỳ quái, Tâm Đồng không có lý do nào trốn nhà đi mới đúng. Nhớ tới ba ngày trước, đối thoại giữa anh và cô, anh lập tức kịp phản ứng -Dương, cậu và cô ấy xảy ra chuyện gì? Ngày đó cô ấy hỏi tôi cô ấy có phải là gánh nặng của cậu không d'ienđ'ân'êq'uyđ'ôn!

Bên đầu kia điện thoại Mạc Duy Dương rơi vào trong im lặng.

- Tôi biết rồi! - Hồi lâu, anh mới mở miệng nói.

- Tôi luôn luôn tôn trọng suy nghĩ của cậu, cũng biết đối với cô ấy cậu không phải không có cảm giác, nhưng cậu cũng sắp đính hôn với Mộ Dung Tuyết, cậu đặt Tâm Đồng ở vị trí nào? Chẳng lẽ cậu dự định cả đời đem giữ lấy cô ấy ở bên người làm một búp bê? Cô là một con người, không phải tượng gỗ, cậu có nghĩ tới hay không, sớm muộn cũng có một ngày cô ấy sẽ rời khỏi cậu! - Trong lòng Vũ Lạc Trạch không có cảm giác nói.

- Tôi không sẽ lấy cô ấy, nhưng sẽ không để cho người đàn ông khác đụng vào cô ấy! - Anh nhếch môi cười nói.

- Dương, cậu không biết cậu như vậy là rất ích kỷ sao? Cậu được kết hôn, cô ấy thì không thể sao? - Vũ Lạc Trạch có chút tức giận.

- Chẳng lẽ cậu muốn cưới cô ấy?

- Tôi không muốn đụng vào phụ nữ của cậu nữa! - Vũ Lạc Trạch cười khổ sở một tiếng.

- Vậy là tốt, từ ngày cô ấy lựa chọn tôi đó, thì nhất định, cô ấy trốn tôi không thoát!

Vũ Lạc Trạch không nói ra bất kỳ cảm nghĩ nào nữa, bởi vì anh có thể khẳng định, người Mạc Duy Dương yêu là Diệc Tâm Đồng, về phần tại sao cưới Mộ Dung Tuyết, hẳn là có liên quan tới bối cảnh. d'ienđ'ân'ê' quý'đ'ôn Địa vị nhà Mộ Dung ở cả Thành phố J vô cùng có ảnh hưởng, hai nhà liên kết hôn nhân đối với sự nghiệp cả hai đều có lợi ích, chỉ đáng thương cho Diệc Tâm Đồng.

Mạc Duy Dương cúp điện thoại, một phát quãng điện thoại đi. Ngực tức giận làm bộ mặt anh có chút vặn vẹo. Diệc Tâm Đồng em cho rằng lần trốn thì không thể tìm thấy em sao? Em quá ngây thơ rồi!

Xem ra lần tập huấn cắm trại dã ngoại trước không có làm cho em bị một chút giáo huấn, nên mới làm cho em to gan mà muốn chạy trốn như vậy.

Thượng Quan Tước không ngờ người đàn ông này tìm tới nhanh như vậy, lần trước để cho anh ta mang Đồng Đồng đi, lần này nói gì cũng không thể để anh ta mang đi.

Có điều khí thế người đàn ông này quá mạnh mẽ, chỉ ngồi ở chỗ đó cũng đã cho người ta cảm giác bị áp bức vô hình.

Anh thận trọng hỏi:

- Mạc tổng, không biết tìm tôi có chuyện gì?

Mạc Duy Dương ngồi đối diện anh, đốt một điếu thuốc, nhẹ nhàng nhả ra một vòng khói, đôi mắt thâm sâu bắn ra một tia sáng lạnh, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói:

- Tôi biết rõ cô ấy ở chỗ của anh, nói cho cô ấy biết, tôi nay tôi muốn thấy bóng dáng cô ấy, nếu không hậu quả không phải anh có thể gánh nổi!

Thượng Quan Tước trên mặt biến sắc, truyện chuyển ngữ ở diễn đàn Lê Quý Đôn không ngờ tới giọng điệu người đàn ông này nói chuyện lại lớn lối như vậy, có điều người đàn ông này và Diệc Tâm Đồng có quan hệ như thế nào? Người tình? Không giống lắm. bởi vì theo hiểu biết của anh đối với Mạc Duy Dương, năm nay anh ta đã hai mươi chín tuổi, hơn nữa sẽ lập tức đính hôn với một cô gái tên là Mộ Dung Tuyết, tuổi anh ta và Đồng Đồng lại chênh lệch mười hai tuổi, không thể nào là người đàn ông của Đồng Đồng.

58. Chương 58: Không Chiếm Được Ích Lợi

- Mạc tổng, đây coi là uy hiếp sao? - Thượng Quan Tước che giấu sợ hãi trong lòng rất tốt, nhưng cầm ly trà tay cũng không tự giác có chút run rẩy.

- Anh cảm thấy thế nào? Anh cho rằng anh giấu cô ấy, tôi sẽ không tìm được sao? Thượng Quan Tước, không nên có ý đồ đối đầu với tôi, anh là không chiếm được bất kỳ ích lợi nào! - Mạc Duy Dương ngắt đầu, đáy mắt thoáng qua một ánh lạnh.

- Mạc tổng, tôi hết sức hiểu tâm tình tìm người của anh, nhưng nơi này của tôi quả thật không có người anh muốn tìm! - Thượng Quan Tước cười nói.

Mạc Duy Dương nheo mắt lại, tiếp theo nhếch môi cười nói:

- Tôi sẽ làm cho anh hiểu, nói dối phải trả giá cao! - Anh đuổi hai chân gác lên nhau xuống, đứng dậy có dụng ý mà nhìn anh ta (TQT) một cái, sau đó sập cửa rời đi.

Đôi tay Thượng Quan Tước run rẩy cầm điện thoại, nói với người ở bên đầu kia điện thoại:

- Đồng đồng, Mạc Duy Dương tìm em khắp nơi, em xem có muốn tránh ra chỗ khác trước không, anh sợ chỗ của anh cũng không an toàn!

Điện thoại di động Diệc Tâm Đồng cầm trên tay ‘bóp’ một tiếng rơi trên mặt đất.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cô lại liên lụy đến Thượng Quan Tước, không được, cô phải lập tức rời đi, đi đâu cũng được, ngàn vạn lần không được liên lụy đến Thượng Quan Tước.

Sau khi thu dọn vài thứ đơn giản của mình, xách túi, kéo ra cửa phòng khách, đột nhiên từng hàng người xuất hiện trong tầm mắt của cô, hàng người nhanh chóng chia thành hai nhóm, khiến giữa bọn họ dọn ra một con đường.

Mạc Duy Dương từ sau lưng thuộc hạ đi ra, đi về phía cô đứng trên bậc thềm, đi từng bước một.

“A!” Cô hét lên một tiếng, xoay người liều mạng chạy vào trong căn phòng, nhưng mới chạy mấy bước đã cảm thấy quần áo sau lưng bị anh một tay níu lấy, hai chân của cô bị buộc cách mặt đất, ngay sau đó cả người trôi lơ lửng ở giữa không trung. truyện được chuyển ngữ ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Phịch!” Cô bị ném trên ghế sofa, đầu tóc rối bời, bộ mặt hoảng sợ.

- Mạc thiếu gia! Em. - Cô cố gắng giải thích, anh khom lưng vỗ vỗ mặt của cô, giọng điệu sắc bén nói - Cánh đã mọc cứng cáp rồi, muốn bay đi? Có phải em đang nhắc nhở tôi, bảo tôi bẻ gãy cánh của em, để cho em không thể nào bay đi? Hả?

Cô nuốt nước miếng một cái, sợ hãi lắc đầu.

- Ở lại bên cạnh tôi, cho đến khi tôi đính hôn, nơi nào cũng không được đi. - Anh nang cả cơ thể cô lên, sau đó để cô ngồi trên đùi anh.

Cô đưa tay vòng chặt cổ của anh, trên mặt đã có nước mắt.

- Tại sao? Chẳng lẽ người không phải chê em phiền toái! – Cô đỏ vành mắt hỏi.

- Chờ sau khi em trưởng thành, tôi sẽ để em rời đi, nhưng bây giờ vẫn chưa thể. - Tay của anh thăm dò gáy cô, giọng nói em dịu có thể mềm vào xương cốt người.

Cô riu rít khóc, sau khi trưởng thành, không phải là còn có một năm sao, cô có thể không thành vị thành niên không.

- Khóc cái gì? Rời khỏi tôi gấp như vậy? Tên Thượng Quan Tước kia có gì tốt, hả? - Môi của anh đặt bên tai cô, phun ra hơi thở khiến người ta say mê.

- Tại sao phải đợi đến sau khi trưởng thành, hiện tại em cũng có năng lực tự nuôi sống mình! - Cô quật cường trừng mắt nhìn.

- Thời điểm còn chưa tới, khi đến tự nhiên sẽ để em đi! - Trong lời nói của anh chưa đầy hàm ý.

Cô hít mũi một cái:

- Nhưng em lại không muốn trở về biệt thự của người! Cũng không muốn trở về nhà của Vũ Lạc Trạch, em muốn ở đây!!

Mặt của anh trong nháy mắt tối lại:

- Không được! Em phải cùng tôi trở về biệt thự, tránh cho gây thêm phiền toái gì cho tôi. Nếu như em sợ quấy rầy chuyện tốt của tôi và vợ chưa cưới? Cái này không phải thứ em nên lo lắng? d iễn_đàn_l ê_Quý_đ ôn.

- Em không có! - Cô chỉ không muốn để Vũ Phong Nhi biết, cô lại dây dưa với con trai của bà ấy rồi.

- Không có là tốt, đồ dọn xong rồi phải không? Đi thôi! - Anh đứng dậy kéo tay của cô, muốn dẫn cô đi, cô lại hất tay của anh ra, buồn bã nói - Tự em sẽ đi!

59. Chương 59: Em Không Sao

- Không có là tốt, đồ dọn xong rồi phải không? Đi thôi! - Anh đứng dậy kéo tay của cô, muốn dẫn cô đi, cô lại hất tay của anh ra, buồn bã nói - Tự em sẽ đi!

Mạc Duy Dương biết cô đang cáu gắt, tùy cho tính khí của cô. Hai người xuống bậc thềm, một đám vệ sĩ động tác lưu loát theo sau lưng bọn họ. Diệc Tâm Đồng và Mạc Duy Dương tách ra đi tới hai bên cửa xe, mở cửa xe ngồi xuống.

Tài xế liếc nhìn hai người, tùy cơ hành sự mà lái xe rời đi.

Ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe, Diệc Tâm Đồng cố ý không nói chuyện với anh, mà anh cũng đặt laptop trên đùi, ngón tay gõ bàn phím, không ngẩng đầu lên nói:

- Ngày mai sau khi tan học, đi Mac—coShop mặc thử lễ phục!

Cô nhìn ngoài xe, lơ đãng nói:

- Mặc cái gì cũng như nhau!

- Bữa tiệc đính hôn đó, tôi muốn em ăn mặc chỉnh tề! Không thể qua loa.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, trong mắt có kinh ngạc.

Không thể qua loa? Là bởi vì anh sợ cô làm anh mất thể diện, hay là anh cảm thấy cô hoàn toàn không xứng tham gia bữa tiệc của anh. Cô xoay mặt, tim khẽ đau nhói.

- Ngày đó em có chuyện, không thể đi!

Muốn cô nhìn anh ôm, hôn một cô gái khác trước mặt mọi người, cô vẫn chưa hào phóng và bình thản như vậy.

Tay gõ bàn phím của anh tạm ngừng, nghiêng mặt sang nhìn cô, trong mắt có tìm tòi tra cứu, chậm rãi nhếch môi:

- Chuyện gì phải chọn đúng ngày hôm đó?

- Chuyện lớn của cuộc đời em! – Cô lạnh lùng nói.

Lòng anh kinh ngạc, chuyện lớn cuộc đời?

- Tùy em! – Anh gần như dùng một giọng điệu rất lạnh nhạt nói với cô.

Một tay đóng laptop lại, gương mặt Mạc Duy Dương lạnh lùng nhìn về phía tài xế trước mặt kêu lên:

- Dừng xe!

Tài xế không hiểu quay đầu lại hỏi:

- Tổng giám đốc, còn chưa tới công ty mà?

- Đưa tiểu thư về biệt thự trước đi, tôi xuống ở đây! - Anh đã tháo dây an toàn ra, đẩy cửa ra xuống xe.

Diệp Tâm Đồng cảm giác rõ anh đang tức giận, bởi vì câu chuyện lớn cuộc đời kia của cô.

Anh để lại cho cô một bóng lưng không cách nào chạm đến. Đột nhiên cô cảm thấy giữa cô và anh cách nhau rất xa rất xa, mặc kệ cô cố gắng như thế nào, cô cũng không thể đứng bên cạnh anh, bởi vì thân phận cô nhi của cô nhất định không thể giúp đỡ anh, khác với Mộ Dung Tuyết. đi n đàn lê q uý đôn.

- Làm lần nữa! Lần đầu tiên cậu đi theo làm việc bên cạnh tôi sao? Chút chuyện nhỏ này cũng cần tôi nhắc nhở cậu nhiều lần? - diễn đàn lê quý đôn Mạc Duy Dương ném một xấp tài liệu xuống đất, ngón tay đặt trên sống mũi, giận đến không thể ngừng mắng thư ký.

Thư ký nơm nớp lo sợ sờ sờ cái trán đỏ mồ hôi, hôm nay tổng giám đốc ăn hỏa được rồi sao? Hay là thiếu yêu, khí nóng lớn như vậy. Anh lập tức cúi thấp đầu nói xin lỗi:

- Tổng giám đốc, tôi lập tức làm lại!

- Cút, làm không tốt, ngày mai không cần đến làm nữa! – Anh ném thẳng tàn thuốc trên tay lên áo khoác tây trang của thư ký. Lưng thư ký thẳng tắp, trở thành nơi Mạc Duy Dương trút giận, mặt xụ dài rồi lại xụ dài. đi đến đàn lê quý đôn

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Mộ Dung Tuyết đi tới liếc nhìn không khí buồn bực bên trong căn phòng, cười lạnh nói:

- Mạc Duy Dương, nghe nói người tình nhỏ của anh chạy?

Mạc Duy Dương hung hăng lườm cô một cái, thật đúng là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

- Chớ nhìn em như vậy... chẳng qua em vừa mới tới biệt thự của anh, không khéo gặp được người tình nhỏ của anh, chắc chắc. Mạc Duy Dương, chủ tịch tập đoàn Diệu Hằng của Thành phố J, người tình trong mộng của bao nhiêu cô gái, sao lại cầm một quả táo xanh trên tay vậy? Đối phương còn chưa đủ 18 tuổi, anh sẽ không ăn cô ấy đấy chứ? die»n d an l«e quyy d«on

Mạc Duy Dương hận không thể một tay bịt miệng của cô lại, cũng không nhìn một chút bây giờ là tình huống nào, ngay trước thư ký của anh lại có thể há lấy mồm lớn tuyên bố khắp chốn.

Thư ký ho khan một tiếng, biết mình không nên ở lại nữa, vội giảng hòa:

- Tổng giám đốc, tôi đi làm việc trước!

Mạc Duy Dương lập tức bắn ra một tia ánh mắt hung ác với cậu ta:

- Còn không mau cút đi!

60. Chương 60: Người Tình Nhỏ Của Anh Ấy

Mạc Duy Dương lập tức bắn ra một tia ánh mắt hung ác với cậu ta:

- Còn không mau cút đi!

Mộ Dung Tuyết không sợ chết nâng ột chân, đặt mông đặt trên bàn làm việc của boss lớn, ngón tay bò lên ngực của anh, đôi mắt quyến rũ như gọi hồn:

- Có phải gần đây trong lòng rất trống trải không? Cần giúp đỡ không?

Đôi mắt Mạc Duy Dương lập tức bắn ra một tia sáng mạnh, nhìn chăm chăm hai tay sờ loạn của cô, môi mỏng khẽ động:

- Cô chuẩn bị bỏ hai chân ra giúp tôi giải quyết sao?

- Hừ! - Mộ Dung Tuyết rút tay lại, gầy gầy tóc dài, đập tài liệu lên trên bàn làm việc, xoay người rời đi.

“ ” Trán Mạc Duy Dương hiện ra vô số vạch đen.

Trung tâm Mac—coShop, nơi kinh doanh trang phục nữ lớn nhất thành phố J. Cả tòa nhà từ tầng dưới chót đến tầng cao nhất tổng cộng 10 tầng, chiếm diện tích ước chừng là bốn mươi nghìn mét vuông.

Diệp Tâm Đồng đi trên thang máy, lên tầng Mạc Duy Dương chỉ định —— tầng 9.

Cùng lúc đó, Mộ Dung Tuyết đi thang máy sau cô, ngón tay ấn về phía con số chín.

“Tinh!”

Diệp Tâm Đồng ra khỏi thang máy, thang máy bên cạnh lúc này cũng mở ra, Mộ Dung Tuyết xách túi, đi giày cao gót ra.

Mộ Dung Tuyết liếc mắt một cái lập tức nhận ra Diệp Tâm Đồng trước mặt, khóe miệng vểnh lên, kêu lên.

- Diệp Tâm Đồng!

Cô quay đầu nhìn lại, trên mặt xẹt qua một tia kinh ngạc.

- Mua quần áo? - Mộ Dung Tuyết đi tới.

- Uh! - Cô không hiểu sao Mộ Dung Tuyết lại dùng giọng như thể hai người rất thân quen nói chuyện với cô. Đối với Mộ Dung Tuyết cô chưa nói là thích, cũng chưa nói là ghét, nói thật trái lại có chút ghen tỵ và hâm mộ.

- Nhất định là Dương bảo cô tới mua lễ phục tham dự bữa tiệc đính hôn rồi phải không?

- Cô trông mắt nhìn, cười đến vô cùng đẹp mắt, khó trách Mạc Duy Dương sẽ lấy cô, diện mạo Mộ Dung Tuyết rất có khí chất. Cập nhật chương mới nhanh nhất ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

- Vâng! - Diệp Tâm Đồng không muốn tán gẫu với cô ấy nữa, vội vàng nói – Tiểu thư Mộ Dung, vậy không làm phiền thời giờ của cô!

- Không quấy rầy tôi đâu! Thế này hay lắm, tôi cũng muốn đi thử trang phục, cùng nhau đi! - Cô chủ động lôi kéo tay Diệp Tâm Đồng vào trong cửa hàng.

Diệp Tâm Đồng cầm một lễ phục vào phòng thay quần áo, trong phòng thay quần áo để một cái ghế, cô không cởi xuống quần áo trên người, mà ngồi ở trên ghế ngẩn người.

Bây giờ là tình huống gì? Cô lại có thể vừa nói vừa cười với tình địch, dường như không thể dùng từ tình địch này để định nghĩa Mộ Dung Tuyết, bởi vì người trong lòng Mạc Duy Dương là Mộ Dung Tuyết, cho nên Mộ Dung Tuyết đối với cô hẳn là một người rất có uy hiếp. truyện của diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cô đang chuẩn bị đứng dậy thì cửa vang lên tiếng đối thoại của cô gái kia với nhân viên phục vụ.

- Phục vụ, phiền cô gói cái cà vạt này! Cũng không biết Dương có thích không! - Mộ Dung Tuyết điếm môi đỏ mọng, chu miệng nói.

Nhân viên phục vụ vội lấy lòng mà cười nói:

- Mắt nhìn của tiểu thư thật là tốt, mẫu cà vạt này là hàng số lượng hạn chế trong cửa hàng chúng tôi, mỗi ngày chỉ bán ra một cái.

- Thật sao? - Trong mắt Mộ Dung Tuyết không che giấu được kiêu ngạo.

- Đúng vậy tiểu thư, tôi lập tức gói cho cô! - Nhân viên phục vụ nhận lấy cà vạt trên tay cô đi đến nơi tính tiền.

Mộ Dung Tuyết vỗ tay một cái, xoay người, thấy Diệp Tâm Đồng mặc lễ phục từ phòng thay quần áo đi ra. Đôi mắt thoáng qua một tia sáng như tuyết, tiến lên kéo tay của cô, cười nói:

- Diệp Tâm Đồng, không ngờ dáng người cô đẹp như vậy! Nếu như cô không phải là người tình nhỏ của Dương, có lẽ tôi sẽ rất yêu thích cô!

Sắc mặt Diệp Tâm Đồng tái nhợt một trận:

- Cái gì? Người tình?

Từ lúc nào thì cô thành người tình nhỏ của Mạc Duy Dương rồi? Cô vẫn luôn coi anh là Mạc thiếu gia, mà giữa các cô trừ một ít hành động hôn mê cũng không có hành động khác vượt quá?

Mộ Dung Tuyết nhìn vẻ mặt đơn thuần của cô, không nhịn được cười nói:

- Ha ha, cô lại không hiểu, đàn ông trước khi kết hôn đều sẽ nuôi một vài người tình trẻ tuổi, để thỏa mãn nhu cầu cơ thể đàn ông. Tôi chỉ coi đây là một sở thích trong cuộc sống, cũng không muốn hạn chế sở thích, cuộc sống riêng của anh ấy, chỉ cần sau khi kết hôn anh ấy bớt phóng túng một chút, tôi có thể mắt nhắm mắt mở làm như không thấy. Cho nên cô yên tâm, chỉ cần Dương không có ý muốn đuổi cô đi, tôi sẽ không bảo cô rời khỏi bên cạnh anh ấy! (cao thủ trong cao thủ)

61. Chương 61: Lòng Nhốt Sủng Vật

Mặt Diệp Tâm Đồng thoáng cái trắng bệch, cô cũng hoài nghi tới mục đích anh nhân nuôi cô. Khi sự thật tàn khốc bị lộ ra, lòng của cô bị nhéo đau. Cô thà rằng Mạc Duy Dương nhận nuôi cô là vì thương hại, chứ không phải vì thỏa mãn dục vọng của anh. Cô không muốn là công cụ phát tiết của anh.

Mộ Dung Tuyết thấy sắc mặt cô không tốt lắm, vội trấn an:

- Yên tâm đi, bên cạnh Dương không thiếu phụ nữ, thoáng chốc sẽ không đụng tới cô!

Mặt của cô càng thêm tái nhợt, Mộ Dung Tuyết có ý tứ là, khi cô mất đi giá trị làm công cụ phát tiết của anh, có phải cô cũng sẽ bị vứt bỏ không? Một luồng rét lạnh từ lòng bàn chân xông vào trong cơ thể cô, làm cho cô lạnh lẽo hít thở không thông.

Mạc Duy Dương cho áo khoác giao người làm, liếc nhìn căn phòng trên lầu, hỏi:

- Tiểu thư ăn cơm tối xong chưa?

Người làm chỉ ưnh nhỏ giọng nói:

- Từ xế chiều tiểu thư dạo phố trở về xong, vẫn không xuống lầu, gọi cô ấy dùng cơm, trong phòng cũng không có phản ứng!

Lông mày Mạc Duy Dương không tự chủ xiết chặt, chẳng lẽ còn đang tức giận vì chuyện ngày hôm qua?

Anh đi tới cửa phòng, gõ cửa, kêu lên:

- Diệc Tâm Đồng, mở cửa!

Diệc Tâm Đồng đang nằm trên giường, nghe được tiếng của anh, tâm căng thẳng theo, rũ mắt xuống đáp lời người ngoài cửa:

- Em đã ngủ!

Ngủ? Anh nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, quả thật không còn sớm, thôi! Cô hẳn là không đói bụng mới không xuống dưới lầu ăn cơm. Gương mặt anh lạnh lùng xoay người vào phòng của mình.

Mặt của Diệc Tâm Đồng đem chôn ở trong gối nằm lộ ra, lông mi thật dài đã ướt một mảng rồi, cô ngẹn ngào nói:

- Tôi không muốn làm sủng vật! truyện của diễn đàn Lê Quý Đôn

Đi ra cửa phòng, Diệc Tâm Đồng thấy Mạc Duy Dương đang dùng bữa sáng dưới lầu, vội vàng xoay người gạt tóc xuống trước mặt, che giấu hai mắt sưng đỏ, sau đó đi xuống lầu.

Mạc Duy Dương thả bữa ăn sáng trong tay ra, nhìn cô một cái, nhếch môi nói:

- Tại sao tối qua không ăn bữa tối?

Cô lấy bữa ăn sáng đưa vào trong miệng khế cắn, bởi vì lời nói của anh mà suýt nữa khóc lên. Cố ý vừa nuốt bữa sáng, vừa mơ hồ không rõ nói:

- Không đói bụng!

- Về sau không được phép không ăn bữa ăn tối, không đói bụng cũng phải ăn một chút! - Mặt anh nghiêm túc nói, nghĩ đến mình chính là một người có bệnh bao tử, anh không hy vọng cô có di chứng gì.

- Dạ! - Cô lấy bữa sáng để xuống, nắm lấy túi bên cạnh, đứng dậy nói - Em đã ăn no, đi trước! **TRUYỆN CỦA DIỄN ĐÀN LÊ QUÝ ĐÔN.**

Nghĩ đến mục đích anh giấu ở trong lòng, cô chỉ cảm thấy anh thật đáng sợ, không muốn cùng anh dùng bữa sáng nữa. Cô ôm túi, sải bước từ trước mặt anh đi mất.

Mạc Duy Dương liếc nhìn đĩa bánh bao đối diện, mới ăn một miếng đã đi?

- Chờ một chút! - Anh đột nhiên xoay người, nhìn về phía phía sau lưng cô kêu lên.

Hai chân của cô đứng ngay tại chỗ, cũng không quay đầu, chỉ nhắm mắt lại hỏi:

- Mạc thiếu gia còn có chuyện gì?

- Em không thoải mái ở đâu? - Anh mở miệng nói.

- Em không có chỗ nào không thoải mái! - Chẳng qua là đau lòng, cô tự lẩm bẩm.

- Ai dạy em xoay lưng nói dối với người khác vậy? Xoay người lại! - Cô càng né tránh, anh càng thấy được cô có vấn đề, đặc biệt là giọng của cô, nghe có chút khàn khàn giống như đã khóc.

Diệc Tâm Đồng lo lắng bản thân sẽ rống hết ra với anh, cô từ từ điều chỉnh hô hấp, xoay người đáp lại ánh mắt của anh.

Lông mày anh nhíu lại, nhìn mắt đỏ một vòng của cô, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Tôi không muốn ở nơi này! - Cô nói xong câu này, ôm túi từ trước mắt anh chạy trốn.

Ánh mắt Mạc Duy Dương phức tạp nhìn thẳng tới bóng lưng cô rời đi, suy nghĩ trong lòng cứ dán vào nha đầu này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ngày hôm qua cũng không thấy cô phản ứng lớn thế này! Chẳng lẽ ở trường học bị uất ức gì?

62. Chương 62: Thì Ra Là Có Chỗ Dựa

- Diệc Tâm Đồng, hiệu trưởng tìm cậu! - Cửa phòng học đột nhiên truyền đến một tiếng nói.

Cô nhìn ra cửa phòng học, sau đó gật đầu một cái.

Quan Hi lại gần, tò mò hỏi:

- Hiệu Trưởng đại nhân tìm cậu làm gì?

- Không rõ lắm! - Cô nhú nhú mày, trực giác không phải là chuyện tốt.

Khi cô thấy bóng lưng đưa về phía cô trong phòng hiệu trưởng kia thì mặt cô thoáng chốc biến trắng, đầu môi kêu một tiếng:

- Hiệu trưởng!

Hiệu trưởng vội vàng cười kêu lên:

- Diệc Tâm Đồng, mau tới gặp Mạc tổng, Mạc tổng chờ em đã lâu!

Gương mặt hiệu trưởng lấy lòng nhìn về phía Mạc Duy Dương nói:

- Mạc tổng, người anh muốn gặp đã gọi vào!

- Hiệu trưởng, làm phiền rồi, có thể để ột mình tôi nói chuyện một chút với cô bé này không? - Giọng trầm thấp dễ nghe của Mạc Duy Dương lượn vòng ở trong phòng.

Hiệu trưởng vội khom lưng cười nói:

- Có thể!

Hiệu trưởng đi qua bên người cô thì vỗ bả vai của cô không quên nhắc nhở:

- Nói chuyện thật tốt với Mạc tổng, Mạc tổng quan tâm em đó!

Hai chân Diệc Tâm Đồng mềm nhũn, liếc nhìn người đàn ông trong phòng hiệu trưởng. Cau mũi nhỏ dễ thương, anh tới đây làm gì?

- Vào đi! Đừng đứng ngoài cửa làm thần giữ cửa! - Người đàn ông kia khôi phục vẻ mặt cũ, nhìn về phía cô kêu lên.

- Người tới đây làm gì? - Diệc Tâm Đồng dùng giọng điệu chất vấn nói.

Mạc Duy Dương hết sức bất mãn với giọng điệu của cô, bước chân thong thả đi tới trước mặt cô, cánh tay dài duỗi một cái, cửa sau lưng cô 'rầm' một tiếng bị đóng lại, diễn đàn lễ q uý đôn cô bị dọa đến mặt trắng không còn chút máu.

- Tôi chỉ cố ý dặn dò hiệu trưởng, thay tôi chăm sóc em thật tốt, làm cho em cách xa những thứ con ruồi nặng mà học tập tốt! - Giọng anh nhẹ như mây trời nói. diễn đàn l«ê quý đ»ôn.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, có chút tức giận nói:

- Tại sao người cảm thấy tôi không học tập tốt?

- Cái này giải thích thế nào? - Ngón tay của anh chạm mí mắt cô, phun một hơi hơi.

- Chuyện này với học tập của tôi không quan hệ! - Trực giác của cô tránh khỏi đụng chạm của anh.

Ngón tay thon dài của anh nắm cằm của cô, cười lạnh nói:

- Chẳng lẽ không phải vì một tên đàn ông mà ngủ không yên? Lại không phải là bị nam sinh đá nên khóc đến đau lòng như vậy chứ? Nói. người kia là ai hả, xem tôi đánh gãy chân hắn không?

Diệp Tâm Đồng hoài nghi có phải anh mắc chứng suy đoán không, như vậy cũng đoán được.

- Vâng, tôi bị đàn ông đá! - Cô cố ý nói lời nói làm anh tức giận, cô trở nên chật vật như vậy còn không phải là vì anh.

Đôi mắt Mạc Duy Dương trong nháy mắt híp lại, quả nhiên yêu thương rồi? Thượng Quan Tước? Chẳng lẽ là hắn?

Cái nhận thức này khiến cho anh cảm thấy cực kỳ khó chịu.

- Mới bao nhiêu tuổi đã bắt đầu nghĩ tới đàn ông? Tôi bảo em tới trường học đi học, không phải để cho em học người khác nói chuyện yêu đương. Nếu như muốn nói chuyện yêu đương cũng không nên tới trường học, mà là chạy về nhà! - t'ruyện của d'iền đ'àn l'ê q'úy đ'ôn Giọng điệu của anh rất hung dữ, hung dữ làm cô thiếu chút nữa khóc lên. Nhưng cô không khóc, đôi mắt chỉ mông lung nhìn thẳng anh, khóe miệng mếu máo, một bộ muốn khóc lại không khóc.

Ý thức được hành động mình có chút khác thường, Mạc Duy Dương không nhận được khe nguyên rửa một tiếng, buông lỏng cằm của cô ra, phiền não nói: d'iền đ'àn l'ê q'úy đ'ôn.

- Tôi mặc kệ là em vì người đàn ông nào mà trở nên sa ngã như vậy, không được làm cho tôi đối với em quá thất vọng. Quay về đi học, thu cánh đang bay trong tâm lại đi!

- Tôi. biết. rồi! - Cô quay đầu, không để cho anh nhìn thấy đáy mắt ướt át của mình, quay lưng kéo cửa phòng, lại nghe được tiếng của anh vang lên lần nữa - Bây giờ em không thích hợp nói yêu thương, trước hoàn thành việc học rồi nói!

Cô gạt đầu một cái, nghẹn ngào ra khỏi căn phòng.

Diệp Tâm Đồng cùng Quan Hi ra cổng trường, một chiếc màu đen xe hơi dừng ở cửa trường học, cửa sổ xe mở ra. Khuôn mặt y hệt phù dung nhìn về bọn họ, sau khi nhìn rõ gương mặt đó, chân Diệp Tâm Đồng không tự chủ mềm nhũn xuống.

Ngồi lên xe Vũ Phong Nhi, Diệp Tâm Đồng lo lắng nắm chặt váy đồng phục học sinh.

63. Chương 63: Nhận Thức Cô Là Con Gái Nuôi

Ngồi lên xe Vũ Phong Nhi, Diệp Tâm Đồng lo lắng nắm chặt váy đồng phục học sinh.

Chuông điện thoại di động không đúng lúc mà vang lên, Diệp Tâm Đồng liếc nhìn Vũ Phong Nhi ngồi ở bên cạnh cô, ngón tay dè xuống chỗ điện thoại đang..

Vũ Phong Nhi nghiêng mặt sang nhìn cô một cái, nói:

- Nhận đi! Hắn là nó gọi tới!

Cô lập tức thở dài ra một hơi, lấy điện thoại di động, điện thoại gọi tới hiện là ‘ Mạc thiếu gia’.

- Mạc thiếu gia! - Cô nhỏ giọng kêu một câu.

- Đi đâu? Quần gia đang tìm em khắp nơi! - Bên đầu điện thoại giọng Mạc Duy Dương lộ ra một tia nghiêm túc.

- Em. – Cô nhìn Vũ Phong Nhi ngồi ở bên cạnh. Vũ Phong Nhi cười nói - Nói cho nó biết, gọi nó tới nay về nhà một chuyến!

Cô hít một hơi khí lạnh, không hiểu đến cùng mẹ Mạc Duy Dương muốn làm cái gì.

- Bên cạnh có người? - Mạc Duy Dương nghe âm thanh rất nhỏ bên đó truyền đến.

- Mẹ người bảo buổi tối người trở về biệt thự một chuyến! - Cô lấy lời Vũ Phong Nhi thuật lại cho anh.

Mắt đẹp của Mạc Duy Dương không tự chủ nhẹ chau lại, nói với cô:

- Mẹ tôi ở bên cạnh em? Bảo bà ấy nghe điện thoại!

- Bác gái, Mạc thiếu gia bảo người nghe điện thoại! - Cô lấy điện thoại di động đưa cho Vũ Phong Nhi, Vũ Phong Nhi nhận lấy điện thoại di động, cười nói với con trai ở đầu kia điện thoại t.r.uyện của - Dương, tối nay về nhà một chuyến đi! Về phần Diệc Tâm Đồng, con không cần phải lo lắng, mẹ sẽ không làm gì cô bé, mẹ chỉ muốn nhận cô bé làm con nuôi.

Sắc mặt Mạc Duy Dương thay đổi, kêu lên:

- Mẹ, chuyện lớn như vậy tại sao không bàn bạc với con! Lập tức bảo tài xế đưa Diệc Tâm Đồng quay về!

Vũ Phong Nhi biết đã chọc giận con trai, vội vàng khuyên nhủ:

- Mẹ không có ý tứ gì khác, chẳng qua mẹ thấy con thích cô bé như vậy, muốn thay con chăm sóc cô bé tốt nhất. c ập n hật nhanh nhất ở d iễn đ àn l ê q uý đ òn Bình thường con bận rộn công việc, không có cách nào chăm sóc cô bé, mẹ nhận cô bé làm con gái nuôi, cô bé sẽ giống như con gái mẹ. Ta nghĩ tiểu thư Diệc cũng sẽ rất đồng ý chứ?

Bà cười khanh khách hỏi Diệc Tâm Đồng, Diệc Tâm Đồng nhanh chóng phản ứng kịp. Ý tứ Vũ Phong Nhi nhận cô làm con gái nuôi rất rõ ràng, Mạc Duy Dương chỉ có thể là anh cả của cô, anh sẽ không lấy cô. Có thể để cô làm con gái nuôi của bà coi như đã là ân huệ trời cao cho côdien dan le quy don

64. Chương 64: Chương 64

65. Chương 65: Cô Không Phải Thiên Kim Tiểu Thư

- Đồng Đồng! - Đột nhiên nghe được sau lưng có người kêu cô, cô quay đầu nhìn lại, kinh sợ kêu lên - Thượng Quan Tước, sao anh tới trường học?

- Anh cố ý tới tìm em, Mạc Duy Dương không làm gì em chứ? Bây giờ em ở nơi nào? - Mặc dù đã đại khái đoán ra quan hệ của cô và Mạc Duy Dương, nhưng anh vẫn muốn từ chính miệng cô xác nhận.

- À. em ở. – Cô biết có lẽ không gạt được anh, liền nói thật cho anh biết - Em đang ở biệt thự của Mạc Duy Dương, em là cô bé cô nhi anh ấy nhận nuôi!

Trên mặt Thượng Quan Tước hiện lên sự khiếp sợ. Thế nào cũng không ngờ đến chân tướng sự thật lại là thế này:

- Thật xin lỗi, không phải anh cố ý muốn dò xét chuyện riêng của em, anh.

- Em biết, anh không phải giải thích. Cảm ơn anh quan tâm, thời gian lên lớp đến rồi, em đi trước! - Cô cười cười với anh, đột nhiên cảm thấy nói ra sự thật thì ra là chuyện thoải mái như vậy.

- Được! - Thượng Quan Tước đưa mắt nhìn cô vào phòng học, sau đó xoay người, trên mặt mang nụ cười. Thì ra cô là đứa bé Mạc Duy Dương nhận nuôi, không trách được Mạc Duy Dương lại quan tâm cô như vậy. Vừa nghĩ như thế, anh cảm giác mình có lòng tin giành được tin tưởng và ủng hộ của Mạc Duy Dương.

- Anh, anh nói gì? Đồng Đồng là cô nhi Mạc Duy Dương nhận nuôi? - Quan Hi cho rằng mình nghe lầm. Cô và Đồng Đồng qua lại lâu như vậy, chưa bao giờ biết cô ấy là cô nhi. d"iễn đ/àn l,ê q,ủy đ,ôn Nha đầu này nghiệp vụ giữ bí mật làm cũng tốt quá, giọt nước không lọt một chút, thiếu chút nữa cả cô cũng lừa gạt.

Quan Hi vẫn cho rằng Diệc Tâm Đồng cũng giống như mình, là đứa trẻ gia đình giàu có, bởi vì bình thường Đồng Đồng mặc quần áo đều là hàng hiệu.

Cô ở phòng khách bước chân thong thả đi tới đi lui, quay đầu lại nhìn Thượng Quan Tước hỏi:

- Anh, có phải Mạc Duy Dương là tổng giám đốc tập đoàn Diệu Hằng không? Là anh ta nhận nuôi Đồng Đồng?

Trên ti vi thường đưa tin về người này, cho nên cô cũng có nghe qua về anh ta.

- Không sai, chính là anh ta! Hi, anh nói với em nhiều như vậy, là muốn bảo em giúp anh ột vài biện pháp. Em nói nếu như anh muốn qua lại với Đồng Đồng, Mạc Duy Dương sẽ đồng ý không? - Anh khá lo lắng người đàn ông Mạc Duy Dương kia.

- Cái này. em cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà em có thể giúp anh hỏi ý tứ Đồng Đồng một chút!
- Quan Hi nhìn ăm một cái, giống như chuyện càng ngày càng phức tạp.

- Đồng Đồng, cậu chờ chút! - Quan Hi đuổi theo cô, vỗ bả vai của cô nói - Cái nha đầu này có phải giấu tở điều gì không?

Diệc Tâm Đồng trừng mắt nhìn, lập tức phản ứng kịp, hẳn là Thượng Quan Tước đã nói chuyện cô là cô nhi với Quan Hi.

- Thật xin lỗi Hi, không phải tở cố ý muốn giấu giếm cậu, tở có nỗi khổ tâm của tở! - Không có ai mong muốn để cho người khác biết mình là cô nhi cha mẹ vứt bỏ, cho nên cô không hy vọng Quan Hi vì thân phận của cô mà rời xa cô, cô thật sự rất quan tâm người bạn tốt Quan Hi này d.iễn đ.àn l,ê q.ủy đ.ôn.

- Tở không có ý muốn trách cứ cậu! Yên tâm, mặc dù cậu là cô nhi, nhưng cậu còn có tở cùng anh tở, chúng tở đều rất thích cậu! Cho nên. cậu đồng ý làm bạn gái của anh tở không? Anh ấy sẽ rất yêu rất thương cậu!

Diệc Tâm Đồng sửng sốt một chút, rút tay về, lúng túng nói:

- Hi, muốn nghe thật sao? Thật ra thì tở trước giờ coi Thượng Quan Tước là anh trai mà đối đãi, cũng không có ý tứ thích anh ấy.

- Hả? Cậu coi anh tở là anh trai! Nếu anh tở nghe được cậu nói gì, nhất định sẽ đau lòng mà chết! Cậu không cần phải lo lắng nhiều nữa, thật ra thì anh tở trừ hơi già rồi, nhưng đối với cô gái rất dịu dàng nhá! Hơn nữa sự nghiệp thành công, người cũng có dáng dấp đẹp trai. - Quan Hi không buông tha một tia hi vọng, tiếp tục khuyên nhủ.

- Hi, tở thật sự không có thể cùng anh ấy, tở. - Cô không biết giải thích như thế nào với Quan Hi, thật ra thì trong lòng của cô đã có người đàn ông khác.

66. Chương 66: Thả Chó Cắn Người

Một chiếc Honda dừng ở trước một khu biệt thự, sau đó tắt đèn xe.

- Đang ở đây sao? - Thượng Quan Tước thò đầu ra ngoài cửa xe, liếc nhìn biệt thự phía ngoài, quay đầu lại hỏi cô.

Cô gạt đầu một cái, lúng túng nói:

- Uh, cảm ơn anh đưa em về nhà, em đi xuống trước!

- Đồng đồng, anh cùng em đi vào chung, nhân tiện thăm hỏi Mạc tổng! - Thượng Quan Tước giữ chặt cổ tay của cô kêu lên.

- Cái gì? – Thăm hỏi Mạc Duy Dương? Cô tròn tròn mắt lên.

- Anh muốn theo đuổi em, nhưng anh lại biết nhất định phải lấy được sự cho phép của anh ta, cho nên. . . . - Anh sờ sờ đầu, mặt ngượng ngùng cười nói.

Diệp Tâm Đồng vội gạt tay, anh hiểu lầm cô, sợ dĩ cô để anh đưa cô về, chỉ là vì không biết cự tuyệt anh như thế nào.

- Không cần, lúc này Mạc thiếu gia không ở nhà, anh ấy vẫn còn ở công ty.

- Thật sao? Vậy anh đi vào chờ anh ta là được! - Thượng Quan Tước đẩy cửa xe ra xuống xe.

Diệp Tâm Đồng xuống xe theo, níu cánh tay của anh lại, cầu khẩn nói:

- Thượng Quan Tước, anh về đi!

Thượng Quan Tước tò mò nhìn cô:

- Em không muốn anh vào ngồi một lát?

- À. – Cô khó xử cúi đầu.

Lúc này hồi còi xe vang lên phía sau lưng cô, Diệp Tâm Đồng xoay người nhìn sang, sắc mặt nhất thời trắng bệch, là xe của Mạc thiếu gia? Anh về.

- Thượng Quan Tước, anh đi mau, chúng ta không thích hợp. - Cô đẩy anh lên xe, nhưng Thượng Quan Tước đã thấy ngồi Mạc Duy Dương ở trong xe, anh vỗ vỗ bả vai của cô, cười nói - Em không cần sợ, anh đi nói với Mạc tổng!

Anh đi tới xe của Mạc Duy Dương, Mạc Duy Dương ngồi ở trong xe nhú mồm, ngón tay nhẹ nắm chặt tay lái.

- Xin chào Mạc tổng, tôi là Thượng Quan Tước, chúng ta đã gặp mặt mấy lần. Mục đích hôm nay tôi tới nơi này rất rõ ràng, tôi muốn qua lại với Đồng Đồng, hi vọng anh có thể tác thành! - d iễn đ àn l ê q uý đ òn Anh xoay người nhìn cô, còn đưa tay nắm tay cô một cái.

Diệp Tâm Đồng giãy giụa, nhưng tay bị Thượng Quan Tước nắm chặt, thế nào cũng thoát không nổi, chỉ có thể cắn môi, không dám ngẩng đầu nhìn Mạc Duy Dương ngồi trong xe.

Môi đẹp của Mạc Duy Dương giương lên, con mắt đen nhánh lộ ra một tia ý lạnh. Ánh mắt khóa chặt tại nơi hai người nắm tay, khóe môi nhếch lên cười làm cho người ta tê dại, di»ễn đàn l»ê quý đ»ôn. ngón tay gõ tay lái, tà mị cười một tiếng:

- Muốn theo đuổi Diệp Tâm Đồng? Có thể? Hỏi ý kiến gấu trắng lớn trước một chút.

Nói xong câu này, cả người anh cười đến quái dị khác thường và khát máu.

Diệp Tâm Đồng và Thượng Quan Tước đều rất sợ, gấu trắng lớn là ai?

Ngón tay Mạc Duy Dương đặt ở trên môi, nhẹ nhàng thổi một tiếng huýt gió.

Một trận gió lạnh từ sau lưng họ đánh tới, tiếng chó kêu làm người ta rợn cả tóc gáy vang lên. “Oà” một con chó chó đột nhiên từ gầm xe Mạc Duy Dương bò ra ngoài, móng vuốt sắc bén cào loạn ở trên cửa xe, Mạc Duy Dương mở cửa xe, khiến chó chó bò vào trong xe.

Mạc Duy Dương khom lưng lại gần bên tai con chó, cười quỷ dị, chó chó đột nhiên nhảy xuống cửa xe, nhìn về phía họ phát ra một tiếng điên cuồng, d iễn đ àn l ê q uý đ òn. móng vuốt cào bới loạn trên mặt đất, trên mặt đất nhanh chóng xuất hiện mấy cái dấu móng tay.

Diệp Tâm Đồng không nhịn được nuốt nước miếng một cái, đưa tay níu cánh tay Thượng Quan Tước lại, sợ hãi nói:

- Anh đi mau!

Thượng Quan Tước liếc nhìn con chó kia, mặt bỗng nhiên chuyển lạnh. Anh biết Mạc Duy Dương không thích anh, nhưng cũng không cần thiết thả ra chó tới cắn anh chứ? Tay không tự giác nắm thành quyền hời:

- Mạc Duy Dương, anh đây là ý tứ gì?

- Chính là ý anh thấy, đi hay ở làm bữa ăn tối cho gấu trắng lớn, tự mình lựa chọn! - Anh nhấc chân lên bắt chéo, ung dung nhìn thẳng anh ta.

- Mạc Duy Dương, đừng tưởng rằng như vậy, tôi lập tức sẽ sợ anh! Tôi thích Đồng Đồng, không cần có được sự đồng ý của anh, anh mưu mô cái gì vậy! - Thượng Quan Tước nảy sinh ác độc mắng.

Vẻ mặt lười biếng của Mạc Duy Dương trong nháy mắt chuyển thành ác độc, khóe miệng chứa đựng nụ cười làm người ta phát rét.

Diệp Tâm Đồng biết Mạc Duy Dương đang tức giận, thừa dịp anh còn chưa có nổi giận, vội vàng đưa Thượng Quan Tước đi.

- Thượng Quan Tước anh không cần thể hiện, đó là một con chó, chẳng lẽ anh muốn đoạn cắt đứt cánh tay sao? Đi mau, giữa chúng ta là không thể nào, anh đi đi! - Diệp Tâm Đồng dùng sức đẩy anh vào trong xe.

- Đồng đồng! - Thượng Quan Tước không buông tha nắm tay của cô.

- Đi đi! Em không thích anh, sau này không cần tới đây nữa! - Diệp Tâm Đồng thay anh đóng cửa xe lại, sau đó nói lời tuyệt tình với anh.

67. Chương 67: Chương 67

68. Chương 68: Anh Sử Dụng Quan Hệ

- Ha ha! - Anh giữ chặt cằm của cô, mập mờ mà cười nói – Nhưng tôi lại có, có muốn hay sờ không?

Bởi vì lời nói của anh, tai cô nhiễm đỏ, thẹn thùng không biết nhìn nơi nào cho tốt.

- Không thử xem? - Anh nâng cằm của cô, khóe môi nhếch lên nụ cười hài hước.

Cô hốt hoảng muốn né ra, từ dưới đất bò dậy, giày trên chân không cẩn thận mắc vào thảm trên đất, cả cơ thể nghiêng tới trước, một cánh tay níu hông của cô lại, kéo lui về phía sau. c/ập n”hật nhanh nhất ở d:iền đ:àn l:ê q:uý đ:ôn Cả người cô ngã vào trong ngực của anh, tay đúng lúc sờ vào nơi tách ra giữa hai đùi của anh, đè vào một vật cứng nổi lên.

Mắt trong tích tắc trợn to, cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Tâm Đồng khẽ run, tay hốt hoảng giật ra, giống như con thỏ con bị giật mình, mở mắt to lo lắng nhìn anh.

Mà anh kêu rên lên một tiếng, một tay cầm tay nhỏ bé của cô, âm u nói:

- Biết vậy là cái gì sao?

Cô nuốt nước miếng một cái, mắt to nhìn chung quanh nhưng không nhìn nơi từ từ thay đổi giữa đùi anh.

Anh cầm tay cô đến gần nơi đó của anh, tà mị nhếch môi cười nói:

- Đây là thứ phụ nữ thích nhất! Chẳng lẽ em không tò mò công hiệu của nó!

Mặt của cô biến đỏ liên tục, làm sao anh có thể không biết xấu hổ nói ra lời nói như vậy. Cô ra sức hất tay của anh ra, không vui bĩu môi nói:

- Em tuyệt đối không muốn biết!

Anh vây cô ở trong ngực, ngón tay dán lên cái mũi nhỏ của cô, rí tai mập mờ bên tai của cô:

- Em sẽ có cơ hội thể nghiệm nó!

Cô trợn to mắt, trong mắt có hoảng sợ.

Anh thừa dịp lúc môi anh đào của cô hé mở, môi mỏng trực tiếp phủ trên môi của cô, nặng nề gặm một cái, hàm răng buông lỏng ra, dĩ nhiên l,ê q,ủy đ'ôn môi chuyển qua cảm của cô, hung hăng cắn một cái, cho đến khi trên cằm xinh đẹp của cô lưu lại dấu răng, anh nâng đôi mắt ngập đầy dự vọng nhìn chằm chằm môi sưng đỏ lộn xộn non mềm, ngón tay giữ chặt cánh tay của cô, kéo cô đến ngực mình, dùng cằm liếm gương mặt của cô, bá đạo nói:

- Phải quen mùi vị của tôi!

Bàn tay của anh đầy tham muốn chiếm hữu giữ đầu của cô:

- Nhớ, chỗ này, chỉ có thể lưu lại dấu vết của tôi! - Tay của anh chạm môi đỏ thắm, cổ trắng nõn, xương quai xanh xinh đẹp, đầy đà mềm mại, và nơi đặc trưng cho phái nữ của cô.

Mặt của cô đỏ đến mức không thể đỏ nữa, tay nhỏ bé nắm thật chặt vạt áo quần áo của anh, trong lòng rất xấu hổ.

Diệp Tâm Đồng cầm quần áo mặc xong, vào phòng rửa mặt, sau khi xử lý tốt bản thân xong, cô cầm túi vải trên giường lên, đang chuẩn bị xuống lầu, một cái tin nhắn từ di động trong túi truyền đến, cô tò mò mở ra túi vải, lấy điện thoại di động ra, mở tin nhắn.

Là tin nhắn Quan Hi gửi tới.

- Đồng Đồng, khi cậu thấy tin nhắn này thì tớ đã ngồi trên máy bay đi chuyển bay tới Hy Lạp. Tớ và ba với anh trai phải di cư tới Hy Lạp! Thật xin lỗi, hiện tại mới nói cho cậu biết. Tối hôm qua tớ cũng mới biết tin tức này, thật ra thì tớ rất không nỡ xa cậu! Hu hu, thật xin lỗi! Tớ phải đi rồi!

Điện thoại di động Diệp Tâm Đồng cầm trên tay 'păng' một tiếng rơi trên mặt đất, Quan Hi muốn di cư tới Hy Lạp? Tại sao bất ngờ như vậy? Chẳng lẽ là.

Cô mở cửa chính phòng ngủ ra, chạy ra ngoài.

- Mạc thiếu gia! Là người có đúng hay không? Là người làm cho bọn họ phải dời đi đúng không? - Cô chạy đến bên cạnh Mạc Duy Dương đang dùng bữa ăn sáng, khóc chất vấn.

Quá đột nhiên, đang tốt mà, làm sao lại đột nhiên dọn nhà, nhất định là anh sử dụng quan hệ.

- Em đang nói gì vậy? - Anh cau mày nhìn cô.

- Mạc thiếu gia, cầu xin người làm cho bọn họ trở về được không? Tôi chỉ có mình người bạn tốt Quan Hi này, tôi không thể mất đi cô ấy, cầu xin người. - Cô nói tới đây đã quỳ trên mặt đất, đôi tay kéo ống quần anh, khóc đến không ngóc đầu lên được.

69. Chương 69: Tâm Bị Tổn Thương

Mạc Duy Dương cúi đầu nhìn qua một cái, quay mặt sang hừ một câu:

-Tôi không biết em đang nói gì!

Diệp Tâm Đồng kinh ngạc ngẩng đầu lên, miệng mở ra. Làm sao anh có thể không biết cô đang nói cái gì, chuyện hoàn toàn là do anh sai người làm ra!

-Tôi biết rõ là do người làm! Bởi vì trong lòng người ghi hận với Thượng Quan Tước, nhưng Quan Hi có làm gì sai? Tại sao người phải đuổi cả nhà cô ấy đi! – Cô kiệt sức bác bỏ lại.

Nghĩ đến người bạn tốt nhất rời khỏi cô, cô khóc lớn hơn, ngón tay lôi ống quần anh, muốn cào nát quần của anh.

Mạc Duy Dương không vui đưa tay gỡ tay của cô ra, mím môi mỏng tức giận nói:

-Tôi không muốn lặp lại lời nói của mình... tôi chưa từng làm qua chính là chưa làm qua!

Diệp Tâm Đồng bị anh đẩy ngồi trên mặt đất. Mạc thiếu gia cô tin tưởng nhất lại là người hèn hạ như vậy, vì đạt tới mục đích của anh, không tiếc tất cả thủ đoạn. Cô căm hận nhìn anh, không cam lòng cắn răng.

Mạc Duy Dương biết bản thân có giải thích thế nào, cô cũng đều cho rằng cả nhà Thượng Quan Tước là do anh đuổi đi.

Mà tình hình bên trong chỉ có anh và thư ký của anh biết, công ty của Thượng Quan Tước gánh một khoản nợ rất lớn, mà anh chỉ lợi dụng điểm này, tìm cha của Thượng Quan Tước nói rằng mình có thể giúp nhà họ Quan vượt qua khó khăn này, nhưng điều kiện tiên quyết là ... cả nhà bọn họ phải rời xa thành phố J.

Cha của Thượng Quan Tước lập tức đồng ý, cầm một khoản tiền anh cho cả đêm mang theo người nhà rời khỏi thành phố J. Còn anh thì là làm cá thuận nước giong thuyền, thuận tiện giải quyết xong cái tên Thượng Quan Tước chướng mắt này.

Lòng anh phức tạp nhìn cô một cái, sau đó nhẹ giọng nói:

-Em phải tin tưởng tất cả lời nói của tôi, đi học đi!

Diệp Tâm Đồng không cam lòng đứng dậy, cầm túi vải của mình lên cũng không quay đầu lại đã chạy khỏi biệt thự.

Diệp Tâm Đồng đỏ khòe mắt qua xong khóa học một ngày, cho đến khi thấy chiếc xe riêng quen thuộc dừng ở cổng trường học. Đang không còn phiền não, đột nhiên cô rất không muốn nhìn đến bất cứ thứ gì của anh ta, tức giận tránh khỏi tầm mắt của quản gia, đi về hướng khác.

Ồi! Cô đây là đang tức giận ai đây? Tức giận với anh có tác dụng không? Dù sao hỉ nộ ái ố của cô anh cũng sẽ không quan tâm...

Đợi sau khi cô nghĩ thông suốt, xoay người quay trở về thì đột nhiên một chiếc xe mạnh mẽ xông về phía cô, cửa xe vừa mở ra, cả người cô bị kéo vào trong xe. Cả quá trình, cả bộ dạng đối phương cũng không kịp thấy rõ ràng. Một tấm vải bịt miệng cô lại, giấy giữa, cảm giác trước mắt bỗng tối sầm, trong nháy mắt mất đi ý thức.

Quản gia chờ ở cổng trường học có hơi lâu, không khỏi lo lắng đã xảy ra chuyện gì, vội gọi điện thoại cho Mạc Duy Dương.

Điện thoại vừa kết nối, Mạc Duy Dương đang đi họp, giọng nói có phần lạnh lùng hỏi:

-Chuyện gì? Không phải bảo ông đi đón cô ấy tan học sao?

-Tổng giám đốc, nhưng tôi đợi ở cổng trường học rất lâu rồi, vẫn không thấy tiểu thư ra ngoài! – Tầm mắt quản gia tiếp tục nhìn vào phía trong cổng trường học, vẫn không thấy bóng dáng của Diệp Tâm Đồng.

Mạc Duy Dương nhíu chặt long mày, lo lắng cô vì tâm tình không tốt lại chạy loạn đi đâu rồi, vội căn dặn nói:

-Vào trong trường học tìm một chút, có bất kỳ tin tức gì thì nhanh chóng báo cáo với tôi!

Anh vừa mới kết thúc cuộc trò chuyện, một chiếc điện thoại di động khác đặt lên bàn làm việc chọt vang lên. Cầm điện thoại lên, liếc nhìn màn hình điện thoại, trong nháy mắt trong lòng nhiều hơn một tia cảnh giác.

-Mạc thiếu gia, đã lâu không gặp! – Một hồi tiếng cười hài hước từ đầu kia điện thoại truyền tới, anh cũng cười theo một tiếng – Người của tôi ở chỗ của ông?

-Mạc thiếu gia thật đúng là thông minh! Có hứng thú đến nhận người không? Tôi không thể chờ để gặp cậu thêm lần nữa... Mạc Duy Dương, tới không?

Ngón tay mạc Duy Dương xiết chặt, môi mọng cử động:

-Địa điểm!

70. Chương 70: Trò Đùa Kịch Thích

Cúp điện thoại, Mạc Duy Dương nghe thư ký báo cáo, con người đen giống như cái hố sâu trong nháy mắt nhắm lại, không ngờ làm Dư Cửu bị thương sẽ mang đến hậu quả lớn như vậy, là anh suy tính sơ suất!

Lần này người bắt Diệc Tâm Đồng đi so với Dư Cửu phiền phức hơn, Dư Uy, Dư Cửu là cháu trai hắn. Trong xã hội đen người ta gọi là anh Uy, ngoài mặt là người làm ăn nghiêm chỉnh, bên trên có người che chở, hoành hành khắp nơi. Cậu Dư Uy là bí thư thị ủy thành phố J, anh họ là trưởng phòng tòa thị chính thành phố J, người khác không biết lai lịch của hắn, nhưng Mạc Duy Dương đối với gốc gác của Dư Uy tương đối rõ. Một rõ hai ràng, buôn lậu thuốc phiện kinh doanh sòng bạc ngầm, mở hộp đêm, buôn bán kỹ nữ, đều tham một chân.

Mạc Duy Dương đốt một điếu thuốc, tàn thuốc đỏ thắm chợt lóe một cái rồi tắt, khói mờ vẩn vương mơ hồ hiện rõ bản chất của anh.

Diệc Tâm Đồng bị trói tay chân nhét vào góc tối, bị tiếng xúc xắc ồn ào đánh thức, u tối buông xuống đầu, khóe miệng khô nứt phát ra một tiếng rên dài.

Có người chú ý đến tình trạng phía bên cô, vội tiến tới bên tai Dư Uy nhắc nhở:

- Anh Uy, tiểu nha đầu kia tỉnh!

Dư Uy hít một hơi thuốc lá ngậm ở khóe miệng, ngón tay còn xoa xúc xắc, phân phó thuộc hạ của mình:

- Đi qua, giúp Mạc Duy Dương “phục vụ” nha đầu kia!

Thuộc hạ lập tức hiểu gật gù đầu, thuận tiện mang theo mấy đồng bọn đi tới góc ẩm ướt.

“ào!”

Không đợi Diệc Tâm Đồng hoàn toàn tỉnh táo lại, một thùng nước dội thẳng vào cô, nước lạnh lẽo từ đầu xuyên vào trong cổ áo của nàng. Nước lạnh kích thích giác quan của cô, cô thét ra tiếng chói tai, ngẩng đầu nhìn mấy người đàn ông đến gần cô.

- Phịch! Một người đàn ông nhuộm tóc đỏ vứt thùng nước đang cầm trong tay, nắm mái tóc ẩm ướt của cô, cười nhạo nói: Cô gái, tỉnh chưa?

Cô sợ hãi run rẩy cái miệng nhỏ nhắn run rẩy phát ra một tiếng nức nở nghẹn ngào.

-***, Mạc Duy Dương thật đúng là biết hưởng thụ, nuôi cô gái non nớt như vậy. Cô em, em khiến phía dưới anh cứng quá, anh thật sự muốn ở trên em! - Hắn lộ ra nụ cười đậm đắng, sau đó quay đầu hỏi Dư Uy - Anh Uy, có thể để cho chúng em vui đùa với nha đầu này một chút không? - Tay của tên đàn ông tóc đỏ sờ soạng mặt của nàng một cái, xúc cảm như tơ lụa khiến cho thứ dọa người nào đấy của hắn lập tức cứng rắn, đôi mắt tức thì hiện ra vẻ mặt đậm đắng, nhor nhớp, bẩn thỉu.

Mấy anh em đi theo sau lưng tên đàn ông tóc đỏ cũng lộ ra dục vọng tham lam, đôi tay chà chà vào nhau, nếu như có thể đè cô bé xinh đẹp như vậy ở phía dưới sung sướng, nhất định rất thoải mái.

- Uhm.....Đừng! - Diệc Tâm Đồng ghé tởm quay đầu đi, người đàn ông này đụng chạm vào làm cho cô muốn ói.

Bọn họ rốt cuộc là ai, tại sao muốn bắt cô tới đây? Chẳng lẽ lại có liên quan tới Mạc thiếu gia? Từng cái nghi ngờ làm cho cô cảm thấy lo lắng, làm sao bây giờ? Nhiều người như vậy, cô phải chạy đi như thế nào? Mạc thiếu gia biết cô đã xảy ra chuyện không?

Dư Uy quăng xúc xắc một tiếng, từ trong lỗ mũi phun ra một làn khói, chỉ vào bọn họ bảo:

- Trước không nên động vào cô ta, chờ Mạc Duy Dương tới, sẽ cho bọn mày thay nhau cưỡng bức con kỹ nữ này trước mặt hắn! Chết tiệt, trước hết bọn mày giấu kỹ gây cho tao, ai dám động xuống, lão khiến cây gậy của hắn vĩnh viễn không dừng thẳng nổi nữa!

Mấy tên thuộc hạ vội vàng lui về phía sau, cúi người cười nói:

- Vâng anh Uy, toàn bộ nghe anh Uy vậy! Anh Uy có muốn ném thử mùi vị con đàn bà này trước hay không? Nếu như anh Uy có thể lên đàn bà của Mạc Duy Dương, nhất định sẽ khiến Mạc Duy Dương đau đến không muốn sống, ha ha!

- Bốp! - Một lúc mạnh làm tiếng cười im bật.

- Lão còn chưa có bụng đói ăn quàng như vậy, ăn thứ người khác từng gặm rồi, mày bảo tao mang giày rách của Mạc Duy Dương sao? Khốn kiếp - Một cái tát của Dư Uy phóng tới, làm tên đàn ông tóc đỏ không giữ được thăng bằng, té lăn quay trên đất.

Tên tóc đỏ vội vàng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ:

- Anh Uy, thật xin lỗi, em nói sai! Cầu xin anh tha cho em!

- Cút! Cút ngay cho tao, ra ngoài cửa xem Mạc Duy Dương có tới không?

71. Chương 71: Sống Không Bằng Chết.

- Anh Uy! Phát hiện xe Mạc Duy Dương! – có tên thuộc hạ chạy tới thông báo.

Dư Uy đưa tay về nạt tàn thuốc, sâu trong ánh mắt thoát qua một tia lạnh cực nhanh:

- Đi xem hắn có dẫn người tới không, bố trí bấy!

- Vâng anh Uy!

Lần này Mạc Duy Dương dẫn theo người, nhưng người đều bí mật ở một nơi bí mật gần đó, nếu như Dư Uy dám làm loạn, anh không ngại ngọc nát đá tan (kiểu như chết chung).

Trong xã hội đen sẽ thường xảy ra một số chuyện tàn bạo, vì đề phòng khi còn chưa xảy ra, chút thủ đoạn giở trò là nhất thiết.

Mạc Duy Dương dừng xe ở gara của sông bạc ngầm, tắt máy. Tròng mắt đen bắn ra phía ngoài cửa xe, trong bóng tối từ gara lao ra một nhóm người, sườn xe lập tức bị thuộc hạ của Dư Uy vây lại, vô số họng súng đều nhắm ngay vào xe anh.

Mạc Duy Dương sóng nước không dao động nhìn thẳng Dư Uy trong đám người đi ra, trong mắt đen không kia dao động rất hứng thú nhìn hắn.

Một tay Dư Uy phẩy xuống ngăn trước mặt một thuộc hạ ở trước mặt hắn, giáo huấn nói:

- Một đám người thô lỗ, lui xuống hết tao, nói với các nguwoif biết bao nhiêu lần, không thể chia súng về phía người khác!

Khóe miệng Mạc Duy Dương giễu cợt, xem hắn có thể giở ra được trò hề gì!

Sắc mặt Dư Uy chuyển một cái, nhìn về phía Mạc Duy Dương ra dáng một người tốt mà cười nói:

- Mạc thiếu gia, mời xuống xe!

Mạc Duy Dương lo lắng an nguy của Diệc Tâm đồng, không dám nán lại giây phút nào, đẩy cửa ra xuống xe, sau đó cùng Dư Uy vào sòng bạc ngầm.

Vừa vào sòng bạc, anh có phần không kìm nén được hỏi:

- Người của tôi đây?

Dư Uy ngồi lên ghế đàn anh của mình, lắc lư cái ghế, vỗ tay vang lên một cái

Diệc Tâm Đồng bị mấy tên đẩy đi ra, đôi tay bị trói ở phía sau, ngoài miệng quần bằng dính, hai cây súng lạnh như băng đặt ở huyệt thái dương và sau lưng, cô không dám dùng sức giãy giụa.

- umh umh... - Cô khó chịu phát ra một tiếng ưm, nhìn về phía Mạc Duy Dương trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

Tầm mắt của cô nhìn bốn phía, phát hiện chỉ có một mình anh tới, anh không mang theo người sao?

Sau khi Mạc Duy Dương nhìn thấy cô, con mắt đen trong nháy mắt co rút lại, bàn tay để ở bên người không tự chủ nắm chặt, nhìn về phía Dư Uy, nhếch môi nói:

- Thả cô ấy!

Mặt của Dư Uy vốn là cười, một giây kế tiếp trở nên âm hiểm tàn nhẫn, dùng sức quăng ly rượu trên tay, mắg:

- Mạc Duy Dương, mày *** đến lúc này, còn dám dùng cái loại giọng điệu này nói chuyện với tao, có tin tao sẽ giết chết mày không?

Mạc Duy Dương cười nhạt:

- Chúng ta đều tới đây, chẳng lẽ còn sợ tôi chạy?

Dư Uy vuốt chiếc nhẫn vương trên ngón tỵ, nhếch miệng lên thành một nụ cười âm hiểm:

- Mạc Duy Dương, chú hai của tao bị mày dùng súng bắn năm phát, ông ấy chết thảm vậy, mày cảm thấy hôm nay mày sẽ dễ dàng rời đi vào lúc này như vậy sao? Trừ phi mày không muốn đàn bà của mày sống nữa!

Mạc Duy Dương không thể không nghĩ tới dùng súng giải quyết vấn đề, nhưng bây giờ Diệc Tâm Đồng ở trong tay bọn họ, kĩ thuật bắn súng của anh luôn luôn rất cao, nhưng anh không dám khẳng định súng của anh có thể nhanh hơn này hai cây úng đặt ở huyệt thái dương và sau lưng cô, anh không thể mạo hiểm.

Diệc Tâm Đồng nhìn ra yên lặng và nặng nề trong mắt của anh, cô phát ra âm thanh khó khăn, sử dụng ánh mắt nói cho anh biết, không cần phải để ý đến cô, nhưng ánh mắt anh phức tạp nhìn cô, hồi lâu mới nghe được giọng nói của anh vang lên:

- Nói đi! Điều kiện, điều kiện để cô ấy rời đi!

Dư Uy cười ha ha một tiếng:

- Mạc Duy Dương, không ngờ mày để ý con bé này như vậy, trò chơi so với tưởng tượng của tao càng vui vẻ hơn! Tao... là sẽ không dừng lại nhanh như vậy, Mạc Duy Dương, mày hãy nghe cho kỹ! Tao muốn làm ày sống không bằng chết!

Mạc Duy Dương không quan tâm mà cười nói:

- Nếu như mày có bản lĩnh đó, cứ xông tới đây!

Nụ cười của Dư Uy im bật, nhục nhã thẹn quá thành giận.

72. Chương 72: Có Phải Rất Khó Chịu Không?

- Mạc Duy Dương, dựa vào câu này của mày, hôm nay không chơi chết mày, tao sẽ không gọi là anh Uy nữa!
- Dư Uy nói cứng, nháy mắt ra hiệu với thuộc hạ.

Một con dao nhỏ sắc bén ném tới từ sau lưng Mạc Duy Dương, rơi trên mặt đất phát ra một tiếng loảng xoảng.

Mạc Duy Dương liếc nhìn con dao nhỏ, môi mỏng gợi cảm nhếch lên, lòng ngón tay sờ qua khóe miệng, cười lạnh một tiếng:

- Mày xác định con dao này có thể giải quyết tao một lần?
- Ha ha, Mạc Duy Dương, tao tán dương dũng khí của mày, ra tay đi! Đâm vào hai phần ba trên mu bàn tay mày, không cần nhiều chỉ cần hai phần ba! - Dư Uy từ trong kẽ răng nẩy ra tiếng cười âm hiểm.
- Làm ăn lỗ vốn như vậy ai cũng không muốn làm, thả cô ấy! - Mạc Duy Dương đứng lý hợp tình cười nói.
- Mạc Duy Dương, bây giờ mày không có quyền cò kè mặc cả với tao, có tin tao lập tức bắn bể đầu cô ta, để cho cô ta chết thảm ngay trước mặt của mày không! Còn không mau làm đi, ngại thời gian quá dài phải không? - Dư Uy bước một bước dài từ trên ghế nhảy xuống, đi tới trước mặt của Diệc Tâm Đồng, kéo tóc của cô qua, tát một cái lên mặt cô, để cho khuôn mặt sưng đỏ của cô đối diện Mạc Duy Dương.
- Dư Uy, đừng ép tao, mày thử động thêm một cọng lông tơ của cô ấy nữa xem! - Mạc Duy Dương nguy hiểm nhếch môi nói.

Diệc Tâm Đồng chịu đựng gương mặt đau rát, đầu nhẹ nhàng lắc lắc.

Ánh mắt Mạc Duy Dương nóng rực nhìn thẳng cô, bước chân từ từ lui về phía sau, cho đến khi chân chạm được con dao ngắn kia, cơ thể cao lớn từ từ ngồi xổm xuống.

- Đừng! - Cô hét lớn ở trong lòng hô, nhưng anh chỉ quay đầu lại nhìn cô một cái, đôi mắt đen nhánh chuyển động hiện ra sự lạnh lẽo. Nhặt con dao kia lên, giơ cao rồi đâm vào mu bàn tay, không sai một phần, vừa đủ hai phần ba, thịt mu bàn tay toạc ra, một mảnh hỗn độn.

Máu đỏ thẫm, từng giọt từng giọt từ mu bàn tay anh chảy xuống, rơi trên mặt đất, từ từ biến thành những đóa hoa hồng chứa trong sông băng.

Cổ họng Diệc Tâm Đồng nghẹn ngào, nước mắt xao động rơi xuống, môi run rẩy muốn ra âm thanh nhưng một tiếng cũng không phát ra được, trước mắt chỉ cảm thấy rất chói.

Dư Uy hả dạ hả lòng mà cười nói:

- Mạc Duy Dương, có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?

Một chân Mạc Duy Dương quỳ trên mặt đất, cái trán hiện ra một tầng mồ hôi, cảm giác trên người có phần nóng ran, phản ứng không nói ra được. Bàn tay to của anh đè vạt áo trước ngực lại, miệng thở to hỏ hỏ, đáng chết! Dư Uy tại xúc thuốc trên đao!

Anh quay đầu, mặt âm u nhìn chằm chằm Dư Uy.

Dư Uy kéo tóc của cô một cái, nâng gương mặt của cô một cái, cười đến vô cùng thâm uế:

- Có phải cảm thấy gương mặt này rất đẹp không? Rất mê người? Mạc Duy Dương, chẳng lẽ mày không cảm thấy rất nóng rất khát sao?

Diệc Tâm Đồng khó chịu tránh đụng chạm của hắn, ánh mắt lo lắng nhìn về phía Mạc Duy Dương bên kia. Còn anh một cánh tay chống trên mặt đất, một cánh tay khác xuôi ở bên người, máu không dừng chảy, nhỏ xuống dưới.

- Buông cô ấy ra! - Anh từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ.

Khuôn mặt âm hiểm của Dư Uy trầm xuống, giữ chặt ót của cô, xé nát y phục trước ngực cô một cái, lại đẩy cô về phía trước. Lòng ngực cô quay về phía anh.

- Có muốn cô không? Đàn bà của mình thì có thể tùy tiện lên , nhưng theo tin tức thuộc hạ tao điều tra, cô ta vẫn là học sinh, cũng vẫn còn non, bây giờ mày muốn phá lớp màng kia của cô ta, hay là để tao tìm gái ày. Gái giải nhiệt? Trong hộp đêm của tao có rất nhiều cô gái chờ phục vụ ày, ha ha? - Dư Uy một tay nấp lấy tóc của cô, cười rất dữ tợn, ghê tởm.

Diệp Tâm Đồng đau đến chỉ có thể ngẩng đầu lên, trước ngực một mảnh lạnh lẽo, cô bị tên đàn ông ở trước mắt nhục nhã muốn cắn lưỡi tự sát.

Ánh mắt sắc bén của Mạc Duy Dương bắn về phía hắn, hận không thể một đao đâm chết hắn, cắn răng gầm nhẹ nói:

- Dư Uy, là đàn ông thì một mình đấu, bắt phụ nữ uy hiếp thì xem là gì?

73. Chương 73: Trò Chơi Mạo Hiểm

Ánh mắt sắc bén của Mạc Duy Dương bắn về phía hắn, hận không thể một đao đâm chết hắn, cắn răng gầm nhẹ nói:

- Dư Uy, là đàn ông thì một mình đấu, bắt phụ nữ uy hiếp thì xem là gì?

Dư uy vô liêm sỉ mà cười nói:

- Trước giờ tao đều không phải là đàn ông, tao là tiểu nhân, ha ha! Mạc Duy Dương chúng ta chơi trò chơi xem sao? – Hắn kéo đầu Diệp Tâm Đồng qua một cái, chỉ vào hai căn phòng sau lưng nói - Mạc thiếu gia dám mạo hiểm không? truyện của diển đàn lê quý đôn Mày còn chịu đựng được sao? - Hắn ngồi xổm người xuống tầm mắt song song với Mạc Duy Dương, cười to nói - Mạc thiếu gia không nhận được thì không chơi tốt được rồi!

Mạc Duy Dương mím đôi môi trắng bệch, nghiêng đầu nhìn hắn chăm chăm, mồ hôi sền sệt từ trong da thịt xuyên ra, dính ướt áo sơ mi, dán chặt phần lưng của anh, làm cho anh khó chịu như có lửa nóng hừng hực, nhưng anh chỉ có thể cắn răng nói:

- Dư Uy, mặc kệ mày muốn làm gì, tao đều sẽ theo đến cùng, thả cô ấy ra!

Diệp Tâm Đồng cuống cuống nhìn anh, liều mạng nháy mắt, hàm răng cắn chặt dính, khó khăn phát ra tiếng ‘ưm ưm’.

- Không có đàn bà, trò chơi tiến hành thế nào? - Dư uy giao Diệp Tâm Đồng cho thuộc hạ của mình, đi tới trước mặt của Mạc Duy Dương, vươn một cái chân mang theo ngoan độc và ức mạnh đá vào xương chân của anh, lực mạnh làm cả người Mạc Duy Dương không chống đỡ nổi, quỳ một chân trên đất.

Bởi vì liên quan tới tác dụng của thuốc nữa, hiện tại cả người Mạc Duy Dương không còn chút sức lực nào, miệng đắng lưỡi khô, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Dư Uy ngồi xổm người xuống vỗ mặt của anh cười nói:

- Mạc Duy Dương, không ngờ mày cũng có hôm nay, tao sẽ sắp xếp hai căn phòng xinh đẹp, một trong hai căn phòng là mỹ nữ cực kỳ hấp dẫn, mày tìm được cô ta, cô ta sẽ phụ trách giúp mày tiêu hỏa; diển đàn lê quý đôn về phần một cái căn phòng khác. ha ha, không cần tao nói, mày cũng biết là ai! Nếu như mày chọn đúng rồi, có thể mang theo đàn bà của mày rời đi, nếu như đoán sai. Đoán chừng hôm nay mày rất khó mang đi người của mày đi!

- Mạc thiếu gia! - Diệp Tâm Đồng hét to, cánh tay bị mấy tên đàn ông đè chặt lại, sau đó bị lôi đi.

- Dư Uy tiểu nhân hèn hạ, lật lọng phản lời! - Nhìn Diệp Tâm Đồng bị người khác mang đi, Mạc Duy Dương hoàn toàn bị chọc giận, từ dưới đất bò dậy, rút súng trong ngực ra chỉ vào đầu Dư Uy, ngón tay giữ chặt cò súng, lạnh giọng ra lệnh - Thả người, nếu không tao một phát tiễn mày chầu trời!

Dư Uy huyết sáo một hơi, chú ý tới khác thường của cơ thể anh, âm hiểm thừa dịp anh không chú ý, đoạt lấy súng trên tay của anh, cánh tay từ sau ghim chặt cổ của anh, hai người dây dưa một hồi, cuối cùng bị một tiếng súng thức tỉnh.

Họng súng bị giơ lên cao, không ai có việc gì, Dư Uy một tay giành lại súng lục của anh ném về phía góc tường, quát anh:

- Mạc Duy Dương, chơi trò chơi, hay để thuộc hạ của tao thay phiên cưỡng ép, giết chết đàn bà của mày, mày lựa chọn đi!

Mạc Duy Dương đưa tay đè ngực lại, gương mặt lạnh lùng nói:

- Chơi, hi vọng mày có thể hết lòng tuân thủ lời hứa, nếu không tao sẽ khiến mày chết không có chỗ chôn!
- Anh đẩy Dư Uy ra, đi tới hai gian phòng hẳn chỉ định.

Mạc Duy Dương đi tới bên ngoài cửa một trong hai căn phòng, bước chân tạm ngừng, ngừng mấy giây ở cửa phòng, cuối cùng đẩy cửa ra đi vào, từ bên trong phòng bay tới một cỗ mùi thơm, anh cảnh giác bịt kín mũi, sau đó đi vào bên trong, đưa tay bật sáng đèn trong phòng.

Bên trong phòng bị chiếu sáng, một cơ thể nằm trên giường đưa lưng về phía anh, vóc người ẩn như như hiện này vô ý thức giây dựa, anh chợt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, trong đầu tất cả đều là bộ dạng Diệc Tâm Đồng không mặc quần áo, gương mặt tuần tú mắt tự nhiên đỏ ửng, trong cơ thể dâng lên một dòng nhiệt và không khỏi có khát vọng, anh tiến lên một bước muốn dò xét kết quả.

74. Chương 74: Cẩn Thận Rắn

Trong tích tắc công hiệu của mùi thơm trong phòng nổi lên, cộng thêm được tính trong cơ thể, bàn tay Mạc Duy Dương mò mẫm phần lưng của cô gái, thở hổn hển tới bên tai cô, nhẹ giọng gọi “Đồng đồng!”

Cô gái đột nhiên quay lưng, đưa tay ôm cổ của anh, cười quyến rũ một tiếng:

- Anh đã đến rồi!

Mạc Duy Dương lắc đầu một cái, muốn nhìn rõ ràng diện mạo của đối phương, nhưng mặt của đối phương cứ không ngừng thay đổi, từ khuôn mặt xa lạ biến thành khuôn mặt của Diệc Tâm Đồng, bàn tay của anh chạm đến mặt của cô gái, hỏi:

- Cô là ai?

Cô gái hít mùi thơm trong phòng, cả người đã sớm nóng đến đỏ mồ hôi đầm đìa, bả vai cô run lên, cả cơ thể vươn tới, dán vào ngực của anh, “tròn – đầy” càng không ngừng cọ xát, cực kì mị hoặc kêu lên:

- Tới đây!

Mạc Duy Dương ngửi trên môi cô gái một cái, không phải hương vị của Diệc Tâm Đồng, đáng chết tìm lộn phòng rồi!

Anh đẩy ra cô gái, bước chân lảo đảo dựa vào vách tường ra khỏi căn phòng. Mò mẫm đường tới căn phòng kia. Anh đi tới cửa phòng, vặn nắm cửa. “Kèo kẹt” một tiếng, cửa bị đẩy ra. TRUYỆN CỦA *****.

Đập vào mắt là Diệc Tâm Đồng bị trói vào trên giường, anh kích động kêu lên:

- Đồng Đồng!

Diệc Tâm Đồng liều mạng nhìn anh hét lên:

- Không được tới!

Nhưng cô bị bịt miệng, âm thanh phát ra biến thành “umh umh”.

Mạc Duy Dương một lòng lo lắng cho cô, không chú ý tới vật nguy hiểm dưới giường, sải bước về phía cô. Đến gần bên giường, khom lưng đang muốn giúp cô mở trói, nhận thấy dưới chân có vật lướt qua, anh cúi đầu xem xét, là một con rắn màu xanh, lui về phía sau một bước, muốn tìm súng lại nhớ súng đã bị Dư Uy ném vào góc tường.

Không khỏi khê nguyên rửa một tiếng, liếc nhìn Diệc Tâm Đồng run rẩy không ngớt trên giường, tầm mắt lùng tìm vũ khí có ích trong phòng.

Diệc Tâm Đồng sợ hãi rụt chân vào trong góc giường một cái, con rắn khạc lưỡi (giống tim đèn), trên mặt đất từ từ bò tới, trong miệng phát ra tiếng “khúc khích”.

- Hu hu không được tới! - Diệc Tâm Đồng lắc đầu một cái, sợ đến trợn to mắt, khóe mắt đã tràn ra vài giọt nước mắt.

- Bùm ~ - Một tiếng súng vang lên, làm người trong phòng kinh sợ.

Đạn bắn thủng cơ thể con rắn, vốn là con rắn còn rõ như ban ngày, “xoạt” một tiếng chui xuống đáy giường, máu tươi đầy đất.

Mạc Duy Dương và Diệc Tâm Đồng cùng nhìn ra hướng cửa, phát hiện người tới là thuộc hạ của Mạc Duy Dương.

Thuộc hạ cất súng xong, kính cẩn nói:

- Xin lỗi tổng giám đốc, để cho anh bị sợ hãi!

Mạc Duy Dương đưa tay vịn chân bàn, khoát khoát tay, hỏi:

- Dư Uy đâu?

- Chạy! – Thuộc hạ cúi đầu đáp.

- Đáng chết! Sao có thể để cho hắn chạy, phái người đi bắt hắn cho tôi! - Mạc Duy Dương lướt qua khóe miệng một cái, tức giận mà ra lệnh.

Áp bức và lẳng nhục hôm nay anh chịu, anh nhất định phải đòi lại, Dư Uy, chờ đó!

Thuộc hạ giúp Diệc Tâm Đồng cởi dây, sau đó nhìn thấy mu bàn tay Mạc Duy Dương bị máu tươi nhuộm đỏ.

- Tổng giám đốc, anh không thoải mái ở đâu? – Thuộc hạ ôm Diệc Tâm Đồng xuống giường, đi tới bên cạnh anh hỏi.

- Tôi không sao, về trước rồi nói! - Cả người anh bắt lực chống đỡ cơ thể nói.

Thuộc hạ để Diệc Tâm Đồng xuống, sau đó tới đỡ Mạc Duy Dương, Diệc Tâm Đồng lo lắng cầm lấy cánh tay anh, cặp mắt tràn ngập lo lắng, cắn môi kêu lên:

- Mạc thiếu gia!

Anh cười khổ nói:

- Không có việc gì! Không cần lo lắng!

Làm sao cô có thể không lo lắng cho anh, tay của anh chảy thật nhiều máu, hơn nữa sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy.

Mạc Duy Dương cố ý gọi thuộc hạ giữ Diệc Tâm Đồng, sau đó nằm trên giường, rất khó chịu mà lăn lộn.

- Tổng giám đốc bị bỏ thuốc rồi, có cần phải tìm phụ nữ giúp anh ấy giải quyết không?

- Trước hết giúp tổng giám đốc rửa sạch vết thương đã, nhưng. . . . thuốc trên miệng vết thương và thuốc cho cơ thể không thoải mái không thể cùng uống, sợ có tác dụng phụ, có cần tìm phụ nữ tới đây không?

Mấy người thuộc hạ đang bàn luận phương pháp giải quyết.

75. Chương 75: Tồn Thương Cơ Thể

Diệp Tâm Đồng quanh quẩn ngoài cửa đầy sốt ruột, lo lắng, cũng không biết tình huống bên trong thế nào.

Giơ tay lên đang muốn gõ cửa, cửa bị đẩy ra, thuộc hạ nhìn cô một cái, trên mặt biểu hiện sự sững sốt:

- Tiểu thư còn chưa đi nghỉ ngơi sao?

Diệp Tâm Đồng cắn môi, tầm mắt nhìn vào trong khe cửa, vừa đứng nhìn thấy một cánh tay từ trên giường buông xuống, tay đã thay băng, máu nhuộm đỏ dải băng.

- Mạc thiếu gia sao rồi?

Thuộc hạ quay đầu lại nhìn Mạc Duy Dương trong phòng, có chút xấu hổ ho khan nói:

- Mạc thiếu gia. rất tốt, ngài ấy cần nghỉ ngơi, cho nên xin tiểu thư cũng trở về phòng nghỉ ngơi đi, ở đây giao cho chúng tôi là được!

Rõ ràng Diệp Tâm Đồng thấy trong mắt thuộc hạ có ý kiêng dè, càng thêm khẳng định Mạc Duy Dương hoàn toàn không tốt.

- Người không tốt phải không? Anh cho tôi vào thăm một chút. - Cô không chờ thuộc hạ mở miệng đã đẩy anh ta ra, đi thẳng vào trong phòng.

Các thuộc hạ đang giúp Mạc Duy Dương khử trùng miệng vết thương dừng lại toàn bộ động tác, mặt kinh ngạc nhìn cô.

Diệp Tâm Đồng không để ý khác thường trong đôi mắt của bọn họ, tới gần bên cạnh giường.

- Mạc thiếu gia! - Cô nằm nhòai người tới trên giường, tay không cẩn thận chạm phải cơ thể anh, da thịt nóng đến dọa người. Cô quay đầu hỏi thuộc hạ của anh - Có phải người bị phát sốt rồi không? Các anh mau đưa người tới bệnh viện đi! Cũng đã bị thương đến vậy, không thể lại để có chuyện nữa! *****

Toàn bộ các thuộc hạ cúi đầu, không nói tiếng nào nhìn chằm chằm mặt đất.

Trên giường Mạc Duy Dương cử động môi tái nhợt, phát tay ý bảo toàn bộ thuộc hạ lui ra ngoài.

- Này, các anh rời khỏi đây làm gì, trở lại đi! Mạc thiếu gia. - Cô xoay người phát hiện anh đã chống cơ thể lên, ngồi dậy.

- Người. sao lại bảo tất cả bọn họ rời đi vậy?

- Tôi không sao, em quay về phòng đi! - Anh thở ra một hơi, hơi thở ra đều rất nóng, áo sơ mi dính vào ngực nhấp nhô bất ổn đã ướt một mảnh, ngay cả cái trán rộng cũng toàn là mồ hôi.

- Nhưng. xem ra người cũng không tốt đấy! Đến bệnh viện. A! - Cổ tay của cô đột nhiên bị anh dùng lực giữ chặt, cô sợ hết hồn, còn khuôn mặt anh thì âm u nhìn cô.

- Đi ra ngoài! - Anh gần như hét lên một tiếng, tay đâm vào giường lớn. Tiếng hét bất ngờ làm cô giật nảy cả người.

- Người làm sao vậy? Rốt cuộc có chỗ nào không khỏe? - Cô bị giật mình. Cô rất ít khi nhìn thấy anh biểu lộ ra sắc mặt như vậy. Cô vươn tay muốn chạm vào tay của anh, vẫn chưa chạm tới đã bị anh đẩy xuống giường.

- Nghe không hiểu thật sao? Muốn ở lại như vậy sao?

- Em. - Cô vô tội ngẩng đầu đối diện đôi mắt đầy tơ máu của anh, bả vai không tự chủ được run lên, mặt nhỏ tràn đầy bi thương.

Một cánh tay Mạc Duy Dương níu lấy áo sơ mi ở ngực, trong cơ thể nóng như lửa đốt, nếu cô gái trước mắt thật sự không rời đi, anh rất lo lắng mình không khống chế được, sẽ đè cô ra trên mặt đất, đáng chết! Lý trí nhắc nhở anh, không thể làm ra chuyện khiến ình hối hận.

Hồi lâu cũng không nghe được động tĩnh gì, vốn cho rằng anh lại muốn hét lên với cô, kết quả lại nhìn thấy anh nhấc chân xuống giường, đi vào phòng tắm.

Diệp Tâm Đồng từ dưới đất bò dậy, đi theo phía sau của anh, nhắc nhở:

- Mạc thiếu gia người bị thương, không thể tắm!

- Đụng. - Tiếng đóng cửa cắt đứt lời nói của cô.

“Ào ào” - tiếng nước chảy từ trong phòng tắm truyền đến, Diệp Tâm Đồng lo lắng cắn chặt cánh môi.

Hai chân Mạc Duy Dương quỳ gối trên sàn nhà trong phòng tắm, trên mặt đều là khổ sở, vẻ mặt sống không bằng chết, môi mỏng khô gợt đã tái nhợt không còn sức lực, trở nên yếu ớt. Vòi hoa sen bị ném trên mặt đất, nước chảy tràn đầy sàn, quần dài màu đen ngâm trong nước, siết chặt quanh chân thon dài và thẳng tắp, gợi cảm của anh.

76. Chương 76: Xảy Ra Chuyện

- Mạc thiếu gia! - Diệp Tâm Đồng lo lắng gõ cửa phòng tắm, anh cũng đã vào đó sắp hai giờ rồi, nếu không ra sợ sẽ có chuyện.

Mạc Duy Dương xoay vòi hoa sen về phía toàn thân mình, khô nóng đã lan rộng cả người, vật phía dưới vì tác dụng của thuốc mà căng đến khó chịu, không phải dùng nước lạnh là có thể giải quyết vấn đề. Ngón tay thon dài xuyên vào trong tóc đen, ngứa đầu tựa vào vách tường, thở dốc như sấm, đầu ngón tay càng không ngừng xé rách quần áo trên người, hai chân giãy giụa lung tung trên mặt sàn trơn trượt.

Anh không lên tiếng, cô càng lo lắng.

- Mạc thiếu gia. người mở cửa có được không?

- A! - Một tiếng hét dọa người từ trong phòng tắm truyền đến, ngay sau đó là tiếng đập đồ.

- Mạc thiếu gia! Mạc thiếu gia! ! - Diệp Tâm Đồng ở bên ngoài gấp gáp la to, hai tay dùng sức đập cửa phòng tắm.

- Rầm! - Cửa phòng tắm mở ra, cả thân người anh ướt đẫm nhếch nhác, đáng vẻ đáng sợ ngẩng đầu nhìn cô quát - Cút, không muốn có chuyện thì cút ra ngoài cho tôi!

Ánh mắt Diệp Tâm Đồng đưa xuống, không cẩn thận nhìn thấy trong áo sơ mi mở rộng của anh lộ ra mấy dấu tay màu đỏ bắt mắt, cho thấy đây rõ ràng là tự anh làm, cô lo lắng nuốt nước miếng một cái, sợ hãi xoay người chạy ra khỏi phòng.

Nghe được tiếng đóng cửa, toàn thân Mạc Duy Dương mềm nhũn ngã về lại trên sàn nhà trong phòng tắm, ra sức đập đồ để phát tiết đau đớn trên người.

Diệp Tâm Đồng ngủ dậy sớm, rón ra rón rén xuống giường, đi tới phòng của anh. Cả người dán trên cửa, lén nghe động tĩnh bên trong.

Còn Mạc Duy Dương thì ở phòng tắm cả một đêm, tới bây giờ mới từ từ tỉnh lại. Chuông điện thoại di động đáng ghét từ hướng phòng ngủ truyền đến, anh khẽ nguyên rửa một tiếng, đứng dậy ra khỏi phòng tắm.

Màn hình điện thoại hiện lên từ Mạc Vi Phẩm, anh cau mày nhấn nút nghe.

Không đợi anh mở miệng, bên đầu kia điện thoại đã truyền tới tiếng mắng của Mạc Vi Phẩm:

- Xem mày đã làm chuyện tốt gì! Sắp phải đính hôn, lại có thể làm ra những thứ chuyện hư hỏng này cho tao, tối nay chuyển về biệt thự cho đến khi đính hôn xong!

- Tích! - Một âm thanh kết thúc cuộc nói chuyện, có thể thấy được Mạc Vi Phẩm tức giận bao nhiêu, đoán chừng chuyện xảy ra ở sông bạc dưới mặt đất hôm qua đã bị cho lên báo rồi!

- Đáng chết! - Anh ném điện thoại một cái, đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, nhặt điện thoại trên đất lên phân phó với người ở đầu kia điện thoại - Tìm công ty sáng nay đăng báo về tin tức tối hôm qua, khiến cho hắn bắt đầu nghỉ ngơi từ ngày mai d.iễn đ.àn l.ê q.úy đ.ôn!

Diệp Tâm Đồng còn đang nghi ngờ sao không có động tĩnh gì, chẳng lẽ anh ấy còn chưa rời giường? Đang chuẩn bị đi, cửa phòng đột nhiên mở ra, cô sơ sẩy một cái, cơ thể lao về phía trước, trực tiếp ngã vào trong một vòng tay ấm áp.

Cô lúng túng ngẩng đầu cười nói:

- Người đã tỉnh?

Anh nhéo mày nhìn cô trong ngực, bàn tay ôm chặt hông của cô, hỏi:

- Sáng sớm lên lút ở phòng tôi làm gì? Không có gì làm sao?

Anh nhìn cô một cái, mím môi mỏng tối hôm qua đã bị xuất, sắc mặt nhìn qua vẫn còn có chút tái nhợt, khẽ đẩy cô ra, nói:

- Hiện tôi sẽ về biệt thự của nhà họ Mạc, sẽ nghỉ ngơi ở đó một tuần cho đến khi lễ đính hôn kết thúc. t.ruyện của d.iễn đ.àn l.ê q.úy đ.ôn Một mình em ở nhà, chú ý đóng kín cửa, còn nữa, mỗi ngày sau giờ tan học về đến nhà thì gửi cho tôi một tin nhắn!

Anh nói xong, đi thẳng xuống lầu.

Cô cũng sờ, hồi lâu mới phản ứng kịp, anh muốn về nhà ở?

- Mạc thiếu gia, tại sao? - Tại sao lại muốn quay về biệt thự của nhà họ Mạc? Chẳng lẽ anh muốn ở cùng với Mộ Dung Tuyết?

Anh cầm lấy bữa ăn sáng, mắt chớp một cái cũng không nhìn thẳng cô:

- Lấy đâu ra nhiều tại sao vậy? Ăn điểm tâm.

Anh rõ ràng không muốn cho cô biết quá nhiều, chỉ chỉ bánh quẩy trước mặt cô.

Diệp Tâm Đồng cắn môi, cảm giác mình hỏi một vấn đề rất ngu ngốc, cúi đầu im lặng gặm bữa ăn sáng, thỉnh thoảng lại nhìn lên anh một cái!

Còn anh tinh thần ổn định ăn bữa sáng, trước đó cũng không quên nhắc nhở cô lần nữa, bảo cô trong khoảng thời gian này phải về nhà sớm, không cho phép về muộn.

Diệp Tâm Đồng có lúc cảm thấy, so với cha cô anh còn phiền hơn!

77. Chương 77: Ít Làm Phiền Tôi

Lục Hạo Nam ngồi trên ghế sa lon trong phòng làm việc của Mạc Duy Dương. Hai chân bắt chéo, cầm một quyển tạp chí lên, tùy tiện lật mấy cái, nhìn về người đàn ông phía sau bàn làm việc, đột nhiên cười nói:

- Dương, nghe nói cậu bị bỏ thuốc hả? Tối qua một mẻ cả đêm, hôm nay còn có thể ngồi ở đây, thật sự là kỳ tích đó!

Tay Mạc Duy Dương đang ký tài liệu tạm ngừng, ngẩng đầu nhìn cậu ta chằm chằm:

- Có thể rảnh rỗi ngồi đây tán gẫu, còn không bằng trở về cục của cậu!

Lục Hạo Nam nhếch môi, có chút nhàm chán nói:

- Trong cục có gì tốt, tất cả đều là đàn ông siêu què mùa, không giống như ở đây, từ sảnh đến văn phòng toàn là mỹ nữ!

Anh vừa mới nói xong, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Mộ Dung Tuyết cầm tài liệu đi vào.

Lục Hạo Nam và Mạc Duy Dương đồng thời nhìn về phía cô, Lục Hạo Nam cả lơ phất phơ cười nói:

- Trừ vị này!

- Cái gì? Lục Hạo Nam anh đang nói gì? - Mộ Dung Tuyết dùng mắt to của cô liếc xéo anh, cười bỉ ổi như vậy, nhất định không có chuyện tốt.

- Không có gì! - Anh làm bộ gờm cổ tay lên nhìn đồng hồ kim cương, kêu lên - Đến giờ tuần tra buổi chiều, không quấy rầy hai người thân mật!

Mộ Dung Tuyết đem tài liệu trên tay nhét vào người anh, chống nạnh mắng:

- Lục Hạo Nam, phiền anh đi nhanh lên!

- Nóng lòng như thế à? Haiza! Anh lập tức đi ngay! Nán lại nếu người ta chưa thỏa mãn dục vọng thì anh phải gặp họa rồi! - Lục Hạo Nam đứng dậy lướt qua cô đi về phía cửa. Lúc đóng cửa, không quên nói với Mạc Duy Dương - Cho nhiều người để ý Dư Uy, tránh cho hắn tới can thiệp lễ đính hôn của cậu

- Yên tâm, ngày diễn ra lễ đính hôn mọi người ra vào phải qua kiểm tra an toàn! - Mạc Duy Dương đối với chuyện ngày cũng không có gì không yên lòng.

- Vậy thì tốt, chúc hai người đính hôn vui vẻ! - Lục Hạo Nam cười, giúp bọn họ đóng cửa phòng làm việc lại.

- Làm em tức chết mất! - Hai tay Mộ Dung Tuyết ôm ngực mắng.

Mạc Duy Dương nhìn cô một cái, không chút để ý hỏi:

- Câu này của cô, tôi có thể lý giải là cô cũng không muốn đính hôn với tôi?

Mộ Dung Tuyết buông hai tay ra vây quanh trước ngực hừ lạnh nói:

- Những lời này phải là em hỏi anh mới phải! Đừng tưởng rằng em không biết anh đang nghĩ cái gì!!

- Để mấy lời buồn bực ở trong lòng là tốt rồi! - Đầu anh cũng không ngẩng lên nói.

Mộ Dung Tuyết giận đến hung dữ trừng mắt liếc anh một cái, sau đó sập cửa rồi đi.

Mỗi ngày Diệc Tâm Đồng tan học đều về nhà đúng giờ, sau khi về nhà lấy điện thoại trong túi gửi cho anh một tin nhắn: “Em về nhà rồi!”

Sau đó cất điện thoại, xuống phòng khách, mà lúc này, nữ giúp việc đã bưng bữa ăn tối lên bàn, Diệc Tâm Đồng rửa tay xong một mình ngoan ngoãn tới bàn ăn.

Mỗi ngày Diệc Tâm Đồng đều như đếm thời gian qua ngày, trong lòng cô rất rõ ràng, cho dù bản thân có không muốn Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết đính hôn bao nhiêu, thì nên xảy ra vẫn phải xảy ra. Mà bỏ mặc ngày đính hôn ngày một gần tới, cô cũng bắt đầu trở nên bận bịu, thi diễn thuyết, diễn văn nghệ ở đại học cô đều đăng ký tham gia

Trong đại học, bạn tốt nhất chính là Quan Hi, kể từ khi cô ấy đi Hy Lạp, cô vẫn thường nhớ tới Quan Hi, nhớ tới những ngày chơi đùa vui vẻ với Quan Hi. Điện thoại Quan Hi vẫn luôn trong trạng thái tắt máy, nên bây giờ cô đã hoàn toàn mất liên lạc với Quan Hi, nói không đau khổ, đó là giả!

Còn Mạc Duy Dương trong khoảng thời gian luôn bận rộn chuyện công ty và đính hôn, rất ít khi gọi điện thoại cho cô, một mặt là muốn để cô học tập tốt, mặt khác là không muốn làm ình phân tâm, anh sợ nghe thấy tiếng của cô sẽ không nhịn được mà muốn gặp cô. Bọn họ chia tay đã năm ngày rồi, cách ngày đính hôn chỉ còn có hai ngày.

Anh thật vất vả mới phê duyệt xong từng công văn, đưa tay day day cái trán đau nhức, điện thoại di động đặt trên bàn làm việc cá nhân đột nhiên vang lên.

78. Chương 78: Xảy Ra Chút Chuyện

Anh thật vất vả mới phê duyệt xong từng công văn, đưa tay day day cái trán đau nhức, điện thoại di động đặt trên bàn làm việc cá nhân đột nhiên vang lên.

Cúi đầu lại thấy là do cô gọi tới, khóe miệng không tự chủ gương lên, giọng nói tràn đầy vui vẻ:

- Chuyện gì?

- Mạc thiếu gia, tối mai trong lớp em có một hoạt động, có thể sẽ rất khuya mới về nhà, cho nên. – Cô ngập ngừng nói.

Anh vừa nghe, khóe miệng khẽ hạ thấp, nha đầu vừa gọi điện đã nói chuyện trường học, khiến cho anh cảm thấy hơi thất vọng.

- Sau khi hoạt động kết thúc, gọi quản gia đợi bên ngoài trường học đón em! Còn ngày diễn ra bữa tiệc đính hôn sau đó, tám giờ sáng đến nơi tổ chức trước! - Một tay của anh gõ bàn làm việc, nhẹ giọng dặn dò.

- Được! - Cô cắn môi, đang chuẩn bị cúp điện thoại, giọng nói trầm thấp từ tính của anh ở đầu kia vang lên lần nữa - Gần đây tôi có chút bận rộn, không có cách nào bận tâm đến em, tiệc đính hôn ngày đó tương đối nhiều người, tự mình chăm sóc bản thân nhiều hơn! Đi ngủ sớm chút đi cập nhật chương mới nhanh nhất!

Diệp Tâm Đồng cúp điện thoại, nằm trên giường, làm sao cũng không ngủ được. Suy nghĩ cứ dừng lại ở câu nói không có cách nào bận tâm đến cô kia. Tiệc đính hôn thì anh nên bận tâm chính là vị hôn thê, cũng không phải cô, cô nhiều lắm cũng chỉ là một trong những vị khách được anh mời đến buổi tiệc.

Hoạt động diễn ra đến rất khuya mới dần kết thúc, rất nhiều người cùng chuẩn bị ra ngoài ăn khuya, còn Diệp Tâm Đồng chuẩn bị trở lại chỗ của mình lấy túi về nhà. Đúng lúc đó điện thoại bỏ trong túi vang lên, cô xem thấy là điện thoại quản gia gọi tới, đoán chừng là hỏi cô tan giờ học chưa.

- Quản gia.

-Tiểu thư, thật xin lỗi, nhà tôi xảy ra chút chuyện, bây giờ tôi đang ở cổng đại học của cô, lúc nào các cô tan học thì tôi chờ cô ở cổng! - Quản gia có phần sốt ruột nói.

Diệp Tâm Đồng vừa nghe gia đình ông ấy xảy ra chuyện, vội vàng khuyên:

- Quản gia vậy ông về nhà trước đi! Tôi ở lại đi xe bạn học về nhà là được rồi!

Quản gia vừa nghe, trong lòng lộ vẻ hơi xúc động, nhưng nghĩ tới mệnh lệnh ông chủ ra cho, ông lại e sợ:

- Tiểu thư như vậy không ổn, nếu như bị Mạc thiếu gia biết, phỏng chừng chén cơm của tôi cũng không giữ được nữa!

- Quản gia, ông không phải lo lắng chuyện này, về nhà vẫn quan trọng hơn, ông không nói cháu không nói, chắc chắn Mạc thiếu gia sẽ không biết! - Diệp Tâm Đồng mang túi lên vai, ra khỏi phòng học.

- Chuyện này. - Quản gia còn có chút do dự, nhưng nghĩ tới chuyện trong nhà, ông lại dao động – Xin cảm ơn tiểu thư!

- Không cần khách sáo! - Diệp Tâm Đồng cười nói.

Cất điện thoại xong, cô đang lo lắng trở về biệt thự như thế nào thì đột nhiên có một bóng người đi tới trước mặt cô cười nói:

- Đồng Đồng, muốn cùng ăn khuya không?

Cô vội từ chối:

- Không cần đâu Xảo Xảo, tớ còn phải về nhà!

Lăng Xảo Xảo thấy cô muốn bỏ đi, vội níu tay của cô lại, nói:

- Tớ có xe, tớ đưa cậu về! Đã trễ thế này, một mình cậu về nhà rất nguy hiểm đó!

Cô tò mò hỏi:

- Không phải cậu đi ăn khuya với mọi người sao? Nếu như cậu lo lắng cho sự an toàn của tớ thì cảm ơn cậu. Tự tớ đi nhờ xe về là được!

- Đừng khách sáo như vậy, đi thôi! - Lăng Xảo Xảo không nói gì kéo cô đi về phía xe của cô ta.

Diệp Tâm Đồng nghĩ dù sao muộn rồi, đi nhờ xe rất khó khăn, cũng không suy nghĩ nhiều, đi theo phía sau của cô ta, nói cảm ơn:

- Xảo Xảo cảm ơn cậu!

Lăng Xảo Xảo giúp cô mở cửa xe, để cô đi vào.

- Không khách sáo! - Cô nhếch môi cười nói.

Diệp Tâm Đồng ghé đầu vào cửa sổ xe, ý thức được hướng đi của xe khác với đường quay về biệt thự, vội vàng xoay người nói với Lăng Xảo Xảo:

- Xảo Xảo, sai hướng rồi!

Lăng Xảo Xảo quay mặt sang cười nói:

- Không thành vấn đề, cậu phải tin tưởng lái xe của tớ!

Diệp Tâm Đồng chú ý tới nụ cười trên mặt Lăng Xảo Xảo, có loại quỷ dị không nói được. Cô cho rằng mình quá nhạy cảm. Mặc dù quan hệ giữa Lăng Xảo Xảo và cô không tính là quá tốt, nhưng ít ra cũng không hại cô chứ ?

79. Chương 79: Sau Khi Ngất Xỉu

Nhưng rõ ràng ý thức đề phòng của cô còn chưa đủ mạnh, Lăng Xảo Xảo lại bảo lái xe đưa các cô đến một cái ngõ hẻm nhỏ tối đen, cô mới chú ý rằng tất cả đều không bình thường.

- Xảo Xảo, cậu dẫn tớ tới nơi này làm gì? - Phản ứng đầu tiên của cô là muốn xuống xe, nhưng hai tay bị Lăng Xảo Xảo đè lại, cô hoảng hốt kêu lên – Làm phiền dừng xe, tôi muốn xuống!

Trong nháy mắt mặt của Lăng Xảo Xảo trở nên âm hiểm, lấy khăn mặt ở sau lưng ra bịt miệng cô lại. Trong lúc giây giụa, cô trợn tròn mắt nhìn thấy trên mặt Lăng Xảo Xảo hiện ra nụ cười đạt được ý xấu. Trong tích tắc mọi thứ trước mắt trở nên rất mơ hồ, trước lúc ngất đi, cô nhớ ngày mai sẽ là tiệc đính hôn của Mạc thiếu gia, cô không thể vắng mặt.

Mạc Duy Dương tắm xong, cầm lấy điện thoại di động trên giường, theo thói quen kiểm tra tin nhắn, nhưng làm anh cảm thấy ngoài ý là hôm nay đã trễ thế này mà còn chưa nhận được tin nhắn của nha đầu kia.

- Diệp Tâm Đồng về đến nhà chưa? – Anh hỏi quản gia.

Trong lòng quản gia kinh sợ, có chút khó hiểu chột dạ. Bây giờ ông đang ở nhà, hoàn toàn không biết gì về tình hình của Diệp Tâm Đồng, nhớ cô đã bảo đảm với ông cô sẽ đi nhờ xe bạn học trở về biệt thự, ông nghĩ tiểu thư chắc đã về đến nhà rồi! Liền nói dối:

- Mạc thiếu gia, tiểu thư đã đi ngủ rồi!

Mạc Duy Dương nhú nhú mây, ngủ sớm như vậy sao? Cũng trách anh đã bảo cô đến nơi trước tám giờ sáng, chắc hẳn là cô sợ ngủ quên nên mới đi ngủ sớm! Vừa nghĩ như thế, anh liền yên tâm.

Đầu rất nặng rất khó chịu, Diệc Tâm Đồng cảm giác đỉnh đầu và cơ thể đều đang lắc lư, mà cô thì bị nhét trong một cái bao đen to, giờ khắc này cô đang ở trên một chiếc xe.

Trên xe? Bây giờ cô đang ở đâu?

Cảm giác xe đột nhiên ngừng lại, một bàn tay sờ soạng qua lại trên người cô, sau đó cô bị người ta ôm từ trên xe xuống, ngay lập tức bên tai truyền tới cuộc đối thoại của hai người.

- Tôi muốn kiểm nghiệm chất lượng hàng!

- Được!

- Sột soạt. – Miệng bao đen trên đỉnh đầu bị vạch ra, một tia sáng từ bên ngoài chiếu vào, cô ngẩng đầu nhìn thấy một nhóm người đang nhìn cô chằm chằm. Một người trong đó có bộ dạng cực kỳ giống má mì nhà chứa (tương tự kỹ viện), khom lưng cầm giữ chặt mặt của cô một cái, môi đỏ mọng nhếch lên, hài lòng gật đầu một cái – Hàng đưa tới lần này so với hàng trước đây được hơn, nếu như ngoan ngoan, càng tốt! Người đầu, dẫn cô ta vào!

Cô chưa kịp phản ứng xem chuyện gì xảy ra, một người đàn ông dáng dấp to con một tay bế cô lên, cô bị dọa sợ đến thét ra tiếng chói tai, hai chân ra sức đá đối phương, hoảng hốt kêu lên:

- Buông tôi ra! Các người là ai? Buông tôi. ra! Á.

Cô bị ném ở giữa một đám phụ nữ, nhếch nhác bò dậy, bốn phía đều là phụ nữ, cô bị mắc ở giữa, dáng vẻ non nớt, nhỏ nhắn.

Diệc Tâm Đồng run rẩy hai vai, lo lắng cắn môi, nơi này là nơi nào? Tại sao lại có nhiều phụ nữ như vậy, lại còn hàng trong miệng bọn họ là chỉ cài gì? Chẳng lẽ cô bị bán sao? Cô hoảng sợ, lo lắng vòng chặt cánh tay của mình, nước từ hốc mắt tràn ra ngoài.

Diệc Tâm Đồng và một đám phụ nữ bị giam trong một cái phòng, cả đêm cô đều không ngủ. Máy người phụ nữ bên cạnh không phát ra tiếng mê sảng thì cũng là tiếng ngáy ngủ, làm cho cô chỉ có thể nhắm mắt tựa vào vách tường, suy nghĩ vài vấn đề.

Buổi sáng vừa đến, những người bị giam trong phòng đều có vẻ bất an, Diệc Tâm Đồng cũng cảm thấy rất hoảng sợ. Cửa lớn bị mở ra, người đàn bà giống má mì dẫn một đám đàn ông đi vào. Bà ta phân phó với thuộc hạ sau lưng mình:

- Cho mỗi người uống một viên!

Diệc Tâm Đồng mơ hồ cảm thấy ăn thứ kia sẽ đánh mất lý trí, nên cô liều mạng giãy giụa, không muốn uống thuốc, nhưng hai tay bị người đàn ông vạm vỡ giữ chặt, cầm bị giữ, một viên thuốc rất nhỏ được nhét vào trong miệng cô, bàn tay vừa thả, cổ họng cô buồn nôn một hồi, nuốt thuốc vào.

80. Chương 80: Phát Sinh Biến Cố

Bảy giờ sáng, biệt thự nhà họ Mạc nghênh đón lễ đính hôn long trọng. Thảm dài màu đỏ bày khắp tất cả mọi nơi, người làm đang bận rộn ra ra vào vào biệt thự có diện tích mấy vạn mét vuông, trong tay bưng khay đựng trái cây và ly rượu, tới bày biện ly và đĩa trên bàn tiệc màu đỏ. Tất cả người làm đều thống nhất mặc đồ màu đen trắng.

Lúc này Mạc Duy Dương đang đứng ở tầng cao nhất của biệt thự, mặc tây trang màu đen, một chân dựa vào góc tường, khom lưng dùng ngón tay thon dài mở màn hình điện thoại ra, nhấn số điện thoại của Diệc Tâm Đồng, vẫn như vậy, đều là trạng thái tắt máy.

Anh phải tin tưởng lời nói của quản gia, cất điện thoại, nhét vào trong túi quần tây, rời khỏi sân thượng.

Còn bên kia, Mộ Dung Tuyết đang trang điểm mím môi, trên mặt không có một chút vui sướng vì đính hôn, ngược lại tầm mắt vẫn nhìn một nơi nào đó.

Sáng sớm Lục Hạo Nam đã đến biệt thự của nhà họ Mạc, bây giờ đang trốn trong phòng của Mạc Duy Dương thưởng thức rượu vang. Mạc Duy Dương từ nhà vệ sinh ra ngoài, nhìn anh một cái:

- Cậu thật đúng là không khách khí!

- Đính hôn chỉ có một lần, đương nhiên là phải lựa gặt cậu một khoản thật khá! – Lục Hạo Nam để ly rượu xuống cười nói.

- Tùy cậu! – Anh lại lấy điện thoại ra nhìn lần nữa, vẫn không có tin tức sao?

- Cũng đã đến thời điểm này, còn nhớ thương giai nhân phần hồng của cậu sao? – Anh hài hước liếc nhìn Mạc Duy Dương vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại di động.

- Đi thôi! Lễ đính hôn sắp bắt đầu rồi! – Anh không để ý sự trêu ghẹo của Lục Hạo Nam, bỏ điện thoại vào trong túi quần, ra khỏi phòng ngủ

Lục Hạo Nam đứng dậy, cười đuổi theo.

Hộp đêm Mị Ảnh, đám người hỗn độn dưới sân khấu, tụ tập các lão già béo phì, đàn ông háo sắc, những người này đều là người có tiền thường vào hộp đêm, muốn tìm người tình một đêm, bao nuôi vợ bé.

Mà nơi càng được người ta chờ mong nhất chính là khu bán đấu giá phụ nữ, kẻ thét giá cao nhất sẽ thắng được người đẹp.

Diệc Tâm Đồng và mấy người phụ nữ khác bị tách ra đưa vào từng căn phòng. Cô bị đẩy vào một căn phòng, trên cửa có khóa. Cô dùng sức đập cửa, hét lớn:

- Mở cửa, thả tôi ra ngoài!

Nhưng trả lời cô cũng chỉ là:

- Cho tao yên tĩnh chút đi, bằng không mày sẽ thấy!

Cơ thể dán vào cửa của cô trượt xuống ngồi trên mặt đất, vòng hai cánh tay lại khóc nói:

- Mạc thiếu gia, cứu em!

Cô khóc đến nằm sấp trên mặt đất, mà trong cơ thể thì thỉnh thoảng dâng lên một luồng nhiệt, cô khó chịu phát run.

Người đàn bà giống má mì cố ý đem tăng thêm liều lượng thuốc, để họ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. Chỉ sợ họ bị chọn trúng, lúc hầu hạ khách thì phản kháng hoặc chạy trốn, cho các cô uống loại thuốc mãnh liệt này, cho dù không muốn, cũng sẽ bởi vì thuốc mà cam tâm tình nguyện cùng những tên đàn ông kia hoan ái.

Chín giờ sáng, khách mời đã lần lượt đến tiệc chiêu đãi ở biệt thự nhà họ Mạc. Vô số ký giả, phóng viên giữ ở ngoài cổng lớn, muốn bộ phong tước ảnh (đuổi gió bắt bóng) được chút gì đó! Nhưng đều bị người làm của nhà họ Mạc chặn ngoài cổng.

Các ký giả đứng ngoài cổng quạt át, trên cổ đeo máy chụp hình, tầm mắt nhìn xung quanh, tất cả đều muốn chụp hình nhân vật nam chính hoặc nữ chính của hôm nay.

Tầm mắt Mạc Duy Dương tìm tòi trong đám người xung quanh, cũng không thấy bóng dáng của Diệc Tâm Đồng, nha đầu kia thật sự không tới?

Anh xoay người đang chuẩn bị rời khỏi đám người, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên. Mắt anh sáng lên, sau khi nhìn hiển thị tên người gọi, mặt hơi khó chịu, lại là quản gia gọi tới!

- Mạc thiếu gia! Thật sự xin lỗi! Tôi... thật sự xin lỗi... người! – Quản gia đã khóc không thành tiếng.
- Chuyện gì? – Mạc Duy Dương nhíu lông mày hỏi.
- Tiểu thư mất tích, tối qua cả đêm cô ấy không về, hôm nay cũng không đến trường học!
- Cái gì? Đáng chết, không phải ông nói tối qua cô ấy ngủ rồi sao? – Mặt của Mạc Duy Dương trong nháy mắt trầm xuống.

81. Chương 81: Chơi Trò Mất Tích

- Mạc thiếu gia, tối qua vì trong nhà tôi xảy ra chút chuyện, nên tôi đã về nhà, tiểu thư đảm bảo với tôi sẽ đi xe bạn học về, tôi mới... Thật sự xin lỗi Mạc thiếu gia, tùy cho người trừng phạt, tôi sẽ từ chức!

Mạc Duy Dương tức giận cúp điện thoại, sau đó lại bấm số thuộc hạ của mình phân phó:

- Lập tức phái người tìm kiếm vị trí của Diệc Tâm Đồng! Nếu có tin tức lập tức cho tôi biết!
- Đáng chết, anh cho rằng cô không muốn tới lễ đính hôn! Lại chơi trò mất tích với anh!

Thấy sắp phải cử hành hôn lễ, mà bên kia vẫn còn chưa đem tin tức về, cả trái tim MẠC Duy Dương bị ném lên thật cao!

Hôm nay vốn nên xuất hiện ở lễ đính hôn của Mạc Duy Dương, nhưng Vũ LẠC Trạch lại cố ý chọn ngày này để bàn bạc, nói chuyện làm ăn. Vì anh đang trốn tránh một vài vấn đề, sợ trong bữa tiệc sẽ gặp Diệc Tâm Đồng, nên đành không thấy mặt cũng không đau lòng, trong lòng anh đang cười nhạo bản thân yếu đuối.

Mà dựa vào sở thích của đối tác, chọn địa điểm bàn bạc ở Mị Ảnh, vì đối phương không hứng thú trên phương diện làm ăn, mà là tìm hoan ái...

Vũ LẠC Trạch đối với cái nơi dơ bẩn này “xin tha lỗi cho kẻ bất tài”, nhưng nếu là yêu cầu của đối phương, anh chỉ có thể bất đắc dĩ chọn một vị trí dưới ngay trước sân khấu. Ngón tay vuốt li để cao, uống một ngụm rượu vang. Có vẻ đối phương tăng cao hăng hái khác thường, luôn không ngừng nói với anh:

- Đợi chụp được một cô nàng xinh đẹp, cùng vui đêm đẹp!

Vũ Lạc Trạch giả tạo ứng phó với hắn, chỉ hy vọng đối phương có thể ký hợp đồng sớm một chút, sau đó anh sẽ bỏ người.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, các cô gái uống thuốc mạnh, được tính trong cơ thể bắt đầu phát tác. Mỗi cô gái trong phòng đều đang chịu đựng hành hạ không có tính người, hộp đêm Mị Ảnh vang lên tiếng vỗ tay như sấm, buổi bán đấu giá chính thức mở màn. Trên màn hình ngay chính giữa sân khấu bắt đầu chuyển thành hình ảnh căn phòng thứ nhất.

Trong phòng một người phụ nữ mặc áo ngủ trong suốt màu đỏ đang nằm trên giường lớn, bộ ngực không có bra che chắn như ẩn như hiện, hai điểm đều lộ ra ngoài.

Đàn ông ở đây chợt cảm thấy miệng lưỡi đắng khô, một thứ dưới thân vì hình ảnh trên màn hình mà cương to, nuốt nước miếng mãnh liệt, tay sờ soạng xuống phía dưới.

Giám đốc Từ ngồi bên cạnh Vũ Lạc Trạch, đôi mắt sắc nheo lại, nhìn chăm chú vào màn hình, chỉ cô gái trên màn hình nói:

- Cô gái này thích hợp làm tình một đêm nhất, anh muốn lên không?

Vũ Lạc Trạch không hứng thú nữa điểm mà liếc cô gái quá mức lẳng lơ trên màn hình, nói thẳng một câu:

- Nếu giám đốc Từ yêu thích, tôi có thể ra thêm chút sức!

Giám đốc Từ cười nở hoa:

- Được được!

Vũ Lạc Trạch nhếch môi, thâm mắng trong lòng: “Sắc lang!”

Màn hình nhanh chóng chuyển sang hình ảnh căn phòng thứ hai. Cũng là một cô gái xinh đẹp gợi cảm đang chịu đựng sự phát tác của được tính. Hai tay xé rách áo ngủ trước ngực, tóc đen dán chặt khuôn mặt hiện đầy mồ hôi của cô gái, hai chân luôn không ngừng giãy giụa trên giường. Uống thuốc kia, dù là ngọc nữ cũng sẽ biến thành dục nữ.

Tổng cộng có mười căn phòng, hình ảnh chín căn phòng lần lượt được phát lên, duy chỉ còn lại một căn phòng đặt ở trung tâm chính không được phát ra, chính vì vậy thu hút người thét giá rất cao.

82. Chương 82: Rất Khó Chịu + Một Số Thông Tin

Chín căn phòng trước mặt nhanh chóng được người khác hết giá chiếm được, cô gái Vũ Lạc Trạch giúp giám đốc Từ chiếm được chính là trong căn phòng thứ nhất. Giám đốc Từ từ vị trí đứng dậy, nói với Vũ Lạc Trạch:

- Tổng giám đốc Từ, tôi đi trước! Chuyện hợp tác ngày mai giải quyết!

Vũ Lạc Trạch cười nói:

- Giám đốc Từ mau đi đi! Không nên làm trễ nãi chính sự!

Giám đốc Từ không hề nghe ra sự châm chọc trong lời nói của anh, vội vui vẻ chạy mất, tất cả tinh thần tập trung trên người mỹ nữ trần trụi, không hề che đậy.

Hiện tại chỉ còn lại người trong căn phòng cuối cùng chưa bị tung video. Người chủ trì cầm mic lên sân khấu nói:

- Tiết mục then chốt tới nay đến rồi! Chín người đẹp mỹ lệ trước đó, tất cả mọi người quá rõ ràng rồi, vị kế tiếp này nhất định có thể làm kinh ngạc bốn phương!

Tay người chủ trì đưa lên về phía màn hình, tầm mắt mọi người di chuyển theo một cái, hình ảnh nhanh chóng chuyển thành phòng của Diệc Tâm Đồng, Diệc Tâm Đồng cũng không biết giờ phút này từng cử động của cô đang bị mắt đàn ông bên ngoài nhìn chăm chăm. t, ruyện của d/iễn đàn lê q/ủy đôn Tay nhỏ xoa bộ ngực phát căng, rất khó chịu. Cô cảm giác toàn thân muốn nổ tung, mà áo ngủ lụa mỏng tăng thêm một chút cảm giác thần bí, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chôn trong gối, khổ sở giương cái miệng nhỏ nhắn.

Cô không giống những cô gái khác, làm ra một vài động tác mê hoặc đàn ông, mà là khổ sở co rúc trên giường lớn. Yên tĩnh làm cho đàn ông muốn nhìn rõ ràng mặt của cô. Đột nhiên cô ngửa đầu, khiến đàn ông dưới sân khấu phát ra một tiếng than sợ hãi, giá tiền bán đấu giá cũng theo đó đi lên như bão tố. . . .

Dưới sân khấu Vũ Lạc Trạch chỉ tùy ý nhìn thoáng qua, nhất thời cả người cứng đờ, là anh xuất hiện ảo giác sao? d*iễn đàn l*ê q,ủy đ.ôn Cô gái trên màn hình sao lại là Diệc Tâm Đồng, hôm nay cô hẳn là phải xuất hiện tại lễ đính hôn của Mạc Duy Dương chứ?

Bên kia, nghi thức đính hôn đang cử hành, khách mời đã ngồi đầy bàn tiệc, Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết đi lên bục đài, Mộ Dung Tuyết nhìn anh một cái, hỏi:

- Anh sao vậy? Sắc mặt không có khí lực?

Khuôn mặt Mạc Duy Dương lạnh lùng, trả lời:

- Không có việc gì!

- Không có việc gì thì cười một cái! – Cô có hàm ý nhìn về bàn tiệc của các trưởng bối, Mạc Duy Dương bắt đầu nâng môi mỉm cười.

Mộ Dung Tuyết cầm lấy chiếc nhẫn kim cương đính hôn đeo lên ngón tay của anh, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, trên khuôn mặt xinh đẹp có phần đỏ ửng.

Về mặt Mạc Duy Dương lạnh nhạt liếc qua khuôn mặt cô, ngón tay lấy một chiếc nhẫn của nữ giới còn dư lại lên, nhìn chăm chăm chiếc nhẫn hồi lâu cũng không thấy phản ứng.

Nét mặt tất cả mọi người quái dị nhìn thẳng anh, Mạc Vi Phẩm tức giận nhìn anh chăm chăm, thẳng nhóc này đang lừa mẹ cái gì? Vũ Phong Nhi lo lắng hỏi:

- Con trai, sao vậy?

Đang lúc tất cả mọi người cho rằng anh sẽ buông ra thì anh nâng một bàn tay của Mộ Dung Tuyết, một chiếc nhẫn màu hồng đeo trên tay của cô.

Dưới bức truyền đến tiếng vỗ tay của các khách mời, Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi cũng thở dài một hơi, Mộ Dung Tuyết mỉm cười hạnh phúc, chỉ có mặt của Mạc Duy Dương có biểu cảm nói không nên lời.

Anh và Mộ Dung Tuyết đang muốn xuống khỏi bậc đài, điện thoại bỏ trong túi quần tây của Mạc Duy Dương đột nhiên vang lên, anh lấy điện thoại ra thì thấy là Vũ Lạc Trạch gọi tới!

Tiểu tử này, anh đính hôn cậu ta không đến, bây giờ gọi điện thoại là để chúc mừng?

- Alô!

- Dương, Diệc Tâm

Đồng bị bán tới hộp đêm Mị Ảnh, tôi thông báo với cậu một tiếng, sẽ không quấy rầy đính hôn của cậu! – Vũ Lạc Trạch liếc nhìn cô gái có hành động hơi quái dị trên màn hình nói.

Sắc mặt Mạc Duy Dương thay đổi, cúp điện thoại, lao xuống bậc đài.

Mộ Dung Tuyết thấy thế vội vàng kêu lên:

- Dương, anh đi đâu vậy?

Mạc Duy Dương đột nhiên bỏ đi, làm Mạc Vi Phẩm không vui, ông nội phân phó người dưới tay mình đi theo anh.

Mạc Duy Dương từ cửa chính đi ra, mà ký giả vẫn canh ở ngoài cổng vừa nhìn thấy anh, toàn bộ lao về phía anh. Một tay anh ngăn cản mic, lấy điện thoại di động ra ra lệnh cho thuộc hạ của mình:

- Ngay lập tức đuổi bọn ký giả đáng ghét này đi!

Anh bỏ lại một câu nói như vậy, gạt bỏ đám người ký giả ra, ngồi vào trong xem BMW của mình, sau đó lái xe phóng nhanh đi.

Giá của Diệc Tâm Đồng đã lên tới 50 vạn, mà giá tiền vẫn còn đang tiếp tục tăng lên. Vũ Lạc Trạch sợ cô bị người khác bắt đi, lập tức lấy giá tiền cao nhất là năm trăm vạn giữ cô cả đêm, số tiền kia bọn hắn tìm Mạc Duy Dương mà đòi.

Mạc Duy Dương chạy tới Mị Ảnh thì hiện trường bán đấu giá đã sạch sẽ, anh vội bấm số điện thoại của Vũ Lạc Trạch, tìm được phòng của Diệc Tâm Đồng.

Đẩy cửa ra, anh bước nhanh đến

- Sao lại thế này? – Anh nhìn Diệc Tâm Đồng trên giường hỏi

Nhìn lại quần áo của cô thì con người của Mạc Duy Dương không tự chủ lộ ra tức giận. Đáng chết, là ai cho cô ăn mặc thành như vậy!

Vũ Lạc Trạch lắc đầu một cái :

- Đoán chừng là bị người ta bán tới nơi này, còn nữa, cô ấy giống như bị bỏ thuốc, nơi này giao cho tôi xử lý, cậu mang cô ấy đi trước đi!

Mạc Duy Dương cảm kích vỗ vỗ bờ vai của anh:

- Cảm ơn!

Anh tự ôm lấy Diệc Tâm Đồng trên giường, sau đó ra khỏi căn phòng

Mạc Duy Dương đặt cô vào trong rồi đóng cửa xe, xoay người lại kêu lên:

- Đồng Đồng!

Đột nhiên Diệc Tâm Đồng bổ nhào tới anh, dọa anh giật mình, hoàn hảo là anh tỉnh mắt đón được cô, để cô ngồi ở trên đùi mình, đưa tay vỗ lưng của cô

Dược tính của Diệc Tâm Đồng phát tác kịch liệt, toàn thân luôn không ngừng run. Cô khó chịu uốn éo người, tay nhỏ sờ loạn trên người anh, hồ ngôn loạn ngữ (nói năng lung tung) nói :

- Mạc thiếu gia, em thật là khó chịu, có phải em sắp chết không! Nóng quá, cứu em...

- Đáng chết! – Mạc Duy Dương khẽ nguyên rửa một tiếng, ngón tay gạt tóc trên gò má cô ra, cúi đầu ấn lên mặt của cô một nụ hôn, trấn an nói – TRước hãy chịu đựng, tôi sẽ đưa em đến bệnh viện!

- Mạc thiếu gia, em rất khó chịu... - ý thức cô yếu ớt mà thở ra, tay theo cổ áo của anh đi vào bên trong. Bàn tay nhỏ bé vuốt lồng ngực rắn chắc của anh, thỏa mãn rên rỉ, than ra tiếng. Cái miệng nhỏ nhắn tiếp cận rồi hôn lên áo sơ mi của anh, động tác vụng về mà cắn nút cài áo sơ mi của anh

Mạc Duy Dương bị cô khiêu khích, trêu chọc khiến cả người nóng ran, một tay đè tay của cô lại, hừ lạnh nói :

- Đồng Đồng, không được nghịch lửa nữa!

Cô nâng đôi mắt mơ màng lên quyến rũ :

- Em nóng quá! Mạc thiếu gia, trên người người hình như mát mẻ hơn!

Đùi của cô ra sức ép đùi của anh, nhìn anh cười quyến rũ một tiếng, đáng vẻ câu hồn lại mê người.

Mạc Duy Dương khẽ nguyên rửa một tiếng, biết cô có loại phản ứng này tất cả đều là vì uống thuốc, nhưng nếu như không giúp cô giải trừ loại thuốc này, sẽ chỉ làm cô sống không bằng chết. Anh là một đấng mày râu có thể nhịn, nhưng lần đầu trải qua tình, muốn cô nhịn như thế nào? Có lẽ là ham muốn chiếm hữu đang tác quái trong lòng, anh đè cô dưới người, hét lớn một tiếng :

- Đồng Đồng, em tra tấn tôi đã đủ lâu, hy vọng em sẽ không hối hận!

Cô cười khúc khích, chủ động hôn lên môi mỏng của anh, dồn dập mà hỗn loạn. Anh giữ chặt một cánh tay của cô, mập mờ cười nói bên tai của cô :

- Từ từ đi, chỗ của em quá nhỏ, đợi cho em nếm mùi đau khổ...

Lời tác giả:

Kế tiếp :

Thân phận chân thật của Diệc Tâm Đồng, mọi người cảm thấy sẽ là cô nhi sao? Hay là...

Khúc mắc giữa tình yêu của Mạc Duy Dương và Diệc Tâm Đồng, cùng với người xen ngang giữa họ là Mộ Dung Tuyết, tình yêu của ba người bọn họ sẽ phát sinh thay đổi như thế nào?

Nam phụ chính văn Lục Hạo Nam, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, các bạn có cảm giác anh ta và người nào đây có chút mập mờ hay không?

Một nam phụ khác là Vũ Lạc Trạch, trong văn anh ta sẽ mang đến tác dụng gì? Sau này sẽ xuất hiện nhiều vai nam phụ và nữ phụ hơn...

Tất cả đều ở trong Satan dụ dỗ, xin tiếp tục theo dõi!

83. Chương 83: Chuẩn Bị Yêu Em

Cô cười khúc khích, chủ động hôn lên môi mỏng của anh, dồn dập mà hỗn độn. Anh giữ chặt một cánh tay của cô, mập mờ cười nói bên tai của cô:

- Từ từ đi, chỗ của em quá nhỏ, đợi cho em nếm mùi đau khổ.

Lý trí của cô bị được tính không chế, hoàn toàn đánh mất năng lực suy nghĩ, cô chỉ biết toàn thân nóng rất là nóng, chỉ có đụng vào cơ thể của anh mới có chút cảm giác mát mẻ.

Cô nóng lòng muốn xua tan cái nóng ran trên người, tay nhỏ sờ loạn khắp nơi, đáng yêu giống như một con mèo nhỏ. Tay anh bắt được bàn tay nhỏ bé của cô, môi phủ trên môi đỏ của cô, xoay qua xoay lại hôn cô cho đến khi môi của cô trở nên sưng đỏ. Tay của anh vuốt môi cô, tiến tới bên tai cô nhẹ giọng hỏi d.ĩễn đ.àn l.ê q.úy đ.ôn:

- Tôi là ai?

Cơ thể của cô cọ xát trong lòng anh, cười diễm lệ nói:

- Mặc thiếu gia! - Hai tay của cô ôm cổ anh, chủ động hôn lên. Môi của anh rất lạnh, cô tham lam mút, mút giống như đang ăn thạch hoa quả.

Anh giữ chặt ót cô, môi chạm đến vành tai của cô, khẽ cười:

- Tôi cực kỳ yêu bộ dạng lúc này của em!

Mạc Duy Dương vừa rời khỏi lễ đính hôn, sắc mặt của cha mẹ Mộ Dung Tuyết cũng theo đó trầm xuống. t.ruyện của d'ĩễn đ.àn l.ê q.úy đ.ôn Hôm nay là ngày đính hôn của con gái và Mạc Duy Dương, có chuyện lớn đi nữa thì cũng không thể bỏ lại con gái họ mà chạy mất. Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi vội nói tốt giúp con trai mình, sắc mặt của cha mẹ Mộ Dung Tuyết mới hơi có chuyển biến tốt hơn.

Mộ Dung Tuyết đã nhắc vấy rời khỏi chỗ trong bàn tiệc, đi vào trong biệt thự.

Cô đã sớm biết Mạc Duy Dương cưới cô cũng không phải là thật lòng, nhưng không ngờ vào tình huống quan trọng như hôm nay mà anh ta lại vứt bỏ một mình cô ở bữa tiệc, cô cảm thấy lòng tự ái, kiêu ngạo của cô bị tổn thương.

- Sẽ không khó chịu, trong lòng nghĩ không thông chứ? - Một âm thanh hài hước vang lên sau lưng cô.

Mộ Dung Tuyết không cần quay đầu lại cũng biết là ai, cô nhanh chóng lau nước mắt trên mặt đi, quay đầu lại nhìn chằm chằm Lục Hạo Nam.

- Lục Hạo Nam, đi bắt Mạc Duy Dương quay lại! - Cô bước nhanh về phía trước, níu lấy áo sơ mi của anh quát.

Lục Hạo Nam gạt tay của cô ra, lắc đầu một cái:

- Em thật sự không phải thực nữ, khó trách Dương lại bỏ rơi em!

- Anh im miệng! - Cô vung tay lên đưa về phía gương mặt tuần tú, động tác của anh cực nhanh một phát nắm lấy cánh tay nhỏ của cô. Tay nhỏ rất mềm mại, nắm thoải mái hơn gấp trăm lần so với khi còn bé.

Anh cười xinh đẹp một tiếng:

- Đừng tìm anh phát giận, nhiều nhất là anh cho em mượn bờ vai để dựa vào thôi!

Mộ Dung Tuyết rút tay của mình về, hừ lạnh nói:

- Anh cứ việc cười nhạo em đi! Dù sao từ nhỏ đến lớn hai người bọn anh đều chỉ biết ức hiếp em!

Cô tức giận đi thẳng lên lầu, hoàn toàn không để ý tới anh.

Lục Hạo Nam đi theo cô lên lầu, đột nhiên cô xoay người nhìn anh chằm chằm:

- Đi theo em làm gì? Chẳng lẽ anh không biết cô nam quả nữ (*) không thể ở chung một phòng sao?

(*) cô nam quả nữ: nam nữ đều còn độc thân (quen quá mà = :)

- Em là quả nữ sao? Hình như em đã đính hôn, là có phụ nữ có chồng chưa cưới, phụ nữ đã lập gia đình! - Lục Hạo Nam cười, còn nét mặt cô như phát điên.

- Bây giờ tâm tình tốt hơn chưa? - Anh đột nhiên chuyển đề tài, đưa tay sờ sờ đầu của cô hỏi.

Cô có chút thụ sủng nhược kinh (*), nhếch môi lên:

(*) thụ sủng nhược kinh: được cưng chiều quá mà hoảng sợ.

- Phương thức anh ủi người thật đúng là thô bỉ!

- Có tác dụng với em là được! - Lục Hạo Nam cười nói.

Cô nhìn anh chăm chăm, hận không kéo nụ cười trên mặt anh xuống.

Mạc Duy Dương và Diệc Tâm Đồng kích tình một đêm ở trên xe, buổi sáng khi tỉnh lại, mặt của Diệc Tâm Đồng dán vào ngực của anh, tay của anh thì thỉnh thoảng thăm dò phần lưng của cô. Cơ thể cô nhỏ nhắn nép trong ngực của anh, cùng cơ thể cao lớn của anh tạo nên đối lập rõ rệt; iễn đàn lê q;uý đ;ôn.

Diệc Tâm Đồng như mèo con liếm khoe miệng một cái, bàn tay trên lưng làm cho cô không thoải mái lật người, ngay lúc lật người khiến cô lập tức tỉnh táo lại, bởi vì một bàn tay đột nhiên đè cái mông của cô xuống, âm thanh khàn khàn từ đỉnh đầu truyền đến:

- Đã tỉnh rồi hả?

Cô trợn to mắt, tầm mắt theo ánh sáng, nhìn thẳng lên trên lồng ngực trần trụi, cho đến khi đối diện mắt phương đang mỉm cười của anh. Cô không nhận được nuốt nước bọt một cái, mà tay của cô thì đang mập mờ chống ở ngực của anh, cô bắn khoăn lo lắng, cơ thể cứng đờ.

Hình ảnh kích tình ngày hôm qua từ từ chấp vá lại, mặt của cô đỏ đến tận cổ, cái miệng nhỏ nhắn run lên.

Anh nắm bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên môi hôn một cái, nhỏ giọng:

- Có khỏe không?

Cô gật đầu một cái, hoàn toàn không rõ anh đang hỏi cái gì.

- Chắc chắn chứ? - Đột nhiên anh lật người cô một cái lại đè lên người anh, cô kêu lên một tiếng, phần lưng mềm mại đặt trên lồng ngực của anh, có chút khó chịu và khác thường.

Cuối cùng cô mới kịp phản ứng, vừa rồi là hỏi tình trạng cơ thể của cô. Nhớ tới tối qua hai người chiến đấu hăng hái, phía dưới của cô vẫn còn rất đau, khuôn mặt cô có phần kỳ quái nói:

- Vẫn còn rất đau!

Anh cúi đầu hôn tóc của cô, ngón tay giữ chặt eo thon nhỏ, thở dài nói:

- Hôm nay bỏ qua cho em trước!

Một tay anh kéo cô từ chỗ ngồi lên, sau đó nét mặt nghiêm túc hỏi:

- Tại sao lại xuất hiện ở hộp đêm Mị Ảnh?

- Em. - Bất thành lời cô nghĩ đến tất cả xảy ra tối hôm qua, là Lăng Xảo Xảo. nhưng cô có nên nói cho anh biết hay không, cô bị Lăng Xảo Xảo bày mưu? Dựa vào tính cách của Mạc Duy Dương, anh ấy nhất định sẽ không bỏ qua cho Lăng Xảo Xảo. Mặc dù Lăng Xảo Xảo hại cô thiếu chút nữa thất thân, nhưng cô cũng không muốn Lăng Xảo Xảo bị anh trừng phạt

- Em.

- Được rồi, em không nói tôi cũng sẽ điều tra rõ ràng! Trước hết đến trung tâm mua bộ quần áo, sau đó trở về biệt thự! - Anh buông lỏng cô ra, sau đó chuyên tâm lái xe.

Diệp Tâm Đồng lấy tay khép lựa mỏng không che được cảnh sắc phía dưới, mặt đỏ bừng cúi đầu.

Điện thoại của Mạc Duy Dương đột nhiên vang lên, mắt anh nhìn vào hiển thị trên điện thoại, trong phút chốc sắc mặt xuất hiện biến hóa. Là Mạc Vi Phẩm gọi tới, không cần nghĩ cũng biết ý định của Mạc Vi Phẩm khi gọi điện tới, trực tiếp ấn nút nghe,

anh gương khêu môi khêu gợi.

Xe ngừng lại trước biệt thự, người làm vội vàng tiến lên đón, sắc mặt tái nhợt nói:

-Mạc thiếu gia, chủ tịch và phu nhân đã tới!

Nghe vậy, trên mặt Mạc Duy Dương và Diệp Tâm Đồng đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi chưa từng tới biệt thự này, mà lần này lại bất ngờ ghé thăm, nhất định không có chuyện gì tốt.

Mạc Duy Dương nhìn cô một cái, vẻ mặt phức tạp nói:

-Lát nữa đi thẳng lên lầu, mặc kệ nghe cái gì cũng làm như không nghe không biết!

Diệp Tâm Đồng cắn môi gật đầu một cái, sau đó cùng anh vào phòng khách.

Toàn bộ tầm mắt của Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi ngồi ở phòng khách nhìn về phía bên này, Vũ Phong Nhi vội vàng kêu lên:

-Dương, hai người đi đâu cả đêm?

Vừa nhìn quần áo hai người, cũng biết họ qua đêm bên ngoài.

Mạc Duy Dương liếc nhìn Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi ngồi trên ghế sofa, vỗ bả vai cô, nói:

-Em lên lầu trước đi!

-Cô ta không cần vội lên lầu!

Mạc Vi Phẩm đứng dậy, trong tay nắm tờ báo, đi tới chỗ bọn họ, bàn tay giơ lên, tờ báo đập vào mặt Mạc Duy Dương.

Tờ báo rơi xuống mặt đất, cái tựa đề siêu lớn kèm với hình ảnh, khiến cho sắc mặt Mạc Duy Dương và Diệp Tâm Đồng đồng thời thay đổi.

-Đồ vô liêm sỉ! - Mạc Vi Phẩm vung tay lên một cái tát tới, Mạc Duy Dương không hề né tránh, cứng rắn bị một cái tát. Gương mặt tuấn tú lập tức hiện ra năm dấu tay. Diệp Tâm Đồng nghẹn ngào ngăn ở trước mặt của Mạc Duy Dương, khóc rống nói - Bác trai, xin đừng đánh anh ấy, tất cả là lỗi của tôi truyen của d.iễn đ.àn l.e q.úy đ.ôn!

Mạc Vi Phẩm đưa tay chỉ vào mũi cô mắng:

-Cô rút ra khỏi nơi này cho tôi! Đừng phá hư quan hệ giữa con dâu với con tôi!

Cơ thể Diệp Tâm Đồng hoảng loạn, bước chân lảo đảo, nước mắt giàn giụa.

Mạc Duy Dương đưa tay giữ chặt hông của cô, lắc đầu một cái, nhìn về phía Mạc Vi Phẩm nói:

-Mắng đủ chưa! Chuyện của tôi và cô ấy còn chưa tới lượt ông nhúng tay vào! Tôi đã dính hôn với Mộ Dung Tuyết theo yêu cầu của ông, về phần tôi với cô ấy chung sống thế nào, đó là tự do của tôi!

Mạc Vi Phẩm giận đến đỏ cả khuôn mặt già, đưa tay lại thêm một cái tát.

Vũ Phong Nhi thật sự không nhìn được, vội vươn tay kéo tay của Mạc Vi Phẩm, khuyên nhủ:

-Ông xã, chúng ta chỉ có một đứa con trai, ông muốn đánh chết nó sao?

-Đánh chết càng tốt, bớt cho nó làm tôi tức chết! - Mạc Vi Phẩm nhìn chằm chằm Mạc Duy Dương.

Mạc Duy Dương mím môi, sắc mặt khó coi, hai tay đặt trên vai Diệc Tâm Đồng.

Diệc Tâm Đồng đã sớm khóc đến hoa lê đầm mưa, cô khóc không phải bởi vì Mạc Vi Phẩm mắng cô, mà là đau lòng thay Mạc Duy Dương.

Hắn là Mạc Duy Dương bỏ lại Mộ Dung Tuyết ở lễ đính hôn chạy đến tìm cô. Hôm qua anh vốn nên phải xuất hiện tại lễ đính hôn, lại để cho ký giả chụp được hình ảnh anh ra vào hộp đêm. Mạc Vi Phẩm tức giận cũng là chuyện đương nhiên, có điều tại sao Mạc Vi Phẩm có thể không phân tốt xấu mà đánh người cập nhật chương mới nhanh nhất ở diễn đàn lê quý đôn.

-Được rồi! Mạc Vi Phẩm, anh nên nghe con trai giải thích mới phải! – Vũ Phong Nhi gạt tay Mạc Vi Phẩm đi, hốc mắt theo đó đỏ lên, mặt của con trai cũng sắp bị Mạc Vi Phẩm phá hủy, bà có thể không đau lòng sao?

-Không có gì để giải thích, chuyện giống như báo chí viết! Bây giờ các người đã biết đáp án, có thể đi rồi! – Mạc Duy Dương kéo tay Diệc Tâm Đồng, bỏ lại hai người dưới lầu, kéo cô đi thẳng lên lầu.

-Rầm! – một tiếng, cửa phòng bị sập lại, anh buông tay cô ra, trực tiếp ngồi lên giường lớn, cúi đầu đốt một điếu thuốc, nói với cô – Về phòng của mình đi!

Hai tay Diệc Tâm Đồng xoắn lại với nhau, cắn môi nhỏ giọng hỏi:

-Người khỏe chứ?

Anh nâng đôi mắt chim ưng nhìn cô, bỗng nhiên nở nụ cười, dấu tay in trên mặt màu đỏ thoạt nhìn cũng có phần buồn cười, nhưng cô một chút cũng không cười nổi, bởi vì cái tát kia coi như là anh thay cô chịu.

Cô từ từ tới gần anh, ngồi xổm người xuống, tay nhỏ bé đưa đến gương mặt của anh, dịu dàng hỏi:

-Có phát rất đau không?

Động tác hút thuốc của anh dừng lại, nhìn đôi mắt sắp rơi lệ của cô, mím khóe môi khêu gợi, kéo cô từ mặt đất lên, đầu dựa vào trán cô, dịu dàng nói:

-Không đau!

Nước mắt của cô ào ào chảy xuống, cô biết anh đang an ủi cô, tay nhỏ vuốt mặt của anh, cảm thụ nhiệt độ trên người anh. Cô nhỏ giọng nói:

-Mạc thiếu gia! Có phải người từ trong bữa tiệc đính hôn trốn ra ngoài?

Thái độ của anh đông cứng, nhìn cô hỏi:

-Cái gì gọi là trốn ra được? Tôi là lái xe ra ngoài!

Cô cười rộ lên, anh còn có tâm tình nói đùa.

Anh tự tay vuốt tóc của cô, môi trực tiếp hôn lên môi cô:

-Có phải nên bồi thường lại tôi hay không?

đã che giấu # *****

Diệc Tâm Đồng ngủ trên giường của anh cho đến khi trời sáng. Khi tỉnh lại, bên kia giường chỉ còn lại một mảnh lạnh lẽo, anh đã sớm rời giường. Cô khó chịu từ trên giường bò dậy, cảm giác nơi phía dưới rất đau. Đầu do người đàn ông kia, hoàn toàn không coi cô là người, cả đêm ép buộc cô làm chuyện đó với anh.

Cô đang chuẩn

bị xuống giường, cửa phòng mở ra, Mạc Duy Dương đi vào.

-Dậy rồi? – Anh đi tới bên giường kéo tay cô, dúi vào tay cô một túi thuốc, nói – Một là thuốc để thoa, chủ yếu là thoa phía dưới của em, một hộp thuốc khác là...

Diệc Tâm Đồng liếc nhìn hộp thuốc được gói lại, anh không nói, cô cũng biết là thuốc gì rồi, thuốc tránh thai!

-Em biết, em sẽ uống hết! – Cô nắm chặt thuốc trong lòng bàn tay, sắc mặt có chút tái nhợt.

-Không cần uống hết, uống một chút là được rồi, bây giờ em không thích hợp mang thai! – Anh cầm tay của cô nói.

Hốc mắt của cô đỏ lên, gật đầu một cái. Chính cô cũng là một đứa trẻ, sao có thể làm ột đứa trẻ nữa đi đến cuộc đời này, hơn nữa bị hôn thê của anh là Mộ Dung Tuyết, cũng không phải cô, sao cô có tư cách mang thai đứa bé của anh.

-Đi rửa mặt nhanh lên một chút, bữa ăn sáng đã dọn lên bàn, ăn lạnh đối với dạ dày không tốt, ăn rồi đi học! – Anh đứng dậy vỗ bả vai của cô, nói.

Cô cúi đầu đứng dậy đi tới phòng tắm.

Xé rách túi thuốc ra, cô ngồi lên bồn cầu, dùng miếng bông thấm thuốc, chịu đựng đau đớn thoa lên phía dưới, thuốc thoa lên có chút mát lạnh, bắt đầu có tác dụng giảm bớt đau đớn.

*** Đổi cách xưng hô nhé!!! Hơi lạ lạ chút.

Cửa phòng tắm bị gõ mấy cái, truyền đến giọng của người đàn ông kia:

-Xong chưa, anh phải đi làm rồi!

-Được, anh đi trước đi! Em xong ngay đây! – Cô lấy miếng bông ném vào thùng rác, kéo quần, sau đó tìm được một hộp thuốc tránh thai, tùy tiện nhét mấy viên vào miệng.

Một mùi vị đắng ngọt lan tỏa khắp miệng, cô vội vàng lấy một cốc nước, một hơi uống hết.

-Khụ khụ! – Thuốc đều rất khó uống!

Diệp Tâm Đồng mới vừa vào phòng học, Lăng Xảo Xảo không biết từ nơi nào chạy ra. Cô ta phốc một tiếng quỳ trên mặt đất, lôi kéo tay của cô khóc thét nói:

-Đồng Đồng, cầu xin cậu cứu tớ... không phải tớ có ý muốn bán cậu đi, tớ bị người khác sai khiến!

Diệp Tâm Đồng sững sốt một chút, không hiểu cô phải cứu cái gì cho cô ấy? Chẳng lẽ Mạc thiếu gia đã phái người tra ra được?

-Trước hết cậu đứng lên đi, có chuyện gì từ từ nói, bộ dạng này của cậu làm tớ không có cách nào nói chuyện được với cậu, bởi vì tớ hoàn toàn không nghe rõ cậu đang nói gì... – Cô đỡ Lăng Xảo Xảo từ mặt đất lên vì rất nhiều bạn học đã chú ý tới họ ở bên này. Cô vẫn chưa thành người lớn như vậy, để người khác phải quỳ xuống cập nhật chương mới nhanh nhất ở diễn đàn l.ê q.úy đ.ôn.

-Có người cảnh cáo tớ, nếu như không xin lỗi cậu, sẽ đốt nhà của tớ, cho nên... tớ... hu hu! – Lăng Xảo Xảo đã khóc không thành tiếng.

Có thể nói ra lời đe dọa này, ngoài người đàn ông kia thì còn có thể là ai!

-Cậu không cần lo lắng, không có việc gì!

-Vậy cậu chịu tha thứ cho tớ? Cậu chịu bỏ qua cho tớ sao? Đồng Đồng tớ biết ngay cậu tốt nhất! Cảm ơn cậu! – Lăng Xảo Xảo cười rộ lên, kéo tay của cô cảm kích một hồi. Nhưng làm Diệp Tâm Đồng cảm thấy nghi ngờ nhất là rốt cuộc ai đã sai khiến Lăng Xảo Xảo hại cô?

-Xảo Xảo, là ai sai khiến cậu làm như vậy?

-Cái này... tớ không thể nói ra tên của hắn, tớ sẽ mất mạng, Đồng Đồng, cậu tha cho tớ đi! Tớ thật sự là không dám đắc tội với đối phương... – Lăng Xảo Xảo ra sức lắc đầu.

-Thôi! Không sao! – Cô khoát tay áo, dù sao Mạc Duy Dương cũng sẽ điều tra rõ ràng chuyện này, cô chỉ cần học tập tốt là được rồi.

Không biết có phải vì cô bị mất lần đầu tiên, hơn nữa liên tục thực hiện vận động với người đàn ông kia hai ngày hay không, hạ thân của cô có hiện tượng ra máu, mà vừa lúc kinh nguyệt tới, bụng của cô rất đau.

Bởi vì quần gia bị Mạc Duy Dung sa thải rồi, cho nên hiện tại có lái xe mới nhận đưa đón cô đi học. Mà thái độ chú lái xe mới đối với cô không tốt như quần gia trước được, cô không thể mở miệng nói với anh ta, bảo anh ta đưa cô tới bệnh viện, nên chịu đựng đau đớn quay về biệt thự.

Cho đến khi nữ giúp việc tới gọi cô dùng bữa tối, cô đau đớn lăn lộn trên giường. Nữ giúp việc sợ hết hồn, vội gọi điện thoại cho Mạc Duy Dương, Mạc Duy Dương vội vã kết thúc lịch trình hôm nay, chạy về nhà.

Đẩy cửa phòng ngủ của cô ra, liếc mắt lập tức thấy cả người Diệc Tâm Đồng run rẩy trên giường, vội khom người tới trước mặt cô hỏi:

-Xảy ra chuyện gì?

-Bụng của em đau! – Cô đau đến sắc mặt tái nhợt, trán toát mồ hôi, hàm răng luôn không ngừng cắn môi dưới, ngón tay đè bụng lại.

Mạc Duy Dương khẽ nguyên rửa mặt một tiếng, ngồi xuống bế lấy cô từ trên giường lên, sau đó sải bước ra khỏi phòng ngủ.

Anh thay cô đăng ký khám khẩn cấp, đợi ở ngoài cửa, chờ kết quả của bác sĩ.

Rèm bị vén lên, Diệc Tâm Đồng đi ra.

- Thế nào? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Diệc Tâm Đồng ngượng ngùng nhìn anh, không biết mở miệng như thế nào.

Nhưng bác sĩ trực tiếp nhắc nhở:

- Chuyện giữa vợ chồng, không nên sinh hoạt quá thường xuyên! Sau này hai người vẫn nên phải chú ý. Tôi kê cho cô ấy đơn thuốc uống là hết chuyện thôi!

Về mặt Mạc Duy Dương lúng túng nói cảm ơn một câu, sau đó dẫn cô đến hiệu thuốc bốc thuốc.

Diệc Tâm Đồng cảm thấy rõ ràng anh đang tự trách.

Anh cầm lấy thuốc, nhìn cô nói:

- Thật xin lỗi, anh nên tiết chế lại mới đúng!

- À. không phải lỗi của anh, là kinh nguyệt của em đến!

- Kinh nguyệt tới? - Trên mặt anh không tự chủ có chút đỏ ửng.

- Uh! Chúng ta đi thôi! – Cô sắp mắc cỡ chết rồi.

Anh đuổi theo, nắm lấy tay của cô, kéo cô lên xe của anh.

Tối qua Diệc Tâm Đồng uống thuốc, thật sự ngủ mê man không tỉnh, đến khi buổi sáng tỉnh lại, dưới lầu truyền đến tiếng động “cách cách”. Cô nghi ngờ nheo mắt, thời điểm này, anh hẳn đã rời giường, có điều dưới lầu đang làm gì, sao lại âm ỉ vậy ?

Cô đứng dậy mở cửa phòng ngủ của mình ra, nhìn xuống dưới lầu.

Lại thấy giữa phòng khách bày một cái vali lớn, còn là vali màu hồng, chẳng lẽ Mạc thiếu gia đi công tác, nhưng cái ý nghĩ này lập tức nhanh chóng bị cô bỏ qua, bởi vì cô nhìn thấy Mộ Dung Tuyết.

Mà Mộ Dung Tuyết cũng nhìn thấy cô, Mộ Dung Tuyết cười với cô nói:

- Ngại quá, quấy rầy đến giấc ngủ của cô, tôi đang bảo người chuyển đồ!

Chuyển đồ? Diệc Tâm Đồng thấy rất nhiều nhân viên khiêng một cái giường lớn đi lên lầu, sau đó mở cửa phòng Mạc Duy Dương ra, mang giường vào .

Cô mau chóng kịp phản ứng, Mộ Dung Tuyết muốn chuyển đến nơi này ở?

Không biết vì sao, nghĩ đến cô ấy muốn chuyển đến đây ở, cô cảm thấy trong lòng rất không thoải mái, giống như món đồ chơi yêu thích của mình bị người khác đoạt đi.

Hai chân Mộ Dung Tuyết bắt chéo

ngồi trên ghế sa lon uống trà, sau đó gơ cổ tay lên liếc nhìn đồng hồ nổi tiếng, nhìn về phía nhân viên trên lầu kêu lên:

-Các anh ổn chưa?

-Tiểu thư, đã sắp xếp xong!

-Rất tốt! – Cô đặt cốc trà xuống, nhìn về phía Diệc Tâm Đồng trên lầu hiện ra nụ cười coi như là thân thiện – Tiểu thư Diệc, tôi còn phải đi làm, không quấy rầy cô nữa, bái bai!

Diệc Tâm Đồng sững sờ tại chỗ, đây xem là cái gì?

Mộ Dung Tuyết, ngay cả giường của cô ấy cũng chuyển vào phòng của Mạc Duy Dương, vậy có phải nghĩa là, bọn họ sẽ chung giường chung gối?

Đến khi các nhân viên đi khỏi, Diệc Tâm Đồng không nhịn được ngấm nhìn phòng của Mạc Duy Dương. Giường và bàn biện trong phòng đều bị đổi mới lại, xem ra Mộ Dung Tuyết vốn muốn chuyển vào đây rồi!

Một người đàn ông mặc âu phục mang kính râm màu đen lấy điện thoại di động ra, nói với người bên đầu kia điện thoại:

-Mạc thiếu gia, thuộc hạ đã tra ra được chỗ ẩn nấp của Dư Uy mấy ngày nay, hiện tại có chỉ thị gì?

Mạc Duy Dương nâng mày đẹp, môi mỏng nhếch lên:

-Ở đâu?

Một giờ sau khi cuộc điện thoại kết thúc, một chiếc xe McLaren màu đen lái về hướng cửa biển.

Dư Uy đang cùng vài tên thuộc hạ xách theo hộp cơm đi tới bờ biển, mấy tiếng súng đột nhiên vang lên, mười mấy người bèn nhảy lui một bước, khẽ ném hộp cơm trên tay, rút súng mang theo trên người từ bên hông ra, sau đó chạy thật nhanh về phía trước, nhưng chạy chưa được mấy bước, đột nhiên ngừng lại, bởi vì trước mặt có vài chục cây súng trường hướng về bọn họ.

Kể cả Dư Uy và thuộc hạ của hắn đều lui về phía sau, cho đến chân giẫm vào trong nước biển, không còn đường lui.

Dư Uy cắn răng mắng:

-Mạc Duy Dương, mày theo dõi tao?

Mạc Duy Dương ngồi trên xe McLaren một tay lấy mắt kính xuống, môi mỏng nâng lên đường cong nhạt, cười đẩy cửa ra, xuống xe. Cơ thể thon dài dựa trên cửa xe, một ngón tay vuốt vuốt mắt kính, nghiêng đầu nhìn về phía Dư Uy.

-Dư Uy, khoảng thời gian chạy trốn không dễ chịu chứ? Nhưng tao cảm thấy... những thứ này còn chưa đủ thâm, làm sao bây giờ? Mày muốn tao xử lý mày như thế nào?

Khuôn mặt Mạc Duy Dương vốn đang cười, một giây kế tiếp trở nên âm u, từ trong ngực móc ra một khẩu súng, dưới tình huống đang lúc tất cả không hề hay biết gì, nhắm chuẩn xác tới bắp đùi Dư Uy không sai lệch bắn ra: “Pằng!”

Trước sau như một, máu từ giữa chân tung tóe bắn ra ngoài, Dư Uy gào khóc ra tiếng, vịn chân khổ sở hét lên:

-Mạc Duy Dương, mày dám giết tao!

Mạc Duy Dương ngồi xồm người xuống, gương mặt tuần tú mang nụ cười như ma quỷ, lắc đầu một cái:

-No, tao sẽ không giết mày, tao sẽ chỉ làm ày cả đời không cách nào phô trương nữa, tao muốn để ày biết hậu quả nếu chọc vào tao! Biết rõ người của tao không thể động, mày lại càng muốn làm ra nhiều chuyện như vậy, mày nói có phải mày ăn no quá, không có chuyện làm hay không?

Ngón cái của anh xoa vết sẹo trên mu bàn tay, cười đến đáng sợ dị thường.

Dư Uy hung hăng cắn răng, hận không được ột phát vào đầu Mạc Duy Dương. Thấy mình ở thế yếu, Dư Uy chớp mắt một cái, đang tìm kiếm cách chạy trốn.

Nhưng Mạc Duy Dương so với hắn giảo hoạt hơn, há có thể để cho hắn chạy trốn nữa.

Chỉ trong thời gian một cái nháy mắt, toàn bộ thuộc hạ của Mạc Duy Dương xông tới đám thuộc hạ của Dư Uy, Mạc Duy Dương nằm giữa mặt trên cửa xe, một bộ dạng ra vẻ việc không liên quan đến mình, bên tai truyền tới tiếng kêu như giết heo của Dư Uy và thuộc hạ của hắn.

-Á!

-Bốp!

-A!

Người dưới tay Mạc Duy Dương tất cả đều là tinh anh, tất cả đều là an hem theo anh cùng vào sinh ra tử, không cần anh tự ra tay cũng có thể giải quyết đám người Dư Uy kia.

Mắt của Dư Uy bị đánh một quyền, lỗ mũi bị một người khác đập trúng một phát, đầu hắn choáng váng. Chân trúng đạn không chịu nổi sức nặng, cả người ngã trên mặt đất, bụng bị một cước đập trúng, nước bọt trong miệng phun ra ngoài, mắt trợn trắng một bộ dạng như sắp ngủ.

Tất cả thuộc hạ của Dư Uy đều chính là con cạp giấy, không có ích chút nào, nhanh chóng bị thuộc hạ của Mạc Duy Dương đè xuống đất.

Mạc Duy Dương đã sớm dự liệu được sẽ có loại kết quả này, ngón tay kẹp điều thuốc, đập xuống bước chân vững chắc đi tới trước mặt của Dư Uy, ngồi xổm người xuống vỗ mặt của hắn, môi cử động:

-Dư Uy, lần này thì ày chút giáo huấn, để mày nhớ lâu một chút!

Nói qua làn thuốc còn chưa cháy hết trong tay anh trực tiếp đặt ngay trên mu bàn tay Dư Uy.

-A! – Dư Uy phát ra tiếng kêu khổ sở, bộ mặt dữ tợn ngẩng đầu lên.

Thuộc hạ của hắn nhìn thấy kinh hồn bạt vía.

Nhưng Mạc Duy Dương cũng không bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy, vung tay lên nhét một viên thuốc màu đen vào trong miệng Dư Uy. Dư Uy kích động một cái, trực tiếp nuốt thuốc xuống.

- Mạc Duy Dương, mày cho tao ăn thứ gì? - Hắn ôm cổ khó chịu mà rống lên.

- Thuốc mạnh, có thể giúp mày từ từ ứng phó với mấy người đàn bà, bây giờ tận tình hưởng thụ np(*) đi! - Mạc duy nâng lên thân bàn tay giương lên, ý bảo thủ hạ của mình dẫn hắn đi xuống.

(*) np: chắc ai cũng biết rồi, là nhiều người cùng làm chuyện ... tự hiểu nhé ==!!

- Mạc Duy Dương, mày muốn đùa giỡn chết tao sao? Tao ày biết, tao có gia cảnh rất hùng mạnh, mày dám động vào tao sao? A. – Bả vai Dư Uy bị thuộc hạ của Mạc Duy Dương ra sức chém một cái, trong nháy mắt hôn mê bất tỉnh.

Dư Uy tỉnh lại thì đang nằm thoải mái trên giường lớn, mà ngón chân của hắn, vật nhô cao, điểm đỏ trên ngực đều được rất nhiều phụ nữ hầu hạ:

- Ừm. nhanh lên một chút. đừng lè mè

Hắn vô cùng hưởng thụ võ mộng một cô gái, toàn thân thật sự nóng sắp chết rồi, bây giờ hắn cũng không quan đối phương là kỹ nữ, chỉ cần có thể thỏa mãn dục vọng của hắn là đủ.

Mà toàn bộ bốn cô gái trên giường đều nằm trên ngực của hắn, xuất ra tất cả vốn liếng cho tên đàn ông đã uống thuốc này ăn no, Dư Uy thoải mái vuốt ngực cô gái, rên rỉ kêu lên.

Các cô gái chán ghét hầu hạ hần, nếu không phải là nhận tiền của Mạc Duy Dương, họ cũng sẽ không ngậm vật bẩn này. Một người trong số các cô gái lấy ra một cái máy quay phim mini từ thắt lưng, quay lại tất cả hình ảnh trần trụi của Dư Uy, mà Dư Uy còn say mê ở trong điệu dáng trước mặt, đâu sẽ biết mình bị người khác cài bẫy.

Mạc Duy Dương nhìn hình ảnh phản kích trên bàn gửi tới trên bàn làm việc, khóe miệng không nhin được nhếch lên. Dư Uy, xem thế này thì mày còn lật người kiểu nào.

Tối nay Diệc Tâm Đồng cố ý về biệt thự trễ, rất dễ nhận thấy Mạc Duy Dương vẫn còn ở công ty, phòng khách đã có một người là Mộ Dung Tuyết. Cô ấy đang nghe chuyện điện thoại, thấy cô chỉ gật đầu một cái, sau đó tiếp tục nghe điện thoại.

Diệc Tâm Đồng nhìn cô một cái, sau đó lên lầu.

Cho đến khi bên ngoài biệt thự vang lên một tiếng dừng xe, cô mới từ trên giường ngồi dậy.

Cô đi tới cửa phòng, nghe lén âm thanh lầu dưới.

Mạc Duy Dương vừa vào phòng khách, tầm mắt lơ đãng liếc thấy Mộ Dung Tuyết ngồi trên ghế sa lon, thái độ có thể dùng từ sững sờ để hình dung, vì anh không ngờ Mộ Dung Tuyết sẽ xuất hiện ở đây.

- Sao em lại tới đây? (đỉnh hôn rồi đổi xưng hô để hợp hơn)

Mộ Dung đứng dậy đi tới trước mặt anh, đưa tay giúp anh cầm lấy cặp trên tay cười nói:

- Cha bảo em tới đây ở, thuận tiện giúp anh xử lý việc nhà!

Lông mày Mạc Duy Dương trong lúc vô ý nhíu lại, còn chưa gả đi, đã đổi cách xưng hô gọi cha, gọi thật đúng là trôi chảy.

- Ngày mai quay về nhà mình, trước khi chưa kết hôn, chúng ta phải giữ vững khoảng cách nhất định!

- Hâh, giữ khoảng cách làm gì, chúng ta đã đỉnh hôn? – Cô giơ tay lên chỉ chiếc nhẫn cười nói.

Mạc Duy Dương nhìn cô một cái, giọng lạnh lùng ra lệnh:

- Không thể về được, ngủ trên ghế sa lon ở phòng khách đi!

- Này.... Mạc Duy Dương, chẳng lẽ anh không sợ em đâm chọc với cha? Làm sao anh có thể để cho em ngủ trên ghế salon? Nhớ lại đêm cô đi HaWai tìm anh đó, anh cũng bảo cô ngủ trên sa lon, cô đã tức một bụng, tại sao còn có thể để cho cô ngủ trên sa lon nữa!

Mạc Duy Dương thật sự lười phải giải thích với cô, trực tiếp móc điện thoại ra, kêu lên:

- Tới đây đón người!

Mộ Dung Tuyết vội giành lại điện thoại di động của anh hỏi:

- Mạc Duy Dương, anh gọi cho ai đó?

- Lục Hạo Nam! Bảo cậu ta chứa chấp em! – Mạc Duy Dương thẳng thắn nói rõ với cô.

-

Mộ Dung Tuyết cúp điện thoại một cái, mắng:

- Mạc Duy Dương, em thật sự là chịu đủ anh, nếu không thích em, sao còn phải đỉnh hôn với em!

- Cái này em hẳn là rất rõ ràng! – Mạc Duy Dương đút tay vào trong túi quần nói.

Nước mắt từ hốc mắt Mộ Dung Tuyết rơi ra ngoài, mặc dù cô vẫn biết anh không thích cô, nhưng đây là lần đầu tiên anh làm cho cô đau lòng như vậy, chẳng lẽ gia đình của cô còn hơn cả cô sao?

- Mạc Duy Dương, anh hãy nghe cho kỹ, em cảm thấy chúng ta có cùng chung suy nghĩ, đó chính là hai bên chúng ta đều không thích lẫn nhau, nhưng gia đình hai bên lại có thể mang lại ích lợi cho nhau, chúng ta

cứ như vậy suốt cả đời đi! Vì lợi ích của gia tộc, sống chung một chỗ đi! Bây giờ em lập tức đi, em cũng sẽ không đâm thọc anh với bác Mặc, coi như em đã ở nơi này rồi! – cô lướt qua anh, nhặt túi rơi trên ghế salon lên, lại bị anh giữ chặt lấy cổ tay.

Mặc dù Mặc Duy Dương không thích cô, nhưng cuối cùng cô cũng chỉ là một cô gái, cô có nước mắt có tự tôn, cho nên lời vừa rồi của anh đã thương tổn tới cô.

Anh ôm cô vào trong ngực, nhẹ giọng nói ra:

- Thật xin lỗi, tối nay cứ ở nơi này đi! Phòng của anh cho em ngủ, anh ngủ trên salon! (DTĐ hoàn toàn bị bỏ quên – anh này quá phũ)

Khuôn mặt Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, có chút không phản ứng kịp, thì ra người đàn ông này sợ nước mắt của phụ nữ, xem ra cô đã nhận rõ anh rồi.

Nếu anh sợ cô khóc như vậy, cô càng khóc to cho anh nhìn.

- Hu hu! Mặc Duy Dương, anh có thể chán ghét em, nhưng anh không thể đối xử với em như vậy!

- Được rồi, lên lầu đi! – Mặc Duy Dương đưa tay giúp cô lau nước mắt, mặc dù chỉ là một động tác không đáng kể, nhưng ở trong mắt của Diệc Tâm Đồng lại có ý nghĩa khác. Với vị trí của cô, từ nơi này nhìn sang, vừa đúng thấy động tác Mộ Dung Tuyết ngẩng đầu, còn Mặc Duy Dương cúi đầu, mặt hai người ở rất gần, giống như đang hôn.

Trốn ở sau cửa, Diệc Tâm Đồng trực tiếp ngã lên cửa. Không phải sớm đoán được sẽ là loại kết quả này sao? tại sao mắt thấy hình ảnh bọn họ thân thiết, cô lại cảm thấy trong lòng khó chịu như vậy, khó chịu đến cả hít thở cũng thấy đau, nhất là sau khi cô cho anh lần đầu tiên, cô càng thấy được cô không thể rời bỏ anh, còn anh thì sao?

Anh cần cô sao? lúc anh ôm Mộ Dung Tuyết có nghĩ tới cô không? cho dù là một chút xú, một chút xú cũng đủ rồi!

Ngẩng đầu lên, gấp gáp làm cho nước mắt không thể chảy xuống, liều mạng nuốt nghẹn ngào trong cổ họng xuống, cho đến khi ngực không còn đau.

Một tòa biệt thự truyền ra tiếng kêu khổ sở; “A!”

Sắc mặt Dư Uy bầm đen nắm chặt, khóc rống nói:

- Cha, cứu con, thật khó chịu!

Dư Sở cha của Dư Uy đứng bên cạnh giường, dùng gậy đánh hấn trên giường, mắng:

- Cái tên súc sinh này, buôn bán cho tốt không làm, cố tình đi trêu chọc tổng giám đốc tập đoàn Diệu Hằng, mày bảo tao giúp mày thế nào hả? Cái thằng khốn này

Dư Uy vì chơi NP mà bị dính bệnh tình dục, được bác sĩ chẩn đoán về sau không thể “cứng” lên nữa.

- Cha, gọi cậu và anh họ giúp một tay! Cha không thể nhìn đứa con độc nhất của cha đi chết chứ? Cha... hấn chụp hình con trần truồng rồi công chiếu đó! Chẳng lẽ những thứ này cha đều mặc kệ sao?” Dư Uy giống như bắt được một cây rơm cứu mạng cuối cùng, liều chết kiên cường ôm lấy cánh tay Dư Sở khóc thét.

Dư Sở một bộ dạng hấn không thể đánh chết bản mặt của hấn, một tay đẩy hấn ngã trên giường, xoay về phía người làm ra lệnh:

- Trông tên súc sinh này thật kỹ cho ta, không cho hấn bước ra ngoài nửa bước, đúng là đứa con bất hiếu!

Dư Sở phát tay áo, then quá hóa giận đi mất.

Dư Uy khổ sở lăn lộn trên giường, vẻ mặt oán hận gào lên:

- Mặc Duy Dương, nỗi khổ hôm nay tao nhận, ngày nào đó nhất định tặng lại mày gấp trăm lần, ông đây phải giết mày!

Mặt của Dư Uy trở thành màu đỏ, sau đó bởi vì đau đớn mà cắn răng gặm nhẹ, đập đồ lung tung trong phòng, người làm bị dọa sợ, đến cũng không dám đến gần căn phòng.

Dư Sở tìm cậu của Dư Uy, kể lại toàn bộ ngọn nguồn góc ngách sự tình, sau đó thở dài nói:

- Chú nói Mạc Duy Dương, có phải hấn làm quá đáng quá không, sao có thể tìm gái điếm cưỡng bức con tôi! Tôi...

Tiết Nhân cũng rất tức giận, con trai duy nhất của em gái mình, sao có thể để cho gái điếm làm hại, đều là Mạc Duy Dương rước phải tai họa.

- Anh rể trước tiên không nên gấp gáp, chuyện này chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn, bởi vì địa vị của Mạc Duy Dương ở thành phố J, tạm thời chúng ta không động được, nhưng nếu như ra khỏi thành phố J... - Trong mắt của Tiết Nhân lộ ra mũi nhọn tàn ác.

- Ý của chú là... dụ hấn ra khỏi thành phố J, sau đó... - Trên mặt Dư Sở cũng nở nụ cười. Mạc Duy Dương, cái thù này tao nhất định sẽ đòi lại với mày, mày chờ đó, tao sẽ không bỏ qua cho người làm tổn thương đến con tao.

Diệp Tâm Đồng nhận lời trường học ra nước ngoài tham gia bồi dưỡng. Ra khỏi nước bồi dưỡng chỉ là cái có cô lấy để rời khỏi nơi này, bởi vì cô không muốn nhìn thấy hình ảnh ân ái của Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết. Lúc này chỉ có rời đi, để một mình cô bình tĩnh lại, mới có thể thông suốt mọi thứ.

Buổi tối về đến nhà, cô nói chuyện ra nước ngoài bồi dưỡng với Mạc Duy Dương, Mạc Duy Dương cơ hồ cau mày nhìn cô.

- Ra khỏi nước bồi dưỡng? Quốc gia nào?

- London, bồi dưỡng một tháng – Cô từ từ quan sát vẻ mặt của anh, mà lông mày của anh dường như không có giãn ra.

- Tặng cơ hội này cho những người khác đi! Em không thích hợp để ra khỏi nước! Chờ sau này có cơ hội sẽ đi! – Đương nhiên anh biết lý do cô ra khỏi nước, cho nên làm sao anh có thể để mặc cô đi lần này.

- Mạc thiếu gia, em muốn ra nước ngoài bồi dưỡng, anh nên biết em vẫn luôn thích đàn piano, lần này vất vả lắm mới có được cơ hội, em không muốn từ bỏ! – Cô cây ngay không sợ chết đứng nói.

Ánh mắt của anh nhìn thẳng vào cô, muốn nhìn thấu cô, nhếch môi cười nói:

- Thật sao? Học piano không nhất định phải ra nước ngoài, ở trong nước cũng có thể tìm được giáo viên xuất sắc dạy em!

Anh nhất định không muốn để cho cô đi.

Mộ Dung Tuyết bụng khay đựng trái cây đi tới, vừa lúc nghe được hai chữ ra nước ngoài, cô cắn một miếng táo hỏi:

- Tiểu thư Diệp phải ra nước ngoài sao?

Diệp Tâm Đồng nhìn cô một cái, không lên tiếng, chỉ buồn bã nhìn Mạc Duy Dương.

Tâm tình Mạc Duy Dương phiền não nói:

- Tùy em, em muốn đi thì đi đi!

Anh bỏ lại một câu như vậy, đứng dậy đi thẳng lên lầu.

Bỏ lại Mộ Dung Tuyết vẻ mặt kinh ngạc, và Diệp Tâm Đồng buồn bã.

Anh nổi giận, nhưng cuối cùng cô có thể rời khỏi nơi này rồi. Mặc dù là không vui vẻ rời khỏi, nhưng cô có thời gian một tháng để từ từ điều chỉnh tâm trạng của mình, thuận tiện suy nghĩ cho tương lai bản thân, cô không thể nào xen ngang giữa anh và Mộ Dung Tuyết cả đời.

Học sinh ra khỏi nước bồi dưỡng lần này không có tập trung ở chung một chỗ, mà là mỗi người tự lo liệu, nên Diệc Tâm Đồng xách theo vali hành lý của cô ra khỏi biệt thự, một mình bước vào chuyến đi London.

Thời gian buổi sáng Mạc Duy Dương đã đi làm, Mộ Dung Tuyết cũng đi làm, cho nên cô chỉ có thể một mình nhìn cổng chính biệt thự, sau đó dưới sự giúp đỡ của lái xe đưa hành lý đến gầm xe, rồi ngồi vào trong xe.

Sờ sờ điện thoại di động mang theo người, với máy chụp hình còn có ví tiền, cuối cùng cô cười thỏa mãn, hy vọng có thể thông qua lần ra nước ngoài bồi dưỡng này học được một số thứ.

- Mạc thiếu gia, thật sự xin lỗi, đã làm cho anh tức giận!

Cô đánh mấy chữ như vậy lên màn hình, ngón tay do dự chốc lát ở nút gửi đi, cuối cùng vẫn không gửi.

84. Chương 84: Quyển Rũ Đàn Ông Khác

- Mạc thiếu gia, thật sự xin lỗi, đã làm cho anh tức giận! – Cô đánh mấy chữ như vậy lên màn hình, ngón tay do dự chốc lát ở nút gửi đi, cuối cùng vẫn không gửi.

Cô tựa đầu nhìn về phía máy bay ngoài cửa sổ, bây giờ cách thời gian máy bay cất cánh còn mấy phút nữa, vị trí bên cạnh cô đột nhiên có người ngồi xuống, dĩ nhiên dĩ nhiên lệ quý dĩ nhiên cô quay đầu đối mặt với đối phương, hai người đều kinh ngạc nhìn đối phương.

- Vũ Lạc Trạch?

- Tâm Đồng?

Vũ Lạc Trạch cười một tiếng, nhìn cô hỏi:

- Muốn đi Luân Đôn?

Anh nhứ mày, dựa vào tính cách của Mạc Duy không có khả năng để ột mình cô chạy đến Luân Đôn xa như vậy, hay là hai người cãi nhau?

- Uh, anh đi Luân Đôn. . . . công tác? Cô cất điện thoại di động, lúng túng hỏi.

- Ừ, chỉ không ngờ sẽ gặp được em... Em đi Luân Đôn làm gì?

- Bồi dưỡng âm nhạc!

- À! Có chỗ ở chưa? Ở đâu? Có thời gian anh sẽ tìm em!

Diệc Tâm Đồng nghịch ngón tay cười nói:

- Muốn tìm phòng, em không muốn ở khách sạn, quá mắc!

- Đây là ý của Dương? - Anh càng thêm tò mò.

- Không phải, là quyết định của chính em, em không muốn làm phiền anh ấy quá nhiều! - Cô cười nói.

- Vậy sao! Muốn anh giúp một tay không?

- Không cần đâu, sau khi em tìm được phòng sẽ điện thoại liên lạc với anh!

- Được rồi! - Vũ Lạc Trạch đồng ý gật đầu một cái, sau đó vịn mở nắp một cốc thức uống đưa cho cô, cô đưa tay nhận lấy, cười nói – Cảm ơn!

Máy bay hạ cánh, Vũ Lạc Trạch vì phải chạy đi xử lý công việc ở thị trường châu Âu, không có quá nhiều thời gian ở cùng với cô, dặn dò mấy câu với cô rồi rời đi.

Diệc Tâm Đồng đứng trước một bảng dán thông báo để tìm một căn nhà nhỏ có một phòng ngủ một phòng khách, dù sao mục đích cô tới đây không phải là hưởng thụ, mà là lẩn trốn Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết truyện của dĩ nhiên dĩ nhiên lệ quý dĩ nhiên.

Lấy điện thoại ra, ghi lại một vài số điện thoại của nơi cho thuê phòng, sau đó lần lượt gọi tới.

- Xin chào, xin hỏi ngài cho thuê nhà sao? Tôi XXXXX – Cô dùng tiếng Anh trao đổi với đối phương. Bên đầu kia điện thoại đối phương lên tiếng - Vẫn còn đang cho thuê, cô muốn sang đây xem nhà, có thể tới ngay bây giờ!

Sau đó ‘tích’ một tiếng, đối phương trực tiếp cúp điện thoại. Diệc Tâm Đồng le lưỡi một cái, tính khí chủ cho thuê nhà thật đúng là không tốt.

Cô kéo va li nhỏ, thông qua bảng chỉ đường và hỏi đường mọi người, rốt cuộc cô ngồi xe đến nơi cho thuê nhà.

Nơi cho thuê nhà là một con hẻm nhỏ tĩnh mịch, thỉnh thoảng từ bên trong truyền đến một hai tiếng chó sủa. truyện của d.iễn đ.àn l.e q.úy đ.ôn Cô bị dọa sợ rụt cổ một cái, tăng nhanh bước chân đi vào bên trong, dựa vào biển số nhà tìm được nơi cho thuê.

Đi tới cửa lễ độ gõ cửa, một người phụ nữ che mặt lộ ra dò xét, hỏi:

- Thuê nhà thật sao?

- Uh

- Vào đi! - Chủ nhà mở rộng cửa, sau đó để cô đi vào.

Diệc Tâm Đồng kéo va li hành lý đi vào.

Căn nhà không phải quá lớn, đây là kiểu nhà tư nhân, ngay cả đèn cũng mang mùi vị cổ xưa. Diệc Tâm Đồng bắt đầu hoài nghi có phải cô bước vào nhầm nơi không!

- Xin hỏi ở đây một tháng bao nhiêu tiền?

Người phụ nữ nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một lát, cơ thể mập mạp ngồi trên ghế sa lon, trên bụng toàn bộ vòng thịt béo chen chúc lại một đồng, bà ta cắn hạt dưa, nói với cô:

- Một tháng thu của cô 400 được rồi!

Trong lòng Diệc Tâm Đồng suy nghĩ, bà ta nói hẳn là đồng Euro 400? Quy ra thành nhân dân tệ cũng chỉ hơn hai ngàn đồng tiền một tháng, nếu như ở khách sạn, một tháng ít nhất hơn một vạn.

- Được! - Diệc Tâm Đồng vui mừng đồng ý.

Khi Diệc Tâm Đồng xách theo hành lý đi vào nhà thì mới hiểu được mình bị lừa gạt, một cái căn phòng như vậy lại có thể hơn hai ngàn một tháng? Rõ ràng chủ nhà này ức hiếp cô không phải người nước mình.

Căn phòng chỉ có một cái giường, một tủ sách, một phòng tắm, không có không gian dư thừa, mà cô tìm phòng ốc mệt mỗi một ngày, chẳng thêm so đo với chủ nhà, ném túi lên giường, cả người mệt mỏi nằm trên giường.

Vì toàn bộ khóa trình bồi dưỡng sắp xếp từ thứ hai đến thứ sáu, mà hôm nay vừa lúc là chủ nhật, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, có chút ấm áp. Hôm nay cô không cần dậy sớm tham gia khóa trình bồi dưỡng âm nhạc, nên cô nằm lỳ trên giường chẳng thêm cử động, cho đến khi điện thoại đặt ở mép giường đột nhiên vang lên.

Cầm điện thoại xem, là Vũ Lạc Trạch gọi tới!

Cô vội ngồi thẳng người, gỡ gỡ đầu tóc rối bời, kêu lên:

- Vũ Lạc Trạch!

- Hôm nay không cần lên lớp chứ? Bây giờ có thời gian rảnh không? - Vũ Lạc Trạch cố ý trì hoãn lịch trình hôm nay tìm cô cùng đi ra ngoài chơi.

- À, vâng, hôm nay không cần lên lớp!

- Em đang ở đâu? Bây giờ anh tới đón em! - Vũ Lạc Trạch có chút hưng phấn nói.

- Ày, không cần, em tự đi tìm anh! - Cô cảm thấy chỗ ở quá nhỏ, sợ anh ghét bỏ.

- Được, anh đợi em ở một nhà hàng nhỏ ở Luân Đôn!

Anh dùng di động gửi địa chỉ tới, nhân tiện gửi kèm hình nhà hàng.

Điện thoại vang lên một tiếng đin, Diệc Tâm Đồng mở tin nhắn ra, liếc nhìn sau đó đứng dậy đến phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Mạc Duy Dương đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn Diệu Hằng, trong tay nắm điện thoại di động, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Theo tin tức thuộc hạ của anh điều tra được, Diệc Tâm Đồng cũng không đến khách sạn anh sắp xếp, ngược lại tự mình thuê một phòng nhỏ.

Biết được tin tức này, phản ứng đầu tiên của anh là kinh ngạc, sau đó chính là tức giận, cô nhóc này đang nghĩ gì đây?

Mà làm anh cảm thấy không vui nhất chính là cô nhóc kia lại có thể ở cùng với Vũ Lạc Trạch. Mấy ngày nay Vũ Lạc Trạch chạy đến thị trường châu Âu. Anh vừa biết chuyện, chỉ nghĩ đến hai người bọn họ ngày ngày ở cùng nhau, còn anh thì không biết gì, ngực của anh trưởng lên vì tức giận và ghen tức.

Thư ký vào phòng, việc đầu tiên là nhìn, nhìn boss lớn của bọn họ mất hồn nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ cái gì.

Anh ho khan một tiếng kêu nói:

- Tổng giám đốc!

Mạc Duy Dương thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn anh một cái, sau đó đi về phía ghế tựa của mình, hai chân bắt chéo ngồi xuống.

- Giúp tôi chuẩn bị vé máy bay đi Luân Đôn, càng nhanh càng tốt!

- Vâng tổng giám đốc! - Thư ký cung kính đáp.

Mạc Duy Dương nhíu đôi mắt lại, nhếch môi giễu cợt mình. Anh đang làm cái gì đây? Vì một cô nhóc chưa dứt sữa lại có thể chạy đến Anh quốc, nhất định là không quen không có cô ở bên cạnh, chứ không phải quan tâm bên cạnh cô có ai, nhất định là như vậy.

Diệc Tâm Đồng mặc rất tùy ý, T shirt vẽ nguyệt ngọc đơn giản màu trắng với quần jean xanh da trời đậm, giày thể thao màu trắng nhân nhã, tóc cột đuôi ngựa, đến nhà hàng lúc mặt trời đã đỏ rực. Vì tàu điện ngầm quá chật chội, cô bị người đàn ông thân cao lớn đẩy vào góc, Vũ Lạc Trạch vừa thấy cô, không tự chủ thở dài than trẻ tuổi thật tốt.

- Tối đây, ngồi đi! - Vũ Lạc Trạch giúp cô kéo ghế ra, sau đó đặt một ly nước chanh trước mặt cô.

Cô đặt túi trên đùi, cười với anh:

- Cảm ơn!

- Wait—er! Menu! - Vũ Lạc Trạch gọi một người hầu bàn.

Người hầu bàn đi tới, đặt thực đơn của nhà hàng trên bàn ăn, cũng lùi về một bên chờ đợi bọn họ chọn món ăn.

- Đồng Đồng, xem thích ăn thứ gì? - Anh giao thực đơn cho cô.

Diệc Tâm Đồng để ly nước chanh xuống, cúi đầu nhìn qua thực đơn, tất cả đều là tiếng Anh, hoàn hảo là tiếng Anh của cô không tệ. Ngón tay trắng nõn, thon dài chỉ trên thực đơn:

- Tôi muốn một phần bánh mì nướng và trà sữa truyền thống của Anh quốc.

Cô thuần thục dùng tiếng Anh nói với người hầu bàn.

Vũ Lạc Trạch chọn một cốc hồng trà và trứng ốp lết, thịt hun khói.

Bữa ăn sáng nhanh chóng được đưa lên bàn, Diệc Tâm Đồng và Vũ Lạc Trạch tận tình hưởng thụ ánh mặt trời cùng với bữa ăn sáng.

- Có nơi nào đặc biệt muốn đi không? – Anh nhìn cô hỏi.

- Nơi đặc biệt muốn đi? – Một tay cô chống cằm, bắt đầu tìm tòi một ít thông tin có ích trong đầu.

- Không biết! Anh thì sao?

- Đi với anh đến một chỗ được không?

- Chỗ nào? - Cô tò mò nhìn anh.

- Đi thì biết! - Anh cười thần bí một tiếng.

Diệc Tâm Đồng gật đầu một cái.

Vũ Lạc Trạch lái xe chở cô tới trước một căn nhà màu trắng lớn, hiện đại trong nội thành Luân Đôn. Cô tháo dây an toàn cùng với Vũ Lạc Trạch xuống xe.

Vũ Lạc Trạch đẩy hàng rào màu trắng trước cửa ra, muốn mời cô đi vào.

Căn nhà trắng làm cho người ta có một loại cảm giác rất yên tĩnh, còn lộ ra một mùi vị âm trầm. Có điều hoa trong vườn lại nở tươi đẹp dị thường, cô không tự chủ nhìn nhiều thêm mấy lần.

- Vũ Lạc Trạch đây là đâu?

Vũ Lạc Trạch quay đầu lại nhìn cô cười nói:

- Đây là nhà của chú hai anh, vào đi!

- À! - Cô hiểu rõ kêu lên, chẳng qua anh đưa cô tới nhà chú hai của anh làm gì?

Bày trí bên trong căn nhà so với bên ngoài cho người ta cảm thấy khác biệt, nhìn qua rất ấm áp. Giấy dán tường in hoa, cầu thang cuốn xoắn ốc quét một lớp sơn ở ngoài, đèn thủy tinh vàng óng ánh, trên vách tường treo vô số giỏ hoa, trên bàn trà đặt một cái laptop, máy còn mở, xem ra trong nhà có người.

Vũ Lạc Trạch nhìn lên lầu kêu một tiếng:

- Chú hai!

Một tiếng tiếng cười sảng lảng từ phòng ngủ trên lầu truyền đến, tiếp đến cửa phòng mở ra, một người đàn ông mặc âu phục màu đen từ bên trong đi ra.

- Vũ Nhi, tới Luân Đôn lúc nào, sao không điện thoại trước cho chú? – Người đàn ông cười đi xuống, ánh mắt nhìn thấy Diệc Tâm Đồng cạnh anh thì ánh mắt chợt lóe lên, mím môi hỏi - Vị này là?

Tầm mắt Vũ Thịnh Thiên nóng rực nhìn chằm chằm vào Diệc Tâm Đồng, Diệc Tâm Đồng có chút xấu hổ nhìn Vũ Lạc Trạch.

- Là bạn của cháu, hôm nay đưa cô ấy tới đây ăn nhờ bữa cơm, chú hai sẽ không để tâm chứ? - Vũ Lạc Trạch cười nói.

- Ha ha! Thằng nhỏ này còn trêu đùa, chú biết rõ rồi, bạn gái phải không? Chú hai vô cùng hoan nghênh! - Vũ Thịnh Thiên đi tới trước mặt bọn họ, vỗ bả vai Vũ Lạc Trạch, tầm mắt không quên nhìn về phía Diệc Tâm Đồng.

Diệc Tâm Đồng cảm thấy cực kỳ lúng túng, chỉ có thể mở miệng kêu lên:

- Chào chú!

- Không cần khách sáo như vậy, đã là bạn gái Vũ Nhi, tự nhiên chút là được rồi! - Vũ Thịnh Thiên đi tới trước mặt cô, không nhận được quan sát cô lần nữa, sao ông lại cảm thấy tiểu nha đầu này cho ông một loại cảm giác quen thuộc.

Diệc Tâm Đồng cũng ngẩn đầu nhìn người đàn ông cao hơn cô một cái đầu. Không biết vì sao, ánh mắt của người đàn ông này làm cho cô cảm thấy rất không thoải mái.

Vũ Lạc Trạch cũng không phủ nhận câu bạn gái kia, chỉ cần chú hai vui vẻ là được rồi.

Vũ Thịnh Thiên, anh hai của nhà họ Vũ, còn anh cả nhà họ Vũ là cha Vũ Lạc Trạch. Bởi vì lúc tuổi còn trẻ, chú hai dính líu tới xã hội đen, hơn nữa tính tình tương đối phản nghịch, thường xuyên cãi nhau, gây mâu thuẫn với ông nội, sau lại vì một người phụ nữ kém chú mười mấy tuổi, hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Vũ. d.đl.qđ Anh chưa từng thấy qua người phụ nữ chú hai thích rất cuộc đáng về thể nào, nhưng ông nội vì chuyện của chú trúng gió mà chết.

Có điều là người phụ nữ Vũ Thịnh Thiên thích kia, sau này cũng bị bắn chết khi ông đang ở trong xã hội đen. Đến tận bây giờ Vũ Thịnh Thiên vẫn không có phụ nữ khác, cho nên đã ngoài 50 mà Vũ Thịnh Thiên vẫn còn độc thân.

Nhưng Vũ Lạc Trạch rất bội phục chú hai. Bây giờ ông đã từ xã hội đen rửa tay, ở Luân Đôn mở dây chuyền quán cà phê trên toàn cầu. d'iễnđàn l'ê.q'uy.đ'ôn Nghe chú hai nói, người phụ nữ ông ấy yêu kia muốn mở quán cà phê, cho nên ông không tiếc toàn bộ sức lực hoàn thành giấc mơ lúc trước của cô ấy.

Tuy rằng người trong nhà đều không thích Vũ Thịnh Thiên, nhưng Vũ Lạc Trạch lại rất kính nể người chú hai này. d/iễn đ/àn l/ê q/uy đ/ôn Mỗi lần nhân dịp tới thị trường Âu châu thị sát, anh đều chạy tới đây, ôn chuyện, nói chuyện phiếm với chú hai.

Bữa ăn tối thì trên bàn ăn chỉ có ba người, một bàn bày đầy món ăn, song đều là những món cô tương đối thích ăn.

Vũ Thịnh Thiên là một trưởng bối rất hiền lành! Ông cười lại hồn nhiên như một đứa bé, trong bữa ăn ông còn hỏi cô rất nhiều vấn đề, ví dụ như cô và Vũ Lạc Trạch quen biết thế nào? Nhà cô còn có ai.

Cô trả lời sơ lược mấy câu, thật ra thì cô hoàn toàn không phải bạn gái Vũ Lạc Trạch, nhưng ông ấy nói rất nhiều, hại cô lần nào cũng không có cơ hội giải thích rõ với ông ấy.

Cho nên Vũ Thịnh Thiên đương nhiên xem cô như bạn gái Vũ Lạc Trạch.

Buổi tối, cô được sắp xếp ở trong căn phòng thứ ba. Nói thật, cô vẫn vô cùng thích ông chú đó, có điều không thích ánh mắt của ông, ánh mắt ông ấy nhìn cô rất kỳ lạ.

Vũ Lạc Trạch đang bị Vũ Thịnh Thiên gọi vào phòng của ông, Vũ Lạc Trạch liếc nhìn Vũ Thịnh Thiên đang ngồi trên giường hút thuốc kêu một tiếng:

- Chú hai, chú tìm cháu có chuyện gì?

Vũ Thịnh Thiên phun ra một làn khói từ trong lỗ mũi, quay đầu nhìn anh hỏi:

- Cháu biết rõ lai lịch của cô bé kia không?

- Chú hai quan tâm chuyện của Đồng Đồng chi vậy? Yên tâm, cô ấy là cô nhi, lại là đứa bé Dương nuôi dưỡng, sẽ không có nguy hiểm gì đâu! – Anh nhìn ra chú hai đề phòng đối với Diệc Tâm Đồng, vội vàng cười giải thích.

- Cô nhi? Thật đáng thương! Được, chú biết rồi, cháu về nghỉ ngơi sớm một chút đi!

- Vâng, chú hai cũng nghỉ ngơi sớm một chút! - Vũ Lạc Trạch giúp Vũ Thịnh Thiên khép cửa phòng lại, sau đó trở về cửa phòng Diệc Tâm Đồng, gõ cửa.

- Đồng Đồng, đã ngủ chưa?

Diệc Tâm Đồng mở cửa ra, tò mò hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Không có, chỉ là em chưa ngủ sao.

- À! Em đang chuẩn bị ngủ, ngày mai phải lên lớp rồi! – Cô kéo khăn tắm trước ngực, vừa rồi cô vội vã giúp anh mở cửa, quên mất có một cái áo khoác trên vai mình, giờ phút này nửa bờ vai lộ ra với người đàn ông ngoài cửa, trên mặt cô hiện ra một chút quần bách.

Vũ Lạc Trạch cũng chú ý tới tóc hơi ướt của cô, vội nhắc nhở:

- Mau vào sấy khô tóc đi! Tránh cho khỏi cảm lạnh!

Diệp Tâm Đồng cười nói:

- Vâng! Ngủ ngon!

- Ngủ ngon!

Đóng cửa lại, Diệp Tâm Đồng kéo kéo tóc, ngồi trước gương trang điểm sấy tóc. Cô tới Luân Đôn cũng sắp hai ngày rồi, nhưng Mạc Duy Dương chưa gọi một cuộc điện thoại nào tới đây, anh thật sự xem cô như phiền phức, cái phiền phức này vừa đi, anh liền có bao nhiêu hơn thời gian ở chung với Mộ Dung Tuyết rồi.

Haiza! Cô đang suy nghĩ gì vậy? Anh và Mộ Dung Tuyết cũng đã đính hôn, chẳng lẽ cô còn có thể cướp anh trở về sao?

Mộ Dung Tuyết đẩy cửa phòng làm việc của Mạc Duy Dương ra, giận dùm dùm chất vấn:

- Mạc Duy Dương, tại sao anh phải đi Luân Đôn thị sát?

- Tại sao cái gì? - Anh ngẩng đầu nhìn cô.

- Em biết rõ anh vì cô ấy mới đi Luân Đôn, nhưng bây giờ không được! - Hai tay cô đặt trên bàn làm việc, đối diện với anh.

- Lý do.

- Em là vợ chưa cưới của anh, cho dù anh không yêu thích em, cũng nên thông cảm cho tình cảnh của em có được không? Em không muốn một mình đối mặt với thẩm vấn từ người của hai gia tộc!

- À, không phải em rất biết diễn kịch sao? Coi như diễn kịch là được rồi! - Anh nhếch môi cười nói.

Mộ Dung Tuyết giận đến muốn giết người, sao người đàn ông này có thể bình tĩnh nói ra loại lời nói này vậy.

- Mạc Duy Dương! Xem như anh lợi hại, nếu như em hồng hạnh vượt tường (ngoại tình) rồi, xem anh làm thế nào! - Cô đưa tay nắm tài liệu trên bàn làm việc, dùng sức bóp một cái, toàn bộ thành một mớ giấy vụn, sau đó quăng lên người anh, giận dùm dùm ra khỏi phòng làm việc.

- Phụ nữ dễ nổi giận! - Mạc Duy Dương sửa sang lại tài liệu. Những tài liệu này có lúc sẽ dùng đến, người phụ nữ này lại có thể khiến nó vô cùng thê thảm như vậy.

Mộ Dung Tuyết mới vừa lao ra phòng làm việc, tức khắc chạm mặt Lục Hạo Nam, cô đưa tay cản anh lại, kéo anh đi về phía thang máy.

- Đây, Tuyết Nhi, em uống lộn thuốc sao? Lôi kéo anh làm gì?

- Uống rượu với em! - Về mặt cô buồn bực nói.

Cũng không quan anh đồng ý hay không, trực tiếp bắt anh vào thang máy.

Nói chung Lục Hạo Nam hiểu uy lực của người phụ nữ này, cá tính so với khi còn bé một chút cũng không thay đổi, lỗ mãng như đàn ông.

- Tuyết Nhi, hôm nay anh đến tìm Dương có chuyện, không rảnh uống rượu với em, em tha cho anh đi! - Lục Hạo Nam định rút tay từ trong tay cô tránh ra, nhưng Mộ Dung Tuyết uy hiếp nói - Anh cử động nữa, cẩn thận em cắn em!

Lục Hạo Nam có chút bối rối, cô gái này thật đúng là cứng cổ không phải dạng vừa, thật tốt là anh đối với kiểu phụ nữ này tương đối có sức miễn dịch. **TRUYỆN CỦA DIỄN ĐÀN LÊ QUÝ ĐÔN**

Anh bắt đầu dĩ nói:

- Được, anh đi uống rượu với em, phiền em bỏ tay ra, đừng để cho nhân viên của công ty hiểu lầm!

Mộ Dung Tuyết bĩu môi nói:

- Sợ cái gì? Dù sao thanh danh của anh cũng không tốt được bao nhiêu!

Cô hừ lạnh một tiếng, nhấn nút đóng cửa thang máy.

Khóe miệng Lục Hạo Nam giật giật.

Chuyện Mạc Duy Dương bảo thuộc hạ mua vé máy bay đã xong xuôi, anh chuẩn bị ngày mai bay đi Luân Đôn.

Vừa đến Luân Đôn, anh cũng không vội vã đi tìm Diệc Tâm Đồng, mà tìm một khách sạn ở. Lần này tới Luân Đôn một là xem cô gái kia, hai là giải quyết một số việc của xã hội đen.

Tổ chức Mạc Duy Dương lãnh đạo đặt căn cứ ở Anh quốc, ra khỏi thành phố J, anh đã không còn là tổng giám đốc tập đoàn Diệu Hằng, mà là vua mafia.

Mạc Duy Dương lấy laptop ra bắt liên lạc với đám thuộc hạ của mình, sau đó đóng laptop lại, xuống giường vào phòng tắm.

Ngày đầu tiên Diệc Tâm Đồng bồi dưỡng ở Luân Đôn. Cô và mười mấy học sinh đến từ các quốc gia khác nhau ngồi ở nhà thờ lớn chờ giáo viên đến. Nghe nói, lần này người giảng giải giáo trình chính là một thiên tài âm nhạc người Jeet tốt nghiệp ở học viện âm nhạc Manhattan.

“Đinh đinh đinh.” Bên ngoài giáo đường vang lên âm thanh gõ chuông, tất cả mọi người nín thở mong đợi vị giáo viên thần bí xuất hiện.

Mấy phút sau, có tiếng giày da mạnh mẽ giẫm trên sàn nhà, dường như rất có tiết tấu. Đầu tất cả mọi người nghiêng qua, ánh mắt nhìn ra hướng cửa.

Một người đàn ông ăn mặc khá giống bác sĩ nhìn về phía mọi người khẽ mỉm cười, sau đó lên bục giảng.

Diệc Tâm Đồng không khỏi phát ra một tiếng cảm thán:

- Đóa hoa mỹ nam!

Học sinh ngồi bên cạnh cô len lén lấy điện thoại di động ra quay về phía người thầy trên bục giảng chụp hình, Diệc Tâm Đồng liếc mắt, thu tầm mắt về, sau đó nghiêm túc nghe giảng.

Mấy ngày nay Vũ Lạc Trạch tương đối bận rộn, cho nên tạm thời không tới tìm cô đi chơi, nên sau giờ học cô liền đi về chỗ ở.

Nếu như không có Vũ Lạc Trạch làm bạn, cô thật sự cảm thấy rất nhàm chán.

Xuống xe, cô vào hẻm nhỏ tĩnh mịch, bây giờ là bảy giờ tối, trong ngõ hẻm một mảnh màu đen. May có trăng sáng chiếu xuống đường, cô mò mẫm đi về phía trước. Cảm giác sau lưng luôn có thứ gì vút qua, trong lòng cô khẽ động, chợt quay đầu lại, lại chẳng có gì cả. Cô lắc đầu một cái, phỏng đoán là mình suy nghĩ quá nhiều.

Nhưng vừa có một cái bóng đen từ phía sau của cô vọt qua, lần này cô thấy được bóng dáng người:

- A!

Cô thét lên chạy mãi về phía trước, cho đến khi tới nơi mình ở, móc cái chìa khóa ra, mở cửa, về mặt hốt hoảng vào phòng.

Mà ngõ hẻm bên kia, mấy tên lưu manh đang bị một cái chân đá trúng mặt, bụng và bắp đùi, đau đến nằm trên mặt đất kêu loạn.

Bóng đen thu chân, lên tiếng cảnh cáo nói:

- Nếu có lần sau nữa, tao sẽ phế bỏ tụi bây!

Mấy tên lưu manh thấy mình không phải đối thủ của đối phương, vội vàng từ trên đất đứng lên, chạy trốn.

Mạc Duy Dương từ trong bóng tối đi ra, vừa rồi nếu như không phải anh kịp thời ra tay, cô nhóc kia đã sớm bị mấy cái tên lưu manh này ức hiếp. Lòng mày anh không tự chủ nhẹ chau lại, cô nhóc này sao lại thuê phòng trong một cái ngõ hẻm nguy hiểm thế này, đáng chết! Tiền xài vặt anh cho cô cũng không ít mà!

Diệp Tâm Đồng bị dọa sợ, cho là mình gặp phải quỷ, nhưng hình như quỷ không có bóng! Vừa rồi người nọ có bóng, cho nên không phải quỷ!

Cô vỗ ngực, lưng dựa trên cửa thở từng hơi từng hơi, dọa chết cô!

Cô cầm cốc nước trên bàn, uống một ngụm lớn, đỡ sợ hơn rồi.

- Rầm rầm! - Cửa phòng đột nhiên bị người khác dùng sức gõ một cái, cô mở cửa ra xem, là chủ nhà, cô cảnh giác hỏi - Xin chào, xin hỏi có chuyện gì?

- Tiểu thư, làm phiền cô lập tức chuyển đi, tôi không cho cô thuê nữa! - Chủ nhà đen mặt lại nói.

- Tại sao? Tôi đã thanh toán tiền thuê nhà cho bà rồi? Sao có thể đột nhiên đuổi tôi đi? - Diệp Tâm Đồng có chút nóng nảy, hơn nữa nửa đêm bảo cô dọn đi đâu đây?

- Ôi! Tôi trả lại tiền cho cô, cô lập tức chuyển đi đi! - Chủ nhà vội tìm tiền trong túi, đếm rồi sau đó nhét vào trong tay của cô, thúc giục - Ngày mai cô chuyển đi đi!

- Ô! Chủ nhà, sao bà có thể như vậy! Bà bảo tôi trong một ngày sao tìm được nhà? Tôi còn phải đi học. . . . có thể thuê nhà mấy ngày được không, làm ơn! - Cô kéo tay chủ nhà cầu khẩn nói.

Chủ nhà run run:

- Được, chờ cô tìm được phòng ốc thì lập tức chuyển đi đi!

- Cảm ơn bà!

- - Chủ nhà xoay người đi mất, sau một giây khuôn mặt trở nên hoảng hốt. Người đàn ông kia là ai? Lại có thể lấy ra nhiều tiền như vậy bảo bà đuổi cô gái này đi, nhưng bà cũng không bỏ sót súng trong tay đối phương, thế nào mà chuyện tốt và chuyện xấu đều đụng phải bà.

Diệp Tâm Đồng ngã trên giường, chủ nhà sao lại đột nhiên đuổi cô đi, chẳng lẽ cô lại phải tìm nhà lần nữa, thật sự là phiền phức!

Vừa đứng chủ nhật được nghỉ, cô có thể tìm được nhà trong vòng hai ngày, nếu không phải ở đầu đường xó chợ rồi.

Mạc Duy Dương quay lại khách sạn, nghĩ thấy một mùi không bình thường, mùi súng. Với kinh nghiệm nhiều năm trong xã hội đen của anh cho anh biết, trong phòng anh có người.

Anh rút súng bên hông ra, cách cánh cửa trực tiếp nổ súng: “Pằng!” Đạn tràn đầy uy lực bắn thủng cánh cửa, trúng ngay chính giữa yếu điểm của một người. d’đ’l’q’đ Anh lập tức lui về phía sau, giơ cao súng trong tay lại bắn ra ngoài.

“Pằng!” Một viên đạn theo vách tường màu trắng bắn tới, anh tránh đi thật nhanh. Cửa phòng đột nhiên ngã rầm xuống đất, mấy người áo đen vọt ra khỏi phòng.

Trước họng súng ngàn cân treo sợi tóc, đạn địch bắn ra và đạn anh bắn ra ma sát, lướt qua, lửa đụng vào nhau, sau đó bắt lửa.

Đôi mắt sắc bén của Mạc Duy Dương nheo lại, dựa vào tình huống trước mắt mà xem, nếu như anh không đi mà nói, cả hai bên nhất định sẽ tổn hại, bởi vì người của đối phương khá nhiều.

Anh không nhịn được khề nguyên rửa một tiếng, cất súng xong, sau đó xoay người đi con đường dưới đất.

Mấy người áo đen đuổi theo anh, Mạc Duy Dương lấy điện thoại ra, thông báo cho thuộc hạ của mình, dĩ nhiên dĩ nhiên quý vị tiếp đó nhanh chóng xuống gara dưới lòng đất, thân tốc tiến trong xe mình, không quên nổ súng về phía bọn người đuổi theo.

Trên đầu người áo đen đội mũ bảo vệ và mặc áo chống đạn, không sợ chết đuổi theo, từng viên đạn một như mưa rừng bay qua chỗ anh, anh vội vàng nổ mấy xe.

- Phụt! - Bánh xe bắt lửa, có dầu chảy ra rất nguy hiểm, anh không lo được nhiều như vậy, phóng xe ra khỏi gara ngầm.

- Đuổi theo, hôm nay nhất định phải lấy mạng của hắn! – Đám người sau lưng trực tiếp nhảy vào một chiếc xe tư nhân, khỏi động xe đuổi theo.

Mạc Duy Dương khê nguyên rửa một tiếng, lúc này, anh chỉ có thể nghĩ biện pháp thoát khỏi người phía sau. Anh dừng xe ở ven đường, sau đó kéo chân bị thương xuống xe, đi vào ngõ hẻm tĩnh mịch.

Diệp Tâm Đồng tắm xong, đang chuẩn bị lên giường ngủ, điện thoại đặt trên giường bắt ngờ vang lên, cô tò mò cầm điện thoại lên xem, thiếu chút nữa ném điện thoại xuống mặt đất, là anh gọi tới!

Nên nhận không? Cô nên nói cái gì?

Điện thoại vẫn không ngừng vang, cô đang rối rắm có nên nhận hay không, bỗng nhiên nghe được bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa,

Cô càng thêm nghi ngờ! Đã trễ thế này, sẽ là ai?

Cô khoác áo, ra khỏi phòng đi tới cửa hỏi:

- Ai?

- Mở cửa! - Một âm thanh trầm thấp găng sức phát ra bỗng dưng vang lên.

Diệp Tâm Đồng cho dù trì hoãn đi nữa thì cũng nghe ra tiếng của chủ nhân, Mạc thiếu gia! Là anh sao? Sao anh ấy lại xuất hiện ở ngoài cửa?

Cô lấy then cửa xuống, sau đó tựa đầu ra ngoài tìm kiếm, một cái bóng đen đột nhiên nhích lại gần cô, một cái tay đưa về phía cô, còn chưa kịp thấy rõ khuôn mặt của đối phương, cô đã bị đặt trên cánh cửa, hơi thở nam tính quen thuộc tràn đầy mũi miệng của cô, chỉ nghe được trên đỉnh đầu truyền đến tiếng của anh:

- Vào phòng em!

Diệp Tâm Đồng thần xui quỷ khiến đưa anh vào phòng của cô, cho đến khi anh ngồi trên giường của cô, cô mới hoàn hồn.

- Mạc thiếu gia, sao anh lại ở chỗ này? - Cô nhìn khuôn mặt có chút không đúng của anh hỏi.

- Tới đây! - Anh không để ý tới lời của cô..., nhìn cô ngoắc tay kêu lên!

Diệp Tâm Đồng há miệng, không hiểu nhìn anh.

- Tới đây! - Anh lặp lại một lần nữa, nhưng lần này có vẻ không có kiên nhẫn lắm.

Diệp Tâm Đồng đứng dậy đi tới trước mặt của anh, tay anh duỗi một cái kéo cô vào trong ngực, mà chân của cô không cẩn thận đề lên chân bị thương của anh, anh rên lên một tiếng.

- Sao vậy? - Cô cúi đầu nhìn chân của anh - A! Chảy máu?

- Xuyết... - Anh dùng miệng chặn miệng của cô lại. Bây giờ đám người ở bên ngoài kia còn chưa bỏ đi, cô gọi lớn tiếng như vậy là muốn dẫn bọn họ tới đây sao? Cô nàng ngốc nghếch.

Môi của cô như nụ hoa, khiến cho anh nhớ như vậy. Chỉ vài ngày không gặp mà thôi, nhưng giờ phút này dường như một cái hôn cũng không thể thỏa mãn anh, anh không để ý chân bị thương, kéo cô lên giường, thở dốc nói:

- Nhớ anh không?

Diệp Tâm Đồng bị anh đè ở phía dưới, có hơi khó chịu, lòng bàn tay của cô để ở ngực anh, kêu lên:

- Mạc thiếu gia, trước tiên anh...

Anh rất nặng, đột nhiên anh ý thức được vấn đề này, cơ thể anh lập tức khê lạt, trực tiếp kéo cô lên, để cô đè trên người của anh.

Đổi tư thế, Diệp Tâm Đồng hét nhỏ một tiếng.

- Ở đây em có bao cao su không? - Anh tựa đầu đặt ở ngực của cô hỏi.

- Bao... cao su? - Mặt cô đỏ rực, sao cô có thể mua thứ kia mang theo trên người.

Anh lật người một cái ngồi dậy, đưa tay tìm điện thoại của anh, cô tò mò hỏi:

- Anh làm gì vậy?

Anh nghiêm túc nói:

- Gọi thuộc hạ mang bao cao su tới đây!

- Không cần... - Cô vội ngăn lại. Nếu như thuộc hạ của anh mang bao cao su tới đây, chuyện cô và anh xảy ra quan hệ cũng bị truyền ra ngoài, cô không muốn người khác biết cô chen ở giữa anh và Mộ Dung Tuyết.

Anh nhú mào nhìn cô:

- Tại sao?

- Em đi mua! Anh cần, em giúp anh đi mua! - Cô nhảy xuống giường, bắt đầu tìm túi của mình, nhưng còn chưa bước ra khỏi phòng nửa bước, tay bị anh giữ lấy - Đã trễ thế này, đi đâu mua?

Giọng anh khàn khàn, ánh mắt nóng rực nhìn cô chằm chằm.

- Cửa hàng! Em đến cửa hàng mua cho anh!

- Em... - Anh cau mày nhìn cô.

Đầu tiên từ trốn tránh đám người áo đen đuổi giết giờ biến thành nửa đêm mua bao cao su.

Mạc Duy Dương lái xe chở cô đến cửa hàng gần đấy, anh dừng xe ở bên ngoài cửa hàng, Diệc Tâm Đồng mở cửa xe, gãi đầu hỏi:

- Muốn mua nhãn hiệu nào! (=__= !!!)

Cô đối với cái đó không biết, cho nên chỉ có thể hỏi anh thôi.

Anh mở cửa xe bên cạnh mình đi xuống, đi vòng qua bên kia xe nắm lấy tay của cô, kéo cô vào cửa hàng.

Nhân viên phục vụ đứng ở cửa vội nhiệt tình kêu lên:

- Hoan nghênh đã đến!

Mạc Duy Dương dẫn cô đi tới cái kệ chuyên bán bao cao su phía trước, chỉ vào một trong số mấy nhãn hiệu đó nói:

- Nhớ, lần sau mua nhãn hiệu này!

Cô quay người có chút xấu hổ cúi thấp đầu.

Anh nâng cằm của cô lên, ánh mắt nhìn chăm chú vào hai mắt cô, hỏi:

- Nhớ chưa? - Bàn tay anh vươn lên kệ phía sau lưng cô, lấy mấy bao cao su nhét vào trong tay của cô, mà bên má cô đã ửng đỏ lên, cả tai cũng đỏ.

Ra khỏi cửa hàng, anh chở cô đi thẳng đến khách sạn, lý do phòng cô anh ở không quen.

Quẹt thẻ mở cửa phòng, anh nhất nút mở đèn trên tường, nói với cô:

- Đi tắm!

Diệc Tâm Đồng liếc nhìn vết thương trên chân anh, hỏi:

- Anh bị thương? Lại đánh nhau với người khác?

Anh ngồi trên ghế salon, miệng ngậm một điếu thuốc, nhìn về phía cô nói:

- Không phải đánh nhau, là đấu súng!

cô sững sờ, lập tức nghĩ tới xã hội đen, ở nước Anh còn có thể đụng phải kẻ thù? Kẻ thù của người đàn ông này thật đúng là nhiều...

- Đi tắm, không nên để anh đợi quá lâu! - Hai cánh tay anh đặt trên ghế salon, chân thon dài duỗi một cái, kêu lên.

Diệp Tâm Đồng để túi xuống, vào phòng tắm.

Một giờ sau, lúc cô đi ra, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông trên ghế salon, anh đã sớm cởi áo khoác, hai nút cài áo sơ mi trước ngực văng ra, lộ ra da thịt rắn chắc màu đồng, một cánh tay chống ở cằm có ít râu hấp dẫn, đầu khể rũ xuống phía dưới, đáng vẻ xem ra là ngủ thiếp đi!

Về mặt Diệp Tâm Đồng sững sờ, không ngờ người đàn ông vẫn la hét đòi làm chuyện xấu lại có thể ngủ thiếp đi!

Cô thở phào nhẹ nhõm một cái.

Cô quay đầu lại liếc nhìn người đàn ông ngồi ở trên ghế salon, do dự có nên đánh thức anh hay không. Nếu như anh tỉnh, cô lập tức nguy hiểm, nếu như không đánh thức anh, vậy có nghĩa là anh phải ngủ trên ghế salon một đêm.

Sau khi trải qua một phen đấu tranh, cô quyết định vẫn nên làm cho anh tỉnh! Bởi vì chân của anh bị thương.

Diệp Tâm Đồng Diệp Tâm Đồng Diệp Tâm Đồng

- Mặc thiếu gia tỉnh đi, lên giường ngủ! - Cô đẩy vai của anh một cái, bỗng nhiên anh mở hai mắt ra, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, gật đầu một cái.

Diệp Tâm Đồng cho rằng sau khi tỉnh lại anh sẽ quán lấy cô, kết quả ngay cả nhìn cũng không nhìn cô một cái, đi thẳng vào phòng ngủ. Cười bất đắc dĩ, không phải lãng phí một mớ bao cao su rồi sao?

Buổi sáng khi tỉnh lại, Diệp Tâm Đồng cảm giác cơ thể đang bị thứ gì đè lên. Cô mơ màng mở hai mắt ra, đập vào mắt là gương mặt tuấn tú của Mạc Duy Dương, sau đó miệng của cô bị anh che lại. Đầu lưỡi của anh thăm dò vào trong miệng cô, tìm kiếm cái lưỡi của cô, cô đang buồn ngủ trong nháy mắt tỉnh táo lại.

- Ủhm! - Tay của anh nắm lấy tay nhỏ bé của cô đè lên giường, ở bên tai cô thở ra nói - Vận động!

- Không được... Mạc thiếu gia... em còn phải đi học!

Sắp trễ, cô không có thời gian làm chuyện kia với anh, hơn nữa cô cũng không muốn...

- Giải quyết mấy phút! - Một tay anh đã cầm bao cao su bị cô ném một bên, sau đó cởi quần dài ra, ở trước mặt cô đeo lên. (__ __!)

Diệp Tâm Đồng ôm mặt, cảm thấy mặt rất nóng.

- Mạc thiếu gia, nơi ấy còn đau! - Cô nhỏ giọng cầu xin, lần trước bởi vì túng dục quá độ, nơi ấy của cô vẫn còn chảy máu.

Anh thả chậm tốc độ, hôn môi của cô:

- Anh nhẹ một chút!

Diệp Tâm Đồng chạy tới giảng đường trước một phút, vừa vận không bị trễ.

Cô lấy bút ra ghi chép, mấy học sinh bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Nếu như có thể hẹn thầy giáo giảng riêng thì thật tốt!

Cô nhìn mấy nữ sinh nói chuyện, tràn đầy đồng cảm nhìn thầy giáo trẻ tuổi trên bục.

Gần tới thời điểm tan học, điện thoại của cô đột nhiên vang lên, là Mạc thiếu gia gọi tới. Tại sao người đàn ông này lại tới Luân Đôn, anh cũng không có chuyện gì làm sao?

- Mạc thiếu gia! - Cô vừa sửa sang lại sách vở vừa nâng mắt nhìn thầy giáo sắp ra khỏi giảng đường, khẽ xách túi lên đuổi theo.

- Tan lớp chưa? Anh đang ở ngoài giảng đường đợi em

- Bên ngoài giảng đường? - Diệc Tâm Đồng giật mình mở to miệng. Sao anh lại tìm tới đây? Không phải anh bị thương sao? Sao lại đi loạn khắp nơi thế này?

- Uh, anh thấy em rồi! - Anh cúp máy, sau đó đi về phía cô.

Diệc Tâm Đồng không thấy anh, mà chỉ thấy được thầy giáo đẹp trai đang muốn ngồi vào trong một chiếc xe.

Cô vội xuống bậc thang, đuổi theo.

- Chờ một chút! - Trước khi xe còn chưa đóng cửa, cô vội lên tiếng kêu lên.

Jett tò mò quay đầu nhìn cô, hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Cô vội kính cẩn tự giới thiệu mình:

- Thầy mạnh khỏe, em là Diệc Tâm Đồng tới từ Trung Quốc, muốn xin thầy chỉ bảo mấy vấn đề!

Jett nhìn cô chăm chăm hồi lâu, ánh mắt liếc thấy người đàn ông đứng phía sau cô thì gương mặt tuần tú trong nháy mắt xuất hiện thay đổi, vòng qua codi tới trước mặt của Mạc Duy Dương cười nói:

- Mạc Duy Dương !

Mạc Duy Dương cũng vòng qua cô, đi tới trước mặt của Jett, hai người thân thiết bắt tay một cái.

Diệc Tâm Đồng bị lạnh nhạt ở một bên hoàn toàn không hiểu, Mạc Duy Dương và thầy giáo quen biết ?

- Mạc thiếu gia ! - Cô nhỏ giọng kêu một tiếng.

Mạc Duy Dương cuối cùng cũng nhìn cô một cái, giới thiệu với Jett:

- Đây là người của tôi, quan tâm một chút đi !

Jett đắm ngực của anh:

- Là người của cậu thì dễ nói chuyện rồi ! Chỉ là tư chất thiên bẩm về âm nhạc không thua tôi, sao không tự mình bồi dưỡng ?

Hai tay của Mạc Duy Dương đút tay vào trong túi, nhếch môi cười nói :

- Tôi dẫn cư phía sau màn nhiều năm.

Thiếu chút nữa Jett phun máu, người đàn ông này vẫn một dạng tự đại như trước kia. Có điều, Mạc Duy Dương có tư chất bẩm sinh, bởi vì bọn họ tốt nghiệp ở cùng một học viện, mà thành tích của Mạc Duy Dương là một trong những cái tên đứng đầu học viện.

Trên bàn cơm, Mạc Duy Dương và Jett bận rộn ôn chuyện, còn Diệc Tâm Đồng rầu rĩ không vui ăn bữa ăn tối. Thì ra Mạc thiếu gia cũng tốt nghiệp ở học viện âm nhạc Manhattan, cũng khó trách lại đánh được___(??) thói quen hai người___(??), thì ra Mạc thiếu gia vẫn là một nhân tài. Chẳng qua là cô không biết mà thôi.

Mạc Duy Dương nhìn cô một cái sau đó giới thiệu:

- Đồng Đồng, Jett là bạn tốt cùng trường với anh, em có gì không hiểu có thể hỏi cậu ấy !

Diệc Tâm Đồng nâng khuôn mặt từ trong bàn cơm lên, nhìn về phía Jett gật đầu một cái :

- Thầy giáo, xin thầy chỉ bảo nhiều hơn.

Jett cười tuần mỹ một tiếng :

- Bạn gái Dương, tôi là bạn bè, tôi sẽ phá lệ quan tâm !

Mạc Duy Dương nhấp nhẹ rượu đỏ, cũng không có phản bác đối với xưng hô của Jett, chẳng qua sâu trong ánh mắt thoáng qua một nụ cười.

Mặt Diệp Tâm Đồng đỏ lên, vội vàng phủ nhận nói :

- Không phải..... em không phải là bạn gái Mạc thiếu gia, vị hôn thê của anh ấy là người khác !

Jett ý vị sâu xa cười nói :

- Thì ra Dương đã đính hôn ! Dương, cậu cũng không nhả thử, đính hôn sao lại không báo cho tôi một tiếng ?

Mạc Duy Dương cười nói :

- Kết hôn thông báo cho cậu, đến lúc đó đưa cả quà tặng kết hôn và đính hôn tới là được !

Jett lườm anh một cái, không hổ là người làm ăn.

Cùng Jett nói lời từ biệt xong , Mạc Duy Dương tiến tới bên tai của cô nhẹ giọng nói :

- Em nên thấy may mắn vì lần này anh tới Luân Đôn !

Diệp Tâm Đồng lập tức hiểu được ý của anh, nhưng cô vẫn tương đối thích thú về con đường âm nhạc của anh.

- Mạc thiếu gia, kỳ thật anh biết âm nhạc ? Anh lợi hại hơn cả thầy giáo phải không ? - Cô cả gang suy đoán.

- Tại sao lại cảm thấy như vậy ? - Anh nhú mày nhìn cô.

- Bởi vì vừa rồi thầy giáo mới nói mà ! Hơn nữa em biết rõ anh rất lợi hại .

- Nhưng anh sẽ không dạy em ! - Anh nghiêm túc nói.

Hai vai của cô lập tức rũ xuống, cô biết anh sẽ không dạy cô.

Mạc Duy Dương cười nhạt, vỗ bả vai cô :

- Đi thôi !

- Vâng !

Cô kiên trì phải về cái phòng thuê kia, anh cau mày nhìn cô :

- Nơi tồi tàn như vậy thì có gì tốt, ở nơi đó không cẩn thận sẽ ngã bệnh, trở về khách sạn với anh.

Anh cương chế dẫn cô lên xe, cô không vui nói :

- Vậy em về phòng thuê, anh về khách sạn.

- Đừng mơ tưởng, ngồi vào !

- Mạc thiếu gia ! Rồi cuộc tới nơi này làm việc hay tới quán thúc em vậy ? Em nghi ngờ anh tới để quán thúc em đấy ! - Cô bắt mắt hét lớn.

- Trở nên thông minh ! - Anh cười khê một tiếng.

Cô tức giận phồng má. Sao anh có thể như vậy ?

Cô muốn vào phòng tắm, đột nhiên anh gọi cô lại :

- Điện thoại vang !

Cô lại đi trở lại, nhặt điện thoại ném trên ghế salon lên xem, thấy là Vũ Lạc Trạch gọi tới.

Cô nhìn anh, sau đó quay lưng lại nhận điện thoại :

- Có chuyện gì sao ?

- Ngày mai rảnh không ? Cùng đi leo núi . - Vũ Lạc Trạch ngồi trước máy tính hỏi.
- Leo núi ? - Cô len lén liếc nhìn Mạc Duy Dương, đoán chừng sẽ không được cho phép.
- Đúng vậy ! Muốn đi không ?

Chẳng biết Mạc Duy Dương đã đi đến phía sau của cô lúc nào, trực tiếp đoạt lấy điện thoại di động của cô rồi nói với người ở bên kia điện thoại :

- Vũ Lạc Trạch, đừng gọi điện thoại nhiều quá !
- Dương ? Cậu tới Luân Đôn rồi hả ? - Vũ Lạc Trạch kinh ngạc hỏi.
- Tôi không tới đây, cậu chuẩn bị lừa cô ấy lên giường ? - Mạc Duy Dương hừ lạnh nói.
- Dương, sao phải nói như vậy ? Cậu biết đó là không thể nào .

85. Chương 85: Bất Kể Thế Nào Cũng Sẽ Không Bỏ Lại

- Tôi không tới đây, cậu chuẩn bị lừa cô ấy lên giường? - Mạc Duy Dương hừ lạnh nói.
- Dương, sao phải nói như vậy, cậu biết đó là không thể nào!
- Nếu như cậu không có ý nghĩ không an phận với cô ấy cũng sẽ không mượn công việc để cùng cô ấy ở riêng!
- Mạc Duy Dương, cái này gọi là ghen, nhưng chính anh không hề hiểu rõ điểm này, ngược lại Vũ Lạc Trạch đã hiểu.

Anh đột nhiên cười:

- Dương, nếu như cậu chịu thừa nhận bản thân thích cô ấy, cũng không cần lượn quanh một vòng lớn như vậy tới mức tôi rồi. Yên tâm, tôi vẫn chưa xấu xa như vậy, phụ nữ của bạn tốt Vũ Lạc Trạch tôi sẽ không nhúng chàm!

Mạc Duy Dương phát giác, mặc dù không muốn thừa nhận điểm này, nhưng bản thân anh rất rõ ham muốn giữ lấy đối với Diệc Tâm Đồng, chẳng lẽ chỉ là muốn thân thể trẻ trung, nhưng không thể phủ nhận, cô và anh ở chung một chỗ đã trở thành một thói quen, nếu như bên cạnh cô xuất hiện một người đàn ông, tâm tình anh sẽ trở nên phiền não, chẳng lẽ đây chính là thích?

Anh liếc nhìn Diệc Tâm Đồng đang nhìn anh, môi mỏng tình tứ nâng lên, cúp điện thoại.

Diệc Tâm Đồng có chút bồn chồn, lo lắng, đôi tay xoắn ngón tay lại, sợ anh lại muốn trừng phạt cô.

Anh đến trước mặt cô, nhét điện thoại vào trong tay của cô, kêu lên:

- Đi tắm!

Cô sửng sốt một chút, anh lại có thể không hề nổi giận với cô.

- Còn không mau lên? - Anh có chút không nhịn được kêu lên.

Diệc Tâm Đồng vội vàng hoàn hồn, không hiểu nổi xoay người đi.

Cô cũng không thấy anh làm việc, chẳng lẽ anh rất rảnh rồi sao? Bỏ lại một tập đoàn lớn như vậy chạy tới Luân Đôn? Mỗi ngày chỉ nhìn vào máy tính, cũng không biết này trong máy vi tính có thứ gì đó, đáng giá cho anh nhìn.

Cảm nhận được tầm mắt tò mò của cô đang nhìn qua anh bên này, anh đóng máy tính lại, nhìn về phía cô:

- Ngày mai Chủ nhật, cùng đi ra ngoài!
- Hả? - Trong lúc nhất thời cô có chút không phản ứng kịp.
- Hả cái gì? - Mày đẹp của anh nhú lại.
- À. được!

Một chiếc xe quen thuộc dễ thấy dừng ở bên ngoài giảng đường, Diệc Tâm Đồng đi tới trước cửa xe, cửa xe từ bên trong mở ra, cô ngồi vào, liếc nhìn Mạc Duy Dương ngồi ở ghế lái đeo kính đen, hỏi:

- Mạc thiếu gia, hôm nay chúng ta phải đi đâu? – Không khí bên trong rất đơn điệu.

- Leo núi. - Anh nghĩ rất lâu mới đưa ra quyết định này, ngày hôm qua anh nghe thấy Vũ Lạc Trạch bảo cô đi leo núi, cho nên anh mới nghĩ đến chuyện đưa cô đi leo núi, hai người cùng nhau leo núi, sẽ có loại cảm giác khác biệt.

- Leo núi? Ngọn núi nào? - Anh quốc nhiều núi như vậy, không phải anh muốn đưa cô đi thám hiểm chứ? Trong lòng cô có chút rợn cả tóc gáy.

- Tùy tiện chọn một ngọn núi, núi nhỏ cũng có thể!

Anh có dụng ý khác mà! Rõ ràng muốn ở riêng một chỗ với cô, lại làm ra nhiều chuyện như vậy, chính anh cũng đang khinh bỉ bản thân trong lòng.

- À! Nhưng mà em lại mặc quần áo thể này.

Quần áo cô mặc hôm nay hoàn toàn không thích hợp để leo núi! Sớm biết thì cô đã mặc đồ thể thao rồi.

- Giao cho anh giải quyết!

Hai tay anh đánh vào tay lái, lái xe rời khỏi giảng đường, lái về phía thiên đường mua sắm của nước Anh.

- Xin chào, hoan nghênh đã tới! - Tiểu thư xinh đẹp ở đài sảnh mỉm cười kêu lên.

Mạc Duy Dương và Diệc Tâm Đồng vào một cửa hàng bán quần áo, sau đó có cô bán hàng ở trước chỉ dẫn.

Mạc Duy Dương trực tiếp bỏ rơi cô bán hàng, ngón tay lướt qua từng dãy quần áo, cuối cùng chọn trúng một đôi quần áo tình nhân, nhìn về phía cô bán hàng bảo:

- Cho tôi kiểu này, một số L và một số S.

- Được thưa ngài, xin chờ một chút! - Cô nghiêm chỉnh nói.

Diệc Tâm Đồng liếc nhìn quần áo trong cửa hàng, giống như đều cùng một hình thức, chẳng qua thật đẹp mắt. Cô vô tình liếc mắt nhìn giá cả trên bảng, không dưới năm số không. Cô chắc lưỡi hít hà nói thầm trong lòng nói:

- Thật là đắt! Chỉ leo núi thôi cũng phải dùng tới quần áo đắt tiền này sao? Dù sao quần áo đắt vậy, mồ hôi vừa ra, còn không phải sẽ hôi hám!

Anh đưa số nhỏ cho cô, kêu lên:

- Đi mặc thử, xem có thích hợp hay không!

- Được!

Cô đi thay quần áo thì anh cũng đến phòng thay quần áo sát vách.

Lúc từ phòng thay quần áo đi ra, hai người vừa lúc mặt đối mặt, cô có chút ngượng ngùng, mặc dù đã sớm biết là đồ tình nhân, nhưng mặc ở trên người họ, thật là có loại phù hợp không nói nên lời.

Vóc dáng anh rất cao, mặc bộ đồ thể thao màu vàng tay ngắn này, có vẻ vóc người rất thon dài, nhìn đáng vẻ anh mặc âu phục quen rồi, thỉnh thoảng thấy anh mặc đồ tay ngắn, cảm thấy rất đàn ông rất tuấn tú.

Anh nhìn cô một cái, cảm thấy cô trong mắt anh đã xem alf quá xinh đẹp. Bất kể mặc quần áo gì, cô cũng đều giống như tuổi trẻ rất có tinh thần phấn chấn, cho nên anh rất lo lắng cô sẽ ghét bỏ mình già hơn nhiều so với cô.

Hai người theo đuổi tâm tư của mình xách theo quần áo thay lên xe.

Điện thoại của Mạc Duy Dương đặt ở gầm xe đột nhiên vang lên, anh cúi lưng cầm điện thoại lên, nhìn hiển thị trên đó, là của thuộc hạ anh gọi tới.

- Chuyện gì? - Anh có chút không vui hỏi.

- Mạc thiếu gia, đã điều tra ra lai lịch của người ẩn trốn ở khách sạn!

- Là ai? – Anh nguy hiểm nheo đôi mắt đẹp lại.

- Chính là thuộc hạ của Tiết Nhân!

- Tiết Nhân? - Khóe miệng Mạc Duy Dương chậm rãi cong lên, xem ra chuyện của Dư Uy đã phát triển ra tới nước ngoài, anh sẽ không sợ Tiết Nhân!

“Cạch!” một tiếng cúp điện thoại, sắc mặt Mạc Duy Dương hết sức âm u.

- Sao vậy? - Diệc Tâm Đồng phát hiện sắc mặt của anh có cái gì đó không đúng.

- Quay về khách sạn! – Ngược lại trước hết không giải quyết triệt để đám người Tiết Nhân kia, anh không thể hành động thiếu suy nghĩ, để tránh làm thương hại tới cô.

Diệc Tâm Đồng kinh ngạc nhìn tới anh, sao mới ra ngoài đã lại đi về? Đến cùng thì người đàn ông này đang làm cái gì?

Mạc Duy Dương chắc chắn sẽ không để cho cô biết hiện tại bọn họ lúc nào cũng tồn tại nguy hiểm.

Diệc Tâm Đồng nhìn sắc mặt anh không có sức sống, cũng không mở miệng hỏi thăm nữa, chỉ ngoan ngoãn thắt chặt dây an toàn, để xe đưa họ về khách sạn.

Chủ tịch đột nhiên đến tập đoàn thị sát, tất cả mọi người thấp tha thấp thỏm đợi ở phòng làm việc của mình, không dám đi lại tùy tiện, chỉ sợ bị chủ tịch điểm danh hỏi han.

Mà Mộ Dung Tuyết có thể xem như là khẩn trương nhất, Mạc Duy Dương đi Luân Đôn, nếu Mạc Vi Phẩm hỏi đến anh, cô phải trả lời thế nào? diển đàn lê quý đôn Đi công tác? Nhưng là dựa vào hình thức phát triển trước mắt của công ty, phía bên châu Âu vẫn có quản lý đặc biệt đang phụ trách.

Mạc Vi Phẩm theo phía sau mấy cấp dưới, đi vào công ty, toàn bộ bảo vệ và nhân viên trước quầy đứng dậy cung kính cúi đầu tới hông, cho đến khi ông và cấp dưới của ông vào trong thang máy, mọi người mới thở dài một hơi, trở lại vị trí của mình.

- Tinh! - Thang máy ngừng lại ở trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, Mạc Vi Phẩm và cấp dưới đi tới phòng làm việc.

Mộ Dung Tuyết sốt ruột lo lắng đi tới đi lui trong phòng làm việc, sao bất thành linh lại đến thị sát?

Cửa phòng làm việc bỗng nhiên bị mở ra, Mộ Dung Tuyết kinh sợ nhìn Mạc Vi Phẩm tiến vào, nuốt nước miếng kêu lên:

- Ba!

- Ủ, sao lại có một mình? Mạc Duy Dương đâu? - Ánh mắt sắc bén của ông tìm tòi khắp bốn phía phòng làm việc, cuối cùng tầm mắt rơi vào trên mặt của cô.

- Anh ấy có chuyện đi ra ngoài! – Cô chỉ nghĩ có lẽ cho qua với ông ấy, một lát nữa, ông ấy sẽ không trở lại thị sát chứ?

- Chuyện gì cần nó tự mình chạy ra ngoài? - Ông ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh, mấy người cấp dưới đứng ở bên cạnh ông, thấy da đầu cô run lên.

- Nói chuyện ký hợp đồng với mấy công ty khác! Mới đi ra ngoài không lâu! - Cô chột dạ không dám nhìn ông, chỉ hy vọng có thể nói dối, vượt qua kiểm tra.

- Người trẻ tuổi nên chạy đi chạy lại nhiều! Tốt! - Ông cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy nhìn về phía cô nói - Thôi không quấy rầy công việc của con!

- Dạ ba! - Mộ Dung Tuyết có loại cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết. Lại nói, tại sao cô phải giúp đỡ Mạc Duy Dương như vậy? Cô nên hung hăng tố cáo tội trạng của anh mới phải!

Mạc Vi Phẩm đang muốn đứng dậy rời đi, tầm mắt nhìn qua bàn làm việc. Trong lòng Mộ Dung Tuyết hoảng hốt, bị ông ấy phát hiện rồi sao? Lại phát hiện ra ông chỉ liếc nhìn, sau đó dẫn cấp dưới ra khỏi phòng làm việc.

Mạc Duy Dương và cô đến cửa lớn ngoài khách sạn, đi thang máy lên tầng.

Vừa ra khỏi thang máy, Mạc Duy Dương không yên tâm kéo cô ra phía sau, hiện tại anh lúc nào cũng ở trong nguy hiểm, không thể để cho cô bị tổn thương nữa điểm.

- Mạc thiếu gia sao vậy? - Diệc Tâm Đồng rất không hiểu rõ đối với hành động của anh, giống như đề phòng cướp đi về phía trước, chẳng lẽ khách sạn có vấn đề.

Thần kinh Mạc Duy Dương đột nhiên trở nên căng thẳng, cửa phòng khách sạn bất ngờ bị người từ bên trong phá vỡ, đạn màu đen bắn tới bọn họ.

Mạc Duy Dương chợt kéo tay của cô lách người, rút súng từ bên hông ra, nhắm ngay người phía trước bắn một phát, kẻ địch có một người đã ngã xuống.

Diệc Tâm Đồng bị tiếng súng bất thành linh dọa sợ đến nhũn cả chân. Rốt cuộc cô đã có thể hiểu được tại sao vừa rồi anh khẩn trương như vậy, thì ra bọn họ gặp nguy hiểm.

- Đi! - Anh đẩy cô một cái, ý bảo cô rời đi trước, anh có thể có nhiều không gian hành động hơn.

Diệc Tâm Đồng lo lắng kéo cánh tay của anh lại, lại là chuyện xã hội đen sao? Vì cái gì mà phải dùng súng giải quyết vấn đề, cô thật sự rất sợ. .

- Đi mau! - Mạc Duy Dương cúi đầu nhìn cô một cái, phát hiện hốc mắt cô có chút hồng, cúi đầu hôn xuống trán của cô - Anh không có việc gì, đi tìm Vũ Lạc Trạch!

Tâm Diệc Tâm Đồng nặng trĩu, anh thật sự không có chuyện gì sao? Đối phương nhiều người như vậy, hơn nữa trên tay họ đều có súng.

Mạc Duy Dương biết bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính, đẩy cô vào trong thang máy, sau đó ấn nút đóng cửa.

Từ sau lưng truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, anh không hề quay đầu lại, mà trực tiếp giương súng về phía bên kia: “Pằng!” Vốn là mấy người áo đen đã đến gần anh chỉ trong nháy mắt ngã xuống đất.

Coi như anh lợi hại, cũng không cách nào đề phòng kẻ địch đánh lén, mà một tên áo đen núp ở phía sau màn, khoe miệng nâng lên một nụ cười độc ác, trong tay cầm súng lớn có lực sát thương lớn nhất, một viên đạn có thể giết ba người.

“Pằng!” Kèm theo một tiếng súng vang, đạn bay ra ngoài, hòng súng còn bốc khói trắng, viên đạn bắn trúng não phải Mạc Duy Dương, tay Mạc Duy Dương run lên, súng rơi trên mặt đất, cơ thể ngã vào trong thang máy, cửa thang máy bị đóng lại.

Mấy tên áo đen khác đang chuẩn bị đuổi theo, lại bị người áo đen phía sau màn ra tay ngăn lại:

- Hắn không thể sống qua ngày hôm nay!

Mạc Duy Dương từ trong thang máy bò dậy, máu trên đầu không ngừng từ trong tóc chảy ra, nhuộm mặt đất thành một màu đỏ. Anh cố hết sức dùng hai tay chống cơ thể, cửa thang máy vừa mở ra, những vị khách đang muốn vào thang máy, toàn bộ đều bị dọa sợ đến lùi ra hai bên, trong miệng rít gào thành tiếng.

- A!

Máu, thật là nhiều máu, thật là khủng khiếp, tất cả mọi người trợn tròn mắt nhìn người đàn ông trong thang máy.

Bảo vệ nghe thấy tiếng chạy tới, Mạc Duy Dương rút súng từ bên hông ra, hét lên với đám người:

- Cút ngay, không muốn có chuyện thì cút ngay cho tôi!

Bảo vệ thấy trên tay anh có súng, trong lúc nhất thời cũng có chút sợ, vội vàng theo đám người lui về phía sau, cũng không quên báo cảnh sát.

Mạc Duy Dương biết nơi này không nên ở lâu, nếu như không mau chạy trốn, ở lại sẽ gặp phải bức cung của cảnh sát.

Cho nên anh kéo cơ thể không lành lặn cố gắng chen ra khỏi đám người, ra khỏi khách sạn.

Diệp Tâm Đồng đưa Vũ Lạc Trạch và một vài người chạy tới khách sạn thì đã sớm không còn bóng dáng Mạc Duy Dương. Có điều máu trong thang máy cùng với nghe miêu tả của người bên cạnh, đại khái cô cũng đoán được đối phương là ai, Mạc thiếu gia gặp nguy hiểm?

- Vũ Lạc Trạch, làm sao đây? Mạc thiếu gia đã xảy ra chuyện gì? Vành mắt cô đỏ lên khóc thét nói.

Vũ Lạc Trạch nhìn về phía thuộc hạ sau lưng kêu lên:

- Đi quanh đây tìm thử, xem có bóng dáng của cậu ấy hay không!

- Hu hu, là em không đúng, em không nên bỏ lại anh ấy!

Diệp Tâm Đồng tự trách khóc nói.

- Không phải lỗi của em! Trong xã hội đen thường xảy ra chuyện như vậy, cho nên.... em phải chuẩn bị sẵn sàng.... ở cùng cậu ấy phải chuẩn bị gặp nguy hiểm!

Diệp Tâm Đồng dựa vào vai của anh, khóc đến một mặt đầy nước mắt.

Đột nhiên điện thoại của Vũ Lạc Trạch vang lên, anh nhìn thấy là thuộc hạ gọi, vội hỏi:

- Như thế nào? Có tin tức không?

- Cái gì? – Anh nhìn Diệp Tâm Đồng một cái, sau đó cúp điện thoại – Đi, đã tìm được cậu ấy!

Diệp Tâm Đồng có loại dự cảm xấu, bởi vì ánh mắt của Vũ Lạc Trạch đã nói cho cô, tình trạng của Mạc thiếu gia nhất định không tốt.

Dọc theo đường đi Vũ Lạc Trạch không ngừng an ủi cô, bảo cô không nên hoảng loạn, nhưng lúc họ chạy tới bờ sông thì lại bị một màn trên bờ dọa sợ hết hồn.

Đầu Mạc Duy Dương nửa ngập trong nước, cơ thể bất tỉnh trên bờ cát. Trong nước đều là máu của anh, nhuộm nước sông thành một vùng màu đỏ.

- Mạc thiếu gia! – Diệp Tâm Đồng ôm miệng bi thống khóc rống nói, nước mắt đã làm mờ tầm mắt của cô.

Vũ Lạc Trạch bận rộn sai khiến thuộc hạ của mình vớt Mạc Duy Dương từ trong nước lên, Diệp Tâm Đồng nước nhanh chạy tới, đưa tay níu ại bàn tay đã mất đi nhiệt độ của Mạc Duy Dương, khóc nói:

- Mạc thiếu gia, anh tỉnh lại đi! Anh không cần làm em sợ, anh nhất định không có chuyện gì!

- Đồng Đồng, trước tiên em đừng nóng vội, để cho thuộc hạ của anh kiểm tra thương tích của cậu ấy! - Vũ Lạc Trạch kéo cô ra khỏi Mạc Duy Dương máu me khắp người.

Mạc Duy Dương bởi vì mất máu quá nhiều, dẫn đến cả khuôn mặt đã trắng như người chết.

Thuộc hạ lắc đầu một cái, nhìn Vũ Lạc Trạch nói:

- Đầu, não anh ấy trúng đạn, tình trạng rất xấu, phải đưa tới bệnh viện!

- Vậy còn đứng đó làm gì? Mau đưa cậu ấy đến bệnh viện! - Vũ Lạc Trạch không nhin được gằm hét lên.

86. Chương 86: Quỳ Xuống Lau Giày

Chị Chu xem như là một người phụ nữ hòa nhã, đối với cô khá lịch sự, chỉ là ánh mắt của các nhân viên khác nhìn cô hình như có ghen tỵ và hâm mộ, ghen tỵ cô trẻ tuổi và xinh đẹp, cho nên ngày đầu tiên cô đến báo danh đã bị mọi người xem thường.

Chị Chu là người phụ trách quản lý khách sạn, phía trên bà còn có chức vị cao hơn là tổng giám đốc, phó tổng giám đốc cùng với cán bộ lãnh đạo khác. d'ieu đ'ân l'ê q.uy đ.ôn Về phần tại sao gọi bà tới phỏng vấn nhân viên mới, là bởi vì năng lực của bà ở khách sạn luôn được người phía trên tán dương, mới có thể cho bà đi đến phỏng vấn các nhân viên mới. Chị Chu yêu cầu mỗi người phải ăn mặc chỉnh tề theo quy định, cô nhận một bộ quần áo nhân viên phục vụ vào phòng thay đồ.

Có rất nhiều phòng thay đồ, cô chọn một gian trong đó. Mới vừa vào phòng thay đồ, cửa phía ngoài phòng thay đồ bị đẩy ra, tiếng giày cao gót kèm theo tiếng cười, vừa nghe cũng biết là mấy người phụ nữ.

Cô cúi đầu thay quần áo, đột nhiên nghe được tên của mình phát ra từ trong miệng một cô gái.

- Các cô nói cô gái mới tới kia, làm sao cô ta có thể lấy được ưu ái của tổng giám đốc, chúng ta những nhân viên kỳ cựu này xin phép nghỉ cái gì, còn phải bị phê bình nửa ngày!

- Cô không thấy vừa rồi tổng giám đốc cười với cô ta có thể nói là đến mức khách sáo!

- Không phải là cô ta đi cửa sau vào chứ? Dáng dấp giống như hồ ly tinh, nói không chừng là tiểu tam của tổng giám đốc khách sạn!

- Dáng dấp câu hồn như vậy, quá nửa là tiểu tam rồi!

Tất cả lời nói không thể chịu nổi đều nhằm vào cô, bởi vì nhân viên mới vào khách sạn là nữ chỉ có mình cô. đđ,l,q,đ Khi nào thì cô trêu chọc đến đám phụ nữ này vậy, khiến cho các cô ấy nói xấu cô sau lưng.

Diệp Tâm Đồng cực kỳ tức giận mặc quần áo tử tế, sau đó chờ họ rời đi mới đi ra khỏi phòng thay đồ.

Là cô thấy bên ngoài xã hội quá đơn giản? Hay là cô hoàn toàn không thích hợp làm nhân viên phục vụ?

Mỗi căn phòng của khách sạn Kim Viên đều phân chia cấp bậc, hai mươi căn phòng trước mặt đều là phòng vip riêng phân chia theo từng cấp, mỗi nhân viên phục vụ theo sổ trên bảng tên trước ngực thực hiện đưa món ăn cho các phòng.

Bảng số của Diệp Tâm Đồng là ba, cứ một dãy năm số thì được sắp xếp phục vụ chung một nhóm khách, mà phòng cô được phân chia là phòng số một, vừa lúc ba người được phân chung với cô chính là ba cô gái mới thảo luận về cô ở phòng thay đồ, người còn lại cô không biết, nhưng cô ấy xem như khá gần gũi, lại mỉm cười với cô, hỏi có phải cô là người mới tới không.

Cô ấy tự giới thiệu mình:

- Xin chào, tôi tên là Viện Viện, rất hân hạnh được biết cô!

- Xin chào, em tên là Đồng Đồng!

- Thoạt nhìn cô rất trẻ tuổi, vừa ra trường đại học sao? - Xem ra Viện Viện lớn hơn cô hai ba tuổi, cũng tương đối trẻ tuổi, so sánh với ba cô gái kia hai người bọn họ coi như là trẻ tuổi nhất nơi này, chắc hẳn Viện Viện cũng bị mấy cô gái kia bài xích.

Có lẽ là cảm thấy mình và cô ấy có cùng chung chủ đề! Diệp Tâm Đồng không tự chủ đưa cô ấy vào hàng ngũ bạn tốt.

- Em còn chưa tốt nghiệp, chị thì sao?

- À, tôi năm thứ tư đại học! - Cô ấy cười nói.

- Chị đã làm việc ở nơi này bao lâu? - Diệp Tâm Đồng nhìn dáng vẻ cô ấy giống như đã quen thuộc với tất cả mọi thứ.

- Tôi làm việc ở đây cũng một năm rồi! - Cô ấy lặng lẽ tiến tới bên tai của cô cười nói - Tiền lương ở đây rất cao, còn có thể nhìn trai đẹp, CEO cấp cao nhất khách sạn này rất tuần tú!

Diệp Tâm Đồng hiểu ra à một tiếng, thì ra là một cô gái háo sắc, ha ha.

- Nói cho cô biết một bí mật, ba cô gái bên kia một lòng muốn ngồi lên vị trí phụ nhân lãnh đạo, nhân viên trẻ tuổi xinh đẹp tới công ty, họ sẽ nói ba họa bốn sau lưng người khác - Viện Viện nhếch môi lên nói.

Diệp Tâm Đồng xem như đã hiểu rõ ràng.

Mà ba cô gái kia cũng đang dùng ánh mắt độc ác của họ nhìn bọn cô chăm chăm.

- Đừng tưởng rằng dáng dấp trẻ tuổi là có thể quyến rũ khắp nơi. Câu đàn ông, cũng không nhìn một chút thân phận mình là gì! Một người làm cũng muốn leo lên cây cao, đâu có choáng không?

- Đúng đó! Bộ ngực bằng phẳng đó không biết nhét bao nhiêu bông vải vào bên trong! - Một cô gái ngực nhỏ trong đó kéo kéo nịt vú của mình xem thường nói.

- Chân ngắn giống như đùi gà!

Diệp Tâm Đồng và Viện Viện không nói nhìn ba cô gái bên kia, họ nói những thứ kia hình như hình dung chính họ đi! Hai người các cô thật sự là mỹ nữ chân dài, ngực cũng rất có chất, không giống những người khác, người đã già ngực theo đó rủ xuống, chân ngắn còn muốn theo đuổi CEO cấp cao, rõ ràng chính mình cũng chính là người làm, còn phải nói đến người khác, thật là từ vả miệng mình! Nhảm chán cực độ!

- Được rồi, tất cả mọi người chuẩn bị xong thật tốt chưa? Bưng thức ăn vào theo số thứ tự đi, không thể xuất hiện sai lầm, tất cả nhân vật bên trong đều là người có máu mặt, không đắc tội nổi! - Quản lý tới hành lang nhỏ bên ngoài, nhỏ giọng dạy bảo nói.

Ba cô gái kia vừa nghe nhân vật có máu mặt, vội thẳng tắp lưng uốn éo làm dáng. Mắt của nhân vật lớn người ta không có mù, làm gì coi trọng loại người thấp kém này!

Trong lòng Diệp Tâm Đồng và Viện Viện cười trộm ba người phụ nữ ngu ngốc kia, sau đó nháy nháy mắt, đứng nghiêm thẳng thắn, bưng cái khay trên tay đứng ở bên ngoài. Chờ phục vụ bên trong đi ra họ mới có thể đi vào.

Mà món ăn trên tay Viện Viện đích thực là rất ít, cho nên rất dễ dàng, Diệp Tâm Đồng lại không may mắn như vậy, cô bưng canh nóng hổi, hơn nữa dưới chân là giày cao gót, cô có chút khấn trương, chỉ sợ phạm sai lầm phải từ bỏ công việc của mình.

Cập nhật chương mới nhanh nhất ở diễn đàn Lê Quý Đôn

Viện Viện nhìn ra khăn trương của cô vội vàng kêu lên:

- Chúng ta đổi một món ăn đi! Lần đầu tiên cô đi làm, nên vẫn chưa quen thuộc mẩu chốt của bưng thức ăn, tôi làm tốt hơn!

Diệp Tâm Đồng liếc nhìn đầu cá trong bát, giao công việc khó khăn thế này cho cô ấy thì không tốt!

- Không cần, em có thể! Tới phiên em ngay rồi, em vào trước! - Diệp Tâm Đồng cười nói.

Cô gái đứng trước mặt cô bưng rau trộn đi vào, cô ta thoải mái đến bên cạnh bàn, sau đó đặt món ăn lên bàn, tầm mắt dường như là dính vào người đàn ông anh tuấn trên bàn.

Diệp Tâm Đồng hít vào một hơi thật sâu, sau đó đi giày cao gót bước vào, vốn là khuôn mặt mỉm cười, sau khi nhìn rõ người đang ngồi trong phòng thì lập tức cứng lại.

Mạc Dục Dương bất ngờ ngẩng đầu, tầm mắt vừa đúng lúc đối diện với cô, có điều chỉ nhìn nhau mấy giây, anh lại cúi đầu ưu nhã dùng bữa ăn, giống như cô hoàn toàn không tồn tại.

Những người khác cũng nhìn về hướng cửa phòng, trên mặt của cha mẹ Mộ Dung Tuyết lộ ra kinh ngạc, không ngờ khách sạn còn có nhân viên phục vụ tuổi trẻ như vậy. d?iễn đ!àn l?ê q.úy đ.ôn Chỉ có sắc mặt Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi tối sầm. Mạc Vi Phẩm hung dữ trừng cô, đúng là đi tới chỗ nào cũng có thể nhìn cô gái này.

Mộ Dung Tuyết vẫn là nhìn cô cười nhạt, cũng không có địch ý quá lớn. Nhân viên phục vụ Lily đứng ở bên cạnh Mộ Dung Tuyết ghen tỵ đỏ mắt. Nhân viên phục vụ mới tới này thật đúng là có có tài, mới một lát thế này mà đã có thể khiến cả bàn người sinh ra nhiều vẻ mặt như vậy.

Diệp Tâm Đồng không hề ngờ tới sẽ gặp phải anh trong tình huống này, còn mặc quần áo phục vụ, mà nhìn ánh mắt nhìn cô của anh quá mức xa lạ, xa lạ đến mức giống như tất cả đều là mơ, cô là một người đang nằm mơ.

Dưới chân giống như nặng ngàn cân, nhưng thế nào cô cũng phải đi chuyển từng bước, đặc biệt là thấy ánh mắt căm hận của Mạc Vi Phẩm, cô càng không dừng khí đi tới. Viện Viện ở sau lưng cô nhắc nhở:

- Đồng Đồng, đừng ngây người, mau đưa món ăn!

Khi Viện Viện nhắc như vậy, cô mới nhớ tới thân phận mình bây giờ, rũ lông mày xuống đi giày cao gót từng bước một đến gần bàn ăn, tim giường như đập dồn dập, tay không tự giác có hơi run. d'ieu đ'àn l'ê q'úy đ'ôn Khi cô đến gần Mộ Dung Tuyết thì Lily đưa một cái chân ra gạt chân của cô. Cô trượt chân, canh trên tay hất đầy sà, vừa lúc văng đến trên giày cao gót của Mộ Dung Tuyết.

- A! - Mộ Dung Tuyết hét lên một tiếng, từ ghế nhảy dựng lên.

Thật ra thì nên thét chói tai nhất chính là Diệc Tâm Đồng, bởi vì mu bàn tay của cô bị canh cá nóng hổi làm phỏng rồi, nhưng bây giờ không phải là lúc rối rắm, cô đã không làm tròn bổn phận.

Cô chưa kịp lấy lại tinh thần, Mạc Vi Phẩm chỉ vào cô mắng:

- Gọi tổng giám đốc của các người, các người lựa chọn nhân viên kiểu gì vậy, loại người tư chất kém này làm sao có thể để cho cô ta vào phục vụ khách, lập tức gọi quản lý của các người tới đây!

Trong lòng Diệc Tâm Đồng hoảng hốt, biết quản lý tới thì bát cơm của cô cũng không giữ nổi, cho nên cô phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, nói xin lỗi:

- Thật xin lỗi, tôi lau sạch sẽ giúp tiểu thư!

Cô ngồi xổm người xuống quỳ trên mặt đất, dùng vạt áo của mình lau từng chút giày cao gót xinh đẹp của cô ấy, tất cả sự tôn nghiêm và kiêu ngạo của cô đều bị giẫm nát trong lòng bàn chân. Giờ phút này, cô rất muốn đứng dậy quay đầu đi, nhưng số phận không cho phép cô làm như vậy, cuộc sống không cho phép cô quật cường như vậy, cho nên cô hèn mọn giống như con kiến, dùng áo của mình lau giày cao gót của Mộ Dung Tuyết, nước mắt không tự chủ rơi xuống dọc theo lông mi.

Rốt cuộc tầm mắt của Mạc Duy Dương dừng lại trên người của cô, trong mắt thoáng qua vẻ phức tạp. t,ruyện của d,iễn đ'àn l[ê q,úy đ,ôn Tại sao một cô gái xa lạ lại làm anh rung động lớn như thế, là bởi vì trước kia anh có yêu cô sao? Hay trước kia bọn họ chính là tình nhân? Hay là anh thích ánh mắt của cô, từ lần đầu tiên anh tỉnh lại, anh đã tức khắc thích ánh mắt của cô.

Diệc Tâm Đồng, kỳ thực cô là một người như thế nào? Rõ ràng không muốn để ý tới cô... cô lại luôn luôn xuất hiện trong tầm mắt anh.

Mộ Dung Tuyết thấy không khí cả phòng quá mức ngột ngạt, vội nói xin lỗi:

- Thật xin lỗi ba! Con chọc giận ba rồi!

Mặt của Mạc Vi Phẩm giống thư biến hóa vậy, lập tức cười nói:

- Cái này sao lại là lỗi của con, lỗi đều ở trên người nhân viên phục vụ!

Mộ Dung Tuyết cắn môi nhìn Diệc Tâm Đồng vẫn quỳ trên mặt đất, có chút thông cảm đỡ cô lên:

- Được rồi, ở đây không còn việc của cô, cô đi nghỉ ngơi trước đi!

Diệc Tâm Đồng không ngẩng đầu, chỉ cúi đầu nói cảm ơn:

- Cảm ơn tiểu thư không để bụng!

Lily đứng ở một bên hừ lạnh nói:

- Thực biết diễn trò, bị phỏng! đáng kiếp là

Cha mẹ của Mộ Dung Tuyết vẫn hỏi:

- Tuyết Nhi có bị phỏng không?

Mộ Dung Tuyết lắc đầu một cái:

- Con không sao, ăn cơm đi!

Diệp Tâm Đồng thấy Mộ Dung Tuyết không truy cứu nữa, vội lui người ra khỏi phòng bao, vừa ra tới, Viện Viện giật mình cầm cổ tay của cô hét lớn:

- Đồng Đồng tay của cô! Đi rửa nhanh lên, nổi mụn nước rồi!

Diệp Tâm Đồng gật đầu một cái, mặt muốn khóc vào toilet, để tay dưới vòi nước, không hề cảm thấy đau đớn nữa, nhưng nước mắt cô không nhận được giọt từng giọt lớn xuống. Đau thật sự vốn không phải ở tay mà là tim, nhìn thấy người nhà anh và người nhà Mộ Dung Tuyết ngồi chung một chỗ ăn cơm, cô cảm thấy họ mới thật sự là một đôi, chân chính là người một nhà, còn cô chỉ là cô nhi, cô nhi không có cha mẹ.

Không biết có phải nguyên nhân vì tay phỏng hay không, lúc xế chiều đầu cô có chút choáng váng, nhức đầu kịch liệt. Viện Viện nhìn cô đỏ rực, giật mình.

- Đồng Đồng cậu làm sao vậy? Sắc mặt không có sức sống, lên cơn sốt sao? – Cô ấy vội đón cái khay trên tay Diệp Tâm Đồng, đỡ cô ngồi trên ghế sa lon nghỉ ngơi một hồi.

- Đầu em choáng váng! – Mặt cô trắng bệch nói.

- Trời ơi, đầu rất nóng, hẳn là bị sốt, đến bệnh viện đi! Xin quản lý nghỉ nửa ngày!

- Không cần đâu, ngày đầu tiên em đi làm đã muốn xin nghỉ, như vậy không được, em có thể kiên trì! - Diệp Tâm Đồng cười với cô ấy.

Viện Viện cắn môi, lo lắng nhìn cô một cái, rõ ràng cũng bệnh đã thành ra như vậy vẫn còn cật lực!

Rốt cuộc chịu được đến khi tan tầm, cả người Diệp Tâm Đồng không còn chút sức lực nào, khoe miệng trắng bệch, mu bàn tay sưng đỏ không phải quá rõ ràng nhưng có mũ màu trắng, vốn là mu bàn tay trắng nõn xinh đẹp, vì màu mũ trắng mà trở nên có chút đáng sợ.

- Đồng Đồng, tan việc chưa? Anh đàn ở dưới khách sạn đợi em! - Vũ Lạc Trạch gọi điện thoại tới.

Diệp Tâm Đồng cười nói:

- Được, em lập tức xuống!

Vũ Lạc Trạch từ xa đã thấy cô. Giúp cô mở cửa xe, hỏi:

- Công việc vẫn thuận lợi chứ? Cảm thấy còn có thể làm sao?

Diệp Tâm Đồng cười nói:

- Cũng may, em vẫn rất yêu thích đây!

- Vậy thì tốt! Đúng rồi, muốn ăn cái gì? Chúng ta ra bên ngoài ăn!

Diệp Tâm Đồng liếc nhìn vết thương trên mu bàn tay, thật ra thì bây giờ cô muốn trở về chỗ ở xử lý vết thương, nhưng cô không muốn anh thất vọng, cho nên gắng gượng nghĩ nên ăn gì.

Canh xương cá, thấy món ăn này, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

- Sao lại không ăn canh, không thích canh xương cá? Muốn ăn canh gì có thể kêu tiếp! - Vũ Lạc Trạch không chú ý tới biểu cảm trên mặt cô nói.

- Ày. . . . không cần, em rất thích ăn canh cá! – Cô cầm cái thìa lên nhìn anh cười, mà mắt tinh của anh nhìn thấy trên mu bàn tay của cô sưng đỏ một vùng.

- Tay sao vậy? Phỏng rồi sao? – Anh nắm lấy tay của cô không để cho cô cử động.

Diệp Tâm Đồng rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói:

- Bụng món ăn không cần thận bị phỏng! Chẳng qua không có việc gì, trở về bôi chút thuốc là được rồi!

Ánh mắt nóng rực của anh nhìn vào cô, cô ngượng ngùng quay đầu.

- Không nên cử động, thoa lên sẽ mau thấy lạnh! - Vũ Lạc Trạch giữ tay của cô, bôi thuốc lên tay cô nói.

Lúc ăn cơm tối ban này, anh đưa cô vào tiệm thuốc chọn một tuýp thuốc mỡ. Hiện tại đang ngồi trên ghế sa lon, khoảng cách giữa hai người rất gần, lại dựa vào nhau rất mập mờ, mà tay của cô bị anh nắm trong tay, trên mu bàn tay thoa một tầng thuốc mỡ rất dày, Diệc Tâm Đồng có hơi run sợ và hoảng hốt ngẩng đầu lên nhìn anh.

Cũng vừa lúc anh ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, mặt Diệc Tâm Đồng có chút hồng, bởi vì cô đang bị anh nắm trong tay, mà anh lại có thể không có ý tứ muốn buông ra, cho nên rất lúng túng.

Anh lấy lại tinh thần buông tay cô ra, đứng dậy nói với cô:

- Em nghỉ ngơi sớm một chút đi! Ngày mai còn phải đi làm, không quấy rầy em nữa, anh đi về trước đây! Có chuyện gì liên lạc điện thoại với anh!

- Cảm ơn! - Cô ngẩng đầu rất chân thành nói cảm ơn. Nếu như không có anh, cô sẽ thấy thật khổ sở.

- Chúng ta không phải bạn bè sao? Giữa bạn bè cần gì khách sáo như vậy? - Anh cúi đầu xoa tóc cô cười nói.

Trước kia Mạc Duy Dương cũng thích làm động tác này, cho nên một cảm giác quen thuộc tự nhiên nảy sinh, làm mũi cô chua xót, khóc nói:

- Vâng! Bạn rất thân!

- Đúng là mít ướt! Thôi, khóa kỹ cửa phòng của mình, cẩn thận ăn trộm và đàn ông xa lạ! - Anh đi tới cửa, không quên nhắc nhở.

Hai tay cô vòng quanh chân, nhìn anh giúp cô đóng cửa lại, sau đó trong nháy mắt cả căn phòng chìm vào trong yên tĩnh, lạnh lẽo và cô đơn không biên giới làm cô run cầm cập.

- Diệc Tâm Đồng, quản lý tìm cô!

Cũng không biết là người nào nói một câu như thế, cô bỏ lại công việc trên tay đi vào phòng làm việc của quản lý.

Gõ cửa phòng làm việc một cái:

- Vào đi!

Diệc Tâm Đồng nhìn chị Chu đang ngồi trên ghế, cười nói:

- Chị Chu tìm em có chuyện gì?

- Diệc Tâm Đồng, tới ngồi đi! - Bà vỗ vỗ chỗ bên cạnh bà, cười kêu lên.

Da đầu cô run lên nói:

- Chị Chu, có lời gì chị cứ việc nói thẳng đi! Không cần quanh co với em!

Chị Chu ngưng cười lại, nói:

- Đồng à! Tôi biết rõ em là một đứa nhỏ chăm chỉ, nhưng.

Bà ấy nói nhưng khiến cho lòng cô nhảy dựng lên, chẳng lẽ bà ấy muốn đuổi cô đi?

- Nơi này của chúng tôi không có cách nào thu nhận em, tôi rất xin lỗi, em bị sa thải! - Vẻ mặt của chị Chu rất có lỗi nói.

- Tại sao? Bởi vì chuyện em làm hất canh cá hôm qua sao? Hay là. em biểu hiện chưa đủ tốt? - Cổ họng Diệc Tâm Đồng đau xót, suýt nữa rơi lệ.

- Em biểu hiện rất tốt, có điều áp lực của chúng tôi cũng rất lớn! - Bà có chút không nhẫn tâm nói.

Thật ra thì chị Chu nhận giao phó của Mạc Vi Phẩm. Mạc Vi Phẩm bảo bà đuổi việc Diệc Tâm Đồng, mới đầu bà cũng lấy làm kinh hãi, sau mới biết, thì ra Diệc Tâm Đồng. Haiza! d_iễn đàn l!ê q!uý đ!ôn Bà chỉ có thể nói bà cũng bất lực, bà vẫn không đắc tội nổi công ty lớn như tập đoàn Diệu Hằng.

Rốt cuộc Diệc Tâm Đồng hiểu rõ ý tứ trong câu áp lực của bà ấy, bà ấy bị người khác sai khiến sa thải cô, nhưng người kia là ai? Mạc Vi Phẩm? Mạc Duy Dương? Hay là Mộ Dung Tuyết? Cô cũng không còn dây dưa với bọn họ, sao bọn họ không chịu buông tha cô.

- Cảm ơn chị Chu đã thu nhận trong khoảng thời gian này, em lập tức thu dọn đồ đạc rời đi! - Cô nói mà không có biểu cảm gì nói, sau đó lưng thẳng tắp xoay người, đi ra khỏi phòng làm việc.

- Cái gì? Em muốn đến Mị Ảnh làm? - Vũ Lạc Trạch cho rằng mình nghe lầm, lại thấy cô rất kiên định gật đầu.

- Tại sao? Em cần phải biết rằng Mị Ảnh không phải là cái nơi tốt gì, nếu như em muốn tìm công việc, có thể đến công ty của anh, anh thu xếp một công việc cho em!

Anh thật sự không thể tưởng tượng ra cô gái được Mạc Duy Dương che chở trong lòng bàn tay, lại có thể chạy đến cái nơi bẩn thỉu đó làm việc.

- Chẳng lẽ anh cũng cảm thấy em rời khỏi Mạc thiếu gia thì không thể sống được sao? Chẳng lẽ em chỉ có thể dựa vào các anh mới có thể tồn tại sao? d(iễn đàn l(ê quý đ)ôn Em không muốn. . . . em chỉ muốn bản thân tiếp tục sống, hưởng chỉ là đi khiêu vũ, không phải bán thân thể, em cảm thấy không có gì! - Diệc Tâm Đồng cười nói.

- Chuyện này. . . . không phải anh có ý đó, chỉ là anh lo lắng. . . .

- Được lắm, em biết rõ anh muốn nói gì, nhưng mà em sẽ bảo vệ tốt mình! - Diệc Tâm Đồng cảm kích nói với anh.

Người đàn ông này vẫn luôn thích cô, cô biết, nhưng cô không thể nào đáp lại tình yêu của anh, về điểm này cô cảm thấy rất có lỗi.

- Thôi, anh ủng hộ quyết định của em, quan trọng nhất là sống vui vẻ!

- Cảm ơn anh! Anh thật đúng là những người bạn ít ỏi trong đời em!

Thật ra thì anh không muốn làm bạn, vẫn luôn không muốn làm bạn gì cả, anh thích cô, lại không thể để cho cô biết, anh đã sa xuống, nhưng không biết như thế nào cho phải. d(iễn đàn l(ê quý đ)ôn Cô là cô gái không thể đụng vào, bởi vì cô là người của Mạc Duy Dương, điểm này anh biết rõ, cho nên anh vẫn luôn yêu thầm cô, lặng lẽ yêu cô.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ nghèo túng đến nỗi phải múa cột, trên mặt trang điểm son phấn rất đậm, che giấu số tuổi thật của cô, trên đầu đeo tóc giả màu đen, mặc một cái váy tím cực ngắn bó sát người, phần trên là áo ngực, giày bó quăn thẳng đến lòng bàn chân, còn đôi môi hồng bởi vì son môi mà có vẻ xinh đẹp gọi cảm.

Đèn xanh đèn đỏ khiến toàn bộ vũ đài Mị Ảnh kiêu diễm mờ ảo, chính giữa vũ đài chỉ bày ống thép, mà người xem dưới đài đã sớm vây đầy ở quanh bàn.

Khách không có chỗ ngồi còn lại thì đứng dưới trước vũ đài, rướn cổ lên muốn thấy sắc đẹp người múa cột.

Diệc Tâm Đồng vẫn còn đang sửa sang lại ở phía sau đài, khăn trương nắm bàn tay, ánh mắt nhìn về đám người đông nghẹt cả một diện tích phía dưới vũ đài.

Theo tiết tấu âm nhạc vang lên, ánh đèn càng không ngừng biến đổi màu sắc, mà dựa vào hiệu quả thiết kế của vũ đài và quá trình tập luyện lúc trước, Diệc Tâm Đồng bị người ta treo ngược từ trên vũ đài đáp xuống.

“Bóp bóp!”

“Hay hay hay! ! !”

Tiếng khách vỗ tay dưới vũ đài vang lên, Diệc Tâm Đồng dựng ngược nằm sấp trên ống thép, ngoái đầu nhìn lại cười xinh đẹp một tiếng với khách dưới vũ đài trước mặt. Khách nhìn thấy phải ngây người, từng xem múa cột nhưng chưa từng thấy màn múa cột nóng bỏng như vậy.

Diệp Tâm Đồng lật người một cái, mũi chân nhún nhẹ, đứng ở trên cùng ống thép, tiếp theo là xoay tròn cơ thể 360 độ, khách dưới đài xem đến sắp bỏ rơi cổ, cái này cần bao nhiêu kỹ xảo đây!

Mà cô tập luyện thật lâu, lại ung dung tự đắc, bởi vì trên lưng có móc giữ lấy người cô cho nên cô chỉ cần giả vờ làm dáng. Mông dựa trên ống thép, hai tay trên đỉnh đầu ôm ống thép, mông bắt đầu giãy dựa trên dưới, cơ thể theo tiết tấu lắc lư trái phải tạo ra động tác mê người, môi đỏ mọng nhếch lên, có khả năng mê hoặc đàn ông.

Theo mỗi một động tác của cô, trêu chọc, khiêu khích thân thể và tâm tình người đàn ông, lẽ lưỡi liếm ống thép, giống như liếm bộ phận quan trọng của đàn ông, kèm theo sắc, tư vị tình ái, khiến khách ở dưới kia bị choáng váng, đây chính là vũ nữ mới tới sao? Quá dữ dội rồi!

- Tiếp tục nhảy, tiếp tục liếm, ông thích! - Có người ở phía dưới gào lên.

- Vũ nữ con mẹ nó quá lăng lơ luôn, múa tiếp một đoạn liếm lưỡi đi!

Diệp Tâm Đồng coi lời nói phía dưới như một cơn gió, vào tai trái ra tai phải. Cô nhờ vào sức lực kiểm tiền, cô không hề cảm thấy mình làm sai.

Một cánh cửa sổ phía trên vũ đại đột nhiên mở rộng, một đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô gái trên ống thép. Theo từng động tác mê người của cô gái, môi mọng của đối phương giương lên, ly rượu đỏ đưa tới khóe miệng, uống một hơi cạn sạch, đôi mắt phát ra tín hiệu nguy hiểm, đó là dấu hiệu tuyên bố con mồi sắp tới tay.

Diệp Tâm Đồng ra phía sau đài, còn chưa kịp tháo lại tóc giả, người phụ trách Mị Ảnh chạy tới kêu lên:

- Diệp Tâm Đồng, boss ời, thu dọn rồi đến lần cuối!

Diệp Tâm Đồng có hơi không phản ứng kịp, boss phía sau Mị Ảnh muốn gặp cô? Cô không nghe lầm chứ? Một vũ nữ như cô lại có thể may mắn gặp boss phía sau màn, có điều tại sao boss phải gặp cô?

Tháo tóc giả ra, tẩy đi lớp trang điểm trên mặt, bắt thang máy lên lần cuối.

Dựa vào chỉ dẫn trong tầng lầu, cô tìm được phòng của boss, đi tới gõ cửa.

“Cạch!” Cửa tự mở ra, cô lão đảo một cái suýt nữa ngã xuống, may là một tay cô giữ lấy nắm cửa.

Căn phòng tối đen như mực, mắt cô mò mẫm trong phòng, cũng không hề thấy có người. Đột nhiên một trận gió quét qua trước mặt cô, cổ của cô bị một đôi tay giữ chặt, cô có phản ứng không nổi, đập cái tay kia, hét lớn:

- Buông tay!

- Biết tôi là ai không? – Cô cảm giác trên mặt chợt ngứa, còn chưa kịp thấy rõ diện mạo đối phương nữa, cả cơ thể bị đối phương đặt trên cánh cửa. Cô ngửi thấy rất rõ ràng mùi nước hoa nhàn nhạt trên người hắn, rất nhạt, nhạt nhưng làm cho không ai có thể quên lãng.

- Biết! - Cô khó khăn nặn ra mấy chữ từ giữa kẽ răng.

- À! – Bất thành linh hắn buông cổ của cô ra, đôi tay đặt tại hai cánh tay của cô, cười nói - Làm tốt lắm, nhưng tôi muốn cô làm một công việc khác, cô có hứng thú không?

- Công việc gì? - Cô hoài nghi có phải hắn chấp mạch không, tìm cô để làm cái gì?

- Làm phụ nữ của tôi một tháng! - Môi của hắn chuyển qua bên tai của cô mập mờ thở ra khí.

Cập nhật chương mới nhanh nhất ở diễn đàn Lê Quý Đôn!

Diệp Tâm Đồng đẩy hắn ra, nghi ngờ có phải lỗ tai của mình có vấn đề không, boss lớn sau Mị Ảnh lại có thể tìm cô làm bạn gái? Nhất định gần đây cô ngủ không ngon, mới xuất hiện việc nghe nhầm thế này.

- Ông chủ, tôi nghĩ ông hiểu lầm, tôi tới Mị Ảnh làm việc chỉ bán nghệ không bán thân, hơn nữa tôi đã không còn là xử nữ gì, hết sức không hợp khẩu vị của ông!

- Rất tốt, tôi cũng không phải là xử nam gì đó nữa!

Khóe miệng Diệc Tâm Đồng giật giật, chưa từng thấy qua loại đàn ông này.

- Tôi cho cô thời gian mấy ngày suy nghĩ. Đi theo tôi, cô có thể không cần xuất đầu lộ diện(*), đi theo tôi, cô có thể lấy được thứ cô muốn, mà tôi chỉ cần cơ thể của cô!

(*) Xuất đầu lộ diện: xưa chỉ việc người phụ nữ xuất hiện trước đám đông là việc làm mất thể diện, nay dùng để chỉ một người nào đó chịu lộ diện, nhưng mang ý mỉa mai.

Diệc Tâm Đồng không có tâm tình nói giỡn với hắn, cô không bán thân, hơn nữa cô sẽ chỉ làm chuyện kia với người yêu, người đàn ông này chỉ là một người xa lạ. Mặc dù cô không thấy rõ diện mạo của hắn, nhưng chắc hẳn cũng không quá xấu xí chứ!

- Vậy tôi tình nguyện xuất đầu lộ diện! – Cô nói ra lời thật lòng, mục đích cô tới Mị Ảnh rất đơn giản. Tồn tại! Kiếm tiền!

- Ha ha, cô gái, cô thật thú vị, tôi sẽ chờ cô, tin tưởng sẽ không lâu đâu!

Hắn cứ khẳng định cô sẽ đáp ứng yêu cầu của hắn như vậy sao?

Mấy ngày trôi qua an toàn, người đàn ông kia không tiếp tục tới uy hiếp cô, mà tiền khách khen thưởng càng ngày càng nhiều, động tác khó của cô cũng càng ngày càng nhiều, chẳng qua cô nghĩ. . . . chỉ cần kiếm được nhiều tiền một chút, cô lập tức rời khỏi nơi này, tìm kiếm công việc mới.

Cô bị trói chặt hai tay hai chân treo trên không trung, nếu như nói kiếm tiền rất dễ dàng vậy thì sai lầm rồi, ít nhất cô sẽ cảm thấy cô bây giờ không có tự ái không có kiêu ngạo, chỉ còn lại lòng tin muốn tồn tại, mặc kệ người ta đối đãi với công việc này của cô như thế nào, chính cô vẫn cảm thấy không bản thủ.

Lúc cô sắp mất hồn, trong đám người đột nhiên xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, đôi mắt cô đối diện đôi mắt bình tĩnh của đối phương, tim như là bị cái gì đó xé rách ra, máu chảy cuồn cuộn. Cô nhắm mắt lại không nhìn vào đối phương, chỉ muốn anh có thể rời đi, nhưng mong muốn của cô rơi vào khoảng không.

Mạc Duy Dương chẳng những không rời khỏi, mà còn đến gần vũ đài thêm. Anh chưa từng nghĩ sẽ thấy cô, nhìn qua cô thanh thuần non nớt, không ngờ lại làm việc ở nơi thế này, chẳng lẽ không hài lòng với công việc nhân viên phục vụ khách sạn lần trước, chạy tới nơi này làm vũ nữ?

Không biết vì sao trong lòng anh có lửa, có sự tức giận đối với việc cô không thương tiếc tính mạng của mình.

Sau khi Diệc Tâm Đồng xuống đài dường như là chạy trốn chết. Thu dọn xong đồ đạc của mình tiếp đó muốn rời khỏi Mị Ảnh từ phía sau sân khấu. Một bóng dáng bất ngờ chặn đường đi của cô lại, cô ngẩng đầu nhìn Mạc Duy Dương xuất hiện trước mặt cô, cổ họng chua xót, giọng run run kêu lên:

- Mạc thiếu gia!

Mạc Duy Dương mím môi nhìn cô, sau đó không để ý ánh mắt khác thường của nhân viên làm việc phía sau vũ đài, cố gắng muốn kéo cô đi.

- Mạc thiếu gia, tôi không thể đi, tôi còn có tiết mục! (nói dối nhé)

- Câm miệng! – Anh đột nhiên rống lên một câu với cô.

Nét mặt của cô tức thay đổi, hất tay của anh, kiêu ngạo giương cằm lên, cười miễn cưỡng nói:

- Mạc thiếu gia, chúng ta đã không còn bất kỳ quan hệ gì rồi!

- Vậy thì tìm chút quan hệ! – Anh bắt lấy cổ tay của cô lần nữa, kéo cô ra khỏi Mị Ảnh, nhét cô vào trong xe của anh.

Cô tức giận mắng:

- Mạc thiếu gia, anh đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ muốn dẫn tôi trở về biệt thự anh ở sao? Chớ quên, vị hôn thê của anh ở đâu! Cô ấy không thêm để ý, nhưng tôi có, tôi muốn xuống xe!

- Ngồi yên! - Anh bình tĩnh phun ra một câu như vậy.

Cô tức giận trừng anh, trơ mắt nhìn anh lái xe vào nhà anh, là nhà anh mới mua. Sau lần gặp cô ở khách sạn, anh có ý định mua nhà, rõ ràng trong trí nhớ không còn cô, nhưng không cách nào bỏ qua cô chà đạp bản thân, thu xếp cho cô ở bên mình, để cho cô làm người tình dường như không tồi! (thực sự TG rất muốn quảng dèp vào mặt thẳng khốn này)

Diệp Tâm Đồng tròn tròn mắt nhìn nơi xa lạ này, anh chuyển nhà sao? Mấy thứ đồ của cô cũng mất sao? Nghĩ đến tập tranh và cả một vài sổ lưu niệm của cô, lòng cô bị cái gì đó khê đâm vào.

Anh vào phòng khách hỏi:

- Muốn uống gì?

- Nước lọc!

Cô ngồi trên ghế sa lon, tùy tiện nhìn quanh, trang bị mới tinh, chẳng lẽ anh và Mộ Dung Tuyết mới kết hôn sao? d.iễn,đ.àn,l.ê,q.ủy,đ.ôn Nhưng nếu như là nhà ở tân hôn, không lý do nào anh để cho cô, một người không liên quan vào ở mới đúng.

Một ly nước ấm đặt vào trong tay cô, tay cô nhận lấy, ngẩng đầu nhìn anh nói:

- Mạc thiếu gia, nếu như chúng ta không quen biết thì tốt biết bao nhiêu, nếu như tôi chưa từng gặp anh thì tốt biết bao nhiêu, nếu như tôi không phải cô nhi thì tốt biết bao nhiêu.

Cô nói rất nhiều nếu như, đến cuối cùng đã khóc không thành tiếng.

Anh im lặng nhìn cô, cuối cùng đưa tay ôm cô vào trong ngực, cầm đặt trên đỉnh đầu của cô nói:

- Tôi đã không còn trí nhớ, hiện tại không có cách nào yêu em, nhưng. – Anh nhìn chăm chăm đôi mắt khóc sưng đỏ của cô, chỉ chỉ cơ thể của cô.

- Tôi cảm thấy rất hứng thú với thân thể em, nếu như em muốn ở lại, hãy ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, làm người tình của tôi, chứ không phải vợ!

Diệp Tâm Đồng bối vì câu nói của anh, tiếng khóc ngưng bật. Cô dùng ánh mắt khác thường nhìn anh, người tình! Đây chính là vị trí anh cho cô. “Mạc Duy Dương, thật ra thì em tuyệt đối không muốn làm người tình, bởi vì người tình tùy thời cũng sẽ vì chán ghét mà bị đối phương vứt bỏ, em không muốn bị vứt bỏ.”

- Giữa người tình và vợ anh chỉ có thể chọn một mà thôi, tôi lựa chọn buông tha! - Cô rất kiên định nói cho anh biết, cô không muốn tình dục mà là tình yêu.

Cô ngửa đầu uống một hơi cạn sạch nước lọc trên tay, vì uống quá nhanh bị sặc nước liên tục ho khan.

- Tùy em, tôi chỉ đề nghị, nghỉ ngơi sớm một chút đi! Còn nữa, bỏ công việc ở Mỹ Ảnh, ngày mai không cần đi nữa! – Anh lại dặn dò thêm.

Diệp Tâm Đồng cũng không có dự định làm việc lâu dài ở nơi đó, nhưng muốn cô từ chức bây giờ, cô sinh hoạt thế nào, cho nên cô yên lặng nhìn anh nói:

- Tôi muốn tiếp tục công việc này. Tôi cũng cần công việc, công việc này có thể mang cho tôi thu nhập cao, tôi cũng cần tiền, không cần đổi tiền lấy an toàn gì đó! – Cô miễn cưỡng cười nói.

Cô đã từng cho anh là cản tránh gió của cô, nhưng bây giờ không phải nữa rồi, cho nên muốn tất cả biện pháp giúp bản thân đi xa hơn.

- Em cần tiền, tôi có thể cho em một khoản tiền, nhưng tốt nhất từ chối công việc đó đi! – Anh đưa ra đề nghị từ lương tâm.

Diệp Tâm Đồng không muốn dùng tiền của anh nữa, không muốn có bất kỳ liên quan gì với anh. Cho dù bản thân luyến tiếc anh như thế nhưng vậy thì sao, từng câu chữ của Mạc Vi Phẩm vẫn còn đang vang lên bên tai, cô vẫn chưa vô sỉ đi chiếm đoạt một người đàn ông như vậy.

- Tôi sẽ từ chức, nhưng không phải hiện tại, Mạc thiếu gia.... cảm ơn anh quan tâm, tôi đã không còn là đứa trẻ mười bảy tuổi nữa rồi, qua một tháng nữa tôi đã trưởng thành thành người mười tám tuổi, tự tôi biết

mình đang làm gì! – Cô có chút tổn thương hít mũi một cái. Nếu như anh không mất trí nhớ, anh sẽ cùng cô đón sinh nhật, nhưng bây giờ anh không phải anh trước kia, anh sẽ không thương yêu cô, anh sẽ không thay cô đỡ đạn, anh sẽ không vô cùng thân thiết ôm lấy cơ thể cô, anh sẽ chỉ dùng ánh mắt của người xa lạ nhìn cô.

- Nếu đây là quyết định của em tôi sẽ không can thiệp vào, có điều.... em phải chuyển đến đây ở! Cần tiền có thể mở lời với tôi! – Anh bỏ lại một câu như vậy, đi thẳng lên lầu.

Cả người cô ngã ngồi trên sàn nhà, thút thít khóc lên. Không phải cô cần tiền, mà là anh khôi phục trí nhớ, khôi phục thành Mạc thiếu gia trước kia.

Bóng đêm phủ xuống, hộp đêm Mị Anh bắt đầu một ngày kinh doanh mới, ca nữ trên vũ đài lắc lắc mông, hát ca khúc xưa kinh điển, khách xem dưới đài có phần chán ngấy la ầm lên:

- Có thể đi xuống, gọi vũ nữ lên cho chúng ta đoạn múa cột!

- Đúng, đi xuống, đừng cậy già lên mặt hát chút ca khúc khó nghe, cho đại gia ta màn múa! – Khách dưới vũ đài càng ngang ngược hơn.

Diệp Tâm Đồng ở phía sau đài đánh phấn, người làm chạy tới thông báo:

- Tiểu thư cô nên ra sân khấu rồi! Khách nhân đều chờ xem cô múa!

-Được, tôi biết rồi! – Diệp Tâm Đồng bỏ lại phấn đánh, đứng dậy đi về phía vũ đài.

Mà một bóng người vẫn ngồi dưới vũ đài cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, vũ nữ? tập đoàn Diêu Hằng? À.....

Diệp Tâm Đồng không có chú ý tới máy chụp hình dưới trước vũ đài, đối phương nhanh chóng chụp được hình, sau đó thừa dịp đám người chật chội, lách ra khỏi vũ đài, trực tiếp ra khỏi cửa chính.

Sáng sớm ngày hôm sau, toàn bộ các báo, tạp chí lớn đều đăng hình chụp lúc Diệp Tâm Đồng mặc đồ vũ nữ biểu diễn ở hộp đêm Mị Anh, phía dưới còn kèm hình Mạc Duy Dương, miêu tả khoa trương và phóng đại, làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy ghê tởm, chủ tịch tập đoàn Diêu Hằng và một vũ nữ có liên quan, thật đúng là làm cho người ta thấy châm chọc.

Mạc Vi Phẩm sáng sớm đã thấy tờ báo, tờ báo trên tay bị ông xé thành mảnh nhỏ. Cô gái kia cứ muốn núm con ông không buông vậy sao?

Mạc Duy Dương cũng nhìn thấy tin tức trên báo chí, mày đẹp không tự chủ nhú lại, nhìn về phía thư ký bên cạnh phân phó:

- Đi xử lý những hình này, còn nữa, tìm ra người bịa đặt!

-Vâng tổng giám đốc!

Mạc Duy Dương đau đầu ấn cái trán, hẳn là cô cũng thấy được rồi! Khi cô nhìn thấy tin tức này trong lòng nhất định không dễ chịu!

Diệp Tâm Đồng đích thực thấy được tin tức này, sắc mặt còn trắng hơn so với giấy trắng. Cô cho rằng chỉ cần cố gắng sống, không cần quan tâm ý kiến người khác thì sẽ vui vẻ, nhưng cô sai lầm rồi! Thì ra ánh mắt hiếu kỳ của người khác sẽ làm cô cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Cô chỉ là dựa năng lực của mình làm việc kiếm tiền, tại sao người khác lại dùng những lời này để chửi bới cô, cô cảm thấy không cam lòng và chua xót.

- Diệp Tâm Đồng, boss tìm cô!

Cô vội vàng nhét tờ báo vào thùng rác, quay đầu cười nói:

- Được!

Chẳng lẽ tin tức xấu của cô làm ông chủ cảm thấy không vui, tìm cô để nói chuyện? Cô lo lắng siết chặt đôi tay, nếu như vì cái dạng tai tiếng này mà sa thải cô, cô cảm thấy không hề cam lòng.

Cửa phòng giống như lần trước, không hề có điểm báo trước mở ra, cả người cô bị hút vào căn phòng, kết cục giống hệt lần trước, cô bị đặt ngay trên cánh cửa, một cái đầu lưỡi trơn ướt liếm môi của cô, cô khó chịu tránh nụ hôn của đối phương.

- Uhm.... Đứng! – Bàn tay nhỏ của cô càng không ngừng vung loạn, lại bị hấn đè cổ tay xuống, mặt của cô bị một cái tay gắt gao giữ chặt, mỗi lần nữa vô tình bị chiếm đoạt. Tươi mát trong miệng người đàn ông làm cảm giác của cô hỗn loạn, cô bị hôn đến thở hồng hộc.

Cô cắn môi kêu lên:

- Ông buông tôi ra! Đồ cầm thú! Ông thật bất lịch sự!

Boss trẻ nhưng Diệc Tâm Đồng không thấy được nên cứ gọi là ông cho phải lễ chút, đứng trong tối thì biết gọi anh thì cũng hơi vô lý.

Người đàn ông không để ý cô giãy giụa, mỗi đi tới cổ trắng nõn của cô, lạnh lẽo ấn một nụ hôn lên cổ cô, làm cho người ta phát rét, mà tay nhỏ của cô lại sờ lên mặt của hắn, chỉ thấy một tấm mặt nạ. Cô gắng sức tháo mặt nạ ra, tròn tròn mắt nhìn khuôn mặt dưới mặt nạ, nhưng bởi vì ánh sáng quá yếu, cô không thấy rõ ngũ quan của người đàn ông, chỉ là một hình ảnh mơ hồ.

- Muốn xem diện mạo của tôi sao? – Hàm răng của hắn giống như vampire cắn cổ của cô, động tác vốn là quá mức bạo lực như vậy xem ra sẽ cho người ta cảm giác rất ghê tởm, nhưng động tác người đàn ông này ưu nhã, giống như là một con báo, từ từ thuần phục cô không ngoan.

Mà cô chỉ có thể thở gấp từng hơi, cảm giác hô hấp sắp bị người đàn ông hôn rồi chiếm đoạt đi.

- Cầu xin ông thả tôi, tôi chỉ là một vũ nữ....

Người đàn ông buông lỏng cô ra, cơ thể không ổn định ngã trên mặt đất.

- Suy tính vấn đề lần trước như thế nào? Khi nào cho tôi đáp án? – Đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô trên đất hỏi.

- Không có đáp án! Bởi vì tôi đã có đàn ông! – Cô thở hổn hển nói.

- Tôi không ngại cô có đàn ông, tôi thích chơi NP! – Hắn ngồi xổm người xuống, ngón tay nâng sợi tóc rơi xuống bên tai cô lên, cười quỷ dị.

Diệc Tâm Đồng cảm thấy người đàn ông này có vấn đề, mặc kệ là tâm lý hay sinh lý đều có vấn đề, cho nên cô vẫn nên thoát được càng xa càng tốt. Cô sớm nên đồng ý đề nghị của Mạc Duy Dương, từ chối công việc này, ngày mai sẽ từ chức tránh cho lại bị cái tên boss thần kinh này hôn.

- Nhưng mà tôi lại thích một với một! Làm phiền ông tìm một xử nữ tốt hơn đi! – Cô vội sắp muốn chết, sao lại gặp người đàn ông không nói lý như vậy.

- Tôi biết rõ bây giờ cô đang suy nghĩ gì, nhất định cô đang mắng tôi thần kinh trong lòng đúng không? Muốn từ chức? Cũng không dễ dàng như vậy....

Hắn nhẹ giọng gần từng tiếng nhắc nhở bên tai cô, thiếu chút nữa Diệc Tâm Đồng tròn mắt, hắn lại có thể biết thuật đọc tâm? Ngay cả cô đang suy nghĩ gì cũng biết, hiện tại cô cũng không cần nghĩ thứ gì nữa, vẫn nên suy nghĩ làm sao để chạy khỏi nơi này!

- Rồi cuộc ông muốn như thế nào? Trừ làm phụ nữ của ông, điều kiện gì khác đều có thể!

- Ha ha, tôi sẽ suy nghĩ đề nghị của cô, bây giờ cô có thể đi rồi! – Hắn bước một bước dài lướt qua trước mặt cô, Diệc Tâm Đồng sợ hết hồn, người đàn ông này là quỷ sao? Thần bí như vậy? Đến cùng là ai? Hắn đang trêu đùa cô sao? Lại cưỡng hôn cô nhiều lần....

Cô từ dưới đất bò dậy, suy nghĩ ngày mai sẽ xin thôi công việc này, sau đó sẽ tìm một công việc khác, người đàn ông này quá nguy hiểm.

87. Chương 87: Sinh Nhật Cũng Là Ngày Kết Hôn

Diệc Tâm Đồng đi tới trước cửa phòng làm việc của người phụ trách Mị Ảnh, gõ cửa phòng làm việc một cái.

- Vào đi!

Diệc Tâm Đồng lấy đơn xin thôi việc đã điền xong ở phía sau ra, đưa tới trước mặt của người phụ trách:

- Em muốn thôi việc!

- Không phải làm rất tốt sao? Sao lại thôi việc? - Người phụ trách nâng mắt kính lên, ánh mắt có chút khác thường nhìn cô.

- Em cảm thấy được công việc này không quá thích hợp với mình, cho nên xin phép cho em thôi việc! - Cô lễ độ đưa tờ đơn lên.

Người phụ trách gõ bàn làm việc, nhìn cô cười nói:

- Lấy lại đơn từ chức của em đi, tôi không có quyền phê duyệt cho em nghỉ việc, bởi vì boss phía trên có lệnh, ai muốn nghỉ việc phải thông qua ngài ấy phê duyệt!

- Hả? - Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệc Tâm Đồng thoáng chốc tái nhợt. Sao lúc phỏng vấn không hề nói cho cô biết những thứ này, đây không phải đã thành làm khó người khác sao?

- Đến phòng làm việc của ông chủ nộp đơn thôi việc của em là được rồi!

- Vâng! - Cho dù Diệc Tâm Đồng cực kỳ không muốn gặp lại người đàn ông mặt kia, nhưng để thoát khỏi người đàn ông đó, cô chấp nhận mạo hiểm một lần.

Dường như có lẽ đã thăm dò rõ ràng thói quen của người đàn ông kia, cho nên lần này gần như là không hề ngoài ý muốn bị người đàn ông đặt trên cánh cửa lần nữa. d.iễn đ.àn l.ê q.úy đôn Lần này cô lại thông thả ung dung ném thư từ chức vào khuôn mặt người đàn ông, cười nói:

- Ông chủ, tôi muốn nghỉ việc!

Người đàn ông dẫn nhẹ khoe miệng, ngay cả đơn cũng lười phải mở ra, trực tiếp nhìn về phía cô cười nói:

- Cô cho rằng dễ dàng ra khỏi Mị Ảnh như vậy? Vậy ông chủ tôi đây có thể uống gió tây bắc rồi!

Cô trợn to mắt, không hiểu tại sao hần một mực nín cô không thả, hít sâu một hơi, để cho bản thân tỉnh táo lại.

- Ông muốn như thế nào? Tôi thôi việc là việc của tôi, sao ông không để cho tôi từ chức!

- OK cô đã muốn thôi việc như vậy, tôi sẽ để cho cô đi, chẳng qua trước khi rời đi, cô phải biểu diễn múa cột một lần. . . . - Trong con mắt người đàn ông lóe lên nụ cười xảo quyệt. d(iễn đ.àn l(ê quý đôn Diệc Tâm Đồng đơn thuần cho là múa một lần múa cột đổi lấy nghỉ việc, hình như rất có lời, vì vậy cô tiến vào trong cạm bẫy của người khác.

Thực hiện bài biểu diễn cuối cùng, người phụ trách nói cho cô biết phải mặc rất đặc biệt, ba mảnh chiếc lá, vị trí ngực và nơi phía dưới đều lá che chở, cô không thể tiếp nhận loại quần áo mê hoặc này, đồ mặc lúc trước đã cảm thấy quá lộ rồi. (*)

(*) theo bản convert thì là tam điệp tử nên TG dịch thành chiếc lá, không biết có đúng không (thấy lộ liễu quá)

- Em có thể không mặc, trừ khi em không muốn nghỉ việc! - Đây chính là lời nói nguyên si của người phụ trách, rõ ràng là ức hiếp người.

Nhưng cô biết đây là cơ hội duy nhất của mình, nếu như bỏ qua còn không biết phải ở lại nơi này bao lâu, cho nên cô đầy hồ thẹn mặc vào đồ ba mảnh lá lộ táo bạo vào.

Là vì ăn mặc quá dễ thấy sao? Tại sao cô lại cảm thấy rất căng thẳng, căng thẳng và bất an trước nay chưa từng có. d đ. l, q, đ Âm nhạc vang lên thì cô bị treo giữa không trung, sau đó từ phía trên từ từ hạ xuống,

cô thuận tay duỗi một cái, bắt được ống thép, hai bàn chân dấn sát vào ống thép, như ngồi cầu bập bênh. Cả người dọc theo ống thép tuột xuống dưới, cho đến khi chân chạm xuống đất.

Dưới đài vẫn là tiếng vỗ tay như sấm, cô vẩy vẩy tay, đang chuẩn bị xuống đài, lại thấy một đám người đàn ông mặc âu phục đẩy đám người ra đi tới hướng vũ đài, mà người đi ở cuối cùng làm sắc mặt của cô hoàn toàn trắng bệch.

Hàng loạt vệ sĩ đứng hết ở bên cạnh cô, cô khiếp sợ trờng mắt, không hiểu có chuyện gì xảy ra? Mà quần áo mình mặc bị Mạc Vi Phẩm thấy, làm cho cô cảm thấy rất xấu hổ và khó chịu.

Mạc Vi Phẩm nhìn từ đầu tới chân cô một lần, trong mắt chỉ còn lại giễu cợt. Quả nhiên là một cô gái hèn hạ, con trai của ông sao lại coi trọng loại phụ nữ này!

Tay ông vung lên ý bảo thuộc hạ của mình lui xuống trước, ông đến lại gần cô một bước, cô không tự chủ lui về sau một bước, ông ta lại đến gần một bước, cho đến khi cô không đường để lui. Trong nháy mắt ngẩng đầu, chỉ cảm thấy gương mặt nóng rát, đau xót, cô ôm mặt, trong mắt ngấn lệ nhìn thẳng Mạc Vi Phẩm.

Sắc mặt Mạc Vi Phẩm mười phần xanh mét, vung tay lên lại thêm một cái tát, cho đến lúc hai bên mặt cô đều có dấu tay màu đỏ.

- Cô đề tiện có thể làm loạn tùy ý, nhưng đừng liên lụy vào con trai ta, ta cảnh cáo cô bao nhiêu lần rồi! Cô cứ ti tiện như vậy thật sao? Có phải cần đàn ông phục vụ cô hay không? Ta tìm mười mấy tên đàn ông chơi cô, xem cô có còn tinh lực đi quấy rối con ta nữa không! - Mạc Vi Phẩm không để ý tiếng mắng của người xem dưới đài, chỉ về phía mũi cô không khách khí lớn tiếng mà mắng.

Diệp Tâm Đồng uất ức nước mắt tràn mi, cái gì cô cũng không nghe thấy, chỉ thấy toàn bộ người ở dưới đài chĩa vào cô, mắng cô vô sỉ hèn hạ.

Cô đã xấu hổ đứng trên đài, Mạc Vi Phẩm lại không tính toán cứ để cô được tiện nghi, ông ta đẩy cô đến trước mặt người xem dưới đài, nắm tóc của cô:

- Cô muốn diễn trò thật sao? Muốn để cho người ta xem thân hình mình như vậy phải không?

Cô lắc đầu một cái, sợ hãi không ngừng nghẹn ngào.

Mạc Duy Dương nhận được điện thoại thuộc hạ gọi tới, sắc mặt tối lại, quăng điện thoại chạy ra khỏi phòng làm việc.

Anh chạy tới Mị Ảnh thì cũng không còn thấy Mạc Vi Phẩm, anh lại chạy ra phía sau đài tìm Diệp Tâm Đồng, thì bị người phụ trách báo cho đã rời đi. Tâm thất lại.

Lấy điện thoại di động ra, muốn thử tìm một chút tin tức về cô, lại tìm được hai chữ Đồng Đồng trong số liên lạc, thì ra trước đây anh và cô thật sự từng có liên quan. Anh gọi tới, điện thoại kết nối nhưng không người nhận.

Cửa sổ phía trên vũ đài lại mở ra, người đàn ông nhếch môi nguy hiểm, ngón tay vuốt vuốt ly rượu đỏ, trong mắt chỉ còn lại mưu tính.

Trong nháy mắt Mạc Duy Dương ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy người đàn ông ở cửa sổ. Đôi mắt sắc bén nheo lại, giằng co hồi lâu với người đàn ông mới thấy đối phương vào trong.

Với trực giác của anh, người đàn ông này không đơn giản, hơn nữa xảy ra những việc này có lẽ sẽ không thoát được quan hệ với người đàn ông kia.

Sau khi chạy ra khỏi Mị Ảnh, Diệp Tâm Đồng không biết đi đâu, chuyện này quấy một phát, người của của thành phố J cơ hồ đều biết tới cô là vũ nữ. Cô không phải vũ nữ, cô chỉ muốn kiếm tiền.

Công viên buổi tối có vẻ rất náo nhiệt, mà cô lại có vẻ rất cô độc, tiếng chuông điện thoại đặt trong tay cô luôn không ngừng vang, cô không biết là ai gọi tới. Lúc này, mặc kệ là ai gọi tới, cô đều muốn dựa vào đối phương.

Sau khi Vũ Lạc Trạch thấy tin tức, lập tức gọi điện thoại tìm kiếm cô khắp nơi. Cô bé này chạy đi đâu, điện thoại cũng không nhận.

Diệp Tâm Đồng ấn nút tiếp nghe, ừ một tiếng, trong giọng nói đầy khàn khàn.

- Đồng Đồng em đang ở đâu?

- Em đang ở trong công viên! Anh tới đón em có được không? – Giọng điệu cô như cầu xin. Cô không biết tiếp theo nên đi đâu, cô biết hiện tại các đại truyền thông của thành phố J đều đang phát tán chuyện cô là vũ nữ, cô cũng không dám trêu chọc người người đàn ông kia nữa, cô sợ.

- Em ở đó chờ anh không được bỏ đi đâu, anh lập tức tới ngay! - Vũ Lạc Trạch lo lắng cúp điện thoại, sợ cô lại bỏ đi, vội ngồi lên xe thể thao của mình chạy tới công viên.

Diệp Tâm Đồng cảm thấy quá lạnh, bốn phía đều rất lạnh. Người khác đều rất vui vẻ tại sao chỉ có cô khó khăn như vậy, khổ sở đến không biết làm sao bây giờ!

- Đồng Đồng! - Vũ Lạc Trạch thở hồng hộc đứng trước mặt cô, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô chà xát, hỏi:

- Sao lại một mình chạy đến đây

- Em không biết đi đâu? - Cô nghẹn ngào mà khóc lên, anh nâng gương mặt của cô lên, giúp cô lau nước mắt – Anh biết có một phương pháp giúp giải tỏa cảm xúc, anh dẫn em đi!

Diệp Tâm Đồng có hơi không phản ứng kịp, tay đã bị anh nắm, anh kéo cô lên xe của anh.

Xe ngừng lại ở trước một quán rượu, Diệp Tâm Đồng đi theo phía sau của anh vào quầy rượu.

- Hôm nay muốn uống cái gì cứ việc gọi, không cần tiết kiệm tiền thay anh!

Anh ấn cô lên trên ghế ở quầy rượu, sau đó dặn dò người pha rượu nói:

- Cho một ly rượu mạnh giải nghìn sầu!

Diệp Tâm Đồng sững sốt một chút, anh mời cô uống rượu là để làm cho cô vui vẻ sao? Anh biết chuyện xảy ra ở hộp đêm Mị Ảnh rồi sao? Truyền thông quả nhiên rất đáng sợ.

- Tiểu thư thử xem ly rượu này đi! - Người pha rượu đẩy rượu đã pha tới trước mặt của Diệp Tâm Đồng, Diệp Tâm Đồng liếc nhìn chất lỏng màu xanh lam trong ly rượu, ngón tay vuốt ly rượu, lắc lư, sau đó ngửa đầu một hơi uống cạn rượu.

- Lại một ly! Anh pha rượu rất GOOD! - Diệp Tâm Đồng cười nói.

- Được! - Người pha rượu xoay người tiếp tục vì chế rượu cho cô.

Vũ Lạc Trạch cười nói:

- Cũng cho tôi ly rượu mạnh, hôm nay chúng ta không say không về!

- Được, không say không về! – Tay Diệp Tâm Đồng giờ cao ly rượu trên tay cười nói.

Quầy rượu đã đóng cửa, Vũ Lạc Trạch và Diệp Tâm Đồng uống đã say, Vũ Lạc Trạch giúp cô mở cửa xe, để cô ngồi vào.

- Vũ Lạc Trạch, anh thật tốt! – Cô say bí tỉ chỉ vào anh cười nói, đáng vẻ thơ ngây đáng yêu.

Vũ Lạc Trạch đưa tay cầm ngón tay của cô:

- Đáng tiếc em không thích anh!

- Vậy em bắt đầu thích anh là được! - Cô say đến mức ý thức có phần không tỉnh táo, đưa tay kéo cà vạt trước ngực anh qua, mặt cọ sát trên khuôn mặt anh. Vũ Lạc Trạch ít nhất vẫn còn chút tỉnh táo hơn so với cô – Ngồi yên, đưa em tới một nơi tốt đẹp này nữa!

Cô cười hì hì ngẩng đầu lên:

- Được!

Xe lái đến bờ biển, cửa xe hai bên đồng thời bị mở ra, Diệc Tâm Đồng xuống xe, gió biển thổi bay làn váy của cô lên, rượu mạnh trong cô theo đó tỉnh ra không ít. Cô nửa tỉnh nửa say ngồi xổm người xuống trên bờ cát, Vũ Lạc Trạch học bộ dạng của cô ngồi ở bên cạnh cô.

Diệc Tâm Đồng mệt mỏi nhắm hai mắt lại, tựa đầu tựa vào bả vai của anh, Vũ Lạc Trạch đưa tay đỡ mặt của cô gối lên tay của anh, nhếch môi thành một nụ cười nhạt.

Chân trời dần dần nổi lên màn trắng, ánh bình minh màu vàng kim dát lên mây trắng một tầng màu sắc. Hai người thân thiết, kề cận dựa chung một chỗ ở bên nhau, điềm tĩnh nhắm mắt lại, cho đến khi từ trên thân ai đó truyền đến tiếng chuông điện thoại di động, hai người vốn là dựa chung một chỗ lập tức tách ra.

Diệc Tâm Đồng liếc nhìn điện thoại đặt trong túi xách của cô, lại biểu hiện gọi tới trên điện thoại thì cô trực tiếp tắt máy.

- Ai gọi tới? - Vũ Lạc Trạch tò mò hỏi nói.

- Điện thoại quấy rầy, không rõ ràng lắm! - Diệc Tâm Đồng chột dạ cất điện thoại di động xong, sau đó đứng lên, vỗ vỗ bùn cát trên người.

- Bây giờ phải về chỗ ở phải không? Anh lái xe đưa em về! - Anh cũng vỗ vỗ ống tay áo dính bùn cát.

- Uh! - Lúc này cô không có việc làm, chỉ có thể về nhà của mình chứ không phải biệt thự của người đàn ông kia. Mất tích một ngày không nhận điện thoại của anh, đoán chừng anh đang tìm kiếm cô khắp nơi.

Mạc Duy Dương từ trên xe bước xuống, ném chìa khóa xe cho quản gia, sau đó lên bậc cấp.

Mạc Vi Phẩm đang ngồi ở phòng khách nghiên cứu cờ tướng, ngẩng đầu nhìn Mạc Duy Dương một cái, khuôn mặt lạnh lùng cúi đầu tiếp tục nghiên cứu cờ tướng.

- Chủ tịch! Chúng ta nói chuyện một chút! - Mạc Duy Dương lên tiếng nói.

- Chuyện gì? - Cuối cùng ông cũng ngẩng đầu nhìn thẳng Mạc Duy Dương.

- Bỏ qua cho Diệc Tâm Đồng! - Giọng điệu anh vô cùng lạnh nhạt.

- Ầm! - Mạc Vi Phẩm quăng đồ cờ tướng một phát, tức giận trợn mắt nhìn anh - Nếu như là vì cô gái kia, cút lên lầu ngay cho tao!

- Tôi đồng ý lập tức cử hành hôn lễ với Mộ Dung Tuyết, nhưng điều kiện tiên quyết là ông đừng gây phiền phức của cô ấy! Ông chạy đến Mị Ảnh đánh người cũng không cảm thấy đánh mất thân phận của ông sao?

- Bốp! - Mặt của Mạc Duy Dương bị ăn một cái tát. Anh chỉ là mí mắt khước môi, ánh mắt rất bình tĩnh nhìn thẳng Mạc Vi Phẩm. (nam chính bị cha tát nhiều nhất)

- Mà còn không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng, đều là chuyện mày tự làm ra! Tao không đi dẹp loạn, mày còn có thể yên ổn đương đương ngồi ở phòng làm việc sao? Đồ khốn kiếp! - Mạc Vi Phẩm giận quá mắng.

- Vậy thì không cần nhúng tay vào chuyện của tôi, không phải ông muốn tao và Mộ Dung Tuyết kết hôn ngay sao? Bây giờ tôi lập tức như ông mong muốn, tuần này cử hành hôn lễ với cô ấy!

- Mạc Duy Dương cười lạnh nói.

- Được, mày cử hành hôn lễ với Mộ Dung Tuyết xong, tao cũng không thực hiện tạo áp lực đối với con bé mồ côi đó nữa!

- Mạc Vi Phẩm hừ lạnh.

- Chủ tịch, hi vọng ông nói chuyện giữ lời, nói được là làm được! Đừng khiến cho người làm con trai tôi đây cảm thấy thất vọng! - Khóe miệng anh nhếch lên, lướt qua ông lên lầu.

- Mày. thằng con bất hiếu!

Mạc Duy Dương cố ý gọi thuộc hạ của mình điều tra bối cảnh và boss đứng sau Mị Ảnh. Làm anh khiếp sợ đó là boss đứng sau Mị Ảnh lại là Phi Ứng năm đó bị anh bắn trúng. Mà ảnh anh và Diệc Tâm Đồng làm vũ nữ bị đăng lên báo, tất cả không phải trùng hợp, đều có người làm.

Mạc Vi Phẩm xuất hiện ở Mị Ảnh cũng không phải tình cờ mà là bị người khác cố ý dẫn đến.

Thì ra tất cả chuyện này đều do Phi Ứng ở sau lưng ra tay. Một tay làm vỡ gạc tàn thuốc trên bàn, Phi Ứng, nếu như anh muốn chơi, tôi sẽ chơi với anh.

Diệc Tâm Đồng gửi rất nhiều sơ yếu lý lịch ở trên mạng, nhưng cuối cùng sơ yếu lý lịch đều không có tín tức, bởi vì sóng gió vũ nữ gần đây, khiến rất nhiều cơ sở cần người cũng không dám tuyển cô. Cô ngồi trên giường, đếm tiền để dành trong cái hũ duy nhất, đây là cô để dành lúc đi làm ở Mị Ảnh, đếm còn được ba vạn, đủ mấy tháng sinh hoạt phí cho cô.

Diệc Tâm Đồng quay lại trường học thì không ngờ cả trường học cũng đã truyền khắp nơi chuyện cô làm việc ở Mị Ảnh, hơn nữa còn chỉ chỉ chỗ chỗ sau lưng cô, nói cô là vũ nữ, cả người bẩn thỉu.

Cô nuốt toàn bộ uất ức vào trong bụng, cô không phải vũ nữ, đây chẳng qua là công việc của cô, cô không có giống người tiếp khác trong tưởng tượng của bọn họ.

Diệc Tâm Đồng vừa mới vào lầu dạy học, lại gặp được chủ nhiệm lớp đại học, bà lên tiếng: - Diệc Tâm Đồng, em qua đây!

Diệc Tâm Đồng đi tới trước mặt của thầy ấy hỏi: - Chủ nhiệm, tìm em có việc gì?

Chủ nhiệm lớp đẩy mắt kiếng một cái, nhìn cô khó xử nói: - Diệc Tâm Đồng, thật ra thì thầy vẫn luôn cảm thấy em là đứa nhỏ hiểu chuyện, thành tích của em cũng rất ưu tú, thấy rất luyện tiếc học trò như em, nhưng mà.

Ngữ điệu của ông đột nhiên biến đổi một cái làm cô cảm thấy lo lắng, cô khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng.

- Trường học có quy định, hễ là sinh viên của trường thì không được làm ra chuyện bôi nhọ trường học, mà em...

...

- Chủ nhiệm, thầy nghe em giải thích! - Diệc Tâm Đồng dường như có thể dự đoán được kế tiếp ông muốn nói gì, vội vã ngắt lời của ông ấy.

- Chủ nhiệm, em có nguyên nhân, hơn nữa em chỉ phải đi khiêu vũ, cũng không làm người tiếp khách. Em dựa vào sức lao động làm việc, em không cảm thấy hành động của em có bôi nhọ danh tiếng trường học!

Chủ nhiệm liếc cô một cái, bất đắc dĩ nói:

- Trường học quyết định đối với em phải...

Diệc Tâm Đồng không nghe thấy hai chữ phía sau của ông, cũng đại khái có thể đoán ra hai chữ kia là gì rồi, thôi học phải không? Cô gượng cười nói:

- Chủ nhiệm, em biết rồi, em sẽ mang đồ của mình đi, rời khỏi trường học!

Kính cẩn khom người chào ông xong, Diệc Tâm Đồng ưỡn thẳng lưng xoay người đi khỏi trước mặt ông, nước mắt cũng ở một giây kế tiếp rơi xuống. Nghỉ học đã rồi, ngay cả công việc cô cũng không có, còn có cái gì khổ sở hơn đây!

Cô lấy mu bàn tay lau lau nước mắt trên mặt, nhét sách của mình vào bên trong một thùng giấy con. Ôm thùng giấy đi tới cửa, cửa lại bị hai nữ sinh bá chiếm, cô lễ độ kêu lên:

- Xin nhường lối cho!

- Nhường cái gì mà nhường? Chẳng lẽ cô không biết đi qua sao? Ha ha! Ngay cả múa cột khó khăn mà cũng có thể biểu diễn bình thường thành thạo như vậy, chui qua cánh cửa cũng không thành vấn đề chứ? - Nữ sinh đắc ý hả hê cười to nói với cô.

Một nữ sinh khác che miệng cười:

- Đúng đó! Chui qua đi!

Diệp Tâm Đồng nhìn rõ là các cô cố ý, cố ý làm nhục cô. Cô còn chưa mềm yếu đến chui qua cửa, cô dùng thùng giấy đựng vào hai nữ sinh này, biến mất trước mặt họ.

- Chảnh cái gì mà chảnh, một vũ nữ, một vũ nữ bất kỳ đàn ông nào cũng có thể lên!

Diệp Tâm Đồng hít nước mắt vào trong miệng, cũng không quay đầu lại ra khỏi trường.

Rốt cuộc đã tới nơi không có ai biết cô, để thùng giấy xuống, che môi nghẹn ngào mà khóc lên.

Một cái bóng to dài đã nhìn chăm chú cô rất lâu rồi, cho đến khi ngồi xổm trên mặt đất, anh mới đẩy cửa xe ra bước xuống, đi tới trước mặt của cô, từ trong lồng ngực lấy khăn tay ra nói:

- Khóc đủ chưa?

Diệp Tâm Đồng ngẩng mặt lên nhìn người đàn ông trên đỉnh đầu, môi méo đi, nhặt thùng giấy trên đất lên, không nói lời gì quay đầu đi, lại bị anh đuổi theo, một phát bắt được bàn tay.

Mạc Duy Dương nhét khăn tay vào trong tay cô, ánh mắt nhìn về phía thùng giấy trên tay cô, nâng môi nói:

- Bị trường học đuổi học rồi hả?

Diệp Tâm Đồng hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, anh còn có mặt mũi hỏi cô, nếu như không phải cha anh chạy tới Mị Ảnh gây chuyện, cô cũng sẽ không trở thành vũ nữ nổi tiếng. Hất khăn tay trên tay ra, mạnh mẽ nói:

- Cách xa tôi một chút! Tôi không muốn nhìn thấy anh!

Cánh tay dài của anh đuổi một cái, cô bị vây trong ngực, bất luận cô giãy dựa thế nào cô cũng trốn không thoát khỏi cánh tay của anh, điểm này làm cô rất ảo não, cuối cùng dùng giấy dựa lại, nhìn anh chằm chằm.

- Thật sự xin lỗi, tôi cũng không biết chủ tịch sẽ chạy đến Mị Ảnh gây chuyện! - Anh nghiêng đầu rất lúng túng nói xin lỗi.

- Thật đúng là phải cảm tạ người cha vĩ đại của anh, làm cho tôi thành vũ nữ nổi tiếng, hiện tại chỉ cần tôi vừa đứng ở hộp đêm, sẽ có vô số đàn ông thưởng cho tôi!

Anh biết cô đang nói mát, lần này quả thật Mạc Vi Phẩm làm có phần quá mức.

- Sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, ông ấy đã bảo đảm với tôi! - Ánh mắt của anh nhàn nhạt lướt qua khuôn mặt của cô, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên đôi mắt xinh đẹp.

- Thật sao? Vậy tôi đây thật đúng là nên cảm tạ các người nhân từ, lại có thể dễ dàng bỏ qua ột cô nhi như tôi! - Cô cúi đầu lên lau nước mắt trong mắt.

- Đưa đồ cho tôi đi! - Anh chỉ chỉ thùng giấy trong ngực cô.

- Không cần!

Anh trực tiếp đoạt lấy thùng giấy trên tay cô, ra lệnh với cô:

- Lên xe, nếu như em muốn học tập, tôi có thể mời gia sư giúp em!

Diệp Tâm Đồng biết anh vì cảm thấy áy náy mới có thể tốt như vậy đối với cô, nhưng cô không cần, cô không muốn trở thành khí đối tượng mọi phỉ nhổ, càng không muốn bị Mạc Vi Phẩm tát.

- Mạc thiếu gia! - Cô gọi anh.

Anh quay đầu lại hỏi:

- Sao vậy?

- Anh thật sự không nhớ tôi một chút nào sao? Một chút ấn tượng cũng không có sao? – Ánh mắt cô bình tĩnh nhìn anh hỏi.

Đôi mắt anh né tránh, bỗng nhiên nhếch môi cười nói:

- Rất quan trọng sao?

- Đúng, rất quan trọng! – Hốc mắt cô lại bắt đầu đỏ.

- Được, tôi nhớ kỹ rồi! – Anh xoay người, trên mặt có một chút biểu cảm ảm đạm.

Cô che miệng khóc.

- Đây là đồ của em sao?

- Anh xách theo một mớ túi lộn xộn để ở bên chân của cô.

Cô cúi đầu nhìn, là những tập tranh cô giữ gìn lúc trước khi ở biệt thự của anh, còn có cả barbie của cô. Cô cười vui vẻ, thì ra anh không hề vứt bỏ đồ của cô, mà thay cô giữ rất tốt, cô có chút vui mừng cười nói:

- Cảm ơn!

- Cuối tuần là sinh nhật mười tám tuổi của em? – Anh ngồi ở trên ghế sofa cạnh cô, hai chân bắt chéo hỏi.

- Uh. làm sao anh biết? – Mắt cô sáng lên, hưng phấn hỏi - Anh khôi phục trí nhớ? Chỉ có Mạc thiếu gia mới có thể nhớ sinh nhật của cô, một giây tiếp theo, nụ cười của cô cứng lại vì câu nói của anh.

- Trong nhật ký của em có nói! – Anh chỉ chỉ nhật ký trong túi, lắc đầu một cái.

- Anh xem nhật ký của tôi?

- Uh, xem một chút, vừa khéo nhìn thấy ngày sinh nhật em ghi trên đó.

- Sinh nhật! – Cô tự lẩm bẩm trong miệng, bỗng nhiên cảm thấy có chút nực cười. Cô là cô nhi, ở đâu ra sinh nhật, sinh nhật của cô chỉ là ngày cô được nhận được.

- Nghĩ tới làm sinh nhật thế nào chưa? – Anh không bỏ sót suy sụp và đau lòng trong mắt cô.

- Cùng anh ấy trải qua sinh nhật, nhưng mà anh ấy không có ở bên cạnh. Anh ấy sẽ vĩnh viễn không trở lại! – Cô hít mũi một cái, cười trong ngậm ngùi.

- Nếu như không để ý, tôi có thể đón sinh nhật với em! – Anh cam kết với cô.

Cô kinh ngạc nhìn anh, anh nguyện ý đón sinh nhật với cô? Là bởi vì đồng tình cô đáng thương sao?

Mấy ngày nay Diệc Tâm Đồng đều ở lại trong biệt thự của anh, ban ngày một mình cô ôn bài tập, buổi tối lại cùng dùng cơm với anh, có điều hình như mấy ngày nay anh rất bận.

Biệt thự nhà họ Mạc, cha mẹ của Mộ Dung Tuyết và Mộ Dung Tuyết đều ở nhà họ Mạc, cha mẹ hai nhà đang nhiệt tình thảo luận công tác cho ngày hôn lễ tuần sau.

Mộ Dung Tuyết và Mạc Duy Dương thì ở một bên, Mộ Dung Tuyết nhìn anh hỏi:

- Anh nghĩ kĩ rồi hả? Thật sự muốn kết hôn với em?

- Vậy em nghĩ kĩ chưa? Muốn kết hôn với anh? – Mạc Duy Dương lại hỏi ngược lại cô.

- Đúng, em đã nghĩ rất kĩ, em sẽ kết hôn với anh, đây là ý định trước giờ không thay đổi của em!

- Vậy ý kiến của anh cũng giống như em! – Đôi mắt giống như ngôi sao của anh nheo lại, dù sao cưới cô gái này đối với anh không có tổn thất gì, thuận tiện có thể đổi lấy tự do của Diệc Tâm Đồng, tránh cho Mạc Vi Phẩm cả ngày cần Diệc Tâm Đồng không thả. Anh lại nhớ đến cô gái nhỏ ở biệt thự, không biết bây giờ cô đang làm gì?

Rõ ràng ký ức về cô ta trống rỗng, nhưng không nhận được muốn bảo vệ cô. Thoạt nhìn cô nhỏ nhắn như vậy, mà mỗi lần cô vừa khóc, anh đã cảm thấy ánh mắt của cô rất quen thuộc, nhưng một chút anh cũng không nhớ ra bọn họ đã từng quen biết.

Mộ Dung Tuyết thấy anh lộ ra nụ cười hiếm thấy, cho rằng đối với việc hôn sự này anh rất hài lòng, liền tự đắc nâng môi đỏ mọng lên.

Tin tức chủ tịch tập đoàn Diệu Hằng Mạc Duy Dương và con gái phó thị trưởng Mộ Dung Tuyết cử hành hôn lễ, thông qua truyền bá truyền thông và đài truyền hình đưa tin đã trở thành đề tài hấp dẫn nhất thành phố J. hai nhà trở thành thông gia không thể nghi ngờ chắc chắn đã mang đến uy hiếp cho các công ty khác trong thành phố J. Với địa vị của tập đoàn Diệu Hằng ở thành phố J hiện nay, cộng thêm người cha vợ Mộ Dung Thương này đứng sau, tập đoàn Diệu Hằng sắp trở thành công ty đứng đầu thành phố J, không ai sánh bằng.

Tất cả mọi người của thành phố J đều biết Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết kết hôn, duy chỉ có mình cô ở biệt thự không biết, cho đến khi mở tivi chiếu tin tức chuyện này, cô thấy được một đôi hạnh phúc trên màn ảnh.

Anh quả thật bề bộn công việc, vội vàng kết hôn, vội vàng cùng với Mộ Dung Tuyết ân ái, mà ngày anh kết hôn cũng là sinh nhật của cô. Anh từng nói sẽ đón sinh nhật với cô, bây giờ nhìn lại tất cả đều xa xôi như vậy.

Lúc Mạc Duy Dương trở lại biệt thự đã mười giờ tối, anh dừng lại mấy giây ở cửa phòng cô, sau đó gõ cửa.

Hiện tại Diệc Tâm Đồng không muốn nhìn thấy anh, nhìn thấy anh sẽ làm cô nhớ tới một màn hạnh phúc trên tivi.

- Diệc Tâm Đồng, mở cửa! - Anh đứng ngoài cửa, không có ý muốn rời khỏi.

Diệc Tâm Đồng vui mặt vào trong gối, không muốn trả lời anh, để cho anh đợi ở bên ngoài.

Mãi đến khi cửa phòng truyền đến âm thanh chuyển động, cô mới ý thức được anh có chuẩn bị chìa khóa.

Đèn trong phòng bị anh bật sáng, anh đặt một hộp nhạc trong tay lên bàn của cô, liếc nhìn người giả vờ ngủ say trên giường, đi tới trước mặt cô, dùng chân đá chân giường.

- Tôi biết rõ em không hề ngủ!

Diệc Tâm Đồng mở mắt, nhìn anh, không nói lời nào cũng không tức giận.

- Cuối tuần này tôi không rảnh đón sinh nhật với em, bởi vì tôi phải kết hôn, bánh sinh nhật tôi sẽ bảo người đưa tới biệt thự, em nhớ phải ăn xong, còn có cái hộp âm nhạc, cất đi! - Anh ngồi trên giường của cô, đưa tay ôm lấy đầu cô đặt vào ngực anh, mà nước mắt của cô làm ướt áo sơ mi của anh. Anh nâng cằm cô lên, ngực khê đau nhói, lại là ánh mắt này, tại sao anh lại cảm thấy rất khổ sở.

- Mạc thiếu gia! - Hai tay của cô ôm hông của anh, mặt cọ xát trong ngực anh - Có thể đừng kết hôn không!

Cô sẽ phải mất đi anh sao? Biết rõ với anh là không có tương lai, nhưng cô vẫn luyến tiếc anh như vậy. Anh đẩy cô ra và mỉm cười nói:

- Đây không phải là làm tiệc rượu, kết hôn là chuyện rất nghiêm túc!

Rốt cuộc cô cũng không kìm nén được mà khóc. Cô biết đây không phải là làm tiệc rượu, có điều người duy nhất cô tin tưởng sẽ phải cách xa cô, tâm của cô đau.

Cổ họng Mạc Duy Dương không tự chủ nghẹn ngào, vỗ bờ vai của cô cười nói:

- Đi ngủ sớm một chút đi, nhớ ăn nhiều bánh ngọt một chút! Kể cả phần của tôi!

Anh đứng dậy, dừng lại mấy phút ở bên giường của cô, tiếp đó rời khỏi.

Theo cửa phòng bị đóng, Diệc Tâm Đồng rơi vào bên trong một vùng tăm tối, nước mắt là thứ thật tốt, để cho cô có thể phát tiết trong màn đêm yên tĩnh...

88. Chương 88: Lừa Gạt Cô

Diệp Tâm Đồng đi qua đi lại trong đám người ở sân bay tìm kiếm bóng dáng của Quan Hi. Cô sợ trễ nên đã cố tình đi sớm, cơ thể nhỏ bé chui tới chui lui trong đám người.

- Đồng Đồng! - Quan Hi đi từ cửa ra liếc mắt lập tức thấy được cô, xách theo vali hành lý nặng nề chạy tới chỗ cô.

- Hi!

Hai người ôm nhau, có vui sướng và xúc động khi gặp lại.

- Sao cậu gầy vậy? - Quan Hi ngạc nhiên nhìn mặt cô không mượt mà như trước kia, tay sờ soạng tới hông của cô một cái, ngay cả hông cũng gầy.

- Không có! - Diệp Tâm Đồng cười nói.

- Còn gặt tở! Đi thôi! Đến quán ăn gần đây. - Quan Hi nhắc hành lý bên chân lên, kéo cô rời khỏi sân bay đông nghịt.

Tìm quán ăn học sinh bình thường họ thích đi, hai người gọi hai phần thức ăn. Quan Hi vừa ăn vừa lau miệng, có tiếng thở dài chặc chặc nói:

- Thật hoài niệm, lại ăn được mùi vị trước kia. Cậu không biết đâu, tớ hoàn toàn không quen ăn thức ăn nước ngoài.

Diệp Tâm Đồng nhìn cô hỏi:

- Chỉ có một mình cậu quay về?

- Đúng vậy! Anh và ba tớ mở một công ty ở bên kia, rất bận rộn! - Cô cười nói.

- Ặc, vậy quá tốt rồi!

- Đúng là tốt! Chẳng qua hình như anh tớ còn chưa quên cậu....!

- Ặch. Anh ấy sẽ nhanh chóng tìm được cô gái tốt hơn so với tớ!

- Hy vọng vậy! Đúng rồi, bây giờ cậu vẫn còn ở biệt thự của Mạc thiếu gia sao? Nghe nói anh ta và Mộ Dung Tuyết kết hôn! Đáng tiếc Mộ Dung Tuyết đó lại rất đẹp mắt! - Quan Hi cứ thế nói xong, không hề chú ý tới đôi mắt Diệp Tâm Đồng đã âm thầm xuống.

Ngay cả Quan Hi ở nước ngoài cũng biết tin tức Mạc thiếu gia kết hôn, xem ra ảnh hưởng trong ngoài nước của anh đều rất lớn! Đột nhiên cô thấy may mắn anh không cưới cô nhi như cô, bằng không sẽ trở thành chuyện cười lớn.

- Sao cậu không ăn gì? - Quan Hi ngậm cơm nhìn cô vẫn cầm cái muỗng nhưng không hề ăn một miếng.

- Tớ không đói bụng! Tiếp thao cậu chuẩn bị tìm phòng ốc ở thành phố J hay là.

- Tớ ở khách sạn mấy ngày, chơi mấy ngày ở đây sau đó trở về Hy Lạp! - Cô đã lập đem kế hoạch toàn bộ hành trình của mình ổn thỏa.

- À, phải về Hy Lạp! - Mặt cô mất mát nói.

- Đúng thế! - Cô cũng không nỡ xa Diệp Tâm Đồng!

Quan Hi đưa cô đến khách sạn cô ấy ở. Khách sạn xem như cũng sạch sẽ. Phòng ốc lúc trước ở thành phố J của Quan Hi đã bán mất, cho nên trở về thành phố J cũng chỉ là khuây khỏa.

- Đồng Đồng, cậu ngồi tự nhiên, tớ đi tắm, nóng đến chết rồi! - Quan Hi khẽ ném vali hành lý vào trong góc, nóng không chịu nổi, đi tới phòng tắm.

- Được! - Diệp Tâm Đồng đánh giá đồ đạc khách sạn coi như hoàn toàn mới. Cô nhàm chán mở cửa phòng ra, liếc nhìn hành lang nhỏ rất dài, cái khách sạn này chắc thuộc khách sạn cấp năm sao!

Cô đang chuẩn bị đóng cửa lại, cửa căn phòng cách vách đột nhiên mở ra, một người đàn ông mặc âu phục thẳng thớm xoay người, trong ngực ôm một cô gái cực kỳ xinh đẹp. Cô gái mềm như không xương dính vào trên người người đàn ông, màu đỏ dữ dội. Váy ngắn có nguy cơ lộ ra sạch, hai luồng ngực của cô gái này có thể so với trái dừa. Chân cô gái vẫn cọ sát vào người đàn ông, hai người như không có ai xung quanh đi ra khỏi phòng. Tầm mắt như chim ưng của người đàn ông đột nhiên lướt qua cô, cô không tự chủ quay mặt, nhưng tầm mắt lại không nhìn được người đàn ông đó nhiều hơn chút.

Người đàn ông có một mái tóc ngắn màu đen, đôi mắt rất sắc bén, mặt sắc sảo, môi mỏng khêu gợi, cái mũi thẳng tắp, làm cho người ta có cảm giác tự ti, mà tây trang màu đen trên thân người đàn ông bao vô cùng chặt chẽ lấy vóc dáng cao lớn.

Khi người đàn ông ôm cô gái đi ngang qua cửa phòng cô thì đột nhiên anh ta nghiêng mặt sang, nhìn về phía cô lộ ra nụ cười nhạt bí ẩn. Thấy được, trong lòng cô rung mình một hồi, đưa tay đóng mạnh cửa, lòng vẫn còn sợ hãi.

Sao cô lại sợ một đàn ông xa lạ, có điều ánh mắt của người đàn ông kia quá mức sắc bén, khiến cho cô bất giác liên tưởng đến boss phía sau Mị Ảnh.

Lúc Quan Hi tắm xong đi ra, nhìn phòng khách không có ai, kêu lên:

- Đồng Đồng đi đâu rồi!
- Ở đây! - Lưng của cô rời khỏi cánh cửa, đi tới chỗ Quan Hi.
- Tối nay ở lại chơi trò chơi với tớ, tớ đã không chơi trò chơi rất lâu rồi.

Trong nháy mắt trán Trán Diệc Tâm Đồng rơi xuống vô số vạch đen. Quan Hi biết cô chơi trò chơi rất tệ, bảo cô ở lại, không phải giống như kêu cô ngồi xem sao?

Hai chân Mộ Dung Tuyết bắt chéo ngồi trên ghế sa lon xem ti vi, Mạc Duy Dương từ trên lầu đi xuống, một thân quần áo nhàn nhã, vừa nhìn đã biết là muốn ra ngoài.

Cô nhìn anh một cái hỏi:

- Đã trễ thế này còn đi đâu?

Mạc Duy Dương nhìn tư thế cô ngồi trên ghế sa lon, lông mày không tự chủ cau lại:

- Đi ngủ sớm một chút đi!

Bỏ lại câu này, đầu anh cũng không quay ra khỏi cửa.

Mộ Dung Tuyết cắn môi, có chút tức không nhìn nổi. Họ mới kết hôn mấy ngày thôi, nhưng mỗi đêm anh đều chạy ra bên ngoài, không phải trong lòng có quỷ chính là cơ thể có quỷ, nhất định là đi ra ngoài bí mật gặp người tình! Chẳng lẽ là đi tìm Diệc Tâm Đồng nữa? Sức hấp dẫn của cô nhỏ vậy sao? Lại có thể khiến cho anh ấy ngày ngày chạy ra bên ngoài.

Ném bấm điều khiển ti vi một cái, hai tay cô chống nạnh.

Lục Hạo Nam nhận được điện thoại Mộ Dung Tuyết vừa lúc đang từ trong cục ra ngoài, một tay cầm điện thoại đi động, tay mở cửa xe.

- Chuyện gì?
- Lục Hạo Nam, bốn tiểu thư ra lệnh anh lập tức tới biệt thự của em!

Lục Hạo Nam sợ hết hồn, ấn cái trán vô cùng nhức đầu nói:

- Tuyết Nhi, đêm hôm khuya khoắc tới biệt thự của hai người, người khác sẽ nghĩ sao? Huống chi không phải Dương có nhà sao? Nhàm chán thì tìm cậu ta làm vận động một chút, chớ ngày đêm gây trở ngại cho công dân nghĩ ngơi!

Anh đã làm mấy ca đêm liên tục, hiện tại nhu cầu nghỉ ngơi cấp bách, cô nàng này phát điên vì cái gì vậy!

- Anh ta không ở nhà, anh ta đến chỗ người tình. Đến cùng anh muốn tới hay không! Không đến, em cắt cổ tay tự sát! - Mộ Dung Tuyết uy hiếp nói.

Khóe miệng Lục Hạo Nam giật giật.

Lục Hạo Nam thề, anh chỉ dựa vào hữu tình anh em mới tự tiện xông vào nhà Mộ Dung Tuyết. Dừng xe ở bên ngoài biệt thự, tắt máy, sau đó xuống xe.

Mộ Dung Tuyết mở cửa kéo anh vào trong nhà.

- Này, sao bộ dạng em lại giống như yêu đương vụng trộm vậy! Mạc Duy Dương biết, không phải giết chết anh là không thể!

Anh vội vàng gạt tay của cô, cười nói.

- Trộm cái đầu anh ấy! Em rất cô đơn mới phải tìm anh tới uống rượu. Cuối cùng anh uống hay không uống hả? - Mộ Dung Tuyết đưa cho anh một ly rượu vang.

Anh cúi đầu xem xét, cười nói:

- Đây không phải rượu vang Dương thích nhất sao?

- Ngay cả nhà anh ta còn không để ý tới, lại để ý một chai rượu sao? - Cô cười lạnh một tiếng, ngẩng lên ghé sa lon uống một ngụm rượu vang.

Cô nam quả nữ ở chung một phòng, còn uống rượu, chuyện như vậy rất dễ lộn xộn, cho nên Lục Hạo Nam đặt ly rượu trên quầy, cười nói:

- Nếu không phải thật tâm thích, sao phải kết hôn vậy?

Mặt của Mộ Dung Tuyết trở nên trắng bệch, đúng! Nếu không thích, tại sao kết hôn vậy? Cô yên lặng nhìn anh, hốc mắt có chút ướt át.

Bởi vì Quan Hi vẫn giữ cô ở khách sạn của mình nhìn cô ấy chơi trò chơi, nên cô nàng đó chơi trò chơi thì lập tức mất hồn quên hết. Tới khi thời gian khuya lắm rồi, Diệc Tâm Đồng mới có cơ hội rời khỏi phòng của cô ấy.

- Đồng Đồng, tớ gọi xe đưa cậu về nhé! - Quan Hi vội vàng chạy vào phòng ngủ thay quần áo.

Một giờ sau, Diệc Tâm Đồng từ một chiếc xe taxi bước xuống.

- Hi! Tớ đến rồi, cậu cũng về sớm chút nghỉ ngơi đi! Ngày mai tớ muốn xem sách thật kỹ, không thể chơi với cậu được!

- Được, tớ biết rồi! Đợi khi rảnh tìm cậu đi chơi nữa! - Quan Hi vẫy vẫy tay với cô.

- Được! - Diệc Tâm Đồng xoay người đi tới cổng lớn của biệt thự, mà bên ngoài biệt thự có một chiếc BMW đỗ lại, xem ra tối nay người đàn ông kia lại tới đây qua đêm rồi. Cô ôm trong lòng một tâm trạng lo lắng, dùng chìa khóa mở cổng lớn đi vào.

- Đồng Đồng thật đúng là hạnh phúc, ở biệt thự cao cấp thế này Mạc thiếu gia đối với cô ấy thật sự rất tốt! Mạc Thiếu gia đã kết hôn, vẫn không quên ăn vụng ở bên ngoài, cũng không biết trong lòng Đồng Đồng nghĩ như thế nào nữa - Tay Quan Hi chống cằm cười nói.

Diệc Tâm Đồng ở ngoài cửa cởi giày, sau đó dứt chìa khóa vào lỗ mở. Còn chưa kịp mở cửa, cửa phòng trực tiếp từ bên trong đẩy ra, cô vội tránh người qua, một đôi bàn tay từ bên trong đưa ra ngoài, kéo cô vào trong nhà.

- Đi đâu? Trễ thế này mới trở về? - Hơi thở cực nóng phun trên đỉnh đầu của cô, cô bị anh ôm chặt vào trong ngực.

- Quan Hi trở về thành phố J rồi, một ngày hôm nay em ở cùng cô ấy!

Biết anh đã mất trí nhớ, đối với Quan Hi hẳn cũng không biết là ai.

Đôi mắt đen của Mạc Duy Dương thoáng qua một chút ánh sáng, nhưng nhanh chóng biến mất, xoay người cô lại đặt ở trên cánh cửa.

- Sau này không được về trễ như vậy!

Là ảo giác của cô sao? Sao cô lại cảm thấy giọng điệu của anh rất giống với Mạc thiếu gia trước đây, còn nữa tay của anh lại bắt đầu hành vi xấu.

- Mạc thiếu gia, em muốn tắm! – Cô có chút xấu hổ nói.

Anh ôm cô như vậy, khiến cho cô có loại cảm giác trốn đâu cũng không thoát.

- Anh không ngại! – Trong lời nói của anh ẩn chứa huyền bí, cô chưa kịp phản ứng, anh trực tiếp ôm cô đến ghế sofa, cơ thể cao lớn đè lên người cô.

Cô hoảng sợ bắt tay anh lại kêu lên.

- Mạc thiếu gia, không được! Không có bảo vệ.....

- Vậy cũng không cần bảo vệ! – Anh đã không nhịn được rồi, tay của anh trong bóng tối chính xác mò tới nút cài trước ngực cô, môi có hơi gấp gáp dồn dập hôn môi của cô.

Cô rên lên một tiếng, lửa nóng nhanh chóng bị nuốt ve kết hợp với hôn của anh khơi lên, làm sao đây? Đường như càng ngày cô càng đắm chìm vào loại quan hệ xác thịt này! Chẳng lẽ cô thật sự phải làm người tình của anh? Chỉ có người tình và giữa vợ chồng mới có thể làm chuyện thân mật như vậy.

- Mạc thiếu gia! – Mặt y hết như nai con của cô chăm chú nhìn mặt anh nhỏ giọng kêu lên.

- Uh! – Anh vừa đáp lại cô, miệng vừa không có ý muốn dừng lại.

Nụ hôn nóng bỏng đi thẳng xuống dưới, cho đến đi tới mềm mại của cô, đầu lưỡi liếm qua nhũ hoa của cô, tay cởi trói buộc trên người hai người ra. Thăng tiến một cái, vùi vào bên trong của cô.

- Mạc thiếu gia, anh thích cơ thể của em phải không? – Tay của cô vòng phía sau lưng anh, vành mắt đỏ lên hỏi.

- Ừm! – Anh đang phóng ra chính mình trong cơ thể cô, nắm mềm mại phía dưới của cô, dùng sức bấm một cái. Anh yêu thân thể cô, cũng yêu con người cô. Môi của anh hôn qua vành tai của cô, tiếp là môi, sau đó hung hăng đè lên trên môi cô., hôn chiếm đoạt như một con sói. Cái miệng nhỏ nhắn này của cô anh nếm sao cũng không đủ, chỉ có bé ngốc này mới có thể cho rằng anh mất trí nhớ!

Đúng, anh chỉ tạm thời mất trí nhớ ngắn ngủi, lúc ở khách sạn cô quỳ xuống lau giày cho Mộ Dung Tuyết thì anh cũng đã khôi phục trí nhớ. Sở dĩ vẫn giả bộ mất trí nhớ, là muốn phải sạch quan hệ giữa cô và anh. Anh không muốn mang cô vào thế giới đen tối của mình. Cô thuần khiết không tỳ vết, không nên lẫn lộn trong gió ngấm, ở cạnh người đàn ông bất cứ khi nào cũng có thể gặp nguy hiểm. Vậy nên anh muốn đẩy cô ra ngoài, nhưng thấy nước mắt của cô, cô bất lực, anh lại cảm thấy mình thật xấu xa, sao có thể lừa gạt cô như vậy.

89. Chương 89: Mượn Phụ Nữ Của Anh Vui Đùa Một Chút

Diệc Tâm Đồng ở biệt thự xem sách vài tiếng, sau khi cất sách xong, cô lên lầu, lúc xuống trên vai có thêm một cái túi vải.

Biết anh sẽ không ăn cơm ở biệt thự, nhưng cô vẫn đẩy xe đi siêu thị một chuyến mua thức ăn. Cô được Mạc Duy Dương bảo vệ quá tốt cho nên không biết làm cơm, nhưng cô muốn thử học nấu cơm. Cô đã đăng ký học làm đồ ăn Trung Quốc, cơm Tây.

Xách theo thức ăn mua được đi về biệt thự, một chiếc xe hơi màu đen luôn đi theo phía sau của cô, người đàn ông ngồi trong xe nhếch miệng lên thành một nụ cười mê hoặc, dd/lqđ bàn tay nắm tay lái một cái, chân đạp ga.

Nghe được tiếng xe, cô không nhin được quay đầu lại liếc nhìn, lại thấy một chiếc xe hơi màu đen trực tiếp lái tới chỗ cô, có điều một nửa khuôn mặt hiện lên qua kính khiến cho cô cảm thấy nhìn rất quen mắt.

Cô lấy chìa khóa ra mở cổng lớn, không hề chú ý tới một đôi chân đang đứng ngay phía sau của cô. Người đàn ông kéo lấy túi trên tay cô một phát, bế cả người cô lên. Cô sợ hết hồn, thét chói tai ra tiếng:

- Ối! Anh là ai? – Nghĩ chẳng lẽ bị theo dõi.

Cô bị ném vào trong xe, lại bắt cóc sao? Cô nhếch nhác từ trên chỗ ngồi bò dậy.

Người đàn ông cúi người xuống, ngón tay giữ chặt cằm của cô, trong mắt nhìn rõ kinh hoảng của cô, môi mỏng gợi lên:

- Còn nhớ tôi không?

Trong phút chốc mắt Diệc Tâm Đồng trợn to, là hần! Người đàn ông gặp ở khách sạn đó, hần muốn làm gì? Còn nữa, làm sao hần tìm được nơi này? Nơi này chính là biệt thự tư nhân của Mạc Duy Dương.....

- Anh muốn làm cái gì? – Cơ thể của cô lui về phía sau, tránh né đụng chạm của hần.

- Không làm gì! Tìm phụ nữ của hần vui đùa một chút!

- Anh là ai? – Hần đang chỉ Mạc thiếu sao?

- Vội vàng muốn biết tên của tôi như vậy? Nói cho em biết thì chơi không vui nữa rồi! – Trong lúc hần nói chuyện, một cánh tay đã chạm đến tay lái, kéo cô đến trước mặt hần, ánh mắt càng không ngừng phóng điện với cô.

Cô kháng cự, cô không có chút hứng thú nào với hần, mặc kệ hần phóng điện thế nào, cô cũng sẽ không bị điện ngắt.

- Anh buông tay! Nhất định anh lầm rồi! Tôi không phải là người phụ nữ của anh ấy!

- Ha ha không sao, có phải là người phụ nữ của hần hay không không quan trọng , quan trọng là, tôi biết rõ hần sẽ đúng hẹn mà đến! – hần thừ díp cô không chú ý mỗi lướt qua khuôn mặt của cô, thấy cô trợn to mắt nét mặt như bị dọa sợ, hần cảm thấy đã đạt được mục đích.

Diệc Tâm Đồng cho rằng hần sẽ giống như những người bắt cóc cô trước kia, dẫn cô đến gara hoặc nơi bị bỏ hoang, nhưng kết quả hoàn toàn ngược lại, hần lại có thể đưa cô tới Mị Ảnh.

Cô bắt đầu hoài nghi hần có phải là ông trùm giấu mặt của Mị Ảnh không, vì hơi thở trên người đàn ông này có phần tương tự với người đàn ông đó.

Cô bị hần đẩy vào trong một căn phòng, trong phòng cũng chỉ có một giường lớn. Lúc hần bắt đầu cởi quần áo trước mặt cô, cô hốt hoảng thối lui đến bên kia giường. Hần ném áo trên tay lên giường, mập mờ mà cười nói:

- Không hiểu sao? Lo lắng làm gì? Cởi áo thôi!

Diệc Tâm Đồng nín lấy áo trước ngực lắc đầu một cái, cô sẽ không cởi quần áo.

- Ha ha, bảo bối đừng căng thẳng như vậy, coi chừng làm cho tôi mất đi hứng thú chơi đùa với em! – Tay của người đàn ông giữ chặt cánh tay cô, đẩy cô ngã ra trên giường lớn.

Cô từ trên giường bò dậy, cắn môi nhìn hần.

Anh sửa sang lại ống tay áo, ung dung thông thả đến gần cô, sau đó ngồi trên giường lớn:

- Cô cảm thấy giường này rất thoải mái không?

Cô lắc đầu một cái.

- Được rồi, đến thời điểm đi thông báo cho hần! – Hần đột nhiên đứng dậy, đi thẳng từ trong phòng ra ngoài.

Trong lòng Diệc Tâm Đồng có hơi run rẩy, không hiểu người đàn ông này muốn làm gì?

Mạc Duy Dương đứng hẹn đi tới Mị Ảnh, vị trí đứng của hai người y hệt như lúc trước. Hắn vẫn đứng ở cửa sổ, còn Mạc Duy Dương đứng dưới lầu. Điện thoại Mạc Duy Dương vang lên, anh nhấn nút nghe.

- Tôi thật đúng lúc, lên lầu đi!

Mạc Duy Dương cúp máy, đi lên lầu, ở chỗ rẽ của cầu thang ngừng lại, bởi vì anh nhìn thấy Phi Ứng.

Phi Ứng dứt khoát tháo mặt nạ của hắn xuống, lộ ra khuôn mặt yêu nghiệt tuấn tú.

- Mạc Duy Dương đã lâu không gặp!

- Phi Ứng đã lâu không gặp! Người của tôi đâu?

- Ha ha, đừng nóng vội, tôi đã chăm sóc cô ấy rất tốt, không tin anh xem! – Tay của hắn chỉ về phía căn phòng. Mạc Duy Dương theo phương hướng hắn chỉ nhìn sang, sắc mặt tối sầm, tiến lên nắm lấy quất hắn.

- Anh đã làm gì với cô ấy?

- Chỉ chơi với cô ấy một chút vào bữa trưa! Tư vị của cô ấy không tệ!

- Bốp! – Mạc Duy Dương cho hắn một quyền, một tay Phi Ứng lau máu ở khóe miệng, cười lạnh nói – Xem anh kích động kia, tôi còn chưa nói xong! Tôi và cô ấy chơi trò chơi buổi trưa!

- Chuyện của chúng ta không cần liên lụy tới cô ấy!

- Nhưng mà tôi lại coi trọng người phụ nữ của anh!

Trong tích tắc đôi mắt sắc bén của Mạc Duy Dương xuất hiện biến hóa, môi mỏng mím chặt!

- Anh còn chưa xứng!

Bỏ lại câu này, đầu anh cũng không lại đi vào trong căn phòng.

Phi Ứng cười cười không hề ngăn cản anh đi vào nhận người, chẳng qua sau một giây nụ cười trở nên xảo quyệt.

Mạc Duy Dương vừa vào cửa lập tức nghe tiếng “tích tích tích”, mà cửa phía sau anh “pằng” một tiếng đóng lại.

Anh nhìn giường còn cách anh mấy bước chân, tầm mắt tìm kiếm nơi phát ra âm thanh khắp nơi.

Ánh mắt đột nhiên ngừng trên đùi Diệc Tâm Đồng, trên đùi Diệc Tâm Đồng đang ngủ trên giường buộc một quả bom hẹn giờ.

Một tiếng ầm ầm, đầu anh trống rỗng, mà giờ trên quả bom là đếm ngược thời gian hai mươi giây.

Trong nháy mắt anh suy xét, thời gian chỉ còn chín giây.

90. Chương 90: Câu Đố Thân Thế

- Đồng Đồng, hôm nay có rảnh không? Chúng ta đi chơi nhé? - Đột nhiên Quan Hi điện thoại tới kêu lên.

- Ừm, đi đâu chơi? - Cô đang nằm trên giường, buồn ngủ lơ mơ hỏi.

- Quán bar!

Sau nửa giờ, Diệc Tâm Đồng ra khỏi biệt thự, đến khu vực buôn bán sầm uất nhất thành phố J. diễn đàn lê-quý-dôn Hôm nay là chủ nhật, trên đường đoàn người chen lấn, có người không cẩn thận đẩy cô ngã xuống, cô quay đầu nhìn lại, trong nháy mắt kính ngạc hô lên:

- Chú!

Vũ Thịnh Thiên vừa quay đầu lại, thấy cô cũng kích động vậy:

- Đồng Đồng? Ra ngoài chơi?

- Vâng, chú muốn đi đâu?

- Chú có chút chuyện cần xử lý, gần đây không bận rộn chứ? Có rảnh rồi thì cùng với Vũ nhi đến chỗ của chú chơi, địa chỉ là khu Linh Lung.

Vũ Thịnh Thiên nói địa chỉ hiện tại của mình cho cô, sau đó lại gấp gấp rời đi.

Diệp Tâm Đồng suy nghĩ một chút, khu Linh Lung không phải nơi ở của người giàu sao? Hơn nữa cha mẹ của Mạc Duy Dương cũng ở đó.

Quan Hi đã tới quán bar trước, uống sạch một chai rượu. Vừa thấy được cô, lập tức vẫy vẫy tay với cô, không nhận được oán giận:

- Sao bây giờ mới tới! Hại tớ một mình ở đây uống rượu giải sầu!

Diệp Tâm Đồng vội vàng giải thích:

- Xin lỗi, để cậu chờ lâu, vừa rồi gặp được một người quen, cho nên mới. Đã tới trễ!

- Người quen? Ai? Tớ biết không?

Diệp Tâm Đồng lắc đầu một cái. Vũ Thịnh Thiên cô quen khi bồi dưỡng ở Anh, cứ có cảm giác người này rất thần bí, thậm chí khiến cho người ta thấy áp lực.

Vũ Thịnh Thiên đến hộp đêm Mị Ảnh. Dựa vào hiển thị của hệ thống định vị, biết điểm dừng chân của Phi Ứng là ở đây. Lần này ông từ Anh quốc trở lại thành phố J chỉ có một mục đích, đó chính là điều tra về đứa con gái thất lạc nhiều năm của mình. truyện của diễn đàn l.e.q.uy.đ.ôn Năm đó mất đi người phụ nữ thân yêu, làm cho ông không gượng dậy nổi, cho rằng con gái cũng đã chết. Cho đến khi thấy cái bốt tương tự con gái trên cánh tay Diệp Tâm Đồng, mới khiến ông có ý định tìm con gái thất lạc.

Bởi vì ông đã rửa tay nhiều năm, thuộc hạ học trò đều phân tán đến các quốc gia khác nhau, mà Phi Ứng vừa khéo là thuộc hạ năm đó ông hai lòng nhất, lần này cũng vừa khéo dùng đến nơi này của cậu ta.

Phi Ứng cũng không biết Vũ Thịnh Thiên đang tới tìm mình, khi thuộc hạ đưa thông tin tới anh mới ra nghênh đón Vũ Thịnh Thiên.

Vũ Thịnh Thiên được đưa đến phòng của Phi Ứng, Phi Ứng vội vàng tiến lên gọi lên:

- Bang chủ!

Vũ Thịnh Thiên không ngờ thẳng nhóc sôi nổi năm đó giờ đã trở thành người đàn ông thành thực, không khỏi cảm thấy vui mừng:

- Phi Ứng, không cần câu nệ với ta, lần này ta tới nơi này của cậu là có chuyện cần cậu giúp một tay!

- Xin bang chủ phân phó, Phi Ứng nguyện vào nước sôi lửa bỏng!

- Không cần phải vào nước sôi lửa bỏng, chẳng qua chỉ muốn nhờ cậu giúp ta tra một người, một người rất quan trọng với tôi! – Đôi mắt Vũ Thịnh Thiên trở nên thâm thúy khác thường.

- Bang chủ cứ nói! - Phi Ứng nhìn người đàn ông trước mặt, cảm thấy phong thái năm đó của người đàn ông này không giảm. Trong lòng anh, Vũ Thịnh Thiên đối với anh ơn nặng như núi.

Năm đó nếu như không phải Vũ Thịnh Thiên thu nhận anh, mang theo anh lang bạt khắp nơi, đoán chừng anh đã sớm nghèo túng trở thành tên ăn xin, cho nên người ở trước mặt này, anh vẫn luôn luôn tôn kính và cảm kích trong lòng.

Vũ Thịnh Thiên kể tỉ mỉ cho anh biết một chút tình hình bản thân ông biết rõ, sau đó từ trong lòng ngực lấy ra một tấm hình lúc nhỏ của con gái đưa cho anh:

- Đây là con gái của ta, hi vọng cậu có thể giúp ta tìm được con bé!

Phi Ứng nhận lấy hình xem, đứa nhỏ hơn hai tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, một đôi mắt to sáng ngời vô cùng hấp dẫn người, đây chính là con gái bang chủ!

- Xin bang chủ yên tâm, chắc chắn Phi Ứng sẽ dốc hết toàn lực giúp ngài tìm thấy con gái!

- Chuyện này dần làm phiền cậu!

Vài ngày sau, đột nhiên Phi Ứng mang cho Vũ Thịnh Thiên một tin tức tốt.

- Bang chủ, căn cứ vào sự miêu tả của ngài, tìm được một chút đầu mối ở trong một thôn!

Đối với tin tức Phi Ứng mang tới này, không thể nghi ngờ khiến cho Vũ Thịnh Thiên rung động lớn và vô cùng vui mừng, thậm chí ông tin chắc con gái của mình còn sống.

Ông lái xe hơi màu đen đến thôn dưới chân núi mà Phi Ứng nói. Trước hết thôn này ở trong rừng rất hẻo lánh, cho nên xe của ông lái đến giữa sườn núi thì không thể lái tiếp, chỉ có thể đi bộ vào trong thôn.

Nếu như con gái ông thật sự ở lại chỗ này, ông cảm thấy đó là một loại trừng phạt đối với mình. Ông lại có thể dễ dàng cho con gái của mình trải qua cuộc sống khổ sở như vậy.

Phi Ứng ở ngoài một căn nhà trệt trong thôn chờ ông. Gặp được ông vội vàng tiến lên đón:

- Bang chủ, theo thuộc hạ điều tra, trước kia tiểu thư từng được gia đình này nhận nuôi! Nhưng những người nhà này đều đã không còn trên cõi đời. Nghe hàng xóm bên cạnh nói, đứa trẻ được nhận nuôi sau khi họ chết đi thì đã bị đưa tới cô nhi viện!

Cổ họng Vũ Thịnh Thiên căng chặt, trong lòng muốn xác định đứa trẻ có phải chính là đứa con của mình hay không càng ngày càng khẩn thiết. Ông đẩy cửa gỗ đã có mạng nhện và bụi tụ lại của căn nhà, đi vào.

Căn nhà bày biện hết sức đơn sơ, đồ vật trong nhà vẫn còn, bụi bậm trong nhà tương đối nhiều, còn mang theo một mùi nấm mốc khó ngửi. Vũ Thịnh Thiên đi tới trước tủ treo quần áo, tìm kiếm khắp nơi một chút đồ vật có liên quan đến đứa nhỏ.

Phi Ứng cũng vội tìm giúp, xem có thể tìm thấy được chút manh mối không.

Vũ Thịnh Thiên lục lọi trong tủ quần áo, đột nhiên tay của ông dừng lại, tầm mắt bị một bộ quần áo con nít đã cũ hấp dẫn. Bàn tay to kéo bộ quần áo từ tận phía dưới tủ ra ngoài. Cầm bộ quần áo trong tay, tức khắc hai mắt mở to, đôi tay luôn không ngừng run rẩy.

Phi Ứng nhìn vẻ mặt ông, hết sức chắc chắn, bộ quần áo con nít này là đồ tiểu thư từng mặc.

- Con gái của ta, con gái của ta con còn sống. Phi Ứng. – Ông xoay người nhìn Phi Ứng, cơ thể có phần run rẩy, ngay cả nói chuyện cũng trở nên lắp bắp – Đến. cô nhi viện.

Phi Ứng lập tức hiểu được:

- Dạ, bang chủ muốn đi cùng thuộc hạ sao?

- Đúng! Lập tức đi, đi ngay bây giờ! - Hai mắt của ông từ bi thương trở nên trong suốt. Thì ra con gái của ông còn sống, ông không phụ lòng người yêu đã chết.

Phi Ứng lái xe, thỉnh thoảng nhìn về phía Vũ Thịnh Thiên ngồi ở sau xe, mà Vũ Thịnh Thiên lại nín chặt quần áo trong tay, vừa vui mừng vừa đau đớn nhìn ra ngoài cửa xe, bộ dáng đó nhìn qua thật đúng là làm người thấy chua xót.

Sau mấy giờ đi đường, Phi Ứng lái xe vào nội thành, đến cổng cô nhi viện.

Sau khi gặp viện trưởng, viện trưởng dịu dàng cười một tiếng:

- Nếu như tôi nhớ không lầm, các ngài nói hẳn là Diệc Tâm Đồng chứ? Đứa nhỏ đó lúc được đưa tới đáng vẻ rất đáng thẳng. Nhưng sau này cô bé gặp được người tốt bụng, được nhận nuôi rồi! - Viện trưởng cho hai người biết tất cả hoàn cảnh của Diệc Tâm Đồng ngày trước.

Vũ Thịnh Thiên gần như khiếp sợ trợn to mắt, thì ra ông đã sớm gặp qua con gái của mình rồi. Diệc Tâm Đồng, Đồng Đồng chính là con gái ông và người yêu sinh ra, con gái của ông!

- Người nhận nuôi cô bé là ai? - Vũ Thịnh Thiên kích động hỏi.

- Ngài ấy rất nổi tiếng cũng rất có bản lĩnh, ngài ấy là chủ tịch tập đoàn Diệu Hằng thành phố J. Mạc Duy Dương! - Viện trưởng cười nói.

Phi Ứng vừa nghe ba chữ ‘Mạc Duy Dương’, vẻ mặt đột ngột thay đổi. Thế nào cũng không nghĩ tới người nhận nuôi tiểu thư là Mạc Duy Dương, chẳng lẽ con gái của bang chủ là. . . . Anh không dám nghĩ tiếp nữa, cảm thấy đó nhất định là hiểu lầm, con gái bang chủ sao lại là. . . . cô ấy?

- Viện trưởng, rất cảm ơn bà đã cho tôi một tin vui lớn như vậy. Đây là một chút tấm lòng nhỏ, hy vọng có thể đến giúp đỡ các em trong cô nhi viện, cũng cảm ơn ơn bà đã chăm sóc con gái giúp tôi, xin tạm biệt!
- Vũ Thịnh Thiên để một xấp tiền lớn lên bàn, sau đó đứng dậy nói cảm ơn với viện trưởng.

Viện trưởng vội vàng đứng dậy theo, chấp tay trước ngực nói:

- Cảm ơn ngài đã hào phóng, tôi thay tất cả trẻ em của cô nhi viện trình trọng cảm ơn ngài!

Vũ Thịnh Thiên và Phi Ứng ra khỏi cổng cô nhi viện, Vũ Thịnh Thiên cũng tạm biệt với Phi Ứng.

Vốn là Phi Ứng muốn đi tiếp cùng với ông, nhưng trên đường có chút việc mới xuất hiện, anh không đi được. Cho nên chuyện kế tiếp sẽ để cho Vũ Thịnh Thiên tự mình đi xử lý.

Vũ Thịnh Thiên không biết liên lạc với Diệc Tâm Đồng như thế nào, chỉ có thể tìm đến Vũ Lạc Trạch, bảo anh cho ông biết số điện thoại của Diệc Tâm Đồng.

Vũ Lạc Trạch tò mò hỏi:

- Chú hai, chú cần số điện thoại của Đồng Đồng làm gì thế!

Giọng Vũ Thịnh Thiên như nghẹn ngào nói:

- Vũ nhi, Đồng Đồng. . . . con bé là em gái của cháu! Nó là con gái của chú!

Ly trà Vũ Lạc Trạch cầm trên tay rớt xuống đất ‘xoảng’ một tiếng, không dám thừa nhận hỏi:

- Chú hai, Đồng Đồng. . . . sao lại là con gái của chú. . . . Vậy cháu không phải là anh trai cô ấy sao!
- Không sai, Đồng Đồng chính là đứa con gái thất lạc nhiều năm của chú!

Không không không. Vũ Lạc Trạch dường như nghe được tiếng còi lòng mình tan nát. Cô gái anh yêu lại là em gái của anh, anh thất vọng ngã ngồi trên ghế, đôi mắt rã rời cũng không có tiêu cự.

Cúp điện thoại, anh vẫn còn trong mê man. Anh lại có nhiều hơn một người em gái, ha ha! Đột nhiên anh cực kỳ bi thương bắt đầu cười ngáy ngô.

Diệc Tâm Đồng nhận được một cuộc gọi từ dãy số xa lạ, âm thanh từ bên đầu kia điện thoại truyền đến cũng rất quen thuộc:

- Đồng đồng, có thể ra ngoài gặp mặt được không!

- Ngài là? - Cô nghi ngờ mà hỏi.

- Chú là Vũ Thịnh Thiên, chú hai của Vũ Lạc Trạch! - Vũ Thịnh Thiên gần như sắp rơi lệ.

Diệc Tâm Đồng có hơi do dự, nhưng nhớ tới người chú cô độc đó nên cũng không ngần tâm cự tuyệt, gật đầu một cái:

- Vâng!

Diệc Tâm Đồng bắt một chiếc taxi, sau đó đến khách sạn Vũ Thịnh Thiên nói. Xuống xe đi vào cửa chính của khách sạn.

Vũ Thịnh Thiên nói là lầu hai? Cô đi thang máy lên lầu. Mạc Duy Dương mới vừa xā giao xong với một khách hàng khó chịu, từ phòng đi ra, lúc ngẩng đầu đúng dịp thấy một bóng dáng quen thuộc đẩy cửa căn phòng bên cạnh ra đi vào.

Đồng Đồng? Sao cô ấy tới đây? Anh bước nhanh đến cửa phòng, ngẩng đầu ghi nhớ số phòng. Xuống lầu, anh hỏi:

- Tôi muốn biết thông tin khách phòng số 2018!

Cô gái ở đại sảnh vốn nên làm việc theo quy định, không thể tùy ý tiết lộ thông tin về khách. Nhưng ai bảo đáng dấp đối phương quá mức anh tuần, cô nhìn không chớp mắt, đã sớm quên hết quy định, xuất tư liệu của khách ra màn hình máy tính, đỏ mặt ngượng ngùng nói:

- Là một vị họ Vũ thuê phòng!

Họ Vũ? Hai hàng lông mày Mạc Duy Dương không tự chủ nhú lại, chẳng lẽ là Vũ Lạc Trạch? Tên này, chẳng lẽ đến giờ vẫn còn ý định với Đồng Đồng? Anh lập tức gọi cho Vũ Lạc Trạch một cú điện thoại.

Điện thoại vừa thông, anh lập tức không nhịn được mở miệng mắng to:

- Vũ Lạc Trạch, lập tức đưa Đồng Đồng xuống lầu!

Vũ Lạc Trạch tò mò hỏi:

- Dương, cậu đang phát bệnh thần kinh gì đấy, hiện tại tôi không ở cùng Đồng Đồng, còn nữa. không phải là cậu mất trí nhớ sao? Sao lại nhớ số di động của tôi thế!

- Chẳng lẽ cậu không biết có thứ gọi danh bạ sao? Tôi không muốn nghe cậu nói nhảm, lập tức đưa cô ấy xuống lầu, nếu không tôi không ngại xông vào trong phòng! - Mạc Duy Dương cắn răng nghiến lợi nói.

91. Chương 91: Cậu Ta Không Xứng Với Con

- Chẳng lẽ cậu không biết có thứ gọi danh bạ sao? Tôi không muốn nghe cậu nói nhảm, lập tức đưa cô ấy xuống lầu, nếu không tôi không ngại xông vào trong phòng! - Mạc Duy Dương cắn răng nghiến lợi nói.

Đi lên lầu như vậy cũng còn chưa thấy xuống, Mạc Duy Dương không dám tưởng tượng hai người sẽ làm cái gì ở trong phòng? Tới cái nơi như khách sạn này có thể làm ra chuyện gì tốt. diễn đàn lê q.ủy đ,ôn Nghĩ đến cô trốn anh và lén lút gặp mặt Vũ Lạc Trạch ở khách sạn, một ngọn lửa không tên trong nháy mắt bắt đầu cháy rừng rực.

Diệp Tâm Đồng vào trong phòng, tầm mắt nhìn khắp nơi, có chút nhút nhát kêu lên:

- Chú!

- Con đã đến rồi! - Vũ Thịnh Thiên bất thành linh xuất hiện ở trước mặt cô, mỉm cười nhìn cô.

Diệp Tâm Đồng ngẩng đầu nhìn ông, hỏi:

- Chú gọi cháu đến đây có chuyện gì?

- Lại đây ngồi đi! Hẳn là đói bụng rồi! Không cần đứng đó. - Ông thay cô kéo cái ghế ra, mỉm cười kêu lên.

Diệp Tâm Đồng nhìn một bàn thức ăn ngon, có phần khó từ chối thịnh tình, khéo léo ngồi xuống. Vũ Thịnh Thiên lấy bát đĩa giúp cô, nói:

- Ăn đi, không cần khách khí!

Trong mắt của ông mang theo cưng chiều, cùng với vui sướng nói không ra lời. Rốt cuộc gặp lại được con gái của mình, d,đ,l,q,đ Huyền Nhi trên trời có linh thiêng cũng sẽ nhắm mắt, hốc mắt có chút ướt át, lại bị cô nhìn thấy.

- Chú, chú bị sao vậy?

Cô vội đưa khăn giấy cho ông, chỉ ăn bữa cơm với cô, ông ấy nhất thiết phải kích động như thế sao?

Ông lau lau nước mắt, cười nói:

- Đồng Đồng, có thể nói một chút chuyện về tuổi thơ của con không?

Diệp Tâm Đồng cho rằng ông ấy muốn nghe chuyện của cô để giải sầu, định bụng nói một chút chuyện có liên quan trong ký ức của cô từ trước đến giờ.

Đó là một đoạn chuyện cũ về tuổi thơ không mấy vui vẻ, nhưng nếu ông ấy muốn nghe, cô cảm thấy không sao cả, dù sao cô cũng đã sống đến giờ được rồi.

- Cháu có một người mẹ thiện lương, nhưng là có một người ba thích đánh cược. Mỗi lần ba ở bên ngoài cược thua, sẽ uống rượu, uống rượu xong, sẽ say rượu điên cuồng, lấy cháu và mẹ để hả giận. d'ieu đ"àn l'ê q.úy đ.ôn Nhưng mỗi lần đều mẹ đều bảo vệ cháu trong ngực, để toàn bộ những quả đấm rơi vào trên người mẹ. - Cô nhớ lại khổ sở nhận được trước mười hai tuổi, nước mắt không tìm chế được rơi xuống.

Vũ Thịnh Thiên không cắt đứt lời cô, mà để cho cô nói hết lời.

- Lúc cháu mười tuổi thì ba vì uống rượu không cẩn thận ngã vào trong hồ, sau đó được hàng xóm vớt lên thì đã thoi thóp từng hơi. Ba vừa rời đi, trái lại cuộc sống của cháu và mẹ trôi qua thoải mái hơn, có điều thỉnh thoảng lại thấy trong mắt mẹ toát ra cô đơn và nhớ nhung. Cháu lại thay mẹ cảm thấy không đáng giá với đau lòng! Mẹ yêu ba, yêu ba không đánh bạc, chẳng qua bản thân ba không tốt. Chạy đi đánh bạc coi như xong, còn thường trở lại đòi tiền người trong nhà. truyện của d,ieu đ.àn l,ê q.úy đ.ôn Trong nhà hoàn toàn là không có tiền gì, nhưng ba không tin, còn nói cháu và mẹ cố ý không cho ông ấy tiền, liền lật tung trong nhà đến lộn xộn hết lên. - Nước mắt của cô càng chảy càng nhiều. Nhớ lại lúc mẹ gần ra đi và đáng về gầy gò bị đau ốm hành hạ không còn hình người.

- Đứa nhỏ, con chịu khổ rồi! - Hốc mắt Vũ Thịnh Thiên ửng hồng theo. Đây chính là con gái của cô ấy, một đứa bé kiên cường, cảm tạ công ơn nuôi dưỡng của đôi vợ chồng này với con gái!

- Cháu không cảm thấy khổ, khổ chính là mẹ cháu. Đời này bà chịu khổ quá nhiều, nhưng không có lấy một ngày hưởng thụ hạnh phúc, cứ vậy mà rời khỏi nhân thế. - Đôi mắt cô đầm lệ khản giọng nói.

Vũ Thịnh Thiên ôm cô vào trong ngực, để cô khóc thút thít tùy ý trong ngực ông.

Mà giờ phút này Diệc Tâm Đồng chỉ coi ông thành thân người, ở trước mặt ông bày tỏ không che giấu chút nào tâm tình của mình.

Đứng ở cửa miệng Mạc Duy Dương vừa khéo nhìn thấy hình ảnh bọn họ ôm nhau. Cô gái anh nâng lòng bàn tay lại có thể giấu anh cùng một người đàn ông già ở chung ôm ấp. Mỗi mông không có một tia nhiệt độ giương lên, hai tay để ở bên người nắm thành nắm đấm, tức giận trong lòng đã trướng lên lồng ngực, sải một bước xông lên trước, không nói lời gì kéo Vũ Thịnh Thiên qua, nắm đấm như mưa đánh vào mặt Vũ Thịnh Thiên d đ,l,qđ.

Đối với biến cố đột nhiên xuất hiện này, ba người đều kinh sợ.

Diệc Tâm Đồng hét lên một tiếng, kinh hoảng la to:

- Mạc thiếu gia! Sao anh đánh người?

- Lão già bại hoại, cô ấy là người phụ nữ của tôi! - Mạc Duy Dương nhìn mắt đã bầm tím của đối phương, nín áo đối phương, lớn tiếng gầm hét lên. (đánh ghen ><>)

Vũ Thịnh Thiên nhìn Diệc Tâm Đồng lại nhìn Mạc Duy Dương, bưng tỉnh hiểu ra hừ lạnh nói:

- Người phụ nữ của cậu? Nếu như tôi nhớ không lầm, người phụ nữ của cậu phải là Mộ Dung Tuyết chứ? Đối với một người đàn ông đã kết hôn, con gái của tôi sao lại là phụ nữ của cậu?

- Con gái của ông? - Về mặt Mạc Duy Dương và Diệc Tâm Đồng đều là khiếp sợ.

Vũ Thịnh Thiên hất tay Mạc Duy Dương ra một cái, nhìn anh chằm chằm, tức giận nói:

- Cậu không xứng với con gái của tôi, con gái của tôi cần một người đàn ông xuất chúng nổi bật!

Khuôn mặt Mạc Duy Dương có phần u ám, còn Diệc Tâm Đồng vẫn đang đắm chìm trong câu kia của ông, 'là con gái của tôi'.

Làm sao mà cô lại là con gái của Vũ Thịnh Thiên? Chuyện gì xảy ra đây? Vừa rồi ông ấy hỏi cô nhiều như vậy chính là vì thử cô?

- Chú, sao cháu có thể là con gái của chú? Cha mẹ của cháu đã chết hết rồi. -Diệc Tâm Đồng có hơi kích động nói.

- Ba không hề nói lung tung, con đúng là con gái ba thất lạc nhiều năm, đây là quần áo con mặc khi còn bé đúng không? - Ông đưa một bộ quần áo cũ cho cô.

Diệc Tâm Đồng nhìn bộ đồ kia, gật đầu một cái, đó là đồ cô mặc lúc còn rất nhỏ, vì không nỡ nên vẫn giữ lại không ném đi.

- Nhìn lại cái này một chút! - Ông đưa một tấm hình cho cô, để cô tự xem.

Diệc Tâm Đồng nhận lấy hình, nghi hoặc liếc nhìn. Trong hình là một đứa bé đáng yêu được một cô gái xinh đẹp ôm ở trong khuỷu tay, người đàn ông đứng bên cạnh chính là Vũ Thịnh Thiên. Tầm mắt của cô như ngừng lại trên quần áo đứa bé mặc. Chỉ có một bộ quần áo thì sao có thể chứng minh cô chính là con gái của ông ấy đây? Trên thế giới có rất nhiều người mua cùng một bộ quần áo mà!

Mạc Duy Dương cũng không nhìn được liếc nhìn đứa bé trong hình, cau cau mày.

Nói có sách sách có chứng.

- Ba biết rõ chỉ một bộ quần áo vẫn chưa đủ chứng minh con là con gái của ba. Nhưng trên cánh tay của con có cái bớt màu tím, cũng là dấu ấn xóa không mất. - Vũ Thịnh Thiên xúc động nói.

Diệc Tâm Đồng và Mạc Duy Dương liếc nhau một cái, từ từ vén áo trên cánh tay lên, quả nhiên trên cánh tay có một cái bớt màu tím. Nhất thời nước mắt cô rơi như mưa, cảm môi có phần khó có thể tin.

Một tay Vũ Thịnh Thiên ôm lấy cô vào trong ngực:

- Ba biết chuyện này tới quá bất ngờ, con cũng không thể nào lập tức tiếp thu được sự thật này. Nhưng đúng là sự thật, con là con gái thất lạc nhiều năm của ba, là con gái bảo bối của ba với Huyền Nhi. Chúng ta cũng không hề vứt bỏ con, chỉ là chúng ta cho rằng con chết rồi, cho nên bỏ qua hy vọng tìm kiếm con, mới có thể để cho con chịu khổ nhiều như vậy, người làm cha như ta thật đáng chết!

Ông vỗ bả vai của cô, cũng đắm chìm trong bi thương như cô.

Quả thật Diệc Tâm Đồng bị khiếp sợ, cô vẫn cho rằng cô là cô nhi, lại không ngờ đến mình còn có một người cha tồn tại trên đời này, hơn nữa cô không phải cô nhi, cha mẹ không hề vứt bỏ cô, bọn họ chỉ không tìm được cô. Cô chậm rãi đưa tay ra ôm Vũ Thịnh Thiên, nghẹn ngào mà kêu một tiếng: “Ba!”

Trong phút chốc nước mắt Vũ Thịnh Thiên giàn giụa.

Mạc Duy Dương thấy một màn như vậy, tâm tình vô cùng nặng nề, đây không phải là có ý người đàn ông này sẽ đưa Đồng Đồng đi. Anh thật sự chưa từng nghĩ tới Đồng Đồng sẽ rời khỏi anh.

Vũ Thịnh Thiên từ từ đẩy cô ra cười nói:

- Ăn cơm đi! Chúng ta có nhiều thời gian để nghe chuyện xưa của nhau!

Ông kéo cô đến bàn ăn, lại nhìn Mạc Duy Dương một bên, trên mặt rõ ràng có không vui.

Diệc Tâm Đồng lau lau nước mắt, vội nhìn về phía Mạc Duy Dương kêu lên:

- Mạc thiếu gia, lại đây ngồi đi! Ba, là Mạc thiếu gia nhận nuôi con.

Cũng không phải Vũ Thịnh Thiên không thích Mạc Duy Dương. Mạc Duy Dương diện mạo xuất sắc lại thành công về mặt sự nghiệp, ông đã sớm thấy trên TV. Nhưng lại nghĩ đến cậu ta đã kết hôn với một người tên là Mộ Dung Tuyết. Mạc Duy Dương xử trí thế nào với con gái của ông? Hơn nữa ánh mắt con gái nhìn người đàn ông này làm cho người từng trải là ông vừa nhìn lập tức hiểu rõ, con gái hẳn là thích người đàn ông này. Có điều sao ông có thể cho phép con gái đi theo một người đàn ông đã kết hôn, cho nên đối với nhân cách của Mạc Duy Dương, ông không hài lòng.

- Ngồi đi! - Vũ Thịnh Thiên không nghĩ quá khắt khe về Mạc Duy Dương, dù sao cậu ta đã nuôi dưỡng con gái mình nhiều năm như vậy.

Mạc Duy Dương cảm nhận rõ ràng được Vũ Thịnh Thiên tràn đầy địch ý đối với mình, chẳng lẽ vừa rồi anh đánh ông ta một quyền, ông ta ghi hận anh? Rất có khả năng.

- Ôi, ba, con mắt của ba đều sưng lên, mau đi xử lý! - Diệc Tâm Đồng thét chói tai ra tiếng, chỉ chỉ con mắt sưng lên của ông.

Vũ Thịnh Thiên trợn mắt nhìn Mạc Duy Dương một cái, cười với Diệc Tâm Đồng nói:

- Vậy ba đi xử lý, con từ từ ăn!

Diệp Tâm Đồng gật đầu một cái:

- Mau đi đi! Không cần phải để ý đến con!

Vũ Thịnh Thiên vừa rời khỏi, không khí trên bàn ăn trở nên cực kỳ nặng nề. Diệp Tâm Đồng len lén liếc nhìn Mạc Duy Dương, phát hiện anh cũng đang nhìn cô, chẳng qua sắc mặt không tốt lắm. Cô vội vàng giải thích:

- Không phải em cố ý gạt anh đi gặp ba em, em chỉ

- Không cần giải thích, anh biết hết rồi! - Mạc Duy Dương ngắt lời giải thích của cô, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô - Em phải theo ông ta rồi đi thật sao?

Diệp Tâm Đồng sững sờ, cô vẫn chưa có suy tính nhiều như vậy, hơn nữa cô cũng không muốn rời khỏi anh! Có phải cô căng thẳng quá rồi không? Sao có thể có ý nghĩ xấu xa như thế, anh là người đã có vợ.

- Muốn rời khỏi thật sao? Nếu như ông ta yêu cầu em rời khỏi tôi, em cũng sẽ làm theo lời của ông ta thật sao? - Ánh mắt của anh nóng bỏng nhìn cô, khiến cô chợt cảm thấy luống cuống.

- Em.

- đương nhiên là phải đi cùng tôi rồi, chẳng lẽ còn đi theo một người đã kết hôn rồi sao? Tôi nói thật cho cậu biết vậy! Tôi cảm thấy cậu không xứng với con gái của tôi. - Vũ Thịnh Thiên đã xử lý tốt vết thương trên mắt, ngồi ở vị trí cũ.

Mạc Duy Dương khẽ nguyên rủa một tiếng, anh đã trêu ai ghẹo ai thế, lại có thể bị người đàn ông này hạ xuống không đáng giá như vậy.

- Ông nên hỏi ý cô ấy một chút, chẳng lẽ không đúng sao? - Mạc Duy Dương vẫn có lòng tin, cô gái này đối với mình không thể nào không có tình cảm. Hơn nữa họ cũng đã thân thiết da thịt rất nhiều lần, nếu như nói cho ông ta biết, con gái của ông ta mang thai con của anh, người đàn ông này có thể giận đến ngắt đi hay không, đột nhiên Mạc Duy Dương nổi lên ý nghĩ xấu.

Vũ Thịnh Thiên dời tầm mắt về phía con gái bảo bối hỏi:

- Đồng Đồng, con sẽ đi với ba đúng không?

- Con. - Diệp Tâm Đồng đau đầu nhìn Mạc Duy Dương một chút rồi lại nhìn Vũ Thịnh Thiên một chút.

92. Chương 92: Anh Ghen Thật Đáng Yêu

Vũ Thịnh Thiên dời tầm mắt về phía con gái bảo bối hỏi:

- Đồng Đồng, con sẽ đi với ba đúng không?

- Con. - Diệp Tâm Đồng đau đầu nhìn Mạc Duy Dương một chút rồi lại nhìn Vũ Thịnh Thiên một chút.

- Thôi, trước không nói cái này! Ăn cơm đi! - Vũ Thịnh Thiên xua tay. Rất khó khăn mới gặp lại con gái, ông chỉ muốn cùng với con gái vui vẻ thôi.

- Dạ ba! - Diệp Tâm Đồng như nhặt được đặc xá, vui vẻ giương khóe miệng lên.

Nhưng một giây kế tiếp, lời nói của Vũ Thịnh Thiên làm cô ngẩn ra.

- Buổi tối trở về khu Linh Lung với ba đi!

Lông mày Mạc Duy Dương nhíu chặt hơn, Diệp Tâm Đồng cũng không yên siết chặt bàn tay, ánh mắt nhìn về phía sắc mặt vô cùng tệ của Mạc Duy Dương.

Dùng xong bữa, ba người rời khỏi khách sạn, Vũ Thịnh Thiên nhìn Mạc Duy Dương nói:

- Tổng giám đốc Mạc, cậu sẽ không có dự định cứ đi cùng với chúng tôi chứ? Trên phương diện làm ăn vẫn nên phải chăm lo tốt.

Ý tứ đuổi anh đi của Vũ Thịnh Thiên rất rõ ràng, nhưng Mạc Duy Dương lại nghe ý tại ngôn ngoại (ý ở ngoài lời), quả thật anh rất bận, buổi chiều có hội nghị bàn bạc dự án.

- Ngài Vũ, tôi cũng đang có ý đó, vậy thì không quấy rầy hai người cha và con gái đoàn tụ, tạm biệt trước!

- Anh nhìn Diệc Tâm Đồng, ngồi vào trong xe BMW của mình.

Diệc Tâm Đồng mở miệng, dường như có lời muốn nói với anh, nhưng thấy đầu anh cũng không quay lại mà đi mất, đột nhiên cô không có dũng khí gọi anh lại, chỉ có thể mặc cho anh lái xe đi.

Trong mắt Vũ Thịnh Thiên thấy hết một màn này, đau trong lòng. Con gái không thích người đàn ông nào, lại cố tình thích người đàn ông đã kết hôn, haizal!

- Đồng Đồng, trở về khu Linh Lung với ba đi! - Ông nhìn con gái mắt hờn, lên tiếng nhắc nhở.

- Ba, tạm thời con không muốn trở về khu Linh Lung! Thật xin lỗi!

Cô là cô gái thất thường, cũng không phải là không thông cảm ba trông mong con gái sốt ruột, dĩ nhiên cô cũng có điều trong lúc nhất thời cô vẫn không thể chấp nhận sự thật rời khỏi Mạc thiếu gia này, trừ phi anh đuổi cô đi.

- Được, ba cũng không ép con, ngày mai không được, ngày khác được! Ba đã bảo người làm chuẩn bị đồ ăn ngon chờ con, đừng để ba chờ con quá lâu, ba đã chuẩn bị dẫn con cũng trở về Anh quốc rồi đấy!

Cô mở miệng, cuối cùng gật đầu một cái.

Diệc Tâm Đồng ở biệt thự đợi Mạc Duy Dương rất lâu cũng không nghe bên ngoài có tiếng xe, tận tới mười giờ khuya cũng không thấy có động tĩnh gì. Chẳng lẽ anh cho rằng cô trở về khu Linh Lung rồi, cho nên mới không tới đây?

Vừa nghĩ như thế, cô bắt đầu hối hận không nói rõ ràng với anh.

Mạc Duy Dương trở về biệt thự với Mộ Dung Tuyết, trong tích tắc đẩy cửa ra nhìn thấy phòng khách có hai người.

Mà Lục Hạo Nam và Mộ Dung Tuyết đang ngồi trên ghế sofa chơi bài, còn chơi đến rất nhập tâm, ngay cả anh đi vào cũng không phát hiện.

- Ha ha! Lục Hạo Nam, anh nhất định phải chết! Giao toàn bộ cơm gạo ra đây, lần này bản tiểu thư cần phải thắng sạch của anh. Quần cũng không chờ! - Mộ Dung Tuyết xoa xoa đôi bàn tay, nét mặt một bộ thắng chắc.

- Trước giao cho em bảo quản quần trong. - Lục Hạo Nam nhìn cô cười mập mờ một tiếng.

Hai tay Mạc Duy Dương ôm ngực, cơ thể to lớn tựa vào lan can trên cầu thang, cười lạnh nói:

- Trái lại hai người rất giống như một đôi vợ chồng đó! Chồng chân chính tôi đây không về, còn có những người khác thay thế tôi sử dụng quyền lợi. Lục Hạo Nam người anh em tốt này thật đúng là không có phí công quen biết!

Một nửa châm chọc một nửa ghen, Mạc Duy Dương xoay người đi lên lầu.

Lúc này Lục Hạo Nam mới ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này. Quăng bài một phát, đuổi theo lên lầu, giữ chặt một cánh tay của cậu ta, cười nói:

- Dương, cậu đừng hiểu lầm, Tuyết Nhi nói nhầm chán, tớ mới tới đây chơi bài với cô ấy một lát, tớ sẽ về! Cậu đừng nghĩ quá nhiều, tớ là người đã có bạn gái! Ha ha.

Lục Hạo Nam cũng không quản cậu ta có nghe lọt lời của mình không, anh nhìn Mộ Dung Tuyết, sau đó cầm áo khoác trên ghế sofa lên ra khỏi cửa chính biệt thự.

Mộ Dung Tuyết vẫn ngấm ngấm chịu tức giận, cho đến khi Lục Hạo Nam sập cửa rồi đi, cô mới thật sự bộc phát, chỉ vào Mạc Duy Dương mắng:

- Anh còn không biết xấu hổ nói anh là chồng chân chính, mấy ngày nay anh chạy đi đâu? Chạy đi hẹn hò với người tình của anh chứ gì, đừng tưởng rằng tôi không biết, đừng xem tôi là đứa ngốc!

Bên ngoài Mạc Duy Dương cười nhưng trong lòng không cười nói:

- Đáng vẻ bảo bố ghen thật đúng là đáng yêu, anh chưa nói gì em không thể đưa đàn ông về nhà, không cần kích động như thế, em khiến anh lầm tưởng em thích Lục Hạo Nam!

Một câu của anh chọc trúng tâm tư của cô, cô mở to mắt nói:

- Chuyện của tôi còn chưa tới phiên anh hỏi. Tôi cho anh biết Mạc Duy Dương, hôn nhân của chúng ta chỉ là một cái vỏ rỗng, anh cũng rất rõ, không phải anh yêu thích tôi, tôi cũng không thích anh, cho nên hai chúng ta ngoài các việc có liên quan, chớ nhúng tay vào chuyện đối phương, chúng ta chỉ cần diễn tốt phần nhân vật của chính mình với bên ngoài là được rồi! Truyen được chuyển ngữ ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

Khóe miệng Mạc Duy Dương giật giật, hờ hững nói:

- Tôi cũng đang có ý đó, cho nên tối nay tôi muốn ngủ ở đây, làm phiền cô đến căn phòng cách vách ngủ, tôi không muốn ngủ cùng cô trên một cái giường!

- Tốt thôi! - Ít khi Mộ Dung Tuyết đồng ý một hơi, Mạc Duy Dương thú vị nhếch môi.

Đợi cả một buổi tối, cũng vẫn chưa thấy Mạc Duy Dương trở lại, tâm tình cô sa sút ngủ trên ghế sa lon. Cho đến sáng ngày hôm sau, vẫn không hề nhìn thấy anh, xem ra tối hôm qua anh cũng không trở về nơi này, không biết trong lòng nên mừng hay lo, cô chôn mặt trong gối ôm, nghĩ tới hôm nay nên làm gì? Trường học không quay về được, nhưng cô nhớ sách.

Điện thoại đặt trên bàn trà nhấp nháy, cô cầm điện thoại di động xem thấy là Vũ Thịnh Thiên gọi tới.

- Ba!

- Đồng Đồng đã dậy chưa? Hôm nay có rảnh rồi không? Đi câu cá với ba thì sao? - Vũ Thịnh Thiên có hơi hưng phấn hỏi.

- À. được! - Cô gãi gãi đầu tóc rối bời, dù sao hôm nay cũng không có những chuyện gì khác có thể làm, câu cá với ba cũng rất tốt.

Diệp Tâm Đồng quần áo thay xong, đến khu Linh Lung, do dự có nên gọi điện thoại kêu ba xuống lầu không. Trong khi cô do dự thì cổng lớn khu Linh Lung đột nhiên mở ra, một chiếc xe hơi Honda màu đen từ trong khu mở chạy ra ngoài. Cô quay đầu lại vừa lúc thấy Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi ngồi trong xe, không biết là yếu tố tâm lý hay vì ý thức sợ hãi đối với cha mẹ anh, cô gần như là theo bản năng muốn rời khỏi, lại bị Mạc Vi Phẩm liếc mắt đã thấy được.

Mạc Vi Phẩm dẫn tài xế lái xe đến phía sau của cô, ông hạ cửa xe xuống nhìn về phía bóng dáng nhỏ kêu lên:

- Diệp Tâm Đồng! Cô đứng lại đó cho tôi!

Diệp Tâm Đồng cắn môi đứng ngay tại chỗ, sao lại xui xẻo như vậy, lại có thể đụng phải Mạc Vi Phẩm.

Mạc Vi Phẩm đẩy cửa ra xuống xe, đi tới trước mặt cô, ánh mắt từ trên đỉnh đầu cô nhìn xuống, lạnh giọng chất vấn:

- Cô tới nơi này làm cái gì?

Diệp Tâm Đồng nắm điện thoại trong tay, bất an nói:

- Cháu.

Cô vẫn chưa muốn nói thân phận của mình cho ông ấy biết, tránh cho ông ấy cho rằng cô là loại người khoe khoang.

- Cháu chỉ tùy tiện đi dạo quanh đây một chút!

- Đi dạo một chút? Cô cho rằng đây là nơi loại cô nhi như cô có thể đi dạo lung tung sao? Tôi thấy cô rõ ràng là câu kẻ ngốc quanh đây! Con tôi không cần cô nữa, cô lập tức muốn tìm một tên đàn ông có tiền hơn con trai tôi đúng không? d.,iễn đ.,àn l.ê q.,uý đ..ôn Cũng không xem lại thân phận của mình một chút đi. Ngoài làm tiểu tam của người khác, cô cho rằng người đàn ông mắt mù nào sẽ lấy cô làm vợ!

- Cháu! - Diệc Tâm Đồng cảm thấy rất oan ức, cho nên cô chỉ cúi đầu không biết nói gì.

- Làm tiểu tam của ai, ông đang nói con gái của tôi sao? - Bỗng dưng một giọng nói vang lên, mang theo mười phần không vui.

Diệc Tâm Đồng và Mạc Vi Phẩm đồng thời quay đầu nhìn về phía người mới tới, mà Vũ Thịnh Thiên và Phi Ứng cũng đồng thời xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Diệc Tâm Đồng chỉ vào Phi Ứng kinh ngạc kêu lên:

- Tại sao là anh? Làm sao anh. - Ở chỗ này?

Phi Ứng chỉ cười cười với cô. Trước kia không biết cô là tiểu thư của bang chủ mới dám làm chút chuyện xấu với cô, hiện tại biết cũng không dám lỗ mãng nữa.

Vũ Thịnh Thiên tò mò hỏi:

- Hai người đã quen?

- Dạ! - Diệc Tâm Đồng tròn mắt nhìn Phi Ứng một cái, đối với hành vi xấu xa trước kia của anh ta vẫn rõ mồn một trước mắt.

Phi Ứng lại ngượng ngừng xoay tầm mắt.

Mạc Vi Phẩm xem xét kỹ lưỡng hai người đàn ông trước mặt này, hừ lạnh nói:

- Con gái của ông? Hẳn là con gái ông bao dưỡng? Từng tuổi này còn ăn cỏ non, cũng không sợ cắn gãy hàm răng!

Vũ Thịnh Thiên có phần tức giận nói:

- Mạc Vi Phẩm, ông yên tâm, coi như con gái của tôi thiếu đàn ông đi nữa, cũng sẽ không quán con của ông không buông. d.iễn đ.,àn l;ê q;uý đ;ôn Ông tròn to con mắt của ông nhìn cho rõ ràng, bạn trai của con gái tôi là đây —— Phi Ứng, so với thằng con của ông, Phi Ứng đã mạnh hơn nó mấy trăm lần rồi!

Diệc Tâm Đồng tròn to mắt, không hiểu nhìn Vũ Thịnh Thiên. Ba đang nói gì vậy! Từ lúc nào thì cô thành bạn gái của Phi Ứng?

Mạc Vi Phẩm thấy mình con trai mình bị người đàn ông này nói cái gì cũng tệ, tức không đánh được, tức giận phản bác:

- Ông ghen tỵ con tôi ưu tú, con gái ông có điểm nào xứng với con trai tôi hả, ngay cả làm vợ bé cũng không có cửa!

- Vậy tôi lại yên tâm, con gái của tôi từ nhỏ đã có mệnh thiên kim, chỉ biết làm vợ lớn của người khác, Đồng Đồng chúng ta đi! – Lúc này có thể nói là Vũ Thịnh Thiên đang trong cơn giận dữ. Thông qua thái độ Mạc Vi Phẩm đối với con gái của ông, ấn tượng về Mạc Duy Dương của ông càng hồngбет, càng sẽ không để cho con gái ông có dính dáng gì với cậu ta.

Mạc Vi Phẩm cũng cảm tức nhìn họ. Diệc Tâm Đồng cảm thấy đau lòng, vì vào chuyện lại trở nên như thế này, tại sao cha của Mạc thiếu gia lại ghét cô vậy. Cô có chút thất hồn lạc phách lên xe Vũ Thịnh Thiên.

Mà Phi Ứng cũng đi lên xe theo, Diệc Tâm Đồng ngồi ở ghế cuối cùng, Phi Ứng và Vũ Thịnh Thiên ngồi ở ghế trước. Phi Ứng không nhịn được phá vỡ cục diện bế tắc:

- Bang chủ. chuyện đó. thật ra thì. tôi cảm thấy đã đến lúc công bố thân phận của tiểu thư ra bên ngoài.

Cho dù Phi Ứng không nói, ông cũng đang có ý đó, tránh cho con gái của mình bị có một số người ngoài coi thường nữa. Con gái bảo bối của ông không phải người nghèo hèn, mà là bảo bối của ông và Huyền Nhi, cũng là sắp người thừa kế duy nhất chuỗi cửa hàng toàn cầu, giá trị con người của con bé hơn tỷ.

Diệc Tâm Đồng không để ý đến đối thoại của bọn họ lắm, mà một mình đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân.Ồn ào như vậy, giữa cô và Mạc thiếu gia sẽ tồn tại chướng ngại lớn hơn.

Vũ Thịnh Thiên sai người làm lái thuyền ra đảo nhỏ, sau đó lại cho người trải thảm ra trên mặt thuyền bày các loại thức uống, trái cây và bữa ăn.

Ông gọi Diệc Tâm Đồng đi vào trong thay váy mát mẻ hơn rồi đi ra cùng nhau câu cá. Diệc Tâm Đồng thay váy xong chui qua rào chắn đi ra ngoài trước khoang thuyền, thấy Vũ Thịnh Thiên và Phi Ứng đang trò chuyện hăng say.

Phi Ứng liếc mắt đã thấy được cô, nhưng trong nháy mắt lực chú ý bị hấp dẫn. Cô cực đẹp, trẻ tuổi tràn đầy sức sống, mà anh vừa so sánh với cô thì lại có vẻ hơi già rồi. Đặc biệt bây giờ cô thay một bộ váy màu hồng làm cho cô có vẻ kiều diễm hơn, trên chân là giày xăng-đan La Mã, lộ ra đầu ngón chân đáng yêu, cô đánh ít phần chỉ mới mười tám tuổi nên nhìn rất mềm mại. Vũ Thịnh Thiên theo tầm mắt của anh nhìn lại, cười nói:

- Đồng Đồng tới đây, uống chút thức uống trước rồi câu cá!

Diệc Tâm Đồng nhìn bọn họ đi về phía đó, sửa sang lại váy, ngồi trên thảm bên cạnh họ.

Phi Ứng đưa cho cô một khối bánh ngọt dâu tây, cười nói:

- Tiểu thư thử xem chút đi!

Diệc Tâm Đồng mím môi, nhìn anh:

- Không cần gọi tôi là tiểu thư, gọi tên tôi đi! Đồng Đồng là được!

Cô không quen có người gọi cô là tiểu thư, cô cũng không muốn làm tiểu thư gì đó.

Tầm mắt Vũ Thịnh Thiên qua tới qua lui ở giữa hai người, cuối cùng hài lòng cười. Xem ra ông suy đoán đúng! Con gái di truyền khuôn mặt xinh đẹp của Huyền Nhi, là đàn ông thì đều không thể chống lại sức quyến rũ của con bé.

- Hai người trẻ tuổi ở chung một chỗ chắc có rất nhiều đề tài, ta sẽ không quấy rầy, ta đi ngủ trước một lát. Phi Ứng thay ta chăm sóc con gái thật tốt! - Vũ Thịnh Thiên ánh mắt phóng một ám hiệu tới anh, Phi Ứng lập tức hiểu được, thì ra bang chủ cố ý tác hợp anh và Diệc Tâm Đồng, anh đương nhiên rất vui vẻ rồi.

- Vâng bang chủ!

Vũ Thịnh Thiên từ dưới đất đứng dậy, xoay người vào trong khoang thuyền.

Diệc Tâm Đồng cúi đầu ăn bánh ngọt, dáng vẻ rất lịch sự, hoàn toàn không có một chút lỗ mãng. Anh nhìn phải thiếu chút nữa si ngốc, trước kia anh cũng đã thưởng thức ngọt ngào của cô, bây giờ biết cô là con gái của Vũ Thịnh Thiên cũng không dám làm ra động tác vượt quá đối với cô nữa.

- Đồng Đồng, anh nhận lỗi với em, lúc trước anh không biết em là con gái bang chủ nên mới có thể làm ra chuyện như vậy với em.

Anh len lén nhìn cô nói một câu xin lỗi.

Diệc Tâm Đồng ngẩng đầu nhìn anh, mím môi:

- Không có việc gì! Không đánh nhau thì không quen biết mà, tôi sẽ không trách anh!

- Anh biết ngay em rất hiền lành, ăn xong không bằng cùng nhau câu cá đi!

- Được! – Cô lau cái miệng nhỏ nhắn cười nói.

Nội tâm anh bắt đầu rực rạch vùng lên, nếu như có thể cưới được cô gái xinh đẹp như vậy làm vợ, hẳn là chuyện rất hạnh phúc!

Chỉ có một mình anh đắm chìm trong ảo tưởng tốt đẹp của chính mình, Diệc Tâm Đồng cũng không hề suy xét cho anh vào trong phạm vi bạn trai.

***** Truyện của diễn đàn Lê Quý Đôn

Mạc Duy Dương cố ý mấy ngày nay hờ hững với cô, cũng không đi gặp cô, chính là muốn đánh giá địa vị của bản thân trong lòng cô, xem cô có thể chủ động chạy đến tìm anh hay không. Nhưng thật sự làm anh thất vọng, cô không những không tới tìm anh, mà còn đi cùng Phi Ứng.

Nghe được tin tức thuộc hạ thăm dò, cả người anh bị vây trong tức giận, cả ngày một chữ cũng không nhìn vào được, tất cả trong lòng đều nghĩ đến cô gái kia. Tài liệu cầm ngay trên tay nhìn hồi lâu cũng còn chưa ký tên, thư lý đứng ở bên cạnh anh không nhận được gọi:

- Tổng giám đốc!

- Chuyện gì? - Đầu anh cũng không ngẩng hỏi.

- Cái đó. ký tên! Hợp đồng đang chờ xem! - Thư ký co quắp khóe miệng lại, tổng giám đốc trúng tà sao? Làm gì cứ luôn cau mày, luôn thở dài.

Sau khi anh ta nhắc như vậy, cuối cùng Mạc Duy Dương nhớ lại tài liệu trong tay, vội cầm lấy bút ký lên rồi đưa cho thư ký:

- Ngưng lịch trình buổi chiều, bây giờ tôi có chuyện đi ra ngoài một chuyến!

Thư ký không hiểu hỏi:

- Tổng giám đốc, anh có việc gấp sao?

Mạc Duy Dương liếc anh ta một cái, chuyện của anh có cần phải báo cáo với anh ta không?

Thư ký rất nhanh ý thức được bản thân lỡ lời, vội vàng nói:

- Vâng tổng giám đốc, tôi sẽ giúp anh xử lý tốt!

Mạc Duy Dương lướt qua anh ta đi thẳng ra khỏi phòng làm việc. Cập nhật chương mới nhanh nhất ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

Hết chương.

93. Chương 93: Chương 93

94. Chương 94: Chương 94

95. Chương 95: Chương 95

96. Chương 96: Chương 96

97. Chương 97: Chương 97

98. Chương 98: Chương 98

99. Chương 99: Chương 99

100. Chương 100: Chương 100

101. Chương 101: Hối Hận Đã Kết Hôn

Tiệc sinh nhật vào 9 giờ sáng, những chiếc xe nổi tiếng lần lượt dừng bên ngoài biệt thự cổ kính, tiếng đàn du dương chậm rãi rơi vào tai khách mời. Vũ Hồng Minh chống gậy đi xung quanh trò chuyện với khách. Khách mời tới bữa tiệc lần này đa phần đều là người trước kia trên phương diện làm ăn có lui tới. d/iền đàn lê quý đ/ôn Vũ Thịnh Hồng và Đỗ Uyển Uyển cùng với Vũ Lạc Trạch từ trên lầu đi xuống, nhanh chóng hòa nhập vào trong đám người dưới lầu.

- Phu nhân Vương đã lâu không gặp, lại trẻ ra vài tuổi tuổi! - Đỗ Uyển Uyển nhìn về phía một bóng lưng đỏ rực, che miệng cười nói.

Người phụ nữ được gọi là phu nhân Vương xoay người, đi tới chỗ Đỗ Uyển Uyển, mạnh mẽ ôm lấy hông của bà:

- Trời ơi, đây không phải là Uyển Uyển sao? Không già đi một chút nào cả, vẫn trẻ tuổi giống hệt trước kia! Ông xã, đây là bạn thân Uyển Uyển của em!

Chồng phu nhân Vương nâng cao cái bụng bìa, xoa tay chào hỏi:

- Thường nghe vợ tôi nhắc tới cô, quả thật là mỹ nhân!

Đỗ Uyển Uyển đắc ý cười nói:

- Đang nói gì vậy, cũng đã làm mẹ, còn mỹ nhân gì. - Bà xoay người về phía Vũ Lạc Trạch kêu lên - Vũ nhi tới đây, mau gặp chú Lý và gì Vương đi!

Trong tay Vũ Lạc Trạch bưng ly rượu đi tới đối diện đôi vợ chồng, lễ phép nói:

- Chú Lý, dì Vương!

- Ô, Uyển Uyển đây là con trai cậu sao! Đáng vẻ thật tuần tú lịch sự, có bạn gái chưa? Con gái của tôi chính là. - Phu nhân Vương lại bắt đầu ở đây tặng bốc con gái của bà rồi, Đỗ Uyển Uyển vừa nghe khóe miệng bắt đầu co quắp.

Con gái phu nhân Vương bà cũng đã gặp qua mấy lần, trước hết không nói diện mạo, chỉ sắc mặt ương ngạnh của cô ta đã khiến người ta không dám khen tặng, hơn nữa cô bé đó còn hơi lùn, con trai bà nói thể nào cũng 1m8 trở lên, mà con gái phu nhân Vương ước chừng chỉ có một mét rưỡi. d/iền đàn lê quý đ/ôn Tóm lại bà không quá thích con gái phu nhân Vương.

- Phu nhân Vương, tôi thấy hôm nay vui mừng như thế, những chuyện khác có phải nên gác lại trước, hi vọng mọi người chơi vui vẻ. Tôi thấy được vài người quen, tôi dẫn con trai qua đó chào hỏi một tiếng trước,

mọi người tự nhiên là tốt rồi! - Đỗ Uyển Uyển vội vàng tìm lý do, kéo con trai rời đi, tránh cho phu nhân Vương nhân cơ hội làm mai mối giúp con trai của bà.

Diệp Tâm Đồng không thích tình huống này, cho nên cô chỉ đứng trên lầu, nhìn khách mời và người nhà họ Vũ bận rộn dưới lầu. Theo lý cô cũng là người nhà họ Vũ, lúc này nên đi xuống chào hỏi khách mới phải, dĩ nhiên đàn lệ quý đôn nhưng dưới lầu một người cô cũng không biết, đi xuống sẽ chỉ làm người khác tò mò cô là ai?

Bữa tiệc sắp bắt đầu, cũng không thiếu xe nổi tiếng dừng lại ngoài cổng biệt thự. Mà lúc này, một chiếc xe thể thao màu đen đột nhiên dừng bên ngoài biệt thự, hai bên cửa xe đồng thời mở ra, ký giả vừa nhìn thấy Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết từ trên xe bước xuống, ùn ùn kéo nhau xông tới.

Máy chụp hình ẩn lách cách theo không ngừng, Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết ở trong đám người có vẻ như hạc đứng giữa bầy gà, nhẹ nhàng đẩy ký giả ra vào bên trong biệt thự.

Vũ Lạc Trạch cũng nhìn thấy Mạc Duy Dương, nhắc hai ly rượu lên đi tới trước mặt của anh và Mộ Dung Tuyết, đưa ly rượu cho hai người bọn họ cười nói:

- Cảm tạ hai vị đã đến!

Mạc Duy Dương nhận lấy ly rượu nhấp một ngụm rượu vang, tầm mắt nhìn lên lầu, vừa lúc thấy Diệp Tâm Đồng đứng trên lầu. Khuôn mặt vẫn không có biểu cảm trong nháy mắt cứng đờ, rượu ngậm trong miệng thiếu chút nữa phun ra.

- Hai vị tự nhiên, bữa tiệc sẽ lập tức bắt đầu! Tôi phải lên đài chủ trì! - Vũ Lạc Trạch vỗ bờ vai của anh, sau đó đi lên sân khấu.

Tầm mắt Mạc Duy Dương vẫn nhìn bóng dáng trên lầu, mà Diệp Tâm Đồng dường như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của anh, xoay người đúng lúc đối diện đôi mắt quen thuộc kia. Bốn mắt nhìn nhau, tim đập nhanh, nhớ nhung vô hạn làm cho hốc mắt hai người đều hơi ướt át, ly rượu Mạc Duy Dương giữ trên tay thiếu chút nữa rơi xuống mặt đất.

Cô đang cách chỗ anh không xa, chỉ cần bước tới trước mấy bước là anh có thể ở khoảng cách nhìn thấy mặt cô, nhưng đột nhiên cô lại xoay người biến mất trước mắt anh, chỉ để lại một bóng lưng mờ nhạt đối diện anh. Chân anh dịch chuyển về phía trước, trong cổ họng giống như có thứ gì đó chặn lại, khó chịu dị thường. Anh ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu vang, ngón tay lau chất lỏng rượu ngoài miệng.

Mộ Dung Tuyết uống một hớp rượu đỏ, ngẩng đầu nhìn anh hỏi:

- Dương, nghe nói lát còn có người muốn đánh đàn góp vui.

Mạc Duy Dương không hề nghe lọt lời của cô..., trong đầu đều bị khuôn mặt của cô chiếm cứ, gakt bỏ đám người đi lên lầu.

Mộ Dung Tuyết tò mò kêu lên:

- Dương, anh đi đâu vậy?

Mộ Dung Tuyết đuổi theo, giữ chặt một cánh tay của Mạc Duy Dương, hỏi:

- Dương, anh đi lên lầu làm gì? Bữa tiệc sắp bắt đầu, khách đều nhìn chúng ta!

Mạc Duy Dương vì lời nói của cô trong phút chốc tỉnh táo lại, kéo cánh tay của mình lại, đi xuống lầu.

Mộ Dung Tuyết cảm thấy rõ ràng lòng anh không yên, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Diệp Tâm Đồng trốn về trong phòng của mình, bây giờ cô sợ nhất là thấy anh. Vừa rồi chỉ nhìn liếc qua một chút cũng đã khiến cho lòng cô vẫn còn sợ hãi. Cô vỗ vỗ lồng ngực hoảng hốt, nghe thấy tiếng nhạc dưới lầu đột nhiên dừng lại, âm thanh từ mic ở dưới lầu truyền đến.

- Cảm ơn các vị trong lúc bận rộn vẫn đến đây tham gia tiệc sinh nhật của tôi. - Đây là lời cảm ơn của Vũ Lạc Trạch, tiếp theo Vũ Lạc Trạch còn nói rất nhiều, nhưng một chữ cô nghe cũng không vào.

Tầm mắt Vũ Lạc Trạch nhìn vào khắp đám người, đang tìm bóng dáng của Diệc Tâm Đồng, sao không thấy cô. Anh vội nặn ra một nụ cười với khách mời phía dưới nói:

- Tiếp theo ời em gái Đồng Đồng của tôi vì mọi người mang đến một khúc dương cầm, hi vọng mọi người sẽ thích!

Đặt micro vào vị trí, Vũ Lạc Trạch đi xuống võ đài, tiện tay bắt lấy một người làm hỏi:

- Tiểu thư ở đâu?

- Hình như ở trên lầu!

Vũ Lạc Trạch vội đi lên lầu, tới cửa phòng của cô gõ cửa.

- Đồng Đồng, nên xuống lầu, đã đến lúc dâng tặng quà của em rồi!

Cửa được mở ra, cô mở miệng kêu lên:

- Anh. em.

- Sao vậy? Không thoải mái?

- Không có, đi thôi! - Cô biết trốn tránh không phải biện pháp.

Anh tiến lên một bước, nắm tay cô, dắt cô xuống lầu.

Tầm mắt tất cả khách mời đều nhìn bọn họ, có người bắt đầu bàn luận xôn xao.

- Vị tiểu thư kia là ai ?

- Cô ta phải vũ nữ của Mị Ảnh sao? Tại sao lại ở chỗ này?

- Nhưng diện mạo rất xinh đẹp.

Sắc mặt của Diệc Tâm Đồng vì âm thanh trong đám người truyền ra mà trở nên tái nhợt khác thường, vũ nữ? Tại sao những người này chỉ nhớ rõ quá khứ người khác.

Vũ Lạc Trạch nhẹ nhàng cầm tay của cô, cô cười nhẹ lại với anh một cái. Anh dẫn cô lên sân khấu theo, cúi người chào về phía khách nói:

- Kế tiếp xin thưởng thức âm nhạc Đồng Đồng nhà họ Vũ mang tới.

Anh cố ý nhấn mạnh ba chữ nhà họ Vũ, mục đích là ngăn chặn khách phía dưới ăn nói linh tinh. Vũ Hồng Minh hài lòng gật đầu một cái, xem ra hai anh em tiếp xúc rất tốt.

Quả nhiên chiêu này rất có tác dụng. Lời Vũ Lạc Trạch vừa ra khỏi miệng, khách dưới sân khấu mang theo ánh mắt tò mò nhìn về phía Diệc Tâm Đồng ở trên.

Diệc Tâm Đồng ngồi trên ghế dựa trước dương cầm, đưa tay mở đàn dương cầm, liếc nhìn đám người phía dưới, cắn môi, ngón tay thử tiếng đàn một chút, sau đó ngón tay lướt qua phím đàn, nhẹ nhàng đánh lên khúc nhạc thói quen hai người .

Tầm mắt không tự chủ tìm kiếm trong đám người một bóng dáng, nhưng vô số người ngăn cách, cũng không hề thấy Mạc Duy Dương.

thói quen hai người

Thói quen hai người không gặp không về

Thói quen vừa mở mắt liền tìm đối phương

Thói quen làm chúng ta lười biếng không hề kiên cường nữa

Đánh mất chống cự đối với tịch mịch

Thói quen hai người ngủ giường đơn

Mới có thể ngủ say đến khi trời sáng

Nếu như người rời khỏi

Ta hết cách không biết phải làm thế nào

Chỉ mong ta yêu không phải là yêu thói quen của người

.

Giờ phút này Mạc Duy Dương đang đứng trên lầu, rượu vang trong tay anh đã uống vài ngụm, mặt tái nhợt vì tiếng đàn mà hơi có vẻ bi thống.

Trước kia anh đánh bài hát này cho cô nghe, bây giờ đổi thành cô đánh cho anh nghe. Ánh mắt của anh chớp một cái cũng không trong nháy mắt nhìn người dưới lầu, mà dáng vẻ chuyên tâm của cô lọt vào trong mắt anh làm anh chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn ngọt ngào một hồi.

Mộ Dung Tuyết đang đứng ở phía sau anh, ngón tay vuốt vuốt ly rượu, từng cử động của anh toàn bộ đều rơi vào trong mắt cô. Từ lúc mới bắt đầu cô đã chú ý tới khác thường của anh, thì ra khác thường của anh tất cả đều là vì cô gái dưới lầu kia.

Cô đi tới phía sau anh, tay từ hông đi lên dán vào ngực của anh, mặt tựa vào lưng anh, một cánh tay khác đưa ly rượu đến trước mặt anh, nhẹ giọng kêu:

- Muốn rượu không?

Mạc Duy Dương có hơi say rồi, anh nhận lấy rượu vang Mộ Dung Tuyết đưa tới, ngửa đầu uống xong, ly rượu đột nhiên rơi xuống mặt đất, Mộ Dung Tuyết xoay cơ thể của anh lại một cái, nhón chân lên, môi tiến môi anh, dùng sức hôn lên.

Hai tay của ôm mặt của anh, đầu lưỡi dò vào trong miệng anh, hút lấy rượu anh còn chưa nuốt xuống, nhắm mắt say mê tham luyện nụ hôn này.

Mạc Duy Dương bị hành động tình linh xảy ra dọa sợ đến choáng váng tinh thần, giữ chặt một cánh tay của cô, gắng sức kéo xuống, muốn đẩy cô ra, lại bị cô cạy mạnh đặt trên vách tường sau lưng.

Cho dù Diệc Tâm Đồng rất chuyên tâm vào âm nhạc, nhưng khó tránh sẽ không nghe được tiếng thủy tinh vỡ. Cô theo tiếng động nhìn sang, vừa lúc nhìn thấy hai người hôn mãnh liệt trên lầu.

Mắt tròn to, miệng mở ra theo, động tác trên tay dừng lại, lúc để tay xuống lại nhấn nhả một nốt, tiếp theo tiếng nhạc im bặt, cho nên khách mời đều nhìn cô không chớp mắt. Cô thu tay lại, hít sâu một hơi, đánh lại giai điệu này lần nữa.

Có điều sau khi thấy một màn kia, cô lộ ra phiền muộn trong lòng, ngón tay ra sức nhấn phím đàn, giống như đang thổ lộ. Cô đánh rất nhanh, ngón tay bị gõ vào sinh đau, nhưng cô đã quên phải dừng lại, nhấn phím đàn đánh lại mấy lần, tâm cũng đang rĩ máu.

thói quen hai người

Thói quen hai người ngủ giường đơn

Mới có thể ngủ say đến khi trời sáng

Nếu như người rời khỏi

Ta hết cách không biết phải làm thế nào

Chỉ mong ta yêu không phải là yêu thói quen của người

.

Nếu như người rời khỏi

Ta hết cách không biết phải làm thế nào

.

Môi mỏng của Mạc Duy Dương bị Mộ Dung Tuyết cắn rách da, anh lau đi máu ngoài miệng, nhỏ giọng mắng:

- Mộ Dung Tuyết có phải em điên rồi không?

Mộ Dung Tuyết không chịu yếu thế lau miệng mình:

- Đúng, tôi điên rồi, tôi điên rồi mới có thể kết hôn với anh, mới có thể không lý giải mà được chịu ảnh hưởng bởi tâm tình của anh. Mạc Duy Dương, tôi cho anh biết, tôi yêu anh!

Sắc mặt Mạc Duy Dương thay đổi, khó có thể tin nhìn cô:

- Mộ Dung Tuyết, hình như em bệnh rồi, nên đi gặp bác sĩ đi!

- Tôi vì anh mới bị bệnh, Mạc Duy Dương, tôi hối hận đã kết hôn, tôi hối hận! – Cô gào khóc.

Mạc Duy Dương mím khóe môi cười chua xót nói:

- Ly hôn đi!

102. Chương 102: Nhịn Đã Đủ Lâu

- Tôi vì anh mới bị bệnh, Mạc Duy Dương, tôi hối hận đã kết hôn, tôi hối hận! – Cô gào khóc.

Mạc Duy Dương mím khóe môi cười chua xót nói:

- Ly hôn đi!

Cuối cùng Mộ Dung Tuyết kéo về một chút lý trí, dùng sức lau nước mắt trên mặt một cái. Đến gần anh, ngẩng đầu nhìn gương mặt nguội lạnh của anh, hét:

- Tôi không muốn ly hôn!

Ánh mắt Mạc Duy Dương nhàn nhạt lướt qua cô, xoay người, trên mặt không có chút nào nhiệt độ;

- Đừng làm chuyện ngu ngốc, tôi sẽ vĩnh viễn không thích cô!

Mộ Dung Tuyết thẹn và căm giận cắn môi, nhìn anh chằm chằm, mà anh cũng nhìn lại cô.

Một khúc cuối cùng, rốt cục tiếng nhạc cũng ngừng lại, bàn tay Diệc Tâm Đồng đặt trên phím đàn, mơ hồ run rẩy. Cô cúi thấp đầu, nước mắt nhỏ xuống trên phím đàn nhưng không có cảm giác.

Dưới đài là tiếng vỗ tay y hệt pháo nổ, đưa cô trở về hiện thực. Cô cắn môi đứng dậy khom người chào người dưới sân khấu, sau đó đi xuống.

Đột nhiên Vũ Hồng Minh gọi cô:

- Đồng Đồng, mau xuống đây!

Diệc Tâm Đồng lau nước mắt, đi tới trước mặt ông và một người đàn ông. Người đàn ông đó cứ mang theo cái nhìn phiến diện du di trên người cô.

- Cục trưởng Lưu, đây là cháu gái của tôi Diệc Tâm Đồng.

Cục trưởng Lưu chẳng biết xấu hổ đưa tay nắm tay cô lại, kéo kéo:

- Không cần khách khí như vậy, gọi tôi là anh Lưu là được!

Diệc Tâm Đồng gắng sức rút tay của mình về, hung hăng trừng mắt liếc hần hực một cái. Không có chuyện lại động tay động chân, còn cục trưởng gì đây? Quả thật chính là tên háo sắc.

Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết tranh chấp đi xuống lầu. Mộ Dung Tuyết muốn rời khỏi nơi này, nhưng anh lại chậm chạp không chịu đi, tầm mắt vẫn theo đuổi một bóng dáng. Cho đến khi thấy tay cô bị một người đàn ông gắt gao níu lại, sắc mặt của anh trầm xuống theo, dĩ nhiên đàn ông quý trọng thiếu nữ xông lên cho tên đàn ông kia một quyền, nhưng cánh tay anh bị Mộ Dung Tuyết giữ, anh quay đầu lại nhìn cô một cái.

Mộ Dung Tuyết mang theo ánh mắt ai oán nhìn anh:

- Đi thôi! Đừng không buông tha, nơi này chính là nhà của cô ấy, anh có tư cách gì ở lại!

Trong đầu anh giống như bị sấm rền đánh trúng, tiếp đó cơ thể lay động một cái, cuối cùng cùng với Mộ Dung Tuyết rời khỏi biệt thự.

Diệp Tâm Đồng quay đầu lại trong tích tắc vừa lúc thấy Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết ra khỏi biệt thự. Hai chân dời mấy bước về phía trước, d-iễn đàn l-ê quý đôn trở mắt nhìn anh đi mất ngay trước mặt mình, cái gì cô cũng không thể làm.

Không phải cô muốn kết quả như thế nhất sao? Anh không đến đây đưa với cô, không phải cô nên cảm thấy may mắn sao? Tại sao tâm lại đau như vậy. Mạc thiếu gia. Cô cúi đầu đọc lại tên của anh, nước mắt lại không kìm nén được rơi xuống.

Bữa tiệc vừa kết thúc, Diệp Tâm Đồng tạm biệt người nhà họ Vũ, bắt xe trở về khu Linh Lung.

Mặc dù nhà họ Vũ không ai đồng ý một mình cô gái như cô sống ở đây, nhưng cô muốn có được những kỉ niệm về ba trong căn nhà này, nên cô dứt khoát ở lại nơi này.

Nhét chìa khóa nhà vào bên trong một bình thủy tinh, Diệp Tâm Đồng ngồi trên ghế sa lon ôm gối ôm trong ngực, cảm thấy rất mệt mỏi.

- Tĩnh tĩnh!

Tiếng chuông cửa tĩnh tĩnh bất thành linh vang lên, dọa cô giật mình. Cô bỏ gối ôm lại, đứng dậy đi tới cửa phòng, thông qua mắt mèo nhìn ra bên ngoài cửa, nhưng phát hiện không có ai, chẳng lẽ cô nghe lầm? Cô xoay người thì chuông cửa lại vang lên một lần nữa.

Cô tò mò đẩy cửa ra một khe hở, ghé đầu nhìn ra lối nhỏ, cũng không hề thấy người nào. Lúc cô đang muốn đóng cửa thì một đôi tay bất ngờ đập lên cánh cửa, kéo cô từ trong nhà ra ngoài. Cô bị ngã vào trong một vòng tay ấm áp, hương nước hoa quen thuộc bao vây cơ thể cô. Ngay sau đó cô áp lên mặt sau cánh cửa, một đôi môi nóng bỏng nồng nhiệt đặt lên môi cô, điên cuồng hôn cô.

Cô rung động vươn tay đẩy anh ra, anh không cho cô cơ hội phản kháng, đôi tay đè bả vai của cô lại, cúi đầu cuồng dã đòi lấy ngọt ngào trong miệng cô. Chỉ có hôn cô, mới có thể làm cho anh cảm thấy cô thật sự tồn tại.

- Đồng Đồng. – Tay anh đẩy cô ra, áp vào trong lòng ngực anh. Anh thở hổn hển hôn qua vành tai cô, nhớ nhung gọi tên cô, môi nặng nề mút lỗ tai của cô.

Diệp Tâm Đồng khó chịu kêu lên:

- Buông tôi ra! - Nhiệt tình của dọa anh dọa tới cô, cô sắp không thể hít thở, khuôn mặt nhỏ nhắn kìm nén đến đỏ bừng, tay nhỏ bé ở đánh loạn một trận trên lưng anh.

Anh buông ra, lại đè cô lên cánh cửa hôn lần nữa. Đôi tay giơ cao hai tay của cô, môi đặt lên môi cô lần nữa, thô bạo gặm cắn môi cô. Anh nhìn hai năm không đi gặp cô, không đi quấy rầy cô, hôm nay lại nhìn thấy cô, anh đã không khống chế được mình. Anh thật sự yêu cô, anh không muốn mất đi cô nữa, cho nên anh giống như nổi điên gặm cắn môi cô, muốn dung nhập cô vào trong cơ thể của mình.

- Mạc thiếu gia! - Diệp Tâm Đồng sợ hãi từ trong miệng phát ra một âm thanh nhỏ.

Rốt cuộc anh buông lỏng môi cô ra, ngón tay vuốt ve môi đỏ mọng bị anh hôn sưng, giọng có phần khàn khàn:

- Đồng Đồng!

Hai tay của anh nâng mặt cô, cái trán lạnh lẽo tựa trên trán cô, dường như có nghìn câu vạn chữ muốn nói với cô. Mà cô cũng rõ ràng cảm giác khác thường của anh, cổ họng nghẹn ngào, mặc cho anh nâng mặt cô, suy nghĩ có chút cam chịu.

Cho đến khi một tiếng gầm nhẹ truyền đến:

- Mạc Duy Dương, tên khốn!

“Bốp” một tiếng, hai người vốn vẫn tựa vào nhau trong nháy mắt bị người khác kéo ra. Gương mặt tuấn tú Mạc Duy Dương bị đánh trúng một quyền hung bạo.

Thình lình xảy ra biến hóa khiến mọi người đều ngơ ngẩn. Phi Ứng cực kỳ tức giận kéo Diệc Tâm Đồng ra, sau đó che chở cô ở phía sau, lo lắng nhìn cô hỏi:

- Đồng Đồng, em không sao chứ? Tên súc sinh này, tại sao có thể đối xử với em như thế?

Diệc Tâm Đồng hồi lâu mới lấy lại tinh thần, không hiểu nhìn Phi Ứng:

- Sao anh có thể tùy tiện đánh người?

- Anh ta ức hiếp em, anh đều đã thấy hết, Mạc Duy Dương! Thúc thời thì cút cho tôi! - Phi Ứng chỉ vào Mạc Duy Dương ra lệnh.

Mạc Duy Dương phun một ngụm máu xuống đất, đưa tay nắm cổ áo của Phi Ứng, hung hăng dấn một quyền vào mặt anh ta, lạnh lùng nói:

- Đây là chuyện của tôi và cô ấy, còn chưa tới phiên anh nhúng tay vào, người nên cút là anh!

Anh đẩy Phi Ứng ra, nắm tay Diệc Tâm Đồng kéo cô vào trong phòng, sau đó sập cửa ngay trước mặt Phi Ứng. Phi Ứng khẽ nguyên rủa một tiếng, đi tới cửa dùng sức đập:

- Mạc Duy Dương, anh muốn làm gì? Mở cửa cho tôi! Mở cửa!

Diệc Tâm Đồng bị ném trên ghế sofa, trong mắt có ý sợ hãi đối với Mạc Duy Dương. Mạc Duy Dương ngã ngồi trên ghế sofa, đưa tay xoa nhẹ mặt bị thương, trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Tiếng đập ngoài cửa không hề ngừng, mà không khí trong phòng cũng lạnh lẽo, ngưng đọng đến mức thấp nhất. Diệc Tâm Đồng thật sự lo lắng cửa sẽ bị Phi Ứng đập nát, đứng dậy muốn mở cửa cho Phi Ứng, lại bị anh phát hiện ra ý đồ.

- Không được mở cửa cho anh ta! – Tay anh kéo tay cô lại, kéo cô đến trước mặt mình - Không được để ý tới anh ta! – Tay anh giữ cằm của cô, lên tiếng ra lệnh - Không được phép đi!

Cô yếu ớt nói:

- Nhưng.

- Anh có lời muốn nói với em! - Anh đột nhiên hạ thấp giọng nói, buông cô ra, mím khóe môi.

Diệc Tâm Đồng len lén nhìn anh một cái, mặt của anh bị thương rồi, chẳng lẽ anh không biết sao?

- Anh bị thương!

- Tại sao lúc trước không nói tiếng nào bỏ đi? Tại sao? - Ánh mắt của anh chớp một cái cũng không, trong nháy mắt nhìn cô, sau đó tự bào chữa – Anh biết rõ em hận anh hại chết ba anh, nhưng.

- Tôi đã sớm quên chuyện quá khứ, cũng xin anh không nên nhắc lại! - Trong lòng cô có chút khó chịu quay đầu.

Anh nắm lấy tay cô:

- Đồng Đồng, muốn gặp ba em không?

Cô trợn to mắt, không hiểu nhìn anh:

- Lời này của anh có ý gì? Anh tìm được ba tôi rồi sao?

Cô kích động nhảy lên.

- Anh dẫn em đi gặp ông ấy.

Diệp Tâm Đồng nhìn một tấm bia mộ trước mắt, trong phút chốc hai chân mềm nhũn ra, quỳ trên mặt đất, đầu cúi xuống mặt đất, khóc lớn tiếng nói:

- Ba, con tới trễ, thật xin lỗi. bây giờ con mới đến thăm ba, thật xin lỗi!

Mạc Duy Dương đưa tay nắm lấy tay cô, kéo cô từ dưới đất đứng lên:

- Đồng Đồng!

- Là con bất hiếu, thật xin lỗi ba! - Cô ghé vào trong lòng anh, khóc rất dữ dội. Anh cúi đầu hôn một cái lên trán cô, khuyên nhủ - Không phải lỗi của em!

Hai tay Diệp Tâm Đồng ôm cổ của anh, mặt dính vào ngực anh, nước mắt dính ướt áo sơ mi anh, để lại một vết bẩn màu đen.

Anh đưa tay vỗ lưng cô, để cô trút hết cảm xúc trong lòng ở trong ngực anh.

Mạc Duy Dương ngồi một đầu gối trên bờ cát, mà đầu của cô gối lên chân của anh, hai tay chồng lên nhau ở ngực, ngửa đầu nhìn lên mây trên trời. Trong tay của anh đang kẹp một điếu thuốc, chậm rãi phun ra một vòng khói từ miệng, nhìn lên bầu trời với cô. Một cơn sóng mạnh đánh tới, ướt đầm ống quần của anh và giày của cô.

Ai cũng không nói gì, cũng không ai nở lòng phá vỡ lúc an tĩnh tốt đẹp này đây.

Ngón tay cầm điếu thuốc của anh lướt qua sống mũi của cô, cúi đầu hôn lên môi cô. Đầu lưỡi mang theo mùi thuốc lá quấn quanh hàm răng cô, cô khó khăn nuốt một hơi. Tất cả trong miệng đều là hơi thở của anh, cô nee nee mắt. Ánh sáng mặt trời chói chang trên đỉnh làm mắt cô sắp mở không ra rồi. Bình tĩnh như nước hồ thu bị khuấy lên thành một cái hồ ái tình.

Ngón tay của anh tỉ mỉ mô phỏng cái mũi của cô, môi không chút kiêng kỵ hôn lên môi cô.

Anh làm cho cô ngồi dậy, tay từ sau ôm lấy toàn bộ eo cô, đầu đặt trên vai cô, hôn qua cổ cô. Ngón tay kéo áo sau lưng cô, in xuống nụ hôn nóng bỏng trên vai cô. Cô đưa tay che miệng anh, lắc đầu một cái.

- Mạc thiếu gia, không được.

Hai con người trong mắt anh nhiễm tình dục, trực tiếp hôn lên miệng cô, ngón tay trượt dọc một đường, nắm lấy bắp đùi của cô chống trên phần dưới của mình.

- Đồng Đồng, anh muốn em! Làm sao đây? Anh không dừng lại được.

Lời của anh là cơ thể cô cứng đờ, cau mày nhìn anh:

- Chẳng lẽ anh ngay trước mặt ba tôi, ở chỗ này làm sao? Mạc Duy Dương rút cuộc anh xem tôi là cái gì? Công cụ để anh tiết dục?

Sắc mặt anh trong nháy mắt tái nhợt, quay đầu lại liếc nhìn bia mộ cách bọn họ không xa, cắn môi cô nói:

- Thật xin lỗi, anh quá nóng vội rồi!

Cô nhìn anh, sau đó ngồi thẳng người bắt đầu sửa sang lại quần áo của mình, gẩy lại đầu tóc rối bời, cúi đầu, trong mắt có bi thương:

- Mạc thiếu gia, chớ quên anh còn có vợ, cô ấy luôn chờ anh.

Mạc Duy Dương từ sau ôm cơ thể cô, thở dài nói:

- Thật xin lỗi, anh không cần!

Lòng cô chưa xót chau mũi một cái, câu không cần này của anh làm cho trong lòng cô bỗng dưng đau xót.

Mạc Duy Dương buông cô ra, xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía cô đốt thêm một điếu thuốc.

103. Chương 103: Nghe Cho Kỹ Anh Thích Em

Lòng cô chưa xót chau mũi một cái, câu không cần này của anh làm cho trong lòng cô bỗng dưng đau xót.

Mạc Duy Dương buông cô ra, xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía cô đốt thêm một điếu thuốc.

Diệp Tâm Đồng chú ý tới điện thoại của anh vang lên, anh chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua, cũng không có ý muốn nghe. Cô thấy trên màn hình hiển thị tên ‘Mộ Dung Tuyết’.

Điện thoại di động vang lên nhiều lần, Mộ Dung Tuyết cũng đoán chừng được anh sẽ không nhận, cuối cùng điện thoại vang một hồi, rồi cuộc ngưng.

Mộ Dung Tuyết cúp điện thoại, nhìn chằm chằm điện thoại thầm nói:

- Sao lại không nhận điện thoại của mình? Đi đâu?

Cô đưa tay vẩy thư ký của anh hỏi;

- Tổng giám đốc đi đâu rồi hả?

Thư ký chỉ ấp úng nói:

- Tổng giám đốc không có dặn dò, không rõ ràng lắm!

Mộ Dung Tuyết nheo mắt nhìn anh ta;

- Anh là thư ký của anh ấy, lại không biết anh ấy đi đâu? Anh đang giấu giếm tôi cái gì?

- Tổng giám đốc chỉ bảo tôi hủy bỏ lịch trình làm việc hôm nay, những thứ khác tôi hoàn toàn không biết! - Thư ký oan uổng kêu lên.

Tim thất lại. “Hủy bỏ lịch trình?” Mộ Dung Tuyết phát phát tay với anh ta, đại khái cũng biết anh đi đâu.

.....

Mạc Duy Dương để điếu thuốc cuối cùng trên mặt đất, đứng dậy nhìn về phía cô nói:

- Đi thôi!

Diệp Tâm Đồng không hiểu ngẩng đầu nhìn anh:

- Đi đâu?

- Chẳng lẽ em không thấy đói? - Anh nhú mồm nhìn cô.

Cô lúng túng đứng lên, trên mặt có mề muội:

- Mạc thiếu gia, anh không phải đi làm sao?

- Anh ỉnh nghỉ không được sao? - Anh xoay người đi tới xe ở ven đường, Diệp Tâm Đồng mím mím môi, đuổi theo.

- Mạc thiếu gia! Anh về đi làm đi! Hôm nay rất cảm ơn anh đã dẫn tôi tới đây, còn nữa cảm ơn anh đã lập bia giúp ba tôi! - Tay của cô chỉ chỉ về hướng ngôi mộ.

Anh giữ chặt cổ cô, kéo cô đến trước mặt, vẻ mặt có phần u ám nhìn chằm chằm vào cô:

- Anh làm những thứ này không phải vì muốn lấy được cảm kích của em, em hiểu chưa? Sau này không được nói hai chữ cảm ơn nữa, anh không thích nghe! - d’iễn đàn l,ệ quý đ’ôn Anh buông lỏng ra cô, sải bước đi về phía trước.

Diệp Tâm Đồng theo dõi bóng lưng của anh, lâm vào một hồi mê man, vậy anh làm những thứ này là vì cái gì? Cô cũng không dám hy vọng xa vời rằng anh vì thích cô mới nguyện ý vì cô làm những thứ này, lắc đầu một cái, cô cảm thấy mình tự nghĩ quá nhiều.

Xe dừng hẳn trước một siêu thị, hai tay anh gõ tay lái, nhìn cô kêu lên:

- Xuống xe!

- Anh muốn mua đồ?

- Uh! - Anh đẩy cửa ra xuống xe, Diệc Tâm Đồng tò mò đi theo xuống xe, sau đó hai người vào siêu thị.

Anh đang lấy ra một cái xe đẩy bằng tay ở cửa siêu thị. Vào bên trong, Diệc Tâm Đồng cau mày đi theo phía sau anh, chỉ thấy lấy xuống trên một cái giá chân giò hun khói còn có thịt bò hộp, quay đầu lại nhìn cô hỏi:

- Em muốn thịt gà hay thịt heo?

- Mặc thiếu gia. anh.

- Thôi, đều mua. - Anh trực tiếp coi thường câu trả lời của cô, đẩy xe tiếp tục đi về phía trước.

Cô buồn bực dậm chân, anh đang làm cái gì vậy? Không đi làm, chạy tới siêu thị mua thức ăn?

Mạc Duy Dương cầm một cái chảo, nghiêm túc nhìn qua nhìn lại, xoay người gõ một cái lên đầu cô, nhếch môi cười nói:

- Hàng thật giá thật! - Mắt Diệc Tâm Đồng tròn trảng.

Nào có ai thử nồi bằng gõ lên đầu người khác, thật là một Mạc thiếu gia ngu ngốc!

Anh khom lưng đứng trước một hàng đồ ăn, cầm hai cái chén, đặt trong ngực sờ qua sờ lại, cảm nhận cũng không tệ lắm! Tiếp bỏ vào trong xe đẩy.

Diệc Tâm Đồng lo lắng anh mua toàn bộ đồ trong siêu thị, vội lên tiếng nói:

- Mặc thiếu gia, anh muốn chuyển nhà sao? Mua nhiều đồ như vậy?

- Quá nhiều sao? - Anh nhú mày.

Thế này còn không nhiều sao? Khóe miệng Diệc Tâm Đồng giật giật.

Mạc Duy Dương xách ra hai bao đồ lớn, mà trong tay cô chỉ cầm hai gói mì ăn liền. Cô dự định về nhà nấu mì ăn liền. Anh bước đi rồi đột nhiên quay trở lại, cầm lấy hai gói mì ăn liền trên tay cô ném vào quầy thu tiền, kéo tay cô bỏ đi.

- Mặc thiếu gia, mì ăn liền của tôi. tôi đã trả tiền rồi! - Cô cố gắng tránh khỏi tay của anh, đi nhặt mì ăn liền bị ném ở một bên.

Lại bị anh một tay kéo trở lại:

- Đồ ăn không tốt cho sức khỏe, ăn ít!

Cô bị nửa đẩy nửa kéo ra khỏi siêu thị.

- Mặc thiếu gia, xách theo nhiều đồ như vậy thì nhanh về nhà đi! - Cô vẫy vẫy tay với anh, ý bảo anh đi mau.

Anh đến gần cô, trêu chọc nói:

- Ai nói anh muốn về?

- Khôn phải anh về? Anh mua nhiều đồ như vậy muốn đưa đi đâu? - Cô tò mò tròn to mắt.

- Đi đến nhà của em, mở cửa cho anh! - Anh cọ xát cô.

Rất cục cộ hiểu dụng ý khi anh mua nhiều đồ thế. Anh đi tới cửa, bản thân có nên mở cửa cho anh không, như vậy tốt sao?

- Sao lại không mở cửa? - Anh nhìn cô hỏi.

- Mặc thiếu gia, xin anh đừng như vậy được không? Chúng ta. - Tay của anh đột nhiên vất ngang qua, bụm miệng cô lại - Đồng Đồng, nghe cho kỹ, anh. muốn ở cùng với em! Mở cửa đi!

Anh buông lỏng tay ra, trên mặt có đồ ửng, cô sững sờ nhìn anh, lời này của anh có ý gì?

- Mở cửa! - Anh không nhận được nhắc nhở cô lần nữa, quỷ thần xui khiến cô mở cửa, quay lại nhường ra một lối đi cho anh, đóng cửa lại thay dép, nhét chìa khóa vào trong bình pha lê.

- Đi nấu cơm đi! - Anh đột nhiên nói.

- À? Em. không biết nấu cơm mà! Em cho rằng anh biết nấu cơm.

Anh gãi gãi đầu, có chút xấu hổ ho khan nói:

- Anh cho rằng em biết nấu cơm, anh cũng không! - Hai tay anh bày ra, trên mặt lộ ra nụ cười khổ sở.

Diệp Tâm Đồng dở khóc dở cười.

Cuối cùng hai người ngồi trên ghế sa lon, nhìn một bao đồ ăn to ngăn người. Diệp Tâm Đồng thầm nói trong lòng:

- Nếu như không vứt bỏ hai gói mì ăn liền kia, bây giờ có thể ăn mì, sao lại phải ngăn người nhìn đồ ăn.

- Anh đi nấu! - Anh bất ngờ bỏ lại một câu như vậy, xách theo bao đồ vào nhà bếp. Diệp Tâm Đồng kinh ngạc, vội vàng đi theo vào nhà bếp - Mạc thiếu gia, anh biết nấu cơm?

- Anh thử một chút! - Anh đẩy cô ra khỏi nhà bếp.

Anh không để cho cô nhìn thấy bộ dạng anh xuống bếp, Diệp Tâm Đồng chỉ có thể ngồi trên ghế sa lon nhàm chán xem ti vi, chỉ nghe được nhà bếp truyền đến tiếng dầu xèo xèo cùng với tiếng nồi chén muôi leng keng.

Còn Mạc Duy Dương trốn trong nhà bếp vội vàng luống cuống tay chân, gương mặt tuần tú dính khói lửa, nhìn qua có vài phần nhếch nhác. Một sợi tóc trên trán còn dính dầu, mà cái này cũng không quan trọng, quan trọng là hai cái trứng gà đen thùi lù được bày trong đĩa còn có chân giò hun khói trang trí.

Diệp Tâm Đồng chờ đợi có hơi nóng nảy lo lắng, rốt cuộc anh có thể nấu cơm hay không thế? Cô bỏ lại điều khiển ti vi, len lén chạy tới nhà bếp, tựa đầu tìm kiếm vào bên trong, vừa lúc thấy Mạc Duy Dương đưa lưng về phía cô, cùng với trứng gà trứng bày bên cạnh, khóe mắt cô có chua xót không hiểu.

- Mạc thiếu gia! - Cô vào nhà bếp, gọi anh một tiếng rất nhỏ, đầu anh cũng không xoay nói - Không phải bảo em không nên vào sao? Lập tức xong ngay, em đi ra ngoài chờ!

Anh đang loay hoay trang trí một chút, ngón tay thon dài trắng nõn dính sốt cà chua, nhìn qua rất buồn cười.

Cô lù ra ngoài, ngồi trên ghế sa lon chống cằm ngăn người, cuối cùng anh sao vậy? Sao đột nhiên lại nói với cô những lời không giải thích được, làm cho cô cũng trở nên lạ theo. Chỉ có hai năm không gặp mà thôi, tự nhiên cô cảm thấy cô không nhận ra anh, cũng không biết trong lòng anh đang suy nghĩ gì?

Ngày hôm qua trên bữa tiệc vừa nhìn thấy anh và Mộ Dung Tuyết thân mật hôn nhau, hôm nay lại bất chợt chạy tới đây hôn cô thắm thiết, đến cùng anh muốn như thế nào?

Anh bưng hai đĩa đen thùi lù đến trên bàn ăn, nhìn về phía cô kêu lên:

- Đến đây đi! Có thể ăn rồi!

Diệp Tâm Đồng chăm chú nhìn anh, lại nhìn đồ trên bàn, trực giác muốn trốn. Thấy cô không có động tĩnh gì hồi lâu, anh đi tới, nắm tay kéo cô đến trên ghế, chính anh kéo cái ghế đối diện ra ngồi xuống, mặt thỏa mãn nhìn đồ mình làm được.

- Mạc thiếu gia anh sao vậy? Sao lại muốn tự mình làm những thứ này, những thứ này đều hoàn toàn không thể. ăn! - Giọng nói của cô có chút cứng nhắc nói.

Không phải cô đã kích anh, mà những thứ này rõ ràng đã cháy!

Nụ cười trên mặt Mạc Duy Dương trong nháy mắt cứng lại, rốt cuộc dời tầm mắt nhìn về phía cô, khó hiểu nói:

- Không thể ăn sao? Anh ăn thử, trước hết em không nên động!

Một tay anh cầm dao nĩa một tay cầm cái thìa, cắt trứng, dùng nĩa xiên một miếng đang muốn cho vào miệng lại bị cô đưa tay đè xuống.

Cô mang theo tiếng khóc nức nở nói:

- Mạc thiếu gia, đừng ăn nữa! Anh về đi! Không cần ở lại đây chịu tôi! Trở về đi!

Cô đứng dậy vòng qua bàn ăn, kéo anh từ trên ghế dậy, đẩy anh đi tới cửa.

- Về sau đừng tới nữa! – Cô nói câu sau cổ họng đã nghẹn ngào.

Anh giữ chặt một cổ tay của cô, lòng mày nhú chặt lại, ánh mắt sáng rực nhìn thẳng cô, hắng giọng hỏi:

- Đây là lời nói thật lòng của em sao? Thật sự hi vọng anh vĩnh viễn không tới nơi này sao? Nói cho anh biết, đây mới là lời thật lòng của em sao?

- Đừng ép tôi, anh biết kết quả cũng không quan trọng, quan trọng là. anh đã kết hôn, chúng ta. ưmh.

Anh không muốn nghe những lời này, anh sợ nghe thấy cô cự tuyệt, cho nên anh trực tiếp sử dụng môi của mình chặn miệng của cô lại. Hàm răng cạy hàm răng cô ra, lưỡi tìm kiếm lưỡi mềm của cô, nuốt ra nhả vào triền miên.

- Đồng Đồng. em hãy nghe cho kỹ, anh chỉ nói một lần. – Miệng anh tới bên tai của cô, nhẹ giọng nói – Anh thích em, đừng đẩy anh ra.

Cô tròn to mắt, kinh ngạc nhìn anh, anh nói gì? Anh thích cô? Ông trời, cô không nghe lầm chứ? Anh lại có thể tỏ tình với cô, cô quá vui mà khóc, bắt lấy cổ áo của anh, môi đi tới cổ, không khách khí cắn một cái.

Anh đau đến rên lên một tiếng, đáng chết, anh cũng đã thổ lộ, phản ứng này của cô là gì.

- Đồng Đồng. em. - Lần này đổi thành cô chủ động hôn lên môi mỏng của anh - Mạc thiếu gia! Em chỉ xác định em không phải đang nằm mơ! - Cái lưỡi thơm của cô khuấy loạn trong miệng anh một trận, lửa giận của anh dập tắt, dục hỏa lại thiêu đốt không thể ngăn cản.

- Đồng Đồng đừng đùa với lửa! - Anh đã sắp không chịu nổi, kỷ xảo không lưu loát của cô làm cơ thể anh hưng phấn kì lạ. Anh giữ chặt cái ót của cô, môi đè trên môi cô, xoay qua xoay lại mút.

Anh vươn cánh tay ôm cổ của anh, cùng với cơ thể anh xoay một vòng. Cơ thể của hai người ngã ra ghế sa lon sau lưng. Cô đè lên người của anh, anh thở dốc, ngửa đầu dụ dăng hôn cổ cô

104. Chương 104: Vết Đỏ Chói Mắt

Cô vươn cánh tay ôm cổ của anh, cùng với cơ thể anh xoay một vòng. Cơ thể của hai người ngã ra ghế sa lon sau lưng. Cô đè lên người của anh, anh thở dốc, ngửa đầu dụ dăng hôn cổ cô.

Diệp Tâm Đồng hôn trả cảm của anh, râu màu đen. Râu hơi đâm vào miệng, bàn tay nhỏ của cô duỗi đi lên ra sờ sờ cảm anh, than thở nói:

- Mạc thiếu gia, nơi ngày của anh rất gọi cảm!

Mạc Duy Dương ngẩn ra, hồi lâu mới phản ứng được cô đang nói cảm anh.

- Có thấy anh rất già không? – Mũi của anh khế cọ cổ của cô, bàn tay từ cổ áo thăm dò vào trong quần áo cô, cách ngực. Gạt bra khỏi bộ ngực mê người.

Anh sắp ba mươi hai tuổi rồi, còn cô mới hai mươi tuổi, bất kể là cơ thể hay diện mạo nhìn qua đều tương đối non nớt trẻ trung, mà trái lại anh cũng không còn là chàng trai chói sáng.

- Rất già sao? Không hề cảm thấy. - Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh.

Khóe miệng của anh giương lên một nụ cười mỉa mai. Lúc anh cười lên khóe mắt sẽ có góc nhỏ, nhưng không ảnh hưởng sức quyến rũ của anh chút nào. Hẳn là chính anh cũng không biết lực hấp dẫn của anh với phụ nữ đâu! Thân thể của anh có vóc dáng tốt nhất mà cô từng thấy, tiêu chuẩn cũng tam giác. d.iễn đàn lê quý đ.ôn Mỗi lần làm tình với anh cô luôn không dám nơi từ ngực anh trở xuống, bởi vì quá mạnh mẽ quá rắn chắc.

- Anh thật sự nhật được bảo bối! – Anh hôn miệng của cô sau đó bàn tay bắt đầu cởi quần áo trên người cô xuống.

Cô ngượng ngùng bắt lấy tay anh:

- Mặc thiếu gia, không nên ở chỗ này!

- Vậy thì được, chúng ta đi trên lầu! - Anh đứng dậy bế ngồi cô lên, sau đó chạy lên lầu như bay.

Vừa vào phòng, cửa phòng còn chưa kịp đóng, hai người đã lăn lên giường lớn. Lúc này đổi thành tư thế cô nằm dưới anh. Một cánh tay của anh chống trên giường, một cánh tay khác từ dưới quần áo mặt mò tới bụng cô, nhếch môi, nhìn đáng vẻ mê người, hết sức khêu gợi. Trêu chọc lướt qua mỗi một tấc da thịt của cô.

Tóc dài tán lác tại trên giường lớn, có vẻ đẹp xốc xếch. Anh ngừng thở, cảm giác luồng nhiệt nóng đã tán loạn khắp nơi trong bụng, dực vọng muốn đè cô ở dưới bụng càng ngày càng mãnh liệt.

- Bảo bối! Anh sắp ra rồi, chuẩn bị xong chưa? - Anh hôn miệng và lỗ mũi cô, giọng khàn khàn dò hỏi. Vươn tay thăm dò.

Cô giương đôi mắt mơ màng lên nhìn anh, nét mặt một bộ muốn cự tuyệt lại có vẻ mời chào.

Anh mỉa mai liếm liếm cánh môi của cô, cười cười cởi quần dài của mình xuống, xâm nhập một cái vùi vào bên trong cô, chặt chẽ làm anh thiếu chút nữa phun ra máu. Hắn bắt đầu vận vẹo người, nắm hông của cô, dùng mãnh đi vào.

“A!”

Quá sâu rồi, cô có phần không chịu nổi cái đó của anh. Liều mạng lắc đầu, mặc dù không phải lần đầu tiên hai người hoan ái, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của nhau, hai thân thể nhiệt huyết quấn vào một chỗ.

Cô bị ôm lên giạng ngang chân trên đùi anh, anh vỗ lưng cô, di động hông trước sau.

Mồ hôi hai người như mưa lã lã trên ga giường, sau đó cái mền trùm lên đầu hai người, tiếp tục tại chiến đấu hăng hái dưới mền.

Khi Diệc Tâm Đồng tỉnh lại, bên giường đã sớm không còn bóng người của anh, quay đầu thấy trên tủ giường dán một tờ giấy, nhặt tờ giấy lên liếc nhìn:

- Bữa ăn sáng anh cho người đưa tới, nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối anh lại tới!

Khóe miệng của cô khẽ nâng, thả tờ giấy lại chỗ cũ, tiếp tục co rúc trên giường, giường lớn rất thoải mái, có anh ở cùng càng thoải mái hơn.

Mạc Duy Dương sáng khoái tinh thần xách theo cặp công văn vào phòng làm việc của mình. Ngay lúc mở cửa, trên mặt có chút căng thẳng bởi vì Mộ Dung Tuyết đang ngồi trong phòng làm việc của anh.

- Sao em lại ở đây? - Anh vào bên trong, để cặp công văn xuống, cau mày hỏi.

Hai tay Mộ Dung Tuyết vây quanh trước ngực để xuống, đứng dậy đi tới trước mặt anh, theo dõi mắt của anh, tầm mắt đột nhiên dời xuống, ánh mắt không cẩn thận liếc thấy vết đỏ nhạt, trái tim giống như bị thứ gì hung hăng nín lại. Cô cố gắng trở lại bình thường cười nói:

- Không thể ở đây chờ anh sao?

- Có chuyện gì không? – Anh không hề chú ý tới kinh ngạc trong mắt cô, trực tiếp ngồi xuống ghế.

- Hiện tại không sao! – Cô cười khổ sở một tiếng.

Anh cau mày nhìn cô, lời này có ý tứ gì?

Cô xoay người ra khỏi phòng làm việc, tay để bên người không tự chủ nắm thành nắm đấm.

Lục Hạo Nam được thông báo có người tìm anh, anh đang tò mò người nào sáng sớm chạy tới cục tìm anh, khi thấy bóng lưng màu hồng đưa về phía anh này thì anh chợt cảm thấy nhức đầu.

-Tuyết Nhi!

Mộ Dung Tuyết xoay người cười nói:

-Buổi trưa hãy cùng nhau ăn cơm đi!

-Buổi trưa? Có chuyện gì sao?

-Tìm anh ăn cơm thôi mà, chẳng lẽ không được? – Cô cười chua xót một tiếng.

-Không có...

Phòng ăn kiểu phương tây, Mộ Dung Tuyết và Lục Hạo Nam kêu hai phần ăn lớn. Mộ Dung Tuyết giờ ly rượu lên, nói với anh:

-Có phải cảm thấy em rất nhàm chán hay không?

Anh giờ ly rượu lên đựng một cái với ly rượu của cô.

-Sao nói như vậy? Thế này không giống như cô gái anh quen biết! Lại xảy ra vấn đề gì với Dương à?

-Em yêu anh ấy! Nhưng anh ấy cũng lại là người khác!

Cô uống một ngụm rượu, nghiêng đầu sang chỗ khác giọng thương cảm nói.

-Vậy có gì phải sợ? Em là vợ cậu ấy, có ai có thể tranh được hơn em sao?

-Sai rồi, em chỉ là một cô vợ danh nghĩa, đáng buồn nhất chính là... em lại có thể yêu anh ấy! Vừa nãy em thấy được vết hôn trên cổ anh ấy... - Cô cúi đầu suy nghĩ phức tạp vuốt vuốt ly rượu đỏ.

-Cần anh giúp một tay chứ? Mặc dù nói như vậy, Dương sẽ giết anh, nhưng ai bảo anh luôn không có biện pháp gì với em đây? – Anh bày ra một động tác được xem là phóng khoáng, ỡ to mắt nhìn cô.

-giúp em theo đuổi cô gái kia, trói cô ta vào lòng bàn tay, để cô ta không có cách nào quẩn luyến Dương, anh có thể làm được không? – Cô cau mày nhìn anh.

Nụ cười trên mặt Lục Hạo Nam cứng đờ.

-Em muốn anh đến gần cô ta? Cô gái Dương quan tâm nhiều như vậy, em cho rằng cậu ấy sẽ cho anh đến gần?

-Cho nên bảo anh suy nghĩ đấy! Quẩn luyến cô ta hoặc khiến cho cô ta rời đi lúc này thôi, biện pháp gì cũng được! Tóm lại em không muốn nhìn thấy cô ta! – Bàn tay Mộ Dung Tuyết nắm ly thủy tinh, cắn răng nói.

-Đừng hành động theo cảm tính như vậy, phá hư chuyện tình rồi, đối với ai cũng không tốt, vẫn nên suy nghĩ đến những biện pháp khác đi! – Anh không tán thành mà lắc lắc đầu.

Mộ Dung Tuyết cũng cảm thấy những biện pháp này cũng không ổn, nếu như cô thật sự làm thế, sẽ chỉ khiến anh chán ghét cô hơn, cho nên cô bỏ qua những ý nghĩ này.

Rốt cuộc tỉnh ngủ, Diệc Tâm Đồng đi xuống lầu, rót ỉnh một cốc nước, chuông cửa đột nhiên vang lên, cô để cốc nước xuống đi tới cửa, mở cửa.

Phi Ứng đứng ngoài cửa xông thẳng vào, tầm mắt nhìn xung quanh:

-Anh ta ở đâu?

-Ai? – Trong lúc nhất thời cô chưa kịp phản ứng, cho đến khi anh đi lên phòng trên lầu, cô mới vội gọi anh lại – Phi Ứng, anh làm gì vậy?

-Mạc Duy Dương ở đây phải không? Anh muốn tìm anh ta! – Anh giận dỗi nói.

-Anh ấy không có ở đây! – Diệc Tâm Đồng rống to.

Sao anh có thể tùy tiện xông loạn trong nhà của người khác, đây không giống như anh.

-Vậy cả ngày hôm qua anh ta đều ở đây? – Anh có phần tức giận hỏi.

-Rất cuộc anh tới đây làm gì? Chết vấn? – Cô có chút không thích giọng điệu của anh, giống như cô làm chuyện gì rất có lỗi với anh, trên thực tế, họ chỉ là bạn bè.

-Đồng Đồng! Anh.... Thôi! Anh chỉ lo lắng cho em! Anh ta đã kết hôn rồi, chẳng lẽ em thật sự muốn làm người tình của anh ta? Đừng quên thực lực của nhà Mộ Dung ở thành phố I – Trong lòng anh thực rất chua xót! Cho nên anh cố ý nói khó nghe chút, mục đích chính là cho cô biết khó mà lui.

-Những điều này em đều biết, không cần anh nhắc nhở em lần nữa. Nếu như anh đến chế giễu em, mời trở về cho! – Cô nói mà không có biểu cảm gì.

Trong lòng cô đã đủ rối loạn, anh còn chạy tới đả kích cô, thật sự là rất quá đáng.

-Đồng Đồng, anh không có ý chế giễu em, anh.... Chỉ lo em bị anh ta lừa! Tóm lại anh ta không phải hạng người tốt gì. Nếu như anh ta quan tâm em, cũng sẽ không kết hôn với cô gái khác! – Phi Ứng càng nói càng kích động.

Diệc Tâm Đồng hít sâu một hơi, vô tình cười nói:

-Anh ấy muốn cưới ai là tự do của anh ấy, anh ấy có phải người tốt hay không so với bất kỳ ai em rõ ràng nhất. Em ở bên cạnh anh ấy năm năm, không có ai hiểu rõ anh ấy hơn em. – Cô lại nói tiếp – Em hiểu rõ anh lo lắng thay em, chẳng qua em cảm thấy chuyện đi bước đường hiện giờ mấu chốt đã không thể nói là ai đúng ai sai nữa, mà là trong lòng em rất rõ, em thích anh ấy, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh anh ấy là em thỏa mãn rồi. Thân phận của em cũng không thể đem đến cho anh ấy sự trợ giúp lớn, anh ấy cần một cô gái có gia cảnh hiển hách xứng đôi, Mộ Dung Tuyết đúng là người thích hợp nhất!

Phi Ứng giống như bị thứ gì đó đả kích, trợn tròn mắt nhìn cô:

-Thích đến mức không quan tâm danh phận?

-Danh phận có ích lợi gì? Chỉ cần trong lòng anh ấy có em là đủ rồi!

Phi Ứng như bị thương nặng, cúi đầu im lặng không nói. Cứ luôn theo đuổi cô gái yêu người đàn ông khác sâu đậm như vậy, anh còn có cơ hội nào giành được cô đây?

-Phi Ứng... em biết rõ anh thích em, nhưng mà em thật sự không xứng với anh. Em đã không còn thuần khiết, anh nên tìm một cô gái trong sáng yêu anh, người phụ nữ như vậy mới có thể xứng với anh, anh hiểu không?

Sở dĩ cô nói nặng như thế, là vì không muốn anh ôm lấy bất kỳ ảo tưởng nào sống qua ngày, đối với anh vậy rất không công bằng. Trong lòng chính cô cũng không yên, cho nên cô phải nhắc nhở anh.

Bước chân Phi Ứng lảo đảo vài bước, lui về phía sau, khoát tay áo:

-Để anh suy nghĩ, anh đi trước...

Anh hồn bay phách lạc xoay người mở cửa chạy ra ngoài.

Diệc Tâm Đồng không biết câu nào kích thích anh, khiến anh chạy trốn nhanh như vậy, bởi vì cô không trong sạch sao? Ha ha... xem ra là đàn ông luôn rất quan tâm lần đầu tiên của phụ nữ, cô cười khổ sở một tiếng trong lòng.

Phi Ứng lảo đảo ra khỏi khu Linh Lung, lại rất không khéo gặp phải Mạc Duy Dương, Mộ Dung Tuyết cùng với cha mẹ của Mộ Dung Tuyết.

Phi Ứng vừa nhìn thấy Mạc Duy Dương trong lòng liền có tức, bỏ mặc tình huống và địa điểm, trực tiếp tiến lên cho anh một quyền. Tại nạn bất thành linh khiến ọi người cực kỳ hoảng sợ, Mộ Dung Tuyết vội kéo cánh tay Phi Ứng, đẩy anh ta đi, đôi tay bảo vệ Mạc Duy Dương bị thương, rống to với anh ta:

-Anh làm gì vậy? Anh là ai?

-Mạc Duy Dương, anh ***, là đàn ông cũng đừng núp sau lưng phụ nữ. Anh đặt Đồng Đồng ở vị trí nào hả, cưỡng ép cô ấy, lại kết hôn với người phụ nữ khác. Anh chính là con rùa đen rụt đầu, anh nên núp trong vỏ bọc của anh mà sống qua ngày, còn ra ngoài làm gì!

Nghe vậy, sắc mặt của Mộ Dung Thương và phu nhân ông khó coi nhìn vào Mạc Duy Dương. Bọn họ chưa bao giờ biết chuyện Mạc Duy Dương và phụ nữ khác lên giường, thế này bảo con gái họ làm sao chịu nổi!

105. Chương 105: Đừng Nhớ Anh Ta Nữa

Nghe vậy, sắc mặt của Mộ Dung Thương và phu nhân ông khó coi nhìn vào Mạc Duy Dương. Bọn họ chưa bao giờ biết chuyện Mạc Duy Dương và phụ nữ khác lên giường, thế này bảo con gái họ làm sao chịu nổi!

- Về nhà, đừng ở chỗ này làm mất mặt! – Khuôn mặt già của Mộ Dung Thương trầm xuống, giọng lạnh lùng quát lên.

Mộ Dung Tuyết nhìn thấy cha đã tức giận, vội kéo Mạc Duy Dương rời đi.

Mạc Duy Dương hất tay của cô ra, kéo Phi Ứng lại nắm cổ áo của anh ta, cắn răng gầm nhẹ:

- Phân chia rõ ràng nơi nói chuyện cho tôi! Cút!

Phi Ứng cười lạnh nói:

- Thế nào? Không thể nói những lời này ngay trước mặt cha vợ của anh sao? Sợ hình tượng cao lớn anh mình của anh sẽ bị hủy?

“Bốp!” Mạc Duy Dương trực tiếp cho anh ta một quyền, mặt mũi anh ta bị đánh sưng bầm dập, cũng không quên hừ lạnh nói:

- Anh hoàn toàn không xứng với Đồng Đồng, buông tay đi! Đến với cuộc sống cao quý vô cùng hạnh phúc của anh đi! Người phụ nữ đẳng kia mới xứng với anh được.

Phi Ứng cười ha ha xoay người bỏ đi, Mạc Duy Dương đứng tại chỗ, hai tay không tự chủ nắm thành quyền, gân xanh giữa trán nổi lên cuộn cuộn, gương mặt tuần tú trắng bệch giống như tờ giấy trắng, d/iễn đàn lê quý đ-ôn hàm răng nghiến kêu lập cập.

Mộ Dung Thương ngồi trên sofa phòng khách, không nói lời nào nhìn Mạc Duy Dương. Mạc Duy Dương vẫn không thay đổi nét mặt mím khóe môi, lông mày không tự chủ nhíu lại.

Mộ Dung Tuyết vội tới xoa dịu:

- Cha, giờ cơm đã đến, ăn cơm đi!

- Hai đứa chuẩn bị, trước không cần phải để ý đến công ty, đi Hàn Quốc nghỉ phép. - Mộ Dung Thương đột nhiên mở miệng nói, giọng điệu lại không có nửa chút nhiệt độ.

Mộ Dung Tuyết lên tiếng:

- Cha, tại sao? .

- Hai đứa nên hiểu rõ hơn so với ta. Các con kết hôn đã hơn hai năm rồi, nhưng trong bụng Tuyết Nhi lại không có một chút tin tức, nếu như trong lòng cậu không có quý, hai đứa lập tức nhân dịp chuyến đi này, mang tin tức về cho ta. - d.iễn đàn lê quý đ,ôn Mộ Dung Thương khẽ ném tàn thuốc, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Mạc Duy Dương.

Im lặng thật lâu, rốt cuộc Mạc Duy Dương chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Mộ Dung Thương, gương mặt tuần tú thoảng qua vẻ mặt phức tạp, môi mỏng giật giật, đang chuẩn bị mở miệng, lại bị Mộ Dung Tuyết lên tiếng ngắt lời:

- Được, cha, tất cả đều theo ý cha! Dương, chúng ta chuẩn bị, ngày mai sẽ lên đường!

Mạc Duy Dương lông mày cau lại, không hiểu nhìn cô. Cô cố ý ngắt đứt lời của anh, nhất định là có lời gì muốn nói với anh. Mà anh cũng suy nghĩ trước mắt không phải thời điểm tốt nhất để ly hôn với cô, lúc này công ty vẫn không thể mất đi cái núi dựa lớn là nhà Mộ Dung này.

Bước vào phòng, Mộ Dung Tuyết xoay người nhìn anh nói:

- Em biết anh không muốn đi Hàn Quốc, nhưng một khi anh và em ly hôn, sẽ làm anh mất đi rất nhiều, bác trai Mạc cũng sẽ không cho phép anh làm vậy!

Khóe miệng Mạc Duy Dương mím thành một đường thẳng, không chớp mắt cái nào nhìn cô, nhếch miệng thành một nụ cười giấu cợt, không sai! dĩ nhiên đàn l'ê quý đ/ôn Trước mắt anh vẫn không thể đưa ra quyết định ly hôn này.

Diệp Tâm Đồng mua đồ ăn bên ngoài chờ anh, quả nhiên thời gian vừa đúng là mười một giờ đêm, anh tới sao? Cô hưng phấn nhảy xuống ghế sa lon đi mở cửa cho anh.

- Mạc thiếu gia! - Cô nhào thẳng vào trong ngực anh, anh đón cô, đưa cô cùng vào nhà.

- Trẻ thế này còn chưa ngủ?

- Uh, chờ anh! Trẻ vậy mới tới đây, có phải Mộ Dung Tuyết. - Cô co rúc vào trong ngực anh, hai người ngồi trên ghế sa lon, ngón tay của anh vuốt tay cô, cười nói - Cô ấy biết.

- Hả. - Cô ấy biết? Cô ấy còn cho phép anh tới đây? Cô tò mò chớp mắt.

- Ăn cơm tối chưa? - Tầm mắt của anh lướt qua bàn ăn, vừa ý thấy hai hộp đồ ăn bày trên bàn - Vẫn chưa ăn sao?

- Chờ anh cùng ăn!- Cô từ trên người anh nhảy xuống, sau đó bưng hai hộp đồ ăn mua ở ngoài đến trước mặt anh, đưa một hộp trong đó cho anh.

“À.” Mặt anh lộ vẻ lúng túng, anh đã ăn rồi, đã ăn ở nhà Mộ Dung rồi, nhưng không muốn làm cô mất hứng, nhận lấy hộp đồ ăn, trên mặt cố ý lộ ra vẻ mặt rất vui mừng:

- Thoạt nhìn có vẻ ăn rất ngon, dường như đều là đồ anh thích phải không?

Trong miệng cô chứa một ngụm cơm, thiếu chút nữa bị nghẹn.

- Ăn từ từ! - Khóe mắt anh tràn đầy nụ cười, đốt một điếu thuốc, nhìn đáng vẻ cô ăn như hổ đói, không quên nhắc nhở - Sau này buổi tối đừng chờ anh, bản thân ăn sớm một chút, chớ để đói mà sinh bệnh dạ dày!

- Ừm! - Cô gật đầu loạn xạ.

Anh nhìn cô không chớp mắt, sau đó mở miệng nói:

- Đồng Đồng, ngày mai anh phải rời khỏi nơi này.

Toàn bộ thức ăn cô ngậm trong miệng nghẹn lại trong cổ họng, nét mặt kinh ngạc đến ngây người:

- Đi đâu? - Cùng ai? Một câu tiếp theo cô không hỏi ra, chỉ nhỏ giọng hỏi trong lòng.

- Hàn Quốc, đoán chừng sẽ đi một tháng hoặc lâu hơn! Trong khoảng thời gian anh đi này, em tự mình chăm sóc bản thân tốt! - Tay anh không tự chủ nắm chặt tay cô một cái, trên mặt có vẻ mặt phức tạp.

- Tại sao phải đi lâu như thế? Đi công tác sao? Có thể đưa em theo không? - Cô lớn mật nói ra ý nghĩ trong lòng mình, đồng thời trong lòng cũng hung hăng khinh bỉ bản thân. Nếu đi công tác sao có thể dẫn cô theo, muốn dẫn cũng phải dẫn Mộ Dung Tuyết theo, trong lòng cô có bi thương không ít.

- Uh, đi công tác, rất vội, cho nên tạm thời không thể đưa em theo! - Anh đang tay ôm cô vào trong lòng, đưa tay vỗ lưng của cô, đầu đặt trên đỉnh đầu cô, không tự chủ thở dài nói – Ăn nhanh lên một chút, ăn xong rồi lên giường ngủ, nhàn rồi nhàn chán có thể tìm một công việc.

Tay cô đặt trên cánh tay anh, nước mắt rơi xuống lã chã:

-Em biết rồi!

Anh nâng cằm cô lên, giúp cô lau đi nước mắt ở khóe mắt, gương môi lên nói:

-Sẽ mau chóng quay về!

-Em cũng biết rõ! – Cô hít mũi một cái.

-Biết, còn khóc? Thật là mít ướt! Đồng Đồng tự chăm sóc mình tốt, chờ anh về! – Anh có loại ảo giác gặp khó khăn – Điện thoại phải luôn giữ thông suốt, anh muốn mọi thời khắc đều có thể liên lạc với em!

-Được, em biết rồi – Cô cúi đầu nói.

Biết rõ anh sẽ không đồng ý để cô đi tiễn, nhưng cô vẫn nhịn không được lén lút chạy đến sân bay tiễn anh, dù rằng chỉ có thể nhìn anh đi vào cửa an ninh, cô cũng đã thỏa mãn.

Đợi trong sân bay ước chừng mấy giờ, cho đến khi cửa lớn của sân bay mở ra có một đôi nam nữ cao lớn đi vào, tâm vồn kích động của Diệc Tâm Đồng vồn vì cô gái bên cạnh anh, trong nháy mắt nguội lạnh. Anh nói đi công tác, sao phải dẫn theo Mộ Dung Tuyết, hơn nữa nhìn cách hai người ăn mặc không giống như đi công tác, giống như đang đi nghỉ phép.

Trong lòng của cô chua xót, đồng thời cũng hối hận vì sự xúc động của bản thân, cô không nên chạy tới tiễn anh.

Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết đi cùng vệ sĩ vào thang máy. Đột nhiên Mạc Duy Dương quay đầu lại nhìn về phía sau, vừa lúc thấy cô ở sau bảng quảng cáo, mà cô đang xoay người đi về, cũng không biết anh đã thấy cô.

Một tay anh tháo mắt kính xuống, đang lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, vội vàng chạy ra khỏi thang máy.

-Dương, anh đi đâu vậy? – Mộ Dung Tuyết gấp gấp hét lên.

Nhưng bước chân của Mạc Duy Dương vội vàng đuổi theo bóng dáng kia, từ phía sau ôm lấy cô.

Diệc Tâm Đồng bị ôm lấy trong lòng hoảng hốt, xoay người nhìn người đàn ông xuất hiện trước mặt mình, nước mắt tràn mi:

-Mạc thiếu gia!

-Sao lại chạy tới đây? Mới sáng sớm thế này, sao không mặc nhiều áo hơn? Ngốc muốn chết! – Rõ ràng là lời nói đau lòng, nói ra lại mang theo một tia trách cứ. Anh cởi áo khoác trên người xuống khoác lên vai cô, xoa xoa tay cô, hốc mắt có hơi hồng. – Về đi! không được như đứa ngốc chạy loạn khắp nơi, lạc đường rồi, anh sẽ không đi tìm em!

Diệc Tâm Đồng, ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh, chua xót khó hiểu:

-Mạc thiếu gia, thật xin lỗi, em không nên tới đây, em lập tức về!

Cô khó chịu nắm áo trên người, muốn trả lại cho anh, lại bị anh tự tay đè xuống.

-Mặc về đi! Nhớ giữ điện thoại thông suốt! – Anh vội vã hôn lên trán cô, giúp cô khép chặt áo lại, ngón tay quyền luyện không muốn buông tay lướt qua gương mặt của cô, sau đó xoay người sải bước đi.

Diệc Tâm Đồng đứng tại chỗ, nước mắt từng giọt lớn rơi xuống, trên mặt vẫn còn lưu lại hơi ấm trên tay anh, mà anh đã sớm vào thang máy, đứng chung với Mộ Dung Tuyết. Mộ Dung Tuyết quay lại nhìn cô một cái, khóe miệng gợi lên một chút biểu cảm ghen tỵ.

Một màn vừa nãy, cô xem một rõ hai ràng, thật hận muốn mình là một cô nhi.

Diệp Tâm Đồng hồn bay phách lạc về nhà. Ra khỏi thang máy, thấy một bóng dáng cao lớn đang đứng lưỡng lự ngoài cửa. Cô kinh ngạc, đợi Phi Ứng xoay người thì cô há miệng khiếp sợ. Cô cho rằng anh sẽ không quay lại tìm cô nữa, kết quả anh lại tới.

-Đồng Đồng! – Phi Ứng đem vút tàn thuốc trên tay xuống mặt đất, dùng giày da chà lên, đi tới chỗ cô.

- Sao anh lại tới đây?

-Anh có lời muốn nói với em! – Anh bất ngờ bắt lấy cánh tay cô dọa cô giật mình. Cô vội rút tay về, lúng túng hỏi – Anh làm sao vậy? Có lời gì cứ việc nói thẳng đi...

-Anh nghĩ cả một buổi tối, cảm thấy anh không thể giao em cho Mạc Duy Dương được. Nếu như là người đàn ông khác, anh sẽ vui lòng nhìn em đi vào cái ôm của anh ta, nhưng duy chỉ có Mạc Duy Dương là không được, bởi vì anh ta không xứng với em! – Khuôn mặt anh tuần của anh có ảo não và giằng xé.

-Phi Ứng, đừng làm khó dễ em có được hay không, anh nên rõ ràng hơn so với em, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng. – Cô móc chìa khóa ra mở cửa, không muốn thảo luận cái đề tài này nữa. Anh nắm tay nắm cả một cái, đề cô lên cửa nhà, ngón tay lướt qua mặt của cô, giọng u oán nói – Đồng Đồng, em không nên ở trong vòng luẩn quẩn của Mạc Duy Dương, để cho anh ở lại bên cạnh em bảo vệ em.

-Phi Ứng! – Cô có phần mệt mỏi không biết giải thích như thế nào.

-Anh biết rất rõ em sẽ nói không cho anh cơ hội, nhưng hãy để anh ở lại bên cạnh em, giống như em dõi theo Mạc Duy Dương, để cho anh dõi theo em! – Anh cúi đầu, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm mắt cô, cô có chút không chịu nổi ánh mắt của anh, quá mức thâm tình quá mức nồng đậm. Nếu như không quen biết Mạc Duy Dương, cô nghĩ cô nhất định sẽ yêu Phi Ứng, bởi vì Phi Ứng là kiểu đàn ông rất biết ăn nói (???)

-Anh làm em thấy có áp lực!

-Không cần có áp lực, khoảng thời gian ở nước Anh, không phải chúng ta ở chung rất tốt sao? – Tay anh không tự chủ đặt trên vai cô, cô muốn né tránh, nhưng anh lại không cho phép.

Bây giờ là chín giờ tối theo thời gian địa phương Hàn Quốc. Vừa mới xuống máy bay, Mạc Duy Dương đã cảm nhận được thời tiết nóng ran khác thường. Mộ Dung Tuyết và Mạc Duy Dương ở một khách sạn năm sao cao cấp, hai người tắm xong, Mộ Dung Tuyết đề nghị đi ăn thức ăn đặc sản của Hàn Quốc.

Thật ra Mạc Duy Dương cũng không có hứng thú gì, nhưng nếu cô đã đề nghị cũng chỉ có thể dựa theo ý của cô đến một nhà hàng. Hai người gọi pizza và cả gà nướng.

Gà nướng bưng lên bàn, Mạc Duy Dương nâng đũa lên ăn một miếng. Mộ Dung Tuyết tương đối thiên vị với pizza, cho nên một mình cô mãnh liệt ăn pizza, gà nướng không hề động đũa.

Nếu như bây giờ người bên cạnh anh là Đồng Đồng, anh sẽ cảm thấy chuyến đi này rất vui vẻ. Nhưng đối tượng, anh đối với tất cả mọi thứ đều không nổi lên hứng thú được, cho nên ăn cơm xong lập tức quay về chỗ ở. Cho dù trong lòng Mộ Dung Tuyết cực kỳ khó chịu, cũng chỉ có thể đi theo về chỗ ở.

Tắm lại lần nữa, đột nhiên Mạc Duy Dương cảm thấy cả người nóng lên, mũi bị nghẹt gay gắt. Anh nghĩ hẳn là bị cảm, cho nên cũng không để ý làm gì. Cho đến ngày thứ hai, cả người khác thường nằm trên giường lớn ho dữ dội, gương mặt tuần tú đã đỏ bừng.

Mộ Dung Tuyết vội đỡ anh xuống giường, lo lắng nói:

-Dương, đi bệnh viện đi! Chắc anh đã phát sốt!

-Không cần! Anh uống chút thuốc cảm là được! – Anh vươn tay tới một lọ thuốc cảm, run rẩy lấy thuốc, nhét vào trong miệng.

Mộ Dung Tuyết vẫn không yên lòng:

-Dương, bộ dạng của anh thoát nhìn rất không ổn, đi bệnh viện đi! Đừng để cho cảm trở nên nghiêm trọng hơn!

Anh nằm lại trên giường, ngủ tiếp tới tận đêm khuya, Mộ Dung Tuyết gọi anh dùng bữa ăn tối, cơ thể anh run kịch liệt khác thường. Cô bị dọa sợ buống chén xuống, kêu lên:

-Dương, anh làm sao vậy?

Cuối cùng, Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết đến bệnh viện, bởi vì là buổi tối nên bệnh nhân rất nhiều, hơn nữa rất nhiều bệnh nhân trước mặt sau khi đi vào lại không trở ra. Sắc mặt của Mộ Dung Tuyết và Mạc Duy Dương lộ ra vẻ hoảng sợ.

Tiếp chính là bọn họ bác sĩ nói cho họ biết, nghi ngờ Mạc Duy Dương ăn gà nướng Hàn Quốc, mắc phải cúm gia cầm đang lan truyền gần đây ở Hàn Quốc. Hai người hoảng sợ tái nhợt.

-Bác sĩ có phải ông phán đoán sai không? Đầu tôi chỉ tương đối nóng lên mà thôi! – Mạc Duy Dương có chút bất lực nói.

-Triệu chứng của anh và cúm gia cầm rất giống, đợi lát nữa sẽ có người đưa anh tới khu cách ly. Phải đợi tiến hành thêm một xét nghiệm và kết quả của nó nữa, rồi mới có thể chuẩn đoán xem anh có mang vi khuẩn (virus) trong người không. – Bác sĩ cau mày nói, tầm mắt lại nhìn về phía Mộ Dung Tuyết – Bởi vì cô và anh ta đã ở cùng nhau 24 giờ cho nên hai người đều phải bị đưa đến khu cách ly.

Sắc mặt Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết đều thay đổi không ngờ chỉ tới nơi này nghỉ phép, lại dính vào cúm gia cầm. Bọn họ phải có đề phòng mới đúng....

Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết trực tiếp bị người ta đưa đi, ngay cả điện thoại trên người cũng bị tịch thu, mục đích là muốn tạm thời cách ly họ với bên ngoài. Bọn họ là người nước ngoài, nên nơi bị đưa đến cách ly cũng tương đối đặc biệt ————trên núi.

Trong nháy mắt, thời gian đã qua hai ngày, Diệc Tâm Đồng vẫn mong đợi điện thoại của anh, nhưng vẫn không hề có điện thoại của anh. Không phải anh bảo cô giữ điện thoại thông suốt sao? Chẳng lẽ không muốn gọi điện cho cô, tại sao không có cuộc gọi của anh, hay là anh đã sớm quên cô, đang bận rộn hên hò nghỉ phép với Mộ Dung Tuyết? Cô càng nghĩ trong lòng càng không có cảm giác.

Ngồi trên ghế sa lon, mượn xem ti vi giết thời gian, mà vừa lúc trên TV đang phát bản tin, làm cô trong lúc vô tình thấy một tin tức có liên quan đến Hàn Quốc, nói gần đây Hàn Quốc lan truyền dịch cúm gia cầm, không cho phép tất cả dân trong nước ra ngoài, cũng kiểm soát chặt những người của quốc gia khác nhập cảnh. Cô còn nhìn thấy toàn bộ người đi trên đường lớn của Hàn Quốc đều che miệng mũi, lòng người bàng hoàng gấp gáp.

Thấy tin tức này, trái tim của cô thiếu chút nữa bị choáng, Hàn Quốc? Hình như Mạc thiếu gia cũng đi Hàn Quốc.

106. Chương 106: Người Mang Bệnh

- Xếp hàng đứng theo thứ tự, tiến hành đo nhiệt độ! - Một giọng nam lỗ mãng vang lên, người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát trong tay cầm thước gỗ gõ cái bàn.

Mấy trăm người bị giam trong phòng cách ly yếu ớt sắp xếp theo thứ tự lần lượt lấy nhiệt kế, Mạc Duy Dương cũng là một thành viên trong đó. Tới Hàn Quốc áo khoác tây đang mặc cũng bị ép cởi ra, dĩ nhiên đàn ông quý đôn hiện tại trên người mặc đồng phục bệnh nhân màu trắng, vóc người cao to trong đám người có vẻ như hạc đứng trong bầy gà.

Anh và Mộ Dung Tuyết bị tách ra tiến hành cách ly, vì anh đang sốt bị đưa vào khu cách ly quan trọng. Tình trạng của Mộ Dung Tuyết không nguy giống anh, cô chỉ là bị nhốt ở khu quan sát.

Thật sự anh hơi nghiêm trọng, hơn nữa nước mũi cũng không ngừng chảy, rất giống với triệu chứng của cúm gia cầm. Nhưng anh tin chắc mình không phải người bệnh cúm gia cầm. Anh đưa tay sờ tìm điện

thoại trong túi, mới nhớ tới điện thoại di động bị mất rồi. Bây giờ anh muốn nghe nhất là tiếng của cô, từ khi cách ly đến bây giờ vẫn chưa gọi cho cô một cú điện thoại nào. Hiện tại anh lo lắng cho cô hơn, có phải cô lại ngốc nghếch vì chờ điện thoại của anh mà ngủ không yên.

Mà cha mẹ của Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết cũng nhìn thấy cái tin tức mới này, cha mẹ hai nhà thông qua quan hệ liên lạc với cơ quan chính phủ Hàn Quốc bên kia, đi suốt đêm đến Hàn Quốc, nhưng một đường cũng không phải quá thuận lợi. Lúc nhập cảnh thì phải thông qua kiểm tra đạt tiêu chuẩn rồi mới có thể đi vào cảnh nội Hàn Quốc.

Kể từ khi Diệc Tâm Đồng thấy tin tức kia liền bắt đầu đứng ngồi không yên. Cô thử gọi điện thoại cho Mạc thiếu gia, đều không người nghe, cúm gia cầm là cúm gia cầm nghiêm trọng cỡ nào chứ, tình trạng Mạc thiếu gia ở bên kia rất cuộc như thế nào? Tại sao không nhận điện thoại của cô? Có phải đã xảy ra chuyện hay không?

Cô không có cách nào chờ đợi hơn nữa, đã qua mấy ngày rồi, phá bên Hàn Quốc vẫn phong tỏa rất nghiêm như cũ, hơn nữa cúm gia cầm có khuynh hướng càng ngày càng nghiêm trọng, lúc này cô chỉ có thể nghĩ cách để tiến vào trong cảnh nội.

Cô tìm tới Phi Ứng, biết anh nhất định có biện pháp đưa cô vào cảnh nội Hàn Quốc.

- Em muốn đi Hàn Quốc? - Phi Ứng có hơi giật mình.

- Uh, Phi Ứng, đưa em đi có được không?

- Tại sao muốn đi Hàn Quốc? Tình huống bên đó cũng không phải em không biết, cúm gia cầm rất nghiêm trọng. - Phi Ứng lắc đầu một cái, không đồng ý nói.

- Anh ấy ở Hàn Quốc. - Cô nhỏ giọng nói.

Phi Ứng lập tức hiểu ra, cô muốn đi Hàn Quốc, hoàn toàn vì người đàn ông tên Mạc Duy Dương đó, anh khổ sở cười một tiếng.

Phi Ứng mở xe của anh ra đưa cô tiến vào cảnh nội Hàn Quốc, mặc dù qua kiểm an rất nghiêm, nhưng hai người vẫn thuận lợi thông qua.

Sau đó Phi Ứng thông qua dò thăm của thuộc hạ, biết Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết bị giam ở khu cách ly quan trọng của Hàn Quốc, Diệc Tâm Đồng vừa nghe cả trái tim cũng thất lại.

- Nghe nói toàn bộ người bị cách ly giam trên núi, hiện tại đã trở thể này, hay là chờ ngày mai hãy đi! - Phi Ứng nhìn bên ngoài trời đã tối đen, khuyên nhủ.

Diệc Tâm Đồng cũng biết không thể nóng lòng trong chốc lát, cho nên cô chỉ có thể quyết tâm nhịn tâm lý lo lắng, đồng ý sáng sớm ngày mai lên núi.

Mà cha mẹ của Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết đã sớm chạy tới khu cách ly, bởi vì bệnh nhân không thể gặp mặt người thân, nên bọn họ chỉ có thể thông qua quan hệ, để Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết với họ gặp mặt một lần.

Mạc Duy Dương và Mộ Dung Tuyết bị đưa ra khỏi khu cách ly, gặp mặt đám người Mạc Vi Phẩm trong một căn phòng nhỏ. Bởi vì thời gian gặp mặt có hạn, cho nên Mạc Vi Phẩm cũng chỉ có thể dặn dò mấy câu đơn giản, bảo hai người không phải lo lắng, bọn họ sẽ nghĩ biện pháp đưa hai người an toàn ra ngoài.

Cả quá trình về mặt Mạc Duy Dương đều không thay đổi chút nào, hoặc có thể nói là mím môi không nói một câu.

Mạc Vi Phẩm nhìn anh một cái;

- Dương, tình trạng của con nghiêm trọng so với Tuyết Nhi.

- Ông còn nói sao? Con trai đã sốt như vậy, ông xem nó cũng không còn sức sống nữa rồi! - Vũ Phong Nhi khóc sướt mướt nói.

Vẫn ngồi ở đây, Mộ Dung Thương có chút xấu hổ khuyên nhủ:

- Điều tại tôi cho bọn nó ra ngoài du lịch, vốn là du lịch rất tốt lại rước lấy cúm gia cầm, chuyện này....
- Cha, hai người cũng trở về đi! Bọn con không có việc gì! – Mộ Dung Tuyết nhức đầu nói.
- Được rồi, chúng ta đi đi! Bọn nó sẽ không có chuyện!

Vốn là mấy người tới thăm, lại chỉ có thể thất vọng mà về, nơi này là Hàn Quốc, không phải thành phố I, cho nên muốn bảo đảm bọn họ ra còn cần chút thời gian.

Diệp Tâm Đồng mới sớm đã tỉnh, cứ không ngủ được, lo lắng Mạc Duy Dương có phải cũng dính vào cúm gia cầm hay không.

Bởi vì thời điểm bọn họ lên núi thời gian vẫn còn sớm, trên núi một màn sương mù dày đặc, xe lái cũng không vững vàng.

- Đồng Đồng, ở đây sương mù khá dày, xe đi khá chậm, trước tiên em có thể nghe ít âm nhạc – Phi Ứng nhìn phía trước đường, không quên nhắc nhở.

Diệp Tâm Đồng gật đầu một cái, tựa đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Vùng này đường núi tương đối gấp ghe, hơn nữa có sương mù, khiến xe nhiều lần bị dừng lại nửa đường.

Phi Ứng giữ tay lái, lông mày không tự chủ cau chặt, cảm giác có phần không được thuận lợi, vẻ mặt chợt thay đổi, xe giống như đang tuột xuống dốc.

- Đồng Đồng, hình như xe xảy ra chút vấn đề, chúng ta xuống xe trước! – Anh nhô đầu ra ngoài cửa liếc nhìn gầm xe, sắc mặt thay đổi mạnh, xe đang chảy dầu!

Diệp Tâm Đồng cũng để ý khác thường của xe, mà chỗ ngồi dưới người cô đang phát sinh rung động. Xe không ngừng lui về phía sau, mặc kệ Phi Ứng phanh xe thế nào, cũng không làm gì được, bởi vì xe đã mất đi không chế, lao xuống dưới núi.

- Cẩn thận! – Bánh xe đột nhiên trượt, cả xe từ trên núi lăn xuống.

‘Bùm!’ tiếng va chạm khổng lồ của vật nặng khi ma sát qua mặt đất, cả xe lật lên, bánh xe lật lên trên, mui xe bị đập xuống tan tành không trụ được, hai người đều bị đè trong xe.

Phi Ứng vẫn còn một chút hơi thở, một đầu máu tươi khó khăn từ cửa sổ xe bò ra ngoài, bò đến bên kia xe, đưa tay kéo người bên trong ra ngoài, cuối cùng hai người ôm nhau ngã xuống đất.

Bắp chân Diệp Tâm Đồng bị miếng thủy tinh đâm vào, máu tươi chảy dọc chân tất cả đều là máu đỏ. Trán của cô cũng bị thương, khoe miệng chảy một dòng máu, cả người đã sớm hôn mê.

Phi Ứng giữ lại một hơi, bàn tay dính đầy máu mò vào trong túi tìm điện thoại liên lạc với thuộc hạ, sau đó nhấn phím gọi:

- Mau tới, cứu người!

Nói xong câu này cả người anh ngã xuống ngực Diệp Tâm Đồng, cũng mất đi ý thức.

Diệp Tâm Đồng và Phi Ứng được thuộc hạ của anh tìm được ở chân núi, sau đó hai người được đưa vào bệnh viện Seoul Hàn Quốc.

Phẫu thuật kéo dài tới mấy giờ cũng không làm cho hai người bị thương tỉnh lại. Sau khi phẫu thuật kết thúc, hai người được đưa vào cùng một cái phòng bệnh nằm trên hai giường lớn khác nhau.

Phi Ứng tỉnh lại sớm hơn Diệp Tâm Đồng một bước. Khi anh tỉnh lại đã là ngày thứ tư rồi, mà trong bốn ngày phía bên Mạc Duy Dương cũng xảy ra thật lắm chuyện. Đầu tiên đã có bản báo cáo kết quả xét nghiệm của Mạc Duy Dương, năm bệnh nhân cùng phòng với anh, năm người đều xác nhận mắc phải cúm gia cầm, cho nên đám người Mạc Vi Phẩm cảm thấy chuyện này rất khó giải quyết, chuyện muốn cứu con trai ra ngoài còn phải dời lại một vài ngày.

Báo cáo, xét nghiệm của Mộ Dung Tuyết đã có, xác nhận không phải người bệnh cúm gia cầm, cho nên cô được thả ra, chỉ có Mạc Duy Dương vẫn bị giam.

Phi Ứng vặn uốn cổ, hoạt động gân cốt, xác định mình còn sống. Anh đưa mắt nhìn về phía giường bệnh bên cạnh, vén chăn lên, xuống giường, đi tới bên giường của cô, ngồi xổm người xuống nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, không nhin được nắm tay cô. Anh chỉ bị thương đầu không nghiêm trọng lắm, ngược lại Đồng Đồng....

Ánh mắt anh nhìn về phía chân cô, không nhin được nhú nhú mày.

Anh đi tới phòng làm việc của bác sĩ, gõ cửa sau đó đi vào.

- Bác sĩ, chân Diệc Tâm Đồng như thế nào?

- Chân của cô ấy cần được phẫu thuật lần nữa. Anh nên cảm thấy may mắn vì cô ấy đã nhặt được cái mạng về, về phần chân, có lẽ sẽ tàn tật cả đời, cũng có khả năng chữa khỏi mới. Những cái này phải đợi bệnh nhân tỉnh lại rồi quan sát mới được! – Bác sĩ lắc đầu một cái thở dài nói.

Phi Ứng hít vào một ngụm khí lạnh, đưa tay nín lấy cổ áo bác sĩ:

- Cái gì gọi là có lẽ sẽ cả đời tàn tật? Ông nói cho rõ ràng đi!

Bác sĩ bị hành động thô lỗ của anh dọa sợ hết hồn, nuốt nước miếng giải thích:

- Tôi chỉ nói là có lẽ, có lẽ sẽ trị lành!

‘Bốp!’ Phi Ứng đập một quyền xuống bàn làm việc, lên tiếng ra lệnh:

- Tôi không muốn có lẽ, tôi muốn ông nhất định phải trị tốt chân của cô ấy, nếu không tôi nổ súng lấy mạng của ông!

Bác sĩ chưa từng gặp qua người thân dã man như vậy, bị dọa đến gan đều sắp không còn, gật đầu thật nhanh:

- Tốt thôi.... Tôi sẽ hết sức! Xin anh không nên kích động!

Phi Ứng nhân lúc cô đang hôn mê, phái người đi điều tra chuyện Mạc Duy Dương. Khiến anh cảm thấy khiếp sợ là Mạc Duy Dương đã bị xác nhận mắc phải cúm gia cầm, anh lo lắng liếc nhìn người trên giường....

Cho đến ngày thứ năm, Diệc Tâm Đồng mới từ từ tỉnh lại, cô mơ màng mở mắt ra, nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, hồi lâu mới mở miệng nói:

- Đây là đâu?

Âm thanh khô khốc phát ra từ trong miệng mình làm cô sợ hết hồn, sao cô lại phát ra loại âm thanh này? Hẳn đã ngủ quá lâu.

- Em đã tỉnh? Uống miếng nước chứ? – Phi Ứng đi tới bên giường cô. Cô mở miệng uống một hớp nước, tay che cái trán, phát ra một tiếng rên:

- Em đang ở bệnh viện?

Ánh mắt của cô liếc thấy đồng phục bệnh nhân trên người mình cùng với cái chân bị treo lên, cô trợn to mắt hoảng sợ hỏi:

- Chân của em sao thế?

Cô thử di động chân của mình, lại phát hiện chân rất đau, hơn nữa hoàn toàn không có chút sức lực, chân của cô sao vậy?

- Đồng Đồng.... chân của em bị thương, trước hết không nên lộn xộn. – Phi Ứng vội ấn cô lại trên giường, đề phòng cô lộn xộn.

Hai tay Diệc Tâm Đồng nâng bắp đùi của mình, hốc mắt đỏ lên, hỏi:

- Chân của em đã xảy ra chuyện phải không? Vậy Mạc thiếu gia đâu? Anh ấy có tin tức gì không?

Phi Ứng có hơi khó xử quay đầu, không biết làm sao nói cho cô biết chuyện Mạc Duy Dương bị chẩn đoán mắc cúm gia cầm.

Anh không nói lời nào, cô cảm thấy nhất định anh có chuyện gạt cô. Cô nôn nóng hỏi:

- Có phải Mạc thiếu gia đã xảy ra chuyện không? Phi Ứng, anh mau nói cho em biết, Mạc thiếu gia thế nào?
- Trước hết em không nên kích động..... – Anh vội dè bả vai của cô lại phòng cho cô lộn xộn thương tổn đến chân.
- Nói cho em biết, anh ấy thế nào?
- Em hãy nghe cho kỹ, anh ta đã bị chẩn đoán mắc phải cúm gia cầm, cho nên em nghỉ ngơi, trước không cần lo cho anh ta, trước lo tốt chính mình. Chính chân của em cũng sắp tàn phế, còn nghĩ tới anh ta làm gì? – Phi Ứng tức giận hét lớn với cô.

Nước mắt cô tràn mi, nhìn anh ghen ngào hỏi:

- Đây không phải là sự thật, anh gạt em đúng không?

107. Chương 107: Chân Đau Tâm Tàn

Nước mắt cô tràn mi, nhìn anh ghen ngào hỏi:

- Đây không phải là sự thật, anh gạt em đúng không?

Phi Ứng có phần ảo não quay lưng đi, cuối cùng vẫn xoay người, nhìn cô, nhếch khóe miệng nói:

- Là thật, anh ta bị cách ly, về phần chân của em, còn phải tiếp nhận phẫu thuật!
- Làm sao có thể, một chữ em cũng không tin, em muốn đi lên núi. Phi Ứng đưa em lên núi, em muốn tận mắt thấy anh ấy, nếu không một chữ em cũng sẽ không tin! – Cô khóc hai tay ra sức dấm vào giường, càng không ngừng giãy giụa chân bị thương, diễm đàn lê quý đ'ôn không cần thận khê động đến nơi bị thương, cô đau đến ngã trở lại giường, lại không có sức ngồi dậy.
- Em nhất định phải làm cho bản thân trở nên nửa chết nửa sống như vậy sao? Không có anh ta, em không thể sống phải không? Nếu như em không chữa trị chân của mình cho tốt, rất có thể em sẽ biến thành người tàn tật, người tàn tật hiểu không? Sao em cứ như thế mà không thương tiếc thân thể của mình! - Phi Ứng tuyệt không dụi dầm mà ấn cô trở lại giường, sau đó ra lệnh y tá chích thuốc an thần cho cô. Hai tay hai chân của cô bị Phi Ứng dè lại, y tá được gọi vào chích một mũi thuốc an thần, cô nhắm mắt hôn mê.

Tỉnh lại lần nữa thì Diệc Tâm Đồng phát hiện đã là buổi tối, cô ngồi dậy, nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện Phi Ứng đang ngồi ở đối diện cô trên ghế sa lon, không chớp mắt nhìn cô. diễm đàn lê quý đ'ôn Đầu cô lập tức trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, nhớ tới tình hình ban ngày anh ra lệnh người ta chích thuốc an thần cho cô, cô buồn bã nhìn anh, môi run rẩy một cái.

- Tỉnh rồi, đói bụng đúng không? - Anh không để ý tới ánh mắt ai oán của cô, đưa một lồng đựng cơm đến trước mặt cô, kêu lên - Ăn đi! Đừng cứ nhìn chăm chăm anh mãi, vậy sẽ chỉ làm chính hai mắt của em chịu thiệt, ăn mới có hơi sức đi lên núi.

Bởi vì hai chữ 'lên núi', hai mắt cô lập tức sáng lên, anh sẽ đưa cô lên núi?

Cô nghe lời nhận lấy lồng cơm, sau đó gắng sức múc cơm, về phần ăn cái gì vào trong dạ dày, cô hoàn toàn không thấy rõ ràng. Bởi vì chỉ có ăn no mới có hơi sức, có hơi sức mới có thể nhìn thấy anh ấy.

- Chẳng qua anh phải nhắc nhở em một câu, chân của em hiện tại không thích hợp đi lại, tốt nhất em nghỉ ngơi mấy ngày nữa, tránh cho tàn phế đứng trước mặt anh ta lùn đi một khúc!

Động tác múc cơm của Diệc Tâm Đồng ngừng lại, thức ăn trong miệng nghẹn lại trong cổ họng, ngẩng đầu đôi mắt nổi lên một tầng hơi nước, toàn bộ thức ăn trong cái miệng nhỏ nhắn rơi trên mặt đất.

Phi Ứng có chút tức giận nói:

- Miệng anh ti tiện, anh sẽ không nói gì, em ăn cơm cho tốt!

Diệc Tâm Đồng vì lời của anh mà mất khẩu vị, để đũa xuống, u oán nói:

- Vậy thì nghỉ ngơi mấy ngày lại lên núi!

Cô không muốn để cho anh nhìn thấy vẻ không hoàn mỹ của mình, khắp khiêng một chân đứng trước mặt anh, nhất định sẽ bị anh ghét bỏ. Cô không muốn để anh nhìn thấy bộ dạng tồi tệ này của mình, cô không muốn.

Diệp Tâm Đồng nghỉ ngơi ở bệnh viện hai ngày, mà Mạc Duy Dương bên này, vì Mạc Vi Phẩm lợi dụng quan hệ, để Mạc Duy Dương vào phòng cách ly riêng biệt, mặt khác ông cầu xin tiến hành kiểm tra đo lần nữa đối với thân thể Mạc Duy Dương, dĩ nhiên là quý đ.ôn mà báo cáo xét nghiệm lại có sau đó ba ngày.

Thật vất vả nhin năm ngày, Diệp Tâm Đồng nói lên núi, Phi Ứng tỏ vẻ nghe cô.

Kết quả xét nghiệm vừa ra tới, chứng tỏ cơ thể Mạc Duy Dương rất bình thường, chỉ vì triệu chứng cảm tương tự với cúm gia cầm, cho nên anh đã được thả ra ngoài.

Đoàn người Mạc Vi Phẩm canh ngoài cửa đợi anh rất lâu, rốt cuộc chờ đến khi anh ra ngoài.

Mạc Duy Dương vừa ra khu cách ly, đầu tiên là dò hỏi điện thoại của mình, nhân viên cảnh vệ đưa điện thoại di động và đồ dùng riêng tư trả lại cho anh, anh vui mừng nhận lấy điện thoại, sau đó nhấn liên tiếp xuống dãy số quen thuộc.

Nhưng bên kia điện thoại truyền đến:

- Thật xin lỗi, số điện thoại bạn gọi không nằm trong khu vực phục vụ!

Anh mặt xám mày tối cúp điện thoại, sau đó không giải thích với mọi người nói:

- Trở về đại lục!

Mặc dù mọi người cảm thấy khó hiểu đối với hành động của anh, nhưng nếu anh muốn trở về, bọn họ cũng chỉ có thể đồng ý. Hơn nữa nơi này cũng không an toàn, lúc nào cũng có thể dính vào cúm gia cầm, cho nên đoàn người xuống núi.

Diệp Tâm Đồng và Phi Ứng thật vất vả lên núi một chuyến, lại bị báo không được phép tiếp cận đến gần khu cách ly, cho nên cô chỉ có thể hỏi nhân viên cảnh vệ có một người bệnh tên là Mạc Duy Dương hay không.

Nhân viên cảnh vệ nhìn cô một cái, nói:

- Đi rồi!

- Đi? – Hai mắt Diệp Tâm Đồng tròn to, khó có thể tin lắc đầu một cái - Sẽ không, hẳn là không phải cùng một người, có phải ở đây có người trùng tên không?

- Không có! - Anh ta không nhin được nói.

- Vậy làm phiền để chúng tôi thấy mặt người bệnh, nói chuyện cách kính thủy tinh hoặc điện thoại cũng được! - Phi Ứng vội lên tiếng cầu xin giúp.

- Người bệnh đã đi rồi! – Anh ta không nhin được lặp lại lần nữa.

Giọng Diệp Tâm Đồng nghẹn lại, thiếu chút nữa thổ không nổi:

- Đi? Vậy thì thể anh ấy ở đâu?

Nhân viên cảnh vệ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô. Cô gái và chàng trai này đoán chừng là người điên từ viện ra ngoài, đã nói đi rồi, còn hỏi thì thể ở đâu?

- Bãi tha ma! - Nhân viên cảnh vệ chỉ muốn đuổi đôi nam nữ này đi nhanh lên một chút, thể nên tùy tiện nói một địa điểm.

Diệp Tâm Đồng mắt trừng đến không thể lớn hơn nữa, bãi tha ma? Đó chính là thật đã chết rồi?

Nhân viên cảnh vệ nhìn thoáng qua bọn họ, sau đó đi vào trong nhà, bỏ lại cô đứng ở ngoài cửa.

- Phi Ứng. có phải tin tức sai sót không, Mạc thiếu gia sao lại chết? Không phải còn có Mộ Dung Tuyết sao? Cô ấy cũng đã chết rồi sao? - Cô cầm lấy cánh tay anh, có phần khó nhọc nói.

- Đi về trước, anh sẽ phải người hỏi thăm rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Chân của em không thích hợp đứng quá lâu! Đi thôi! - Anh cưỡng chế kéo cô đi.

Diệp Tâm Đồng bị anh lôi ra khỏi khu cách ly.

Mạc Duy Dương chạy về thành phố J, vừa xuống máy bay lập tức chạy đến khu Linh Lung. Trong lòng Mộ Dung Tuyết cũng đoán được anh trở về gấp như vậy là vì cái gì, trong lòng khó tránh khỏi có chút chua xót. Cô cố ý tách rời cha mẹ, đi cùng một chiếc xe với anh. Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, cô bình tĩnh nói:

- Anh cứ nhớ thương cô ấy như vậy sao?

Mạc Duy Dương mím khóe môi, bàn tay đặt trên đùi, ánh mắt nhìn đèn xanh đèn đỏ trước mặt, ý định có chút mơ hồ. Quả thật anh rất nhớ thương cô, dĩ nhiên đàn ông quý trọng đặc biệt diện mạo di động của cô không gọi được, điểm này khiến cho anh rất lo lắng.

- Mạc Duy Dương! Anh không thể nhìn em sao? Dầu gì diện mạo em cũng không xấu xí! Tại sao không thể yêu thích em? - Bàn tay cô xoay mặt anh lại, không để ý phía trước còn có tài xế ở đây, cô chỉ quyết tâm bộc phát hết tức giận trong người.

Mạc Duy Dương lật từng ngón tay của cô, thản nhiên mở miệng nói:

- Không phải diện mạo em xấu xí, mà là trong lòng có một người, không chứa được những người khác.

Mộ Dung Tuyết trợn to mắt, trên mặt là vẻ khiếp sợ và kinh ngạc.

Mặc dù đã sớm biết cô gái anh thích là Diệp Tâm Đồng, nhưng chính từ trong miệng anh nói ra, thật đúng là khiến cô bị đả kích.

Tài xế dừng xe ở khu Linh Lung, Mạc Duy Dương nhanh chóng xuống xe. Mộ Dung Tuyết mất mắ ngồi ở chỗ ngồi trước, cũng không xuống xe, mà phân phó tài xế lái xe đến quán ba thành phố J.

Mạc Duy Dương gần như là chạy một đường như điên lên lầu, ấn chuông ngoài cửa dữ dội, nhưng hông có người ra ngoài mở cửa cho anh. Anh lại đập đập cửa hàng xóm bên cạnh, hàng xóm mở cửa, vừa nhìn thấy anh, cười hỏi:

- Lại tới tìm vị tiểu thư này sao? Hình như cô ấy không có ở.

- Vậy cô biết cô ấy đi đâu không? - Mạc Duy Dương bộc phát, cuống cuồng hỏi.

- Không rõ lắm, hình như rời đi cùng với một người đàn ông! Đã là chuyện mấy ngày trước - Hàng xóm cười híp mắt nói. Đối trước mắt anh chàng đẹp trai trước mắt, ấn tượng của bà lại rất sâu, người khác bà không thể nhớ được, nhưng anh chàng siêu đẹp trai này bà đã gặp là không quên được.

Mạc Duy Dương lập tức nghĩ đến Phi Ứng, nhất định là Phi Ứng đưa cô đi, anh ta đưa cô đi đâu? Đáng chết! Anh phải đến Mị Ảnh một chuyến.

Chạy đến Mị Ảnh, được chính thuộc hạ của Phi Ứng thông báo, Phi Ứng cũng không ở Mị Ảnh.

- Vậy anh ta đi đâu? - Thiếu chút nữa Mạc Duy Dương hét to lên.

- Cái này không rõ ràng lắm! Mới mấy ngày nữa trở lại, đại ca có dặn dò, có chuyện mấy ngày! - Thái độ thuộc hạ một vẻ cung kính, làm Mạc Duy Dương tức giận không thể phát, chỉ có thể xoay người đi mất.

Diệp Tâm Đồng trở lại bệnh viện, chân vì vận động quá độ mà xuất hiện hiện tượng sinh tử, Phi Ứng yêu cầu cô lập tức làm phẫu thuật, nhưng cô lại cự tuyệt.

- Không cần. tìm được thi thể Mạc thiếu gia trước rồi làm phẫu thuật! - Cô cũng rất kiên trì.

- Rốt cuộc em thấy không phù hợp ở chỗ nào! Chân của mình cũng sắp tật rồi, em còn lo lắng người đàn ông kia. Một người chết rồi, còn có gì tốt đáng nhớ! Ấy. - Phi Ứng vừa nổi giận một trận, Diệp Tâm Đồng lại vô cùng đau lòng mà khóc lên.

- Em biết rõ em vô dụng, cho anh thêm phiền toái rồi, em không làm phiền anh nữa, tự anh đi tìm, tự em cũng có thể đi! – Cô không lưu loát xuống giường, sau đó nhặt giấy trên đất đi vào, nhưng vì chân bất tiện té ngã ra đất.

Phi Ứng khẽ nguyên rửa một tiếng, kéo cô từ dưới mặt đất lên, ôm trở lại trên giường.

- Anh thật sự là sợ em! Anh cũng không ngăn cản em đi tìm anh ta nữa, trước tiên em ở lại đây, anh đi tìm anh ta, nhưng em phải bảo đảm không cho anh thêm phiền? – Anh chỉ vào cái mũi của cô cảnh cáo.

Diệp Tâm Đồng cười cười:

- Được!

Mạc Duy Dương đi tới cửa nhà của cô lần nữa, tìm thợ mở khóa tới, bảo ông ta mở cửa nhà ra.

Thợ mở khóa trút hết hơi sức mới làm cho cửa mở ra được, Mạc Duy Dương cho ông ta chút tiền, sau đó đi vào trong nhà, đóng cửa lại. Phát hiện bày trí phòng khách rất chỉnh tề, bối cảnh không hề giống cô bỏ đi lâu. Anh lại đi vào phòng ngủ, tìm kiếm điện thoại của cô, phát hiện điện thoại không có trong căn phòng, hẳn là cô mang đi rồi? Bàn tay không cẩn thận đụng phải một hộp âm nhạc trên bàn sách, hộp âm nhạc rơi xuống mặt đất phát ra tiếng ‘bộp’, anh vội vàng nhặt hộp âm nhạc lên, cúi đầu xem xét. Đây không phải hộp âm nhạc anh tặng cho cô sao? Chính là quà tặng đã đưa cho cô vào sinh nhật mười tám tuổi của cô, không ngờ cô còn giữ! Một góc nào đấy trong lòng anh mềm nhũn, đặt hộp âm nhạc về lại chỗ cũ. d’iễn đàn lê quý đ’ôn Khom lưng lướt ngón tay qua giường lớn, sau đó ngẩng đầu quan sát tất cả mọi thứ trong phòng cô, rốt cuộc cô đi đâu? sao không nhận điện thoại.

Thật ra thì điện thoại của Diệp Tâm Đồng ngay từ lúc xe rơi xuống chân núi đã nát bấy rồi, cho nên cô hoàn toàn không có điện thoại, cho nên anh mới không liên lạc được với điện thoại của cô.

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười giờ tối rồi, trong phòng lại như cũ không có nửa điểm dịch chuyển, cô đi đâu? Tại sao không liên lạc được với cô, tìm anh nâng lên thật cao. . .

108. Chương 108: Mang Thai

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười giờ tối rồi, trong phòng lại như cũ không có nửa điểm dịch chuyển, cô đi đâu? Tại sao không liên lạc được với cô, tìm anh nâng lên thật cao. . .

Sau khi Diệp Tâm Đồng từ trên núi trở lại, bởi vì vết thương trên đùi mà đau đớn kịch liệt, nằm trên giường chờ tin tức Phi Ứng mang về. Nhưng Phi Ứng vừa rời đi chỉ biết nhìn trời, d’iễn đàn lê quý đ’ôn mang về tin tức đều là không tìm được thi thể.

Cô chán chường đắp giường khóc ròn nói:

- Sẽ không đâu, em muốn đi tìm Mạc thiếu gia!

Anh vỗ lưng của cô, thở dài nói:

- Đồng Đồng, trước hết em tỉnh táo lại, lời của anh còn chưa nói hết, nếu như anh nói cho em biết Mạc thiếu gia không có chết, anh ta chỉ rời khỏi Hàn Quốc, có có thể ở lại tiếp nhận phẫu thuật không?

Diệp Tâm Đồng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, hai tay nắm ống tay áo của anh hỏi:

- Anh nói Mạc thiếu gia không hề chết? Nhưng không phải cảnh vệ đó nói anh ấy đi rồi sao? Chẳng lẽ. . . .

- Đúng, anh ta chỉ nói là Mạc Duy Dương rời khỏi Hàn Quốc, cũng không phải nói anh ta đã chết! - Phi Ứng lặp lại.

Cô quá vui mà khóc, ôm miệng khóc nói:

- Là thật sao? Mạc thiếu gia không chết. Mạc thiếu gia anh ấy chưa chết.

- Tốt rồi, ở lại tiếp nhận phẫu thuật. - Anh ngồi bên giường, ôm cô vào trong lòng. Diệp Tâm Đồng nằm trên vai anh, nước mắt mãnh liệt rơi xuống dưới.

Diệp Tâm Đồng nghe theo đề nghị của Phi Ứng ở lại tiếp nhận phẫu thuật, bởi vì cô không muốn để anh nhìn thấy khía cạnh không hoàn mỹ của mình.

Mạc Duy Dương phái ra người dưới tay mình tìm kiếm Diệp Tâm Đồng khắp nơi, nhưng đều không kết quả. Thành phố J đã bị thuộc hạ dưới tay anh tìm khắp rồi, cũng vẫn không tìm được tung tích của cô. Anh lợi dụng cơ hội ra khỏi nước đi công tác tìm kiếm tung tích của cô khắp nơi, diễu hành lễ, quý đôn nhưng nửa tháng nhanh chóng trôi qua rồi anh vẫn chưa tìm được cô.

Trong nháy mắt đã qua một tháng, cơ thể lẫn tâm anh đều mệt mỏi ngồi trên ghế xoay, mặt không chút thay đổi, tinh thần chán chường nghe thư ký báo cáo. Cửa phòng làm việc đột nhiên bị người người khác xô ra, Mộ Dung Tuyết nói với thư ký:

- Làm phiền anh đi ra ngoài!

Mạc Duy Dương nhìn cô một cái, ý bảo thư ký ra ngoài trước. Sau khi thư ký lui ra ngoài, hai tay Mộ Dung Tuyết chống trên bàn làm việc, nhét một văn kiện vào trên bàn làm việc của anh.

Mạc Duy Dương nhẹ nhàng lướt qua văn kiện, không quan tâm chút nào hỏi:

- Thứ gì?

- Báo cáo kiểm tra sức khỏe của em, em mang thai! – Cô mặt không đỏ thỏ không gấp nói.

- Chuyện mang thai liên quan gì tới anh? Anh vẫn chưa hề chạm vào em! – Anh vẫn một thái độ không quan tâm, ngón tay luôn mở ra đóng lại màn hình điện thoại di động.

- Mạc Duy Dương, em biết rõ một tháng nay anh vẫn cứ tìm tung tích của cô gái kia, nhưng mà em nói cho anh biết, anh bây giờ đừng mơ tưởng ly hôn với em, em sẽ cầm phần báo cáo này tuyên bố với mọi người, chúng ta đã là vợ chồng thực sự. - diễu hành lễ quý; đôn Mộ Dung Tuyết giơ tài liệu trong tay lên, nhếch môi cười lạnh nói.

Về mặt Mạc Duy Dương vốn tối tăm đột nhiên thay đổi, vươn tay đoạt văn kiện trên tay cô, lại bị cô xoay người một cái, tài liệu giấu phía sau cô. Gương mặt anh lạnh lùng nhìn cô:

- Mộ Dung Tuyết, cô biết ly hôn chỉ là chuyện sớm hay muộn, tôi mặc kệ cuộc sống riêng của cô có loạn bao nhiêu, tôi sẽ không giúp người đàn ông khác chịu oan!

- Nhưng. người nhà Mộ Dung, người của Mạc gia chỉ sẽ cho rằng đứa bé này là của anh. - Mộ Dung Tuyết cười điên cuồng nói.

Mạc Duy Dương dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô:

- Đứa bé là của ai? Mộ Dung Tuyết cô điên rồi sao?

- Đứa bé là của ai? Nói thật ra em cũng không rõ ràng lắm, nói không chừng đứa bé là của anh, đừng quên chúng ta cũng đã có đến vài lần cơ hội riêng tư! – Cô ném tài liệu lên giữ không trung, tài liệu từ đỉnh đầu rơi xuống, rơi tràn đầy đất, Mạc Duy Dương tỉnh táo nhìn thấy giấy trắng mực đen trước mặt, cô quả thật mang thai.

Nhưng đứa bé này nhất định không phải của anh, đứa bé là của ai, anh sẽ tra rõ.

- Mộ Dung Tuyết, bây giờ cô cần phải đi khám và chữa bệnh, trong lòng cô có bệnh, bệnh cũng không nhẹ!
- Mạc duy nhượng người lên, đôi tay giữ chặt bả vai của cô ra sức lắc.

Mộ Dung Tuyết cười thê lương một tiếng:

- Em có bệnh, bởi vì muốn có được anh nên bệnh mới không nhẹ, làm sao đây? Em nhất định sẽ phá hủy anh....

Mạc Duy Dương hận không thể bóp cô một chương nhưng lúc này còn không phải chính anh tạo nghiệt sao.

Anh cắn răng nhìn cô hít sâu một hơi:

-Mộ Dung Tuyết, chúng ta ly hôn đi! Tôi nói thật, chúng ta ly hôn đi! Để người đàn ông kia có trách nhiệm cưới cô, anh ta mới là chồng của cô.

-Ha ha, em nói rồi em sẽ không ly hôn, cho dù phải phá hủy anh, em cũng không muốn ly hôn! – Mộ Dung Tuyết như nổi điên ôm lấy anh.

Mạc Duy Dương cảm thấy hẳn là nên tìm bác sĩ tâm lý khám cho cô một chút, cô hiện tại đã hoàn toàn mất đi lý trí, anh dùng lực giữ chặt cánh tay của cô, kéo cô ra khỏi mình.

Lục Hạo Nam nhận được điện thoại của Mạc Duy Dương, thật sự giật mình không ít.

-Cậu nói Tuyết Nhi mang thai? Không phải con của cậu?

-Đúng, cho nên tôi muốn nhờ cậu giúp một tay điều tra những người đàn ông gần đây khá thân thiết với Mộ Dung Tuyết. Lúc này tôi không có biện pháp xử lý chuyện Mộ Dung Tuyết. – Anh day cái trán, tầm mắt nhìn về phía phương xa nặng nề nói.

-Tôi sẽ giúp cậu điều tra, chỉ là.... Gần đây cậu đang bận cái gì? Có chuyện gì còn có thể quan trọng hơn chuyện Mộ Dung Tuyết mang thai? – Lục Hạo Nam cau mày hỏi.

-Ừ, còn có chuyện quan trọng hơn chuyện Mộ Dung Tuyết mang thai. – Anh mỉm cười lạnh nói.

Không thấy cô ấy, anh không tìm được cô ấy.

Trong lòng Lục Hạo Nam đại khái cũng đoán được là chuyện gì, mấy ngày trước Mộ Dung Tuyết tìm anh ra ngoài uống rượu, thuận tiện nói chuyện Diệc Tâm Đồng biến mất với anh, lúc đó anh nghe còn thấy khiếp sợ.

Mạc Duy Dương lo lắng người hai nhà Mộ Dung và Mạc gia biết chuyện Mộ Dung Tuyết mang thai, cho nên trước khi Mộ Dung Tuyết hành động, anh phải nói ra chuyện ly hôn.

Cũng giống như sau giờ tan tầm trong quá khứ vừa đến nhà Mộ Dung, Mạc Duy Dương thấy Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi ngồi ở phòng khách thì trong lòng thực sự hết sức giật mình. Khi nhá mắt liếc đến một văn kiện trên bàn trà thì tâm theo đó trầm xuống, sắc mặt trong nháy mắt trở nên nặng nề.

Mạc Vi Phẩm nhìn thấy anh trực tiếp mở miệng nói:

-Ha ha, mong hai năm, rốt cuộc có tin tức, Dương, ngày mai tổ chức cuộc họp báo, công bố tin vui của con và Tuyết Nhi, nhân tiện cuối tuần làm tiệc mời khách. Anh Mộ Dung, cuối cùng chúng ta được làm ông ngoại ông nội rồi!

Mộ Dung Thương cười ha ha theo:

-Mong lâu như vậy, cuối cùng đợi đến ngày này rồi!

Trên mặt của Vũ Phong Nhi và Mộ Dung Tuyết đều mang nụ cười, không ngờ kết hôn hơn hai năm hai người trẻ tuổi rốt cuộc nghĩ thông suốt, động phòng.

Trong phút chốc ánh mắt Mạc Duy Dương trở nên lạnh lẽo, không chớp mắt nhìn Mộ Dung Tuyết, nói ra lời giật gân:

-Tôi muốn ly hôn!

Trên mặt tất cả mọi người đều là nét mặt khiếp sợ, Mạc Vi Phẩm nhìn anh chằm chằm mắt:

-Thằng thối tha, mày đang nói mê sảng gì thế, con cũng đã có, ly cái gì hôn!

-Đúng vậy Dương, làm người cũng không thể vong ân bội nghĩa như vậy, làm thì nên chịu trách nhiệm. – Vũ Phong Nhi cũng đặc biệt không hài lòng đối với biểu hiện của con trai.

Mộ Dung Thương đập bàn trà, gương mặt lạnh lùng hỏi:

-Mạc Duy Dương cậu xem con gái tôi là cái gì hả? Dê lau sao? Muốn dùng là dùng, không muốn thì tùy tiện vứt đi sao? Con gái Mộ Dung Thương tôi há là người rẻ mạt như vậy sao?

Mộ Dung Tuyết cúi đầu vẫn không lên tiếng, mặc cho tầm mắt mọi người đều tập trung trên người Mạc Duy Dương, hai tay dùng sức nắm lấy làn váy, ánh mắt có chút trốn tránh.

Mạc Duy Dương nhếch môi cười nói:

-Mộ Dung Tuyết, không phải cô nên giải thích sao? Đứa bé là của ai? Đỉnh cái nón xanh cô đội cho tôi đúng là cao!

Giọng anh mang theo giễu cợt và ý lạnh, làm cô ngẩng đầu lên, hốc mắt rưng rưng:

-Dương, anh không cần thừa nhận đứa bé là của anh, em không trách anh, anh ly hôn em cũng sẽ đồng ý.

-Tuyết nhi, con điên thật rồi sao? Lại nói ra lời như thế! – Mộ Dung Thương giận đến mặt xanh mét.

Mạc Vi Phẩm tức giận đứng dậy đến trước mặt anh, đâm một quyền vào ngực anh, mắng:

-Đồ khốn nạn này! Muốn ly hôn, trừ khi tao chết! Mày dám phụ lòng Tuyết Nhi, tao sẽ đuổi mày ra khỏi tập đoàn Diệu Hằng! Xem mày không có thân phận của tổng giám đốc, còn có thể làm cái gì!

-Chồng, ông ít nói vài câu.

-Chính là anh nói quá ít, nó mới biến thành cái bộ dáng này – Mạc Vi Phẩm giận xô anh ra.

Mạc Duy Dương mím môi, ngón tay phải áo khoác tân trang, ngẩng đầu ánh mắt kiên định nói:

-Đứa bé koong phải của con, con sẽ không chịu trách nhiệm, mặc kệ các người mở hợp báo cũng được, mở tiệc mừng cũng được, con muốn ly hôn!

-Mày.... Thằng nghiệt tử này! – Mạc Vi Phẩm giận đến mức thiếu chút nữa nói không ra, lại đâm từng quyền vào ngực anh. Mạc Duy Dương đón nhận quả đấm như mưa rơi của ông, hoàn toàn không đánh trả.

Vũ Phong Nhi vội kéo ông ra, khuyên can:

-Chồng, có lời gì từ từ nói, không nên động đến quả đấm, anh không thấy con trai sắp bị anh đánh chết sao?

-Tôi đích thực muốn đánh chết nó, tránh cho nó ra ngoài làm mất thể diện.

Mộ Dung Thương đột nhiên lớn tiếng hét lên:

-Đủ rồi, hai người muốn dạy dỗ con trai là chuyện của hai người, tôi muốn các người giao cho con gái tôi một công đạo, ly hôn là không thể nào. Chớ quên, lúc trước nếu như không có hỗ trợ của tôi, Mạc Duy Dương cậu còn đang trong tù, cậu báo đáp lại tôi vậy à, báo đáp lại con gái tôi vậy à?

Mộ Dung Tuyết lắc đầu khóc thét nói:

-Cha, coi như hết! Để cho anh ấy ly hôn đi! Giữ lại anh ấy có ích lợi gì!

Mộ Dung Tuyết ngã ngồi trên ghế sa lon, dùng khăn tay lau nước mắt, miệng mím chặt, không ai chú ý ánh sáng chợt lóe rồi biến mất ở đáy mắt cô.

-Ly hôn! Đừng mơ tưởng!

-Anh Mộ Dung, anh yên tâm, tôi sẽ không để cho thằng xấu xa này ly hôn với Tuyết Nhi! – Mạc Vi Phẩm vội nhận lỗi.

-Hừ! Hôm nay vội quá mức rồi, hai vị vẫn nên trở về đi! Về phần Mạc Duy Dương, cậu vẫn là con rể nhà Mộ Dung chúng to, chúng tôi sẽ để những lời cậu mới nói vừa rồi trong lòng! Xem như cậu nhất thời uống say nói bậy bạ. – Mộ Dung Thương ngồi trên ghế sa lon, mặt lạnh hạ lệnh đuổi khách đối với cha mẹ của Mạc Duy Dương.

Hai người Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi cũng thay đổi sắc mặt, một mối hôn sự thật tốt, lại đem lại nhiều chuyện như vậy.

Mạc Duy Dương đưa tay ngăn cản Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi, xoay người nhìn Mộ Dung Thương, cười lạnh nói:

-Bác trai, chuyện này do cháu gây ra, bác muốn trách tội thì trách tội lên trên đầu cháu, không có liên quan gì với bọn họ. Còn đứa bé trong bụng Mộ Dung Tuyết có phải là của cháu hay không, một ngày nào đó sẽ được phơi bày, Mạc Duy Dương cháu không thích bị cấm sừng!

-Đủ rồi, Dương đừng nói nữa! – Vũ Phong Nhi vội xin lỗi người nhà Mộ Dung – Xin lỗi, đều do chúng tôi dạy con không đúng cách, mới có thể gây ra chuyện cười lớn như vậy. Hôn sự của hai đứa nhỏ sẽ không hủy, Tuyết Nhi là con dâu nhà họ Mạc chúng tôi nhận định, vĩnh viễn sẽ không thay đổi!

109. Chương 109: Cánh Cửa Tự Do

Đám quyền quý gièm pha, chủ tịch tập đoàn Diệu Hằng và thiên kim phó của thị trưởng bùng ra tin tức ly hôn, mà ký giả cũng phỏng vấn đến tin tức thiên kim phó thị trưởng mang thai, người đàn ông bội tình bạc nghĩa, trong nháy mắt thành đề tài đứng đầu thành phố J. truyện được chuyển ngữ ở d.iền đàn l;ê quý đ.ôn Toàn bộ báo chí tập san, kể cả một vài kênh nước ngoài cũng tranh nhau đưa tin.

Diệp Tâm Đồng cho dù ở Hàn Quốc đường vết thương cũng nhìn thấy những mẫu tin tức này. Mạc thiếu gia và Mộ Dung Tuyết ly hôn? Mộ Dung Tuyết mang thai? Cô hoảng hốt thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi.

Phi Ưng ngồi bên cạnh cô, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua tin tức trên màn hình, nhìn cô hỏi:

- Muốn trở về?

Cô gật đầu một cái, chân của cô trị liệu một tháng ở Hàn Quốc cuối cùng đã có thể xuống giường đi lại, mặc dù còn có chút phiền phức, nhưng cô rất lo lắng cho Mạc thiếu gia. Xuất hiện chuyện như vậy, nhất định anh gặp phải áp lực rất lớn.

- Vậy ngày mai anh làm thủ tục xuất viện cho em! – Anh cũng không kéo dài nữa, biết có một số chuyện cường cầu là không đến thể, giống như với cô, nhất định không phải Phi Ưng anh.

Vừa về tới nhà họ Mạc, Mạc Vi Phẩm tức giận ném đồ lung tung, những thứ nặng dễ vỡ gì toàn bộ đều ném vào trên người Mạc Duy Dương.

- Mà mà dám ly hôn, thì cắt cho tao, cắt ra khỏi cái nhà này!

Mặt Mạc Duy Dương không thay đổi nhìn Mạc Vi Phẩm, xoay người muốn đi ra ngoài, lại bị Vũ Phong Nhi gọi lại:

- Dương, đã trễ thế này, con đi đâu vậy?

Vũ Phong Nhi gấp gấp kéo anh lại, hốc mắt ửng hồng:

- Đừng nghe cha con, nơi này là nhà của con, con có thể đi đâu?

Mạc Duy Dương đưa tay kéo tay của bà xuống, trong mắt thoáng qua một tia ánh sáng phức tạp, khẽ nói:

- Mẹ, tạm thời con không trở về nơi này, con muốn chuyển ra khỏi đây, từ chức chủ tịch tập đoàn Diệu Hằng.

- Cái gì? - Vũ Phong Nhi thiếu chút nữa ngất đi. Bà níu của anh tay lại lần nữa khóc sướt mướt nói - Chẳng lẽ ngay cả người mẹ này con cũng không cần sao? Rốt cuộc là vì cái gì muốn ly hôn, Tuyết Nhi có chỗ nào không tốt? Chẳng lẽ còn nghĩ đến cô bé cô nhi đó, Dương con nói đi!

- Mẹ, con không có cách nào tiếp tục cuộc sống như thế này, nếu như nhất định đưa ra lựa chọn, vậy con chỉ có thể làm đứa con bất hiếu, con không thể không có cô ấy. - Trên mặt anh cũng là sầu bi nhàn nhạt và không đành lòng.

- Hu hu. - Vũ Phong Nhi lôi cánh tay của anh khóc lóc một hồi.

Mạc Vi Phẩm kéo bà lại, chỉ vào anh mắng:

- Cút, ra khỏi cái nhà này, mày không phải con trai của Mạc Vi Phẩm tao, xem mày không có cái thân phận tổng giám đốc này, có thể sống ở bên ngoài bao lâu!

Mạc Duy Dương khom người thật thấp cúi chào bọn họ, sau đó hai chân tách ra đi tới cửa chính của phòng khách. Từ sau lưng truyền đến tiếng la tê tâm liệt phé của Vũ Phong Nhi:

- Dương, đừng đi! Quay lại!

- Em để cho nó đi, cái thứ không có tiền đồ! - Mạc Vi Phẩm kéo bà, không để cho bà đuổi theo. Vũ Phong Nhi liều mạng đâm ông, kêu gào - Anh muốn em làm thế nào? Em chỉ có một đứa con trai, không có nó, em sống sao đây! Chồng, đây không phải là lỗi của con trai mà! Nó chỉ yếu sai người rồi!

Sắc mặt của Mạc Vi Phẩm càng ngày càng khó coi, nặng nề đập vào vách tường hét lên với người làm:

- Diu phu nhân đi lên nghỉ ngơi!

Mạc Duy Dương ra khỏi biệt thự, quay đầu lại liếc nhìn tầng lầu, cắn răng xoay người bỏ đi.

Diệp Tâm Đồng và Phi Ứng đi suốt đêm trở về thành phố J, bởi vì chân Diệp Tâm Đồng gặp nhiều phiền phức, cho nên trì hoãn trên đường, trở lại khu Linh Lung đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Diệp Tâm Đồng thế nào cũng không ngờ về đến nhà sẽ thấy anh. Bên chân của anh toàn là tàn thuốc, mà anh ngồi xổm trên mặt đất cúi thấp đầu, một bàn tay cầm thuốc, một bàn tay khác viết chữ vẽ tranh trên mặt đất. Quần áo mặc trên người có hơi nhăn nheo, trên tóc đen có dính thui một ít vết bẩn, cả người nhìn qua rất nhếch nhác.

Cô và Phi Ứng đứng ở đằng xa nhìn cảnh tượng đó, hai người liếc nhau một cái. Cô chống gậy từng bước một đi về phía anh.

Nghe được tiếng bước chân, Mạc Duy Dương theo bản năng ngẩng đầu, lại đối diện một đôi mắt quen thuộc, vứt tàn thuốc trên tay xuống, đứng dậy cất bước đi tới trước mặt cô, cúi đầu nhìn chân cô, cổ họng đau xót hỏi:

- Đi đâu? Chân sao vậy?

Phi Ứng tiến lên một bước, nhịn xuống kích động đánh anh ta, hét lên một câu:

“còn không phải vì anh, vì đi gặp anh, rớt từ trên núi xuống, thiếu chút nữa mất mạng.”

Mất Mạc Duy Dương trọn to, không dám tin nhìn cô hỏi: “Anh ta nói sự thật sao? Em đến Hàn Quốc?”

Trong mắt cô chứa đựng nước mắt, cắn môi nhìn anh. Anh khom lưng ôm cô vào trong lòng, vỗ lưng của cô, mặt cô xát mặt cô, giọng điệu ảm đạm đi rất nhiều:

“sao lại ngốc thế! Chạy tới nơi xa xôi đo làm gì.”

“Mạc thiếu gia..... em không sao!” cô cười cười, bàn tay nhỏ bé nắm lấy áo khoác tây trang của anh rơi lệ lã chã.

“Đứa ngốc, thật xin lỗi! Sau này không cho phép em đến chỗ nguy hiểm như vậy.” Anh tự lẩm bẩm khẽ thở dài.

Phi Ứng ngửa đầu, trong lòng có chút thương cảm. Hiện tại anh ở lại chỗ này chỉ trở nên dư thừa, xoay người lặng lẽ bỏ đi.

Diệp Tâm Đồng đẩy anh ra nhìn khuôn mặt tiêu tụy của anh, không nhịn được mở miệng nói:

“Mạc thiếu gia, anh thật sự ly hôn với Mộ Dung Tuyết?”

“uh!”

Diệp Tâm Đồng cúi đầu hỏi tiếp:

“Sao lại muốn ly hôn? Không phải cô ấy mang thai sao? Chẳng lẽ anh không muốn phụ trách?”

Cô nói xong câu này, lại ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt có trách cứ và lo lắng.

“Đứa bé không phải của anh!” Anh đưa tay ôm eo cô, ánh mắt nhìn vào đùi của cô, hỏi: “Tình trạng vết thương ra sao? Về nhà trước đi! Đúng như vậy rất mệt mỏi.”

“Ừm.....” Cô vội lấy cái chìa khóa từ trong túi ra, sau đó mở cửa, anh dìu cô vào trong.

Dìu cô ngồi trên ghế sa lon, anh đi theo ngồi xuống cạnh cô, hai tay chà xát vào nhau ra vẻ khó nói:

“Đồng Đồng.....”

“Hả? Sao thế?” Cô thấy phản ứng của anh trong mắt, có hơi mê muội.

“Nếu như.... Nếu như anh trở nên hai bàn tay trắng nghèo rớt mồng tơi, em còn có thể nguyện ý theo anh không?” Anh lo lắng dịch chuyển cơ thể cao lớn, mặt đối mặt với cô, mắt không chớp một cái trong phút chốc nhìn chăm chăm vào cô.

Sắc mặt cô tối dần, lắc đầu nhìn anh.

Anh hoảng hốt, hỏi vội:

“Em sẽ để ý thật sao? Nhưng anh đảm bảo anh sẽ dựa vào chính mình cố gắng khiến cho em có một cuộc sống giàu có hạnh phúc!”

“Mạc thiếu gia, anh và Mộ Dung Tuyết ly hôn là vì em sao? Có phải anh bị người trong nhà đuổi ra ngoài không?” Cô che miệng suýt nữa khóc rống thất thanh.

“Phải.... nhưng” miệng của anh bị cô đưa tay bịt kín, cô tựa vào ngực anh, khóc nói: “Mạc thiếu gia! Thật xin lỗi, là em hại anh trở nên như vậy, anh không nên ly hôn.”

“Đứa ngốc!” Anh vuốt tóc của cô, cười nói: “Không có em, vinh hoa phú quý nhiều hơn nữa cũng là hư vô, anh rất rõ ràng mình muốn thứ gì!”

Nếu như nói thời gian hai năm làm cho anh ném được khổ sở mất đi cô, thì trong một tháng này, anh đã hoàn toàn tỉnh ngộ. Anh yêu cô, anh chỉ muốn kết hôn với cô, chỉ muốn ở cùng cô, chon dù không có vinh hoa phú quý hiện tại, anh cũng không quan tâm.

Cô ôm cổ anh, chop mũi tiến tới mặt anh, cọ xát:

“mạc thiếu gia, em không hy vọng anh hối hận! không có thân phận, anh sẽ gặp phải vất vả! nhân lúc bây giờ vẫn còn kịp, quay về cầu xin họ tha thứ cho anh, vậy anh vẫn là tổng giám đốc, em vẫn là em, em vẫn có thể ở lại bên cạnh anh như trước!”

Anh kéo tay cô xuống, viết hai chữ vào lòng bàn tay cô:

“Đồng Đồng!” ngẩng đầu nhìn cô cười cười: “Nếu như sau khi trở về, người của nhà Mộ Dung yêu cầu chúng ta không được gặp mặt, như thế em vẫn hi vọng anh quay về?”

Diệp Tâm Đồng hoảng sợ trợn to mắt, lắc đầu một cái:

“Bọn họ sẽ không làm như vậy đâu!”

“Được rồi, đừng lo lắng nhiều vậy, anh chỉ muốn trải qua thế giới hai người với em!” Anh dùng miệng ngăn chặn miệng cô, một tháng không gặp, anh rất hoài niệm cái miệng của cô.

Biết chân cô bắt tiện, cho nên anh khôn thể giả trò với cô, chỉ có thể mượn nụ hôn làm tiên tan nhớ nhưng mấy ngày nay.

Không khí nhà Mộ Dung ngọt ngào tới cực điểm, từ hôm qua tới nay, Mạc Duy Dương cũng không trở về nhà Mộ Dung. Người nhà họ Mạc đưa đến lời nhắn, Mạc Duy Dương kiên quyết muốn ly hôn, cho nên hiện tại chíp có thể xem ý tứ nhà Mộ Dung thôi.

Hai tay Mộ Dung Tuyết nắm thành nắm đấm không cam lòng đứng dậy nói:

“Con đi tìm anh ấy nói chuyện một chút!”

“Còn nói gì? Ly hôn đi! Tuyết Nhi, loại đàn ông nào mà không tìm được.” Mẹ Mộ Dung Tuyết từ từ khuyên nhủ.

Mạc Duy Dương cũng đã làm đến mức này rồi, thể hiện rõ là xem thường con gái họ, mà đứa bé trong bụng con gái cũng nên bỏ đi!

“Mẹ, con đi nói chuyện với anh ấy một chút! Không phải còn có đứa bé sao?” Mộ Dung Tuyết buông tha một tia hi vọng.

“Con chấp nhất như vậy làm gì? Mạc Duy Dương có bản lĩnh gì khiến con mê mẩn xoay quanh vậy?” Mộ Dung Thương tức giận quăng ly rượu xuống đất, tiếp tục mắng. “Chê nhà Mộ Dung chúng ta còn chưa đủ mất thể diện phải không?”

“Cha, con....”

“Tuyết Nhi nghe lời, bỏ đứa bé đi!”

Mộ Dung Tuyết khóc đứng dậy nói:

“Các người đều không ủng hộ con, con mới bị người hại, tại các người không hiểu con... con yêu anh ấy, con không muốn ly hôn, đứa bé trong bụng cũng sẽ không đồng ý!”

Cô xô cái ghế chạy ra khỏi phòng khách.

“Ông xã, em lo lắng con gái làm chuyện điên rồ, mau phái người đi theo!”

“Biết rồi, Mạc Duy Dương này thật đúng là không biết phân biệt!” Mộ Dung Thương dùng sức đẩy cái bàn ra, trong mắt đều là ngọn lửa.

Mộ Dung Tuyết xông đến cuối lầu, rất không khéo thấy Mạc Duy Dương và Diệc Tâm Đồng. Diệc Tâm Đồng ngồi trên xe lăn, Mạc Duy Dương đẩy cô ta ra khỏi khu.

Cô chợt cảm thấy chói mắt, tại sao thể thích một đứa cô nhi, lại không thích thiên kim tiểu thư như cô đây. Đứa cô nhi đó có bản lĩnh gì đáng để anh buông tha mọi thứ! Ghen tỵ, hận ý làm đỏ mắt cô.

“Mạc thiếu gia, anh muốn đưa em đi đâu?” Cô cảm thấy ra là lại, bảo vệ khu và người đi ngang qua đều mang thành kiến nhìn họ.

Anh là chủ tịch tập đoàn Diệu Hằng, thông qua TV, báo chí, là nhân vật lớn thu hút sự chú ý của người khác, mới gây ra sự kiện ly hôn với Mộ Dung Tuyết, bây giờ lại đẩy cô đi dạo khắp nơi, người khác sẽ nghĩ sao? Chủ tịch tập đoàn Diệu Hằng vì một cô gái khác, không tiếc ly hôn với thiên kim của phó thị trưởng thành phố J?

Cô cảm thấy trong lòng không yên, cảm giacs sẽ xảy ra vài chuyện gì đó....

“Sao? Không muốn phơi nắng?” Anh ngồi chồm hổm xuống, đi tới trước mặt cô hỏi.

“Mạc thiếu gia, Mộ Dung Tuyết sao rồi? anh có về thăm cô ấy không? Cô ấy lại có thai....” Làm thế nào chịu đựng kích động.

Anh thở dài một cái, biết tâm địa cô thiện lương, sẽ lo lắng cho Mộ Dung Tuyết. anh đưa tay cầm tay của cô, cười nói:

“Cô ấy chỉ nhất thời nghĩ không thông mới làm ra những việc ngốc này, nhưng anh tin tưởng cô ấy sẽ buông tay, bởi vì anh biết Mộ Dung Tuyết là một cô gái rất lý trí!”

110. Chương 110: Giữ Lại Một Chút Tôn Nghiêm

Anh thở dài một cái, biết tâm địa cô thiện lương, sẽ lo lắng cho Mộ Dung Tuyết. Anh đưa tay cầm tay của cô, cười nói:

- Cô ấy chỉ nhất thời nghĩ không thông mới làm ra những việc ngốc này, nhưng anh tin tưởng cô ấy sẽ buông tay, bởi vì anh biết Mộ Dung Tuyết là một cô gái rất lý trí!

Diệc Tâm Đồng chỉ có thể buông lỏng tâm tình, cười nói:

- Ừm, em luôn luôn cảm thấy cô ấy không tệ!

- Khó được ra ngoài một chuyến, không nên nói về cô ấy, muốn đi đâu, anh đưa em đi! – Anh vừa đẩy xe lăn vừa tiến tới bên tai của cô hỏi.

- Muốn đi. - Cô vừa muốn nghĩ xem đi đâu, điện thoại di động cô mới mua đột nhiên vang lên, cô ngượng ngùng cúi đầu nhận điện thoại.

- Là tiểu thư Diệc Tâm Đồng sao? Xin cô tới bệnh viện một chuyến được không? - Bên đầu kia điện thoại là một giọng nam xa lạ, nhưng biết số điện thoại của cô cũng chỉ có mấy người mà thôi - Anh là ai?

- Tôi là thuộc hạ của Phi Ứng, hôm qua đại ca đưa xe xảy ra bất trắc, bây giờ đang tiếp nhận điều trị ở bệnh viện, nhưng đại ca không chịu làm phẫu thuật, hiện đang hôn mê, trong miệng một mực gọi tên cô, d;ễn đàn lê quý đ;ôn cho nên.

Tim Diệc Tâm Đồng thấp thỏm một cái, ngẩng đầu nhìn Mạc Duy Dương cúp điện thoại, hít sâu một hơi nói:

- Mạc thiếu gia, Phi Ứng có bất trắc, bây giờ chúng ta đến bệnh viện có được không?

Mạc Duy Dương cau mày nhìn cô, trầm mặc hồi lâu mới mở miệng nói:

- Em rất lo lắng cho anh ta? Hay vì thích anh ta?

- Mạc thiếu gia, anh hẳn là biết tâm ý của em.

Thở dài vì tình yêu.

- Được, anh đưa em đến bệnh viện! - Anh bế cô từng xe lăn lên, sau đó gọi điện thoại bảo thuộc hạ của mình lái xe tới.

Mặc dù bây giờ anh rời khỏi tập đoàn Diệu Hằng, nhưng có một số thuộc hạ theo anh nhiều năm, chỉ cần một cú điện thoại thì có thể lập tức chạy tới.

Sau mười mấy phút, khi bọn họ chạy tới bệnh viện thì vài thuộc hạ của Phi Ứng đang đứng ngoài phòng bệnh. Vừa nhìn thấy họ, trong đó có người đã từng gặp qua Diệc Tâm Đồng, nên anh ta liếc mắt một cái lập tức nhận ra cô, vội đứng ra kêu lên:

- Tiểu thư Diệc Tâm Đồng, mời vào bên trong.

Mạc Duy Dương liếc nhìn tên người kia, ôm cô vào trong phòng bệnh.

Trong phòng bệnh đã tiến hành trừ khử độc, Phi Ứng ngủ trên giường sắc mặt tái nhợt đến dọa người. Mạc Duy Dương ánh mắt dời lên trên, chú ý tới đầu của anh ta bị thương nặng dẫn đến tình trạng hôn mê bất tỉnh.

- Mạc thiếu gia. - Diệc Tâm Đồng nhìn anh lên tiếng.

- Không có việc gì, bảo thuộc hạ của anh ta mau chóng sắp xếp phẫu thuật cho anh ta! - Anh quay đầu quát lên với người ngoài cửa - d;ễn đàn lê q.úy đ;ôn Còn lo lắng cái gì? Sắp xếp phẫu thuật cho anh ta! Một người hôn mê bất tỉnh, sợ anh ta làm cái gì?

Vài thuộc hạ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bọn họ còn chưa có can đảm không vâng lời đại ca đó!

Mộ Dung Tuyết luôn lái xe đi theo xe Mạc Duy Dương và Diệc Tâm Đồng, cho đến khi xe ngừng lại trước cửa bệnh viện.

Cô hạ thấp cửa sổ xe, ánh mắt nhìn về phía cửa chính bệnh viện, sau đó đẩy cửa ra xuống xe.

Đi tới quầy trước bệnh viện, cô đeo mắt kính lên, dò hỏi:

- Đôi nam nữ mới vừa đi vào đến căn phòng nào?

Cô gái ở quầy liếc nhìn cô, có chút kỳ quái nói thầm trong lòng "Ban ngày đeo mắt kính, không nóng sao?

Mộ Dung Tuyết có phần không nhận được hỏi lần nữa:

- Đến căn phòng nào?

- Phòng 3-2-5!

Mộ Dung Tuyết xoay người đi tới thang máy.

Diệp Tâm Đồng ngồi trên đùi Mạc Duy Dương, hai người chen chúc trên một cái ghế trong hành lang bệnh viện, ánh mắt thi thính thoáng nhìn về hướng phòng phẫu thuật. Cũng có vài thuộc hạ canh ngoài cửa, có người đi lên hỏi:

- Tiểu thư Diệp Tâm Đồng khát nước không? Muốn uống gì, tôi đi mua!

Cô lắc đầu một cái:

- Không cần.

Mạc Duy Dương giờ đồng hồ trên cổ tay lên nhìn, cũng đã hơn mười một giờ trưa, cho dù không đói bụng cũng phải ăn cái gì mới được.

- Em ngồi ở đây cho anh ta ra ngoài, anh đi mua bữa trưa! – Anh buông cô ra, đứng dậy dặn dò.

- Vâng. – Cô nhỏ giọng đáp lời.

Anh đợi ở bên cạnh thang máy, vừa muốn vào thang máy, chạm mặt Mộ Dung Tuyết, hai người đều rất sợ hãi. Mộ Dung Tuyết lui lại vào bên trong mấy bước, Mạc Duy Dương đi vào.

- Sao cô lại ở đây? – Ánh mắt của anh liếc về phía cô, còn cô chỉ cười nói - Em theo anh tới, muốn nhìn một chút xem các người có bao nhiêu hạnh phúc!

- Bây giờ nhìn thấy rồi, cũng đã hài lòng chưa? – Khóe miệng Mạc Duy Dương nhếch lên, cười lạnh nói.

- Em vẫn chưa chết tâm, trừ khi cho em một lý do để chết tâm - Cô kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn anh. Anh tới gần cô, duỗi tay ra ép cô dựa vào vách thang máy, ngón tay lướt qua mặt cô. Khuôn mặt cô sợ hãi nhìn thẳng anh, không hiểu anh muốn làm gì?

Đầu gối của anh đột nhiên đè lên bụng cô, giọng tràn đầy uy hiếp nói:

- Muốn ngọc thạch cầu phần (ngọc nát đá tan) sao? Đứa bé trong bụng cô là vô tội!

Mặt cô chuyển sang màu trắng, khó có thể tin nhìn anh:

- Anh muốn giết chết đứa bé của tôi? Cho dù đứa bé không phải của anh, nhưng nó cũng là một sinh mạng vô tội mà!

- Thật sao? Cô còn biết nó là một sinh mạng, tôi cho rằng cô vì tôi, không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác nữa, Mộ Dung Tuyết. hãy trở về với chính mình đi! Cô còn khẳng khái một mực như vậy, chỉ sẽ hại chính cô! - Anh đẩy cô ra, sau đó bấm nút mở cửa thang máy. Cô ngã ngồi trong thang máy, khóc nức nở nói - Chẳng lẽ tôi sai lầm rồi? Tôi sai lầm rồi sao?

Cô níu chặt tóc của mình, đôi mắt rã rời nhìn Mạc Duy Dương đi ra khỏi thang máy, như nỗi điên cào bấu tóc mình.

Mạc Duy Dương quay đầu lại liếc nhìn thang máy đóng lại, sau đó quay đầu lại sải bước ra khỏi cửa chính bệnh viện.

Mộ Dung Tuyết lao đảo đi trở về bên cạnh xe của mình, mở cửa xe ngồi xuống, hai tay nắm tay lái, tay cứ không ngừng run, vặn chìa khóa xe xuống, một cước đạp lên chân ga, bên tai luôn không ngừng truyền đến tiếng Mạc Duy Dương: “Hãy trở về với chính mình đi! Cô còn khẳng khái một mực như vậy, chỉ sẽ hại chính cô!”, “Tôi cho rằng cô vì tôi, không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác nữa”, ” Muốn ngọc thạch cầu phần (ngọc nát đá tan) sao? Đứa bé trong bụng cô là vô tội!”

Vô số âm thanh nổ tung trong đầu cô, cô hét lên một tiếng, đôi mắt ửng hồng, đạp lút chân ga, xe như gió quét qua người đi đường. Diện mạo cô dữ tợn, run rẩy khóc nói:

- Tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi!

Nước mắt làm mờ màng tầm mắt của cô, cô nhìn không rõ con đường phía trước, chỉ nghe thấy tiếng nổ truyền tới tai, cả người cô đã từ miệng cửa sổ xe bay ra ngoài, cơ thể đập xuống mặt đất, lăn một vòng. Trên trán chảy xuống máu tươi chói mắt, dưới cơ thể của cô cũng có máu tươi chảy xuống. Bàn tay của cô

run rẩy vượt phần dưới cơ thể, âm thanh nghẹn lại trong cổ họng, làm sao cũng không khóc nổi, chỉ có cảm giác mình dường như sắp chết rồi.

Mạc Duy Dương mua bữa trưa quây lại hành lang chỗ phòng phẫu thuật.

- Ăn chút gì chứ? – Anh ngồi lên ghế bên cạnh cô, hỏi.

- Vâng! – Cô nhận lấy hộp đồ ăn, sau đó tách đĩa ra, cười cười với anh.

Truyện được chuyển ngữ độc quyền ở diễn đàn Lê Quý Đôn, tôn trọng người dịch bằng cách chỉ đọc truyện ở nguồn [diendan .com]

Mạc Duy Dương cũng mở hộp đồ ăn ra, dùng thìa múc một miếng bỏ vào trong miệng, cười đáp lại cô. Một tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Mạc Duy Dương liếc nhìn hiển thị cuộc gọi tới, lòng mày không tự chủ cau chặt.

- Mẹ!

- Dương, lúc này con đang ở đâu? Tuyết Nhi xảy ra tai nạn xe cộ rồi. - Vũ Phong Nhi và Mạc Vi Phẩm đang ngồi trong xe chạy tới bệnh viện.

- Bệnh viện nào? - Mạc Duy Dương thiếu chút nữa bị thức ăn trong miệng làm cho nghẹn.

Vũ Phong Nhi nói ngắn gọn tên bệnh viện trong điện thoại, Mạc Duy Dương vừa định nói anh đang ở ngay bệnh viện đó, một hồi tiếng bước chân dồn dập bất thành linh từ phía sau truyền đến, Mạc Duy Dương và Diệc Tâm Đồng đồng thời nhìn lại phía sau.

Mộ Dung Tuyết máu me khắp người đang bị mấy người đẩy chạy qua bên này. Mộ Dung Tuyết đã hoàn toàn rơi vào trạng thái ngủ mê, một chụp dưỡng khí đã gắn vào trên miệng của cô, mà tay của cô vẫn giữ bụng thật chặt, vẻ mặt rất yếu ớt.

Tim Diệc Tâm Đồng cứng lại, ngẩng đầu nhìn Mạc Duy Dương, mà điện thoại của anh đã rơi trên mặt đất, một cước đạp lên điện thoại chạy tới giường bệnh Mộ Dung Tuyết đang nằm, Diệc Tâm Đồng chỉ có thể ngồi tại chỗ nhìn anh chạy đi.

Trong khoảnh khắc Mộ Dung Tuyết bị đẩy vào phòng phẫu thuật, phòng phẫu thuật của Phi Ứng tắt đèn, Phi Ứng được mấy y tá đẩy đi ra.

Diệc Tâm Đồng không còn kịp sầu não nữa, chỉ có thể chống gậy đi tới trước giường, cầm lấy tay anh kêu lên:

- Phi Ứng!

Phi Ứng vừa kết thúc phẫu thuật, vẫn còn hôn mê, anh được đẩy vào phòng bệnh. Cô cắn môi nhìn thuộc hạ đỡ anh lên giường bệnh.

Mạc Duy Dương ngồi bên ngoài cửa phòng phẫu thuật, cúi đầu nắm chặt hai tay, mặt nặng nề nhìn xuống mặt đất. Tuyết Nhi gặp chuyện không may hẳn là có liên quan tới anh, vừa rồi anh nói rất nhiều lời kích động cô..., hi vọng cô ấy không có việc gì.

Anh ngẩng đầu nhìn cửa phòng phẫu thuật, lấy điện thoại di động trong túi ra, soạn một tin nhắn sau đó gửi đi.

Diệc Tâm Đồng lấy điện thoại xem nội dung tin nhắn, gửi lại một câu:

- Không cần lo lắng cho em, hiện tại cô ấy cần anh, anh hãy chăm sóc cho cô ấy thật tốt, lát nữa em sẽ tự đi về!

- Anh sẽ phái người đưa em trở về, không cho phép một mình em về! Ở nhà đợi anh... tối nay anh về! – Anh khép màn hình điện thoại lại, sau đó ngửa đầu tựa đầu tựa vào vách tường.

Cha mẹ của Mộ Dung Tuyết và cha mẹ Mạc nhanh chóng chạy tới bệnh viện.

Mộ Dung Thương vừa nhìn thấy anh, tiến lên cho anh một cái tát:

- Nơi này không hoan nghênh mày, cắt cho tao! Con gái của tao trở thành cái bộ dạng này toàn bộ bởi vì mày, không cần mày ở đây mèo khóc chuột, cắt!

Mạc Duy Dương nhếch khóe miệng cười nói:

- Vậy chúc con gái bác sớm ngày bình phục, không quấy rầy mọi người!

Anh xoay người muốn đi, lại bị Vũ Phong Nhi níu cánh tay. Vũ Phong Nhi kéo anh tới trước mặt của Mộ Dung Thương, khóc ròng nói:

- Mộ Dung huynh, làm sao có thể trách con trai tôi, nó chỉ không thích con gái của ông, chẳng lẽ điều này cũng có tội? Tình hữu nghị nhiều năm như vậy của Nhà Mộ Dung và nhà họ Mạc tất cả đều là giả sao? Ông không thể trời cao biển rộng lùi một bước sao?

Mộ Dung Thương giận đến đỏ cổ:

- Lòng dạ tôi hẹp hòi thế đấy, con gái tôi hiện tại vì con trai của bà mà nằm trong phòng phẫu thuật, bà nói tôi làm sao có vẻ mặt ôn hòa nói chuyện với nó? Đi, một nhà các người đi hết cho tôi!

Mạc Duy Dương mím khóe môi kéo mẹ đi xuống lầu, mà Mạc Vi Phẩm cũng chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi. . .

Bên ngoài nhà truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa, Diệc Tâm Đồng ngủ trên ghế sa lon bị giật mình tỉnh dậy, vội vàng sờ quanh tìm giấy.

“Tách!” Đèn của phòng khách thấp sáng lên cả căn phòng, anh đi về phía cô, bế cô từ ghế sa lon lên, để cô ngồi trên đùi mình:

- Tại sao còn chưa ngủ? Không phải nói rất khuya mới có thể về sao?

- Cô ấy sao rồi? – Cô theo ánh mắt có phần chán chường của anh, lo lắng hỏi.

- Không cần lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu! - Anh cười cười, không muốn để cho cô lo lắng chuyện anh và Mộ Dung Tuyết. Phiền não cũng để một mình anh chịu đựng đi! Cô chỉ cần luôn vui vẻ là tốt rồi.

Cập nhật chương mới nhanh nhất ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

111. Chương 111: Cha Đứa Bé Là Người Khác

- Không cần lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu! - Anh cười cười, không muốn để cho cô lo lắng chuyện anh và Mộ Dung Tuyết. Phiền não cũng để một mình anh chịu đựng đi! Cô chỉ cần luôn vui vẻ là tốt rồi.

Diệc Tâm Đồng cảm thấy rõ ràng đè nén và khổ sở của anh, mà cái gì cô cũng không thể giúp anh, chỉ có thể ôm hông anh cho anh một chút sức mạnh.

Anh liếc xuống chân cô hỏi:

- Chân vẫn chưa khỏe sao?

- Đã tốt lắm rồi, mấy ngày nữa là có thể tháo bột!

Anh gạt đầu một cái, đứng dậy ôm cô đi lên lầu.

Một mối cả ngày, anh cũng không còn tinh lực nhìn mặt cô, hai người ngã xuống giường. Tay của anh siết chặt lấy cái eo thon nhỏ của cô, một cánh tay ôm cổ của cô ấn cô vào trong ngực mình, nhỏ giọng nói:

- Ngủ đi!

Cô cố hết sức giãy giụa, sau đó đổi một tư thế thoải mái trong ngực anh, nằm ngực nặng nề đi vào giấc ngủ.

Sau khi Phi Ứng tỉnh lại, biết cô đến thăm anh, trong lòng ảo não một hồi. Thật vô dụng, chỉ có đưa xe lại làm cho chính mình bị thương nghiêm trọng như thế. Anh hung dữ trợn mắt nhìn thuộc hạ của mình mấy lần, quát:

- Sau này không có việc gì, không được đi làm phiền cô ấy, có nghe không hả?

- Làm phiền ai? - Diệc Tâm Đồng đẩy cửa ra chống gậy đi vào, Phi Ứng nhanh chóng điều chỉnh tốt cảm xúc, nhìn cô khắp khiêng đi về phía anh, lông mày anh không tự chủ nhíu lại - Mình cũng là một bệnh nhân còn chạy loạn tới đây, Mạc Duy Dương đâu? di/ễn đàn lê quý đ/ôn Anh ta lại thả lỏng mặc kệ em, để một mình em chạy tới đây?

Trong lời nói của anh có gai, ánh mắt yên lặng nhìn cô, cho đến tận cô khó khăn ngồi trên giường của anh, anh mới thu hồi tầm mắt.

- Anh ấy ở sát vách! - Diệc Tâm Đồng không để ý sắc mặt của anh, chỉ vào đầu của anh hỏi - Xem ra không đánh rơi đầu óc.

- Diệc Tâm Đồng, em. . . . - Anh tức giận trợn trừng mắt nhìn cô.

- Em như thế nào? Về sau chớ phô trương đi đua xe với người khác nữa!

- Em thật đúng là dài dòng.

- Anh lần mạng lớn tránh được một kiếp này, cũng không thể thể hiện rằng lần nào cũng may mắn như vậy!

- Cô cúi đầu tiếp tục nói không ngừng.

Anh đột nhiên giữ chặt cánh tay của cô, nhếch môi cười lạnh giễu cợt nói:

- Lo lắng anh như vậy, không sợ Mạc Duy Dương ghen?

- Anh nghĩ nhiều quá. - Cô rút tay về, sau đó vỗ vỗ ngực của anh - Anh đã không sao, vậy em đi về!

- Đừng đi, ngồi thêm đi! - Anh cong môi cười tà nịnh nói, tay dùng sức nắm tay của cô, không để cho cô bỏ đi.

Diệc Tâm Đồng nhìn chỗ bị thương của anh, tức thì không so đo nhiều với anh nữa, ở lại với anh, bản thân cũng sẽ không nhàm chán.

Phòng bệnh sát vách là của Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Tuyết vừa tỉnh lại, có điều vẻ mặt có phần hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt dọa người.

Mộ Dung Thương cầm tay cô hỏi:

- Con gái, con cảm thấy thế nào?

Tầm mắt Mộ Dung Tuyết nhìn lên trần nhà, ánh mắt hiện ra chút mờ ảo và xa lạ.

- Con gái, con nói gì đi! Con sao vậy? - Mẹ của Mộ Dung Tuyết nhanh chóng khóc òa, con gái sẽ không bị đụng đến góc nghề chữ.

- Cha. Mẹ! - Mộ Dung Tuyết đột nhiên động động yểu hầu, mở miệng nói một câu không lưu loát.

- Con nói đi, có việc gì cứ nói, không nên giấu ở trong lòng! - Mộ Dung Thương lau nước mắt trên mặt, cười nói.

- Gọi Mạc Duy Dương tới đây! - Tầm mắt của cô vẫn nhìn lên trần nhà như cũ, giọng yếu ớt nói.

- Gọi cậu ta tới làm gì? Con cũng đã bị thương thành như vậy, chẳng lẽ còn nghĩ tới thằng đàn ông đó? - Mộ Dung Thương giận đến thiếu chút nữa giờ chân.

- Cha gọi anh ta, con muốn nói rõ ràng trước mặt anh ta! - Tay cô vuốt bụng, đau lòng khóc rống - Có phải đứa bé không còn?

Toàn thân Mộ Dung Thương chấn động, trong lòng có khó chịu nói không ra.

Thật ra thì Mạc Duy Dương vẫn đứng ngoài phòng bệnh, chưa tiến vào là muốn chờ đám người Mộ Dung Thương rời đi mới đi vào.

Lúc Mộ Dung Thương mở cửa phòng bệnh lập tức thấy anh, vẫy vẫy tay với anh:

- Vào đi!

Mạc Duy Dương cho rằng mình nghe lầm, cho đến khi cửa phòng bệnh mở thật to ra, Mộ Dung Tuyết nằm trên giường bệnh nhìn anh lên tiếng:

- Mạc Duy Dương, vào đi!

Mạc Duy Dương cất bước vào phòng bệnh, nhìn về phía người trên giường, mở miệng nói:

- Em nghỉ ngơi cho tốt!

- Mạc Duy Dương, chúng ta ly hôn đi! - Mộ Dung Tuyết nhìn anh, lần đầu nói nghiêm túc như vậy.

Tất cả mọi người khiếp sợ trừng to mắt, trong đó bao gồm cha mẹ Mộ Dung Tuyết cũng kinh hãi nhất.

- Tuyết Nhi, con.

- Thật xin lỗi, cha mẹ, đứa bé trong bụng con không phải của Mạc Duy Dương! - Cô đau lòng khóc lớn nói.

- Không phải của cậu ta, vậy là ai? - Mộ Dung Thương thiếu chút nữa hét lên.

- Là Lục Hạo Nam, đứa bé là của Lục Hạo Nam, nhưng đứa bé không còn, để cho con và anh ta ly hôn đi!

- Cô bầu tót, nước mắt chảy ròng, bắt đầu nói chuyện xảy ra ngày đó.

Đó là từ ngày trở về Hàn Quốc, mắt thấy Mạc Duy Dương cũng không về cứ đi đi, trong lòng Mộ Dung Tuyết rất không dễ chịu, tìm Lục Hạo Nam uống rượu. Trái lại Lục Hạo Nam đúng là bạn chí cốt, từ trong cục chạy tới uống rượu với cô, ngày đó họ uống rất nhiều rượu, hai người đều say.

- Lục Hạo Nam, bây giờ em không muốn trở về, đến nhà anh đi! - Cô biết Lục Hạo Nam ở mua một căn nhà riêng bên ngoài, tách ra với cha mẹ, cho nên dưới sự quần quýt phiền phức của cô, Lục Hạo Nam chỉ có thể đưa theo cô về nhà anh.

Hai người xộc xệch xuống xe, Lục Hạo Nam ném cô lên giường rồi vào phòng tắm tắm, lúc đi ra chỉ quần quanh một cái khăn tắm. Mộ Dung Tuyết cũng không biết là say thật hay là mượn rượu chơi xấu, nhất định nằm trên giường của anh không chịu đi. Thế nên sau đó hai người kích động làm một đêm, đợi đến ngày hôm sau khi tỉnh lại, Mộ Dung Tuyết lập tức hối hận muốn chết, nhưng không muốn để lại bất kỳ dấu vết. Cô dùng tay xóa đi vết máu trên cậu nhỏ của anh, sau đó bày biện lại bối cảnh một phen, chột dạ để lại một tờ giấy nhỏ rồi bỏ đi.

Thật bất hạnh chính là, họ chỉ làm một lần, lại bách phát bách trúng làm cô mang thai.

Kể xong đoạn này, Mộ Dung Tuyết đã khóc không thành tiếng, Mộ Dung Thương giận đến tát cô một cái:

- Con gái bất hiếu, xem xem bản thân mày đã biến thành cái dạng gì rồi! Vì thằng đàn ông này, giày vò chính mình thành bộ dạng quỷ này! Mày đúng là làm mất hết mặt mũi của nhà Mộ Dung chúng ta!

Mẹ Mộ Dung Tuyết vội vàng kéo Mộ Dung Thương, chỉ sợ ông đánh chết con gái của mình.

Mạc Duy Dương nhìn Mộ Dung Tuyết rồi bụ, lông mày không tự chủ nhíu lại, mở miệng nói:

- Bác trai, bác đánh chết cô ấy cũng vô dụng, chuyện đã xảy ra, nên nghĩ biện pháp giải quyết, Lục Hạo Nam cậu ta rất thích hợp làm con rể của bác!

Mộ Dung Thương và Mộ Dung Tuyết đều khiếp sợ nhìn anh.

Thế nhưng lời anh vẫn vậy:

- Gia thế Lục Hạo Nam cũng không tệ, bác trai nên cân nhắc cẩn thận.

- Cha, cha đánh chết con đi! Dù sao con cũng không muốn sống nữa! - Mộ Dung Tuyết nắm tóc mình, như nổi điên la lên.

Mộ Dung Thương thở dài nói:

- Đánh chết con có lợi ích gì, muốn trách thì trách số con không tốt, phải kết hôn hai lần. Dương tốt thân thể cho ta, con đã trao thân cho Lục Hạo Nam, thằng nhãi kia cũng đừng mơ chạy trốn!

- Cha. - Mộ Dung Tuyết nuốt nước miếng, vẻ mặt khó có thể tin nhìn ông. Ông sẽ không thật sự tính toán để cô kết hôn với Lục Hạo Nam chứ?

- Đừng gọi cha, trong lòng cha cũng phiền, hôn sự của con và Lục Hạo Nam, cha sẽ cùng bác Lục của con thương lượng thỏa đáng. Bây giờ con nghỉ ngơi thật tốt cho cha! Đừng mơ tìm chết. - Mộ Dung Thương ngoan độc nói, sau đó trợn mắt nhìn Mạc Duy Dương một cái, Mạc Duy Dương cảm thấy rất vô tội.

Mộ Dung Tuyết nằm sấp trên giường khóc rống:

- Tại sao không tông chết tôi đi! Còn sống làm gì?

Yết hầu Mạc Duy Dương căng thẳng, nắm quả đấm đi tới gần cô, vỗ bả vai của cô, kêu lên:

- Tuyết Nhi!

- Anh tránh ra đi! Không được đụng vào tôi, hiện tại không còn việc của anh, anh có thể đi rồi! Không cần chịu trách nhiệm với tôi nữa, đi tìm Diệc Tâm Đồng đi! - Mộ Dung Tuyết đấm bả vai của anh, ghé vào vai anh, hàm răng cố hết sức cắn một cái.

Mạc Duy Dương mặc cho cô phát tiết, đã tạo thành cục diện hôm nay, anh cũng có trách nhiệm.

Lục Hạo Nam bị gọi vào bệnh viện, anh có chút bồn chồn, lo lắng nhìn người trên giường:

- Tuyết Nhi, em và anh.

Sao anh lại có thể làm chuyện đó với Tuyết Nhi, không thể nào, nhất định là Tuyết Nhi vu oan giá họa cho anh.

- Tuyết Nhi, anh biết rõ em bị Dương vứt bỏ, trong lòng rất khổ sở, nhưng cũng không thể lỗi anh chịu tội thay?

Mộ Dung Tuyết tức giận ném gối đầu vào anh:

- Lục Hạo Nam, em cho anh biết, em không có lỗi anh chịu tội thay, lần đầu tiên của em chính là cho anh. Còn nhớ rõ lần uống rượu say đó không? Chuyện em đến nhà anh qua đêm không? Còn nhớ chứ? Chẳng lẽ anh không cảm thấy buổi sáng có bất thường?

Cô vừa nói như thế, trái lại anh có chút ấn tượng. Buổi sáng hôm đó khi tỉnh lại, nơi đó của anh tự động toát ra một chút chất lỏng màu trắng, anh còn tưởng rằng mình quá lâu không làm chuyện đó với phụ nữ nên mới có thể sinh ra mộng xuân.

- Thế nào? Có ấn tượng? Cái tên tinh trùng lên não này, Mộ Dung Tuyết tôi sẽ không gả cho anh đâu! Anh dám lấy tôi, tôi chặt chim nhỏ của anh! - Mộ Dung Tuyết giận đến một mặt phát điên.

Khóe miệng Lục Hạo Nam giật giật, vội trấn an nói:

- Em không cần kích động như thế, anh cũng không muốn kết hôn với em.

- Anh. - Mộ Dung Tuyết liếc mắt nhìn anh chằm chằm.

Diệc Tâm Đồng nhìn điện thoại di động, đã xế chiều, cũng không biết tình huống bên anh thế nào?

Trong mắt Phi Ứng đều thấy phản ứng của cô, ho khan một tiếng hỏi:

- Đang suy nghĩ gì đấy? Đang suy nghĩ về Mạc Duy Dương? Nếu muốn nhìn thấy anh ta như vậy, tại sao không đến sát vách, không phải anh ta ở sát vách sao? Đi qua đi!

Diệc Tâm Đồng nhét điện thoại di động vào trong túi, nhìn anh bĩu môi:

- Không cần anh nhắc nhở em, vẫn nên lo lắng ỉn đi!

- Cô bé ngốc, anh chỉ là té bị thương đầu, cũng không phải đầu bị hư, anh có thể có chuyện gì sao? Trở về đi! - Một cánh tay của anh gối sau ót, nhắm mắt dưỡng thần.

Diệp Tâm Đồng nhìn anh một cái, cho đến khi điện thoại kêu lên cô mới thu tầm mắt, là anh ấy gọi tới.

- Mạc thiếu gia!

- Còn chưa về nhà sao? Vẫn còn ở bệnh viện? - Mạc Duy Dương đốt một điếu thuốc, dựa lưng vào vách tường hồi, trên người lại không có chìa khóa nhà cô, cô không về, cũng có nghĩa anh vào không được cửa.

- À. ở bệnh viện, anh thì sao?

- Chính là đang ở ngoài cửa nhà em, chừng nào thì em về? - Anh đập tắt tàn thuốc dưới chân hồi.

-Ặc, em lập tức về! – Anh lại có thể đi về, cũng không biết đợi cô, Diệp Tâm Đồng nói thầm nho nhỏ vài câu trong lòng. cập nhật chương mới nhanh nhất ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

112. Chương 112: Trò Chuyện Vài Câu

Diệp Tâm Đồng vội vàng chạy về nhà, ra khỏi thang máy, thấy người đàn ông kia đang ngồi xổm ở cửa nhà, tàn thuốc đầy đất.

Cô chống gậy đứng bên chân anh, kêu lên:

- Mạc thiếu gia, anh có bệnh dạ dày nên hít ít khói đi!

Mạc Duy Dương ngẩng đầu nhìn cô, sau đó đứng dậy vỗ vỗ bụi bặm sau lưng, nhìn cô không chớp mắt:

- Sao giờ mới về?

- Không phải chân bắt tiện sao? – Cô chu chu miệng, có phần không vui chỉ chỉ chân mình.

Anh bước lên giữ chặt lấy eo của cô, tìm chìa khóa trong túi cô, sau đó trực tiếp mở cửa, kéo cô đi vào.

- Bỏ gậy đi! – Đột nhiên anh ôm cô đến trên ghế sa lon.

- Tại sao? Không phải chân còn có hơi đau sao? - Cô bĩu môi, không cam chịu nói.

- Bộ dạng em thế này, cả đời cũng không thể thoát khỏi chống gậy mất! - Anh trực tiếp đoạt lấy gậy trên tay cô, sau đó ném xuống đất.

- Anh.

- Bây giờ thử không cần gậy đi lại xem! – Anh ôm cô xuống đất, sau đó nắm tay cô nhìn cô.

Cô cúi đầu nhìn chân, sau đó chậm chạp chuyển động chân bị thương, hình như cũng không phải là quá đau! Cô lại thử đi vài bước, dường như cảm giác đau đớn chẳng ghê gớm lắm.

Anh nhếch môi cười nói:

- Xem đi! Em đúng là quá lệ thuộc vào gậy! Từ ngày mai trở đi, không dùng gậy nữa!

- Vâng!

- Anh và Tuyết Nhi sắp ly hôn rồi! - Anh nắm tay cô đột nhiên nói.

- Cái gì? – Cô bất ngờ ngẩng đầu, trong mắt có mê muội.

- Anh và cô ấy sắp ly hôn rồi! – Anh đưa tay ôm lấy eo của cô, hôn một cái xuống trán của cô.

- Nhưng. bác trai bọn họ cũng đồng ý? - Cô thật sự rất khiếp sợ.

- Bọn họ không thể không đồng ý. - Môi của anh chuyển qua tai của cô, hôn xuống.

- Mạc thiếu gia, trước hết anh không nên như vậy, em vẫn không hiểu vì cái gì hai người muốn ly hôn, chẳng lẽ không phải anh sợ mất đi núi dựa lớn nhà Mộ Dung? - Cô đưa tay đẩy anh ra, vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Hiện nay tập đoàn Diệu Hằng cho dù không có ủng hộ của nhà Mộ Dung, vẫn có thể trở thành công ty lớn nhất thành phố J. – Anh rất có lòng tin đối với tập đoàn Diệu Hằng, hơn nữa bây giờ anh đã không còn là

chủ tịch tập đoàn Diệu Hằng, dĩ nhiên đàn lê quý đ;ôn vinh nhục của tập đoàn Diệu Hằng đã không liên quan tới anh nữa rồi.

- Ừm! – Rốt cuộc cô đã hiểu - Anh đã ly hôn với Mộ Dung Tuyết, cũng nên trở về nhà họ Mạc chứ?

- Không! Trước mắt anh không muốn trở về nhà họ Mạc, anh muốn ở cùng với em! – Giọng anh hết sức kiên định nói.

Trong lòng Diệc Tâm Đồng ấm áp, đưa tay ôm lấy hông anh, cười nói:

- Mạc thiếu gia, có những lời này của anh em đã rất thỏa mãn rồi, nhưng nhà họ Mạc trước sau mới phải là nhà anh, anh không thể không trở về mới đúng!

- Em hi vọng anh trở về thật sao? Muốn anh trở về cũng được, anh có một điều kiện! – Anh ngất mũi cô, cười tà nịnh một tiếng.

- Điều kiện gì?

- Kết hôn với anh, chúng ta cùng nhau trở về nhà họ Mạc gia!

- Chuyện này. làm sao có thể? Không được! – Cô không được cha mẹ anh thích lắm, hơn nữa anh còn chưa ly hôn với Mộ Dung Tuyết, sao có cô thể kết hôn với anh gấp như vậy.

- Là kết hôn với anh không được, hay là chúng ta cùng nhau trở về nhà họ Mạc không được? - Anh giữ chặt cằm của cô, trong mắt bùng cháy lên ngọn lửa thiêu đốt.

- Đều không được, Mạc thiếu gia anh tỉnh táo suy nghĩ trước một chút! Bác trai và bác gái không thích em! Chúng ta cần phải thời gian không phải sao? – Cô gạt tay anh, buồn bã nói.

- Những thứ này đều giao cho anh! - Ánh mắt anh sa sầm, trong lòng đã có tính toán.

Diệc Tâm Đồng đẩy cửa phòng tắm ra, đứng trước gương nặn kem đánh răng, đang chuẩn bị bỏ vào trong miệng, cửa phòng tắm đột nhiên nhiều hơn một bóng người. Bóng người đi về phía cô, đưa tay lấy kem đánh răng trên tay cô nhét trong miệng mình, phát âm không rõ kêu lên:

- Nước!

Diệc Tâm Đồng còn có phần không phản ứng kịp, đưa cốc nước tiến tới bên miệng của anh, anh uống một hớp nước, phun bọt trong miệng ra, nhéo nhéo mặt cô, ra vẻ mà cười nói:

- Không tệ!

- Đây là. bàn chải đánh răng của em! - Trong lòng cô có hơi rộn cả tóc gáy. Sao anh có thể xài chung một cái bàn chải đánh răng với cô, quá mất vệ sinh!

- Chúng ta hôn môi cũng không dưới vài chục lần, lấy lại cái để ý này cho anh! Đánh răng nhanh lên một chút! - Anh gõ đầu cô một cái, sau đó thân thể cao lớn lại chen vào phòng tắm nhỏ hẹp, bắt đầu cởi quần áo.

Cô kỳ cục xoay người, đặt bàn chải đánh răng dưới vòi nước rửa nhiều lần, mới nặn kem đánh răng lần nữa.

- Mạc thiếu gia, hôm nay anh muốn đi đâu?

- Ra bên ngoài tìm việc làm! - Anh bắt đầu cởi quần dài, cô bỗng nhiên xoay người, vừa lúc nhìn thấy quần màu đen bên ngoài nơi kích động, cô vội hét lên một tiếng, quay đầu lại.

Anh từ sau một tay bế cô lên, đè lên bồn rửa mặt, môi trực tiếp tiến tới cái miệng của nàng, hôn loạn hòa lẫn bọt một trận.

- Tiếng kêu này của anh thật đúng là làm cho người ta nghĩ vào hay không vào!

- Mạc thiếu gia! - Lòng bàn tay cô ở ngực anh, vừa lúc anh đã cởi áo, để trần nửa người trên, cho nên bàn tay nhỏ của cô trực tiếp sờ tới da thịt của anh, hốt hoảng giật ra một cái, nhanh chóng đỏ mặt.

- Đúng là vật nhỏ xấu hổ. - Nụ hôn của anh dời tới tai, bàn tay vén làn váy của cô lên, tay đi vào thăm dò.
Cô khẩn trương kêu lên:

- Mặc thiếu gia, chân em rất bất tiện! - Cô kéo bàn tay to của anh lại.

- Ề hèm, làm cái này không cần chân! - Anh cố ý trêu cô, cũng biết hiện tại chân cô bất tiện.

- Nhưng sẽ đè ép chân, Mặc thiếu gia. hôm khác! - Cô vội vàng giải thích, chỉ sợ anh bất thành linh sói đối nhào vào người.

- Được, hôm nay trước hết bỏ qua cho em, nhớ lời em nói, đến lúc đó anh muốn tính cả lãi suất những thứ này! - Anh ôm cô xuống bồn tắm, để cho cô đứng vững.

- Anh đi xuống lầu trước, động tác em nhanh lên một chút! - Anh xoay người lấy quần áo lên đi xuống lầu.

- Vâng! - Trái tim cô nhảy loạn một trận, nhìn anh đã đi ra ngoài, cô vội vàng đánh răng rửa mặt.

Trên bàn ăn, anh đặt bữa ăn sáng trước mặt cô, bản thân ăn sáng nhanh, sau đó dặn dò cô:

- Hôm nay anh ra ngoài tìm việc làm, nếu em nhàm chán, ở nhà đọc sách hoặc xem ti vi!

- Tìm việc làm? Mặc thiếu gia không phải anh trở về tập đoàn Diệu Hằng? - Cô mở miệng.

- Sao? Em muốn anh về? - Anh cau mày nhìn cô - Hay là em cảm thấy anh ra ngoài tìm việc làm là chuyện mất mặt?

- Không phải. Mặc thiếu gia. chẳng qua em cảm thấy.

- Không việc gì phải giải thích! Ăn điểm tâm! - Anh hai ba cái giải quyết bữa ăn sáng, sau đó cầm lấy cặp công văn của mình, nói với cô - Anh đi đây!

- Vâng! - Diệc Tâm Đồng để đĩa xuống, trong lòng rất không có tư vị. Không phải anh là hắc đạo lẫn lộn sao? Thế nào còn cần tìm việc làm?

Thật ra thì anh đã sớm rửa tay không làm rồi. Từ sau chuyện Vũ Thịnh Thiên, anh đã thề không hề liên quan đến hắc đạo nữa, có điều mấy anh em dưới tay anh không muốn rời khỏi anh, thề chết theo anh, cho nên anh muốn tìm một công việc tốt cũng không khó khăn, nhưng thân phận của anh nhất định làm cho anh có điều cố kỵ.

Vũ Phong Nhi nhìn con trai từ cửa khu đi mất, mới quyết định tìm đến Diệc Tâm Đồng nói chuyện một chút.

Diệc Tâm Đồng cho rằng Mặc thiếu gia quên đem thứ gì mới quay về, lại không ngờ rằng người đứng ngoài cửa lại là Vũ Phong Nhi. Cô sửng sốt một chút, có phần không biết làm sao kêu lên:

- Bác gái!

- Ta có thể đi vào ngồi một chút không? Ta có lời muốn hàn huyên với cháu một chút! - Tầm mắt của bà liếc vào trong nhà, trên mặt mang nụ cười ấm áp.

Diệc Tâm Đồng để bà đi vào.

Mặc dù không rõ mục đích bà ấy tới nơi này, nhưng trong lòng cô vẫn là tinh thần thấp thỏm, chỉ sợ bà ấy yêu cầu cô rời khỏi Mặc Duy Dương.

Vũ Phong Nhi nhìn mặt cô mất tự nhiên, vội cười nói:

- Không cần lo lắng, ngồi đi!

Diệc Tâm Đồng chỉ có thể nhắm mắt ngồi xuống, sau đó lại đứng lên:

- Bác gái, cháu đi rót cho bác ly trà!

Vũ Phong Nhi vội kêu cô ngồi xuống:

- Không cần, hôm nay ta tới đây chỉ là muốn nhờ cháu giúp ta khuyên nhủ con trai trở về nhà họ Mạc! Nó ở đây lâu dài cũng không phải là biện pháp, còn có tập đoàn Diệu Hằng cũng cần nó đón nhận, cho nên ta hi vọng cháu có thể để cho nó trở về quản lý tập đoàn.

- Bác gái, chuyện này. cháu. - Diệc Tâm Đồng cần môi, không biết như thế nào cho phải.

- Ta biết rõ nó sẽ chỉ nghe lời cháu nói, cháu cũng là đứa nhỏ thông minh, nên hiểu ý của ta! - Vũ Phong Nhi kéo cánh tay của cô, vỗ vỗ.

- Bác gái, vì sao bác không tự mình đến trước mặt anh ấy kêu anh ấy về?

- Bởi vì ta biết nó chỉ vì cháu mới cam nguyện buông tha tất cả.

- Bác gái, cháu.

- Nếu như nó chịu trở về tiếp nhận tất cả, ta có thể đồng ý cho nó cưới cháu! - Vũ Phong Nhi bằng bất cứ giá nào, chỉ cần có thể khiến con trai trở lại bình thường, bà nguyện ý để cô gái này vào nhà họ Mạc.

- Bác gái, cháu. - Diệc Tâm Đồng nuốt nước miếng một cái, thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc, cô không nghe lầm chứ? Bà ấy lại có thể cho cô vào nhà họ Mạc?

- Đồng ý với ta, gắng khuyên nó một chút, để cho nó trở về, hôn sự của hai người ta cùng cha nó cũng sẽ đồng ý! - Vũ Phong Nhi kéo tay cô thành khăn van xin.

Diệc Tâm Đồng thật sự không đành lòng cự tuyệt yêu cầu của bà, hơn nữa cô cũng suy nghĩ rất nhiều.

- Bác gái, bác yên tâm, cháu sẽ khuyên anh ấy trở về, về phần hôn sự của chúng cháu, cháu nghĩ hay là thôi đi!

- Sao lại thôi? – Bà lấy làm kinh hãi - Chẳng lẽ cháu không muốn gả cho con ta?

- Cháu. – Muốn! Nhưng cô không dám nghĩ - Hôn sự của chúng cháu trước hãy để một bên đi!

- Cũng được.

Mạc Duy Dương vừa về tới nhà, liền nhìn thấy cô đang ngồi trên bàn ăn ngẩn người. Ánh mắt nhìn lướt qua thức ăn trên bàn ăn, hải lòng nhếch môi cười, từ phía sau ôm eo của cô, đầu cọ lên cổ cô hỏi:

- Nghĩ gì thế? Nghiêm túc như vậy?

- Anh về rồi! - Cô ôm cánh tay của anh cười nói.

- Uh. Anh muốn nói cho em biết một tin tức tốt, anh tìm được công việc!

Cô không yên lòng hỏi:

- Mạc thiếu gia, trước không nên đi làm ở chỗ đó, anh trở về Diệu Hằng có được không?

Anh xoay người cô lại, ánh mắt nhìn gần cô hỏi:

- Tại sao? Sáng hôm nay em cũng không nói như vậy? Chẳng lẽ em đổi ý rồi hả?

- Không phải, Mạc thiếu gia anh hãy nghe em nói! Anh không thể vì em buông tha tất cả thuộc về anh, anh không thể như vậy!

- Anh cam tâm tình nguyện vì em buông tha tất cả, em đang nghĩ cái gì vậy hả? - Anh vỗ mặt của cô hỏi.

- Nhưng mà em lại không muốn anh làm như vậy! Anh trở về có được không? Đừng đi tìm việc làm nữa! Diệu Hằng cần anh, bác trai và bác gái cũng cần anh mà! – Cô cầm lấy tay anh, cúi đầu nói.

- Mẹ anh tới tìm em? – Anh khép hờ đôi mắt hẹp dài, lạnh lùng hỏi.

113. Chương 113: Thỏa Hiệp

- Nhưng mà em lại không muốn anh làm như vậy! Anh trở về có được không? Đừng đi tìm việc làm nữa! Diệu Hằng cần anh, bác trai và bác gái cũng cần anh mà! – Cô cầm lấy tay anh, cúi đầu nói.

- Mẹ anh tới tìm em? – Anh khép hờ đôi mắt hẹp dài, lạnh lùng hỏi.

- Bà ấy cũng là quan tâm anh!

- Không cần nói nhiều, anh không muốn nghe nữa, ban đầu rời đi nhà họ Mạc cũng không có dự định trở về nữa. – Anh ném áo khoác lên trên ghế sa lon, đặt mông ngồi xuống, đốt một điếu thuốc giọng mơ hồ nói.

- Nhưng.

Anh ngẩng lên đầu, khiến cô im miệng không hề nói chuyện này nữa.

Diệu Tâm Đồng rửa mặt, quay đầu nhìn về phía phòng ngủ, thấy Mạc Duy Dương đang mệt mỏi nằm trên giường lớn, dùng khăn lông lau lau mặt, đi tới bên giường, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

Anh bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn cô, cau mày lại:

- Còn có việc?

- Mạc thiếu gia, anh tìm công việc gì vậy?

- Muốn biết? – Anh nhú mày.

- Uh! – Cô bị anh kéo lên giường, anh biết chân bị thương của cô đã lành, cho nên anh lại bắt đầu sờ loạn.

- Mạc thiếu gia, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em! – Cô đẩy anh một cái.

- Trước tiên cho anh ăn no... anh sẽ nói cho em biết! – Môi của anh đi đến xương quai xanh của cô, vừa liếm vừa mút, tay trực tiếp đưa vào phía dưới áo choàng tắm rộng mở. Bàn tay du di trên đùi trơn mịn của cô, một hộp ngậm chặt cái miệng nhỏ nhắn, uyển chuyển dẹt dẹt cùng cái lưỡi cô phun ra nuốt vào.

Một tiếng chuông cắt đứt cảnh xuân bên trong phòng, Mạc Duy Dương khê nguyên rửa một tiếng, không tình nguyện buông cô ra, đứng dậy cầm điện thoại di động của mình.

Liếc nhìn hiển thị gọi tới, anh tránh cô ra bên ngoài nghe.

Diệu Tâm Đồng kéo kín áo choàng tắm, không nhìn được xuống giường, đi tới sau cửa nghe lén anh nói chuyện, nhất định anh giấu cô cái gì đó.

Mạc Duy Dương nhận được điện thoại Vũ Phong Nhi gọi tới.

- Mẹ, sau này chớ quấy rầy Đồng Đồng, con sẽ không về đâu! – Mạc Duy Dương trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói.

Vũ Phong Nhi che mũi khóc nói:

- Cái đứa nhỏ không có lương tâm này, mẹ đây còn không phải là lo lắng cho con sao! Cô không phải trở lại tập đoàn Diệu Hằng làm thế nào? Nếu như ngày nào đó mẹ và cha con cha hai chân đạp một cái, d-iễn đàn lê quý đ'ôn công ty lớn như vậy không cần giữ lại có phải không?

- Mẹ, mẹ có biết ý nghĩ của con, con không muốn rời xa Đồng Đồng! – Anh đau đầu ấn cái trán.

- Mẹ biết con vì cô ấy có thể cái gì cũng không quan tâm không để ý, nhưng con ngay cả người mẹ ta đây cũng không cần phải không? Vậy mẹ sống còn có nghĩa gì! – Bà cố ý đập ly thủy tinh, hù dọa anh - Vậy mẹ sẽ chết गया bây giờ!

- Mẹ. mẹ đừng kích động. cho con một chút thời gian! – Mạc Duy Dương lo lắng kêu lên.

Vũ Phong Nhi tiếp tục khóc nói:

- Vậy con đồng ý với mẹ chuyển về nhà, mẹ và cha con đều đồng ý cho hai đứa kết hôn, con vẫn còn đang cố chấp cái gì! Hay là cô ấy không chịu kết hôn với con? Vậy mẹ đi xin cô ấy, cầu xin cô ấy và con kết hôn!

- Mẹ. nguyên nhân không phải vì cô ấy, là con. - Mạc Duy Dương vội giải thích.

- Nếu nguyên nhân không phải là cô ấy, con nên đồng ý mẹ chứ? Được không?

- Mẹ, con biết rồi! Hôm nào bàn tiếp! - Mạc Duy Dương cúp điện thoại, thấy cửa lộ ra một chút xú vãi, ho khan một tiếng, kêu lên - Đi ra đi!

Diệp Tâm Đồng chợt dạ dầy cửa ra đi tới trước mặt anh, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Không phải em cố ý nghe lén anh nói điện thoại, em chỉ muốn

- Mới vừa rồi em cũng đã nghe thấy! Chuẩn bị đi! Ngày mai trở về biệt thự nhà họ Mạc, thôi, cũng không có gì chuẩn bị cần thận, trực tiếp đến! - d!ễn đàn lê quý đ!ôn Anh kéo cô vào phòng ngủ, sau đó đóng cửa phòng lại.

Diệp Tâm Đồng vẫn còn buồn ngủ mông lung, lại bị anh lôi từ trong chăn ra. Hai ngay cả bữa sáng cũng không ăn, anh dẫn theo cô đi xuống lầu, nói gì đến nhà anh ăn bữa ăn sáng, trong bụng cô hoảng hốt, vội khăn trương hỏi:

- Đi đến nhà của anh ăn điểm tâm?

Cô cúi đầu nhìn qua trang phục của mình, vội rút tay về, thét to:

- Mạc thiếu gia, sao anh không nhắc nhở em thay quần áo?

Làm sao cô có thể rồi bù chạy tới nhà anh, dù là ăn điểm tâm, cũng nên rửa ráy mặt mũi chứ!

- Có thay quần áo rửa mặt không cũng giống vậy! - Anh khuyên cô, sau đó kéo cô đi xuống lầu.

Bởi vì biệt thự nhà họ Mạc và biệt thự của cô ở cùng một khu, cho nên không được mấy bước đường đã đến.

Mạc Duy Dương một tay nắm chắc tay của cô, không để cho cô rút về, gờ ột cái tay khác ấn chuông ngoài cửa.

Quản gia vội chạy tới giúp bọn họ mở cửa, cung kính kêu lên:

- Mạc thiếu gia, hai người về rồi, ông chủ và phu nhân chờ hai người đã lâu!

Diệp Tâm Đồng lúng túng bị anh kéo vào bên trong biệt thự, quản gia đóng cửa chính, đi ở đằng sau họ, nhìn về phía người trong phòng khách kêu lên:

- Thiếu gia về!

Vũ Phong Nhi vừa nghe con trai về, vội ra đón:

- Dương!

Bà cầm lấy tay anh kéo anh vào phòng khách, mà Mạc Duy Dương lại kéo tay cô (DTĐ).

Sắc mặt Mạc Vi Phẩm không phải quá hòa nhã phân phó người làm:

- Đi bưng bữa ăn sáng!

- Đúng đúng! Mau bưng bữa ăn sáng lên! Kêu đói bụng! - Vũ Phong Nhi vội kéo con trai vào bàn ăn, liếc nhìn Diệp Tâm Đồng, cười nói - Đồng Đồng, cháu ngồi chỗ bên cạnh Dương!

Diệp Tâm Đồng cười xấu hổ nói:

- Vâng bác gái!

Cô trừng mắt với Mạc Duy Dương, ý bảo anh buông tay, cứ nắm tay của cô, cô cảm thấy rất lúng túng.

- Mẹ, con đưa cô ấy đi rửa mặt trước, hai người dùng trước! - Mạc Duy Dương kéo cô đi lên lầu.

Diệp Tâm Đồng không nói đi theo phía sau anh, thỉnh thoảng lại lễ phép gật đầu với Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi, thật mất thể diện.

Mạc Vi Phẩm tức giận khẽ ném tờ báo lên ghế, nói với người làm:

- Đem cho ta chén canh.
 - Chồng, con trai cũng trở về, ông không cần sa sầm mặt nữa được hay không!
 - Em cũng thấy đấy, trong mắt nó chỉ có có gái kia, trở về cũng là bởi vì cô gái kia! - Mạc Vi Phẩm tức giận mắng.
 - Được rồi, trở lại là tốt, em thấy đứa nhỏ kia cũng không tệ lắm, em đã đồng ý cho chúng ở cùng một chỗ, anh cũng đừng ngoan cố như vậy nữa, dầu gì cô ấy cũng là người nhà họ Vũ.
 - Hừ, Muốn anh đón nhận cô ta, được! Xem cô ta có bản lĩnh gì có thể làm cho anh tiếp nhận cô ta! - Mạc Vi Phẩm uống một hơi cạn sạch trà trong cốc, cắn răng nói.
- Trở về phòng, Diệc Tâm Đồng hất tay của anh ra, có chút tức giận nói:
- Mạc thiếu gia, sao anh có thể không lễ phép với cha mẹ mình như vậy?
 - Thay quần áo rửa mặt, trong tủ treo quần áo có quần áo thích hợp với em! Thích đồ nào mặc đồ đó! - Anh không để ý oán giận của cô, trực tiếp đến phòng tắm tắm.
- Diệc Tâm Đồng dậm chân, đi tới trước tủ treo quần áo, mở tủ ra. Từng dãy quần áo mới tinh làm cô trợn mắt há mồm, sao có thể có nhiều quần áo như vậy? Không phải là đồ lúc trước Mộ Dung Tuyết mặc chứ? Cô chưa xót trong lòng, tùy tiện lấy một cái sau đó thay.
- Lúc anh đi ra, thấy cô soi gương chải đầu, từ sau ôm lấy eo cô, cười nói:
- Rất hợp với em!
- Cô để cái lược xuống, xoay người nhìn anh:
- Em muốn mặc quần áo của mình, không thích mặc đồ người khác mặc qua!
 - Mặc qua là sao? Đây không phải là quần áo mới? Ai mặc qua? - Anh dùng ánh mắt trêu ghẹo hỏi.
 - Mới?
 - Chẳng lẽ em cho rằng Mộ Dung Tuyết mặc qua sao? Mộ Dung Tuyết chưa từng qua đêm ở chỗ này qua! Quần áo là hai năm trước chuẩn bị cho em, chỉ là sau em lại bỏ đi, quần áo vẫn giữ trong tủ, may mắn không có mốc meo! - Tay của anh vuốt ve đầu của cô, thở dài nói.
- Cô nghe lỗ mũi cũng chưa xót, ban đầu không nói tiếng nào rời đi, là vì sợ nhìn thấy anh sau đó không bỏ đi được, cho nên cô lựa chọn không chào mà đi, mà trong hai năm rời đi, cô cũng không hề quên anh.
- Cô đưa tay ôm cổ anh, dán sát mặt vào ngực anh, thì thầm nói:
- Mạc thiếu gia, anh thật khờ! Thật xin lỗi! Em không nên tùy hứng như vậy.
 - Biết dụng tâm quan tâm chăm sóc của anh rồi hả? Cái cô gái nhỏ đáng giận này, vừa đi chính là hai năm. Thật ra thì trong hai năm đó, anh có phái người đi theo em... từng cử động của em anh đều rõ như lòng bàn tay! - Anh dặt ẩy về mặt của cô, tà nịnh nhếch môi cười nói.
 - Ặc, anh theo dõi em!
 - Anh đây còn không phải là vì nghĩ cho an toàn của em!
 - Được rồi!
 - Thôi, đi xuống dùng điểm tâm! - Anh kéo cô từ trên ghế lên, sau đó dắt cô đi xuống dưới lầu.
- Người làm vội vàng mang hết đồ ăn sáng lạnh đi, đổi lấy sữa tươi nóng nồm và bữa ăn sáng dinh dưỡng.
- Mạc thiếu gia, chủ tịch bảo lát nữa cậu đến tập đoàn Diệu Hằng. - Người làm giúp họ rót sữa tươi, không quên nhắc nhở.
 - Biết! Chị đi xuống đi! - Mạc Duy Dương bảo người làm đi, sau đó hỏi cô - Chân cũng khá, tiếp theo em có dự định gì?

- À, tìm việc làm!

- Tìm việc làm? Tìm công việc gì? Chẳng lẽ còn sợ anh không nuôi sống em? – Anh không tán thành nói.

- Mặc thiếu gia! Anh không được xem thường phụ nữ, phụ nữ cũng có thể tay làm hàm nhai! Cho nên em sẽ tìm một. - Cô cười thần bí nói.

- Công việc gì? - Anh tò mò hỏi.

Cô muốn tìm công việc gì? Ngược lại anh muốn biết cô đang suy nghĩ gì.

- Trước không muốn nói cho anh, trong thời gian 1 tháng, làm sẽ làm ình lột xác hoàn mỹ!- Cô cười hì hì nói.

- Quỷ linh tinh, không nói thì thôi, trước cứ tùy em! Chẳng qua anh nói cho em biết, đừng để ình thấy mệt mỏi! - Anh cầm ly bò sữa uống một hớp dạn dò.

- Yên tâm! Em đã có kế hoạch có mục đích rèn luyện mình!

Anh vẫn lại là cưng chiều dùng cái thìa gỗ đầu cô một cái:

- Tốt!

Cô sờ sờ đầu, nhún anh le lưỡi.

Mạc Duy Dương vừa vào công ty, cô gái ở đại sảnh và bảo vệ vội buông công việc trên tay, cung kính kêu lên:

- Tổng giám đốc!

Mạc Duy Dương sai bước đến thang máy dành riêng ình, sau đó lập tức đi vào.

Ra khỏi thang máy, anh đi thẳng về phía phòng làm việc của tổng giám đốc, mà Mạc Vi Phẩm chờ đợi anh ở phòng làm việc đã lâu, quay ghế lại, mặt đối mặt với anh.

Ngón tay Mạc Vi Phẩm gõ bàn làm việc, nhìn anh nói:

- Cuối tuần sau, làm đám cưới với cô ta đi!

Mạc Duy Dương kinh ngạc, có phần khiếp sợ nhìn ông. Đây là lời từ trong miệng Mạc Vi Phẩm nói ra sao? Ông là người phản đối anh và Đồng Đồng ở chung nhất, nhưng bây giờ ủng hộ anh và cô ấy kết hôn như vậy, tất cả không phải là có âm mưu chứ? Anh mím khóe môi cười nói:

- Sao bắt ngờ vậy?

- Đây không phải cậu muốn sao? Không phải sao? - Hai tay Mạc Vi Phẩm hơi dang, trên mặt là vẻ mặt nhìn không thấu.

- Đúng, vậy thì y theo ý của ông làm đi! - Mắt đẹp của Mạc Duy Dương híp lại, mà cùng lúc đó, trên mặt Mạc Vi Phẩm cũng mang theo nụ cười không cách nào hiểu được.

114. Chương 114: Không Muốn Kết Hôn

Một nhà hàng Tây với phong cách lãng mạn, người bồi bàn đứng ngoài cửa mặc âu phục, cúi đầu kêu lên:

- Hoan nghênh đã đến!

Ngang trước cửa chính nhà hàng viết mấy chữ “Nhà hàng Tây Fra—grant”. Diệc Tâm Đồng liếc nhìn nhà hàng, bước nhanh đi tới cửa, người bồi bàn giúp cô kéo cửa kiếng ra. Cô do dự hỏi:

- Xin hỏi nơi này của các anh còn thông báo tuyển nhân viên thực tập không?

- Có, tiểu thư là tới thực tập đúng không? Xin mời vào bên trong!

- Cảm ơn! - Diệc Tâm Đồng không ngờ đến nhà hàng Tây cao cấp thực tập lại thuận lợi như vậy.

Cô gái ở quầy mỉm cười với cô hỏi:

- Tiểu thư, xin hỏi thể giúp được gì cho cô?

- Xin chào, tôi muốn vào nhà bếp thực tập! - Cô mỉm cười với cô gái đó nói.

- À. là như vậy! Cô vào tìm quản lý, bây giờ hẳn là ông ấy ở văn phòng! - Cô gái ở quầy chỉ chỉ phòng làm việc của quản lý.

- Được, cảm ơn! - Diệc Tâm Đồng lại đi tới phòng làm việc của quản lý, đến gõ cửa, cho đến khi đối phương bảo cô đi vào.

- Có chuyện gì sao? - Người đàn ông ngồi trong phòng làm việc ngẩng đầu hỏi.

- Chào ông. tôi. - Cô nói rõ chi tiết mục đích mình tới đây lần nữa, sau đó thấy người đàn ông gật đầu một cái.

- Có thể. - Ngón tay người đàn ông gõ bàn làm việc mở miệng nói.

- Cảm ơn! - Diệc Tâm Đồng cong miệng thành nụ cười, rốt cuộc có cơ hội học tài nấu nướng rồi.

Sư phụ dạy cô nói cho cô biết, ăn cơm Tây trước tiên chính là biết lễ nghi bữa ăn Tây. Khi người ngoại quốc ăn cơm Tây thì tương đối chú trọng cách ăn mặc thỏa đáng, đặc biệt là đến nhà hàng Tây hạng sang một chút, không thể mặc một bộ đồ nhàn nhã. Mà hôm nay đầu tiên cô phải học đúng là món ăn khai vị của cơm Tây. dĩ nhiên lễ quý đ,ôn Phân lượng món ăn khai vị tuy ít, lại hết sức tinh xảo, đáng giá để từ từ thưởng thức.

Đôi mắt Diệc Tâm Đồng nhìn chăm chăm động tác trong tay sư phụ, có dáng có vẻ học theo, sư phụ tán thưởng cười nói:

- Good!

Cô chỉ xấu hổ cười cười:

- Cảm ơn!

Rốt cuộc chịu đến tận việc, Diệc Tâm Đồng mệt mỏi muốn chết, mặc dù mỗi ngày chỉ học một món ăn, nhưng lại phải giúp sư phụ làm một số việc vặt, cho nên lập tức giống như bận rộn, mà tay của cô cũng mau sưng lên, chẳng qua lại thu hoạch rất nhiều.

Cô đặt đồng phục làm việc trong một cái rương khóa kỹ, sau đó thay lại quần áo lúc mình tới, xác định tất cả bình thường, mới nhắc túi của mình ra khỏi nhà hàng Tây. Cô gái ở quầy chào hỏi với cô:

- Tan tầm sao?

- Vâng, tạm biệt!

- Tạm biệt!

Diệc Tâm Đồng vừa tới dưới biệt thự, xe Mạc Duy Dương cũng lái tới, cửa sổ xe bị hạ thấp, anh nhìn cô kêu lên:

- Đồng Đồng!

- Mạc thiếu gia! - Cô đi lại, xoay người cúi trước cửa sổ xe dò xét vào trong, kéo cánh tay của anh cười nói - Thật là trùng hợp giờ tan tầm của chúng ta lại giống nhau!

- Bớt lảm lời, trên người em có mùi gì? - Mũi anh cọ trên người cô, còn dùng lực hít hà.

Cô đưa tay che mũi của anh cười nói:

- Anh coi mình là chó sao! Ngửi loạn khắp nơi, không có mùi vị mà? Sao em không hề ngửi thấy mùi gì? - Cô cố ý giả bộ ngu, nhún vai.

Anh nhìn cô, cảm giác rõ ràng trên người cô có mùi cá, một ngày nay cô chạy đi đâu? Ánh mắt của anh thẳng tắp nhìn cô, cho đến khi cô chột dạ rời đầu khỏi cửa sổ xe, cười nói:

- Nên đi vào ăn cơm, thật đói!

Cô xoay người rồi đi, anh đẩy cửa ra xuống xe, đi tới phía sau cô, tay trực tiếp ôm eo của cô, nâng cằm cô lên, hôn một cái trên môi của cô:

- Lát nữa nhớ tắm, một thân mùi cá, rất khó ngủ!

Cô lúng túng đỏ mặt một chút, này cũng bị anh đoán được rồi hả? Mũi của anh thật đúng là linh hoạt.

- Còn có một việc, cuối tuần. uh. nhớ xin phép, ngày đó không cho phép ra ngoài đi làm! - Anh ho khan một tiếng, có hơi xấu hổ nói.

- Tại sao không thể ra ngoài đi làm?

- Bởi vì ngày đó anh và em phải kết hôn! - Anh ngắt cái mũi của cô một cái.

- Hả? Kết hôn? - Cô tròn tròn mắt nhìn anh, cô không nghe lầm chứ? Anh và cô kết hôn?

- Làm gì kinh ngạc như vậy! Không phải sớm đã có chuẩn bị tâm lý sao? Được rồi, còn có một khoảng thời gian, em có thể từ từ trang điểm bản thân, đi spa hoặc thẩm mỹ viện. - Anh nửa đùa nửa thật nói.

Cô kéo tay của anh, trong mắt có cầu khẩn:

- Thật sự muốn kết hôn? Không phải chuyện tình Mộ Dung Tuyết còn chưa giải quyết xong sao?

- Thỏa thuận li hôn anh đã ký, văn bản đã đưa tới phía Mộ Dung Tuyết bên kia, cho nên em không phải lo lắng những thứ này. vào đi thôi! - Anh ôm eo cô đi vào nhà.

Diệp Tâm Đồng cảm giác là lạ ở chỗ nào đó, Mạc Vi Phẩm cũng đồng ý? Cô thật sự không nghĩ ra, tại sao Mạc Vi Phẩm phải đồng ý, không phải ông ấy vẫn rất ghét cô sao?

Mộ Dung Tuyết không ngờ thỏa thuận li hôn đã gửi tới nhanh như vậy, mà vị trí thỏa thuận bên cạnh đã ký vào cái tên của người đàn ông kia, trong lòng cô hung hăng đau xót, nắm bút viết mấy chữ loạn xạ, sau đó ném thỏa thuận li hôn trên mặt đất.

- Kết thúc, tất cả đều kết thúc! - Trong lòng cô có đau và oán, nhưng hơn nữa là hối tiếc.

Hiện tại cô cần phát tiết gấp, cho nên cô cố ý gọi cho Lục Hạo Nam, nói muốn đến cục của anh, Lục Hạo Nam vừa nghe, bị dọa sợ đến mặt mũi trắng bệch.

- Tuyết Nhi, bây giờ anh rất bận, em qua đây anh không có cách chăm sóc em... em xem hay hôm khác em đến đây đi! - Anh vội vàng cúp điện thoại, thật chết người, kể từ khi biết mình và cô xảy ra qua quan hệ, anh luôn cố ý tránh cô, mà cha mẹ của hai nhà họ Lục và Mộ Dung đều hết sức tán thành bọn họ ở chung một chỗ.

Anh còn chưa có chơi đủ, còn chưa muốn đi vào phần mộ hôn nhân, hơn nữa anh chỉ xem Tuyết Nhi như anh em tốt, đột nhiên muốn anh cưới một người anh em tốt, anh thật sự cảm thấy không thể nào tiếp nhận được, quan trọng nhất là cảm giác anh đối với cô không có nửa điểm yêu.

Mộ Dung Tuyết quăng mạnh điện thoại di động, tất cả đều không rãnh, tại sao tất cả đều bỏ rơi cô.

Cô vội vàng chạy lên lầu, lấy một vài thứ đồ cá nhân nhét hết vào va li hành lý, nếu không người để ý đến cô, cô còn ở lại chỗ này làm cái gì?

Cô vừa khóc vừa thu dọn đồ của mình, người làm đứng ở ngoài vội kêu lên:

- Tiểu thư, cô đang muốn làm gì?

Mộ Dung Tuyết ném va li hành lý trên đất, mắng:

- Biến, không cần để ý đến tôi!

Người làm bị dọa sợ đến toàn thân khẽ run rẩy, vội mật báo cho Mộ Dung Thương.

- Ông chủ, tiểu thư khóc thu dọn hành lý, nhìn đáng về hình như muốn bỏ đi.

- Cái gì? Vậy cô còn đứng đó sao, ngăn nó lại cho tôi, không cho phép nó ra cửa nửa bước!

- Vâng ông chủ! - Người làm cúp điện thoại, đi vào phòng của cô, sợ hãi cầu khẩn nói:

- Tiểu thư, trước hết cô đừng xúc động, có chuyện gì có thể đợi ông chủ về sẽ giải quyết, cô đừng đi mà!

Mộ Dung Tuyết trực tiếp ném hành lý bên chân người làm, đẩy cô ta ra, lao xuống lầu, nhưng cô chưa kịp đi ra phòng khách, Mộ Dung Thương cùng mẹ cô đi vào.

- Đi đâu đây? - Mộ Dung Thương nhìn cô hỏi.

- Con. con muốn đi ra ngoài giải sầu! - Cô chột dạ nói.

- Giải sầu? Đi đâu? - Ánh mắt Mộ Dung Thương sắc bén chăm chăm sợ hãi trong lòng cô.

- Đi. bên ngoài!

- Hừ! Nơi nào cũng đừng đi, sớm làm hôn lễ đi! Tránh ối ngày nghỉ đông nghỉ tây! - Mộ Dung Thương đi lên lầu, Mộ Dung Tuyết xoay người hướng về phía ông quát:

- Con không muốn kết hôn nữa! Cha không có quyền ép con, con không muốn gả cho Lục Hạo Nam!

- Không lấy? Con cho rằng còn có người đàn ông tốt nào nguyện ý cưới con? Thật không biết liêm sỉ! Con lại nói ra này loại lời nói, xem cha có đánh chết con không! - Mộ Dung Thương quả nhiên là làm quan đã lâu, nói chuyện đều đâu ra đấy.

Mộ Dung Tuyết đặt mông ngồi trên mặt đất, khóc nói:

- Vậy cha đánh chết con đi! Con cũng không muốn sống.

- Đồ không có tương lai, cút lên lầu cho ta, bắt đầu từ hôm nay, con đều phải ở trên lầu, cho đến hôn lễ với Lục Hạo Nam kết thúc! - Mộ Dung Thương chỉ lên phòng của cô trên lầu, quát.

Mẹ Mộ Dung Tuyết vội vàng kéo ông, khuyên nhủ:

- Anh có lời gì từ từ nói! Sao lại quát con gái như vậy, mất thể diện thì mất thể diện! Dù sao trong nhà hiện tại cũng không lo ăn mặc nữa, làm gì chỉ vì mặt mũi mà hy sinh hạnh phúc con gái, con gái cũng không nguyện kết hôn, ông còn ép nó làm cái gì?

- Bà câm miệng cho tôi, ở đây còn chưa tới phiên bà chen miệng, bà cũng cút cho tôi. Bà làm mẹ, không có cách dạy con, cũng đáng phạt! - Mộ Dung Thương một bộ dạng cực kỳ gia trưởng, gương mặt vằn vện đầy bà ra, chỉ vào phòng quát.

Mộ Dung Tuyết khóc từ dưới đất bò dậy, kéo tay của mẹ, đẩy bà lên lầu:

- Mẹ, mẹ lên lầu đi! Không cần lo cho con nữa!

Bà ôm đầu Mộ Dung Tuyết khóc nói:

- Con gái đáng thương của ta!

Mộ Dung Tuyết trợn mắt nhìn Mộ Dung Thương một cái, đỡ mẹ lên lầu.

Mộ Dung Thương giận đến ném cái ly một cái, phân phó người làm:

- Trông tiểu thư thật kĩ cho ta, không cho nó chạy trốn, nếu không ta phục vụ gia pháp!

- Vâng ông chủ! - Người làm run sợ trong lòng cúi người nói.

- Hừ! - Mộ Dung Thương tay vất chéo sau lưng, gương mặt lạnh lùng bỏ đi.

Mộ Dung Tuyết đóng cửa lại, quỳ gối bên chân mẹ khóc sụt sùi:

- Mẹ, làm sao bây giờ? Con không muốn kết hôn, mẹ giúp con một chút có được không?

Kéo Mộ Dung Tuyết từ trên mặt đất lên, vuốt mặt của cô khuyên nhủ:

- Trước con hãy đứng lên, mẹ sẽ không để cho cha con vì mặt mũi hy sinh hạnh phúc của con, mẹ sẽ nghĩ cách!

- Mẹ, cảm ơn em! - Mộ Dung Tuyết quá vui mà khóc.

- Có ai không! - Mẹ Mộ Dung Tuyết kêu lên về phía người làm dưới lầu.

- Phu nhân có chuyện gì? - Người làm cung kính hỏi.

- Đi, nấu chút cháo cho ta! - Bà nói.

- Dạ!

Mộ Dung Tuyết theo tất cả mẹ bày ra tốt ban đầu, thu dọn thỏa đáng hành lý của mình, không thôi ôm hông của bà khóc ròng:

- Mẹ, thật xin lỗi, hại mẹ vì con gánh chịu tất cả!

- Đứa nhỏ ngốc, mẹ đã có thể có đứa con gái như con, không nghĩ cho con, còn có thể nghĩ cho ai. Sau khi rời khỏi đây không cần điện thoại cho ta, tránh cho bị cha con phát hiện!

- Uh!

- Được rồi, cô ta tới, cô mau tránh đi, mẹ đi mở cửa! - Bà đứng dậy đi tới cửa, bảo Mộ Dung Tuyết mau trốn dưới giường đi, sau đó mở cửa nhận lấy cháo, uống một hớp ngay trước mặt người làm, cố ý gây khó khăn nói:

- Cháo này sao lại khó ăn như vậy..., rốt cuộc cô bỏ cái gì vào? Làm lại lần nữa, ta muốn đích thân giám sát cô! Tránh cho cô lười biếng!

Nét mặt người làm sợ hãi:

- Phu nhân, tôi đúng là làm theo sở thích của bà! Sao có thể có vấn đề?

- Chẳng lẽ cô nghi ngờ vị giác của tôi, đi, làm lần nữa! - Bà thuận tay đóng cửa, sau đó đẩy người làm đi xuống lầu, Mộ Dung Tuyết nghe thấy tiếng bước chân đã đi xa, vội vàng từ đáy giường chui ra.

115. Chương 115: Phỏng Mu Bàn Tay

Tay Mộ Dung Thương chỉ người làm, quát:

- Người đâu? Đi nơi nào? Cô làm việc cho ta kiểu gì thế?

- Ông chủ. tôi. rõ ràng có trông tiểu thư. - Người làm run rẩy cơ thể quỳ trên mặt đất, cúi đầu sợ hãi dập đầu - Ông chủ, tôi biết rõ sai lầm rồi, tôi không nên đi nấu cháo.

- Không trông người thật kỹ cho ta, nấu cháo cái gì! - Mộ Dung Thương một cước quật ngã người làm, giận dữ ngút trời đá người làm một cước.

- Là phu nhân, bà ấy muốn uống cháo! - Người làm ôm đầu mà khóc.

Mộ Dung Thương ngừng lại, nhìn cô ta chằm chằm:

- Cút cho ta! Đồ vô dụng, giữ lại cô có ích lợi gì, lập tức thu dọn đồ đạc cho ta!

- Ông chủ. cầu xin ông đừng đuổi tôi đi.

- Biến, muốn ta gọi người kéo cô đi ra ngoài phải không?

- Vâng ông chủ, tôi lập tức thu dọn đồ đạc!

Mẹ Mộ Dung Tuyết núp ở sau cửa, không dám thở mạnh, sợ Mộ Dung Thương sẽ chia mũi dùi về phía bà.

“Oành!” một tiếng, cửa bị một cước đá văng, bà quay đầu nhìn lại, kinh ngạc kêu lên:

- Ông xã!

- Là bà có đúng không? Là bà giúp đỡ có chạy trốn đúng không? - Mộ Dung Thương tiến lên mãnh mẽ giữ chặt cổ tay của bà, làm bà nhúm mày lại.

- Tôi không biết ông đang nói gì?

- Bà không nó cũng không sao, chờ tôi tìm được nó, xem tôi đánh gãy chân nó không! Hừ! - Mộ Dung Thương đẩy bà ra, đi xuống lầu.

Lòng bà vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, hiện tại chỉ hy vọng con gái chạy trốn càng xa càng tốt.

Diệp Tâm Đồng không yên lòng bưng bát tết thịt bỏ đi về phía bàn ăn, bởi vì một lòng nghĩ chuyện cuối tuần kết hôn, cô thất thần, làm nước sốt thịt bò bát tết vấy vào mu bàn tay, đau đến mức cô lập tức đặt bát tết thịt tết trên bàn ăn của khách, diễm đàn lễ quý đ.ôn mà vừa lúc khách xoay người, d.ội cho đối phương một thân màu tương nước sốt.

- A! - Mỹ nữ ăn mặc thời thượng tát cô một cái, lập tức từ vị trí nhảy lên.

- Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! - Diệp Tâm Đồng vội nói xin lỗi với đối phương, một tay ôm mu bàn tay bị thương của mình, cúi đầu cắn môi.

- Cô phục vụ khách nhân kiểu gì vậy? Gọi quản lý các người ra ngoài, thật sự là bẩn chết! - Mỹ nữ run run một thân vấy bẩn thỉu trên người, không khách khí chỉ trích.

- Thật xin lỗi, cô có chỗ nào không hài lòng, tôi có thể từ từ cải thiện, mời tiếp tục dùng bữa ăn, tôi giúp cô thay một phần bát tết thịt bò mới! - Diệp Tâm Đồng vội vàng nói.

- Không cần, không có khẩu vị nữa! - Mỹ nữ nhẹ trề môi dưới.

Diệp Tâm Đồng lúc này gấp rút đầu đầy mồ hôi, không biết như thế nào cho phải. Người đàn ông ngồi đối diện mỹ nữ nhẹ nhàng mở miệng nói:

- Thôi Lala, đối phương cũng không phải phải cố ý.

Diệp Tâm Đồng không nhịn được nhìn đối phương nhiều một cái, là một người ngoại quốc lịch sự tiêu chuẩn, ngũ quan sắc xảo, âu phục sang trọng, quan trọng nhất là trên thân người đàn ông tỏa ra cao nhã và quý khí mê người.

Lúc cô nhìn anh ta, người đàn ông cũng đang nhìn cô, khẽ gợi nhếch miệng lên mỉm cười mê người, ngón tay thon dài chập chờn ly để cao trong tay, chất lỏng rượu màu đỏ đang từng vòng từng vòng lướt qua miệng ly, có ý tứ không chút để ý.

Người phụ nữ mới vừa rồi còn ương ngạnh thô lỗ lập tức như chim nhỏ nép vào người tựa vào ngực người đàn ông, móng tay màu đỏ xẹt qua khuôn mặt cương nghị của người đàn ông, b.ĩu môi, g.ắt giọng:

- Nhưng. cô ta làm d.ơ quần áo của em, bộ váy này lại là quà tặng anh tặng cho em. bảo người ta có đau lòng không?

Người đàn ông cúi đầu hôn môi của cô ta, đôi mắt câu hồn mang theo nụ cười nhàn nhạt:

- Chỉ là bộ váy mà thôi, hôm khác tặng em thêm một cái!

Anh ta lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô nói:

- Lại đi bưng một phần bát tết thịt bò đến đây đi! Ba phần chín là được rồi! - Người đàn ông ngẩng đầu cười nói với cô.

- Vâng! - Diệp Tâm Đồng không nhịn được hít một hơi, trai đẹp hoàn hảo không so đo. Cô vội chạy về phía nhà bếp lại bưng một phần bát tết thịt bò mới lên bàn.

Người phụ nữ lạnh lùng nhìn cô một cái, vung tay kêu lên:

- Đi đi! Ở đây không cần cô phục vụ!

Diệp Tâm Đồng xoay người rời khỏi bàn ăn, sau đó đến phòng bếp, để tay dưới vòi nước, rửa thật lâu, cho đến khi tay sưng đỏ, nguy rồi! Bộ dạng thế này trở về, còn không bị Mạc thiếu gia hoài nghi, nếu để cho anh ấy biết cô ở nhà hàng Tây học nấu ăn, anh chắc chắn sẽ không cho cô đi đến nơi này.

Vì không để cho anh nghi ngờ, Diệp Tâm Đồng mua một cái bao tay đeo trên tay, mặc dù thoát nhìn có chút tức cười, nhưng chỉ cần không lấy bao tay xuống, cũng sẽ không có chuyện nữa.

Quá hỏng rồi, vừa lúc thương tổn ở tay phải, cho nên cầm thìa thì đều sẽ đặc biệt làm người khác chú ý.

- Trời rất nóng em mang bao tay làm cái gì? - Ánh mắt Mạc Duy Dương nhìn chằm chằm tay cô, mở miệng nói.

- À. đồ trang trí, gần đây tương đối thịnh hành cái này! - Cô vội rút tay về, có hơi xấu hổ mà dùng tay trái ôm tay phải của mình.

Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi cũng nhìn qua cô, thái độ hai người xem như bình thường, có điều anh lại vậy vậy tay với cô.

- Cho anh xem một chút? Thịnh hành chỗ nào?

- Không phải. cái bao tay này không thể lấy, bởi vì phải mang mấy ngày mới có thể lấy ra, nếu như bây giờ lấy xuống, thì không thể đeo, bởi vì thiết kế bên trong sẽ bị phá hư! - Nhịp tim cô như sấm nhảy mắt nói.

- Thiết kế cái gì? - Anh buông thìa xuống ung dung nhìn cô hỏi.

- Chính là thiết kế rất đặc biệt! Mạc thiếu gia, đợi trở về phòng lại nói, bây giờ ăn cơm có được không? - Cô tiến tới trước mặt anh nhỏ giọng van xin.

Anh nhú nhú mày, cũng không có vạch trần cô, đã cảm thấy bao tay của cô có nhiều bí ẩn, không sao, đợi trở về phòng sẽ xem rõ!

- Uh! - Anh tỏ vẻ đồng ý, gạt đầu một cái.

Cuối cùng cô thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu múc cơm.

Diệp Tâm Đồng cầm áo choàng tắm, len lén liếc nhìn anh trên giường, may là anh đã ngủ rồi. Cô nhẹ chân nhẹ tay vào phòng tắm, sau đó để áo choàng tắm ở một bên, ghé vào trước gương phòng tắm, lấy cái bao tay ra. Thật là đau, cũng chỉ có vào lúc này, cô mới có thể không nhịn được kêu đau ra tiếng, dù sao không ai thấy.

Mà một đôi dép không hề cho hay biết đi tới cửa phòng tắm, thấy hết rất rõ ràng tình huống bên trong.

Diệp Tâm Đồng đeo bao tay lần nữa, sau đó nhét thuốc vào trong túi áo, ra khỏi phòng tắm, tay đau thành ra như vậy, cô vẫn là không muốn thấm nước nữa.

Trên giường người đàn ông đã phát ra tiếng hít thở đều đều, cô sợ quấy rầy đến anh, cho nên không dám lộn xộn, chỉ có thể kê bên cơ thể anh nhắm hai mắt lại, mệt quá, nhưng tay rất đau.

Mắt của Mạc Duy Dương bỗng nhiên mở ra, nghiêng đầu nhìn cô một cái, ánh mắt dừng lại ở tay cô đặt trong ngực.

Diệp Tâm Đồng bất tri bất giác đã tiến vào mộng đẹp, tay đến ngực của anh, như mèo con một dạng nắm lấy áo choàng tắm của anh không thả, anh đưa tay gạt tay của cô, nhẹ nhàng gỡ bao tay xuống, tay vươn vào trong túi cô tìm lọ thuốc phòng. Thở dài một cái, bôi thuốc ở mu bàn tay của cô, sau đó lại thừa dịp cô chưa tỉnh lại, mang bao tay lại.

Đưa tay ôm cô ở trong ngực, thật là ngốc muốn chết! Có ai ngày nóng như vậy còn mang bao tay, cô ngại mình quá không thu hút sự chú ý của người khác rồi!

Diệp Tâm Đồng chống giữ cái lưng mỏi, tay chạm vào tay bị thương, cảm giác nơi đó không có đau đớn như hôm qua, cô hài lòng nhếch môi cười, sau đó xuống giường, chuẩn bị trước khi kết hôn họ được nghề làm bữa ăn Tây.

- Diệc Tâm Đồng, quản lý tìm cô!

Cô vừa tới nhà hàng Tây, đã có người cô, cô vội cười nói:

- Vâng!

Cũng không biết quản lý tìm cô làm gì? Chẳng lẽ là bởi vì vị khách hôm qua kia? Không phải cô đã chịu nhận lỗi rồi sao? Chẳng lẽ vị khách kia sau đó lại tìm quản lý tố cáo?

Cô thấp thỏm gõ cửa, đứng ở cửa phòng kêu lên:

- Quản lý.

- Vào đi! – Quản lý khách khí đứng lên đi về phía cô.

Cô cảm thấy không hiểu khẩn trương:

- Quản lý tìm tôi có chuyện gì?

- Diệc Tâm Đồng! Từ hôm nay trở đi, cô không cần phải làm việc vặt, chuyên tâm đi theo sư phụ học tay nghề đi! – Quản lý cười ha hả nói.

Cô sững sờ, có chút không phản ứng kịp:

- Quản lý? Tại sao?

Trên đời này không có bữa ăn miễn phí, cho nên cô cảm thấy quản lý hẳn là có sắp xếp khác.

- Chẳng lẽ cô muốn làm việc vặt? Những thứ này đều không thích hợp để cô làm, cô cứ chuyên tâm học nấu ăn, sau đó mau chóng rời đi đi! – Nụ cười trên mặt cười quản lý có phần cứng nhắc.

Cô có phần ngạc nhiên nhìn thẳng ông ta, hình như ông ta đang đuổi cô đi? Tại sao? Chẳng lẽ cô làm chưa đủ tốt?

Sư phụ nói với cô:

- Cô gái nhỏ, nhìn cho kỹ, món ăn này coi trọng nhất kỹ thuật xắt rau, học được món ăn này, tự thân cô có thể xuống bếp rồi!

- Có thật không? – Đôi mắt Diệc Tâm Đồng trở nên sáng như tuyết.

- Ngay cả lời của tôi cô cũng không tin sao?

- Không có đâu!

- Vậy thì học nghiêm túc chút, tôi thấy chịu khó lại hợp ý với tôi, tôi mới nguyện ý truyền thụ món ăn này cho cô! – Sư phụ nâng cao bụng bự, cười giơ cao dao trong tay, bắt đầu chạm khác một vài cánh hoa trang trí.

- Cảm ơn sư phụ! – Diệc Tâm Đồng nghiêm túc nhìn tư thế tay của cô, cẩn thận học từng bước.

Đến lúc tan việc, Diệc Tâm Đồng vẫn còn bận rộn ở phòng bếp, bởi vì hôm nay là ngày cuối cùng học nấu ăn, cô muốn ghi chép một số thứ quan trọng vào một cuốn sổ, còn có tay cô bị thương, viết chữ rất phí sức, cho nên cô vừa đi tới đi lui trong phòng bếp, vừa cầm sổ nghiêm túc ghi chép.

Sư phụ cúi mũi bếp xuống cười nói:

- Cô gái, cô thật đúng là đủ nỗ lực.

- Không có đâu! – Cô nhìn một bàn món ăn, cũng không quay đầu lại nói.

Sư phụ lắc đầu một cái, sau đó rời đi.

Haiza! Rốt cuộc cũng nhớ kỹ tên đồ ăn và các bước, cô vẫy vẫy tay bần rùn, sau đó xoay người đi lấy túi của mình, có cơ hội nhất định phải trở tài trước mặt người nhà anh.

Đi ra cửa chính nhà hàng, Diệc Tâm Đồng ngẩng đầu ưỡn ngực mà chạy đến trạm xe buýt, cũng sắp tám giờ, nhà họ Mạc gia luôn luôn ăn cơm tối rất sớm, cho nên cô không thể về trễ.

Chen xe buýt thật sự mệt chết đi, cô bị kẹt trong đám người, nghe điện thoại lại rất phiền phức, chỉ có thể đợi xuống xe thở một hơi, mới lấy ra điện thoại ra nhìn, tất cả mấy cuộc gọi nhờ đều do anh gọi tới.

- Mạc thiếu gia! - Cô le lưỡi một cái, kêu lên.

- Còn chưa tan việc? Đã mấy giờ rồi hả? Kẹt xe sao?

- À. em lập tức đến nhà rồi, trước không nói nữa, tạm biệt! - Cô vội vàng cúp điện thoại, chạy vào trong khu.

Mạc Duy Dương ở bên ngoài biệt thự chờ cô, cô chợt dạ đi tới trước mặt của anh, hai tay nắm vạt áo kêu lên:

- Mạc thiếu gia!

- Đi vào ăn cơm đi! – Hiếm khi anh không nói cô cái gì, chỉ kéo tay cô vào phòng khách.

116. Chương 116: Chứng U Buồn Trước Hôn Nhân

- Đi vào ăn cơm đi! – Hiếm khi anh không nói cô cái gì, chỉ kéo tay cô vào phòng khách.

Mang bao tay không dễ cầm đũa, cô chỉ có thể cầm thìa. Anh nhìn cô, không khách khí chút nào vạch trần che giấu của cô.

- Cũng không cần đi làm nữa, còn mang cái bao tay làm gì? Không sợ tay nát rơi vụn rơi ra à?

“Phốc.” canh vừa mới vào trong miệng cô phun ra ngoài, vội kéo khăn giấy qua lau miệng hỏi:

- Anh biết?

- Lấy bao tay xuống, ăn cơm thật ngon! - Anh lật tờ báo, không thời gian trả lời vấn đề của cô.

Cô mím mím môi, đưa tay lấy bao tay xuống, sau đó trừng anh một cái, vùi đầu dùng cơm.

Hoàn hảo ở đây không có cha mẹ của anh, bằng không đối với hành động trừng mắt với anh nhất định sẽ bị bọn họ hung hăng trừng mấy lần.

- Mấy ngày nay học cái gì? - Anh đột nhiên để tờ báo xuống, thông thả nhìn cô hỏi.

Bị anh hỏi như vậy, trong nháy mắt tinh thần cô tỉnh táo, từ trong túi lấy ra sổ ghi chép, giơ giữa không trung quơ quơ, mặt ngu ngốc nói:

- Ở đây toàn là bí quyết của em, hôm nào để cho anh thử một chút tài nấu nướng của em!

- Haiz. lên lút chạy đi học nấu nướng? – Anh nhíu mày, để chân bắt chéo xuống, kéo cô đến bên cạnh, nâng tay bị thương của cô, không vui nhếch môi - d/iền đàn Lê Quý Đôn Học nấu ăn sao lại biến tay của mình thành bộ dạng này, em thật đúng là, em được đây

~Cô biết anh đang nói móc cô đấy, cô rút tay về cười nói:

- Chỉ là một ngoài ý nhỏ, ai không có sai lầm chứ?

- Về sau đừng tự chủ trường học nấu ăn gì đó, trong nhà có người giúp việc, không cần em vào nhà bếp. Nếu như cảm thấy không có chuyện làm, có thể học phụ nữ khác hầu hạ chồng mình thật tốt! - Anh tiến tới bên tai của cô, hết sức không đứng đắn mà cười nói, bàn tay dọc theo sống lưng cô trượt xuống.

Cô vội vàng nắm lấy tay anh đề phòng anh làm loạn. Ở đây là biệt thự nhà họ Mạc, không phải nhà cô, tai vách mạch rừng, huống chi cha mẹ anh không thích cô, cô càng không thể thể hiện hành vi phóng dăng ở trước mặt họ.

- Ăn nhanh lên một chút, anh đi trên lầu chờ em. – Anh buông cô ra, đi thẳng lên lầu.

Diệp Tâm Đồng dĩ nhiên nghe ra trong lời nói của anh có ý gì, chỉ sợ anh sẽ cẩn thận tỉ mỉ nằm trên giường chờ cô.

- Mạc thiếu gia! - Vừa dứt lời, cô đón nụ hôn sâu dồn dập của anh, cô vịn vai anh, ngồi trên đùi của anh. Cơ thể anh trần trụi, trên người cô chỉ mặc áo ngủ mỏng manh. Anh nắm tay của cô, bôi àu trắng lên vị trí vết thương của cô. Sau khi bôi xong cả, ngẩng đầu đưa tay chế trụ đầu cô, môi đè trên môi cô, có ý xấu gặm cắn môi và lưỡi cô. Dừng mấy giây, cắn một cái vào môi dưới của cô, ăn một miếng, cô bị đau quơ múa tay nhỏ, lại bị anh lồng vào trong bàn tay.

Màu sắc con mắt của anh trầm xuống, một giây kế tiếp, đè cô dưới người. Cô nắm lấy hông anh, trong mắt có khủng hoảng và khát vọng khó hiểu. Hoan ái với anh mấy lần, dường như càng ngày cô càng không cách nào kháng cự sức quyến rũ của anh nữa.

Môi của anh dọc theo vành tai của cô vuốt ve qua lại, anh nâng tay của cô đặt trong miệng, khe khẽ cắn, phun trào hơi thở nóng rực. Con người u ám nhanh chóng nhiễm sắc thái tình dục, bàn tay tìm đến trước ngực của cô, cô vội vàng kéo tay anh lại, chỉ chần chờ trong chốc lát, anh ôm lấy eo cô, ngằm chịu đựng đến cực điểm, nhập vào một cái, bàn tay bỗng nhiên nắm chặt ở phần lưng của cô. (hình như đoạn này có tiếp nhưng bị cắt rồi, thấy tác giả bảo chia sẽ riêng với người đọc bằng cách gì đó, bó tay)

Mạc Vi Phẩm nhìn họ, điều thuốc trong tay nhẹ nhàng gõ xuống, mở miệng nói:

- Còn có mấy ngày đã kết hôn, mấy ngày nay để công việc xuống, tìm thời gian đi ra ngoài chụp hình cưới!

Mạc Duy Dương và Diệc Tâm Đồng quay đầu nhìn ông, trong mắt rõ ràng có kinh ngạc.

Vũ Phong Nhi cười theo nói:

- Hai người các con còn lo lắng cái gì? Còn không mau ăn cơm, ăn rồi đi chụp hình cưới!

- Được! - Mạc Duy Dương nhếch môi cười nói.

Diệc Tâm Đồng chỉ có thể cười nhạt.

Họ chọn một cửa hàng áo cưới tốt nhất trong thành phố chụp hình cưới. Mạc Duy Dương và cô chia ra vào phòng thay quần áo, Diệc Tâm Đồng nhìn áo cưới màu trắng trong tay, thoáng như nằm mơ. Điện thoại trong túi xách vang lên, mở mở khóa kéo lấy điện thoại ra, liếc nhìn hiển thị cuộc gọi tới, cong môi cười.

- Anh!

- Đồng Đồng, nghe nói em và Dương sắp kết hôn? Là thật sao? - Vũ Lạc Trạch đưa tay vẩy thư ký ra, cười đi tới trước cửa sổ sát đất.

- Anh, là thật! Thứ hai em và anh ấy kết hôn! - Diệc Tâm Đồng cũng có chút khó có thể tin, sờ sờ mặt, cảm thấy tất cả quá không chân thật, cô thật sự sắp kết hôn với Mạc thiếu gia sao? Tại sao cô lại sẽ cảm thấy không nở trong lòng?

- Chúc mừng! Rốt cuộc em và Dương đã đến với nhau, thứ hai thật sao? Anh nhớ rồi, đến lúc đó người một nhà đều tới chứng kiến! - Khóe môi Vũ Lạc Trạch nhếch lên vui mừng cười.

- Anh, cảm ơn anh!

- Đồng Đồng, vậy anh cúp trước, đợi rảnh sẽ liên lạc với em! - Vũ Lạc Trạch cười nói.

- Vâng!

Diệc Tâm Đồng nắm di động trong tay, đứng trong phòng thay quần áo, hồi lâu cũng không thay áo cưới, chẳng qua trong lòng có chút tinh thần thấp thỏm.

Cho đến khi cửa phòng thay quần áo bị gõ mấy cái, cô vội vàng đứng dậy nói với người bên ngoài:

- Em lập tức xong ngay!

Mạc Duy Dương đứng ở ngoài cửa kiên nhẫn đợi cô ra ngoài, trái lại cô vẫn thông thả không vội vàng thay xong áo cưới mới đi ra ngoài.

- Rất đẹp! - Anh tiến tới trước mặt, một tay kéo lấy cô vào trong ngực, cũng không quản bên cạnh còn có người, hôn một cái trên môi đỏ mọng của cô, ôm eo của nàng đi tới trước ống kính chụp hình, căn dặn với nhiếp ảnh gia - Làm phiền chụp thân mật một chút!

Diệp Tâm Đồng cười cười, mặc cho anh éo cô bày ra động tác thân mật ở trước ống kính. Anh nâng cái trán của cô, ở đỉnh đầu của cô nhẹ giọng nói:

- Đồng đồng, cuối cùng anh cũng cười được em!

Một cái hôn tràn đầy tình ý vào trán cô, cô ngẩng đầu nhìn chăm chú vào đôi mắt sâu thẳm của anh, hôn trả lại cảm anh:

- Mặc thiếu gia! Em cảm thấy được tất cả quá không chân thật! Có phải chỉ là một giấc mộng hay không?

Anh ở bờ môi cô nhẹ giọng nỉ non nói:

- Không phải là mộng!

Cô chỉ vui vẻ cong khóe miệng cười.

Hai người lần nữa đối diện ống kính, nhiếp ảnh gia ra dấu tay:

- Gần thêm nữa một chút, đúng!

Đèn flash từ trước mắt của họ chợt lóe rồi biến mất, ánh mắt cô nhìn về phía cửa gương bên ngoài tiệm áo cưới, lại phát hiện ngoài cửa sổ có một bóng dáng, bóng dáng đó cũng mặc màu trắng áo cưới, nhìn qua phía cô. Cô muốn tiến một bước thấy rõ diện mạo bóng dáng đó thế nào, lại phát hiện đột nhiên không thấy, trong lòng cô quỳnh lên, thiếu chút nữa trượt chân.

- Đồng Đồng sao vậy?

Cô mất tập trung làm anh lo lắng hỏi.

- Ấy. không có việc gì! - Chẳng lẽ cô quá nhạy cảm, tại sao cô cảm thấy bóng dáng này cực kỳ giống Mộ Dung Tuyết? Là cô ấy sao?

- Không có việc gì là tốt, em xem trán em cũng đổ mồ hôi! - Anh giúp cô lau mồ hôi, cô cười khổ sở một tiếng:

- Mặc thiếu gia, Mộ Dung Tuyết hiện tại như thế nào?

- Đang yên lành nói tới cô ấy làm gì? Anh đã ly hôn với cô ấy, em không cần cả ngày nghĩ tới những chuyện khác, nghĩ nhiều về cuộc sống sau này của chúng ta. - Mặc Duy Dương nhếch miệng lên mỉm cười sáng lạng, khóe mắt nổi nếp nhăn nhỏ, cằm căng ra.

- Không có gì, chẳng qua cảm thấy rất lâu không thấy cô ấy, không biết gần đây cô ấy thế nào! - Tầm mắt cô dời đến cửa sổ nhìn qua nhìn lại, nhưng nơi đó không có bóng người.

- Đồng Đồng, em hãy nghe cho kỹ, anh biết rõ em đang lo lắng cái gì, những thứ kia đều đi qua rồi, chớ suy nghĩ lung tung được không? - Anh cầm lấy tay cô vỗ nhẹ nhẹ xuống.

Cho dù trong lòng mơ hồ lo lắng, nhưng cô không muốn biểu hiện quá mức thần kinh ở trước mặt anh, cho nên cô cố gắng kéo ra một nụ cười:

- Được!

Bởi vì chưa tới hai ngày chính là cuộc sống kết hôn cho nên hai ngày nay Mặc Vi Phẩm cũng không còn yêu cầu có tính cưỡng chế đối với bọn họ, để cho họ tùy ý là tốt rồi. Có điều sau khi kết hôn, cô và Mặc Duy Dương sẽ ở lại biệt thự nhà họ Mặc, sinh sống chung với Mặc Vi Phẩm, Vũ Phong Nhi sinh, cứ như vậy, cô không thể ở biệt thự của ba.

Cô ở nhà bếp rửa chén, anh cũng theo vào, từ sau ôm lấy eo của cô, tựa đầu chống đỡ ở trên vai cô hỏi:

- Có tâm sự?

- À. không có! - Cô đặt chén ở trong tủ chén, xoay người rửa tiếp đĩa.

- Không? Chẳng lẽ không muốn nói cho anh biết tâm sự của em? Nói không chừng anh có thể giúp em! - Anh hôn một cái ở cổ của cô, bàn tay giữ thật chặt eo cô, không để cho cô có dịp né tránh.

- Em đang suy nghĩ, ở nơi này thì không thể ở biệt thự của ba! - Trong lời nói của cô có buồn bã và không đành.

- Là chuyện này? - Anh ngẩng đầu nhìn cô.

- Uh! Mấy ngày tới có thể ở biệt thự của ba không? Em sợ về sau cũng không có cơ hội nữa! - Cô dùng ngón tay có dính bột vuốt vuốt âu phục đắt giá của anh, anh rũ xuống lông mày canh chừng tay cô, dùng ngón tay sờ sờ cái mũi của cô:

- Vật nhỏ, bẩn rồi, rửa sạch mới sờ anh nữa!

Cô bĩu môi, đặt tay vào nước rửa trong bồn, rửa một chút, ngẩng đầu hỏi:

- Mặc thiếu gia, anh nói rồi có thể giữ lời không? Anh đã nói có thể giúp của em, rốt cuộc có thể hay không?

Hai tay anh ôm ngực, ung dung nói:

- Cầu xin anh... anh sẽ giúp em!

- Vậy em cầu xin anh, giúp em cầu xin với cha mẹ anh đi!

- Nên phạt! Cha mẹ anh chính là ba mẹ em, còn phân rõ ràng như thế! - Một tay anh bắt được cánh tay của cô, kéo cô đến trước mặt, vỗ xuống mặt cô.

- Không phải còn chưa kết hôn sao? Em không gọi ra khỏi miệng!

- Haiza! Anh biết rồi, thu dọn đi, lát nữa đi qua! - Anh buông cô ra, vỗ bả vai của cô nói.

- Có thể trở về? - Cô hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

- Dĩ nhiên! - Anh xoay người đi ra phòng bếp, cô theo ở phía sau, nhón chân lên chân chó đấm vai giúp anh, nhưng chiều cao không đủ, cô chỉ có thể đấm đến lưng của anh.

Anh xoay người, dở khóc dở cười nhìn cô:

- Sao trước kia anh không phát hiện dáng dấp em lùn thế này! - Sao anh không cảm thấy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, phản bác:

- Em lùn ở đâu, là anh quá cao!

- Vậy em phải bổ sung dinh dưỡng thật tốt.

- Em đây không phải trời sanh sao? - Cô nhỏ giọng thầm nói.

Anh nắm bả vai của cô, đẩy cô.

- Không đi dọn dẹp hành lý hả? Dứt khoát qua luôn cũng tốt, dù sao mấy ngày tới cũng ở biệt thự, không mặc quần áo cũng được!

Anh mập mờ phun khí ở bên tai cô, cô vội nhảy ra:

- Không cần, em muốn đi thu dọn mấy bộ quần áo!

Cô lập tức chạy lên lầu, còn lại anh hai tay ôm ngực, khóe miệng mang nụ cười mê người.

Xuống lầu thì cô mang theo một cái rương lớn đi về phía anh, anh lập tức xạm mặt lại nhìn cô:

- Em làm cái gì vậy?

- Về nhà! Sao thế? Em thuận tiện lấy giúp quần áo anh để vào trong rồi! - Cô ngốc nghếch cười một tiếng.

117. Chương 117: Thời Gian Ở Cùng Nhau

- Về nhà! Sao thế? Em thuận tiện lấy giúp quần áo anh để vào trong rồi! - Cô ngốc nghếch cười một tiếng.

Mạc Duy Dương không nói nhận lấy hành lý trên tay cô, dùng sức vỗ vỗ đầu của cô, giọng điệu có phần cần răng nghiêng lợi:

- Thật đúng là anh làm vất vả em rồi!

Cô vuốt vuốt đầu, đôi tay túm chặt hông của anh, cười nói:

- Tuyệt không vất vả, đi thôi!

Mạc Duy Dương quay đầu lại nhìn cô một cái, lắc đầu bất đắc dĩ.

Mở cửa, hai người kéo hành lý đi vào.

Diệp Tâm Đồng vui vẻ xoay một vòng, nói với anh:

- Mạc thiếu gia, anh muốn ăn món ăn Tây nào?

Mạc Duy Dương ngồi trên ghế sa lon, sửa sang lại ống tay áo, thuận miệng mà đáp:

- Chỉ cần là em làm, anh đều thích!

Vì những lời này của anh, kết quả cô nấu một bàn thức ăn, anh nhìn phải sửng sờ hai mắt.

- Đây là bữa tiệc Mãn Hán à? Xem ra rất không tệ, có tiến bộ! - Anh cầm cái thìa gỗ một cái vào khay trước mặt, đánh giá coi như không tệ đối với tài nấu nướng của cô.

Cô đắc ý giương khóe miệng lên:

- Mạc thiếu gia, anh cũng sẽ không tùy tiện cho người khác đánh giá cao như vậy, xem ra em đây khổ cực mấy ngày toàn bộ đáng giá!

- Tên gọi của mâm này là gì? - Anh cố ý hỏi cô, bữa tiệc lớn nào anh chưa từng ăn.

- Mâm này tên là dải Tây Lan Hoa rang xào, anh không nên xem nhẹ một mâm món ăn như vậy. Nó vậy mà phải dùng đến mười mấy loại nguyên liệu, anh nếm thử một chút xem ăn được không! - Cô xoa xoa cằm, dùng nĩa chỉ vào nó nói.

- Xem em cố gắng như vậy, anh nếm xem thử! - Ngón tay thon dài của anh nhặt nĩa trong mâm lên xiên một miếng thật to vào trong miệng, sau đó nhai kỹ hoàn toàn.

Hai tay cô chống cằm, nôn nóng hỏi:

- Như thế nào? Ăn ngon không? Có phải có mùi thơm ngát của hoa lan tây không?

- Uh, chỉ là mùi vị kém nhà hàng một chút xíu, nhưng có tiến bộ! - Anh đưa thìa múc một thìa canh bí đỏ đặc bỏ vào trong chén, nhìn cô hỏi - Sao không ăn?

- Ừm. . . . em đang phân vân ăn cái gì? Mạc thiếu gia. . . . đây có tính là lần đầu tiên em xuống bếp không? Đột nhiên em nhớ tới lần đầu tiên anh xuống bếp, thứ khó ăn gì đó, anh lại có thể ăn hết! - Cô chặc chặc có tiếng thở dài nói.

Anh lúng túng ho khan một tiếng, che miệng sắc mặt khó chịu nói:

- Đó cũng là lần đầu tiên anh xuống bếp.

Cô đắc ý tiến tới trước mặt của anh, hai tay ôm cánh tay của anh, miệng đưa tới trước mặt anh, hưng phấn hỏi:

- Vậy không phải em rất may mắn, trở thành người đầu tiên anh tình nguyện xuống bếp!

Anh bàn tay anh đặt trên bàn ăn, thân thể thon dài cùng với thân thể nhỏ nhắn của cô dựa vào một chỗ có vẻ vô cùng cao lớn. Anh chìa tay nhét một miếng đậu vào trong miệng của cô, đầu ngón tay điểm cái miệng nhỏ nhắn của cô:

- Em cảm thấy thế nào?

- Ha ha, Mạc thiếu gia! Lòng chúng ta biết rõ là được rồi! - Cô học bộ dạng của anh, cầm miếng đậu lên bỏ vào trong miệng anh. Anh há miệng cắn một cái, ác ý cười nói:

- Anh còn muốn ăn thứ khác.

- Ăn cái gì? Em lấy cho anh! - Cô suy nghĩ ý chỉ nhìn tới một bàn thức ăn ngon, cầm đũa lên hỏi.

- Tới đây! - Cơ thể của anh dựa vào gần cái ghế dựa.

Cô lại gần anh thêm nữa một chút, mở to mắt hỏi:

- Mạc thiếu gia, muốn ăn cái gì?

Anh có ý xấu cười một tiếng, thừa dịp cô không chú ý, ôm cô vào trong lòng, cô lảo đảo một cái ngồi trên đùi của anh, cơ thể nghiêng tới trước, hai luồng mềm mại tựa vào lồng ngực cứng rắn của anh, mắt trợn to, trong nháy mắt hiểu anh muốn ăn cái gì rồi.

Cô vận vẹo người, có hơi khó chịu nói:

- Mạc thiếu gia, không phải đang ăn cơm sao? Cái đó. A!

Lời của cô còn chưa nói hết, tay của anh đột nhiên dò xét trong váy cô, kẹp lấy một điểm nhô ra của cô, vê nặn, nước miếng cô thiếu chút nữa chảy xuống, sao anh có thể ác tâm như vậy.

- Mạc thiếu gia! Không được. - Cô xấu hổ kéo tay của anh cầu khẩn nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực một mảnh. Anh cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn lẩm nhảm của cô, khước miệng nâng lên đường cong đẹp mắt, trong miệng của anh có nhàn nhạt mùi thuốc lá, hòa lẫn hơi thở của anh, khiến cô không phải quá chán ghét mà ngược lại rất quen thuộc.

Anh rút ngón tay ở phía dưới cô ra, đưa tay cầm lên một chai rượu đỏ Pháp trưng bày trên bàn, buông miệng cô ra, dùng răng cắn nắp chai, trực tiếp tiến tới miệng chai uống một ngụm thật lớn, cắn lại miệng của nàng, đầu lưỡi linh hoạt thăm dò vào trong miệng cô, quấn quanh lưỡi cô. Hô hấp của cô vì nụ hôn của anh mà trở nên xóc xệch dồn dập. Anh cố ý để rượu đỏ nuốt vào trong cổ họng cô, ngón tay ôm mái tóc dài của cô, để ặt cô ngã ra sau, đầu lưỡi nhuộm dịch rượu màu đỏ liếm khước miệng của cô. Chỉ là uống rượu, hình ảnh lại có vẻ rất gợi tình.

Mới hai người chột buông ra, anh hài lòng ôm khước miệng nhìn con người đã nhiễm tình dục của cô. Vật nhỏ được anh dạy dỗ rất nhạy cảm. Anh vểnh một cái chân, hai tay khê chống ra phía sau ghế, cười nói:

- Rượu đỏ uống rất ngon phải không? Còn muốn uống không?

Cô lau miệng, nhìn anh chằm chằm, có phần oán trách thầm nói:

- Không cần! Quá cay!

- Ha ha! - Anh không để ý hình tượng cười.

- Keng keng! - Một tiếng gõ cửa làm hai người đồng thời quay đầu lại nhìn sang.

- Sẽ là ai?

- Đi qua nhìn một chút sẽ biết! - Anh đứng dậy kéo cô rời khỏi cái ghế, ôm lấy cô tới gần gần. Cô đưa tay mở cửa, cúi đầu xem xét, bên chân có một cái hộp nhỏ.

Hai người liếc nhau một cái, Mạc Duy Dương kéo tay của cô, không để cô đi nhặt. Anh khom lưng nhặt cái hộp lên:

- Chuyển phát?

Lông mày anh không tự chủ nhíu lại, cầm cái hộp nhỏ, kéo cô vào trong nhà, sau đó đóng cửa lại.

Vứt cái hộp nhỏ lên trên bàn, Mạc Duy Dương nói với cô:

- Tiếp tục ăn cơm!

- Mạc thiếu gia, em muốn xem một chút trong hộp là cái gì. . . . - Cô chỉ chỉ cái hộp nhỏ đó, trong mắt có tò mò.

Anh mở bao bọc của cái hộp ra, lấy ra một cái túi, trên đó viết ba chữ durex (bao cao su).

Diệp Tâm Đồng hơi đỏ mặt, gắt giọng:

- Đây là ai đưa tới? Đoán chừng là để sai cửa, Mạc thiếu gia, mau gói nó lại đặt ở cửa!

Trên mặt Mạc Duy Dương lộ ra nụ cười bí ẩn:

- Đúng hợp ý anh! Đi thôi! Đã có người suy nghĩ kỹ cho chúng ta, chúng ta còn chờ cái gì!

Ah đứng dậy vòng qua bàn ăn đi về phía cô,, cô vội né tránh anh đụng vào:

- Em còn đói lắm, không đi lên!

- Anh sẽ cho em ăn no! – Anh có dụng ý khác mà kéo cô lên.

Cô kêu thảm một tiếng:

- Đừng! Em muốn ăn cơm, không phải ăn cái kia của anh. . . .

- Xem ra em đã hiểu chúng ta muốn làm gì rồi, đi thôi! – Anh ôm ngang cô, đi lên lầu.

Cô đá đá chân, dép trên chân đánh rơi trên cầu thang bị anh một cước đá xuống dưới dưới bậc thang, ngay sau đó cửa phòng bị đóng lại.

Khi Diệp Tâm Đồng tỉnh lại, nhìn thấy anh đưa lưng về phía cô đang nói điện thoại. Cô mệt mỏi lật người, ngủ tiếp, quá mệt mỏi, làm chuyện kia thật sự là quá mệt mỏi.

Mạc Duy Dương quay đầu lại nhìn cô một cái, biết cô tỉnh, không muốn quấy rầy đến cô, đứng dậy đi ra ngoài phòng ngủ.

Cổ ý đề giọng thấp đi không ít, phân phó với người bên kia đầu điện thoại:

- Giúp tôi tra một chút gần đây có nhân vật nào khả nghi xuất hiện ở khu Linh Lung, còn có. . . .

Anh cũng sẽ không vô ý như vậy, durex cái gì, vô duyên vô cớ sao lại tặng người khác durex, cho nên điểm có vấn đề.

- Vâng Mạc thiếu gia! Thuộc hạ nhất định điều tra tìm hiểu rõ chuyện này!

Mạc Duy Dương cúp máy, hai tay chống trên lan can, đốt một điếu thuốc, cảm giác hai bàn tay nhỏ của cô ôm lấy hông của anh, không cần quay đầu lại cũng biết là ai. Anh đưa tay kéo cô đến trước mặt mình, cúi đầu hỏi:

- Lại muốn rời hả?

Mặt cô đỏ lên, quay đầu đi:

- Không có! Em hỏi anh muốn ăn bữa ăn sáng gì, em đi làm!

Sao anh có thể đòi hỏi vô độ như vậy, tối hôm qua eo của cô cũng sắp bị anh tháo ra rồi.

- Càng ngày càng có tư thái làm vợ, vợ đại nhân, tiểu nhân muốn uống sữa. . . . -Anh cúi đầu, cọ xát tới trước ngực cô.

A a! Diệp Tâm Đồng sắp điên rồi, sao người đàn ông này lại trở nên như vậy! Cô đẩy anh ra, kéo quần áo trước ngực lại, một bộ dạng phòng bị, mắt to nhìn anh chăm chăm:

- Trừ sữa, cái gì cũng có thể, hồng trà, cà phê tùy anh chọn!

Anh chịu đựng cố nén cười, ngón tay nhéo mặt cô một cái, cười nói:

- Vậy anh uống cà phê, vợ đại nhân nhanh đi rót coffee cho anh, động tác chậm, đợi anh đói rồi, anh chỉ muốn làm chút chuyện xấu. . . .

- Haiz, anh chờ chút nhé! – Cô đi ra đầu cầu thang, đi một bước quay đầu lại trừng mắt nhìn anh, anh buồn cười nhắc nhở - Vợ đại nhân cẩn thận một chút, không được té!

- Cần anh nhắc nhở em! - Cô bước nhanh vào nhà bếp.

Một giờ sau, hai người ngồi quanh trên bàn cơm, thưởng thức bữa ăn sáng. Kiểu ăn sáng hai người thật đúng là khá tốt, cô vỗ tay một cái, bụng sữa tươi uống một hộp, len lén liếc anh một cái, chỉ còn lại một ngày, họ sẽ kết hôn rồi! Về sau họ có thể ngày ngày cùng nhau ăn điểm tâm!

- Diện mạo chồng em rất đẹp trai đúng không? - Anh chợt ngẩng đầu nhìn về phía cô lộ ra nụ cười mê hoặc chết người, thiếu chút nữa cô phun sữa tươi ra - Thật tự luyện (tự yêu mình)!

- Là anh tự luyện, hay là có người nhìn thấy anh con người cũng sắp lặn ra đây rồi! - Anh nhét bánh bao vào trong miệng cô, lại mỉm cười mê người.

Cô tức giận quá, lấy chính bánh bao mình ăn rồi nhét vào trong miệng của anh, cười si ngốc một tiếng:

- Ai bảo đáng đáp Mạc thiếu gia đẹp trai như vậy!

Anh nhìn cô, nhai bánh bao cô ăn rồi, trên mặt cười một tiếng.

Cô sưng sờ, cảm giác mình quá hẹp hòi, vội cúi đầu ăn điểm tâm trên tay mình.

Trên màn hình to lớn đang trình diễn phim Hàn lỗi thời. Một đôi người yêu sắp bước vào lễ đường hôn nhân, kết quả một tai nạn xe cộ thành linh xảy ra khiến nữ chính đánh mất tính mạng, cuối cùng nam chính ôm thi thể nữ chính nhảy xuống biển luôn.

Diệp Tâm Đồng vừa coi vừa lúi khấn giấy lau nước mắt, sao cảm động như vậy? Hai người cũng còn chưa kịp yêu nhau cứ như vậy kết thúc.

Mạc Duy Dương cúi đầu nhìn cô trong ngực khóc đến rồi tỉnh rồi mù, thả tờ báo trong tay ra, thở dài nói:

- Phim truyền hình thật hại người! Đừng xem!

- Không được. em xem thêm một chút, nói không chừng nữ chính đột nhiên sống lại đó? - Cô đoạt lấy hộp điều khiển ti vi, cầu khẩn nói.

- Cương thi hoàn hồn. - Anh gõ đầu cô một cái - Đừng xem, cẩn thận dẫn đến, loại phim truyền hình toàn là dùng để lừa gạt phụ nữ đấy!

- Mạc thiếu gia, anh không có tình đồng cảm, điệu bộ anh vậy, em làm sao yên tâm gả cho anh, nếu như em chết, anh nhất định bỏ lại thi thể em mà mặc kệ. - Cô còn tưởng là thật, khiến cho anh có chút im lặng.

Cập nhật chương mới nhanh nhất ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

118. Chương 118: Cái Hộp Nhỏ Có Chứa Lời Nguyên

- Mạc thiếu gia, anh không có tình đồng cảm, điệu bộ anh vậy, em làm sao yên tâm gả cho anh, nếu như em chết, anh nhất định bỏ lại thi thể em mà mặc kệ. - Cô còn tưởng là thật, khiến cho anh có chút im lặng.

- Bảo bối, xem ti vi. - Anh vội phân tán lực chú ý của cô, nhưng cô chỗ nào còn có tâm tình xem ti vi, mắt sưng lớn bằng hột đào, cô nắm khăn giấy lau sạch nước mắt và nước mũi.

Cũng không biết là điện thoại di động của ai đột nhiên vang lên, Mạc Duy Dương cúi người nhặt điện thoại lên đưa cho cô:

- Điện thoại!

Cô lấy khăn giấy ném vào thùng rác, hít hít mũi hỏi:

- Ai gọi tới?

- Vũ Lạc Trạch!

Cô không tin kêu lên:

- Anh!

- Đồng đồng, ra ngoài đi! Anh ở một quán rượu chờ em! - Vũ Lạc Trạch ngồi vào ghế trong xe anh, một tay nắm tay lái trong tay, liếc nhìn trước mặt bằng hướng dẫn, đưa điện thoại di động kẹp bên tai, cười nói - Tốt nhất cũng gọi cả thằng nhóc Dương ra ngoài!

Diệp Tâm Đồng nhìn anh một cái, nói:

- Anh trai bảo chúng ta đi ra ngoài.

Mạc Duy Dương nhíu mày:

- Anh trai? Tên kia hình như nhỏ hơn anh!

Cô bật cười hì hì một tiếng:

- Vậy không phải anh nhặt cái tiện nghi lớn.

- Ai kêu tên kia nhỏ hơn anh, không phải muốn đi ra ngoài sao? Còn thất thần cái gì?? - Anh kéo cô lên lầu thay quần áo.

Một giờ sau, Mạc Duy Dương mở cửa xe của anh ra đến quán rượu Vũ Lạc Trạch chỉ định, cũng không biết này trong hồ lô tên này bán thuốc gì, lại có thể mời bọn họ đến quán uống rượu.

Hai người xuống xe, Mạc Duy Dương ôm lấy bả vai của cô vào bên trong quán rượu, Vũ Lạc Trạch liếc mắt lập tức nhìn thấy họ, vẫy vẫy tay với họ.

- Anh!

- Ngồi đi! Muốn uống thứ gì cứ việc gọi, coi như buông lỏng tâm tình. - Vũ Lạc Trạch nói với bọn họ.

Mạc Duy Dương ngồi lên ghế chân cao, thuận tay kéo cô ngồi trên đùi của mình. Hai người tư thế mập mờ dán vào một nơi. Diệp Tâm Đồng có chút không tự do vắn vẹo người, ngược lại Mạc Duy Dương càng không để ý khiến người khác nhìn thấy cử chỉ thân mật của bọn họ. Vũ Lạc Trạch bên cạnh không nhận được trêu chọc:

- Đây, còn chưa kết hôn đã ngọt ngào như vậy rồi, đây không phải là làm cho người đàn ông độc thân tôi chỉ có nổ máu ghen!

- Thằng nhóc cậu tuổi cũng không nhỏ, có thể tìm một người, tránh cho bị chúng ta lạnh nhạt ở một bên!
- Mạc Duy Dương cười nhếch miệng, ấn một nụ hôn lên trán cô, Diệp Tâm Đồng rất oán trách nhìn anh chằm chằm, dùng sức vỗ vỗ ngực Mạc Duy Dương, cười nói - Anh, đừng nghe Mạc thiếu gia! Em muốn một ly cocktail!

Cô kêu lên với người pha rượu.

Mạc Duy Dương vội thay cô sửa chữa:

- Tới ly nước trái cây là được!

- Nước trái cây? Mạc thiếu gia em muốn uống rượu!

- Vậy thì một ly rượu nhỏ!

Diệp Tâm Đồng ôm cổ của anh, cười nói:

- Mạc thiếu gia, anh thật sự rất tốt!

- Bớt nịnh hót! Anh đi toilet! - Anh đứng dậy nói với cô.

- Vâng! - Cô nhận lấy rượu từ người pha rượu uống một hớp, sau đó tầm mắt hướng nhìn sang sàn nhảy.

- Anh muốn đi khiêu vũ không? - Cô nắm tay Vũ Lạc Trạch lại hỏi.

Vũ Lạc Trạch lấy điện thoại di động ra, cất giọng nói:

- Anh nhận cú điện thoại, em muốn đi thì đi thôi!

Diệp Tâm Đồng thấy chỗ ngồi chỉ có một mình cô, có chút nhàm chán để ly rượu xuống, đi vào sàn nhảy.

Cô chỉ cảm nhận muốn không khí sàn nhảy, nhưng vẫn không nhận được khiêu vũ theo đám người, lại sợ lát nữa Mạc Duy Dương trở lại nhìn thấy, cô chỉ có thể hứng thú trong lòng, nhảy mấy cái nữa trong sàn nhảy liền đẩy ra đám người đi ra.

Ngồi trở lại vị trí cũ, cầm lên rượu mới vừa rồi chưa uống xong, lúc nghiêng đầu thấy trên bàn đặt một cái hộp nhỏ, cùng cái hộp nhỏ đặt ở cửa lần trước giống nhau như đúc. Trong bụng cô kinh ngạc, để ly rượu xuống, cầm cái hộp nhỏ lên liếc nhìn, sau đó mở bao bọc ra, lại một hộp durex? Chuyện gì xảy ra? Là ai đưa? Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh trong quầy rượu, cũng không thấy nhân vật khả nghi nào.

Vũ Lạc Trạch mới nhận điện thoại xong trở về, thấy cô nhìn xung quanh, tò mò hỏi:

- Thế nào? Lại tìm cái gì?

- Không có gì! - Cô lập tức nhét cái hộp vào dưới bàn, sau đó chột dạ cầm ly rượu lên uống một hớp.

Sau khi Mạc Duy Dương từ toilet trở lại, cô đã uống đến có chút say rồi, vội giành lại ly rượu trên tay cô, khuyên nhủ:

- Uống ít một chút, ngày mai kết hôn không thể tới trễ!

- Vâng!

Vũ Lạc Trạch nâng một ly rượu lên gọi anh:

- Dương, đến, hai chúng ta uống một ly, để Đồng Đồng nghỉ ngơi trước!

Mạc Duy Dương ôm cô vào trong ngực, cầm một ly rượu lên cùng ly với anh:

- Cảm ơn rượu của cậu!

- Ha ha, Mạc. Chăm sóc Đồng Đồng thật tốt! Đó là con gái duy nhất của chú hai! - Vũ Lạc Trạch nhấp một ngụm rượu, có phần thương cảm nói.

Màu mắt Mạc Duy Dương trầm xuống, cúi đầu nhìn qua mắt người trong ngực, lại thấy lông mi cô có dính nước mắt, anh vội ra ý bảo Vũ Lạc Trạch không nên nói chuyện Vũ Thịnh Thiên.

Vũ Lạc Trạch cũng ý thức được mình nói chuyện không nên nói, vội cười:

- Chuyện không vui đều đi qua rồi, chúc hai người kết hôn vui vẻ!

Ra khỏi quầy rượu, Diệp Tâm Đồng kiên trì muốn đến bờ biển, Mạc Duy Dương đại khái đoán được cô muốn đi đâu. Sau khi nói lời từ biệt với Vũ Lạc Trạch, lái xe chở cô đến mộ Vũ Thịnh Thiên.

Hai cánh tay cô vòng vào nhau, từng bước một đi tới trước bia mộ Vũ Thịnh Thiên. Mạc Duy Dương theo sát phía sau cô, tiến lên đưa tay nắm lại tay của cô, giữ trong lòng bàn tay, nói;

- Gió lớn, đừng nán lại lâu!

- Vâng! - Cô buông tay của anh ra, quỳ gối trước bia mộ, dập đầu vang tiếng mấy cái, chắp tay trước ngực đặt trán chống trên mặt đất, khóc thút thít nói - Ba, ba thấy được không? Con sắp kết hôn, ba và mẹ trên trời có linh thiêng nhất định phải phù hộ con và Mạc thiếu gia hạnh phúc, ba và mẹ ở trên trời cũng phải hạnh phúc.

- Thật xin lỗi, con không thể khiến cho ba hưởng phúc thật tốt, ba, xin ba tha thứ cho con! Con yêu ba! - Cô vẫn quỳ trên mặt đất khóc lóc nức nở, Mạc Duy Dương thật sự không đành lòng nhìn bộ dạng này của cô, vội kéo cô lên, ôm thật chặt vào trong ngực, vỗ lưng cô khuyên nhủ - Được rồi, ba sẽ hiểu, chúng ta đi thôi! Nơi này gió lớn!

Diệp Tâm Đồng lau nước mắt, vui trong ngực của anh cùng anh lên xe.

Mạc Duy Dương mở cửa xe để cho cô ngồi xuống.

Xe từ từ khởi động, Diệc Tâm Đồng nhìn bia mộ đứng vững vàng trong gió ngoài cửa xe, nước mắt rơi xuống
lã chã.

Hôm nay là ngày kết hôn của Mạc Duy Dương và Diệc Tâm Đồng. Hôn lễ cử hành ở lễ đường, khách mời trừ thân thích hai nhà cũng không có ít người thượng lưu trong thương giới, giới chính trị. Bối cảnh bố trí dày đặc, cộng thêm truyền thông tuyên truyền, cuộc hôn lễ này sẽ đi lên tin tức trang đầu thành phố J, mà cả quá trình hôn lễ cũng có vẻ ngay ngắn trật tự.

Vũ Hồng Minh đưa theo người một nhà đến lễ đường chúc mừng, kể từ khi giao công ty cho Vũ Lạc Trạch xử lý, ông rất ít xuất hiện trước truyền thông, mà lần này vì hôn sự của cháu gái, lần nữa công khai ở truyền thông, khiến các ký giả bắt đầu tranh nhau suy đoán. Nhà họ Vũ và nhà họ Mạc thông gia là vì địa vị của nhà họ Vũ ở thành phố J hay là thủ đoạn của nhà họ Mạc muốn tập đoàn Diệu Hằng lên cao hơn? Đáp án không thể biết được.

Từ buổi sáng hôm nay Diệc Tâm Đồng và Mạc Duy Dương đã bị tách ra, giờ phút này hai người đang ở phòng hóa trang khác nhau tiến hành trang điểm và thay quần áo. Quan Hi nghe nói cô sắp kết hôn, đặc biệt từ nước ngoài chạy về, lúc này đang ngồi trong phòng hóa trang của cô, cầm một quả táo, có tiếng thở dài chặc chặc nói:

- Haiz. lúc nào tớ mới có thể mặc áo cưới vào đây! Đồng Đồng cậu quá không đành lòng! Thậm chí người đàn ông khó trị như Mạc Duy Dương vậy cũng bắt lại, sức quyến rũ thật không bình thường! Trước đã cảm thấy cậu và Mạc thiếu gia rất mập mờ, thì ra là.

Cô cười nâng cằm Diệc Tâm Đồng lên, mập mờ trừng mắt nhìn, bát quái hỏi:

- Không tệ. có phải công phu trên giường của anh ta rất tuyệt không? Kết hôn với một người đàn ông có tuổi như vậy, nhất định rất tính phúc (hạnh phúc tình dục) chứ?

Diệc Tâm Đồng đẩy tay cô ra, gắt giọng:

- Hi, cậu có thể không nên thô tục thế không! Mạc thiếu gia tuyệt đối không già! Anh ấy mới 32 tuổi, còn nữa. tớ và anh ấy đang rất hạnh phúc cùng nhau, không liên quan tới chuyện trên giường.

- Chắc chắn, tớ chỉ nói anh ta một câu, cậu đã bắt đầu bao che khuyết điểm rồi, quả nhiên là thấy sắc quên nghĩa! Chẳng qua nhìn thể trạng và vóc người của Mạc thiếu gia nhất định là người tình trên giường giỏi nhất, tớ thật lòng thay cậu vui về đó! – Hai tay cô đặt trên vai Diệc Tâm Đồng, mặt tiến tới trước mặt cô, sờ sờ cái mũi cô.

- Cám ơn Hi, cậu từ nước ngoài thật xa chạy trở về nhất định mệt chết rồi! Thật ngại quá! – Cô le lưỡi một cái.

- Nói này chị em tốt, phải rất hạnh phúc cho tớ mới được! - Cô quay một vòng, sau đó cười nói - Đúng rồi, mới vừa rồi lúc tớ tới đây, thấy một người đàn ông rất tuấn tú đứng ngoài cửa, cậu biết anh ta sao? Tóc chải lên, ánh mắt có phần sắc bén.

- Phi Ứng? Cậu nói Phi Ứng cũng tới? Cô khiếp sợ hỏi.

- Phi Ứng? Cậu nói Phi Ứng sao? Không phải là người ái mộ cậu chứ? Mới vừa rồi tớ thấy anh ta luôn nhìn phòng hóa trang. - Quan Hi hồi tưởng lại tình huống vừa rồi, có chút buồn cười.

Phi Ứng cũng mới biết tin tức Diệc Tâm Đồng kết hôn không lâu, trước đó vài ngày đang dưỡng thương, hiện tại cơ thể đã dưỡng tốt, người thương cũng bị người khác đoạt mất.

Anh nghĩ quá chuyên chú, không hề chú ý tới một bóng người từ bên cạnh đi qua, Quan Hi vội vã tìm người, không chú ý đến Phi Ứng ở cửa ra vào, giày cao gót một cước giẫm trên giấy da của anh.

Hai người đều giật mình, ngẩng đầu nhìn đối phương.

Phi Ứng gần như là dùng ánh mắt có chứa lực sát thương của nhìn cô, cô chột dạ lui giày cao gót, cười nói:

- Xin lỗi, tôi không thấy!

Mặt anh không thay đổi nhìn cô, giống như đang nhìn con ruồi làm cho người ta nôn mửa, khiến trên mặt Quan Hi có chút không nhận được.

Ánh mắt của người đàn ông này là sao? Cô đã xin lỗi anh ta rồi, anh ta làm gì còn dùng một bộ mặt đại tiện nhìn cô. Cô dùng ngón tay gầy gầy tóc dài, có chút không vui nói:

- Ông chú. làm phiền chú nhường, tôi muốn qua!

Sắc mặt Phi Ứng trầm xuống, đôi mắt mang theo một ngọn lửa, ông chú? Anh liếc nhìn cô toàn thân cao thấp, trước mặt lồi như vậy, phía sau lại vô cùng vênh lên, cũng không nhìn ra số tuổi cô nhỏ, lại có thể gọi anh là chú.

Khóe miệng co quắp lại, nhưng ngại vì nơi này không phải nơi đánh người được, hơn nữa anh không thích đánh phụ nữ, cho nên chỉ có thể lùi lại, để cho cô ta.

Quan Hi lắc lắc mông, cười với anh nói:

- Cảm ơn chú!

Thấy anh không có phản ứng, cô chuyển động eo linh hoạt một cái, nhìn anh che miệng cười nói:

- O(_)O~ Đề nghị chú đổi lại kiểu tóc, cha ta cũng thường chải kiểu tóc này, cuối cùng bị tôi làm như chuồng gà mà dùng kéo tỉa rắc rắc rồi!

119. Chương 119: Lễ Cưới Màu Trắng

Diệp Tâm Đồng đẩy khuỷu tay của cô ấy, Quan Hi cười làm cô rợn cả tóc gáy, chưa từng thấy cô ấy cười không thùy mị như vậy:

- Hi, cậu làm sao vậy? Cười gì thế?

Quan Hi vội dừng tất cả ảo tưởng lại, che miệng cười nói:

- Không có việc gì, chỉ là nhớ đến một vài vui vẻ chuyện.

- À. giúp tớ làm tóc phía dưới. - Cô chỉ chỉ tóc của mình, thật khảm trương! Tim sắp nhảy lên cổ họng rồi.

Quan Hi ôm mặt của cô, trừng mắt nhìn cô:

- Hít sâu, chớ khảm trương, hôm nay cậu là cô dâu xinh đẹp nhất.

Gương mặt khổ sở của cô gật đầu một cái, cảm giác trong lòng không ổn định.

Lúc này, có người gõ cửa, đẩy cửa ra kêu lên với các cô:

- Giờ lành đến, xin hai vị đến lễ đường!

- Được, lập tức tới ngay! - Quan Hi hướng về phía ngoài cửa nhân viên làm việc cười nói.

Diệp Tâm Đồng nín chặt áo cưới ở lồng ngực, căng thẳng chu môi, soi gương ra sức nói chuyện:

- Không có việc gì, nhất định không có việc gì!

Quan Hi kéo tay của cô, cười nói:

- Đi thôi!

Khách mời ngồi chật lễ đường màu trắng lãng mạn, Diệp Tâm Đồng được Quan Hi đỡ, xách theo áo cưới màu trắng rất dài bước qua thảm màu đỏ, trên mặt mang nụ cười hạnh phúc, từng bước một bước đến bục của người chủ trì, mà Mạc Duy Dương ở nơi đó đợi cô đã lâu.

Anh xoay người nhìn cô xinh đẹp, trong mắt chứa thâm tình và dịu dàng, tiến lên nắm lấy tay của cô, hai người nhìn nhau cười một tiếng. Anh nắm tay cô đi tới trước mặt người chủ trì.

Anh một thân áo cưới đuôi tôm màu trắng có vẻ anh tuấn bức người, còn cô mặc áo cưới màu trắng nhìn nhỏ nhắn mỹ lệ, hai người đứng chung một chỗ, dĩ nhiên nhìn từ bóng lưng qua làm người ta cảnh đẹp ý vui.

Người chủ trì nhìn Mạc Duy Dương một cái, sau đó giọng vang dội nói năng có khí phách vang lên:

- Xin hỏi chú rể Mạc Duy Dương, anh có nguyện ý cưới tiểu thư Diệc Tâm Đồng làm vợ hợp pháp của anh không, thề trước mặt mọi người cho dù giàu sang hay nghèo khó, cho dù khỏe mạnh hay bệnh tật, đều vĩnh viễn yêu cô ấy bảo vệ cô ấy, không xa không rời cô ấy, cho đến một khắc cuối cùng của sinh mệnh, yêu cô ấy một đời một kiếp, anh nguyện ý không?

Mạc Duy Dương nhìn cô, nói rất êm tai:

- Tôi nguyện ý!

Tiếp đó người chủ trì lại hỏi:

- Cô dâu Diệc Tâm Đồng, cô có nguyện ý gả cho ngài Mạc Duy Dương không, thề trước mặt mọi người cho dù giàu sang hay nghèo khó, cho dù khỏe mạnh hay bệnh tật, đều vĩnh viễn yêu anh ấy bảo vệ anh ấy, không xa không rời anh ấy, cho đến một khắc cuối cùng của sinh mệnh, yêu anh ấy một đời một kiếp, cô nguyện ý không?

Diệc Tâm Đồng ngẩng đầu cười nói:

- Tôi nguyện ý!

- Thượng Đế đã đồng ý, hai người là một đôi ông trời tác hợp cho, trai gái xứng đôi, vốn sẵn đẹp đôi, hạnh phúc mỹ mãn! Mời hai người trao nhẫn.

Mạc Duy Dương nâng một bàn tay cô, cầm lên một cái hộp, nhìn cô mở cái hộp ra. Diệc Tâm Đồng nhìn anh, trong một giây kế tiếp, sắc mặt thay đổi, mặt Mạc Duy Dương cũng biến sắc theo.

Vội vàng đóng hộp lại, hỏi thuộc hạ bên cạnh:

- Đây là xảy ra chuyện gì? Nhẫn đâu?

Thuộc hạ cũng không hiểu ra sao:

- Mạc thiếu gia, nhẫn có vấn đề gì?

Mạc Duy Dương giận đến quăng cái hộp xuống đất, vô số vật rớt ra ngoài, đựng trong hộp được không phải là nhẫn, mà đã bị người ta đổi thành dụcx, các khách mời đều phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi có chút kinh ngạc nhìn tới một màn trên bục, còn sắc mặt người nhà họ Vũ đã sớm xanh mét.

Vũ Lạc Trạch lập tức từ vị trí đứng dậy rời đi, vội vàng tìm chiếc nhẫn.

Sắc mặt Diệc Tâm Đồng trắng bệch ôm miệng, dụcx, rốt cuộc là ai đưa dụcx, người đó muốn nguyên rửa cô không thể mang thai sao?

Mạc Duy Dương vội kéo cô vào trong ngực, vội kêu lên với người chủ trì:

- Hôn lễ tiếp tục tiến hành. nhẫn, đợi lát nữa.

- Nhẫn đến rồi! - Vũ Lạc Trạch nhanh chóng gạt khách mời ra, đi tới trước mặt bọn họ, giao cho họ một đôi nhẫn mới tinh - Nhẫn đến rồi! Mau trao nhẫn đi!

Mạc Duy Dương nhận lấy nhẫn trên tay anh ấy, cảm kích nói:

- Cảm ơn!

Anh ấy nhìn Diệc Tâm Đồng một cái, sau đó đi trở về chỗ ban đầu ngồi xuống.

Diệc Tâm Đồng có phần ngẹn ngào nói:

- Rốt cuộc là ai?

Nắm tay cuat cô, nâng tây cô lên, tô điểm tay cô bằng một chiếc nhẫn kim cương ở ngón tay áp út của cô, xoa tay cô nói:

- Mặc kệ là ai cũng không thể ngăn cản quyết tâm cưới em của anh! Đừng do dự, đeo chiếc nhẫn này vào tay của anh!

Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt có sương mù, tay run run nhận lấy chiếc nhẫn trên tay anh, đã nắm tay của anh, mắt thấy chiếc nhẫn sắp đeo lên ngón áp út của anh, đột nhiên bên ngoài lễ đường truyền đến một giọng nói:

- Tôi phản đối!

Toàn bộ tầm mắt mọi người hướng ra ngoài lễ đường, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp cũng mặc áo cưới ngoài cửa lễ đường. Cô gái trang điểm vô cùng đậm, da trắng hơi doạ người giống như mắc bệnh máu trắng, mà môi thoa son đỏ. Mộ Dung Tuyết nâng váy, dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người đi tới chỗ bọn họ.

Cổ của cô mang dây chuyền vàng sáng lấp lánh, sáng đến Diệc Tâm Đồng có chút mở miệng không ra, chỉ có thể trừng to mắt.

- Đây là xảy ra chuyện gì? - Mạc Vi Phẩm có hơi tức giận nói.

- Tuyết Nhi. sao lại tới đây? - Bộ mặt Vũ Phong Nhi cũng là khiếp sợ.

Mà kinh hãi là người của người nhà họ Vũ, hôn lễ thật tốt, sao trong lúc bất chợt lại nhảy ra một cô gái.

Sắc mặt Mạc Duy Dương trầm xuống, nhìn Mộ Dung Tuyết có cái gì không đúng, trầm giọng hỏi:

- Mộ Dung Tuyết, cô ở đây làm gì? Cái hộp kia cũng là cô giữ trò quỷ?

Mộ Dung Tuyết nâng môi đỏ mọng lên, có chút tiều tụy vì bệnh cười nói:

- Tôi đưa quà tặng kết hôn, các người có thích không?

Diệc Tâm Đồng ôm chặt cánh tay Mạc Duy Dương, trong mắt có lo lắng và sợ hãi. Bộ dạng Mộ Dung Tuyết khiến cho cô cảm thấy sợ hãi.

- Người đâu, dẫn cô ta xuống, hôn lễ cử hành như cũ! - Mạc duy vung tay lên nói.

Mộ Dung Tuyết cười điên cuồng một tiếng:

- Sao không hoan nghênh tôi? Tôi cũng là vợ trước của anh đó! Tôi chúc mừng cũng không được sao?

Cô ta đột nhiên đi về phía Diệc Tâm Đồng, tốc độ cực nhanh giữ chặt cổ của cô một cái, từ ống tay áo lấy ra một con dao đặt trên cổ của cô, tốc độ nhanh làm Mạc Duy Dương cũng không nhận thấy được.

Mạc Duy Dương nhìn cô ta chăm chăm:

- Mộ Dung Tuyết, để dao xuống!

Mộ Dung Tuyết tái nhợt cười một tiếng:

- Tôi sống rất mệt mỏi, tại sao các người có thể hạnh phúc mà ở chung với nhau như vậy, tôi lại còn phải chạy trốn khắp nơi. Diệc Tâm Đồng, hôm nay cô rất xinh đẹp phải không? Có phải rất vui vẻ gả cho Mạc Duy Dương không, hôm nay heo dù máu tươi tại chỗ, cũng sẽ không có bất cứ tiếc nuối nào phải không? Có muốn theo tôi cũng xuống địa ngục không?

Diệc Tâm Đồng trợn to mắt, hoảng sợ nhìn cô ta, lưỡi dao Mộ Dung Tuyết đâm một chút vào da thịt cô, một giọt máu ở cổ chảy ra.

Mạc Duy Dương đưa tay giữ chặt một cánh tay của cô ta, cắn răng nói:

- Mộ Dung Tuyết, khuyên cô đừng làm việc ngu ngốc!

Mộ Dung Tuyết hất tay của anh ra, cười lạnh nói:

- Mạc Duy Dương, tôi cho anh biết! Anh chạm vào tôi nữa, tôi lập tức lấy mạng của cô ta!

Mạc Duy Dương không muốn thấy Diệc Tâm Đồng bị thương, mà trên cổ của cô có vết máu, cho nên anh không để ý quá nhiều nữa, một tay níu tay Mộ Dung Tuyết lại, lạnh lùng nói:

- Có phải hôm nay hay muốn có một người phải chết? Đâm tôi này! Người cô thật sự nên hận là tôi! Đừng làm tổn thương Đồng Đồng!

Diệc Tâm Đồng không dám cử động cổ, chỉ có thể thấp thỏm nói:

- Mạc thiếu gia, anh không thể làm như vậy! Chỉ là một dao mà thôi, sẽ không quá đau!

- Đủ rồi! Không phải tôi tới nghe các người kể thâm tình! - Mộ Dung Tuyết bị kích thích, cảm xúc hết sức kích động quát - Mạc Duy Dương, tại sao? Tại sao lại phải đối với tôi như vậy! Tôi hận anh chết đi được, anh muốn chết thay cô ta sao? Tốt. tôi thành toàn cho anh!

Cảm xúc Mộ Dung Tuyết có phần không ổn định rút dao từ trên cổ Diệc Tâm Đồng ra, động tác thật nhanh đâm tới ngực Mạc Duy Dương một dao:

- Phốc. - Máu tươi như suối nước phun ra ngoài, tung tóe mặt ba người, tay Mạc Duy Dương giữ trên tay Mộ Dung Tuyết, mà cơ thể lui hai bước ngã ra phía sau.

- A!

Khách mời bị dọa sợ đến thét chói tai ra tiếng, Vũ Phong Nhi che miệng, thiếu chút nữa ngất đi, mà Mạc Vi Phảm vội hét lớn:

- Còn không mau đi cứu người!

Cả người Diệc Tâm Đồng giống như bị rút hết sức lực, ánh mắt suy sụp xốc xếch, thân thể lão đảo thiếu chút nữa ngất đi.

Mộ Dung Tuyết sợ đến hét lên một tiếng, bùm mặt, hai tay cào loạn tóc của mình, cả người đã lâm vào điên cuồng:

- Tôi giết người! Tôi giết chết anh ta!

Cô ta vừa khóc vừa cười:

- Ha ha, tôi rất cuộc giết chết anh ta, hu hu. không phải tôi cố ý, không phải tôi cố ý, đừng. đừng bắt tôi! - Cô như nổi điên kêu loạn lên.

Mà tay Mạc Duy Dương dính đầy máu của mình, từ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, ngực như đau kịch liệt khiến anh quỳ trên mặt đất, tiếp theo cả người ngã ra phía sau, dao cắm ở ngực anh cử động kịch liệt theo hô hấp của anh.

- Mạc thiếu gia! - Diệc Tâm Đồng chạy tới, vẫn không thể nào đỡ kịp lấy cơ thể anh, trơ mắt nhìn anh té xuống đất, phát ra tiếng vang.

- Mạc thiếu gia. Mạc thiếu gia, anh không thể có chuyện, sẽ không có chuyện! - Tay của cô nắm thật chặt tay anh, hốc mắt đều là nước mắt, mà máu trên ngực và máu trên tay anh đã nhiễm đỏ áo cưới màu trắng của cô, cô khóc rống hét lên - Mạc thiếu gia, anh gắng gượng, chúng ta lập tức đến bệnh viện, đến bệnh viện! Người tới nhanh, cứu anh ấy.

Biến cố bất thành linh làm lễ đường kết hôn hỗn loạn thành một đồng. Có người vội vàng bắt Mộ Dung Tuyết, mà Mạc Duy Dương ngã vào trong vũng máu bị người ta ôm chạy ra bên ngoài lễ đường, Diệc Tâm Đồng bị người đẩy ra lên đài điều khiển chương trình, tiếng khóc của cô bị đám người lấn át đi. Cô khó khăn từ dưới đất bò dậy, lại một lần nữa bị đám người chen ngã, thử rất nhiều lần cũng không có thể bò dậy, chỉ còn lại nước mắt thê lương vô dụng.

Vũ Lạc Trạch tìm được cô trong đám người, đưa cô từ trong đám người ra ngoài, kéo cô ra khỏi lễ đường, nhét cô vào trong xe của mình, sau đó nhìn cô, đưa cho cô khăn lông:

- Đồng đồng! Lau mặt chút!

- Đến bệnh viện! Anh, đưa em đến bệnh viện! - Cô bắt lấy cánh tay anh, cảm xúc kích động khác thường.

- Được, em đừng lo lắng, chúng ta lập tức đến bệnh viện! - Vũ Lạc Trạch liếc nhìn máu dính vào trên cánh tay, cắn răng một cái, một cước đạp lên chân ga, xe từ cổng lễ đường lái đi.

Mộ Dung Tuyết bị cấp dưới của Mạc Vi Phẩm mang vào trong xe, Mộ Dung Tuyết bắt đầu thần chí không rõ khóc rờn nói:

- Các người bắt tôi làm gì hả? Tôi rất sợ!

Mạc Vi Phẩm tức giận nói:

- Giao cô ta cho Mộ Dung Thương xử trí!

- Vâng chủ tịch!

Mộ Dung Tuyết bị mấy người kéo xuống xe, lại bị nhét vào trong một chiếc xe.

Vũ Phong Nhi khóc nói:

- Chồng, chúng ta đến bệnh viện nhanh đi! Em sợ con trai không chịu được!

Sắc mặt Mạc Vi Phẩm trầm xuống, nắm chặt tay, kêu lên với tài xế:

- Lái xe đến bệnh viện!

120. Chương 120: Mang Theo Lòng Của Cô Đi

Diệp Tâm Đồng và Vũ Lạc Trạch chạy tới bệnh viện thì Mạc Duy Dương đã bị đưa vào phòng giải phẫu.

Vũ Lạc Trạch vỗ bả vai của cô:

- Không có việc gì, ngày trước cả súng cũng chịu được, con dao này sẽ không lấy được tính mạng của cậu ta!

Mí mắt Diệp Tâm Đồng chớp liên tục, tinh thần không yên nhìn thẳng phòng phẫu thuật, càng không ngừng khẩn cầu trong lòng:

- Mạc thiếu gia, anh nhất định phải gắng gượng! Anh không thể có chuyện! .

Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi lòng như lửa đốt đến bệnh viện, thấy cô và Vũ Lạc Trạch vội đi tới.

- Tình trạng con ta ra sao? - Vũ Phong Nhi nhìn cô hỏi.

Cô lắc đầu một cái, cắn môi, khàn giọng khóc:

- Không biết!

Mạc Vi Phẩm nhìn cô một cái, mang theo giọng điệu oán trách nói:

- Cô đúng là sao chổi, còn chưa vào cửa nhà họ Mạc đã khiến cho con tôi nằm trong phòng phẫu thuật!

Diệp Tâm Đồng mở miệng, có chút khó chịu nói:

- Thật xin lỗi!

Vũ Lạc Trạch vội nói chuyện bảo vệ cô:

- Bác trai, chuyện này sao có thể trách tội ở trên người Đồng Đồng, mọi người đều rất rõ ràng, người hại Dương nằm trong phòng phẫu thuật là Mộ Dung Tuyết!

- Chẳng lẽ tôi có nói sai cái gì? Con tôi cầm một dao kia cho cô ta! - Mạc Vi Phẩm cắn răng nói ra.

- Đó cũng là cậu ấy cam tâm tình nguyện ngăn cản cho Đồng Đồng! - Vũ Lạc Trạch không chịu yếu thế hừ lạnh nói.

Sắc mặt Mạc Vi Phẩm trầm xuống, không vui nhìn cô và Vũ Lạc Trạch, chỉ vào một chỗ khác trong hành lang nói:

- Đi, các người đi mau! Hôn sự này cũng đã chấm dứt, tôi thật sự hối hận đồng ý hôn sự hai người, mới có thể gây ra chuyện cười lớn như vậy!

- Bác trai, cháu. . . . xin đừng đuổi cháu đi! - Diệc Tâm Đồng khóc cầu xin.

Nhưng Mạc Vi Phẩm một bên hoàn toàn cũng không muốn quan tâm đến cô, ngược lại Vũ Phong Nhi vội vàng khuyên nhủ:

- Chồng, bây giờ còn con trai nằm ở bên trong, anh không thể thay nó đưa ra bất kỳ quyết định gì! d/iễn đàn lê quý đ-ôn Chẳng lẽ anh quên, con trai không phải cô ấy không cưới, anh đuổi cô ấy đi, con trai tỉnh lại, anh ăn nói làm sao với nó!

Mạc Vi Phẩm hừ lạnh một tiếng, cũng biết bây giờ không phải là thời điểm đuổi người.

Diệc Tâm Đồng cảm kích nói với Vũ Phong Nhi:

- Cám ơn bác gái!

Vũ Phong Nhi cười khổ nói:

- Mọi người đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy! Mặc dù nhẫn còn chưa trao, nhưng cô gái con trai ta đã nhận định, ta cũng sẽ ủng hộ 100%!

Diệc Tâm Đồng vui mừng với lời nói này của Vũ Phong Nhi, Vũ Phong Nhi thừa nhận cô là con dâu của bà ấy rồi sao?

Vũ Lạc Trạch nhíu nhíu mày, có hơi bất mãn thái độ Mạc Vi Phẩm đối với Đồng Đồng.

Cửa phòng phaauc thuật mở ra, một y tá vội vã đi ra, đồng phục y tá dính máu khiến sắc mặt đoàn người thay đổi.

- Y tá, con tôi sao rồi?

Tay trái tay phải của y tá chia ra bị Diệc Tâm Đồng và Vũ Phong Nhi níu lại.

Y tá nhìn thoáng qua họ, lắc đầu một cái:

- Tình huống rất xấu, đang tiến hành cấp cứu, bệnh nhân chảy máu quá nhiều, dao đâm vị trí quá gần tim, có nguy hiểm đến sinh mạng!

Nghe vậy, sắc mặt mọi người thay đổi kinh hãi, Diệc Tâm Đồng cảm giác trời đất quay cuồng một hồi.

Cô khóc quỳ trên mặt đất, kéo tay y tá cầu xin nói:

- Không. . . . y tá, các người phải cứu Mạc thiếu gia, không thể để cho anh ấy nguy hiểm đến sinh mạng! Anh ấy không bị làm sao. . . .

Vũ Phong Nhi cũng khóc theo nói:

- Mau cứu con trai tôi, mặc kệ bỏ ra bao nhiêu tiền, không thể để cho nó có bất kỳ sơ xuất. . . .

Y tá một mặt khó xử nói:

- Chuyện này van tôi cũng vô ích, làm phiền để tôi đi lấy túi máu.

Y tá đẩy họ ra, bước nhanh rời đi, để lại từng người đứng tại chỗ.

- Mạc thiếu gia! - Diệc Tâm Đồng xoay người nhìn cửa phòng phẫu thuật, cắn miệng khóc nói - Ngàn vạn lần anh không được bỏ lại em! - Cô quỳ trên mặt đất, quay sang hướng khác van xin nói - Ba mẹ, hai người trên trời có linh thiêng nhất định phải phù hộ Mạc thiếu gia, bây giờ con gái chỉ còn lại anh ấy, nếu như ngay cả anh ấy cũng đi, con thật sự không có động lực sống tiếp nữa! Ba mẹ, xin hai người phù hộ Mạc thiếu gia. . . .

Vũ Lạc Trạch kéo cô từ mặt đất lên, bảo vệ cô vào trong ngực, cầm tựa trên đỉnh đầu của cô, giọng có chút ngẹn ngào nói:

- Không có việc gì, không cần tự hù dọa mình!

Cô cầm lấy cánh tay anh, nghẹn ngào nói:

- Anh, em rất sợ.

- Đừng sợ, nghe lời anh nói.

Cô khóc ngất trong ngực của anh, bản thân không còn sức lực.

Vũ Phong Nhi cũng dựa trên người của Mạc Vi Phẩm, đau lòng khóc lớn:

- Con trai của tôi không biết sao đoán mệnh vậy! Nó mới ba mươi hai tuổi, sẽ không để cho chúng ta người đầu bạc tiễn người đầu xanh đâu!

- Được rồi, không cần không có việc gì nguyên rửa con trai của mình! - Hốc mắt Mạc Vi Phẩm đỏ lên theo.

Kéo dài đến ba giờ phẫu thuật, vẫn thấy đèn không tắt, mà phòng phẫu thuật, bác sĩ phẫu thuật tháo cái bao tay tay dính đầy máu tươi, cái trán rộng toát ra mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu, một bên y tá vội giúp ông lau mồ hôi, dao đã lấy ra khỏi ngực, có điều mất máu quá nhiều, hơn nữa miệng vết thương hở quá sâu.

- Tâm đồ của bệnh nhân xuất hiện bất thường! - Đột nhiên có người hô một tiếng.

Con người bác sĩ phẫu thuật co rụt lại, vội phản phó nói:

- Kích tim!

Y tá đưa dụng cụ kích tim tới, bác sĩ phẫu thuật cầm dụng cụ kích tim đặt ở ngực của anh. Điện giật lồng ngực trần trên Mạc Duy Dương, Mạc Duy Dương nằm trên giường thở gấp từng hơi từng hơi, mắt lạng lẽ lại rũ xuống rất mau, môi tái nhợt giật giật, hình như có lời muốn nói, y tá cẩn thận phát hiện tay anh giật giật:

- Bác sĩ, hình như bệnh nhân có lời muốn nói?

Bác sĩ phẫu thuật lắc đầu một cái:

- Dẫn người nhà anh ta vào đi! Nhìn anh ta một lần cuối!

Điện tâm đồ trong phòng phát ra tiếng 'tích tích', đường vốn có biên độ ngày càng gần như thẳng tắp.

Diệp Tâm Đồng và đám người xông vào phòng phẫu thuật, thấy điện tâm đồ càng lúc càng như đường thẳng. Diệp Tâm Đồng chạy vội tới bên giường bệnh, đưa tay cầm tay của anh, kích động khóc nói:

- Mạc thiếu gia, anh muốn nói gì?

- Đồng. Đồng! - Hơi thở của anh càng ngày càng yếu ớt, cô sợ dấn lỗ tai ở bên môi anh, khóc - Mạc thiếu gia. trước hết anh đừng nói chuyện, để bác sĩ cứu anh, bác sĩ. mau cứu anh ấy!

Mạc Duy Dương gắt gao nắm lấy tay cô, môi ở dưới chụp đường khí giật giật lần nữa. Cô hiểu anh muốn nói gì, nhưng cô không muốn nghe, cô không muốn nghe.

Cô nằm trên người của anh, hai tay ôm chặt lấy thân thể đã lạnh lẽo của anh, rống lớn:

- Mạc thiếu gia, sẽ không có chuyện, anh không cần làm anh sợ, em thật sợ hãi, anh không được rời khỏi em... em không muốn anh đi! Không phải anh rất yêu em sao? Chẳng lẽ anh chịu bỏ lại em? Chúng ta còn rất nhiều chuyện muốn làm, chúng ta còn chưa sinh con, anh không được bỏ lại em có biết không?

Tay của anh đến trên đầu cô, hốc mắt chảy xuống một giọt nước mắt, tay anh cầm lấy tay cô thật lâu, mà điện tâm đồ đầu giường phát ra âm thanh tích tích, rồi cuộc điện tâm đồ biến thành một đường thẳng, khóe miệng của anh rớt cuộc nâng lên một nụ cười thỏa mãn. Tay nắm tay cô dần dần buông ra, rũ xuống cạnh giường, ngực phập phồng trở nên yên ổn, đôi mắt thâm thúy chậm rãi nhắm lại, khuôn mặt tuần dật tái nhợt làm cho không ai có thể coi thường.

Cô ngẩng đầu nhìn đôi mắt đã khép lại của anh, miệng mở to khóc lớn nói:

- Mạc thiếu gia.

Nghe được tiếng khóc, Vũ Phong Nhi cũng chạy tới, bàn tay đưa đến ngực của anh, khóc thảm:

- Dương. đứng lên ẹ, đừng ngủ ở chỗ này, chỗ này rất lạnh.

Sắc mặt Vũ Lạc Trạch và Mạc Vi Phẩm tối đi, nhìn Mạc Duy Dương đã trút xuống một hơi cuối trái tim nặng nề vỡ một cái.

- Mạc thiếu gia! Mạc thiếu gia! - Diệc Tâm Đồng ôm lấy đầu của anh lắc kịch liệt, cô không tin anh đã chết, cô không tin.

- Anh đứng lên, Mạc thiếu gia anh không thể không nghe lời như vậy, anh không thể tham ngủ như vậy, anh không thể như vậy. với em, làm sao anh có thể chết đi như vậy. - Diệc Tâm Đồng kề mặt bên khuôn mặt đã mất đi nhiệt độ của anh, nước mắt theo mũi cô rơi xuống mặt của anh, tay cô tỉ mỉ vuốt mặt của anh, trong miệng chỉ còn lại nghẹn ngào - Mạc thiếu gia, em hận anh chết đi được, làm sao anh có thể bỏ lại một mình em, em không muốn anh bỏ đi, em không muốn.

- Đồng đồng, Mạc Duy Dương đã chết, em để cho cậu ấy an nghỉ thật tốt, không nên cử động cậu ấy nữa! - Vũ Lạc Trạch xót xa kéo cô ra, ôm cô vào trong ngực, Diệc Tâm Đồng đưa tay chạm vào Mạc Duy Dương, lại bị Vũ Lạc Trạch kéo dài qua một bên, không để cho cô chạm vào thi thể nữa.

- Anh buông em ra, anh buông em ra, anh không được chia rẽ chúng em, em muốn ôm anh ấy, anh ấy chưa chết, anh ấy sẽ không chết! - Diệc Tâm Đồng vừa khóc vừa gào trong lòng anh, lòng đau đến hôn mê bất tỉnh.

Vũ Lạc Trạch cúi đầu mà xem xét, bị dọa đến sợ hãi kêu lên:

- Đồng Đồng!

- Đồng Đồng chớ ngủ, đứng lên với anh! - Có người kêu ở bên tai cô, cô muốn mở mắt, cơ thể lại quá mệt.

Trước mắt đột nhiên sáng lên, cô nhìn thấy phía trước có con sông, một bóng dáng quen thuộc đang đứng ở bờ sông, người nọ đột nhiên xoay người vẫy tay với cô cười nói:

- Đồng đồng, mau tới vọc nước!

Cô dùng sức trợn to đôi mắt, vui mừng chạy qua với người đó:

- Mạc thiếu gia!

Nhưng vừa mới đến gần bóng người kia, bóng người phía trước đột nhiên thoáng một cái, không thấy. Cô gấp gáp chạy quanh kêu lên:

- Mạc thiếu gia, anh đang ở đâu? Mạc thiếu gia.

- Đồng Đồng, anh đang ở đây, mau tới! - Bóng dáng của Mạc Duy Dương đột nhiên nằm trên một mảnh cỏ màu xanh lá cây, trên miệng ngậm cỏ đuôi chó, cười dịu dàng một tiếng với cô.

Cô cảm thấy đau xót, cất bước đi tới bóng người kia, nước mắt đã sớm mờ tầm mắt.

- Mạc thiếu gia! - Cô đứng ở bên chân anh kêu lên, anh ngẩng đầu nhìn cô đưa một cánh tay lên nắm tay cô, kêu lên - Đồng Đồng.

Cô vừa muốn ngồi xuống bên cạnh anh, bàn tay nắm tay cô bỗng nhiên hóa thành cát, hình dáng vốn dĩ rõ ràng cũng hóa thành cát theo gió bay về hướng bầu trời, cô đứng dậy hét lớn về phương xa:

- Mạc thiếu gia, anh đừng đi!

- Đồng Đồng, tỉnh lại! - Vũ Lạc Trạch ngồi ở mép giường bệnh của cô đưa tay vỗ mu bàn tay cô kêu lên.

Diệc Tâm Đồng lắc đầu một cái, đang đắm chìm trong mộng, trán đổ mồ hôi, vừa khó chịu vừa khổ sở kêu lên:

- Mạc thiếu gia! Mạc thiếu gia!

Cô bất thành linh ngồi dậy, cả người toàn mồ hôi, khóe miệng có hơi tái nhợt. Cô ngẩng đầu nhìn Vũ Lạc Trạch ngồi trước mặt cô, nước mắt vẫn còn đảo quanh hốc mắt:

- Mạc thiếu gia đâu? Anh ấy ở đâu?

Cô vén chăn lên muốn xuống giường, cơ thể lại mềm nhũn ngã trở về trên giường. Vũ Lạc Trạch đưa tay cầm tay cô khuyên nhủ:

- Đồng Đồng, em mang thai, đừng kích động như vậy, Mạc Duy Dương đã bị đưa đi!
- Đưa đi? Đưa đi đâu? – Cô cầm lấy cánh tay anh, trợn to mắt, cảm xúc kích động hỏi.
- Khu hỏa tán! - Anh đau lòng, khó khăn nhìn cô, cảm thấy nói ra những lời này có bao nhiêu tàn nhẫn.

121. Chương 121: Ôm Tiếc Nuôi Vượt Qua

- Đưa đi? Đưa đi đâu? – Cô cầm lấy cánh tay anh, trợn to mắt, cảm xúc kích động hỏi.
- Khu hỏa tán! - Anh đau lòng, khó khăn nhìn cô, cảm thấy nói ra những lời này có bao nhiêu tàn nhẫn.
- Không. anh đang gạt em! Em không tin, một chữ em cũng không tin, em muốn đi gặp anh ấy!
- Cô cố gắng muốn xuống giường, lại bị anh kìm trên giường lớn, anh cúi đầu nhìn cô, cũng không khống chế được tâm tình của mình nữa quát – Đến cùng em muốn cố chấp một mực tới khi nào. Mạc Duy Dương mất, bây giờ em chạy tới, cũng chỉ thấy tro cốt của cậu ta, chẳng còn gì nữa!

Cô oán hận nhìn anh chằm chằm:

- Anh nói dối, anh gạt em, tại sao anh muốn làm như vậy? Rốt cuộc anh có thể lấy được điểm tốt gì? Tránh ra, em muốn đi gặp anh ấy, em muốn nói cho anh ấy biết, em mang thai.

Anh buông cô ra, để cô tự xuống giường, cô run hai vai, xuống giường mang giày, trên mặt hiện đầy nước mắt.

Tay nhỏ bé vuốt ve bụng, nhỏ giọng nói:

- Con à, con tới thật không đúng lúc.

Vũ Lạc Trạch một tay kéo lấy cô, tức giận cô không thương tiếc thân thể của mình:

- Đi, anh dẫn em đi nhìn cậu ta một lần cuối, để cho em hoàn toàn chết tâm!

Anh tuyệt không dục dằng kéo cô ra khỏi phòng bệnh. Lòng của Diệc Tâm Đồng rơi xuống dưới, vốn vẫn ôm lấy hi vọng, chứng kiến Vũ Phong Nhi ôm một hũ tro cốt đi về phía cô thì tất cả nghị lực trong nháy mắt sụp đổ, hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã xuống.

Vũ Phong Nhi giao tro cốt vào trong tay cô, cúi đầu lau nước mắt nói:

- Đồng Đồng, ta giao nó cho con! Tự con làm đi, ta biết rõ con sẽ an táng nó!

Diệc Tâm Đồng nhận lấy hũ tro cốt, giống như bị mấy ngàn lớp đè tới thiếu chút nữa thở không nổi. Nước mắt cô theo lông mi rơi xuống, hai mắt dường như đầm lệ khóc nói:

- Bác gái, cảm ơn!

Vũ Phong Nhi và Mạc Vi Phẩm nhìn cô một cái, sau đó từ trước mặt cô đi mất.

Toàn thân Diệc Tâm Đồng mềm nhũn ngồi xồm trên mặt đất, trong tay ôm thật chặt di thể của anh, móng ngón tay ngất vào trong thịt, tuyệt vọng khóc:

- Tại sao tất cả đều là thật, tại sao có cái kết cục này, Mạc thiếu gia.

Tay Vũ Lạc Trạch đặt trên vai của cô, quay đầu, nói:

- An táng cậu ấy thật tốt đi!

Diệc Tâm Đồng cúi thấp đầu, không thấy rõ vẻ mặt cô giờ phút này, chỉ là bã vai của cô luôn không ngừng run rẩy, mặt đất lưu lại một dấu vết ẩm ướt, đó là nước mắt của cô.

Vũ Lạc Trạch lái xe, nghiêng đầu nhìn cô hỏi:

- Đồng đồng, bây giờ muốn đi đâu?

Diệp Tâm Đồng ôm hũ tro cốt trong ngực, ánh mắt rã rời, đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa xe, một vẻ mặt uể oải, môi đỏ mọng cử động:

- Bờ biển!

Vũ Lạc Trạch lái xe chở cô đến bờ biển.

Diệp Tâm Đồng ôm hũ tro cốt xuống xe, đi về phía bia mộ ở xa xa. Thân hình mỏng manh bước chân chậm chạp, Vũ Lạc Trạch thấy mà trong lòng đau xót, không nhịn được đi theo.

Diệp Tâm Đồng đi một bước lảo đảo vài bước, kéo cơ thể không tốt của mình, thật vất vả đi tới trước mộ của ba, quỳ sấp trên mặt đất, trán đặt trên mặt đất, khóc rống nói:

- Ba, tại sao ba không phù hộ cho anh ấy, tại sao ác tâm mà mang anh ấy từ bên cạnh con đi như vậy!

Cô dùng sức đập đầu trên đất, trên đất nhanh chóng dính vết máu màu đỏ. Vũ Lạc Trạch vội ngồi xổm xuống phòng cô tự hại mình. Cô dùng sức đẩy anh ra, móng ngón tay nắm sẵn một cây cỏ trên cát, tê tâm liệt phế khóc:

- Ba, ba hận con gái phải không? Cho nên ba không hi vọng có có được hạnh phúc phải không? Con không xứng có hạnh phúc sao? Ba. . . . không có Mạc thiếu gia, ba bảo con sống thế nào?

Cô ngồi trước bia của ông, đầm lòng ngực của mình, nước mắt kích liệt rơi xuống.

Vũ Lạc Trạch giơ tay có phần luống cuống, chỉ có thể theo cô ngồi dưới đất, cầm tay của cô, thở dài nói:

- Đồng Đồng, cần gì chứ? Chớ quên, trong bụng của em còn có huyết mạch của cậu ấy, em không suy nghĩ ỉn, cũng nên suy nghĩ thật kỹ cho đứa con của cậu ấy, em không nên chà đạp bản thân như vậy!

Diệp Tâm Đồng nín lấy áo ở ngực anh, trợn to mắt, khóc sụt sùi:

- Vậy anh muốn em làm thế nào?

- Sống thật tốt, vì cậu ấy cũng vì con của cậu ấy sống thật tốt! - Anh cúi đầu nhìn cô.

Hai tay Diệp Tâm Đồng từ từ buông ra, đứng dậy ôm hũ tro cốt của anh bỏ đi.

Vũ Lạc Trạch vội đuổi theo cô, giữ thật chặt một cánh tay của cô, lo lắng hỏi:

- Em đi đâu vậy!

- Anh không cần phải lo cho em! - Cô hất tay của anh ra, chạy tới biển rộng.

Vũ Lạc Trạch bị dọa đuổi theo, kéo tay của cô, sắc mặt có phần tối tăm hét lên:

- Đồng Đồng, em muốn làm gì?

- Để cho em chết, anh để cho em chết! Em muốn đi cùng anh ấy, anh đừng lo cho em có được không! Van xin anh! - Cô đẩy anh ra chạy tới biển, nước biển nhanh chóng tràn qua đầu gối của cô, tiếp đến eo cô, trong ngực cô ôm hũ tro cốt, cắm đầu đâm vào trong nước biển.

Sắc mặt Vũ Lạc Trạch thay đổi, tiến lên đi theo vào trong nước, bơi đến bên cạnh cô, một tay ôm eo của cô, một tay khác hũ tro cốt, kéo cô ra khỏi mặt biển.

- Khụ khụ. . . . - Diệp Tâm Đồng bị anh kéo lên bờ, ngực nhấp nhô không ổn định có chút khó thở, mà đầu tóc cô lộn xộn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, bàn tay nhỏ nắm thật chặt thành nắm đấm.

Vũ Lạc Trạch cúi đầu nhìn qua cô một cái, có bị thương nói:

- Anh không ngờ em chỉ có chút bản lĩnh này, chết là có thể giải quyết vấn đề rồi sao? Em chết, Mạc Duy Dương sẽ không tha thứ cho em, cậu ấy chỉ thể mắng em ngu, mắng em không thay cậu ấy chăm sóc tốt đứa nhỏ trong bụng!

Diệp Tâm Đồng co ro thân thể ngủ ở trên đất, vùi đầu ở giữa hai tai, khổ sở nghẹn ngào.

Vũ Lạc Trạch bắt lực nhìn cô, sau đó ôm ngang cô, mang theo hũ tro cốt đi.

Mộ Dung Tuyết bị mấy y tá bắt đặt trên giường bệnh, mạnh mẽ tiêm vào, cả người cô run rẩy, đầu không ngừng đong đưa, biểu cảm khuôn mặt có phần vận vẹo và dữ tợn.

Lục Hạo Nam và Mộ người nhà Dung Tuyết đều đứng ở bên giường bệnh, sắc mặt hết sức nặng nề.

Hai tay Mộ Dung Thương chấp sau lưng, kêu lên với mấy y tá:

- Rốt cuộc nó mắc vào bệnh gì? Sao toàn thân cứ luôn run rẩy, còn nữa tôi là cha nó, làm gì nó sợ tôi vậy?

Một người y tá trong đó đánh bạo tiến lên nói:

- Tiên sinh, con gái ngài vì chịu kích thích, dẫn đến nơi này. . . . - Cô chỉ chỉ chính đầu mình - Nơi này có chút thất thường, đề nghị các người đưa cô ấy đến viện trị liệu.

- Cái gì? Ý của cô nói là con gái của tôi điên rồi? – Mẹ Mộ Dung Tuyết bi thống mà rống lên.

- Không sai lắm với ý này! - Y tá cúi đầu nói xin lỗi.

- Cô nói xằng nói bậy, con gái của tôi rất khỏe, sao lại điên rồi, không chữa trị nữa chúng tôi có thể đến cái bệnh viện khác, đừng nguyên rửa con gái của tôi như vậy, các người đi ra ngoài cho tôi! – Mẹ Mộ Dung Tuyết đuổi các y tá ra ngoài, ôm cả người Mộ Dung Tuyết không bình thường, tay giúp cô chải xuống mái tóc dài, khóc nói - Con gái đáng thương của tôi, sao lại làm loại việc ngốc này? Đang tốt, đi đâu giết người!

- Điên rồi tốt nhất, tránh cho ngồi tù, đưa nó viện tâm thần đi! - Mộ Dung Thương thở dài nói.

- Không được. tôi không muốn đưa con gái đến viện tâm thần! Nơi đó hoàn toàn không phải nơi người ở! – Mẹ Mộ Dung Tuyết lớn tiếng phản bác.

Mộ Dung Thương nhức đầu đưa bà đi, nói với Lục Hạo Nam:

- Hạo Nam, đưa Tuyết Nhi đến viện người điên! Mau đưa nó đi!

- Hạo Nam không được đưa con gái bác đi, nó không có điên, nó chỉ bị kích thích, tâm lý có bóng đen, nó không điên! – Mẹ Mộ Dung Tuyết ra sức giãy giụa, lại bị Mộ Dung Thương ột bạt tai – Bà tỉnh táo chút cho tôi, không cho nó vào viện người điên, cũng sẽ người của bị Mạc Vi Phẩm đưa vào trong tù, chẳng lẽ bà muốn nó ngồi tù!

Mẹ Mộ Dung Tuyết bị đánh một cái tát té xuống đất, đầu tóc rối bời, khóe miệng có một chút máu. Bà nhảy dựng lên nắm mặt của Mộ Dung Thương, kêu loạn:

- Đều là lỗi của ông, nếu như không phải ông ép con gái kết hôn với Mạc Duy Dương, con gái sẽ điên khùng sao? Nói đi nói lại, đều là bởi vì ông, ông vì tiền phát điên, ông không phải là người, ông là ma quỷ, tôi thật sự hối hận đã gả cho ông. Con gái đáng thương của tôi, còn chưa chân chính hưởng thụ thiên luân chi nhạc (niềm vui thú của gia đình), lại phải vào viện tâm thần rồi! Mộ Dung Thương, hôm nay tôi liều mạng với ông!

Ánh mắt Lục Hạo Nam liếc thấy Mộ Dung Tuyết núp trong chăn, cứ không ngừng run, sợ hãi bịt kín lỗ tai, vội gọi bọn họ:

- Trước hết hai người dừng kích động, cẩn thận âm ỉ đến Tuyết Nhi, cháu đưa cô ấy về chỗ của cháu, sẽ không đưa cô ấy đến viện tâm thần.

Mẹ Mộ Dung Tuyết dừng động tác lại, nhìn anh, không tin tưởng hỏi:

- Cháu đưa nó về nhà? Chẳng lẽ không sợ Mạc Vi Phẩm đưa Tuyết Nhi vào tù?

- Chuyện kể tiếp, cháu sẽ xử lý, hai người đi về trước đi!

Mộ Dung Thương nín lấy tóc mẹ Mộ Dung Tuyết, mắng:

- Đi, còn ngại mình không đủ mặt mặt xấu hổ, con gái giao cho hạo Nam, không có bất cứ vấn đề gì!

Mẹ Mộ Dung Tuyết không đành lòng giao con gái cho Lục Hạo Nam, khóc cầu xin Lục Hạo Nam nhất định phải đối đãi con gái của bà thật tốt.

Lục Hạo Nam gật đầu một cái, cam kết:

- Bác gái, bác yên tâm, cháu sẽ chữa khỏi bệnh cho cô ấy, để cô ấy sớm ngày đoàn tụ với hai người!

Mẹ Mộ Dung Tuyết quỳ trên mặt đất, bò đến bên giường bệnh, đưa tay muốn sờ sờ Mộ Dung Tuyết lần nữa. Mộ Dung Tuyết sợ hãi núp trong chăn, trong miệng luôn la hét:

- Tôi sai rồi, tôi không dám nữa, đừng động vào tôi!

Bà đau lòng khóc:

- Con gái, con phải cố gắng lên, phải chữa khỏi bệnh nhanh lên một chút!

Mộ Dung Tuyết dời ánh mắt, sợ hãi lẩn người đến góc tường, ôm cái mền trong ngực, luôn không ngừng nức nở nghẹn ngào:

- Đừng đánh tôi! Dương, cứu em!

Lục Hạo Nam đau lòng nhìn Mộ Dung Tuyết, lúc này cũng còn không quên được Mạc Duy Dương, có điều Mạc Duy Dương đã bị cô một dao đâm chết rồi, nếu như bệnh của cô chữa khỏi, cô có thể tiếp nhận sự thật này sao?

Vũ Lạc Trạch đưa Diệc Tâm Đồng trở lại biệt thự nhà cô ở khu Linh Lung. Về đến nhà, cả người cô liền bắt đầu nóng ran, còn phát sốt, anh chỉ có thể thay cô ra ngoài mua một ít thuốc hạ sốt.

Lúc trở lại, cửa nhà không khóa, anh kinh ngạc mở cửa, đi vào phòng ngủ, lại phát hiện phòng ngủ đã sớm không còn bóng người, lòng anh hoảng sợ bỏ lại thuốc, chạy ra khỏi nhà.

Diệc Tâm Đồng mặc một cái áo khoác mỏng manh, ngồi ở bờ biển gió thổi. Trong mơ cô thấy được anh, cho nên cô đi tới bờ biển, xem anh có thể xuất hiện ở nơi này không. Bên cạnh cô để hũ tro cốt, giấy trên chân sớm bị cô quăng ở ven đường, cô chân không đến nơi này, trên chân có nơi bị rách da, máu đỏ tươi nhuộm bờ cát thành màu đỏ.

Ánh mắt cô ngơ ngác nhìn nơi xa, mãi cho đến khi trời chiều xuống núi, bầu trời càng lúc càng trở nên âm trầm, nhìn biểu hiện giống như sắp mưa. Cô khốn đốn dịch chuyển người, cảm giác một giọt mưa rơi vào trên mặt cô, cô ngửa đầu nhìn trời, khóc nói:

- Ông trời, tại sao không mang tôi đi?

Càng ngày càng nhiều giọt mưa trên mặt cô, cô biết một trận mưa lớn lại sắp tới, cô cúi đầu tìm kiếm hũ tro cốt bên cạnh, tưởng cốt bụi vò ôm lấy, chuẩn bị đi tìm chỗ tránh mưa. Cô có thể ướt, nhưng hũ tro cốt không thể bị đánh nát.

Trời có hơi tối, cộng thêm trên đất rất trơn trượt, dưới chân cô lảo đảo một cái, hũ tro cốt cô ôm trong ngực rơi trên đất, ‘xoảng’ một tiếng, hũ tro cốt bể thành hai nửa, tro cốt bị nước mưa làm ướt nhẹp, sau đó từ dưới chân cô cuốn đi.

- Không. không được. Mạc thiếu gia! Các người không thể mang Mạc thiếu gia đi! – Cô nóng vội ngồi xổm trên mặt đất, muốn dùng cái hũ hốt tro cốt về, nhưng bột màu trắng từ từ bị nước ngâm, cho đến khi hóa thành nước màu trắng, cô tê liệt ngồi dưới đất, nhìn tro cốt hóa thành nước, từ bên người cô chạy đi hòa hợp với nước biển.

Cả người cô nằm ngửa trên đất, tiếng khóc xen lẫn tiếng mưa rơi khiến cho cô nhếch nhác ngã trên mặt đất. Nước mưa theo tóc cô nhỏ xuống đến cổ cô. Cô không còn sức lực nằm trên mặt đất, kích động muốn chết càng lúc càng lớn, nhưng đứa nhỏ. Cô nghĩ đến sinh mạng vô tội trong bụng, lòng cô đang run rẩy đang rỉ máu.

Vũ Lạc Trạch lái xe như điên tìm cô khắp nơi, may mắn anh có nghĩ đến bờ biển, quả nhiên cô ở bờ biển. Anh nôn nóng nhanh chóng đẩy cửa xe ra, lao xuống xe, đi tới trước mặt cô, cực kỳ hoảng sợ kêu lên:

- Đồng Đồng!

Ánh mắt của anh rơi vào một vũng máu trên đất, bế cô từ mặt đất lên, sau đó đưa vào trong xe của mình, cô được đưa vào bệnh viện.

Sảy thai, cô lại một lần nữa phải sảy thai, sắc mặt cô không chút thay đổi, ánh mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà, mặc cho y tá tiêm thuốc vào cổ tay cô. Vũ Lạc Trạch lo lắng đứng ở đầu giường, một đầu tóc còn ướt.

Y tá luống cuống tay chân tiêm cho cô, lấy thuốc mới rời khỏi phòng bệnh, Vũ Lạc Trạch ngồi bên giường của cô, nâng một cánh tay cô lên, nhỏ giọng kêu:

- Đồng Đồng!

Diệp Tâm Đồng vẫn giữ vững tư thế cũ, chỉ có nước mắt đang chuyển động ở hốc mắt.

- Muốn khóc cứ khóc lớn tiếng ra ngoài, anh biết rõ bây giờ em rất đau, nhưng đây không phải là lỗi của em! - Tay Vũ Lạc Trạch nắm chặt tay của cô.

Diệp Tâm Đồng vẫn không có động tĩnh, môi tái nhợt mất đi màu máu không thấy một chút màu sắc, bàn tay lạnh lẽo mặc cho Vũ Lạc Trạch cầm.

Vũ Phong Nhi nhận được điện thoại Vũ Lạc Trạch gọi tới, chạy đến bệnh viện.

- Đồng Đồng! - Bà vừa vào phòng bệnh, có chút lo lắng nhìn cô, ngồi ở bên giường, tay không tự giác nắm tay của cô - Đứa nhỏ ngốc, giày vò thân thể của mình làm gì vậy, đứa nhỏ không còn thì thôi! Hũ tro bể thì bể! Dương sẽ hiểu!

Diệp Tâm Đồng vẫn kìm nén thật lâu rồi cuộc bộc phát khóc lên:

- Tất cả đều không còn! Không còn con không còn Mạc thiếu gia.

Vũ Phong Nhi len lén lau nước mắt.

Vũ Phong Nhi ra khỏi phòng bệnh, Vũ Lạc Trạch ngăn bà ở cửa, giọng điệu sắc bén nói:

- Cháu cảm thấy làm như vậy quá tàn nhẫn, chẳng lẽ không thể nói cho cô ấy biết chân tướng sự thật?

- Đau rồi sẽ đi qua! Con bé là đứa bé ngoan, sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về của mình.

- Cô ấy từng âm ỉ đòi tự sát, hiện tại càng thêm người không giống người, chẳng lẽ đây vẫn không thể chứng minh cô ấy yêu con trai của bác hơn cả mạng của mình? - Vũ Lạc Trạch tức giận nắm chặt quả đấm.

- Không có gì đáng nói, để cho cô ấy nghỉ ngơi thật tốt! - Vũ Phong Nhi nhìn anh một cái, vội vã rời đi.

122. Chương 122: Hôn Lễ Thành Tang Lễ

- Không có gì đáng nói, để cho cô ấy nghỉ ngơi thật tốt! - Vũ Phong Nhi nhìn anh một cái, vội vã rời đi.

Vũ Lạc Trạch đập một quyền vào vách tường, xoay người vào phòng bệnh, liếc mắt liền đáng vẻ như người sắp chết của cô, khẽ nguyên rửa một tiếng trong lòng, bất đắc dĩ ngồi bên giường của cô nhìn cô.

- Đồng Đồng! - Cửa phòng bệnh đột nhiên bị người đẩy ra, người tới trực tiếp nhào lên người cô, cầm lấy tay cô, bị thống khóc rống - Làm sao lại thành loại sự tình này!

Con người Diệp Tâm Đồng không hề chuyển động hạ xuống, chỉ nghe thấy Quan Hi một mình kêu khóc từng tiếng, Vũ Lạc Trạch nói với cô ấy:

- Đồng Đồng, em ấy mới vừa sảy thai, cơ thể có hơi suy yếu, em đừng lộn xộn với em ấy!

Tiếng Quan Hi im bật, nhìn cô không chớp mắt, đưa tay sờ sờ mặt của cô, lo lắng nói:

- Đồng Đồng thật đáng thương, Mạc thiếu gia chết rồi, ngay cả đứa bé cũng mất!

Vũ Lạc Trạch vội ho khan một tiếng, ý bảo cô ấy không nên nhắc lại ba chữ Mạc Duy Dương, Quan Hi vội vàng che miệng, sau đó đứng dậy nói với anh:

- Bộ dạng Đồng Đồng thể này thật làm cho người ta lo lắng, mặc dù em muốn ở alij với cô ấy, nhưng mà ngày mai em phải trở về Hy Lạp, cho nên Đồng Đồng đành nhờ anh chăm sóc!

- Anh là anh trai em ấy, chăm sóc em ấy là nhất định! - Vũ Lạc Trạch cau mày nói.

Quan Hi quay đầu lại liếc nhìn Diệc Tâm Đồng không còn sức sống trên giường, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, hôn lễ thật tốt sao lại thành tang lễ vậy?

Mạc Vi Phẩm mang theo một đám người đến trước nhà Mộ Dung muốn nói chuyện. Con trai mình bị Mộ Dung Tuyết đâm chết, Mộ Dung Thương ngược lại núp trong nhà không ra, đây coi là cái gì!

Mạc Vi Phẩm ngồi trong phòng khách ở nhà Mộ Dung, Mộ Dung Thương bảo người làm truyền lời tới ông:

- Tuyết Nhi không có ở trong nhà!

Mạc Vi Phẩm hừ lạnh nói:

- Không có ở trong nhà? Vậy đi đâu?

- Tiểu thư đến ở nhà Lục thiếu! - Người làm thật lòng để báo thù, len lén quan sát sắc mặt của ông.

Mạc Vi Phẩm lại dẫn người dưới tay mình đi đến nhà Lục Hạo Nam.

Lục Hạo Nam biết được Mạc Vi Phẩm mang người tới nhà đòi nói chuyện, vội trấn an Mộ Dung Tuyết chơi ở phòng ngủ. Anh đứng dậy đi ra phòng ngủ, đi tới ngoài cửa phòng, thấy Mạc Vi Phẩm ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, mười mấy người đứng bên cạnh, anh biết nên tới sẽ tới.

- Bác Mạc! - Anh đi xuống, kêu Mạc Vi Phẩm một tiếng.

Mạc Vi Phẩm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói:

- Đem Mộ Dung Tuyết giao ra đây!

- Bác Mạc, bác hãy nghe cháu nói mấy câu đi! - Lục Hạo Nam ngồi đối diện với ông trên ghế sa lon, hai tay chồng lên nhau đặt trên đùi, thở dài nói - Tuyết Nhi đã điên rồi, chẳng lẽ bác nhẫn tâm đưa một người điên vào tử ngục? Cho dù Tuyết Nhi phạm vào sai lầm tày trời nhưng cũng bởi vì cô ấy quá yêu con trai của bác, dể dằn lặt quý đ-ôn dựa vào giao tình nhiều năm của nhà họ Mạc và nhà Mộ Dung, chẳng lẽ không thể bỏ qua cho cô ấy sao?

- Bỏ qua cho cô ta? Vậy không phải con trai ta chết uổng phí rồi sao? - Mạc Vi Phẩm hừ lạnh nói, khắp khuôn mặt đều giận tái đi.

- Cháu hoàn toàn có thể hiểu nỗi đau xót mất con của bác, nhưng người đã chết không thể sống lại, tại sao thì không thể có lòng khoan dung độ lượng vậy?

Lục Hạo Nam chú ý tới sắc mặt của ông hơi có hòa hoãn, dù sao Mạc Vi Phẩm vẫn không ngu ngốc đến mức đến làm loạn.

Mạc Vi Phẩm ngửa đầu thở dài nói:

- Nếu việc đã đến nước này, con ta bất hạnh mất mạng, mà Tuyết Nhi cũng nhận được trừng phạt nên có.

Lục Hạo Nam vội cảm kích nói:

- Cảm ơn bác Mạc!

Mạc Vi Phẩm vung tay lên, nhìn anh nói:

- Về sau nhà họ Mạc và nhà Mộ Dung cả đời không qua lại với nhau nữa!

Sắc mặt Lục Hạo Nam đột biến, không ngờ Mạc Duy Dương chết đi lại khiến cho hai nhà đoạn liệt.

Hôm nay là ngày thứ ba Diệc Tâm Đồng ở bệnh viện, mặc dù không có liên lạc với bên ngoài, nhưng cô vẫn nghe được một vài tin đồn. Tin tức của tất cả các cơ sở truyền thông thông báo, chủ tịch tập đoàn Diêu Hằng chết và hiện tại tập đoàn Diêu Hằng vây trong nước sôi lửa bỏng, mà cô cũng nghe nói Mộ Dung Tuyết điên rồi.

Ba người rối rắm rối cuộc lấy này loại hình thức bị kịch chấm dứt, trong lòng cô có đau. Mạc Duy Dương chết đi mang cho cô chấn động quá lớn, cho nên cô cự tuyệt tin tưởng ọi thứ. Chính cô thôi miên mình ngủ một giấc sẽ hết chuyện, ngủ một giấc tỉnh lại, anh trở về bên cạnh cô rồi. Nhưng cuộc sống ngày ngày trôi qua, hôm nay đã là ngày thứ ba mà anh vẫn như cũ không hề trở lại.

Mặt của cô tựa vào trong gối, nước mắt theo lông mi nhỏ lên trên gối đầu. Tay cô nín chặt lấy bao gối, móng tay xuyên qua vải vóc, gào lên nhiều tiếng:

- Anh cũng sẽ không quay lại nữa, Mạc thiếu gia đi thật. ai trả cho tôi Mạc thiếu gia.

- Đồng Đồng! - Vũ Lạc Trạch giật mình, kéo cô từ trong gối ra, cúi đầu nhìn ngón tay cô, trong lòng đau xót, ấn cô trên vách tường, trong giọng có trách mắng – Cho dù em tự sát, cậu ấy cũng sẽ không trở lại, tại sao không sống cho thật tốt! Chẳng lẽ chết là có thể đoàn tụ với cậu ấy? Đừng có ngu. chết là thật sự vĩnh viễn chia tay với cậu ta, còn sống thì có thể giữ linh hồn cậu ấy! Em tỉnh táo lại được không. Không có Mạc Duy Dương, em vẫn có thể sống được rất tốt!

Nước mắt cô giàn giụa, lắc đầu một cái khóc nói:

- Em không được! Không có anh ấy, em thật sự không làm được! Em yêu anh ấy như vậy, nhưng anh ấy lại vì cần thay em một dao mà chết rồi. Em hận chính mình, càng hận anh ấy hơn. Anh ấy dựa cào cái gì cần dao cho em, dựa vào cái gì không hỏi qua ý kiến của em lại chết, dựa vào cái gì bỏ lại một mình em, anh ấy dựa vào cái gì.

Anh ôm lấy cô thật chặt vào trong ngực, trong lòng mãnh liệt đau quá mức, hiện tại anh chỉ cô một suy nghĩ: “Làm cho cô ấy sống thật tốt!”

- Đồng Đồng. em hãy nghe anh nói. sống thật tốt, vì tốt cho cậu ấy hãy sống tốt, cậu ấy cũng không hi vọng em đi theo cậu ấy.

- Hu hu, tại sao phải khuyên em sống tiếp, để cho em chết không phải tốt hơn sao, cũng không cần như phế nhân nằm trên giường, ngay cả con mình cũng không giữ nổi, em còn có mặt mũi gì để sống! - Cô điên cuồng nắm tóc của mình, cảm xúc kích động khác thường.

- Đó không phải là lỗi của em, được rồi! Nghỉ ngơi trước, chớ suy nghĩ quá nhiều! - Anh đặt cô về trên giường, để cô nằm yên ổn. Cô khóc đến mặt đầy nước mắt, ánh mắt trống rỗng không thân thái.

Anh lo lắng cô lại làm chuyện điên rồ, chỉ có thể canh giữ ở bên giường của cô, nhìn cô ngủ.

Diệc Tâm Đồng đến ngủ cũng không an ổn, đầu choáng váng mờ mịt, còn có một giấc mơ rất dài. Trong mơ cô nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, cô khóc đuổi theo khuôn mặt quen thuộc đó, mà bóng dáng đó đột nhiên dừng bước, đợi cô đuổi theo.

Cô và anh cách một khoảng cách, cô muốn tiến lên chạm tới mặt của anh nhưng thế nào cũng tới không gần anh được. chỉ có thể khóc kêu:

- Mạc thiếu gia, anh trở lại? Là tới mang em đi sao?

Mạc Duy Dương nhìn cô cười dịu dàng một tiếng:

- Đứa ngốc, anh không yên lòng em nên mới đến thăm em. Xem cái bộ dạng này của em bảo anh làm sao cam lòng rời khỏi, sống thật tốt.

- Không. Mạc thiếu gia đừng bỏ đi. - Trong nháy mắt cô vươn tay, toàn bộ nụ cười của anh tản lạc thành sao từ trước mặt cô bay lên bầu trời.

Sao chớp mắt với cô:

- Đồng Đồng, anh còn sống, anh sẽ luôn nhìn em.

Diệp Tâm Đồng ngồi xổm trên mặt đất, ôm hai tay khóc nói:

- Mạc thiếu gia.

Vũ Lạc Trạch đắp khăn lông lên trán của cô, gắng sức kêu tên của cô:

- Đồng Đồng, em tỉnh đi, đừng ngủ!

Diệp Tâm Đồng rung mình một cái tỉnh lại, nhưng mà trên mặt lại tràn đầy nước mắt, cô ôm cổ Vũ Lạc Trạch khóc:

- Anh, em thấy được Mạc thiếu gia rồi, anh ấy nói em sống thật tốt, anh ấy nói anh ấy vẫn còn sống. Em muốn sống thật tốt, em muốn đi tìm anh ấy. Trong lòng em có một âm thanh nói cho em biết, anh ấy vẫn còn sống, anh ấy chưa chết, cho nên em muốn sống tiếp!

Sắc mặt Vũ Lạc Trạch thay đổi, đẩy cô ra, cười nói:

- Con bé ngốc, người đã chết rồi, sao lại còn sống, em cũng đã nhìn thấy tro cốt của cậu ấy rồi, đừng làm chuyện điên rồ nữa!

- Không. em không tin anh ấy đã chết! - Cô lắc đầu một cái, muốn thân thể của mình mau sớm hồi phục, cô muốn đi tìm Mạc thiếu gia.

- Được, em nói cái gì cũng được, nghỉ ngơi thật tốt, chỉ cần đừng muốn tìm chết là tốt rồi! - Anh cười khổ.

- Sẽ không, hiện tại em không muốn chết! - Ánh mắt cô kiên định nói.

Vũ Lạc Trạch âm thầm cắn răng, Đồng Đồng! Có một số việc cưỡng cầu không được.

1 năm sau

Năm nay Diệp Tâm Đồng đã hai mươi một tuổi, cô tìm kiếm Mạc thiếu gia đã suốt cả một năm rồi, nhưng đến cùng không thể tìm được anh, từ lúc mới bắt đầu tự tin hơn gấp trăm lần đến bây giờ lòng tin cũng hao mòn.

Cô đứng ở trước cửa sổ sát đất, suy nghĩ có hơi mơ hồ. Một năm trước, cô được bị Vũ Lạc Trạch mang về nhà họ Vũ, đi theo Vũ Lạc Trạch học tập quản lý công ty, mà cô bây giờ là trợ thủ của Vũ Lạc Trạch, từ không hề có kinh nghiệm đến hiện tại tạo ra một chút thành tích. Cô bây giờ có thể một thân một mình xử lý một số công việc mà không cần qua tay người khác.

Một năm trước từ lúc Mạc Duy Dương qua đời, thành phố J gần như đã truyền khắp xì căng đan có liên quan đến anh. Tập đoàn Diệu Hằng đã bị Mạc Vi Phẩm bán vật chất lấy tiền mặt, Mạc Vi Phẩm đưa theo vợ Vũ Phong Nhi rời khỏi thành phố J, nghe nói đi nước ngoài, về phần cụ thể đi quốc gia nào cô không biết.

Bệnh điên của Mộ Dung Tuyết cho đến bây giờ vẫn chưa tốt, nhưng Lục Hạo Nam vẫn theo ở bên cạnh cô ấy chăm sóc cô ấy, đoán chừng là tự trách từ nội tâm, hoặc là nhật cứu sinh tình (ngày dài sinh tình cảm). Cô nhìn bọn họ thấy rất mờ nhạt. Cô còn sống là vì tìm Mạc thiếu gia, những người khác hoặc chuyện khác, cô tuyệt không quan tâm.

Nghĩ quá đến mất hồn, cho tới khi điện thoại đặt trên bàn làm việc vang lên nhiều lần, cô mới kéo suy nghĩ về, xoay người đến trước bàn làm việc, cầm điện thoại lên, nhìn hiển thị gọi tới, cong lên một nụ cười nhạt:

- Hi!

- Đồng Đồng, khi nào thì tới Hy Lạp đó? Gần đây tớ bị anh tớ ép đo xem mắt, cậu mau tới cứu tớ! - Quan Hi vẫn như cũ, một chút thay đổi cũng không có.

Diệp Tâm Đồng cười khổ sở một tiếng:

- Vậy rất tốt! Chứng minh cậu có người muốn rồi, mau vội vàng gả đi! Tránh cho không ai muốn cậu!

- Này, Đồng Đồng, không ngờ miệng cậu lại nói ra những lời này, hiện tại cũng không phải thời điểm đắc ý. Rốt cuộc muốn không muốn giúp tớ đây! Cậu lại là người bạn tớ tín nhiệm nhất, không thể thấy chết mà không cứu! - Quan Hi liên tục dậm chân ở bên đầu kia điện thoại, chọn làm bạn tốt.

Ngón tay Diệc Tâm Đồng lật lịch ngày ra, tính toán một phen, cười nói:

- Cậu sốt ruột cũng vô ích, gần đây tớ không đi được, đoán chừng còn phải đợi mấy ngày mới có thể đến chỗ của cậu! Cậu không ngại tớ tới trễ chứ?

- Không ngại, tuyệt không để ý, Đồng Đồng, tớ biết ngay cậu là tốt nhất!

- Được, đừng cho tớ lời tăng bốc nữa! Tớ không chịu nổi! - Cô muốn đi Hy Lạp là vì không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội gặp lại anh, Mạc thiếu gia, rốt cuộc anh ở đâu? Nếu như anh biết em đang tìm anh, xin cho chút nhắc nhở để em tìm đến anh đi!

Diệc Tâm Đồng cúp điện thoại, lần nữa đi tới trước cửa sổ sát đất, hai tay chống trên cửa sổ thủy tinh, ngắm nhìn nơi xa, trong miệng thì thầm nói:

- Mạc thiếu gia, Mạc thiếu gia, anh thật sự bỏ em đi sao?

Một căn biệt thự diện tích mấy ngàn mét vuông, thợ đang gạt bỏ cành lá hoa cỏ, phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy tắm rửa, vòi hoa sen như trút nước từ phía trên tưới xuống, khuôn mặt tuần mỹ mang mặt nạ nửa bên, đôi mắt góc cạnh sắc sảo, sống mũi cao, môi mỏng khêu gợi không có một chút nhiệt độ khê nhếch, cánh tay rắn chắc đang tắm kỳ. Nước dọc theo một vết sẹo giống con rết trên ngực người đàn ông thẳng chảy xuống dưới cho đến bắp đùi bền chắc có lực. Màu da mặt ông khỏe mạnh có sức hấp dẫn. (không thể hiểu sau bao nhiêu chuyện làm sao bà tác giả vẫn có thể viết về vẻ đẹp của tên này, thật sự muốn cắt đoạn này ==)

Người đàn ông lắc lắc một đầu tóc ướt, đẩy cửa phòng tắm đi ra, một cái khăn tắm màu trắng quấn tùy ý vào hông. Một máy laptop bày trên bàn trà, người đàn ông ngồi trên ghế sa lon bên cạnh bàn trà, ngón tay thon dài cầm lấy cốc trà, miệng cốc áp ở hai bờ môi, tiếp theo ngón tay gõ bàn phím. Không gian tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng lạch cạch lạch cạch.

Trong chớp mắt, người đàn ông vào phòng thể hình. Tay nâng tạ tay, không tốn chút sức nào giờ cao lúc lên lúc xuống. Vốn là cánh tay phẳng phiu trong nháy mắt có bắp thịt, tăng tăng mỡ hôi dọc theo da thịt người đàn ông thẳng xuống dưới, trên khuôn mặt người đàn ông hiện đầy mồ hôi.

Diệc Tâm Đồng cầm ly nước lên uống một hớp, lúc đứng dậy, ly nước cầm trên tay rơi xuống mặt đất, đập thành một mớ mảnh vụn. Cô nheo mắt, ôm tim đập nhanh hơn trong ngực, cảm giác có dấu hiệu gì đó không tốt. Ngực đột nhiên buồn bực đau một hồi, tay cô kéo hộc bàn làm việc ra.

Đang tốt mà thế nào bất ngờ mắc bệnh dạ dày rồi, sắc mặt cô tái nhợt, lời thuốc bao dạ dày ra uống mấy viên. Ném thuốc dạ dày lên trên bàn làm việc, cô rũ rượi gõ bàn phím. Trước kia Mạc thiếu gia cũng có bệnh dạ dày, bây giờ đổi thành cô có bệnh dạ dày rồi. Cô bất đắc dĩ nhếch miệng cười, hình như lại nhớ tới ngày trước cùng với anh.

Điện thoại di động để trên bàn bất thành linh vang lên dọa cô giật mình. Cô cầm điện thoại lên cười nói:

- Hi, sao thế?

- Đồng đồng, anh tớ bảo tớ hôm nay đi xem mắt, làm sao đây? Tớ hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ rồi! A a. - Quan Hi ở bên kia ma rống quỷ kêu. Cô che ống nghe điện thoại, cười nó - Vậy thì đi thấy mặt đối phương đi! Nói không chừng sẽ gặp phải người mình thích đấy?

- Đâu phải cậu không biết, anh ta giới thiệu người hầu như là người làm ăn với anh ấy trên nhiều phương diện. Những người đàn ông không phải đầu hói chính là bụng bự nâng cao! Bảo tớ gả cho hạng người đó còn không bằng bảo tớ đi tìm chết!

- Không nghiêm trọng như vậy chứ! Mấy ngày nay vừa lúc tớ xử lý xong chuyện làm ăn, đại khái ngày mai là có thể đến Hy Lạp rồi, cậu nhìn một chút! - Diệc Tâm Đồng kẹp điện thoại di động ở giữa cổ và bả vai, gõ chữ.

- Được, tớ chờ cậu!

- Ha ha, tốt!

Diệc Tâm Đồng thả điện thoại lại chỗ cũ, tiếp tục đánh chữ.

Quan Hi vì ứng phó Thượng Quan Tước, tùy tiện mặc một thân quần áo nhìn qua rất nhếch nhác đi đến nơi hẹn, cái gì vương lão ngũ kim cương, chó má! Đoán chừng tuổi tác mấy chục, độc thân quá lâu trụi lông.

Chẳng qua chỉ có một điểm cô cho là tương đối hài lòng, đó chính là đối phương lựa chọn nơi coi như cao cấp, nhưng quần áo bản thân mặc với khách sạn này không ăn khớp. Cô cúi đầu kéo kéo váy dưới thắt lưng, tiếp tục đi về phía trước.

Cửa thang máy tầng chót khách sạn đột nhiên mở ra, đoàn người từ bên trong đi ra. Người đàn ông đi đeo mặt nạ nửa bên, mu bàn tay chấp sau lưng, cả người tản ra lạnh lẽo người lạ chớ đến gần, gương mặt tuấn mỹ như được dao khắc dẫn đến các khách bên cạnh bàn luận sôi nổi một trận.

Quan Hi cúi đầu chuẩn bị quần áo trên người, không hề chú ý tới tình huống đường trước mặt, đột nhiên chạm mặt đụng vào một bức tường, phản ứng chậm nửa nhịp cô ngẩng đầu liền mắng:

- Xảy ra chuyện gì? Ở đâu ra. tường?

Sau khi nhìn rõ tấm mặt nạ, trong nháy mắt mắt Quan Hi trợn to, miệng há thành hình, chỉ vào khuôn mặt người đàn ông, kinh ngạc kêu lên:

- Mạc. thiếu?

Trong phút chốc cô bắt đầu cà lăm:

- Mạc thiếu gia? Là anh sao?

Ánh mắt sắc bén của người đàn ông bắn về phía cô. Một đám người đi theo phía sau anh trực tiếp vây cô lại, còvăn không rõ chuyện gì xảy ra. Đám người trực tiếp đẩy cô đi, cô vội vã hét lớn:

- Mạc thiếu gia. anh không chết phải không? Anh không thể đi! Đây, các người dừng cản tôi, Đồng Đồng đang đợi anh... anh không thể đi!

Mấy người áo đen ném cô vào trong thang máy, sau đó nhấn xuống nút đóng cửa. Cô nóng nảy dậm chân, xảy ra chuyện gì? Sao cô lại thấy Mạc thiếu gia? Nhưng anh mắt người đàn ông đó không giống Mạc thiếu gia, hơn nữa Mạc thiếu gia dễ nói chuyện hơn so với anh ta. Người đàn ông đó hoàn toàn là một khối băng, hơn nữa bộ dạng của anh ta thoát nhìn rất dọa người. Cô không nhìn được run rẩy, lập tức lấy điện thoại ra cho báo cho Đồng Đồng.

- Hi sao vậy?

Quan Hi cứng rắn nuốt xuống một ngụm nước miếng, giọng run nói:

- Đồng Đồng. tớ. thấy.

- Thấy cái gì? Khẩn trương như vậy? Trai đẹp?

- Không phải. tớ thấy được. Mạc. thiếu! Tớ thấy Mạc thiếu gia ở khách sạn! - Cô dốc hết toàn lực nói.

Bên đầu điện thoại kia sắc mặt Diệc Tâm Đồng tối đi, trợn to mắt, run rẩy hỏi:

- Cậu nói Mạc thiếu gia? Cậu thấy được Mạc thiếu gia sao? Ở đâu? Hy Lạp?

Cô dường như kìm chế tiếng khóc mới không để mình mất khống chế thét chói tai ra tiếng.

- Đồng Đồng, nhưng tớ cũng không dám khẳng định! Anh ta đeo mặt nạ, chẳng qua khuôn mặt có phần giống Mạc thiếu gia, nhưng hành động tuyệt đối không giống nhau, có thể là tớ nhìn lầm! - Quan Hi từ trong thang máy đi ra, nhỏ giọng nói.

- Hi, tớ cầu xin cậu một chuyện, giúp tớ đi theo anh ta, xem anh ta ở đâu? Tớ lập tức tới Hy Lạp! - Ngực Diệc Tâm Đồng cuồng loạn, chẳng lẽ vừa rồi ly thủy tinh bị rơi bể là dấu hiệu? Cô gần như dám khẳng định, Mạc thiếu gia vẫn còn sống, ngón tay của cô nắm ly thủy tinh cố gắng khôi phục tâm tình.

- Đồng Đồng, cậu thật sự muốn gặp người kia, nhưng rất nhiều thuộc hạ đi theo bên cạnh người kia, cho dù cậu muốn gặp anh ta, chưa chắc đã gặp được - Quan Hi nhớ tới mình bị ném vào trong thang máy, trong lòng lại tức.

- Hi, tớ chỉ muốn đến gặp anh ta, tớ muốn xác nhận anh ta có phải Mạc thiếu gia không, về phần nguy hiểm tớ không sợ!

- Được rồi, thật là thua cậu, tớ sẽ đuổi theo bọn họ ngay bây giờ, đoán chừng còn có thể đuổi theo anh ta! - Quan Hi cúp điện thoại, sau đó đuổi theo ra ngoài khách sạn, cô đã sớm quên mất chuyện xem mắt không còn chút nào.

Người đàn ông được mấy tên thủ hạ bảo vệ ngồi vào một chiếc xe hơi màu đen, một thuộc hạ nhìn về phía sau, nhẹ giọng nhắc nhở ở bên tai người đàn ông:

- Dean, có người theo dõi.

Con mắt sắc bén của người đàn ông nửa híp, nhếch miệng lên thành nụ cười tràn đầy đùa giỡn:

- Để cho cô ta đi theo!

Thuộc hạ lập tức nói:

- Dạ!

Đoàn người chia ra ngồi vào ghế trong mấy chiếc xe màu đen, xe như mũi tên lái đi.

Tầm mắt người đàn ông cách cửa sổ thủy tinh, ánh mắt nhìn cô gái bị anh bỏ lại đằng sau. Nhếch miệng lên thành một đường cong đẹp mắt, ngón tay xoa mặt nhẵn không điểm xuyết gì trên ngón vô danh, khoe mắt xẹt qua một tia tàn nhẫn.

- Mẹ nó, làm sao đuổi theo! Những người đó lái nhanh như vậy! Tài xế, làm phiền ông lái nhanh lên một chút! - Quan Hi ghé vào chỗ ngồi tài xế, chỉ điểm tài xế đuổi theo xe trước mặt.

Tài xế nhìn cô một cái, chân đạp lên chân ga đuổi theo xe trước mặt.

Quan Hi chú ý tới xe trước mặt ngừng lại ở một khách sạn, trong lòng mắng:

- Người ta hẳn là tới nơi này nói chuyện làm ăn? Cô theo tới làm cái gì? Thật sự không biết nói gì!

Cô ngồi trở lại vị trí của mình, nói với tài xế:

- Chúng ta ở đây chờ!

Tài xế không vui nói:

- Tiểu thư, tôi còn phải làm ăn, cô kêu tôi ngồi ở chỗ này, bảo tôi đi uống gió tây bắc sao

Quan Hi dĩ nhiên biết ông ta muốn tiền, móc từ trong túi ra một xấp tiền đưa cho ông ta:

- Này, cầm đi, ở chỗ này với tôi chờ anh ta ra ngoài! Không có ý kiến gì cho tôi!

Tài xế thấy tiền sáng mắt, đâu còn có oán trách gì, vội nhận vào tay, yêu thích không buông số tiền.

Quan Hi lạnh lùng nhìn tài xế, lại dời tầm mắt nhìn ra ngoài cửa xe.

Sắc trời dần dần chuyển sang đen, Quan Hi liếc nhìn đồng hồ đeo tay, cũng bảy giờ tối, người đàn ông kia thế nào lại không ra vậy? Cô chờ đến có chút không nhịn được nữa, đẩy cửa ra xuống xe. Nếu anh ta không ra được, cô trực tiếp đi tìm anh ta!

Sau đó cô mới phát hiện, vừa rồi cô và tài xế chờ ở nơi phía sau khách sạn, cho nên người đàn ông đó đã sớm đi cửa trước, mà cô còn ngây ngốc ở phía sau cửa đợi một buổi chiều, nghĩ tới trong lòng liền bốc cháy, sao đần như vậy!

Cô vội vàng gọi điện thoại cho Diệc Tâm Đồng:

- Đồng Đồng, thật xin lỗi, tớ mất dấu!

Diệc Tâm Đồng trong lòng tiu nghỉu như mất, đánh mắt?

- Hi, không có việc gì! - Diệc Tâm Đồng cười nói, thật ra thì trong lòng rất nôn nóng.

- Đồng Đồng, tớ cúp trước, anh trai tớ điện thoại tới, nguy rồi, nhất định là chuyện xem mắt bị anh ấy biết, tớ xong đời! - Quan Hi lập tức cúp điện thoại.

Diệc Tâm Đồng bất đắc dĩ cười:

- Người cũng bỏ đi, xem mắt cũng làm hư rồi, Hi, thật xin lỗi!

Được người thông báo Diệc Tâm Đồng tới tìm anh, Phi Ứng có hơi giật mình đi xuống lầu. Khi nhìn thấy cô thì trong lòng tràn đầy khiếp sợ, không ngờ cô sẽ chủ động tới tìm anh, kể từ sau khi Mạc Duy Dương qua đời, cô gần như không còn liên lạc gì với anh nữa.

Có điều người cô gầy đi không ít, mặt dài hơn so với trước kia, dáng người đầy đặn, xinh đẹp hơn trước kia. Dáng vẻ nhìn qua tuyệt đối không già đi, ngược lại tăng thêm khí chất điềm đạm, quyến rũ phụ nữ nên có.

- Em tìm anh? - Anh cố ý dùng giọng điệu xa lánh hỏi.

Diệc Tâm Đồng xoắn ngón tay, có phần khó có thể mở miệng nhìn vào anh. Cô biết không nên làm phiền anh, nhưng dưới tay anh nhiều người, tìm người mà nói cũng sẽ không quá khó khăn, cho nên cô mới có thể làm mặt dày tới tìm anh. Nhưng không ngờ anh lại dùng cái giọng điệu này hỏi cô, nghị lực vốn còn lại trong cô trong phút chốc sụp đổ.

- Em muốn nhờ anh một chuyện, giúp em tìm một người! - Cô cắn môi nhỏ giọng nói ra.

- Tìm người? Tìm ai? - Anh nhìn cô.

- Mạc thiếu gia!

Trong nháy mắt mặt của anh xuất hiện biến hóa:

- Không phải anh ta đã chết rồi sao? Làm sao tìm được?

- Anh ấy chưa chết, cho nên em cầu xin anh giúp em tìm anh ấy! - Cô gần như van xin nói.

- Anh được thù lao gì? - Anh nhìn cô chằm chằm, trong ánh mắt không thiếu được si tình.

- Anh muốn thù lao gì? - Cô lo lắng hỏi, không cách nào bỏ qua khát vọng anh đối với cô. Cô biết anh vẫn con thích cô, nhưng cô hi vọng anh có thể nhân từ một chút, bỏ qua cho cô.

- Thân thể của em, anh muốn thân thể của em! -Anh hoàn toàn không che giấu nói ra khát vọng trong lòng bản thân.

Cô trợn to mắt nhìn anh, mặc dù sớm biết anh sẽ nói ra những lời này, nhưng cô vẫn còn có chút không chịu nổi. Thân thể của cô ngoài Mạc thiếu gia không muốn để cho người đàn ông khác nhúng chàm. Nhưng trước mắt ngoài anh ra, thật không tìm được những người khác có thể giúp được cô, cô phải đồng ý yêu cầu của anh sao?

Nhìn ra do dự trong mắt cô, ngón tay của anh gõ bàn nhắc nhở:

- Không muốn có thể nói ra, anh không ép buộc em, anh hi vọng em cam tâm tình nguyện đem thân thể cho anh!

Diệc Tâm Đồng cắn môi, trong mắt chứa đựng nước mắt, cô muốn gặp Mạc thiếu gia. Cô muốn biết có phải anh còn sống không, cho nên cô chỉ có thể quyết tâm cô nén đau đớn, gặt đầu nói:

- Được, chỉ cần anh giúp em tìm được anh ấy, thân thể cho anh!

Anh không vì lời nói này của cô mà cảm thấy vui sướng, ngược lại có chút mất mát. Đây là anh đang ép buộc cô, nhưng anh thật sự vì cô mà trả giá quá nhiều, lấy được thân thể của cô chỉ là an ủi tâm bị thương của mình. Anh thật sự rất muốn lấy được lòng của cô chứ không phải thân thể của cô. Nhưng anh biết, lòng của cô chỉ thuộc về Mạc Duy Dương, cho nên lấy được thân thể của cô cũng đã tốt.

Y theo hai người đã ước định cẩn thận, cả đêm Phi Ứng đưa cô tới Hy Lạp. Bởi vì chưa quen cuộc sống nơi đây, muốn thăm dò tin tức một người nhất định cần thời gian, cho nên hai người ở một khách sạn. Diệc Tâm Đồng thuận tiện nói chuyện mình đến Hy Lạp cho Quan Hi. Quan Hi bị Thượng Quan Tước cấm túc rồi cho nên không thể đi gặp cô, chỉ có thể thông qua tin nhắn biết được. Phải ngày mai Quan Hi mới có thể được thả ra ngoài.

- Đồng Đồng! Gặp cậu thật sự là quá tốt, cậu biết không, cuộc sống bị cấm túc của tớ có bao nhiêu khổ sở! Anh trai tớ đúng là ngang ngược, không hiểu chuyện, bắt tớ nhất định phải gặp mặt người đàn ông kia, ngày mai còn phải đi gặp mặt người đàn ông đó. Cậu muốn đi theo một lúc không? Nói không chừng sẽ gặp Mạc thiếu gia ở khách sạn đấy? - Cô biết Đồng Đồng tới Hy Lạp là vì Mạc thiếu gia, cho nên cô cố ý nói như vậy, để Đồng Đồng đi theo mình thêm can đảm.

Diệc Tâm Đồng vừa nghe, trong nháy mắt nổi lên tinh thần:

- Được, tớ đi với cậu!

Mặc kệ có thể nhìn thấy Mạc thiếu gia hay không, cô đều muốn đi thử một chút, chỉ cần có 1% cơ hội, cô cũng không thể bỏ qua.

Quan Hi và Diệc Tâm Đồng đến trước khách sạn Quan Hi xem mắt, Quan Hi nói với cô:

- Đồng Đồng, lần trước tớ thấy Mạc thiếu gia chính là ở khách sạn này, không biết hôm nay anh ta có quay lại hay không!

Tầm mắt Diệc Tâm Đồng nhìn chung quanh, hy vọng có thể thấy Mạc thiếu gia trong miệng Quan Hi, nhưng mãi cho đến khi hai người vào thang máy cũng không còn thấy Mạc thiếu gia trong miệng Quan Hi.

Đối tượng Quan Hi xem mắt bao một gian phòng, có điều người đàn ông đó thật thiếu lễ độ, xem mắt để phụ nữ chờ không nói, còn thuê một gian khung cảnh không đặc biệt tốt. Diệc Tâm Đồng uống mấy chén cùng với Quan Hi, có chút muốn đi vệ sinh.

- Hi, tớ đi toilet chút!

- Được, cậu phải trở lại nhanh lên một chút đó! Cũng không biết khi nào người đàn ông kia tới. Để bà cô ngồi ở chỗ này chờ anh ta, xem lát nữa tớ có cho anh ta biết tay không!

Quan Hi hừ lạnh nói, lại uống một ngụm rượu.

Diệc Tâm Đồng theo bảng chỉ dẫn tìm được toilet. Bồn rửa tay ở bên ngoài toilet, đi vệ sinh xong cô đứng ở bồn rửa tay rửa tay, mà từ bên cạnh lướt qua một đám người áo đen, cô cúi đầu sửa sang lại áo trước ngực, không hề chú ý tới người cô muốn tìm đang từ bên cạnh cô lướt qua.

123. Chương 123: Diện Mạo Anh Và Anh Ấy Rất Giống

Diệc Tâm Đồng theo bảng chỉ dẫn tìm được toilet. Bồn rửa tay ở bên ngoài toilet, đi vệ sinh xong cô đứng ở bồn rửa tay rửa tay, mà từ bên cạnh lướt qua một đám người áo đen, cô cúi đầu sửa sang lại áo trước ngực, không hề chú ý tới người cô muốn tìm đang từ bên cạnh cô lướt qua.

Quan Hi uống một ngụm trà, nghiêng đầu nhìn về phía bên ngoài cửa phòng, người đàn ông xem mắt không tới, Đồng Đồng đến nhà vệ sinh cũng còn chưa trở lại, vừa mới chuẩn bị thu hồi tầm mắt, một đám người đàn ông mặc âu phục màu đen đi qua cửa phòng, Diệc Tâm Đồng bóng dáng đi đầu kia làm trà trong miệng cô phun ra ngoài:

- Mạc thiếu gia?

Cô vội tìm kiếm điện thoại của mình trên bàn, chuẩn bị gọi Đồng Đồng mau trở lại, nhưng điện thoại vừa thông thì nghe thấy chuông điện thoại từ trên ghế sa lon truyền đến, khẽ nguyên rủa một tiếng:

- Cô nàng Đồng Đồng lại có thể không mang điện thoại theo!

Thật là gấp gáp, thế nào còn chưa trở lại.

- Hi, người đàn ông xem mắt còn chưa tới? - Diệc Tâm Đồng từ ngoài cửa đi vào, liếc mắt ly trà còn bốc khói trên bàn tò mò hỏi.

- Đồng Đồng, sao bây giờ cậu mới trở lại. mới vừa rồi tớ thấy được Mạc thiếu gia!

- Cái gì? - Diệc Tâm Đồng cho là mình nghe lầm, sắc mặt có phần căng thẳng.

- Mạc thiếu gia! Mới vừa cùng một đám đàn ông đi qua cửa phòng. Đây, Đồng Đồng. - Lời cô còn chưa nói hết, Diệc Tâm Đồng đã chạy ra khỏi phòng, Quan Hi sợ một mình cô không ứng phó được, vội vàng đuổi theo.

Diệc Tâm Đồng liều mạng nhấn nút bên ngoài thang máy. Mạc thiếu gia, Mạc thiếu gia thật sự xuất hiện! Cô một lòng cuồng loạn không ngừng, theo mũi tên màu đỏ luôn không dừng lập lòe, diễn đàn lễ quý đôn mí mắt cô chớp càng lúc càng lợi hại.

- Đồng Đồng, cậu chờ tớ một chút đi! - Quan Hi đuổi theo, vẫn không ngừng thở, sau đó cùng cô vào trong thang máy.

Cả đầu Diệc Tâm Đồng đều là bóng dáng của Mạc Duy Dương, Quan Hi ở bên cạnh cô nói cái gì, một chữ cô cũng không nghe vào, chỉ biết là cô muốn gặp anh, thật sự muốn thấy anh.

- Đồng Đồng! Cậu. - Quan Hi phát hiện tay của cô ấy đang run, vội đề tay của cô ấy lại, khẩn trương theo - Đồng Đồng, cậu đừng khẩn trương như vậy có được không? Có lẽ anh ta không phải Mạc thiếu gia, chỉ là đáng dấp có hơi giống với Mạc thiếu gia.

Diệc Tâm Đồng run rẩy khóe miệng, cả người lạnh lẽo một hồi:

- Sẽ không. tớ tin tưởng anh ấy vẫn còn sống.

Dean được mấy thuộc hạ hộ tống vào một căn phòng, hơn mười người đàn ông mặc âu phục màu đen nghiêm chỉnh đứng ở cửa, đôi mắt sắc bén chuyển động chung quanh, ngay cả con ruồi cũng không để bay vào.

- Dean, anh đã đến rồi! - Một cô gái người mặc quần áo bó màu đen đứng dậy đi về phía anh, khuôn mặt mỉm cười cung kính mà kêu lên với anh.

- Chuyện tiến triển như thế nào? Thứ tôi muốn có lấy được không? - Người đàn ông ngồi trên ghế sofa, hai chân thon dài nghiêng tựa trên ghế sofa, hai tay đặt trên thanh vịn của ghế sofa. Âm thanh có lực xuyên thấu để lại cho cô gái một cái quay mặt hoàn mỹ, sống mũi cao, môi mỏng nhấp nháy, làm cô gái bên cạnh có chút không thể dời đôi mắt.

Cô gái lấy từ trong nội y thấp ngực ra một phần tài liệu dùng da dê gói kỹ, đi giày cao gót tới trước mặt anh, hai tay dâng lên:

- Đây là thứ anh muốn!

- Rất tốt! - Hai ngón tay người đàn ông kẹp lấy tài liệu, sau đó ném lên bàn trà, khóe miệng chậm rãi nâng lên một nụ cười tà mị, cô gái thấy phải lòng cũng rung động vui vẻ.

Diệc Tâm Đồng và Quan Hi tựa vào vách tường ở chỗ rẽ, Diệc Tâm Đồng cau mày nói:

- Hi, nhiều người canh giữ ở bên ngoài như vậy, chúng ta phải làm sao để có thể vào được!

Quan Hi cũng rất nhúc nhích nhìn vào mười cái người áo đen này, bàn tay đặt trên trán, liều mạng nghĩ biện pháp giải quyết.

- Có, đợi. - Cô ấy ghé vào bên tai của cô nhỏ giọng nói ra.

Diệc Tâm Đồng có chút lo lắng nhìn cô ấy:

- Hi, như vậy quá nguy hiểm, nếu như bọn họ không buông tha thì cậu làm sao đây? - Cô cảm thấy quá mạo hiểm rồi.

- Không có việc gì! Đừng lo lắng cho tót, bây giờ cậu nên suy nghĩ lát nữa gặp anh ta nên nói cái gì mới phải? - Cô vỗ bả vai Diệc Tâm Đồng, sau đó nháy mắt ra hiệu với cô, bảo cô trốn kỹ ở chỗ này, còn cô lại là hít vào một hơi thật sâu, đưa tay xé áo trước ngực ra, làm rối tóc, khiến mình có vẻ vô cùng chật vật rồi chạy tới đám người áo đen kia.

- Cứu mạng! Tôi bị người khác gây rối! - Cô xông thẳng đến trước mặt mấy người đàn ông, đẩy lung lung vào bọn họ.

Mười người đàn ông bất thành hình bị cô gái

Nhỏ làm sợ hết hồn, nhưng trải qua huấn luyện đặc biệt bọn họ cũng luyện thành bản lĩnh không chút cử động, cho nên họ cũng chỉ nhìn cô một cái, tiếp tục làm người đầu gối.

Quan Hi có loại cảm giác diễn không được, cần môi, quyết định mạnh tay một lần.

Cô lập tức chuyển phương hướng, đi tới cửa phòng dùng sức gõ cửa, hô lớn:

-Mở cửa! Tôi muốn đi vào thay quần áo, tôi bị người ta gây rối!

Nam nữ trong phòng bao lập tức bị âm thanh bên ngoài quấy rầy.

-Ai? - Cô gái nhảy bèn đi về phía ngưỡng cửa, sau đó rút ra một khẩu súng từ không ủng, giơ cao về hướng cửa, đang muốn bóp cò lại bị một cánh tay của người đàn ông cản lại - Cô đi trước đi!

-Dean, em...

-Không muốn bại lộ thân phận thì đi mau! - Giọng nói người đàn ông không có phách phồng quá lớn, nhưng cô gái biết rõ tính cách của anh rút súng lục về, sau đó nhớ nhung không thôi nhìn anh một cái, đi tới cửa sổ, cơ thể nhảy một cái từ vị trí cửa sổ lộn xuống.

Mấy người đàn ông ngoài cửa lập tức kéo Quan Hi qua một bên, ấn cô lên vách tường, một người đàn ông dẫn đầu nhìn cô chằm chằm.

-Câm miệng cho tôi, muốn thay đồ thì đi phòng khác!

-Anh dữ cái gì hả, tôi chính là muốn vào phòng đó thay quần áo.... Đám người các anh đừng lấy ít hiếp nhiều, tôi là một cô gái nhỏ, chẳng lẽ các anh muốn làm gì tôi? Tôi sẽ báo cảnh sát....

Trán mấy người đàn ông liên tiếp trượt xuống ba vạch đen. Thần kinh cô gái này có vấn đề sao? Bọn họ không hề đụng một cọng tóc gáy của cô ta.

-Đi đi đi, đừng ở chỗ này mù quáng gây rối, quấy nhiễu đến Dean, cẩn thận tôi đưa cô đi tây thiên! - Người đàn ông chuyển động dưới cổ, trong giọng nói mang theo một chút khí phách và âm trầm, đây chính là tầm gương của hồn hắc đạo.

Quan Hi nhìn lại Diệc Tâm Đồng ở chỗ đứng, cô thật sự đã tính sai! Một mình cô hoàn toàn không có cách nào giải quyết mười người, mà ở cửa còn hai người đàn ông đứng đấy, thế này bảo Đồng Đồng làm sao đi vào!

Cô đang gấp rút nghĩ biện pháp giải quyết, đột nhiên điện thoại người đàn ông đứng trước mặt cô vang lên. Người đàn ông liếc nhìn hiển thị gọi tới, giọng nói thấp bé nói:

-Dean có mệnh lệnh gì?

Mắt Quan Hi liếc điện thoại trên tay người đàn ông, nghĩ thầm: “Hiện tại có phải anh ta đang nói chuyện với ‘Mạc thiếu gia’?”. Cô thừa dịp người đàn ông không chú ý giành lấy điện thoại trên tay người đàn ông, quát lên với người ở bên kia điện thoại.

-Mạc thiếu gia, anh mau ra đây, Đồng Đồng tới gặp anh!

-Cô gái đáng chết, cô lại có thể cướp điện thoại của tôi! - Người thuộc họ nhắm vào mặt cho cô một cái tát, Quan Hi bị một tát hoa mắt, sau đó thân mình khẽ nghiêng ngã vào vách tường.

Diệp Tâm Đồng trốn ở xa thấy một màn như vậy, bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, cũng không bắn khoắn được nhiều nữa, cô vội chạy thật nhanh tới, quỳ gối trước mặt Quan Hi, khóc nói:

-Hi, cậu sao không? Thật xin lỗi....

Quan Hi lau khóe miệng một cái, phun một miệng máu vào người thuộc hạ, mắng:

-Cái tên đàn ông căn bã này, không có phẩm chất, ngay cả phụ nữ cũng đánh. Thứ hèn nhát anh, mẹ anh biết anh đánh phụ nữ, nhất định hận mình không thể bóp chết anh!

Thuộc hạ làm bộ muốn giải quyết xong họ, chẳng qua còn chưa kịp ra tay, cửa phòng bao đột nhiên mở ra, người đàn ông mang mặt nạ nửa bên xuất hiện ở trước mặt mọi người, tất cả người áo đen đều nhìn khuôn mặt tràn đầy mị lực của anh kêu lên:

-Dean!

Ánh mắt sắc bén như chim ưng của người đàn ông bắn về phía bọn họ, lại nhìn hai cô gái bị họ vây ở giữa, ánh mắt ngừng trên mặt của cô, khóe miệng nâng lên một nụ cười khêu gợi:

-Đây là xảy ra chuyện gì?

-Hai cô gái điên! – Người thuộc hạ vội trả lời.

Toàn thân Diệp Tâm Đồng mềm nhũn, không biết hơi sức ở đâu ra đẩy người áo đen ra đi tới trước mặt của anh ta, hai chân mềm nhũn, ngồi xổm trước mặt của anh ta, đôi mắt nhắm lệ nhìn anh ta khóc nói:

-Mạc thiếu gia! Mạc thiếu gia anh thật sự không có chết! – Tay cô duỗi ra phía trước một cái, bắt lấy quần tay của anh ta, dịch nửa người dưới tới, ôm chặt bắp đùi của anh ta, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh. (Thật là mất mặt!!!)

Thuộc hạ đứng đầu sớ tới sững bên hông, đang muốn rút ra, lại bị một ánh mắt của người đàn ông ngăn lại.

Dean cúi cơ thể cao lớn xuống tiến tới trước mặt cô, nâng cằm của cô lên, con mắt đen như mực lướt qua mặt cô, trên ngón tay dính nước mắt của cô, khóe miệng của anh chứa đựng nụ cười làm cho người ta nhìn không thấu. Một giây kế tiếp, cả người cô bị bắp đùi anh gạt ra, nói năng có khí phách với đám người:

-Cần mở phòng ọi người chơi phụ nữ thật tốt không?

Sắc mặt mọi người cứng đờ, không hiểu Dean đang có ý đồ gì.

Toàn thân Diệp Tâm Đồng và Quan Hi chấn động, khó có thể tin nhìn người đàn ông mang mặt nạ, Diệp Tâm Đồng hoàn toàn không tin tưởng lỗ tai mình nghe được. Mạc thiếu gia không thể nào nói ra những lời này, Mạc thiếu gia sẽ không đối với cô như vậy. Anh ta hẳn không phải là Mạc thiếu gia, anh ta chỉ có bộ dạng giống như Mạc thiếu gia, hơn nữa hơi thở trên thân người đàn ông này không giống như Mạc thiếu gia một chút nào, anh ta không phải Mạc thiếu gia, anh ta nhất định không phải Mạc thiếu gia.

Khóe miệng người đàn ông mang theo nụ cười đùa giỡn, sau đó xoay người vào trong phòng, cửa cũng không đóng. Diệp Tâm Đồng từ dưới đất bò dậy, bước chân lảo đảo vài bước, Quan Hi vội dìu cô, khuyên nhủ:

-Đồng Đồng, chúng ta đi, người đàn ông đó căn bản là người điên. Sao anh ta có thể là Mạc thiếu gia, Mạc thiếu gia so với anh ta tốt hơn gấp trăm lần, anh ta ngay cả một sợi tóc của Mạc thiếu gia cũng không sánh nổi.

-Dẫn các cô ta vào đi! – giọng người đàn ông kia đột nhiên vang lên, dọa đến Quan Hi và Diệp Tâm Đồng liếc nhau một cái.

-Đi vào, không nghe thấy lão đại của chúng tôi ra lệnh sao? Lo lắng cái gì? Đi vào! – Một người đàn ông đi lên đẩy các cô vào.

Quan Hi quay đầu lại nhìn chằm chằm người đàn ông đó:

-Tên thô lỗ, không học thức không có tư cách!

Diệp Tâm Đồng tái mặt, cùng Quan Hi vào trong phòng.

Người đàn ông đó đưa lưng về phía họ ngồi ở trên ghế sa lon, cũng không quay đầu lại nói:

-Cởi quần áo!

-Cái gì? – Diệc Tâm Đồng và Quan Hi trăm miệng một lời kêu lên.

Khóe miệng của anh ta bất chợt gợi lên một nụ cười làm cho người ta phát tiết:

-Không cởi quần áo, làm sao tôi biết hai người các cô ai hấp dẫn tôi hơn? Cởi đi, đừng làm mất thời gian!

Nước mắt Diệc Tâm Đồng trong nháy mắt hiện ra ngoài. Cô không tin Mạc thiếu gia sẽ tàn nhẫn như vậy, anh ta nhất định không phải Mạc thiếu gia. Cô đã xác định rõ trong lòng tự nói với mình, anh ta không phải Mạc thiếu gia, cho nên lúc này cô phải dẫn bạn tốt rời đi thôi.

Quan Hi tức giận nắm chặt thành quả đấm, hận không được tiến lên cho người đàn ông kia một quyền, anh ta thật không bằng cảm thú! Thiệt thối cho Đồng Đồng nhớ thương tìm kiếm ‘anh ta’, cũng không biết hẳn phải Mạc thiếu gia không!

124. Chương 124: Nhìn Xuyên Qua Mặt Anh

Quan Hi tức giận nắm chặt thành quả đấm, hận không được tiến lên cho người đàn ông kia một quyền, anh ta thật không bằng cảm thú! Thiệt thối cho Đồng Đồng nhớ thương tìm kiếm ‘anh ta’, cũng không biết hẳn phải Mạc thiếu gia không!

Diệc Tâm Đồng dè tay bạn tốt lại một cái, cười thê lương một tiếng:

- Thật xin lỗi, nhận lầm người, chúng ta đi ngay bây giờ!

Quan Hi liều mạng giãy giụa, có phần giận dữ không muốn cứ như vậy bỏ đi.

- Đồng Đồng, cậu đừng ngăn cản tớ, để tớ đánh tỉnh anh ta, anh ta rõ ràng giống nhau như đúc với Mạc thiếu gia, sao lại không phải anh ấy!

Diệc Tâm Đồng ghen ngào khuyên nhủ:

- Hi đừng xúc động, anh ta không phải Mạc thiếu gia, Mạc thiếu gia không phải bộ dạng này, anh ta tuyệt đối sẽ không phải là Mạc thiếu gia, chúng ta đi thôi!

Quan Hi nhìn cô một cái, lại nhìn sang người đàn ông ngồi trên ghế sofa không nhúc nhích, khuôn mặt nhỏ nhắn xông máu, hất tay ra mắng:

- Khốn kiếp! Đồng Đồng chúng ta đi!

Dean đưa tay nâng lên một ly rượu đỏ, ngón tay thon dài vuốt vuốt ly rượu đỏ. Ly thủy tinh trong suốt làm nổi bật gò má tuần mi của anh, mắt đen nhánh như mực lóe nụ cười ma quỷ.

Diệc Tâm Đồng bị Quan Hi lôi đi tới cửa phòng, cô quay đầu lại liếc nhìn người đàn ông ngồi trên ghế sofa. Tại sao trên thế giới lại có hai khuôn mặt giống nhau như thế, rõ ràng chỉ mang một tấm mặt nạ, miệng giống cười giống, nhưng tính tình lại khác biệt lớn như vậy. diễn /đàn lê /quý /đôn Ánh mắt cô si ngốc nhìn vào gương mặt đó, xuyên thấu qua gương mặt đó, cô nhìn thấy ánh mắt thâm tình và nụ cười cưng chiều của Mạc Duy Dương.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, nước mắt chứa ở hốc mắt cô xôn xao rơi xuống, môi cô run rẩy nhẹ nhàng gương kêu:

- Mạc thiếu gia.

Cửa phòng cản trở tầm mắt hai người, cũng nuốt chửng tiếng của cô. Cơ thể cô mềm nhũn tựa vào vách tường trụi xuống mặt đất, hai chân quỳ trên mặt đất, khóc lên sụt sùi thê lương.

- Đồng Đồng! - Quan Hi sợ hết hồn, vội ngồi xổm xuống đỡ cô đứng lên, nhưng cô không chịu, chỉ cúi đầu, nước mắt theo cổ áo nhỏ lên cổ, nước mắt nóng hổi nóng rực đôi mắt cô, diễn,đàn.lê;quý:đôn cô bụm mặt quỳ trên mặt đất thút thít không thôi.

- Đồng Đồng, cậu mau đứng lên đi! Cậu đừng như vậy! - Quan Hi sử dụng rất nhiều sức lực mới kéo được cô từ trên đất dậy, khó khăn vịn cơ thể cô vào thang máy.

Quan Hi một bên đỡ cô, còn phải lấy điện thoại từ trong túi ra nghe, không cần nhìn cũng biết là ai gọi tới.

Cô cầm điện thoại di động để cách xa xa mình, nhưng vẫn bị tiếng hét trong điện thoại làm sợ hết hồn.

- Cái con nhỏ này, tại sao lại thả chim bồ câu cho nhà người ta, bây giờ em ở đâu? Lập tức về cho anh, xem anh có trừng trị em không!

- Anh, anh nhe em giải thích, em gặp phải một vài phiền toái mới phải bắt ngờ bỏ đi lại nói người đàn ông đó cũng không phải là kẻ tốt lành gì, lại có thể tới chậm, còn để cho em ở đó chờ lâu như vậy! - Quan Hi có chút tức giận mà rống lên.

- Con nhỏ chết tiệt kia, anh mặc kệ em có lý do gì, đối phương nói rồi, anh ta cảm thấy thất vọng với chúng ta, hết thấy tổn thất này anh tìm ai tới chịu trách nhiệm! - Một tay Thượng Quan Tước đập ly thủy tinh, cắn răng nghiêng lợi nói.

- Anh, làm gì mà anh sợ anh ta thế! Chẳng lẽ không có khách hàng đó, nhà Thượng Quan chúng ta sẽ xong đời sao!

- Giỏi giỏi giỏi. . . . em có lý, em không cần phải xem mặt, sau này cũng không cần nữa! - Thượng Quan Tước dùng sức cúp điện thoại.

Quan Hi mím mím môi:

- Không xem mặt thì không xem mặt, em cầu cũng không được! - Cô cất điện thoại xong, quay đầu nhìn lại, tức khắc thét ra tiếng chói tai:

- Đồng Đồng!

Diệp Tâm Đồng co rúc trong thang máy góc, sắc mặt tái nhợt dọa người, Quan Hi tiến lên sờ sờ mặt của cô, hét lớn:

- Đồng Đồng, cậu làm sao vậy? Cậu đừng làm tớ sợ.

Dạ dày cô mắc bệnh, cô vì thấy anh ta, ngay cả cơm cũng không muốn ăn, nhưng anh ta không phải Mạc thiếu gia. Sao người đàn ông kia lại có khuôn mặt giống như Mạc thiếu gia, tại sao cho cô hi vọng lại cho cô tuyệt vọng. Cô đau lòng nhắm mắt lại chịu một trận đau, đau trong lòng vượt xa qua đau bụng.

Quan Hi đưa cô tới bệnh viện truyền nước biển, cô nằm trên giường bệnh, truyền thuốc nước, khuôn mặt tái nhợt.

Quan Hi ngồi ở bên giường cô, đưa ly nước tới bờ môi cô, kêu lên:

- Uống nước, sao cậu có thể không ăn điểm tâm?

Diệp Tâm Đồng nhấp một ngụm nước, ngẩng đầu nhìn cô ấy, hốc mắt vẫn là ướm át:

- Muốn gặp anh ấy, cho nên ăn không vô!

Ly nước Quan Hi cầm trên tay thiếu chút nữa đổ, hết thuốc nhìn cô, thở dài nói:

-Đồng Đồng, tiếp nhận sự thật anh ấy đã chết đi! Bây giờ cậu thấy người kia đúng là mặt giống Mạc thiếu gia, nhưng cậu cũng nhìn thấy tính cách của anh ta và Mạc thiếu gia là hai người khác biệt.

Cô nhếch cái miệng nhỏ, không lên tiếng nhìn thẳng Quan Hi, đưa tay cầm tay Quan Hi, hồi lâu mới mở miệng nói:

-Tớ tin tưởng Mạc thiếu gia không có chết! Anh ta quả thật hkoong phải Mạc thiếu gia, nhưng tại sao dáng dấp lại giống anh ấy như vậy, khiến tớ nhìn thấy gương mặt đó liền không nhận được muốn tiến lên sờ. Nếu như anh ta không phải Mạc thiếu gia, vậy anh ta là ai? Tại sao trên thế giới này lại có hai người giống nhau như thế.

Cô lui vào trong chăn, ngửa đầu nói:

-Có lẽ thông qua anh ta có thể tìm được Mạc thiếu gia? Có lẽ anh ta và Mạc thiếu gia có liên quan?

Quan Hi đặt ly nước lên bàn, quay đầu lại nói:

-Đồng Đồng đừng u mê, có lẽ anh ta và Mạc thiếu gia một chút quan hệ cũng không có? Anh ta chỉ có dáng dấp giống Mạc thiếu gia, cũng không phải Mạc thiếu gia! Tại sao cậu phải cố chấp như vậy chứ?

-Cậu bảo tớ làm sao đây? Quên anh ấy sao? Chuyện tàn nhẫn như vậy, tớ không làm được! – Cô đau lòng rơi nước mắt, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn Quan Hi.

Quan Hi thở dài nói:

-Thật xin lỗi! Thôi, cậu nghỉ ngơi thật tốt, chờ cơ thể khỏe lại bàn kế hoạch kỹ hơn!

Cô gật đầu một cái.

Phi Ứng tìm cô cả buổi cũng không tìm được, sau mới biết được cô vào bệnh viện, lúc chạy tới bệnh viện trời đã tối rồi.

-Đồng Đồng! Không có sao chứ? – Anh đẩy cửa phòng bệnh đi vào.

Đang uống nước Quan Hi quay đầu lại nhìn anh, lại trừng to mắt:

-Là anh! Sao anh lại tới đây?

Phi Ứng không nhìn nghi ngờ của cô ấy, trực tiếp đi tới bên giường, nhìn cô hỏi:

-Sao lại vào bệnh viện? Không thoải mái ở đâu?

Diệp Tâm Đồng cười nhạt một tiếng:

-Chỉ là bệnh dạ dày.

Anh yên tâm gật đầu một cái, quay đầu lại nhìn Quan Hi nói:

-Cô có thể đi, ở đây có tôi chăm sóc!

Quan Hi héch môi, nhìn anh chăm chăm:

-Cần anh đuổi đi à, tự tôi sẽ đi! Đồng Đồng cũng không mở miệng, cần anh nhiều chuyện!

Tầm mắt Diệp Tâm Đồng xuyên qua giữa hai người, cảm thấy giữa hai người này có vấn đề, đặc biệt là ánh mắt của Phi Ứng nhìn Quan Hi, tràn đầy địch ý.

-Hi, cậu về trước đi! Tránh cho anh trai cậu lo lắng! – Diệp Tâm Đồng mở miệng nói.

Quan Hi liếc nhìn đồng hồ đeo tay, cũng biết hiện tại thời gian không còn sớm, về trễ chút sẽ phải quỳ washboard(*)

(*) Washboard: vật dùng để chà quần áo, là tấm gỗ có các sọc hay thấy trong phim cổ trang của Tàu.

-Ông chú chăm sóc tốt cho Đồng Đồng nhé! – Cô đi tới trước mặt Phi Ứng, vác lưng của anh, sau đó đi kéo cửa phòng bệnh chạy một mạch.

Trên trán Phi Ứng nổi lên gân xanh, anh có già như vậy sao? Lại có thể gọi anh là ông chú, lần trước cô ta cũng gọi anh như thế, anh nhẫn nhịn được, lần này lại có thể ngay trước mặt Đồng Đồng gọi anh là ông chú khiến cho trong lòng anh vô cùng buồn bực.

Diệp Tâm Đồng thấy anh hồi lâu không có phản ứng, nhịn không được mở miệng nói:

-Phi Ứng, có chuyện em phải nói rõ với anh, anh không phải giúp em tìm Mạc thiếu gia nữa, em đã tìm được người có dáng dấp tương tự Mạc thiếu gia.

-Em đang muốn nói chuyện đó với em nhưng em đã tìm được, vậy tư liệu anh tìm được đối với em mà nói cũng không có gì cần thiết! – Ánh mắt anh lảng lạng nhìn thẳng cô. Tâm cô kinh ngạc, vội hỏi:

-Tư liệu gì? Có thể cho em xem một chút được không?

-Có thể, nhưng...

Diệp Tâm Đồng nhớ tới giao ước lần trước, trong lòng lạnh một trận dữ dội. Cô thật sự không muốn giao thân thể cho anh, cho nên cô cầu khẩn nói:

-Phi Ứng, nếu như anh nhất định muốn thân thể của em, em chỉ có thể tìm người khác đi điều tra lai lịch người đàn ông kia, em thật sự không có biện pháp làm chuyện kia với anh, thật xin lỗi!

Phi Ứng sớm đoán được sẽ có loại kết quả này, cho nên anh không nhanh không chậm từ trong lòng ngực lấy ra một phần tư liệu thả xuống trước mặt cô:

-Đây là tư liệu về anh ta, em muốn xem cứ xem, không xem quăng vào thùng rác đi!

Giọng Diệp Tâm Đồng run rẩy nói:

-Vậy giao ước của chúng ta!

-Anh rất muốn một lần làm tiểu nhân hèn hạ, nhưng nhìn em không tình nguyện như vậy, anh lại thôi, vẫn luôn là tự anh đơn phương – Anh thở dài yếu ớt nói.

Diệp Tâm Đồng cảm kích rơi nước mắt nói:

-Cảm ơn anh, Phi Ứng, em biết anh chính là chính nhân quân tử!

Phi Ứng cười khở một tiếng:

-Anh không muốn làm quân tử gì cả, anh muốn làm người đàn ông của em, nhưng em vẫn không cho anh cơ hội!

Diệp Tâm Đồng á khẩu không trả lời được nhìn anh:

-Xem tư liệu! Anh ra ngoài mua chút đồ ăn, em xong thì nghỉ ngơi trước! – Anh dặn dò mấy câu với cô, sau đó ra khỏi phòng bệnh.

Diệp Tâm Đồng rút ra một tập tư liệu trong bao hồ sơ, phía trên có dán tấm hình người đàn ông kia, phía dưới là quốc tịch của anh ta, chiều cao cơ thể và nghề nghiệp của anh ta.

Dean, quốc tịch Italy, số tuổi 34, cơ thể ột mét tám mươi tám, Leader Italy Mafia Ghost (Người đứng đầu Mafia Ghost Italy). Ghost thành lập vào mười năm trước, là tổ chức mafia quy mô lớn nhất Italy, thành viên nhiều nhất, tổ chức hùng mạnh nhất, vẫn âm thầm đối đầu với tổ chức Monster Mafia. Thủ lĩnh Monster vẫn luôn coi Dean là kình địch của hắn, âm thầm phái người ám sát anh ta vô số lần, nhưng thuộc hạ của Dean toàn bộ đều trải qua huấn luyện như ma quỷ, nếu muốn đến gần cơ thể của anh ta không phải là chuyện dễ dàng, huống chi, Dean có kỹ thuật bắn súng không ai có thể địch lại.

Diệp Tâm Đồng nhìn xong tài liệu của anh, cả khuôn mặt trở nên trắng bạch, tư liệu cầm trên tay rơi xuống mặt đất. Chẳng lẽ anh ta thật sự không phải Mạc thiếu gia? Lòng của cô lạnh nửa phần, cô cực khổ từ thành phố J chạy tới nơi này chính là vì tìm kiếm Mạc thiếu gia, nhưng ông trời lại nói cho cô biết, người đàn ông đáng đáp giống Mạc thiếu gia đó lại có quốc tịch Italy.

Mạc thiếu gia, vậy anh đang ở đâu? Tại sao cô lại cảm thấy Mạc thiếu gia còn sống, Mạc thiếu gia bây giờ đang ở đâu? Tại sao phải để một người đàn ông đáng đáp giống như Mạc thiếu gia xuất hiện trước mặt cô...

Một căn biệt thự diện tích mấy trăm mét vuông, treenn màn ảnh một cái laptop đủ loại hình ảnh. Hướng phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, không gian tĩnh lặng làm cho không ai có thể liên tưởng rằng người đàn ông đang tắm rửa là người trong hắc đạo (trong chương 122 diện tích nhà là mấy ngàn mét vuông nhưng chương này là mấy trăm, có mâu thuẫn nhưng bản gốc đúng là như vậy).

Người đàn ông để trần nửa người từ trong phòng tắm đi ra, một vết sẹo bắt mắt ở ngực theo mỗi động tác của anh mà trở nên hấp dẫn, vết sẹo dữ tợn lại không khiến cho người ta cảm thấy ghê tởm.

Tay người đàn ông cầm ly cà phê, đây là chuyện mỗi sáng anh phải làm, vừa uống cà phê, ngón tay gõ bàn phím máy tính, cho đến khi một bức thư truyền đi rồi mới thoải mái mà hưởng thụ cà phê thanh khiết.

125. Chương 125: Có Thể Tháo Mặt Nạ Xuống Không

Tay người đàn ông cầm ly cà phê, đây là một chuyện mỗi sáng anh phải làm, vừa uống cà phê, ngón tay gõ bàn phím máy tính, cho đến khi một bức thư truyền đi rồi mới thoải mái mà hưởng thụ cà phê thanh khiết.

Mấy phút sau, màn hình máy tính xuất hiện một bức thư chưa kiểm tra. Nhấn nút mở bên trái bức thư, mấy chữ hiện lên màn hình:

- Quán rượu Tình, sắc.

Khóe miệng Dean chậm rãi nâng lên, cà phê trong tay đã uống cạn, chỉ còn lại cái ly sạch lưu dấu vết cà phê.

- Đồng Đồng! Đừng uống nữa! - Quan Hi thật hối hận đã theo cô ấy tới nơi này. Cô cho rằng Đồng Đồng tới nơi này là muốn thả lỏng hạ tâm tình, nào có biết cô ấy ra sức uống rượu.

- Hi, cậu đừng cản trở... tôi muốn uống rượu. Cậu biết tâm tình tôi không tốt mà, để cho tôi uống vài ly! - Cô đẩy đẩy Quan Hi đang sát lại, uống tiếp từng ngụm từng ngụm rượu.

Quan Hi bất đắc dĩ bưng ly rượu bên cạnh lên uống một hớp, tùy theo âm nhạc truyền vào trong tai. Càng lúc càng nhiều người tụ tập vào trong sàn nhảy, đèn;đàn;lê=quýđôn ánh đèn mờ ảo mang theo vẻ đẹp mộng lung khiến nam nữ tận tình uốn éo người ở sàn nhảy.

Diệp Tâm Đồng nghiêng đầu nhìn sang sàn nhảy, vừa lúc thấy một đôi nam nữ trong đám người đứng, mà tay của đàn ông ôm eo người phụ nữ, cúi đầu khẽ cười ở bên tai người phụ nữ.

Diệp Tâm Đồng cảm thấy gương mặt đỏ sáng chói làm mắt cô đau đớn, mà môi người đàn ông đã dờn đến gò má của người phụ nữ, tay theo đó sờ lên đùi người phụ nữ. Sao cô có thể dễ dàng tha thứ ột gương mặt giống Mạc thiếu gia đi hôn người phụ nữ khác. Một tay cô đẩy chai rượu trên bàn, bước chân lảo đảo đi ra sàn nhảy.

Quan Hi thấy chuyện có điểm không đúng, vội ở phía sau kêu lên:

- Đồng Đồng, cậu muốn đi khiêu vũ sao?

Diệp Tâm Đồng liều mạng đẩy người phía trước ra, muốn đến gần người đàn ông bên kia, làm thế nào cũng chen không qua, cô gấp gấp vừa nhảy bậy vừa đi qua.

Dean mang tai nghe trong một tai, từ bên trong truyền đến một tiếng:

- Nhân vật mục tiêu xuất hiện!

Dean và người phụ nữ trong ngực liếc nhau một cái, càng thêm ra sức biểu diễn, kéo người phụ nữ đang chuẩn bị lẫn vào đám người đi ra ngoài. Đột nhiên cánh tay bị thứ gì bắt lấy, anh cúi đầu xem xét, là một đôi bàn tay trắng, mà chủ nhân bàn tay chứa đầy nước mắt nhìn anh, điều này làm cho anh cảm thấy thật khó hiểu.

Coral vui trong ngực anh cũng giật mình không ít, cô gái này từ chỗ nào nhô ra? Còn nữa cô ta làm gì lôi kéo tay Dean vậy, cô có phần không vui trợn mắt nhìn Diệp Tâm Đồng một cái.

Môi Dean lại gần bên tai Coral nói:

- Cô đi dụ nhân vật mục tiêu ra.

- Vâng! - Coral có chút không cam nguyện mà từ trong đám người đi ra ngoài.

Dean quay đầu lại nhìn cô, sau đó lôi cô ra khỏi sàn nhảy. Ra khỏi quán rượu, kéo cô thẳng vào trong xe mình, đóng cửa xe, hai tay ôm ngực nhìn cô gái nằm trên cửa sổ xe nôn mửa.

- Ừm. ừm. - Cô rất ít khi uống rượu, một khi uống say, ngay cả thần chí cũng không rõ, cho nên bây giờ ngoại trừ đầu có hơi choáng váng, tâm tình cũng rất tệ.

Cô quay đầu lại ngã vào trong ngực anh, tay ôm chặt cô của anh, ở trong ngực anh nức nở nói:

- Mạc thiếu gia!

Người đàn ông cau mày nhìn cô gái trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, mỹ nữ phương Đông điển hình, có điều cô làm gì mà cứ luôn gọi anh ‘Mạc thiếu gia!’.

Bàn tay của anh giữ chặt cằm cô, hừ lạnh nói:

- Tôi không tên Mạc thiếu gia, tôi tên là Dean, nghe cho rõ, Dean!

Diệp Tâm Đồng ngẩng đầu nhìn anh, rõ ràng là Mạc thiếu gia, tại sao phải đeo một tấm mặt nạ. Tay của cô hướng lên mặt anh, thì thầm nói:

- Mạc thiếu gia có thể lấy mặt nạ xuống để em nhìn anh thật kỹ một chút không?

Dean gạt tay cô ra một cái, có phần không nhịn được nói:

- Tiểu thư, cô đã phá hư chuyện lớn của tôi, đừng được một tắc lại muốn tiến một bước, lập tức xuống xe cho tôi!

Diệp Tâm Đồng vừa nghe anh muốn đuổi cô đi, ôm lấy hông anh không buông, ý thức không rõ khóc rờn nói:

- Mạc thiếu gia, anh đừng đuổi em đi, em không muốn đi!

Nước mắt cô nhỏ xuống mu bàn tay của anh, làm tay anh lạnh một trận. Anh cúi đầu nhìn cô không nói lời nào, mà ngực anh bị cơ thể cô ôm nóng. Trong mắt của anh thoáng qua một màu mắt không dễ gì phát hiện, rất nhạt rất nhạt.

Quan Hi đợi đến khi toàn bộ người trong sân nhảy tản đi, mới vội vã tìm Diệp Tâm Đồng khắp nơi, nhưng chỗ nào còn có bóng dáng của cô ấy. Cô vội lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho cô ấy, lại truyền đến: “Thật xin lỗi, số điện thoại bạn gọi đã tắt máy.

Làm sao bây giờ? Đồng Đồng đi đâu? Cô nghĩ tới Phi Ứng, chỉ có Phi Ứng mới có thể tìm được cô ấy, nhưng cô không có số điện thoại của Phi Ứng.

Diệp Tâm Đồng bị Dean mang vào biệt thự tư nhân của anh, quăng cô lên trên giường lớn. Anh buông cánh tay có chút run, vào phòng tắm.

Mặt của Diệp Tâm Đồng dán vào giường lớn, khó chịu nín quần áo trước ngực, nóng quá.

Cô muốn đẩy cửa sổ ra, làm thế nào cũng không đẩy được cửa sổ, sau lưng đột nhiên vươn tới một cánh tay đẩy cửa sổ ra, xoay người cô lại. Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông xuất hiện ở sau lưng cô, thẳng bằng không ổn, ngã ở trong ngực của anh, tay nhỏ ôm sát hông của anh. Cơ thể của người đàn ông hơi có vẻ cứng ngắc, cúi đầu nhìn cô bị tóc đen che kín đôi mắt, mà cô dường như rất không thoải mái sờ loạn cọ xát lung tung vào trong lòng anh.

Anh mang cô ném lại lên giường, sau đó một mình ngồi trên ghế sofa cách giường lớn không xa hút thuốc, mắt một cái cũng không chớp trong tích tắc nhìn vào người phụ nữ nằm trên giường.

- Mạc thiếu gia! – Cô lẩm bẩm, đầu đau muốn nứt từ trong chăn chui ra, ngồi dậy. Chăn trên người tuột xuống tới thắt lưng, ngẩng đầu nhìn căn phòng xa lạ, ý thức từ từ quay lại, nơi này là.

Từ phòng sát vách truyền đến tiếng nước chảy, cô tò mò xuống giường, sau đó khe khẽ đẩy cửa phòng ra, thấy sát vách là phòng tắm, mà cửa kính phòng tắm phản chiếu cơ thể trần trụi của người đàn ông. Cô mãnh liệt nuốt nước miếng xuống, vội vàng đóng cửa lại, sau đó nhảy lại lên giường lớn, nhịp tim như sấm nhấm mắt lại.

Dean đẩy cửa phòng ngủ ra đi vào, tùy tiện liếc nhìn người trên giường, sau đó lại đi xuống lầu.

Diệp Tâm Đồng nghe thấy tiếng bước chân đã biến mất mới ngồi dậy, nhìn toàn bộ bốn phía xung quanh, đen trắng phối hợp đơn điệu, mà phòng này hẳn là phòng ngủ của người đàn ông đó? Cô ngủ trên giường của anh ta một đêm? Vậy tối qua anh ta ngủ ở đâu?

Phòng của anh ta có thể để thứ gì đó của Mạc thiếu gia không? Cô có thể tìm được manh mối gì ở phòng của anh ta không? Một ý niệm thoáng qua trong đầu cô. Cô nhanh chóng xuống giường, sau đó thừa dịp căn phòng không ai, mở ra hộc tủ đầu giường, tiếp theo là đáy giường.

Căn phòng chẳng có cái gì cả, trừ để một vài bộ quần áo của đàn ông, nay cả tài liệu cũng không có, đúng rồi. Tìm được tóc của anh ta đi xét nghiệm, cũng biết anh ta có phải Mạc thiếu gia không rồi.

Cô lại bò lần nữa lên giường lớn, lật chuyển dưới gối đầu, còn tìm trong chăn, không có. một sợi tóc cũng không có, người đàn ông này ăn cái gì? Lại có thể không rụng tóc?

- Tìm cái gì vậy? Cần tôi giúp một tay không? - Một giọng nói như người chết vang lên ở đỉnh đầu của cô, cô trở tay không kịp từ trên giường lăn xuống.

- Ừm. - Cô ngã nhào trên đất, một đôi giày da đứng bên cạnh, làm cô ảo não không thôi. Anh ngồi xổm người xuống, một cánh tay giữ chặt cánh tay của cô, lôi cô ngồi dậy. Mặt cô và mặt anh đối diện, cô vươn tay ôm lấy anh, làm anh nhú nhú mày.

Cô híp mắt, ngón tay thăm dò ở sau ót anh ta, nếu như miễn cưỡng nhổ ra một sợi tóc của anh ta, nhất định sẽ làm anh ta phát hiện, cô không thể làm ra chuyện khiến anh ta ghét. Cô nên đợi ở bên cạnh anh ta, từ từ điều tra lai lịch của anh ta. Cho nên cô thu tay về, đẩy anh ra, mặt nặng nề nói:

- Thật xin lỗi!

Anh chỉ dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn cô, đứng dậy nói với cô:

- Tối hôm qua chứa chấp người đã phá vỡ quy tắc của tôi, bây giờ lập tức rời khỏi nhà của tôi!

Diệp Tâm Đồng vội từ dưới đất đứng lên, gấp gáp nói:

- Mạc thiếu gia.

Ánh mắt anh nhíu lại, lên tiếng nhắc nhở:

- Tối hôm qua tôi đã cảnh cáo cô, không nên gọi tôi là Mạc thiếu gia. Tôi rất ghét cô cứ nhìn chăm chăm vào mặt tôi, gọi tên tuổi một người đàn ông khác, cũng không nên có ý đồ với tôi, ý nghĩ dâm loạn. vậy sẽ khiến cho cô người bịchet nhanh hơn!

Diệp Tâm Đồng vội ngừng nói, mặt thấp thỏm:

- Phải ngài Dean, tôi hi vọng tôi có thể ở lại, tôi có thể làm rất nhiều việc, nấu cơm, giặt quần áo đều có thể.

Khóe miệng anh nâng lên một nụ cười đùa giỡn:

- Tôi không thiếu người làm nữ, thiếu bạn trên giường, cô cảm thấy mình có cái tư cách leo lên giường của tôi không?

Mặt nàng hừ Địa Biển bạch, cà lăm nói, “À? Bạn trên giường?”

Mặc dù cô thích khuôn mặt này, nhưng anh ta không phải Mạc thiếu gia, anh ta chỉ có khuôn mặt giống Mạc thiếu gia. Có điều cô không kìm nén được bị mặt của anh ta hấp dẫn.

Nhìn ra cô lại đang nhìn mặt anh nghĩ đến một người đàn ông khác, anh không nhận được cắt đứt suy nghĩ của cô:

- Được rồi, cô đi đi! Chỗ này của tôi cái gì cũng không thiếu, cũng không quen có phụ nữ lúc ẩn lúc hiện trước mặt tôi!

Cô hoàn hồn, khẩn trương kêu lên:

- Ngài Dean, tôi biết rõ tôi không nên nhìn mặt anh rồi ngẩn người, nhưng xin anh tha thứ cho tôi, đó là vì tôi quá yêu gương mặt này thôi. Diện mạo anh và người trong lòng tôi rất giống nhau, cho nên tôi mới có thể làm ra loại hành vi mạo phạm này, xin anh thứ lỗi. Tôi thật sự không có ý, tôi chỉ là khó kìm nổi lòng.

Dean híp mắt nhìn cô:

- Nói thật là xúc động, có muốn tôi lấy mặt nạ xuống không, để cho cô nhìn đủ một lần, sau đó rút ra khỏi nơi này!

- Không được. anh không cần lấy mặt nạ xuống, như vậy là được rồi. xin anh đừng đuổi tôi đi, tôi chỉ muốn. - Biết rõ một số chuyện thôi, ánh mắt cô khổ sở nhìn anh.
 - Cô muốn như thế nào? Muốn ở bên cạnh tôi, chứng minh tôi không phải là anh ta sao? - Anh từng bước một tới gần cô, cô không có đường để lui, cơ thể dựa vào góc bàn, sợ hãi lắc đầu.
 - Đừng cho là tôi không biết cô đang nghĩ cái gì! Chẳng qua tôi sẽ không cho cô cơ hội đó! – Anh cúi đầu cắn một cái ở cổ cô, máu đỏ tươi nhuộm đỏ hàm răng của anh. Anh ngẩng đầu giữ chặt đầu cô, môi lần lượt lên môi lạnh lẽo phát run của cô, hàm răng gặm môi dưới, giọng mang theo một chút khàn khàn:
 - Muốn chứng minh tôi phải anh ta không, rất đơn giản. - Môi dính máu hôn nhẹ lên mạch máu trên cổ cô, cười lạnh nói - Cùng tôi lên giường!
- Mắt cô tròn to, khó có thể tin nhìn anh, mà ngón tay của anh lướt qua cánh môi của cô, cảm thụ bờ môi mềm mại bị ngón tay anh vôn vôn có chút sưng đỏ.
- Không được. - Cô dùng sức đẩy anh ra, toàn thân run lẩy bẩy.
 - Ha ha, cho nên lập tức rời khỏi nơi này! - Mặt của anh chuyển lạnh, cơ thể thon dài ngồi trên ghế sofa, đốt một điếu thuốc nhìn cô, miệng nhếch lên nụ cười giễu cợt.

126. Chương 126: Trúng Độc Vẫn Là Như Thế Nào

- Không được. - Cô dùng sức đẩy anh ra, toàn thân run lẩy bẩy.
 - Ha ha, cho nên lập tức rời khỏi nơi này! - Mặt của anh chuyển lạnh, cơ thể thon dài ngồi trên ghế sofa, đốt một điếu thuốc nhìn cô, miệng nhếch lên nụ cười giễu cợt.
 - Ngài Dean, tôi.
 - Tôi không chứa chấp người vô dụng, làm bạn trên giường hay là rời đi, tự mình suy nghĩ kỹ càng! - Anh ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn cô một cái, ngón tay vôn tàn thuốc, khẽ thở một vòng khói, trong giọng nói không có chút ý tứ phản bác nào.
 - Tôi. – Cô ngồi xổm trên mặt đất, lâm vào khó cả đôi đường. Nếu như ở lại, nói không chừng có thể tìm được manh mối về Mạc thiếu gia, nhưng cô không muốn làm bạn trên giường của người đàn ông này, thân thể của cô chỉ có Mạc thiếu gia mới có thể chạm, diễn/đàn.lê:quý,đôn cô nên làm gì đây?
 - Cô suy nghĩ quá lâu, tôi không thể không thay cô đưa ra quyết định. Rời khỏi nơi này, đừng nữa xuất hiện trước mặt tôi nữa! - Đột nhiên anh đứng dậy, đi tới trước mặt cô, kéo cả người cô từ dưới đất lên, sau đó đẩy cô ra ngoài cửa, vừa lúc một người phụ nữ đứng ở cửa, một bước của cô đã dẫm vào chân đối phương.
- Diệp Tâm Đồng quay đầu nhìn lại, chính là người phụ nữ ở sân nhảy? Sao cô ta lại tới đây? Chẳng lẽ anh thường đưa người phụ nữ này tới đây qua đêm? Cái ý nghĩ này làm trái tim cô chợt co thắt lại. Cô ngẩng lên đầu nhìn Dean, mà tầm mắt của anh lướt qua cô, nhìn người phụ nữ sau lưng cô kêu lên:
- Vào đi!
- Diệp Tâm Đồng bất lực lui ra bên cạnh, nghẹn ngào nói với người phụ nữ đó:
- Thật xin lỗi!
- Người phụ nữ ngẩng cao vào trong phòng khách, Dean nhìn cô còn đứng ở cửa, không nhìn được nhắc nhở:
- Bạn giường của tôi đã tới, cho dù bây giờ cô hối hận cũng không kịp rồi!
- Diệp Tâm Đồng giống như bị thứ gì đó đá kích, đôi mắt dầm lệ nhìn anh, cho đến khi cửa trước mắt đóng lại, cô mới giật mình trên mặt mình toàn là nước mắt. Cô lui ra phía sau mấy bước, sau đó xoay người xuống bậc thang.
- Coral là một cô gái thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt xuất sắc, cô ngồi trên ghế sofa, nhìn sắc mặt âm trầm của Dean, không nhìn được hỏi:

- Dean, cô gái kia là ai?

- Cô không cảm thấy cô hỏi quá nhiều? Chuyện điều tra như thế nào rồi? Hôm qua bảo cô dụ người kia ra, kết quả đâu? – Anh nhìn cô một cái, một cái chân xếp lên một chân khác, nhếch môi nói.

- Cô gái vừa rồi thật ra thì hôm qua giúp không ít việc, sự xuất hiện của cô, hơn nữa anh còn đưa cô ta đi, khiến thuộc hạ của Arno tưởng lầm người thật, cho rằng anh chỉ là một công tử phong lưu lưu luyến khóm hoa. - Coral cười lạnh nói - Về phần Bart, đã thăm dò bọn họ bị Arno nhốt ở.

Con mắt thâm sâu của Dean thoáng qua một vẻ ác độc, nhưng nhanh chóng được nụ cười thay thế:

- Xem ra chuyện phát triển rất thuận lợi, đang phát triển theo hướng chúng ta mong đợi, tin tưởng không bao lâu sau, Arno sẽ vì tất cả những gì hắn làm trả giá thật lớn!

Vừa dứt lời, trên vách tường lóe ánh sáng tia hồng ngoại dồn dập, bên trong biệt thự của anh có chứa thiết bị phân biệt vũ khí, mà tia hồng ngoại sáng lên, chỉ có một giải thích, có người lạ xông vào.

- Dean, chuyện này. tôi ra ngoài xem một chút! - Coral rút ra một khẩu súng, từ giữa hai chân lại bị anh ngăn lại - Không cần làm bẩn tay của mình, hắn không thể nào tiến vào bên trong biệt thự! Chỉ là.

Khóe miệng của anh nâng lên nụ cười lạnh nguy hiểm, anh lo lắng chính là Diệc Tâm Đồng vừa mới rời đi.

Người áo đen bắt Diệc Tâm Đồng phi tới trước cửa lớn, nhưng thật bất hạnh chính là còn chưa đến gần cửa lớn, một tia sáng màu đỏ bắn ngược bọn họ lại, vì người áo đen chắn ở phía trước của cô, cho nên người áo đen bị tia sáng đỏ bắn bị thương rồi, Diệc Tâm Đồng lại tránh được một kiếp.

- Mẹ kiếp! - Người áo đen khẽ nguyên rủa một tiếng, kéo Diệc Tâm Đồng bay khỏi biệt thự, chẳng qua trước khi rời đi, hắn để lại một mảnh vải trắng giắt trên nhánh cây, ‘Người của người ta mang đi, muốn chuộc người của người về, mời đến Mon—ster.’

Tia hồng ngoại trên vách tường phát ra ánh sáng càng lúc càng yếu ớt, chứng minh người đã rời đi. Dean mở cửa chính biệt thự nhìn ra phía ngoài, Coral cũng đi theo ra ngoài nhìn xuống, chỉ vào vải trắng trên một thân cây kêu lên:

- Đó là cái gì

Dean đẩy cửa, đi ra ngoài, một tay kéo vải trắng trên cây to xuống, liếc nhìn, sau đó ném xuống lòng bàn chân, đập mấy phát.

- Dean? Sao vậy? Là ai để lại ký hiệu? - Coral nhìn vải trắng một cái, nét mặt nghi ngờ.

- Người của Mon—ster, dám can đảm ở chỗ của tôi bắt người, xem ra càng ngày càng không để tôi ở trong mắt! – Anh nảy sinh ác độc dùng lòng ngón tay lướt qua cánh môi, có loại khát máu nguy hiểm.

- Dean, người bọn họ bắt đi không phải là cô gái vừa nãy chứ?

- Đúng vậy!

- Khốn. cũng may, không phải anh em chúng ta, thôi, dù sao chỉ là một cô gái lai lịch không rõ, không cần thiết vì cô ta mạo hiểm đến Mon—ster!

- Không, cô nói sai rồi, cô ấy không phải cô gái lai lịch không rõ. - Khóe miệng anh nâng lên một nụ cười trào phúng, lúc cô còn chưa kịp suy nghĩ những lời này, người đàn ông trước mắt đã phi thân rời đi, cô sững sờ, lập tức đuổi theo.

Đã không phải là lần đầu tiên bị người khác bắt đi, Diệc Tâm Đồng ngược lại xử sự dũng cảm. Nếu là lúc trước gặp gỡ chuyện như vậy, cô sẽ sợ mà muốn hét chói tai, nhưng bây giờ cô đã không còn cảm giác sợ hãi. Nếu như có thể đến địa ngục sớm một chút với Mạc thiếu gia, cô sẽ cảm kích người xấu đưa cô tới đây.

Cô bị người đàn ông đó mang vào một sơn động, nhìn từ bên ngoài, hang động này không có gì đặc biệt, tiến vào bên trong lập tức có khoảng trời khác biệt.

Có nước mưa nhỏ giọt từ trên cửa động rót lộp độp xuống đất, còn có đầm nước rất sâu, không cẩn thận té xuống thì ngay cả mạng cũng có thể không còn. May mắn người đàn ông này mặc dù bị thương, trái lại sức lực rất lớn, cô bị hấn ôm nhẹ nhàng phóng qua đầm sâu vào bên trong.

Bên ngoài sơn động rất ẩm ướt, nhưng càng vào bên trong càng khô ráo, còn có ánh sáng, cô bị người đàn ông kia quăng xuống đất, đầu gối đập vào mặt đất, đập ra một vết máu.

- Arno, thuộc hạ thất trách, không thể đến gần biệt thự của hắc hắc, nhưng tôi bắt được thuộc hạ của Dean mang về! – Người đàn ông quỳ một chân xuống đất, hướng về phía người đàn ông ngồi trên điện thư báo.

Người đàn ông được gọi là Arno, đôi mắt sắc bén quét về phía Diệc Tâm Đồng dưới đất, một bàn tay vuốt một bàn tay khác của mình, hỏi:

- Người bắt cô gái yếu đuối về làm cái gì?

- Arno có điều không biết, người có thể đi vào biệt thự của hắc hắc nhất định là người vô cùng quan trọng, có lẽ cô ta biết một chút tin tức về Dean, giữ cô ta lại, đối với chúng ta nhất định nảy sinh chỗ cần dùng!

Arno phát ra tiếng cười ha ha:

- Không hổ là tay trái tay phải của ta, được, dẫn cô đi xuống, thuận tiện cho cô ta chút.

Tên thuộc hạ nhận lệnh, kéo cô đi, mà cô không chút khả năng chống cự nào, bởi vì cô hoàn toàn không phải đối thủ của bọn họ. Miệng bị bàn tay người đàn ông dùng sức nhấc lên, lại hà miệng, một viên thuốc đưa vào trong miệng của cô. Cô nhớ tới tình huống lần trước bị mớm thuốc, hai chân mềm nhũn, bị người đàn ông đẩy ra đất.

- Ngoan ngoãn đợi ở đây, đừng nghĩ chạy trốn. – Người đàn ông gọi tới mấy tên thuộc hạ tới trông cô, lập tức rời khỏi gian phòng.

Cô nằm trên mặt đất, cũng không có cảm giác cơ thể có gì khác thường, có điều đến buổi tối, không biết nguyên nhân là vì trong động hay là bản thân cô không thích hợp với nhiệt độ nơi này, toàn thân run rẩy, lạnh đến phát run. Cô lấy chân đập lên người, môi lạnh đến bầm tím, ngay cả da thịt lưng cũng đều nổi da gà lên.

- Lạnh quá! - Cô từ trên giường lăn xuống, tìm kiếm mỗi lửa khắp nơi, nhưng gian phòng một vùng tăm tối, trừ tiếng tim mình đập ra, cái gì cũng nghe không thấy. Cô thử bò lại lên giường, nhưng cả người vô lực, cô sao vậy? Tại sao lại lạnh như thế.

- Mắc thiếu gia. Mắc thiếu gia. - Hai tay của cô vòng cánh tay của mình thật chặt, lạnh quá, tại sao lại lạnh như thế? Mí mắt cô càng ngày càng nặng, đầu óc ý thức càng ngày càng mơ hồ, dần dần mất đi ý thức.

Đầu vẫn nặng nề, cảm giác có đồ đút vào trong miệng của cô, một miếng cao dán có nhiệt độ dán vào trán cô, cô khổ sở nỉ non:

- Mắc thiếu gia! Mắc. thiếu.

- Đồng Đồng! - Cô nghe được có người đang gọi cô, âm thanh rất quen thuộc, mang theo từ tính và trầm thấp anh vốn có. Cô biết đó là tiếng Mắc thiếu gia, cô cố gắng muốn mở hai mắt ra, nhưng toàn thân bị rét lạnh bao quanh, cái gì cô cũng không thấy rõ, chỉ nghe được tiếng của anh luôn không ngừng kêu lên ở bên tai của cô.

Nước mắt từ khóe mắt nhỏ giọt xuống, cơ thể của cô lạnh nóng luân phiên, thật khó chịu, cô mê man lại ngủ đi.

- Chuyện gì xảy ra? - Dean nhìn Diệc Tâm Đồng trên giường một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có, phiền não hỏi bác sĩ bên cạnh.

- Cái này. hình như là trúng độc. nhưng lại cũng không giống, tôi. – Bác sĩ ấp a ấp úng có chút đắn đo khó định.

- Có phải trúng độc hay không, ông không rõ ràng? Ông đến cùng phải bác sĩ hay không, không xem bệnh thì nói sớm một chút, đừng chậm trễ bệnh tình! - Một tay Dean kéo quần áo bác sĩ lôi ông ta từ trên giường xuống - Cút!

Bác sĩ ngay cả cái hòm thuốc thậm chí cũng quên cầm, trực tiếp lăn một vòng chạy đi.

Hai tay Coral ôm ngực đứng ở cửa cười nói:

- Dean, bác sĩ cũng bị anh hù dọa đi, có đúng anh anh muốn cho cô gái của anh được xem bệnh không đó!

- Gọi Tote tới đây cho tôi! - Dean không để ý cô giễu cợt, lạnh giọng ra lệnh.

- Được, tôi biết rồi! Nhưng hiện tại anh ấy đang ở nước Pháp, cho dù ngồi máy bay tới đây cũng phải mấy giờ sau, nếu như anh chờ không kịp có thể đưa cô ta đến bệnh viện khác xem một chút! - Coral không sợ chết kích động anh.

Người đàn ông này từ sớm hôm nay đưa cô ta về liền thay đổi rất không bình thường, xem ra có trò hay để xem.

- Bảo anh ta ngồi máy bay tư nhân của tôi chạy tới! Tên quỷ này không có việc gì chạy đến nước Pháp làm gì? - Anh gần như là dùng giọng gầm lên nói.

- Không phải anh ấy phụng mệnh lệnh của anh đi nước Pháp chữa thương cho anh em bị thương sao? À, Dean anh ngàn vạn lần không được trúng tà, bây giờ bộ dạng anh thế này khiến cho tôi rất hoài nghi, có phải anh thích cô gái này hay không, rốt cuộc cô ta là ai của anh hả? Chẳng lẽ chính là đối tượng kết hôn trước của anh?

Cô che miệng, vẻ mặt kinh ngạc.

- Coral nếu như cô hỏi nhiều một câu nữa, tôi không ngại điều cô đến châu Phi đi công tác. Dù sao nơi đó gần đây thiếu người, cô đi phù hợp nhất! - Dean không có tâm tình nói giỡn với cô, mặt nghiêm túc nói.

Coral vội xin tha:

- Đừng. tôi sợ nóng nhất, Dean tốt xin thương xót, tôi lập tức đi liên lạc với Tote gọi anh ấy lập tức bay tới!

- Vậy còn không đi! - Dean lườm cô một cái, đi theo bên cạnh anh càng lâu càng muốn trêu ghẹo anh, xem ra thủ lĩnh anh đây nên lấy ra một chút uy nghiêm rồi, miễn cho bị họ leo tới trên đầu.

Coral cười nói:

- Đừng nóng vội, tôi sẽ đi! - Cô nhìn Diệc Tâm Đồng trên giường, lắc lắc mông mở cửa rời đi.

127. Chương 127: Thủ Lĩnh Phía Sau Màn Của Ghost

- Vậy còn không đi! - Dean lườm cô một cái, đi theo bên cạnh anh càng lâu càng muốn trêu ghẹo anh, xem ra thủ lĩnh anh đây nên lấy ra một chút uy nghiêm rồi, miễn cho bị họ leo tới trên đầu.

Coral cười nói:

- Đừng nóng vội, tôi sẽ đi! - Cô nhìn Diệc Tâm Đồng trên giường, lắc lắc mông mở cửa rời đi.

Dean liếc nhìn khuôn mặt tái nhợt trên giường, toàn thân cô phát run, lòi toàn bộ chăn mền từ tủ quần áo trong phòng ngủ ra ngoài, đi tới bên giường, để toàn bộ chăn phủ trên người của cô. Rốt cuộc tình trạng cô liên tục run hơi dừng lại, nhưng môi vẫn là màu tím, mà chăn mền cũng chỉ chống đỡ được một giờ, một giờ sau, diễn ;đàn lê-quý ;đôn cơ thể của cô lại bắt đầu co giật nghiêm trọng.

Đáng chết, người của Mon-ster rốt cuộc cho cô ăn cái gì? Anh cố gắng đề phòng tạo thành các loại tổn thương với cô, kết quả vẫn khiến cho cô bị thương, anh có chút thất bại thở dài một cái.

Ban đầu trong hôn lễ, một dao của Mộ Dung Tuyết cũng không tạo thành nguy hiểm tính mạng đối với anh, nhưng thật sự hồng bét, thân phận thủ lĩnh Italya của anh bị người của tổ chức Mon-ster phát hiện, còn

từ Italy bên kia đuổi tới buổi lễ kết hôn. Nếu lúc trước anh không giả chết, người của tổ chức Mon—ster nhất định sẽ gây bất lợi với người xung quanh anh. Cho nên anh giả chết, cũng thuận tiện trở về tổ chức điều tra mấy trăm thuộc hạ bị Mon—ster vây ở đâu.

Tổ chức Ghost vẫn cho bên ngoài một thủ lĩnh giả, nhưng Arno là một nhân vật hung ác, trừ muốn tiêu diệt toàn bộ Ghost, còn nghĩ cách tìm ra thủ lĩnh phía sau màn của Ghost. Anh tránh thoát Arno điều tra mười năm rồi, diễn đàn lên! quý. đơn lại bất hạnh ngay trong hôn lễ của mình để cho hắn bắt bóng bắt gió được gì đó.

Hoàn hảo người của tổ chức Ghost không có mấy người biết anh, hiện tại anh chỉ đeo mặt nạ nửa bên, đã khiến cho bọn họ lầm tưởng anh là thủ lĩnh mới của Ghost, cũng làm cho bọn họ buông lỏng cảnh giác với anh, cảm thấy thủ lĩnh mới kết quả chỉ có một —— người chết thế.

Ban đầu Vũ Thịnh Thiên chết đi làm cho anh thề không hề giao thiệp với hắc đạo nữa, nhưng hôm nay anh trở về tổ chức Ghost, chỉ có ba nguyên nhân, thứ nhất: để bảo đảm người thân thiết nhất của mình an toàn, chỉ có bản thân không xuất hiện ở trước mặt họ nữa thì mới không mang cho bọn họ bất kỳ nguy hiểm nào. Thứ hai: thuộc hạ cùng cùng đổ máu với anh, mấy trăm mạng người, anh không thể nào bỏ mặc không quan tâm. Thứ ba: giải quyết xong tổ chức Mon—ster.

Chịu đựng qua một năm, anh chịu đựng không đi gặp cô, không muốn nghĩ đến cô nữa, lấy tên giả làm một người khác, để cho cô đối với anh dần dần quên lãng. Không ngờ cô si tình đến nước này, chẳng những không hề quên anh, còn đối với anh tình cảm càng sâu. Lần đầu tiên nhìn thấy cô ở Hy Lạp, nội tâm anh rung động không ít, không ngờ anh đau khổ cay đắng bày ra tất cả kế sách vẫn bị cô phát hiện.

Arno thật là một tên hồ ly xảo hoạt, biết anh đang do la tung tích thuộc hạ khắp nơi, tức khắc dời mục tiêu từ một quốc gia sang quốc gia khác, nhờ vào đó dời tầm mắt của anh. Hiện tại anh chẳng khác gì đang cùng người của Arno vòng, xoáy. Mà theo thuộc hạ dò thăm thì trước mắt mấy trăm thuộc hạ của anh bị giam giữ ở trên đảo Crete Hy Lạp.

Bởi vì Đồng Đồng đến, bước tiếp theo kế hoạch của anh làm rối loạn. Anh vì một cô gái chạy đến tổ chức Mon—ster đàm phán, nhất định khiến cho bọn họ có sách lược bước kế tiếp. Nếu như anh không đoán sai, bước kế tiếp bọn họ mục tiêu là bắt đầu dời đi.

- Mặc. thiếu! – Cô gái nằm trên giường phát ra tiếng kêu.

Đáng chết! Muốn để cô sống sót thật tốt, lại không nghĩ lại liên lụy vào cô rồi.

Ngón tay của anh phủ lên trán của cô, lạnh kỳ quái, mà còn hai giờ nữa Tote mới có thể tới Hy Lạp, trong khoảng thời gian anh nên làm gì?

Ôm nóng cơ thể? Anh nghĩ tới phương thức trực tiếp nhất nhanh nhất, vén chăn lên, cơ thể cùng chui vào, đưa tay ôm cô vào lòng, để nhiệt độ của mình làm ấm áp cô. Đường như cô có tâm linh cảm ứng, tay không tự chủ ôm chặt hông của anh, cơ thể anh căng thẳng, cầu nguyện ngàn vạn lần cô không được tỉnh lại.

May thay cô chỉ cử động theo bản năng, cũng không thực sự tỉnh lại. Anh cúi đầu ấn xuống một nụ hôn ở trán của cô, thì thầm nói:

- Anh nên làm sao với em bây giờ? Đồng Đồng, em nói cho anh biết đi! (quá xúc động vì lâu lắm rồi mới được edit đoạn tình cảm!!)

Tay của anh tìm cổ cô, tỉ mỉ xoa để cơ thể cô có chút ấm áp lên.

Ban đầu anh phải làm tuyệt tình một chút, để cô gả ột người đàn ông khác, có lẽ tình huống có thể tốt hơn rất nhiều so với hiện tại, nói cho cùng chính anh cũng còn có lòng riêng.

Nụ hôn của anh rơi vào trên môi cô, nhẹ nhàng gặm môi lạnh lẽo, môi vẫn rất mềm, chỉ là cả người lạnh lẽo. Đầu lưỡi của anh thăm dò vào khoang miệng của cô, dây dưa từng lần một với lưỡi cô. Hương vị quen thuộc làm cho anh lưu luyến quên về, bàn tay của anh sờ tới sau lưng cô vuốt ve.

Cô bị vây trong trạng thái hôn mê, trán toát ra mồ hôi hạt, lạnh lẽo trong cơ thể càng lúc càng nhanh, cô có phần khó chịu khom người.

Nhận thấy được sự khác thường của cô, anh hoảng hốt ra tiếng:

- Đồng Đồng!

Hai mắt của cô nhắm chặt, chỉ có miệng giữ hô hấp. Anh vươn tay nắm bàn tay nhỏ bé mất nhiệt độ của cô, muốn phủ kín nhiệt của anh, làm thế nào cũng đều lạnh.

Tote sao còn chưa tới, anh giận đến muốn giết người, ôm thật chặt cơ thể của cô. Cấn rằng đếm thời gian, chống chịu qua một giờ, cơ thể của anh mang cho cô chút ấm áp, nhưng chính cơ thể anh vì ôm cô thời gian dài cũng có chút ý lạnh rồi.

Đầu của anh cọ đến nơi cổ của cô, tham lam ngửi hương thơm trên người cô. Cũng chỉ khi cô ở thời điểm không tỉnh táo, anh mới không chút kiêng kỵ hưởng thụ vẻ đẹp của cô như vậy được. Đợi nàng cơ thể cô khá một chút, anh nhất định phải nghĩ cách đưa cô trở về Thành phố J, ở lại chỗ này nhiều một ngày sẽ tồn tại nguy hiểm.

Anh hi vọng cô tiếp tục sống thật tốt, vì chính cô mà sống thật tốt chứ không phải vì anh.

- Cộc cộc. - Rốt cuộc ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Dean khẽ nguyên rửa một tiếng, buông cô ra xuống giường đi tới cửa, không vui quát:

- Sao bây giờ mới đến!

Mặt Tote vô tội nhìn anh:

- Dean, cậu cho rằng tôi ngồi hỏa tiễn tới sao! Bệnh nhân ở đâu? Để tôi xem.

Dean lạnh lùng bày ra mặt thối còn cứng rắn so với đá cẩm thạch, tránh ra một lối đi nói:

- Mau đi xem xem cô ấy xảy ra chuyện gì?

Tote để hòm thuốc xuống, ngồi ở bên giường, đưa một cái tay ra đặt ở mạch đập trên cổ tay của cô, trên mặt lộ ra vẻ mặt nặng nề, phức tạp.

- Như thế nào? Rốt cuộc cô ấy thế nào?

Tote một giữ mạch một lần nữa, ngẩng đầu nhìn anh giải thích:

- Để cô ấy. đặt trong ao nước nóng.

- Cái gì? - Thái độ Dean khác thường, giật mình hỏi.

- Cô ấy hẳn đã trúng độc, nước nóng chẳng qua cũng chỉ có thể dẫn đến làm dịu tác dụng độc tố, còn phải khác nghĩ biện pháp! - Tote gật đầu nói.

Dean không dám có điều chần chờ, vội vén chăn lên, bế cô gái ở dưới chăn từ trên giường lên, qua một phòng khác đi tới phòng tắm.

Tote xách theo hòm thuốc đi theo vào phòng tắm, anh không vui xoay người nói với Tote:

- Này, cậu không thể nhắm mắt lại trước sao?

Anh cũng không muốn cơ thể Đồng Đồng phơi bày trong tầm mắt trước người đàn ông khác. Dáng người mê người của cô chỉ có thể để ột mình anh nhìn, những đàn ông khác khác đừng nghĩ đến liếc mắt nhìn.

Tote mắt trợn trắng nói:

- Đừng lo lắng, tôi là bác sĩ, sẽ không làm loạn, lại nói. đáng người khô khan như vậy thật sự đúng là không phải món ăn của tôi!

Dean ném cho anh ta một cái ánh mắt bảo cầm miệng sắc bén. Dáng người Đồng Đồng rất lung linh, hấp dẫn, anh ta là mắt chó mù sao? Lại có thể dùng khô khan hình dung, thôi! Anh làm gì so đo với tên đàn ông này nhiều như vậy, dù sao chỉ cần trong lòng chính anh rõ ràng đáng người người phụ nữ của anh là được.

- Quay lưng đi! - Anh trầm giọng ra lệnh.

Tote vẫn rất sợ ánh mắt người đàn ông này, chỉ có thể bắt đầu xoay người, chờ anh ta phân phó.

Dean cởi quần áo Diệt Tâm Đồng, đặt vào bồn nước nóng, tìm hai cái khăn lông che đây ba điểm quan trọng, bảo đảm không lộ ra mới kêu lên với người đàn ông kia:

- Xoay người lại! Sau giao cho cậu!

Tote có loại cảm giác như trút được gánh nặng, thở ra một hơi, lấy kim châm trong cái hòm thuốc ra, nhắm ngay mấy huyết vị của cô đâm vào.

- Phải ngâm mấy giờ, Dean, căn theo kinh nghiệm hành y nhiều năm của tôi, khuyên cậu đưa cô ấy đi suối nước nóng Aral Nhật Bản, nhiệt độ suối nơi đó đạt tới 42°C trở lên, mỗi phút suối nước nóng tuôn ra tổng cộng hai vạn lít nước. Trong suối có chứa muối tương tự muối biển, ngâm ở bên trong, da thịt trên người sẽ giữ lại phần muối, có tác dụng giữ ẩm, đối với khôi phục bệnh tình cũng có trợ giúp nhất định.

Mày rậm Dean nhú một cái, hai tay ôm ngực, khoe miệng ngưng tụ lại một nét ý lạnh tối tăm:

- Phương pháp này thành công không? Tôi cần chính là phương pháp không có sơ hở, tôi không thể mạo hiểm điều gì làm chậm trễ bệnh tình của cô ấy!

Tote nhún vai một cái:

- Dựa vào tình huống trước mắt, cũng chỉ có cái phương pháp này thôi, có thể thử xem, nhưng kết quả như thế nào tôi không dám đảm bảo. Dù sao thay vì ngồi ở đây chờ chết, còn không bằng vùng tay đánh một trận!

Ánh mắt Dean thâm trầm nhìn người trên giường, ánh mắt có chút lóe lên.

- Hiện tại đi suốt đêm qua đó, bảo người lái máy bay tư nhân của tôi tới!

Anh đã đợi không kịp, anh cần chữa khỏi bệnh của cô sớm một chút, từng giây từng phút đều là đau khổ.

- Được! Chuyện này cứ giao cho tôi xử lý! Đúng rồi Coral nói một mỗi, đã trở về tổng bộ nghỉ ngơi rồi, cô ấy nói tôi xin nghỉ giúp! - Tote nói y nguyên lời của cô không thay đổi cho anh biết.

- Hừ, trước kia bảo cô ấy chạy đi trốn cũng còn chưa thấy cô ấy mệt mỗi! - Gương mặt tuấn tú của Dean có giận tái đi, nhưng chỉ trách cứ mấy câu nhỏ nhỏ.

Tote cười lạnh một tiếng:

- Có lẽ cô ấy muốn để cậu và cô gái này tranh thủ nhiều thời gian chung đụng hơn đây!

Dean nhíu mày cứng rắn lên, nhú mày, cô ấy thật sự đúng là dụng tâm lương khổ mà!

Diệt Tâm Đồng được Dean ôm lên máy bay, toàn thân bọc quần áo thật dày, trừ mặt là lộ ra ngoài, những nơi khác đều bị bao chặt lại. Trên lông mi của cô lẩn ra một thứ gì đó màu trắng tương tự sương, xem ra châm kim trước đó cũng chỉ giảm bớt tác dụng, cũng không hề tổng độc trong người ra ngoài. Hi vọng chuyến đi Nhật Bản lần này có thể tổng độc trong người cô ra.

Dean luôn ôm cô, còn Tote ở bên cạnh vén tay áo của cô lên, châm kim trên cổ tay cô làm giảm bớt độc tố hóa trong cơ thể nàng. Dean nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt trong ngực, một lòng co thắt gắt gao.

Mà một nơi khác:

Quan Hi mất hết nhân lực lớn mới tìm được Phi Ứng, mà mấy ngày nay Phi Ứng cũng ở đây vùi vàng tìm Đồng Đồng, biết được Đồng Đồng mất tích, anh lập tức dẫn Quan Hi tìm kiếm khắp nơi.

- Sao cô lại đưa cô ấy đến quán rượu? Chẳng lẽ cô không biết gần đây tâm tình cô ấy không tốt sao? Cô đúng là không phải là bạn tốt của cô ấy! - Phi Ứng bối vì quá lo lắng an nguy của Diệt Tâm Đồng, cho nên nói chuyện nặng với Quan Hi một chút, có vẻ có phần không lựa lời nói.

Quan Hi tự nhận đuối lý, chỉ có thể cúi thấp đầu nói xin lỗi:

- Thật xin lỗi, tôi chỉ là muốn dẫn cô ấy đi hóng mát một chút, ai biết sẽ phát sinh loại ngoài ý muốn này. Cũng không phải tôi cố ý, tôi cũng rất lo lắng cho Đồng Đồng mà!

128. Chương 128: Làm Bộ Không Thèm Để Ý

- Thật xin lỗi, tôi chỉ là muốn dẫn cô ấy đi hóng mát một chút, ai biết sẽ phát sinh loại ngoài ý muốn này. Cũng không phải tôi cố ý, tôi cũng rất lo lắng cho Đồng Đồng mà!

Phi Ứng liếc cô một cái:

- Nếu như cô biết sẽ xảy ra ngoài ý muốn, thì không phải là đầu heo rồi!

Rõ ràng châm chọc làm trong lòng Quan Hi rất không thoải mái, làm việc gì sai bị trừng phạt là phải, nhưng người đàn ông này đem tất cả sai lầm đều kéo lên người cô làm cho cô cảm thấy không lời.

Cô hung hăng trợn mắt nhìn sau ót của anh ta liếc một cái, tên đàn ông tự mình đa tình. Đồng Đồng người ta thích là Mạc thiếu gia, anh cho rằng anh là cái thá gì? Lại dám rống cô, cho rằng bộ dạng đẹp trai chút là ghê gớm rồi hả chắc chắn không có nơi nào cập nhật truyện nhanh hơn diễn đàn lê q.úy đ.ôn?

Nửa ngày không được đáp lại khiến Phi Ứng cảm thấy rất nhàm chán, chuyên tâm lái xe, thuận tiện nhận điện thoại thuộc hạ gọi tới.

- Cậu tìm được chưa?

- Đại ca, hình như Diệc Tâm Đồng đi Nhật Bản! – Trước mắt thuộc hạ của Phi Ứng đang ở phi trường Hy Lạp, tra xét thật lâu mới tìm được phương hướng lên đường của Dean.

- Tốt! - Phi Ứng cúp điện thoại, nhìn cô một cái - Đồng Đồng đi Nhật Bản, hiện tại tôi muốn đuổi theo đến Nhật Bản.

- Thuận tiện chở tôi một đoạn đường đi! Tôi cũng muốn nhìn thấy Đồng Đồng. . Hi một mỗi nói.

Anh mím khóe môi, biết cô đi Nhật Bản, xác định là cô an toàn, khuôn mặt cương nghị hơi thả lỏng, vẻ mặt đối với cô cũng ôn hòa hơn nhiều.

Quan Hi không nhịn được kêu lên trong lòng:

- Amen, Đồng Đồng dính bên cạnh người, người đàn ông bên cạnh rốt cuộc khôi phục về loài người!

Đám người Diệc Tâm Đồng thuận lợi tới suối nước nóng Aral Nhật Bản. Theo phương pháp của Tote, đặt cô trong suối nước nóng ngâm một ngày một đêm, nếu như người bình thường đoán chừng sẽ bị nướng chín, nhưng trong cơ thể người mắc hàn thì lại khác.

Ở trong quá trình ngâm, Tote thay kim châm cho cô, suối nước nóng cộng thêm kết hợp kim châm, như vậy hiệu quả sẽ khá rõ ràng.

Dean cũng không dám có chút buông lỏng, trực ở bên cạnh muốn xác định cô bình yên vô sự.

Buổi tối, trừ suối nước nóng là nóng, không khí chung quanh đạt tới không độ C trở xuống. Dù Dean và Tote là cơ thể đàn ông cường tráng cũng có phần không chịu nổi nhiệt độ như vậy, cố tình lại mưa xuống, thật là tai họa liên tiếp.

- Dean, cùng nhau vào suối nước nóng đi! Nhiệt độ quá thấp, chúng ta sẽ bị chết rét đấy! Còn có trời mưa. sẽ có một chút ảnh hưởng đối với trị liệu. - Tote lo lắng trùng trùng nói.

Suối nước nóng này xây lộ thiên, cho nên mưa vẫn rơi mà nói sẽ làm nhiệt độ trong suối nước nóng hạ xuống.

Dean khóe miệng thẳng, lông mày cau, nói với anh ta:

- Tìm người dựng một cái lều ở phía trên cái suối nước nóng này!

- Hả? Cái gì? - Tote cho rằng mình nghe lầm, cái này cần công trình lớn hả trời! Anh đã hoàn toàn trợn tròn mắt.

- Theo lời của tôi làm! - Anh ngồi xổm người xuống, dùng nước nóng đổ vào cơ thể của cô, lạnh lẽo tay chạm đến nhiệt độ suối nước nóng, hơi có nhiệt độ, không đến nỗi ngón tay cứng ngắc như vậy.

Nửa bên mặt Tote co quắp:

- Vâng, chỉ là. nếu dựng lều thì tốt thôi, mưa tạnh thì làm thế nào?

- Vậy cậu phụ trách làm mưa tạnh xuống, cũng không cần dựng lều nữa! - Anh chuyên chú giúp cô làm ấm người, nửa đùa nửa thật nói.

Cả khuôn mặt Tote đều co quắp rồi, thôi, vẫn nên dựng lều đi!

Tote dẫn đoàn người lên tới núi, số khổ, chẳng những làm bác sĩ còn phải làm chân chạy.

- Mấy người các anh nhanh chóng dựng một cái lều ở đây, nhanh lên một chút!

Sa khi mấy công nhân nhận lệnh xong, xách theo thùng đồ nghề và dụng cụ, bắt đầu gõ 'thình thịch' ở chung quanh suối nước nóng.

Chạy một chuyến đường, Tote nóng hơi mệt chút, anh đặt mông ngồi ở bên cạnh suối nước nóng, oán trách nói:

- Dean, tôi cần phải từ chức, chuyện này. thật sự là muốn cái mạng già của tôi!

- Không phải cậu ngại lạnh sao? Sau khi đi một chuyến có phải nhiều nhiệt hơn không? Làm nhiều vận động mới có lợi đối với cơ thể! - Không để ý tới oán giận của anh ta, Dean cũng không quay đầu lại cười nói.

Tote nhất thời toàn thân xuất huyết, cậu là lão đại cậu làm chủ.

Bởi vì nguyên nhân lộ thiên, Dean cũng không để cho Diệc Tâm Đồng trần truồng thân thể ngâm, mà mặc một bộ quần áo, nếu không những công nhân này còn không nhân cơ hội ăn đậu hũ.

Giọt mưa càng ngày càng nhỏ, mà rạp đã dựng tốt rồi, toàn thân Dean nóng đỏ mồ hôi, Tote quan tâm đưa cho anh một chai nước:

- Dean được chưa! Cậu đi nghỉ ngơi, nơi này giao cho tôi là được!

Dean nhận lấy nước anh ta đưa tới, lắc đầu một cái:

- Không cần thiết! Cậu đưa theo những người này xuống núi.

Tote cũng có mệt mỏi, tay che miệng ngáp:

- Vậy thì tốt, tôi đi xuống trước ngủ một giấc, sáng mai trở lại lấy châm cho cô ấy!

Anh ta đưa theo các công nhân xuống núi rồi, cả ngọn núi trống trải cũng chỉ có Dean và Diệc Tâm Đồng hôn mê bất tỉnh.

Trán Diệc Tâm Đồng luôn không ngừng tiết ra mồ hôi, môi tái nhợt dần dần có màu máu, xem ra phương pháp vẫn có hiệu quả, anh vui mừng nhếch môi cười.

Chuông điện thoại di động trên đỉnh núi trống trải có vẻ có phần không kỳ ảo, anh cúi đầu nhìn điện thoại đặt trong túi quần tây, lấy ra sau đó kêu lên:

- Alô!

- Dean, tôi biết rõ lúc này không nên quấy rầy anh, nhưng tình huống khẩn cấp. Arno nắm rõ hành động của anh, trước mắt đang mang theo một nhóm người ngựa ngày ngày chạy tới rồi, anh và Tote lập tức rời khỏi Nhật Bản! - Bên đầu kia điện thoại Coral vô cùng lo lắng nhắc nhở, nghỉ ngơi cái gì? Cô nào có mệnh tốt như vậy, cô dặn dò Tote từ nước Pháp chạy về xong, lập bắt đầu bắt tay vào chuyện cứu các anh em, cũng chỉ có Tote mới xuyên tạc ý của cô.

Môi mỏng khêu gợi của Dean giương lên, con mắt trong lúc vô tình trút xuống sát ý. Arno đáng chết, sớm muộn có một ngày anh sẽ đưa Arno vào ngục giam.

Chờ mãi mới đến lúc trời sáng, Diệc Tâm Đồng cuối cùng từ từ có tri giác, ngón tay ngâm mình trong nước bắt đầu có nhiệt độ, sương trên lông mi từng giọt rớt xuống hóa thành nước.

Thời điểm Diệc Tâm Đồng mở mắt ra, thấy mặt trời đỏ rực, có hơi chói mắt, mà toàn thân rất nóng rất ướt. Cô yếu ớt nuốt một hơi, lúc ngẩng đầu đối diện một đôi mắt đen như mực, há miệng, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Thấy cô tỉnh lại, anh vốn là cao hứng nhất, nhưng nghĩ tới bên cạnh mình nguy cơ không ngừng, anh chỉ có thể cố nén kích động ôm cô vào trong ngực, lòng cứng rắn nói:

- Thật đúng là phiền phức! Không phải bảo cô rời khỏi biệt thự sao? Cô thật biết gây chuyện cho tôi!

Đầu óc Diệc Tâm Đồng phát trưng, có chút không hiểu hỏi:

- Tôi đang ở đâu? Tôi làm sao vậy?

Anh ngồi xổm người xuống, tầm mắt cân bằng với cô, ngón tay giữ chặt cằm cô, quan sát sắc mặt cô vẫn còn chưa khôi phục như cũ, gương mặt trầm xuống hừ lạnh nói:

- Nhật Bản! Trúng độc.

Mắt của cô trợn to, trí nhớ dừng lại ở hình ảnh bị mớm thuốc, đó là anh cứu cô sao?

- Cô nên may mắn mình mạng lớn, đúng là mệnh chưa đến đường cùng!

- Ngài Dean, thật xin lỗi, cho anh thêm phiền phức rồi, tôi. - Cô giãy giụa muốn đứng lên, lại bị anh lạnh giọng chặn lại - Nếu như muốn trúng độc bỏ mình thì đứng lên đi!

Cô yếu ớt ngồi xuống lại, chẳng qua kim châm trên mu bàn tay làm cô hơi nhú máu.

- Cô thật đúng là phiền phức, không phải bảo cô biến khỏi tầm mắt của tôi sao? Tại sao không cút xa một chút! - Anh không khách khí chút nào tiếp tục trách mắng cô, còn hốc mắt cô đỏ lên, ngẩng đầu nhìn anh, môi giật giật, thiếu chút nữa nước mắt rớt xuống.

- Thật xin lỗi! Tôi có đi, chỉ là. - Không giải thích được bị người ta bắt đi, cô cũng không cầu xin anh cứu cô, anh làm gì nổi giận dữ như vậy, sống chết của cô có quan hệ gì với anh.

Hốc mắt cô đỏ lên, anh lập tức trở nên phải mềm lại không nổi, buông cằm cô ra, lấy điện thoại di động ra lệnh Tote bên đầu kia điện thoại lên núi.

- Ngài Dean. - Cô nhút nhát kêu anh một tiếng.

Anh dừng máy, nhìn cô hỏi:

- Chuyện gì?

- Cái đó. sao tôi lại trúng độc? Còn nữa tại sao anh cứu tôi? - Trong lòng cô chờ mong anh có thể nói ra lời ngọt, cho dù là lời an ủi cô... cô cũng muốn nghe. Nhưng anh há có thể không hiểu cô đang suy nghĩ gì. Anh không thể nào cho cô hi vọng, không thể nào hi vọng, nếu quyết định để cô trở về thành phố J, anh phải hạ tâm sắc đá mới được.

- Muốn biết tại sao? - Khóe miệng anh nâng lên nụ cười tàn nhẫn, khiến cô lo lắng mơ hồ trong lòng. Anh nói từng chữ từng câu - Bởi vì đối phương cho rằng cô là người bên cạnh tôi, bọn họ chỉ muốn lợi dụng cô trả thù tôi, nhưng bọn họ tính toán thất sách. Bởi vì cô đối với tôi mà nói, chỉ là người xa lạ, cứu cô chỉ bởi vì không muốn người vô tội bị liên lụy vào, dù là không quen biết người trúng độc, tôi cũng vậy sẽ cứu. Cho nên đừng tưởng rằng mình rất đặc biệt, thật ra thì cũng không sai, chân tướng của sự thật là. thuận tay cứu người!

Sắc mặt của Diệc Tâm Đồng từ từ mất đi màu máu trở nên tái nhợt, hốc mắt ướt át càng lúc càng rõ ràng, trong cổ họng nghẹn một hơi, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng lộ vẻ không có sức sức lực.

Thấy nói không sai biệt lắm, Dean cũng không nhẫn tâm lại nói khó nghe nữa, quay đầu không nhìn tới ánh mắt buồn bã, bị thương của cô. Nói lời này, trong lòng của anh cũng không chịu nổi.

Không khí buồn bực vẫn kéo dài đến khi Tote mang cái hòm thuốc đến. Anh cảm thấy rõ ràng giữa Dean và cô gái này xảy ra chuyện gì, hướng chỉ mặt Dean luôn luôn không về gì giờ phút này mặt còn đen hơn trước. Anh nhìn mặt mà nói chuyện, tùy cơ hành sự, vội mở rộng hòm thuốc, cười hữu hảo (nụ cười có ý thân thiện) nói với cô gái trong tuổi nước nóng:

- Tiểu thư đưa bàn tay ra ngoài!

Coi như trong lòng Diệc Tâm Đồng rất khổ sở, nhưng vẫn ngoan ngoãn phối hợp Tote đưa bàn tay ra ngoài, để anh ta giúp cô lấy châm ra. Anh ta dùng rượu thuốc xoa xoa ở trên tay của cô, cười nói:

- Tiểu thư, độc trong người đã tống ra ngoài, không sao, nghỉ ngơi mấy ngày nữa sẽ khôi phục sức khỏe như trước rồi!

Cô cảm kích gật đầu với anh ta:

- Cảm ơn! - Ánh mắt phóng qua nhìn người đàn ông đứng phía sau anh ta không nói lời nào, thấp thỏm nhìn đi chỗ khác, có phải anh sẽ nói với cô, cô có thể đi?

Cô chờ câu nói này của anh, nhưng ngoài ý là anh chỉ là để phân phó Tote đưa cô đến quán trọ lân cận nghỉ ngơi. Cô thở phào nhẹ nhõm rõ ràng, xem ra tạm thời anh sẽ không đuổi cô đi, hướng chỉ hiện tại cơ thể cô còn rất yếu ớt, cô có thể đi đâu được?

Tote nhìn Dean một cái, sử dụng ánh mắt nói cho hắn biết:

- Dean như vậy ổn thỏa không? người của Arno lúc nào cũng có thể tìm tới nơi này.

- Vậy cậu cảm thấy bây giờ cô ấy có khả năng một mình trở về?

- Xin lỗi, tôi nhiều chuyện, tất cả theo ý của cậu mà làm!

Dean nhìn Diệc Tâm Đồng một cái, hít vào một hơi thật sâu, phải nhanh chóng làm cho cô ấy rời khỏi nơi này, nơi này đã không an toàn rồi, ở lại đây nhiều một ngày chỉ biết càng nguy hiểm hơn.

129. Chương 129: Có Điểm Giống Bữa Tối Dưới Nền

Diệc Tâm Đồng được Tote sắp xếp vào ở một quán trọ, vị trí quán trọ sát biển, hoàn cảnh nên người.

Sau khi anh ta xử lý tất cả tốt xong, không quên nhắc nhở cô:

- Cô cứ an tâm ở trong này nghỉ ngơi, có gì cần có thể đến sát vách tìm Dean hoặc tôi.

- Cảm ơn! - Cô cảm kích lên tiếng.

Thấy nơi này đã không còn chuyện của mình, Tote lui ra bên ngoài phòng, sau đó giúp cô đóng cửa lại.

Diệc Tâm Đồng đẩy cửa sổ ra, ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, bởi vì là trời hạ, một luồng khí nóng đập vào mặt, có chút nóng ran, có điều cảnh sắc cũng rất mê người.

Căn phòng cách vách, Dean vừa tắm rửa xong, thay một thân áo choàng tắm màu trắng, ngồi trên ghế sofa nghe lấy thuốc hạ báo cáo.

- Dean, đã giao phó xong xuôi, cô ấy hẳn là nghỉ ngơi rồi!

- Được, cậu đi xuống trước đi! - Anh giơ giơ tay, áo choàng tắm mở rộng lộ ra lồng ngực cường tráng, khiến Tote không dám nhìn thẳng quá mức. Ai nói cơ thể của đàn ông chỉ hấp dẫn phụ nữ? Ít nhất anh không cho là như vậy, người đàn ông ở trước mắt đều sát cả phụ nữ và tư cách của đàn ông, là đàn ông anh vừa ước ao vừa ghen tỵ!

Thấy anh ta hồi lâu không đi ra ngoài, anh không nhịn được ngẩng đầu kêu lên:

- Còn không đi ra ngoài?

Nhanh chóng hồi hồn, Tote cười ngây ngô một tiếng, sau đó chạy.

Dean rót ỉnh một ly rượu, mở Lcd Tv ra, nhàn chán uống rượu. Trước tiên nghỉ ngơi ở đây hai ngày, đợi sau khi cơ thể cô tốt hơn một chút, khuyên cô rời đi.

Quan Hi và Phi Ứng đã đến Nhật Bản, Quan Hi mệt mỏi đến mí mắt đánh nhau, còn Phi Ứng lại tràn đầy tinh thần.

- Này, bây giờ chúng ta phải đi đâu? – Cô dụi mắt hạ thấp cửa sổ xe hỏi.

Anh liếc cô một cái, dường như đang ghét bỏ thể lực của cô:

- Cô đến khách sạn nghỉ ngơi, tôi tìm người!

- Hả? Anh cũng không nghỉ ngơi sao? Còn nữa đã sắp tối, anh đi đâu tìm người vậy? - Quan Hi bĩu môi.

Nhưng anh chỉ bỏ lại một câu:

- Lo tốt cho bản thân cô, đừng cho tôi thêm phiền phức, gặp phải phiền toái, tự mình giải quyết!

Quan Hi giận đến thiếu chút nữa giơ chân, chưa từng thấy qua đàn ông không có phong độ như vậy.

- Được được được, anh đi tìm người đi! Dù sao sống chết của tôi cũng không quan trọng, làm phiền anh đưa Đồng Đồng về! Tôi cảm ơn trời đất lay cả nhà anh! – Hai tay Quan Hi ôm ngực, dùng giọng điệu tức giận nói với anh.

Phi Ứng nghiêng đầu nhìn cô một cái, mặc dù anh không thích cô gái này, nhưng đầu gối cô ấy cũng là bàn tốt của Đồng Đồng, vừa nghĩ như thế, anh hơi yên tâm.

- Tôi đưa cô đến khách sạn! Cô đợi ở khách sạn, tốt nhất nơi nào cũng đừng đi, chờ tôi tìm được Đồng Đồng sẽ tụ hợp lại với cô ở khách sạn đó!

Quan Hi liếc anh một cái, người đàn ông này có bệnh sao? Âm dương quái gỡ, đối với cô ân cần lại hung dữ.

Dĩ nhiên Phi Ứng không biết trong lòng cô đang phỉ báng anh như vậy, anh đối tốt với cô toàn bộ là vì Đồng Đồng.

Thành phố J, hai vị khách tới biệt thự của Lục Hạo Nam, chính là cha mẹ của Mộ Dung Tuyết. Bọn họ đến thăm con gái, mặc dù Mạc Duy Dương chết đột ngột khiến quan hệ nhà họ Mạc và nhà Mộ Dung phai nhạt, nhưng họ cảm thấy con gái bị kích động mới có thể làm ra loại chuyện đó. Mạc Duy Dương vừa mất đi, hai trưởng bối nhà họ Mạc cũng di cư ra nước ngoài.

Thời gian thoáng một cái đã là một năm rồi, mà ý tứ của họ vẫn không muốn đón con gái về nhà.

Để con gái ở nhà Lục Hạo Nam, thứ nhất có thể để cho hai người bồi dưỡng tình cảm, vả lại hy vọng con gái có thể dưới tình huống không người nào quấy nhiễu, sớm ngày khôi phục bình thường.

Trong một năm nay làm cho họ thấy được Lục Hạo Nam đối với con gái không xa không rời, đồng thời họ đối với Lục Hạo Nam cũng có áy náy. Dù sao hiện tại tinh thần con gái không bình thường, lấy địa vị và diện mạo Lục Hạo Nam ở thành phố J, muốn tìm cô gái xứng đôi với cậu ấy không cần tốn nhiều sức. Nhưng cậu ấy lại không làm như vậy, có thể thấy được cậu ấy là một người đàn ông có thể tin tưởng, giao con gái cho cậu ấy, bọn họ rất yên tâm. Chẳng qua họ không rõ ràng lắm trong lòng Lục Hạo Nam nghĩ như thế nào.

Mộ Dung Thương và phu nhân của mình liếc nhau một cái, nhìn con gái ôm gối ôm ngây ngốc ở một bên, đều lắc đầu thở dài.

Lục Hạo Nam phá vỡ yên lặng trước tiên, kêu lên:

- Bác trai bác gái uống trà đi!

Mộ Dung Thương hiểu có một số lời tất yếu phải nói rõ ràng, tránh cho làm trẻ nãi tương lai tốt đẹp của cậu ấy.

- Hiền chất (*), mục đích hôm nay chúng ta tới đây là muốn đưa con gái về nhà!

(*) Hiền chất: một cách xưng hô của người bề trên dùng với người lớp dưới nhỏ hơn thể hiện sự kính trọng.

Lục Hạo Nam sững sờ, ngay sau đó kịp phản ứng:

- Bác trai cảm thấy chỗ nào của cháu làm không được tốt?

Mộ Dung Thương vội xua tay:

- Không phải là cháu làm không tốt mà là làm thật sự quá tốt, tốt đến mức chúng ta cũng tự thẹn xấu hổ.

Cuối cùng Lục Hạo Nam thở phào nhẹ nhõm:

- Nếu như vậy, tại sao bác trai còn phải đưa Tuyết Nhi về nhà? Ở đây cháu cảm thấy vô cùng tốt!

Mẹ Mộ Dung Tuyết ôm mặt khóc ròng nói:

- Hạo Nam, chúng ta biết cháu là người đàn ông tốt, nhưng mà con gái bác không xứng với cháu... Cháu hẳn nên có đủ thời gian làm quen với các cô gái khác, về phần con gái của bác, các bác đưa về nuôi dưỡng. Tốt hay xấu đành xem vận mệnh của con bé thôi!

Về mặt Lục Hạo Nam trầm xuống, chuyện anh lo lắng vẫn đã xảy ra. Thật ra thì tình trạng của Mộ Dung Tuyết đã tốt hơn rất nhiều so với trước kia, nếu như thời gian nhiều hơn chút nữa, có thể sẽ phục hồi như cũ.

Tay anh nắm chặt, giống như đang suy tư lại càng giống như ở do dự.

Mộ Dung Thương thu hết vẻ mặt của anh vào mắt, thở dài nói:

- Hiền chất, nếu như cháu cảm thấy lời bác gái của cháu có đạo lý, thì để cho chúng ta đưa con bé đi! Con bé không thể nào cả đời do cháu chăm sóc.

Lục Hạo Nam trầm tư thật lâu mới thấy anh ngẩng đầu, lông mày anh chau lại với nhau, chấp tay trước ngực, nói:

- Bác trai bác gái nếu như tin tưởng cháu hãy để cho Tuyết Nhi ở lại chỗ này, cháu sẽ làm cho cô ấy hồi phục như bình thường.

Mộ Dung Thương và vợ liếc nhau một cái, không hiểu tại sao cậu ấy chấp nhất muốn khôi phục ý thức con gái như vậy, chẳng lẽ cậu ấy để ý con gái họ là một người điên?

Lục Hạo Nam thấy sắc mặt hai người không thoải mái lắm, vội vàng giải thích:

- Hai người không nên hiểu lầm! Cháu làm như vậy là bởi vì cháu cảm thấy Tuyết Nhi biến thành bộ dạng này, cháu cũng có trách nhiệm, hơn nữa chung đụng với cô ấy một năm nay, cháu phát hiện thật ra thì Tuyết Nhi giống với một cô gái đáng yêu bình thường, cho nên cháu muốn thử yêu cô ấy.

Nghe vậy, sắc mặt Mộ Dung Thương và vợ đột ngột thay đổi, không ngờ cậu ấy sẽ nghĩ như vậy.

Nhưng mà bọn họ hết sức vui mừng vì Lục Hạo Nam là một người đàn ông có dũng khí, dĩ nhiên bọn họ hết sức vui khi thấy cậu ấy có thể ở chung một chỗ với con gái.

Lúc Diệc Tâm Đồng rời khỏi nhà họ Vũ đi Hy Lạp chỉ viết một tờ giấy, nói với người nhà họ Vũ cô đi Hy Lạp, cũng nói cho họ biết không cần tìm cô, khi đến lúc, tự cô sẽ về.

Vũ Hồng Minh gọi Vũ Lạc Trạch tới, dặn dò anh:

- Vũ Nhi, phái người đến Hy Lạp chăm sóc Đồng Đồng!

Cô là đứa con duy nhất của Vũ Thịnh Thiên, cũng là cháu gái duy nhất của ông, nếu như cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bảo ông làm sao nhìn mặt Vũ Thịnh Thiên.

Ông nội đã nói ra sắp xếp trong lòng. Vũ Lạc Trạch cũng có ý đó, không tìm Đồng Đồng về, anh cũng cảm thấy lo lắng trong lòng.

- Ông nội, vậy cháu tự mình đi Hy Lạp một chuyến đưa người về!

- Cũng tốt, công ty ông sẽ cho người thay thế, cháu an tâm đi đi! - Vũ Hồng Minh chống gậy, vuốt râu ria hoa râm gật đầu một cái.

Xế chiều hôm đó Vũ Lạc Trạch lên đường đi Hy Lạp, mà ở phía xa Nhật Bản Diệc Tâm Đồng cũng không biết Vũ Lạc Trạch đi Hy Lạp, nếu như biết rõ anh đến Hy Lạp tìm cô rồi, cô nhất định sẽ tự trách tùy hứng của mình.

Khi dùng bữa tối thì Tote đi tới cửa phòng của cô, gõ cửa kêu lên:

- Tiểu thư, ra ngoài dùng cơm!

Diệc Tâm Đồng mới vừa tắm rửa xong lau lau đầu, lên tiếng:

- Được, Mọi người ăn trước, không cần chờ tôi!

Sấy khô đầu tóc, thay một thân quần áo sạch sẽ, Diệc Tâm Đồng mới xuống lầu dưới quán trọ dùng cơm.

Tote đưa thức ăn tới trước mặt cô, cười nói:

- Nhanh ăn đi! Cũng sắp ngủ rồi!

Diệc Tâm Đồng cười cười:

- Vâng!

Ánh mắt của cô không nhìn được len lén liếc nhìn Dean mặt không có vẻ gì, còn anh thuần thục dùng dao nĩa cắt lấy bò bít tết trong đĩa, xiên một miếng bỏ vào trong miệng, từ từ lặp lại.

Cô thu tầm mắt, nuốt nước miếng một cái, đói bụng một ngày, cô cảm thấy bò bít tết vị rất ngon, không nhìn được ăn từng miếng từng miếng.

Tote đưa rượu đỏ cho cô:

- Uống chút rượu, giữ cho ấm!

Tay cô nhận lấy, cười một tiếng mê người với anh ta:

- Cảm ơn!

Rốt cuộc tầm mắt Dean rơi vào trên mặt của cô, chỉ cảm thấy cô cười rất chói mắt, còn cả Tote ân cần làm anh cực kỳ khó chịu, hai người này coi anh là không khí?

Dùng sức bỏ dao nĩa xuống bàn, lau miệng ra lệnh:

- Tote ăn no đúng không? Giúp tôi lên phòng sắp xếp lại tài liệu!

Tote tự nhiên nghe được trong lời nói của anh vị chua, còn nữa lão đại lại đuổi anh ta đi.

Anh ta lập tức lộ ra vẻ mặt đáng ghét:

- Dean, bây giờ chúng ta ở Nhật Bản, công việc ở đâu ra? Cần gì sắp xếp lại tài liệu?

Diệc Tâm Đồng ngẩng đầu, vẻ mặt quái dị nhìn tới người đàn ông sắc mặt âm trầm đối diện, hai người bọn họ đang làm gì?

- Đây là nhiệm vụ lâm thời tôi cho cậu, lập tức lên lầu sắp xếp lại tài liệu, buổi tối tôi muốn dùng! Vậy thì cậu có ý kiến? - Anh nhũ mày, thái độ uy nghiêm không thể phản kháng.

Thông minh như Tote, anh ta cười nói:

- Được, tôi lập tức đi sắp xếp lại, tiểu thư ăn nhiều bò bít tết một chút, mùi vị không tệ!

Trước khi rời đi, anh ta không quên đặt khăn giấy ở trước mặt của Diệc Tâm Đồng. Dean nhìn thấy muốn bốc lửa lên, hận không thể một cước đạp anh ta đi.

Không nhận thấy được vẻ mặt phức tạp của Dean giờ phút này, Diệc Tâm Đồng gật đầu lễ độ với anh ta:

- Được, anh đi mau đi! Không cần phải để ý đến tôi!

Tote vừa rời đi, trên bàn ăn chỉ còn lại cô và anh đối diện, mà quỷ dị chính là trên bàn trưng bày một chậu hoa cùng với mấy cây nến đỏ đang cháy, nhìn qua giống như là bữa tối lãng mạn dưới nến. Nhưng trên thực tế cô suy nghĩ quá nhiều, hoa chỉ dùng để trang trí, nên mỗi bàn đều có, không khí chỉ là linh hoạt, cùng lãng mạn không liên quan.

Cô không dám nhìn thẳng anh, chỉ có thể cúi đầu, cẩn thận từng li từng tí ăn bò bít tết.

Còn anh thì nhiều hứng thú nhìn cô, ngón tay vân vê ly rượu, lắc lắc dịch rượu màu đỏ trong ly, có loại dụng ý không ở trong lời mà ở cô gái nhàn hạ đối diện. Khóe miệng của anh chậm rãi nâng lên, lộ ra nét mặt quỷ mị câu hồn.

Diệp Tâm Đồng bị ánh mắt đối diện nhìn chăm chú làm cả người không được tự nhiên. Lòng không yên cô hốt hoảng lấy ly rượu bên cạnh, lại không cẩn thận đổ ly rượu xuống, ly rượu rơi trên mặt đất tan nát dưới đất.

- A!

Ly thủy tinh bị đập thành mấy mảnh, văng đến trên đùi cô, hơi đau nhói làm cô khẽ bật ra tiếng.

130. Chương 130: Không Khí Rất Quỷ Dị

Sắc mặt anh thay đổi, cố nén kích động đi xem xét tình trạng vết thương của cô. Mày dầy rậm, môi mỏng đẹp mắt nhếch lên, chỉ hỏi rất qua loa:

- Không sao chứ? Chỉ ăn có bữa cơm, đến cùng là cô đang làm gì vậy?

- Thật xin lỗi! - Cô vội nhặt những mảnh vỡ thủy tinh kia, chột mắt hồn, thủy tinh đâm bị thương ngón tay. Máu tươi từ đầu ngón tay xõng ra, cô đau đến rút tay lại, cắn môi ngồi xồm trên mặt đất cũng không nhúc nhích.

- Cô đừng cử động cho tôi, sẽ có người tới dọn dẹp, đứng lên ăn cơm! - Âm điệu của anh không tự chủ đề áy phần, cô đau lòng đáp lại - Được!

Anh chê cô chân tay vụng về sao?

Ngẩng đầu bốn mắt nhìn nhau, trong mắt của cô lóe nước mắt. Xem ra anh ta thật sự không phải là Mạc thiếu gia, Mạc thiếu gia sẽ không la to nói lớn với cô, Mạc thiếu gia sẽ khấn trương kiểm tra tay bị thương của cô, mà vẻ mặt của anh ta trừ lạnh lùng vẫn là lạnh lùng, cô thu hồi tầm mắt, rủ mặt.

Tại sao đáng ghét anh ta không thể xấu xí một chút, tại sao anh ta lại có một khuôn mặt giống Mạc thiếu gia? Tại sao cô nhìn thấy gương mặt này sẽ nghĩ rất nhiều về chuyện giữa cô và Mạc thiếu gia. diễn ,đàn lê~quý đôn Xem ra cô thật sự bệnh cũng không nhẹ mới có thể nhìn về phía một người xa lạ nghĩ nhiều như vậy.

Một tiếng chuông cắt đứt suy nghĩ của cô, hồi lâu cô mới phản ứng được là điện thoại của cô vang lên. Cô chậm rãi lấy điện thoại ra, sau đó kêu lên:

- Phi Ứng!

- Đồng Đồng, anh với Quan Hi đang tìm em, bây giờ em ở đâu?

Lòng của cô vang lên một âm thanh lộp bộp, Phi Ứng lại có thể cùng Quan Hi đến Nhật Bản tìm cô.

- Em. - Cô nhìn người đàn ông ngồi đối diện, cũng nhận thấy được khi cô nhắc tới hai chữ 'Phi Ứng' thì sắc mặt của anh cứ luôn âm u.

- Em đang ở một quán trọ. - Cô cẩn thận từng li từng tí nhìn phản ứng của anh. Anh nhếch khóe môi khêu gợi lên, ánh mắt phức tạp nhìn cô, làm cho cô cảm thấy chột dạ khó hiểu.

- Được, anh và Quan Hi lập tức tới đó! - Có thể nghe ra bên đầu kia điện thoại tâm tình Phi Ứng hết sức vui vẻ, ngược lại, Diệp Tâm Đồng lại cực kỳ thấp thỏm.

Cúp điện thoại, thấy anh hồi lâu không có động tĩnh, cô liếm liếm môi nói:

- Các bạn của tôi đến Nhật Bản tìm tôi rồi, cho nên.

- Bạn trai? - Anh giễu cợt nhếch môi, trong mắt có lạnh lẽo không thể phát giác.

Cô sững sờ, lập tức phản ứng kịp ý tứ của anh, vội xua tay:

- Không phải, mong anh không nên hiểu lầm.

- Tôi có cái hiểu lầm gì chứ? Chuyện của cô không cần giải thích với tôi nhiều như vậy, bạn của cô muốn đến, vậy thì sắp xếp thêm một căn phòng để cho bọn họ ở, thuận tiện cùng với bạn của cô về nhà đi! - Trái lại anh rất hào phóng nói thẳng.

Hào phóng của anh làm lòng của cô khê đau, anh cứ gấp rút muốn cô đi như vậy sao? Cô mang theo ánh mắt ai oán nhìn anh, còn anh thì dùng ánh mắt lạnh nhạt đáp lại cô. Rõ ràng không nỡ để cô đi, nhưng lại không thể không để cô đi, trong lòng anh làm sao để chịu hơn được.

Quả nhiên là Phi Ứng tới được, tốc độ tìm người cũng rất nhanh, không tới một can giờ, anh dẫn theo Quan Hi đến quán trọ cô ở. Không muốn quấy nhiễu Dean, cho nên Diệc Tâm Đồng đưa bọn họ vào phòng ngủ của cô.

- Hi, sao cậu cũng tới?

Quan Hi tiến lên ôm lấy cánh tay của cô, lại néo mặt của cô, mắng chửi:

- Cậu đó, không phải khiêu vũ sao? Nhảy kiểu gì đến Nhật Bản rồi! Cậu đến cùng là sao vậy?

- Thật xin lỗi, xảy ra chút việc ngoài ý muốn, bị người khác đưa đến nơi này. - Diệc Tâm Đồng lời ít mà ý nhiều nói, trong đó bỏ qua Dean và hai người dưới tay anh.

- Ai đưa cậu tới đây? - Quan Hi nghi ngờ nhìn cô, còn cô chỉ là cười cười qua loa - Chính là người không quen biết! Chẳng qua hiện tại tớ không sao, cậu không phải lo lắng!

Quan Hi cũng biết mình chuyện bé xé ra to, Đồng Đồng cũng nói không sao, cô còn ở lại chỗ này mù quáng khẩn trương cái gì?

Nhưng Phi Ứng quan sát bên nhảy lại không cảm thấy chuyện này đơn thuần giống như Đồng Đồng nói như vậy. Từ ánh mắt né tránh

Của Đồng Đồng, cũng có thể thấy được cô ấy che giấu họ cái gì.

Anh mở miệng đúng lúc: “Đồng Đồng, em đã không sao, vậy ngày mai chúng ta trở về Thành phố J đi!”

“ Không được!” Cô kích động nói.

Quan Hi và Phi Ứng kinh ngạc nhìn cô.

Cô vội vàng giải thích: “ Em ở lại nơi này còn chưa thỏa nguyện, cho nên có thể ở lại nhiều hơn mấy ngày không?”

Quan Hi vỗ bả vai của cô cười nói: “ Đương nhiên là có thể, tớ cũng rất ít khi đến Nhật Bản, cũng muốn xem một chút hoa anh đào ở đây....

Lông mày Phi Ứng không tự chủ nhíu lại, rất muốn bảo Quan Hi im miệng, nhưng nghĩ đến bên cạnh còn có Đồng Đồng, chỉ có thể yên lặng đứng ở bên cạnh không nhiều lời.

Diệc Tâm Đồng len lén khinh bỉ bản thân ở trong lòng, sao có thể trợn mắt nói lời bịa đặt vậy chứ?

Quan Hi và Phi Ứng chia ra ở hai căn phòng bên cạnh phòng cô, may mắn phòng cầu bọn họ và phòng của Dean cùng với Tote không liền nhau, cho nên bọn họ cũng không biết Dean và Tote tồn tại.

Cô không hiểu tại sao sợ Phi Ứng và Quan Hi biết Dean tồn tại như vậy, là sợ mang nguy hiểm cho anh ta? Hay là cô lo ngại quá nhiều? Dean hoàn toàn không biết Phi Ứng, nhưng Phi Ứng biết Dean.

Mà giống như là anh ta biết tâm tư của cô, liên tục một ngày không hề lộ mặt ra ở trước mặt cô, cũng không biết là anh ta không muốn nhìn thấy bạn của cô, hay là anh ta rất bận, bận đến mức không rảnh thấy cô. Tâm có chút phiền.

Quan Hi nói lên muốn đi ngắm hoa anh đào, Diệc Tâm Đồng vốn nói không muốn đi, nhưng thấy mặt Quan Hi tha thiết cộng thêm ánh mắt mong đợi, cô thật sự không biết làm sao cự tuyệt bạn tốt, cuối cùng chỉ có thể cùng cô ấy đi ngắm hoa anh đào, còn Phi Ứng làm hộ vệ đi theo phía sau của các cô.

Nhưng hoa anh đào đều là tháng 4, 5 mới có thể thường thức, hiện tại đang là ngày hè chói chang, ở đâu ra hoa anh đào có thể ngắm! Ba người chỉ có thể thất vọng mà về.

Phi Ứng thấy vẻ mặt hốc hác của các cô, không nhịn được đề nghị: “ Muốn đi uống trà không? Anh mời khách!”

“ Uống trà, tốt tốt!” Quan Hi hưng phấn nhảy lên, uống trà không tồi, quan trọng nhất là không cần tự bỏ tiền.

Phi Ứng liếc cô một cái, ý rất rõ ràng: “ Tôi hỏi là Đồng Đồng, không có phần cô!”

Quan Hi không khách khí trợn mắt nhìn trở lại: “ Tôi chính là muốn uống, thế nào? Không có tiền cũng đừng giả bộ rộng rãi.”

Diệc Tâm Đồng nhìn vẻ mặt khác thường Quan Hi và Phi Ứng, cảm thấy không khí là lạ.

“ Hai người muốn đi uống trà hay là suy nghĩ muốn uống thứ khác?”

“ Uống trà!” Hai người cơ hồ trăm miệng một lời, cắn răng nghiêng lợi đáp lại.

Diệc Tâm Đồng sững sờ, từ lúc nào hai người này có ăn ý như vậy?

Ba người chọn một quán trà đắt tiền nhất Tokyo, vị trí vừa đúng kề sát khu phong cảnh, đẩy cửa sổ ra có thể thấy thông đại thụ lá xanh rậm rạp bên ngoài và đóa hoa đỏ hồng không biết tên.

Diệc Tâm Đồng bỏ qua tâm tình lo lắng, nâng cằm lên nhìn phong cảnh phía ngoài, không tự chủ lộ ra ca ngời.

“ Đồng Đồng, uống trà!” Quan Hi kêu lên.

Thời điểm cô thất thần, nhân viên phục vụ đã giúp họ pha xong trà ngon thượng đẳng.

Dời tầm mắt từ ngoài cửa sổ về, Diệc Tâm Đồng bưng ly trà trên tay, đặt ở bên môi hít hà, rất thơm!

Vừa uống vừa để trà nguội, tầm mắt của cô vừa tán gẫu vừa nhìn lên lầu, vừa lúc thấy vị trí trên lầu hai, thiết kế rộng để cô thấy tình tường vài bóng dáng quen thuộc. Đó không phải là Dean và các thuộc hạ của anh sao? Tại sao bọn họ lại ở chỗ này?

Tote tự nhiên cũng nhìn thấy cô, nhìn cô nâng chén trà lên.

Cô kinh ngạc nhìn tới anh ta, sau đó tầm mắt dời đến người đàn ông ngồi đưa lưng về phía cô, đối mặt với Coral.

Coral nhìn cô quăng tới cái thoáng nhìn nhẹ nhàng, đôi mắt mỉm cười không hổ là người phụ nữ bên cạnh anh, đáng đáp lại quyến rũ như vậy.

Trong lòng cô giống như bị một tảng đá đè xuống, nặng nề muốn chết. Cô cho rằng anh đang bận công việc, lại không biết anh bận dẫn thuộc hạ của mình tới nơi này uống trà. Cô quên nước trà còn nóng sôi, cô liều mạng uống một hớp, bị phỏng, nước mất thiếu chút nữa như bão tố ra ngoài.

“ Ôi! Đồng Đồng, cậu làm sao vậy? Trà còn chưa nguội, cậu uống gấp như vậy làm gì?” Quan Hi kinh hoảng hét lên tiếng.

Phi Ứng cũng sợ hết hồn, kéo cô từ vị trí đứng dậy: “ Đến Toilet rửa mặt một chút đi!”

Cô không phản bác lời của anh, nghe lời được anh nâng đỡ đi toilet. Cô để anh ở ngoài cửa chờ thì vào toilet.

Cô dùng nước lạnh rửa miệng một chút, trong lòng hết sức bị thương thở dài nói: “ Khóc không thể giải quyết vấn đề! Mà làm già phải vì một người đàn ông xa lạ mà khóc, nguyên nhân mà ở lại bên người anh ta rất đơn giản, mà muốn tìm được manh mối về Mạc Thiếu gia trên người anh ta, mà sẽ không vì bên cạnh anh ta có phụ nữ mà khổ sở, mà phải ổn định!

Điều chỉnh tốt dòng suy nghĩ của mình, nhìn mình trong gương nhếch nhác, Diệc Tâm Đồng cười khổ sở một tiếng, ngay cả đôi môi cũng sưng lên, thật đúng là xấu xí.

Đi ra toilet, Phi Ứng lo lắng tiến lên hỏi: “ Có khỏe không? Môi giống như bị sưng đỏ, muốn đi gặp bác sĩ không? Uống trà có thể hôm khác quay lại!”

“ Không cần, còn chưa có nghiêm trọng như vậy, không cần bởi vì em mà phá hư hứng thú uống trà của mọi người, đi thôi! Quan Hi vẫn chờ chúng ta đây!” Cô giương môi cười nói, sải bước từ trước mặt anh đi qua.

Phi Ứng mau chóng đuổi theo.

Cho đến khi họ ngồi vào vị trí cũ, mấy người một bàn trên lầu bắt đầu tán gẫu.

“ Dean, cậu chắc chắn không đi xuống xem cô ấy, hình như cô ấy bị trà làm phỏng!” Tote đặt ly trà xuống, nhìn Dean nhắc nhở.

“ Đúng đó! Đi xem một chút đi! Chẳng qua hiện tại ngồi bên cạnh cô ấy là một chàng trai đẹp, lịch sự ,nếu như lúc này Dean đi xuống, nên lấy thân phận nào để quan tâm người ta đây?” Coral không nhịn được kể khổ nói.

Hôm qua cô mới từ Hi Lạp chạy tới, lo lắng an nguy của bọn họ, cô đi suốt đêm qua đây, thuận tiện mang tới một số anh em, bảo đảm Dean an toàn.

Con mắt sâu lắng của Dean tối sầm lại, ly trà trong tay bị anh dùng sức ném trên bàn, mặt không chút thay đổi hoặc có thể nói là âm u làm người ta sợ hãi. Gương mặt tuấn tú đang căng cứng, mà ly trà bị anh ném trên bàn đổ nước trà đầy bàn.

Khóe miệng Tote giật giật, vội vàng gọi người tới thu dọn cái bàn.

“ Ha ha...” Coral cũng chỉ có thể phát ra tiếng cười mỉa mai, xem ra thủ lĩnh bọn họ tức giận,hậu quả vẫn còn rất nghiêm trọng.

“ Đồng Đồng, môi của cậu... trời ạ! Làm sao lại bị thương nghiêm trọng như thế?” Quan Hi nâng cằm của cô lên, híp mắt, khiếp sợ hét ra tiếng chói tai – Hả không hử dụng chứ? Đi một chút, đi bệnh viện xem một chút, đừng để lại cái hậu di chứng gì!

Diệc Tâm Đồng đẩy tay bạn tốt ra cười nói: “ Hi, không có nghiêm trọng như cậu nói chứ, trở về bôi chút thuốc là được.”

“ Nhưng...”

“ Không có nhưng gì cả, uống trà! Chớ lãng phí tiền của Phi Ứng.”

Phi Ứng cười lạnh nói: “ Chút tiền trà này, anh vẫn có.”

131. Chương 131: Đây Không Phải Là Lầy Lòng

Quan Hi gõ ly trà, nhàm chán hừ lạnh nói:

- Phi Ứng, sẽ không chỉ mời chúng tôi uống trà chứ?

- Lời này của cô có ý tứ gì?

- Mời chúng tôi ăn bánh xèo Osaka đi? Đến Nhật Bản chung quy cũng không thể bỏ qua một số thức ăn ngon chứ? Mới vừa rồi lúc tới đây, tôi đã nhớ kỹ các quán ăn ngon ven đường, ở bên cạnh quán trà có tiệm thức ăn Nhật. - Quan Hi chống cằm, diễn .đàn lê. quý .đôn trong nháy mắt tinh thần tỉnh táo.

- Chưa từng thấy qua cái người nào tham ăn vậy đây! - Anh liếc xéo nhìn xéo, trong mắt tràn đầy khinh bỉ.

- Đồng Đồng cũng sẽ ăn mà! Đồng đồng có muốn ăn bánh xèo Osaka không? – Cô biết chỉ cần Đồng Đồng đồng ý một cái, người đàn ông này sẽ thỏa hiệp, cho nên cô lập tức chuyển dời mục tiêu đến trên người Đồng Đồng.

Diệp Tâm Đồng há có thể không hiểu tâm tư của cô, do dự gật đầu:

- Ừm. muốn ăn, có điều mới vừa uống trà xong, ăn được sao?

- Yên tâm, nước trà thôi mà, đến thêm hai mươi mấy cái bánh bao tớ cũng ăn được! – Cô nói khoác không biết ngượng vỗ ngực bảo đảm, mắt Diệp Tâm Đồng tròn trắng, chớ gượng gượng!

Bánh xèo Osaka Nhật là bánh rán rau dưa, bởi vì hình dáng bề ngoài của nó có chút giống pizza, cho nên được gọi là pizza Nhật Bản. Nó là một loại thức ăn bình dân ngon, giá tiền rẻ, bánh rán tầng ngoài xốp giòn, lớp giữa xốp trơn miệng, sắc màu và vẻ ngoài thật hấp dẫn người.

Họ chọn một nhà hàng nhìn qua tương đối sạch sẽ dự đoán, gọi hơn mười phần bánh xèo Osaka.

Quan Hi hạ hê hai chân bắt chéo uống nước, còn Diệp Tâm Đồng vì mới vừa uống trà, có hơi no bụng, cúi đầu vuốt vuốt cái ly, chờ bánh xèo Osaka bưng lên bàn.

Mấy nhân viên phục vụ trong nhà hàng bưng các phần bánh xèo Osaka họ gọi lên bàn ăn. Bàn ăn nho nhỏ bởi vì diện tích không đủ, chỉ có thể bày mấy phần, mấy phần khác tạm thời chưa được đưa lên.

Quan Hi xắn tay áo lên, một bộ dạng muốn làm một trận lớn, liếm khóe miệng cười nói:

- Wow! Không ngờ một phần lớn như vậy, vậy tôi đã không gọi nhiều thế!

- Không phải cô đói đến có thể nuốt vào một đầu con voi sao? Cần gì giả bộ nhã nhặn, có bản lĩnh thì ăn hết mấy phần hôm nay đi! - Phi Ứng không khách khí nhìn cô chằm chằm.

- Cái tên đàn ông sao lại thích tính toán chi li vậy, thật may Đồng Đồng nhà chúng tôi không đi theo anh, hẹp hòi như vậy, về sau nếu vừa sinh con ra, có phải ngay cả tã cũng không nở mua không hả? – Cô nhanh mồm nhanh miệng bật thốt lên.

Mặt của Phi Ứng nhuộm thành đỏ, nắm chặt quả đấm, mím môi mỏng.

Diệp Tâm Đồng trực tiếp sử dụng thức ăn chặn miệng của cô lại, nhìn cô chằm chằm:

- Hi, cậu ăn cho tớ! Nói thêm một câu nữa thử coi!

Quan Hi cười hì hì nuốt thức ăn trong miệng xuống, xoa xoa hai tay lấy lòng nói:

- Đồng Đồng, tớ nói sự thật mà! Đột nhiên tớ cảm thấy vừa so sánh anh ta với Mạc thiếu gia, kém một đoạn thật dài. Mạc thiếu gia sẽ không quan tâm chút tiền này! Hẹp hòi!

Mặt của Phi Ứng từ đỏ chuyển sang trắng, lúc sau từ trắng chuyển sang tím, cuối cùng đến sắc mặt tái xanh.

Diệp Tâm Đồng thiếu chút nữa bịt miệng cô:

- Bà cô của tôi ăn đi, được không?

- Tớ ăn, không nói! - Quan Hi le lưỡi một cái, vội vàng cầm bánh xèo Osaka đút vào trong miệng.

Diệp Tâm Đồng len lén nhìn Phi Ứng một cái, thấy sắc mặt anh căng thẳng, tay nắm thành quả đấm, lắc đầu một cái, hi nha đầu này quá không sẽ nói rồi.

Cho dù Quan Hi ăn thêm như thế nào cũng không thể ăn xong hết phần, sau khi tính tiền thì Diệp Tâm Đồng cảm thấy còn dư lại nhiều như vậy không mang đi thật là đáng tiếc, lập tức kêu nhân viên phục vụ giúp họ đóng gói mang đi.

Phi Ứng và Quan Hi đưa cô đến cửa phòng, nhìn cô vào phòng của mình mới trở về phòng mình.

Diệp Tâm Đồng nhìn chằm chằm bánh xèo Osaka xách về có chút ngán ngợ. Nhiều như vậy, nếu như không giải quyết chúng, để sang ngày mai có thể hư không? Hoặc là mủi vị sẽ thay đổi?

Giơ cổ tay lên xem đồng hồ một cái, mới bảy giờ tối, bọn họ hẳn là còn chưa có ăn cơm chứ?

Diệp Tâm Đồng xách theo một bao đồ đứng ở cửa phòng của anh, chần chừ đi tới đi lui ở cửa ra vào. Cô đi vào như vậy, có thể bị anh cho rằng là đang lấy lòng anh?

Nếu như bị anh đẩy ra hoặc mắng chửi một trận, cô đây không phải là tự tìm ngược sao? Hít sâu một hơi, đang chuẩn bị lặng lẽ rời đi, sau lưng đột nhiên xuất hiện một đôi chân, người tới vỗ vai của cô kêu lên: “Người đẹp, tới tìm Dean sao?”

Diệp Tâm Đồng kinh ngạc quay đầu nhìn, lại là Tote, thấy anh ta cầm một phần tài liệu trên tay, đoán chừng muốn vào phòng của Dean

Cô vội phủ nhận nói: “Không có... tôi chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua đây.”

“Thật sao?” Anh nghi hoặc, con ngươi lóe trên người cô, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở trước ngực của cô, vui vẻ cười nói: “Đây không phải là bánh xèo Osaka sao?”

“À.... Đúng vậy! Anh muốn ăn không?”

“Đương nhiên là muốn ăn, chẳng qua Dean cũng chưa ăn cơm, nếu không cầm vào mọi người cùng ăn?” Trong đôi mắt anh ta có nụ cười giảo hoạt, nhưng cô không nhìn ra, chỉ là nghe thấy anh còn chưa ăn cơm, tâm không nhận được mềm nhũn ra.

“Vậy mấy người đều đang làm cái gì? Ban ngày ở quán trà uống trà no rồi?” Trong lời nói của cô mang theo vị chua xót.

“Thì ra cô thấy được chúng ta, tôi cho rằng cô không nhìn thấy chúng tôi.” Anh gượng ép cười một tiếng.

Cô đưa bánh xèo Osaka trong tay cho anh ta, nói với anh ta: “Cầm vào đi!”

“Cô không muốn đi vào? Cô không cầm đi vào, cậu ta sẽ cho là tôi mua, đây không phải là công lao để một mình tôi nhận đâu!” Anh ta nửa đùa nửa thật nói.

Cô rũ mắt xuống, cười lạnh nói: “Không sao, dù sao cũng không phải là thứ sơn trăn hải vị gì!”

“Nhưng trong mắt của cậu ta so với trăn hải vị còn trăn quý đấy!”

“Hả? Anh nói cái gì?” Cô kinh ngạc nhìn anh ta.

“Ha ha. Không có gì! Thật sự không đi vào sao? Bên trong đều là người một nhà.”

“Không cần, tôi đi về ngủ trước, ngủ ngon!” Cô vẫy vẫy tay với anh ta, sau đó đi về phòng của mình.

Tote nhìn chăm chú cô một cái thật sâu, cúi đầu nhìn qua túi nilon trên tay, đẩy cửa trước mắt đi vào.

Y như trong tưởng tượng của anh ta, người đàn ông kia đang ngồi trên ghế sofa đốt một điếu thuốc, không biết đang ở đây nghĩ cái gì.

“Dean, tới đây ăn tối đi!”

Dean nhìn anh ta một cái, không hiểu anh ta đang cười cái gì.

“Coral đâu? Đi nơi nào?”

“Cô ấy à! Hình như ra bên ngoài gọi điện thoại. “Anh ta lấy bánh xèo Osaka gói kĩ ra, đưa cho anh một hộp” Cô ấy à! Hình như ra bên ngoài gọi điện thoại. “Anh ta lấy bánh xèo Osaka gói kĩ ra, đưa cho anh một hộp, cười toét miệng nói: “Ăn đi!”

“Đây là thứ gì?” Anh về đoạn tàn thuốc cầm trên tay, cau mày liếc nhìn một hộp đóng gói.

“Bánh xèo Osaka, Đồng Đồng mua!” Tote vừa dứt lời, chỉ nghe được giọng người đàn ông kia lạnh lùng vang lên, “Lấy đi, tôi không ăn”

Tote cho rằng cậu ta sẽ vui mừng khi ăn bữa tối cô gái đó đưa đến, kết quả cậu ta lại bày ra sắc mặt này, khiến anh cảm thấy hết sức buồn bực.

“ Tại sao? Cô ấy đứng trước cửa phòng cậu thật lâu, một bộ muốn đi vào lại sợ bị cậu ghét bỏ. Cậu trái lại rất tốt, lại có thể không ăn?” Tote đẩy mắt kiếng một cái, nói móc.

“ Cậu thích thì lấy mà ăn hết đi, đừng phiền đến tôi!” Dean đứng dậy cầm áo khoác, dáng vẻ muốn ra khỏi cửa.

Tote còn chưa kịp ăn bánh xèo Osaka trên tay, vội hỏi tới: “ Cậu đi đâu vậy?”

“ Cần phải báo cáo với cậu không?” Anh nhú mày nhìn anh ta.

Anh ta vội cầm miệng: “ Không cần! Chẳng qua nhiều như vậy, một mình tôi ăn thế nào hết được!”

“Không phải còn có Coral sao? Gọi cô ấy cùng nhau giải quyết.”

Anh một bước tới cửa, cũng không quay đầu lại ra khỏi phòng của mình, bước chân tạm ngừng ở trước cửa phòng cô, ngay sau đó quay người rời đi.

Diệp Tâm Đồng vốn đã nằm vào trong chăn rồi, làm sao cũng không ngủ được. Không biết anh có ăn bánh xèo Osaka không, cô đứng dậy xuống giường, đi tới cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra, bên ngoài là đèn đóm sáng rõ, tiếng xe bíp bíp không ngừng. Tầm mắt của cô lại bị một chiếc xe dừng dưới lầu hấp dẫn ánh mắt, đó không phải là xe của Dean sao? Trong đèn xe sau vẫn sáng, anh muốn đi ra ngoài? Trễ như thế anh đi đâu? Vậy có phải là có ý nghĩa anh chưa ăn bánh xèo Osaka?

Cô tùy ý khoác cái áo khoác, kéo cửa ra chạy ra ngoài.

Nhất định là cô nổi điên mới có thể chạy đuổi theo.

Mất thấy xe sắp khởi động, cô vội đuổi theo ở sau xe kêu lên: “ Dean, chờ một chút!”

Nghe được âm thanh, tay Dean giữ trên tay lái dừng lại, nhìn xuyên qua kính xe phía sau, nhìn cô gái tóc tai bù xù, lông mày không tự chủ mà nhíu lại.

Cô thở hổn hển đi tới cửa sổ xe, đưa tay vỗ vỗ cửa sổ thủy tinh “ Dean!”

Anh đưa tay hạ cửa xe xuống, nghiêng đầu nhìn cô: “ Làm gì?”

“ Anh đi đâu vậy?” Ánh mắt cô nhút nhát hỏi.

Anh bỗng nhếch môi cười: “ Hỏi nhiều như vậy làm gì? Chẳng lẽ muốn đi?”

“ Hả?” Trước khi cô còn chưa có phản ứng kịp, tốc độ của anh cực nhanh đẩy cửa xe ra, kéo cô từ bên ngoài vào , sau đó vươn tay đóng cửa xe sau lưng cô lại.

Đối với động tác bất thành linh này, cô bị dọa sợ, mắt mở to nhìn anh, mà ngực của anh cũng phập phồng bất định như cô. Anh đè cô ở dưới cơ thể, ngón tay nắm chặt cầm thon mềm của cô, môi như có như không nâng lên, trầm thấp cười nói: “ Sợ sao?”

Sợ cái gì? Đầu óc của cô còn có chút xoay không kịp, anh dùng lực buông ra. Cô ngồi thẳng tắp ở chỗ ngồi trước cạnh tay lái, còn anh cũng lùi về vị trí cũ, bàn tay giữ tay lái, chân đạp lên chân ga, xe xông ra ngoài.

Lòng của cô còn đang nhảy loạn bang bang, trái tim hình như còn chưa có khôi phục bình thường, cô khấn trương hỏi: “ Muốn đi đâu?”

Bởi vì hình như lên đường cao tốc,tốc độ xe một mực tăng vọt, không có ý muốn dừng lại.

“ Không phải muốn biết tôi không phải anh ta sao? Nhanh như vậy lập tức buông tha rồi hả?” Mặt anh ở trong bóng tối có vẻ quỷ dị khác thường, cô có hơi sợ hãi, “ Anh muốn làm cái gì? Hay là anh biết điều gì?”

“ Bảo bối,đừng gấp gáp như vậy, chuyện vui ở phía sau...”

Lòng của cô lo lắng cuồn cuộn, anh sao vậy? Tại sao phải nói ra những lời này?

“ Hôm nay đi chơi rất vui về sao? Phi Ưng...” Hai chữ phía sau, gần như là từ trong kẽ răng anh nghiêng ra.

Cô kinh ngạc quay đầu nhìn anh: “ Anh biết Phi Ưng? Sao anh có thể biết anh ấy? Rốt cuộc anh là ai? Còn nữa tại sao mặt của anh... á...”

Anh đột nhiên gia tăng tốc độ xe, cả người cô bị đùng vào cửa xe, thật là đau.

“ Hì hì...” Xe đột nhiên ngừng lại, dừng lại trên đường cao tốc.

Cô còn chưa phản ứng kịp, một tay cô bị anh nắm lấy thật chặt, cô kinh ngạc, sợ hãi trợn to mắt, anh muốn làm gì?

Anh cầm lấy tay cô đặt lên mặt nạ của anh, nhưng không có động tác tiến thêm một bước.

132. Chương 132: Nợ Quá Nhiều

Cô nuốt nước miếng mãnh liệt, anh muốn ngả bài? Anh muốn nói cho cô biết mọi chuyện về Mạc thiếu gia? Cô nín thở mong đợi động tác kế tiếp của anh.

Dưới mặt nạ đôi mắt màu đen như mực lóe sáng, vẻ mặt cô nhìn không hiểu, rốt cuộc anh muốn nói gì?

Cảm giác ngón tay bị anh dùng sức nắm chặt hơn, nhịp tim cô đột nhiên gia tốc, mỗi một động tác của anh đều làm cô hít thở không thông.

Anh nghiêng đầu, hôn vào đầu ngón tay của cô, môi nóng bỏng đặt trên mu bàn tay cô, giọng khàn khàn trầm thấp từ kẽ răng tràn ra:

- Tôi. muốn.

Anh đột nhiên ngừng đầu nhìn cô, còn cô trợn tròn mắt nhìn anh, anh sao vậy?

Bốn mắt nhìn nhau, điện quang nẩy đá lửa cọ sát ra tia lửa mập mờ không rõ, đang lúc anh muốn nói ra sự thật, không biết là điện thoại của ai đột ngột vang lên, trong nháy mắt phá vỡ không khí bên trong xe. điện *đàn lê* quý đôn Tầm mắt của anh nhìn về phía điện thoại lóe sáng trong tay cô, từ từ buông lỏng tay ra.

Diệp Tâm Đồng hồi hồn, tinh thần có chút không tập trung mà liếc nhìn hiển thị gọi tới, sau đó nhẹ giọng hỏi:

- Phi Ung, có chuyện gì sao?

- Trễ như thế đi đâu? Phòng em không có ai, anh lo lắng em gặp chuyện không may, cho nên mới gọi điện thoại cho em! - Giờ phút này Phi Ung đang đứng ở phòng của cô. Anh vốn muốn tới đây xem cô ngủ chưa, kết quả đẩy cửa ra phát hiện bên trong lại không có người.

Diệp Tâm Đồng liếc nhìn người đàn ông ngồi ở bên cạnh cô sắc mặt có phần âm u, chột dạ nói:

- Vừa nãy ăn quá nhiều rồi, dạ dày em có chút không tiêu hóa, em đang ở tiệm thuốc mua thuốc dạ dày.

- Thật sao? Tiệm thuốc nào, anh đi đón em!

- Ồ. - Đầu của cô chợt lóe lên ý tưởng, chợt nhớ lại vừa rồi xe đi qua một tiệm thuốc, cô bật thốt lên, nói tên tiệm thuốc cho anh.

- Được, bây giờ anh lái xe đi đón em, em ở trước cửa tiệm thuốc chờ anh!

- Vâng! - Diệp Tâm Đồng cúp điện thoại, không nhận được thở phào nhẹ nhõm, ngừng đầu ánh mắt đối diện ánh mắt mắt như chim ưng tinh mịch của anh, chỉ chỉ phía sau xe – Làm phiền đưa tôi đến tiệm thuốc kia!

Tầm mắt nóng rực của anh khóa mặt của cô lại, làm ặt của cô nóng lên một hồi, không hiểu anh đang nhìn cái gì, đang suy nghĩ gì? Ánh mắt của anh vẫn nhìn chằm chằm vào mặt của cô, làm cô có chút gấp rút lo lắng.

Thấy anh hồi lâu không có phản ứng, cô không nhận được phá vỡ không khí lúng túng:

- Cái đó. có thể. Á!

Anh đột nhiên đạp một cước lên chân ga, xe ngoài ý muốn khởi động, còn cô thiếu chút nữa ngã ra, may mắn cô kịp thời nắm cửa xe. Trái tim phù phù nhảy loạn, cô nghiêng đầu nhìn gò má vô cùng lạnh lẽo của anh, có phần không hiểu cau mày, anh sao thế?

- Két. - Xe ma sát mặt đất sinh ra tia lửa lớn, sau đó cua một cái cực đẹp, ổn định dừng ở cửa tiệm thuốc.

- Xuống xe! - Trong môi mỏng của anh phun ra hai chữ, nhẹ giống như lông vũ, lại làm cho cô cảm thấy nặng trĩu.

- Đi xuống! – Anh gần như là không kiên nhẫn nhiều lắm lần nữa kêu lên.

Cô lại không dám ở lại, đẩy cửa xe ra, sau đó đứng ở bên ngoài cửa xe, giúp anh đóng cửa lại, không nhìn được len lén nhìn anh một cái. Mà anh để cho cô thấy một gò má và môi mím chặt, ngón tay thon dài nắm chặt tay lái, nhẹ nhàng xoa, xe lái đi thật nhanh từ trước mặt cô.

Cô đi về phía trước mấy bước, tận mắt nhìn xe biến mất ở trước mặt cô. Cô mềm nhũn hai chân, thiếu chút nữa ngã xuống.

Mà cùng lúc đó, một chiếc xe đúng lúc dừng ở trước mặt cô, cửa sổ xe bị hạ xuống, một gương mặt tràn đầy hơi thở phái nam nhìn cô kêu lên:” Đồng Đồng, lên xe!”

Diệp Tâm Đồng nhớ tới cô còn chưa mua thuốc dạ dày, có chút chần chừ lo lắng nhìn anh: “ Em không mua được nhãn hiệu thuốc dạ dày em muốn...”

Anh cau mày nói: “ Vậy anh cùng em đến bệnh viện mua!”

Dean nhìn xuyên qua kính phía sau xe, khi thấy người phụ nữ đó lên xe người đàn ông kia, khóe miệng không tự chủ nâng lên, tay lái xoay, tăng tốc độ xe, cho đến khi kính phía sau xe không nhìn thấy được chiếc xe chướng mắt kia.

Điện thoại bị anh ném vào chỗ ngồi phí sau xe đột nhiên vang lên, anh nhét máy trợ thành vào trong lỗ tai, không nhìn được hỏi: “ Chuyện gì?”

“ Dean, bây giờ cậu ở đâu?”

“ Bên ngoài!”

“Dean bây giờ không cần phải về chỗ ở, nơi đó không an toàn nữa. Thuộc hạ của Arno đang ở đó bố trí kế hoạch mai phục,tôi và Coral giờ sẽ đi tìm cậu!” Tote đang cùng Coral từ quán trọ đi ra, sau đó lên một chiếc xe hơi màu đen.

Nghe vậy, sắc mặt Dean thay đổi mạnh, tháo tai nghe ra một cái,quay đầu xe, một cước đạp lên chân ga, đáng chết! Cô gái và người đàn ông kia đang cùng trở về quán trọ rồi.

“ Này này... Dean?” Tote liếc nhìn điện thoại bất thành linh tắt ngủm, lo lắng nói với Coral “ Không được, nhất định Dean quay lại tìm cô gái kia, chúng ta phải tới trước Dean dẫn họ đi.”

“ Được, chúng ta xuống xe đến quán trọ một chuyến!”

Quả nhiên ngoài cửa phòng của bọn họ có mấy người áo đen đứng, không cần nhìn cũng biết là thuộc hạ của Arno. Họ rút súng ở bên hông ra, quyết định tùy cơ ứng biến.

Mà Diệp Tâm Đồng vì đi với Phi Ứng đến bệnh viện mua thuốc, cũng không trở về chỗ ở.

Khi Dean chạy tới quán trọ thì nhìn thấy được xe của Tote ở vị trí cửa ra vào còn cả xe những người đó, một lòng anh nhấc lên cao vút.

“ Làm sao vậy?” Coral lo lắng nhìn mấy người áo đen phía trước mặt. Lo lắng hỏi: “ Trước nhìn một chút.” Trán Tote theo đó rịn mồ hôi, đưa tay lau mồ hôi một cái, đều cảm thấy rất khẩn trương như nhau. “Tôi đi dụ chúng ra, cô nhân cơ hội đi vào dẫn người đi.”

“ Nhưng...” Cô không yên ả nhìn anh ta một cái, đưa tay giữ chặt cánh tay của anh ta, lắc đầu, “ Quá nguy hiểm, bọn chúng nhiều người ,một mình anh sẽ xảy ra chuyện!”

Dean vào thang máy, gấp gấp bấm số điện thoại Diệp Tâm Đồng , nhưng bên đầu kia điện thoại truyền đến không tín hiệu. Anh khê nguyên rủa một tiếng, sợ cô đã bị người của đối phương bắt đi, anh mãnh liệt bấm nút mở cửa thang máy.

Vừa ra cửa thang máy, bước chân cự c kỳ cẩn thận đi tới phía sau bọn họ, trầm giọng hỏi: “ Có thấy Diệc Tâm Đồng và người đàn ông kia đi vào hay không?”

“ Không có, nhưng hình như có một giọng nữ...” Lời của Tote còn chưa nói hết, chỉ nghe thấy bên trong truyền đến tiếng thét chói tai, nhịp tim Dean đột nhiên tăng nhanh, làm bộ muốn xông vào lại bị Coral đưa tay kéo cánh tay lại, “ Dean, bây giờ không phải là lúc kích động.”

“ Buông tay!” Ánh mắt sắc bén của anh bắn về phía bàn tay trên cánh tay, cau mày lên,

“ Dean, tôi đi dụ bọn chúng!” Tote móc ra một quả đạn khói từ trong ngực, ném qua mấy người ngoài cửa. Ai?

Đạn khói đột nhiên nổ tung, mấy người vốn giữ ở ngoài cửa toàn bộ ngã xuống đất. Nghe được tiếng vang, người trông trong phòng đều cảnh giác dựng lỗ tai lên, đưa tay kéo tóc một cô gái qua, lôi cô từ miệng cửa sổ nhảy xuống.

“ Á!” Quan Hi kinh hãi hét chói tai ra tiếng, vài tên thuộc hạ ở lại, toàn bộ rút súng nhích lại gần phía cửa.

Nhìn thấy súng lửa sẽ hết sức căng thẳng, Dean nhảy bén nghe được cửa thang máy sau lưng mở cửa, quay đầu nhìn lại, lập tức thấy Diệc Tâm Đồng và Phi Ứng từ thang máy đi ra.

Anh cau mày kêu lên: “Rút lui!”

Tote và Coral không hiểu quay đầu lại liếc nhìn, mới phát hiện người họ muốn tìm lại đang đứng ở phía sau bọn họ, vội lui về phía sau.

Diệc Tâm Đồng không ngờ hơn nửa đêm tất cả mọi người không ngủ, đứng ở bên ngoài làm cái gì? Cô đang chuẩn bị nói ra nghi ngờ trong lòng mình, cảm giác bả vai căng chặt, đỉnh đầu truyền tới âm thanh của anh: “ Đi, nơi này không an toàn rồi!”

Cô kinh ngạc nhìn vào anh, thốt ra một câu : “Xảy ra chuyện gì?”

Trên mặt Phi Ứng thoáng qua một tia kinh ngạc, trong mắt tràn đầy dịch ý, nhìn trên bả vai của Diệc Tâm Đồng nhiều hơn một cái tay, cau mày nói: “ Là anh?”

Dean không rảnh giải thích với cô, chỉ cau mày nói: “ Đi ra ngoài trước rồi nói!”

“ Nhưng ... Hi... cô ấy vẫn còn ở bên trong!” cô giãy giụa đẩy tay anh ra, đi về phía trước một bước, lại bị anh bắt ở lại

Phi Ứng nói với cô: “ Anh đi tìm cô gái kia, các người đi trước!”

“ Phi Ứng...” Diệc Tâm Đồng không ngờ anh sẽ nói như vậy, cô không yên tâm nói: “ Một mình anh có thể không?”

Phi Ứng nhếch môi cười nói: “ Yên tâm, anh sẽ dẫn cô ấy an toàn đến bên cạnh em!”

Dean nhìn thấy lo lắng của cô trong mắt, căn dặn thuộc hạ mình: “ Tote, Coral, hai người ở lại trợ giúp anh ta!”

“ Dạ! “ Hai người thuộc hạ trầm miệng một lời đáp lại.

Diệc Tâm Đồng còn muốn nói điều gì, lại bị Dean giữ chặt bả vai, kéo vào thang máy.

“ Anh buông tôi ra, sao anh có thể ích kỷ như vậy, tôi không muốn bỏ đi.” Cô dùng sức hất tay của anh ra, mặt căm hận nhìn anh chằm chằm.

Anh đến gần cô, đè cơ thể cô lên trên vách tường, giọng tức giận từ trong mũi phun ra, hừ lạnh nói: “ Tôi ích kỷ? Cô cảm thấy cô ở lại có thể đến giúp cái gì?” Diệc Tâm Đồng dừng phô trương.”

“ Ít nhất tôi không sợ chết, bọn họ là bạn tốt của tôi, tôi không muốn bỏ bọn họ lại mặc kệ! Anh buông tôi ra, tôi muốn cùng bọn họ ở lại với nhau.” Cô tức giận cắn răng mà nói ra.

“ Đừng dại dột! Bọn họ là hỗn hắc đạo, sẽ bảo vệ mình, không cần cô lo lắng vô bổ!” Anh nhếch miệng, lạnh lẽo mĩa mai nói.

Cô không cam lòng nói: “ Cho dù tôi lo lắng vô bổ vậy thì thế nào, có quan hệ gì với anh. Tôi với anh chỉ là người xa lạ gặp mặt qua mấy lần mà thôi, anh dựa vào cái gì mà thay tôi quyết định? Anh không cảm thấy bay giờ hành vi của anh rất buồn cười hả? Anh lấy thân phận gì mà quản tôi? Ngài Dean?”

Lời của cô hoàn toàn chọc giận anh. Cô lại dám nói bọn họ là người xa lạ, sức lực giữ trên vai cô không ngừng tăng thêm, mặt của anh bởi vì tức giận mà có vẻ hơi dữ tợn và khó coi.

“ Rất tốt...” Anh đột nhiên buông lỏng tay ra, không để ý ý nguyện của cô kéo cô ra khỏi thang máy.

“ Anh buông tay! Đến cùng là anh muốn như thế nào?” Cô rống to.

Lại bị anh dùng lực nhét vào trong xe, sau đó cửa xe bị sập lại, anh ngồi vào theo trong xe.

Cô gấp gấp đảo quanh trong xe, đôi tay dùng sức gõ cửa sổ xe thủy tinh, hét lớn: “Thả tôi ra ngoài! Dean, tôi muốn đi tìm họ, họ không thể có chuyện! Cầu xin anh để cho tôi đi ra ngoài!”

“ Cô đừng mơ tưởng ra ngoài, ngồi đằng hoàng cho tôi!”

133. Chương 133: Sẽ Không Thể An Phận

Gương mặt tuần tú của Dean bao phủ lên một tầng sương mù lạnh lẽo, môi mỏng nhấp chặt, hai tay nắm quyền lại buông ra, hết sức ẩn nhẫn.

- Đủ rồi!

Cô bị anh rống đến sững sờ, thật vất vả từ giữa tâm tình kích động lấy lại tinh thần. Cô nhìn gò má căng cứng của anh, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

- Anh là động vật máu lạnh, cho nên anh không quản sống chết thuộc hạ của chính mình và cả bạn tốt của tôi. Chính anh sợ còn chưa tính, tại sao không để cho tôi đi! Rõ ràng chính là anh ích kỷ.

- Câm miệng, tôi nói cô câm miệng! - Ánh mắt sắc bén của anh bắn về phía cô, khiến ôi cô run một cái, cô thấy ánh mắt của anh mang theo một tia phẫn hận.

Anh chợt nhếch môi cười, chẳng qua cái cười này chưa từng có trong mắt, chỉ thấy đuôi mắt nhú lại, môi khẽ giương lên. Không khó nhìn ra anh đang tức giận, anh tức giận cũng không ít hơn bao nhiêu so với cô.

Cô nhục chí tựa vào chỗ ngồi trước, mắt to trừng mắt nhỏ với anh. Bất thành linh anh nhích lại gần cô, đưa tay thay cô kéo dây an toàn mang vào. Gương mặt tuần tú cách cô chỉ có khoảng cách mấy cm, tay của anh không khách khí giữ cầm cửa cô lại:

- Đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, cô cứ nhìn chăm chăm tôi, không cảm thấy mệt lắm sao?

- Cút ngay! - Cô hiếm khi lộ ra mèo hoang giương nanh múa vuốt, môi của anh không khách khí chèn ép trên môi của cô, mang theo sự trừng phạt quần lên đầu lưỡi của cô, nặng nề cắn đầu lưỡi của cô một cái, cô đau đến rút đầu lưỡi về.

Anh lui về chỗ ngồi của mình, nhẹ giọng nói:

- Bọn họ không có việc gì! Cho nên cô cô không cần phải khẩn trương như vậy!

Cô tức giận mà xoa xoa miệng, khóe môi dính vào hơi thở của anh cùng mùi máu tươi tanh nồng làm cho cô nhú nhú mảy, còn anh chỉ là đùa giỡn liếm môi một cái, sau đó khởi động xe lái đi.

Có lẽ kinh nghiệm lần trước khiến anh có cảnh giác, lần này họ không tìm quán trọ hoặc là khách sạn, mà là tìm làng du lịch, vị trí kề biển, cho dù có nguy hiểm cũng có thể ngồi thuyền rời đi. Mà người đàn ông đó ngay cả những thứ thuyền này cũng đã kín đáo chuẩn bị chu toàn, một khi có bất kỳ điểm gió thổi cỏ lay nào, họ mà có thể ngồi thuyền rời đi, không thể không bội phục anh khôn khéo.

Nhưng lòng cô lo an toàn của Quan Hi và cả Phi Ứng, bọn họ là vì tìm cô mới tới Nhật Bản, nếu như cô bỏ lại bọn họ mặc kệ, lương tâm cô rất bất an.

Cho nên cô gạt người đàn ông kia âm thầm để cho người dò thăm tin tức của họ.

Nhưng Dean là người thế nào? Há có thể có chuyện anh không biết? Cho nên anh tịch thu điện thoại của cô, bảo cô không cần nghĩ đồng nghĩ tây.

Cô giống như con cọp cái đánh tới anh:

- Anh trả điện thoại cho tôi, anh không thể tịch thu điện thoại di động của tôi, anh thật là quá đáng!

Cô chỉ lo điện thoại cơ, lại quên phía sau anh là lớn giường. Cả người cô chui vào trong ngực của anh, làm anh té nhào lên trên giường lớn, anh thuận thể đưa cánh tay ra ôm lấy eo thon của cô, tránh cho cô xông đến thân thể.

Cô đỏ mặt, dùng sức giãy giụa:

- Anh buông tay! - Cô quơ múa tay loạn, không cẩn thận đánh rơi mặt nạ trên mặt anh. Trong nháy mắt cô kinh ngạc, anh lập tức đem mặt nạ đeo lại, cô tức khắc thẹn quá hóa giận mắng - Cái người đàn ông âm dương quái khí này, có bản lĩnh thì tháo mặt nạ xuống, mang một tấm mặt nạ, anh có ý đồ gì.

Ánh mắt của anh nhàn nhạt nhìn cô, rống cho đến mệt mỏi, nhỏ giọng khóc sù sùi, anh ôm bả vai của cô, dẫn cô vào trong ngực, nâng cằm của cô lên, hôn một cái ở khóe mắt cô. Cơ thể của cô rõ ràng bởi vì anh hôn mà cứng ngắc, lòng bàn tay của cô ở ngực anh, nước nở nói:

- Đừng đụng vào tôi! Sao anh lại hôn tôi, tôi không muốn anh hôn tôi!

Anh nắm tay cô, cô chống đẩy anh, hai người lôi kéo xé ra, nút cài áo sơ mi trước ngực anh không cẩn thận bị tháo ra mấy cái, vết sẹo trên ngực cứ như vậy rộng mở ở trước mặt cô. Trong nháy mắt cô dừng động tác lại, tầm mắt không chớp mắt nhìn vết sẹo trên lồng ngực của anh, tiếp đó hít vào một hơi khí lạnh.

Tay run rẩy chỉ vào ngực của anh, giọng thiếu chút nữa tê liệt, thật vất vả nói ra mấy chữ cũng là lắp ba lắp bắp:

- Ngực. anh. sao. lại. . .

... có ... vết sẹo? Anh... rốt cuộc... là... ai?

Cô lắc đầu một cái, hoảng sợ bịt miệng, cái vết sẹo đó làm cho cô nhớ lại một màn Mạc thiếu gia ngã xuống.

Mặt Dean không thay đổi nhìn chăm chú vào cô, ngón tay từ nơi vết sẹo xẹt qua, đột nhiên cười lạnh nói: “ Bị người khác đâm, trong hắc đạo thường xảy ra chuyện như vậy, cũng không phải cô không biết? Cần gì biết rõ còn hỏi?”

Nhưng Diệc Tâm Đồng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn anh, người đàn ông này có quá nhiều điểm khả nghi, trừ diện mạo bề ngoài rất giống Mạc thiếu gia, cô lại còn cảm thấy anh nhất định che giấu cô cái gì! Gương mặt dưới mặt nạ rốt cuộc là như thế nào? Cô có phần không thể chờ đợi muốn bỏ rồi.

Trong lòng Dean ảo não mắng: “ Đáng chết, tại sao có thể khiến cho cô nổi lên lòng nghi ngờ vào lúc này?”

Anh kéo cô vào trong ngực, hơi thở phun ở cổ của cô, mập mờ thở ra ở vành tai cô: “Tôi biết rõ mặt của tôi sẽ gợi lên nhớ nhung của cô đối với người đàn ông kia, nhưng mà... đừng quên... tôi không phải anh ta.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh chằm chằm, bỗng nhiên xinh đẹp nhếch môi cười nói: “ Anh đã không phải anh ấy, vậy thì xin lấy mặt nạ của anh xuống, để cho ta xác nhận một chút chứ? Nếu như trong lòng anh không có quỷ, thấy một chút mặt của anh lại có là sao? Vậy thì trng lòng anh đúng là có quỷ, cho nên mới không dám tháo xuống?” Cô mang theo ánh mắt khiêu khích nhìn anh, mà trên mặt anh lóe lên một vệt sáng, cơ thể cũng hơi có vẻ căng thẳng, nhưng nhanh chóng khôi phục lại sắc thái tự tin trước đó. Tay của anh tìm được lưng cô, vuốt tóc đen của cô, cười nói “ Tôi đã bị hủy dung rồi, tôi sợ hù đến cô, cho nên vẫn là thôi đi!”

Cô ghét anh cười, bởi vì anh cười giống Mạc thiếu gia không khác gì, hơn nữa cũng không thích nụ hôn của anh, ghét động tác nhẹ nhàng của anh, chuyện này không thể nghi ngờ làm cho cô nhớ lại.

Cô lạnh lùng cười nói: “ Tôi không sợ anh hủy dung, yên tâm tôi sẽ không thét chói tai.”

“ Nhưng mà tôi lại sợ hù dọa cô!” Anh tiếp tục lừa dối cô, cô hơi mệt chút, nghĩ thầm: Anh không muốn cho tôi xem, chẳng lẽ tự tôi không biết tìm cơ hội xem?

Cứ như vậy, hai người theo đuổi tâm tư của mình nhìn vào đối phương, ở trong lòng đều tự tính toán...

Dù sao ở đây cũng chỉ có hai người bọn họ không có người ngoài, cho nên thừa dịp trời tối, cô không có liêm sỉ trèo lên giường của anh, lại bị anh vặn xuống giường, còn bị nghĩa chính ngôn từ phê bình một trận: “Cô nam quả nữ không thích hợp ngủ trên một giường lớn! Xin tự trọng!”

Một chút cô cũng không hề nổi giận, bị anh vặn xuống giường ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo, cô lại thần tốc mà bò lên, lần nữa leo lên giường của anh. Có kinh nghiệm lúc trước, lần này cô thông minh, không bị anh đẩy ra nữa, cô chỉ giống như gấu Koala trực tiếp sử dụng chân ôm hông khỏe mạnh của anh, tay nhỏ bé nắm gắt gao lưng anh.

“Đừng mơ tưởng đẩy tôi xuống, trời lạnh như thế này, tôi muốn cùng anh ngủ!”

Vốn chỉ là một động tác nghịch ngợm vô tâm, lại làm cho phía dưới thân thể của anh căng thẳng lợi hại. Phải biết thơm mềm trong ngực, nếu như cũng không phản ứng, thì chính là Liễu Hạ Huệ rồi, nhưng anh không phải Liễu Hạ Huệ. Lại nói một năm nay, anh vì chuyện của tổ chức, đã cấm dục thật lâu, những thứ này đều là người nào làm hại?

Anh cô nén xúc động đè cô dưới cơ thể, dùng sức gạt bấp đùi cô, cắn răng nói: “Diệp Tâm Đồng, không muốn có chuyện thì đi xuống cho tôi!”

Anh em nhỏ của anh đã nhanh chóng trưởng thành, nếu như cô dám cạy xát anh nhất định sẽ lập tức hóa thân làm sói đực ngấu cô xuống, muốn đủ cô!

Diệp Tâm Đồng không chút nào nhận thấy được sắc mặt người đàn ông. Hiện tại, tất cả trong đầu đều là suy nghĩ lấy xuống mặt nạ của anh. Cô muốn nhìn một chút, rốt cuộc anh là ai? Cùng người đàn ông này chung đụng càng lâu, càng thấy được anh có quá nhiều điểm giống như Mạc thiếu gia, coi như một người có thể có dáng dấp giống một người khác, nhưng tính tình thì sao? Không thể nào ngay cả tính tình cũng giống nhau như đúc chứ? Cho nên.. cô hí hí mắt, cánh môi màu hoa hồng nhấp nháy.

Cô gái nhỏ này to gan lớn mật rồi hả? Lại dám không nghe lời của anh, bàn tay của anh dùng sức vỗ một cái trên cặp mông của cô, thỉnh thoảng xuất hiện đau làm cô hồi hồn. Cô nhú nhú mày, nhìn người đàn ông đánh người, mắt tròn xoe: “Anh làm cái gì?”

“Đi xuống!”

“Không muốn!”

“Còn muốn bị đánh?”

“Anh không phải là đàn ông!”

“Tôi có không phải đàn ông, cô nên rõ ràng hơn so với tôi!” Ngón tay của anh dùng sức giữ chặt cằm cô.

“Anh đánh phụ nữ, thì anh không phải là đàn ông!” Cô đầu đến ngẩng đầu lên.

“Tôi chỉ sẽ đánh phụ nữ không nghe lời!”

“Anh ăn hiếp người! Anh khốn kiếp!”

“Học được mắng chửi người rồi ha? Diệp Tâm Đồng, rốt cuộc cô muốn như thế nào? Nói cho cô biết đừng mơ tưởng lấy mặt nạ của tôi xuống, đừng mơ tưởng một mình chạy đi tìm người. Cái rắm cô lớn hơn người một chút, cho rằng mình rất có bản lĩnh à?” Anh giận đến không lựa lời nói, mắng mấy câu. Cô không ngờ anh lại đánh giá cô như vậy, anh lại có thể xem thường cô?

“Phải... tôi là kẻ vô dụng được chưa! Vậy anh tốt hơn tôi chỗ nào? Còn không phải là rất sợ chết trốn ở chỗ này, để những người vô tội kia chạy đi mạo hiểm, đây chính là cái anh gọi là anh hùng?”

Cô vừa nói xong, cặp mông lại truyền tới một trận đau rát, cô cắn môi nhìn ăn chằm chằm.

“Diệp Tâm Đồng, tôi vốn là không muốn quẫn cô, nhưng cô cứ khiêu khích tôi, làm cho tôi cảm thấy mình đang xen vào chuyện của người khác! Được, hiện tại tôi thả cô đi tìm họ, xem cô có bản lĩnh gì cứu họ ra, đi đi! Tôi không ngăn cản cô!” Anh tức giận đẩy cô xuống giường, cô té trên mặt đất, lệt lết đầy mặt, ngẩng đầu có chút ai oán nhìn anh.

Mà anh làm như không thấy, cố ý quay đầu không nhìn tới ánh mắt bị thương của cô cùng với khuôn mặt hoa lệ đầm lệ.

Tất cả anh đang làm đều là bởi vì không muốn cô bị thương, kết quả cô khen ngược, đem tất cả lỗi đều đổ lên trên người anh, khiến anh rất bất lực cũng rất tổn thương. Nếu như là đối lại là những cô gái khác nói anh như vậy, anh nhất định sẽ thất cổ cô ta, để cho cô ta sống không bằng chết, nhưng cô là cô gái anh yêu nhất, là cô gái anh muốn dùng tâm để bảo vệ!

Diệp Tâm Đồng quỳ trên mặt đất, lấy mu bàn tay lau nước mắt, cúi đầu trong lòng khê đau nhói, vừa bị anh nói như thế, trong lòng cực kỳ khó chịu! Cô là vô dụng, cho nên không thể cứu bạn tốt của chính mình, nhưng sao anh có thể không chút lưu tình nói ra khỏi miệng.

Cô từ dưới đất từ từ bò dậy, không để ý căn phòng tối đen như mực, quạt cường tựa vách tường đi ra ngoài. Cho dù bây giờ đi ra ngoài bị chó hoang cắn chết, cô cũng không muốn ở lại chỗ này.

134. Chương 134: Rốt Cuộc Là Ai Hơn Thua Với Ai

Đêm đã khuya, vùng cận làng du lịch là biển, không có náo nhiệt như ban ngày. Trong không khí lộ ra một tia nóng bức, gió biển thổi ào ào. Cô mò mẫm đường xuống bậc thang. Vùng này coi như an toàn, trừ thỉnh thoảng một chiếc xe vận tải đi qua, xung quanh một mảnh yên tĩnh, ngay cả đèn đường cũng là sáng vàng, mơ hồ không rõ.

Hai tay Diệp Tâm Đồng vòng cánh tay, cúi đầu sợ hãi cứ đi về phía trước. Cô hoàn toàn không biết mình có thể đi đâu. Giống như người đàn ông kia nói, cô hoàn toàn không có khả năng cứu Quan Hi bọn họ ra, bởi vì cô quá vô dụng, mà người đàn ông hữu dụng lại không chịu giúp cô. diển, đàn, lê quý -đôn Nếu như điện thoại di động không có bị cô ném lại trong phòng, cô còn có thể gọi điện thoại cầu cứu với anh trai, nhưng bây giờ nói điều này cũng đã quá muộn.

Cô không thể nào chạy về lấy điện thoại của mình, vừa này xem như là đoạn tuyệt triệt để với người đàn ông kia rồi.

Mà Dean ngồi yên ở trong phòng đường nét gò má khuôn mặt bộ có chút cứng ngắc, môi thật mỏng, sống mũi cao, không có một chỗ không chứng minh lo lắng của anh.

- Á!

Diệp Tâm Đồng đột nhiên bị vấp phải thứ gì đó, nặng nề ngã xuống đất. Cô đưa tay vén tóc rơi tán lác xuống trên trán, không nhận được ảo não, tại sao có thể vô dụng như vậy? Cô nhìn xung quanh, muốn tìm một chút trợ giúp, lại phát hiện không có thứ gì chống để cô chống chân đứng lên, dứt khoát buông tha. Cô từ từ chống hai tay, hai chân trượt mấy cái trên mặt đất, gắng gượng đứng lên thì phát hiện mắt nơi cá chân rất đau.

- Cô cảm thấy cô có khả năng đi ra khỏi nơi này sao? - Bỗng dưng, một giọng nói mang theo một chút đùa cợt vang lên ở phía sau cô. Cô cắn môi, xoay đầu nhìn về phía người đàn ông phía sau, lại thấy anh ta đứng ở sau lưng cô, lòng mày không tự chủ nhíu lại. Anh ta không có ý tứ đi lên dìu cô, chỉ như cọc gỗ đứng ở đó.

Cô khó khăn đi tới trước mặt của anh, người của cô chỉ cao tới ngực của anh, cho nên cô chỉ có thể cố hết sức ngẩng lên đầu, mắt đẹp liếc xéo anh:

- Tôi có thể đi ra khỏi nơi này không, cũng không cần phiền anh phí tâm! - Cô từ bên cạnh anh đi qua, lại bị anh giữ chặt lấy một cổ tay, cô trừng mắt nhìn tay anh kêu lên - Buông tay!

- Bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính. Đến cùng cô biết được bao nhiêu về lai lịch của đối phương? Cô biết người mang bạn cô đi chính là loại người nào sao? Cô hoàn toàn không biết, cô chỉ là một người giống như con ruồi không đầu đi loạn. - Bất đắc dĩ thở dài một cái, cuối cùng bổ sung - Trở về thôi! Ít nhất tạm thời bạn của cô sẽ không có nguy hiểm, tôi bảo đảm với cô!

Cô nên tin tưởng anh sao? Cô cúi đầu nhìn bàn tay nắm chặt ở cổ tay cô, nhưng không tin thì như thế nào, bằng năng lực của cô hoàn toàn không cứu được bọn họ! Một giọt nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, ngẹn ngào nói:

- Anh bảo đảm họ không có việc gì?

Anh biết sự lo lắng của cô, không nhìn được nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực mình, bàn tay vỗ lưng của cô:

- Tôi bảo đảm!

Rất cuộc cô ngẩng đầu nhìn nửa bên mặt của anh, ánh mắt có chút hoảng hốt, tò mò trong lòng đối với anh vẫn như cũ không giảm.

Có lẽ là bởi vì trải qua một trận âm ỉ tối qua như vậy, im lặng giữa hai người càng nhiều. Cô không muốn chọc giận anh, mà anh cũng không muốn cô nói lời bổi dĩ.

- Trả điện thoại lại cho tôi, tôi sẽ không chạy trốn. - Cô nhìn người đàn ông đối diện, lơ đãng nhắc tới điện thoại bị anh tịch thu.

Anh nhắc một ly trà lên, khẽ nhắm một hộp, tầm mắt chưa từng dừng lại ở trên mặt cô, chỉ nhẹ nhàng đảo qua mặt cô.

- Sẽ trả lại cho cô!

- Không được, tôi nhớ nhà, tôi muốn trò chuyện với anh trai. - Cô kiêu ngạo nâng cằm.

Tay anh cầm ly trà hơi tạm ngừng, thấy anh chần chờ mấy giây mới lấy điện thoại từ trong túi ra ném lên bàn trà.

Cô vội vàng nhặt điện thoại của mình lên, nắm thật chặt trên tay, mặt cảnh giác nhìn anh.

- Nếu như cô muốn nhờ anh trai cô hỗ trợ, tôi. khuyên cô. đừng lãng phí hơi sức! Anh ta không thể! - Anh trực tiếp nói cho cô biết cái sự thật tàn khốc này. Trong lòng cô ngọt ngào đau nhức một trận, nhìn anh hỏi - Bọn họ rốt cuộc là ai? Có phải là anh đắc tội bọn họ không. Thật ra thì bọn họ muốn trả thù là anh, mà bàn tôi chẳng qua không cẩn thận làm vật thay thế?

Mặt của anh trong nháy mắt lạnh đi, bàn tay cầm ly trà không tự chủ dùng sức, xương cốt tay có phần trắng bệch. Anh nhếch môi cười lạnh nói:

- Cái này trách ai đây? Nếu như không phải là chính cô quẫn quít chặt lấy, đuổi theo ở bên cạnh tôi, bạn của cô sẽ bị người trong hắc đạo mang đi?

Mặt của cô ào ào biến trắng, nói đi nói lại, hại Quan Hi bị bắt là cô?

Không có cách nào tiếp nhận sự đả kích này, hốc mắt cô đỏ lên, nước mắt nói:

- Tất cả đều là tôi gieo gió gặt bão, nếu như Hi và Phi Ứng có điều gì ngoài ý muốn, tôi sẽ không tha thứ cho chính mình!

Anh nhìn cô không chớp mắt, mím môi không nói lời nào.

Cũng không phải anh không có liên lạc với Tote và Coral, nhưng đúng là kỳ quái, điện thoại di động của bọn họ vẫn luôn rơi vào trạng thái tắt máy. Anh lo lắng bọn họ cũng đã xảy ra chuyện, cho nên luôn luôn bình tĩnh như anh cũng có vẻ hơi không trấn định. Hơn nữa cô gái này lại thỉnh thoảng kích thích anh. Hiện tại anh hận không thể tự mình đi điều tra rõ ràng, nhưng anh biết rõ, nhiệm vụ của anh bây giờ là bảo vệ cô, không có gì quan trọng hơn so với cô, cho nên anh chịu được hiểu lầm và oán giận của cô, cũng không muốn mang cô đi mạo hiểm.

Dường như cô khóc mệt, cúi thấp đầu, móng tay bấm vào trong thịt.

Phi Ứng cùng hai thuộc hạ của Dean đuổi theo đám người áo đen kia vào một khách sạn, mà đám người áo đen kia không hề chú ý tới mình bị theo dõi rồi.

Vì có thể thuận lợi cứu Quan Hi ra, ba người quyết định tắt máy điện thoại di động, để tránh bị đối phương phát hiện sự hiện hữu của bọn họ, sau đó quyết định thừa dịp ban đêm giết mấy tên áo đen.

Đây cũng là nguyên nhân Dean vẫn không liên lạc được với bọn họ.

Tote và Coral đi theo bên cạnh Dean mười năm rồi, hai người trừ có một số tuyệt học của từng người, quan trọng hơn là bản lĩnh của bọn họ chỉ sau Dean. Còn Phi Ứng lẫn lộn trông hắc đạo mấy chục năm, bản lĩnh đương nhiên không kém. Cho nên ba người đi chung, đối phó mười mấy người vẫn thừa sức.

Bọn họ ẩn nấp tính toán số người trong đám người áo đen kia, mười mấy, nếu như phân một người đi cứu Quan Hi, hai người khác còn lại sẽ ứng phó mấy tên áo đen kia.

Quan Hi bị bắt trói tay vào chân ghế trong một cái phòng, ngoài cửa có bốn người canh chừng, còn những người khác thì ở sát vách dùng rượu và thức ăn. Hiếm thấy trong lúc ăn, thỉnh thoảng còn nghe được có tiếng vung quyền, thật mẹ nó trâu.

May thay miệng Quan Hi không bị chặn lại, cho nên cô có thể càn rỡ kêu to:

- Thả tôi ra ngoài!

Bốn người ngoài cửa mở cửa ra, cảnh cáo nói với cô:

- Kêu nữa, ông cắt cổ họng của mày!

- Lão tam, đừng thô lỗ như vậy, dầu gì đối phương cũng là mỹ nữ, ha ha!

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lộ ra ánh nhìn dâm dăng.

Một người trong đó lá gan lớn phân phó với ba người khác nói:

- Mấy người ở bên ngoài trông chừng, tôi vào vui sướng hoan hỉ, lát mấy người cũng có cơ hội!

Ba người kia nhanh chóng gật đầu một cái, phải biết bọn họ đã cầm dục rất lâu rồi, thật khó khăn mới có một người phụ nữ tới, bọn họ sao lại phải bạc đãi em trai của mình, phải ăn ít thịt mới được, lép lều quá không phát tiết đến muốn chết.

- Người đẹp bé nhỏ, anh tới đây! – Tên đàn ông xoa xoa tay, trên mặt lộ ra nét mặt dâm dăng, đi về phía cô trong bóng tối.

Sắc mặt Quan Hi kinh hoảng, sợ hãi, nhìn tên đàn ông ghé tởm từ từ tới gần cô, không nhịn được thét ra tiếng chói tai:

- Á! Đừng tới đây!

Ba tên đàn ông đứng ngoài cửa ngửa đầu cười ha ha, xem ra cô gái có phản kháng, có phản kháng mới đủ kích thích.

Tên đàn ông lộ ra khuôn mặt có thể nói là xấu xí, liếm môi, đưa tay cởi quần ra. Không ngờ lần ra ngoài này diễm phúc không ít! Hiện tại trong đầu toàn là trần đây hình ảnh hần và cô gái này “ấy ấy”, cô gái mềm mại tựa trong ngực hần cọ cọ, còn có bắp đùi thon dài trắng nõ của cô ta quần lên hông của hần. Phía dưới của hần từ từ nổi phản ứng, rất nhanh chóng thành đỉnh lều.

- Người đẹp bé nhỏ, anh đến đây. đến hôn một cái nào. - Mắt thấy cái miệng thối sắp hôn tới, Quan Hi liều mạng chuẩn bị, đột nhiên trước mắt cô vờn ra một cái tay thay thế tay của cô đâm lên ngực tên đàn ông.

Tên đàn ông hướng thụ nhắm mắt lại, không hề ý thức được cái chết cách hần càng lúc càng gần.

Một thanh kim loại gì đó đột nhiên chống ở trán tên đàn ông, tên đàn ông như bị sét đánh, trong nháy mắt tỉnh táo lại, mở mắt ra nhìn súng lục màu đen vờn ra trước trán, toàn thân run một cái, cà lăm hỏi:

- Mày. muốn làm cái gì?

Phi Ứng đứng phía sau Quan Hi bước ra ngoài, súng chống trên trán tên đàn ông cái hại hắn chỉ có thể cứ lui về phía sau, cho đến khi lưng đặt ở trên vách tường. Hắn phịch một tiếng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ:

- Tha cho tôi đi! Tôi chưa đụng vào cô ta.

Phi Ứng nghiêng người ghé mặt lại gần trước mắt tên đàn ông, lộ ra vẻ mặt âm trầm mà Satan tới từ địa ngục mới có:

- Trước khi chết, nên ném chút đau khổ mới phải!

Nói xong khuỷu tay của anh đưa lên trên đỉnh lưng của hắn, tiếng trật khớp xương rõ ràng từ phần lưng tên đàn ông truyền đến. Chân tên đàn ông mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, trong miệng phát ra tiếng sói tru:

- Á!

Mấy tên đàn ông đứng ở ngoài cửa che miệng cười trộm.

- Không ngờ lão nhị cũng có thời điểm không khống chế được, tiếng kêu này đúng thật là tiêu hồn. Vóc người cô gái kia nhất định là. - Lão Tam bắt đầu ở trong ý dâm loạn.

Nước miếng mấy người kia chảy ra khanh khách.

Phi Ứng ra quyền mạnh hơn, cầm tên đàn ông thiếu chút nữa rút xuống, cầm chưa có rút xuống nhưng hàm răng rút mấy cái.

“Ồa oa.” tên đàn ông đau đến lăn lộn trên mặt đất, mà Quan Hi thấy phải kinh hồn bạt vía, mặc dù căn phòng rất tối cô xem tình huống bên kia không rõ lắm, nhưng tiếng kêu của tên đàn ông quá mức thê thảm, cô nghe thấy rợn cả tóc gáy.

Phi Ứng cũng không muốn dùng súng giải quyết hắn, dùng súng chỉ sẽ dẫn tới người bên ngoài cảnh giác, mục đích của anh là từ từ hành hạ tên đàn ông này.

Tên đàn ông ôm lấy bắp đùi của anh, cơ thể run lấy bầy van xin:

- Bỏ qua cho tôi đi!

Đôi mắt Phi Ứng bén nhọn giống như trận kiếm sắc bén bắn về phía hắn, tên đàn ông sợ hãi buông tay ra, cảm giác nơi mắt cá chân đau đớn một trận, “rắc rắc” một tiếng, chân không phải nát chính là phế.

Giày da Phi Ứng vẫn giẫm ở mắt cá chân của hắn như cũ, ngồi xổm người xuống vỗ mặt của hắn.

- A ! ! ! – Tiếng kêu của tên đàn ông thê lương từ trong cổ họng ép ra ngoài.

Mấy tên đàn ông đứng ngoài cửa vốn còn nghe thấy mùi vị nồng nhiệt, sắc mặt lập tức lộ ra biểu cảm ngưng trọng. Cho dù rất tiêu hồn cũng sẽ không chỉ nghe thấy tiếng lão nhị thôi chứ? Lại không nghe thấy tiếng kêu của cô gái kia.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, vội vàng phá vỡ cửa, hét lớn:

- Lão nhị!

135. Chương 135: Phát Hiện Bí Mật Của Anh

Một bàn tay dính đầy máu đột nhiên kéo lấy quần một người, mọi người cúi đầu xem xét, lập tức nhảy ra, hít vào một ngụm khí lạnh.

- Lão nhị?

Vài người không xác định dò hỏi.

- Có người.

Đám người còn chưa hiểu có người trong miệng hắn, một bàn chân bất thành linh đá về hướng bọn họ. Mặt của ba người giống như bị người xáng một bạt tai, trọng tâm không vững ngã trên mặt đất.

Phi Ứng giơ cao súng trong tay chuẩn bị giải quyết ba tên một lần. Trong bóng tối, đạn giống như hạt đậu từ họng súng bay ra ngoài, ngay giữa tử huyệt mỗi tên, một lần chết ba tại chỗ. Duy nhất một tên kia sống thần chí đã không rõ, kéo cơ thể không trọn vẹn khó khăn lết ra hướng cửa. Phi Ứng nhếch miệng lên thành một nụ cười đùa giỡn, đạn lần nữa bắn ra, trong nháy mắt căn phòng tràn ngập mùi máu tươi, diễn *đàn lê .quý ,đòn mùi vị khó ngửi làm cho người ta nôn mửa.

Quan Hi coi như là mở mang kiến thức về ác độc của Phi Ứng, lại có thể một tên cũng không sống sót.

Mấy tên đồng bọn nghe thấy tiếng súng, thái độ sững sờ, tiếp đó vỗ bàn cầm súng chạy về hướng sát vách, nhưng trước mặt của bọn hắn đột nhiên có một người đứng, súng cầm trong tay đọ với bọn chúng. Chúng lui về phía sau, một cái bóng phía sau chặn bọn chúng lại, thêm một cây súng lạnh lùng chĩa về chúng.

Tên đàn ông cầm đầu biết rõ không thể cứu vãn, hiện tại ở thế yếu, cho nên hắn chuyển động mắt cười nói:

- Các người làm gì vậy? Có lời gì từ từ nói!

- Trở về nói với Arno, nếu như hắn còn muốn làm trò bịp bợm, lần sau chính là lúc đạn bên trong súng này chính là bắn thẳng đầu hắn, cút! - Tote xuất ra uy nghiêm, lên tiếng quát.

Mấy tên áo đen liếc mắt nhìn nhau, cắn răng nghiêng lợi nói:

- Chúng ta đi!

Coral cất súng xong, nhìn anh nói:

- Thả hổ về rừng như vậy, không sợ có nguy hiểm tiềm ẩn?

- Nếu như hôm nay ở đây là Dean, cậu ấy cũng sẽ là có cách làm thế này! Mục tiêu của chúng ta không phải bọn chúng, mà là Arno! - Tote nhìn chăm chăm cô một cái, cười nói.

Coral đăm đăm ngực của anh:

- Không nhìn ra, anh càng ngày càng có khí phách đại tướng rồi, mau báo tin cho Dean đi! Tránh cho anh ấy lo lắng!

Đám người Quan Hi và Diệc Tâm Đồng tụ họp là ngày hôm sau, Diệc Tâm Đồng thấy Quan Hi thì kích động ôm lấy cô ấy, mừng rỡ vỗ lưng cô ấy khóc ròng nói:

- Hi, cuối cùng cậu đã trở lại, thật may cậu không có việc gì, bằng không tớ thật sự không biết nên sao làm sao mới phải!

Quan Hi tương tự cũng bị giật mình không nhỏ, nhìn cô khóc đến đau lòng như vậy, Quan Hi áy náy nói:

- Thật xin lỗi, khiến cho cậu lo lắng, tớ không sao! Mọi người chúng ta đều không có việc!

Cuối cùng Diệc Tâm Đồng yên lòng gạt đầu một cái.

Tote và Coral ở sau lưng Dean, mà ba người cũng xúc động ôm thành một đoàn.

Dean nghiêng đầu mà nói với bọn họ:

- Chuẩn bị thuyền bè lúc này đưa ba người họ đi đi!

Tote vốn là cười mặt bỗng cứng đờ, nhìn anh nói:

- Thật sự muốn đưa cô ấy đi?

Mặt Coral có chút biểu cảm cứng đờ y hệt hỏi:

- Anh cam lòng?

- Hai người các người từ lúc nào thì trở thành bà tám như vậy rồi hả? Bảo hai người đi thì đi đi! Ở đâu ra mà nói nhảm nhiều thế! - Gương mặt anh lạnh lùng ra lệnh.

Hai người thuộc hạ lại không dám có dị nghị, gật đầu dồn dập. Họ cảm thấy rõ ràng lão đại đối với cô gái đó là không nữ, về phần tại sao muốn đưa cô ấy đi, trong lòng bọn họ đại khái cũng đoán được.

Diệp Tâm Đồng và Quan Hi, Phi Ứng đang trò chuyện hăng say, Tote đẩy cửa phòng cô ra, đi vào.

Diệp Tâm Đồng có hơi không vui nhìn anh:

- Anh tới làm gì?

- Dean tìm cô, xin đi theo tôi một chuyến! - Tote cười nói.

Phi Ứng nhìn cô, ánh mắt tràn đầy tia sáng kỳ dị.

Quan Hi ngược lại rất vui mừng khích lệ cô:

- Đi đi! Lần này tớ có thể trốn ra được, không thể không có công của anh ta!

- Anh ta hoàn toàn không hề bỏ ra sức lực có được không? - Cô nhỏ giọng nói thêm một câu.

Tote lại nghe vào lời của cô: “Làm sao lão đại có thể không bỏ ra sức lực?” Chẳng qua có một số việc, nếu lão đại của anh đã không muốn nói, anh người thuộc hạ này càng không nên lăm mồm.

Diệp Tâm Đồng đi theo Tote tới cửa phòng của anh, Tote cười nói:

- Vào đi thôi!

Diệp Tâm Đồng vịn tay cầm trên cánh cửa, sau đó lập tức đi vào, đứng ở sau lưng anh hỏi:

- Anh tìm tôi làm gì?

Dean đưa lưng về phía cô hai tay chắp sau lưng, ánh mặt trời màu vàng chiếu xuống gò má của anh, nhu hòa góc cạnh của anh, mà anh chỉ mím môi đưa lưng về phía cô đứng. Cô hoàn toàn không thấy được biểu cảm của anh trong giờ phút này.

- Vé tàu đã giúp các người mua xong, ngày mai cùng bọn họ rời khỏi nơi này, về sau không cần tìm anh ta khắp nơi. Trong lòng của chính cô hẳn cũng rõ ràng, người đó căn bản không còn sống! - Anh nói xong lời nói này, khóe miệng khẽ giương lên.

Diệp Tâm Đồng sau một giây tất cả đều là tim đập mạnh và loạn nhịp, bàn tay giấu trong ống tay áo từ từ nắm chặt, cần môi nhìn thẳng lưng của anh nói:

- Tại sao anh lại khẳng định anh ấy đã mất? Là bởi vì anh chính là anh ấy sao? Mặc thiếu gia. tại sao anh không dám thừa nhận anh chính là anh ấy, tại sao? - Cô đột nhiên chạy đến trước mặt của anh, xoay cơ thể anh lại, tay nhỏ bé nắm chặt ống tay áo âu phục của anh, ngay sau đó hốc mắt đỏ lên, nghẹn ngào hỏi.

Tay của anh để ở bên người, cúi đầu nhìn xuống khuôn mặt của cô, môi từ đầu đến cuối đều là mím. Cô không sợ chết đưa tay kéo cổ anh xuống, môi ấn lên trên môi anh, không hề kỹ xảo mà dùng lưỡi ngậy ngô thắm dò vào trong miệng anh. Trong miệng anh rượu đỏ tinh khiết và thơm, thì ra trước khi anh đuổi cô đi, một thân một mình uống rượu.

Dean cảm giác say dâng trào, vốn là khát khao cô, bị cô tức khắc kích thích như vậy, đại não trở nên chập mạch. Anh nhanh chóng biến bị động thành chủ động, nâng cái ót cô, nụ hôn này sâu hơn, nụ hôn của anh bá đạo cạy mạnh giống như trước kia. Anh đói khát dùng đầu lưỡi quét qua khoang miệng của cô, môi lưỡi mút thỏa thích môi dưới của cô.

Cô biết anh say, cho nên cô nhón chân lên, thừa dịp anh không chú ý, vươn tay lên lấy mặt nạ xuống. Nhưng nhìn rõ ràng mặt của anh thì mắt của cô trong nháy mắt tròn to rồi tròn to hơn, thiếu chút nữa hét chói tai tràn ra miệng. Anh không hề lừa cô, khuôn mặt anh thật sự bị hủy dung.

- Á! - Tiếp đó cổ tay của cô truyền đến đau đớn, bàn tay anh đã dùng sức giữ chặt cổ tay cô, khóe miệng mân thành đường cong nguy hiểm.

Hình dung mặt của anh như thế nào, cũng không phải là hủy dung, chỉ là phía dưới khóe mắt có một nốt ruồi màu đỏ, vốn là khuôn mặt tuấn mỹ vì nốt ruồi đỏ kia có vẻ có phần xinh đẹp, đây là Mạc thiếu gia của cô sao? Toàn thân cô giống như bị rút hết hơi sức, bị anh đẩy, toàn thân mềm nhũn ngã xuống đất.

- A! - Giống như bị cái gì kích thích, cô ôm lấy đầu mình, lớn tiếng kêu rên -Không. không.
- Chỉ có một tia hi vọng, bất thành linh bị chân tướng đánh ngay cả chút bã vụn cũng không còn.

Chẳng lẽ Mạc thiếu gia của cô thật sự đã chết rồi sao? Cô hoảng sợ trợn to mắt.

Giọng người đàn ông quỵ dị vang lên trong cả căn phòng:

- Ha ha, bây giờ rốt cuộc hiểu rõ tại sao tôi không chịu tiếp nhận cô? Bởi vì tôi căn bản không phải là anh ta, là cô tự mình một phía tình nguyện cho rằng tôi chính là anh ta, cô thật khờ! Bây giờ không phải rất thất vọng?

Anh bỗng ngồi xổm người xuống, tầm mắt nhìn thẳng tầm mắt của cô, ngón tay giữ chặt cằm cô, không để cho cô trốn tránh thực tế:

- Thấy rõ ràng chưa? Tôi vẫn không phải người cô yêu? Cô còn muốn đi theo bên cạnh tôi sao?

Vốn nghe lại như không nghe. Toàn thân cô run lấy bầy, nắm tóc của mình khóc rống nói:

- A! Đừng chạm vào tôi, anh không phải anh ấy, anh không phải là anh ấy, trên mặt Mạc thiếu gia không có nốt ruồi đỏ.

Bước chân của anh dường như lui về sau một bước, thấy vậy nốt ruồi đỏ thật sự rất có tác dụng, ha ha.

- Đi đi! Lúc này rời đi đi ~ về sau đừng nhớ anh ta nữa, coi anh ta như chết đi! - Tay của anh không tự chủ nắm chặt, cơ thể căng thẳng nhìn vào cửa sổ sát đất ở ngoài.

Diệp Tâm Đồng run rẩy ngồi dưới đất, cô đứng nên tin lời của anh ta, Mạc thiếu gia thật sự đã chết rồi, hiện tại người đàn ông trước mắt này không phải Mạc thiếu gia, đáng dấp anh ta chỉ giống Mạc thiếu gia đến mấy phần mà thôi, không hơn.

Cô phí hết toàn bộ hơi sức mới từ mặt đất đứng lên, cô khóc thút thít lau mặt, ánh mắt khóa trên bóng lưng của anh, quay đầu, sau đó từ trước mặt của anh đi qua.

Từ đầu đến cuối Dean không hề quay đầu lại, cho đến khi cửa phòng sau lưng phát ra âm thanh ‘oành’, tất cả toàn bộ trang bị tan rã. Anh chán chường ngã xuống ghế sofa.

Đôi tay xuyên vào trong tóc đen, khổ sở níu lấy mỗi một sợi tóc. Nốt ruồi đỏ là lúc trước sinh mệnh bị đe dọa thì một đại sư chỉ điểm, sợ dĩ anh có thể sống lại hoàn toàn dựa vào cái nốt ruồi đỏ này. Chỉ là cái nốt ruồi đỏ phải dính trên mặt của anh cả đời, không có nốt ruồi đỏ thì cũng không có sinh mạng.

Đây là nguyên lời đại sư, lúc ấy anh không tin tà, còn lấy đi nốt ruồi đỏ, kết quả ngày hôm sau phát sốt, sốt cao cứ không lùi, cho đến khi nốt ruồi đỏ phục hồi như cũ, sốt cao của anh mới thối lui.

Diệp Tâm Đồng khóc chạy trở về phòng, vừa về phòng, cô lập tức nằm lên giường lớn, liều mạng đắp giường, trong miệng một mực nói:

- Tên lừa gạt!

Quan Hi và Phi Ung liếc mắt nhìn nhau, đi tới phía sau cô, hỏi:

- Đồng Đồng sao vậy? Xảy ra chuyện gì?

Diệp Tâm Đồng nâng mặt lã chã nước mắt lên nhìn họ, đưa tay ôm lấy hông của Quan Hi khóc nói:

- Mạc thiếu gia thật sự đã chết rồi! Anh ta không phải Mạc thiếu gia, anh ta thật sự không phải là Mạc thiếu gia!

Quan Hi khó có thể tin nhìn cô:

- Làm sao có thể, sao cậu biết anh ta không phải Mạc thiếu gia?

Trực giác phụ nữ của cô nói cho cô biết, người đàn ông kia chính là Mạc thiếu gia, có lẽ người khác không chú ý tới, nhưng cô lại có quan sát ánh mắt của người đàn ông kia lúc nhìn Đồng Đồng. Nếu như anh ta không phải Mạc thiếu gia, anh ta không thể nào dùng loại ánh mắt tràn ngập cưng chiều và hạnh phúc đó nhìn cô ấy.

- Trên mặt của anh ta có một nốt ruồi đỏ! - Cô khẽ run chỉ vị trí khóe mắt của mình.

Quan Hi nâng má tự hỏi, trên mặt có nốt ruồi đỏ? Có phải là dán lên không?

- Cậu có xác nhận này nốt ruồi là bộ dạng trời sinh hay là sau này tự dán lên không?

- Cái này thì có gì khác nhau sao?

- Đương nhiên là có khác biệt, cậu suy nghĩ một chút đi. Nếu như là trời sinh, vậy thì chứng minh anh ta quả thật không phải Mạc thiếu gia, nhưng nếu là dán lên vậy thì nói không chừng... Giống với xăm người, người người đều có thể xăm lên! Nhưng cậu không thể bởi người ta xăm người đã nói anh ta không phải anh ta chứ?

Quan Hi quả thật chính là một câu bưng tỉnh người trong mơ, Diệc Tâm Đồng chớp mắt, lại chớp chớp, đúng rồi! Sao cô không nghĩ đến điểm này?

136. Chương 136: Đây Mới Thật Sự Là Anh

Diệc Tâm Đồng nhìn một nam một nữ đứng cửa, không nhận được hỏi:

- Ngài Dean ở trong phòng đúng không? Tôi muốn đi vào gặp anh ta một lần cuối!

Tote nhìn cô một cái, ngay sau đó lắc đầu:

- Xin lỗi, lão đại có dặn dò, hiện tại không gặp bất luận kẻ nào!

- Bất luận kẻ nào cũng bao gồm tôi trong đó? - Cô phồng má hỏi.

- Đúng! - Anh bắt đầu dĩ cười nói.

Trong nháy mắt Diệc Tâm Đồng rũ hai vai xuống, sau đó chỉ về phía sau của bọn họ, kinh ngạc kêu lên:

- Dean, sao anh lại xuất hiện!

Quả nhiên, hai người kia nghe vậy, đều quay đầu lại nhìn, nhưng phát hiện phía sau mình không có một bóng người, hai người mới bừng tỉnh hiểu ra, họ bị lừa. Diệc Tâm Đồng nhân cơ hội chui vào giữa bọn họ, diễn, đàn lê quý, đồn sau đó vịn mở cửa phòng vào bên trong.

Coral đang chuẩn bị đi vào bắt người, lại bị ánh mắt của Tote ngăn lại.

- Để cho cô ta vào làm gì? Chẳng lẽ anh muốn cãi lệnh?

- Chẳng lẽ cô không nhìn ra, Dean căn bản không nỡ để cô ấy rời đi? Tôi chỉ là cá thuận nước dòng thuyền!

- Anh nhún vai một cái, cũng không thừa nhận mình đã làm sai điều gì.

Nhưng Coral không vui hếch môi lên:

- Anh cái này gọi là xen vào việc của người khác!

- Có lẽ vậy...!

“ ”

Diệc Tâm Đồng phát hiện căn phòng tối đen như mực, mùi rượu nồng đậm khó ngửi đập vào mặt. Cô hít mũi một cái, một bước dẫm lên một vỏ chai rượu, suýt nữa ngã xuống. Cô không phát ra tiếng, ngẩng đầu mơ hồ thấy một bóng người ngồi trên sofa. Người nọ dựa lưng vào ghế sofa, từ trên ghế sofa lộ ra một cái đầu, nhiều vòng khói mù quanh trên đỉnh đầu người đàn ông, tay đặt trên thành ghế cầm một chai rượu, mùi rượu tinh khiết và thơm lan tràn ra cả căn phòng.

Cô không gọi anh, chỉ yên lặng đi đến phía sau của anh.

Anh giống như là cảm nhận được cô đến, xoay người, trông mắt đen như mực lóe sáng, nhưng rất nhanh bị ảm đạm thay thế, nắm chặt chai rượu càng không ngừng rót vào trong miệng mình. Nhất định là bản thân uống say rồi, mới có thể thấy cô, cô không thể nào xuất hiện trước mặt anh

Thấy anh hồi lâu không có phản ứng, Diệc Tâm Đồng thật sự nhịn không được quỳ gối trước mặt anh, bàn tay nhỏ nhắc lên bao phủ trên mu bàn tay của anh, ngăn đầu kêu:

- Mạc thiếu gia!

Cái mộng này thật rõ ràng, anh có hơi say rồi. Trong vô số đêm anh muốn nghe thấy cô gọi anh một tiếng Mạc thiếu gia, hiện tại cuối cùng nghe được từ trong miệng cô. Bàn tay to của anh bắt lấy cổ tay của cô, giơ cao lên trên đỉnh đầu, kéo cô đến trước mặt anh. Môi lưỡi điên cuồng nóng bỏng dây dưa cùng cô, hơi thở xen lẫn rượu đỏ thơm mát, nguyên chất, toàn bộ rót vào trong miệng và dạ dày của cô.

Lúc cô ngừng đầu muốn thở dốc cấp tốc, bên tai truyền tới một tiếng nỉ non khàn khàn lại trầm thấp:

- Đồng Đồng.

Một bàn tay to bao trùm thật chặt lên hai mắt của cô, cái gì cô cũng không nhìn thấy được. Chẳng qua nụ hôn của anh, hung mãnh lại kịch liệt, cô và môi lưỡi của anh dây dưa đến độ đau đớn, khiến cho tim cô đập rộn lên. Nụ hôn nóng bỏng của anh làm cô cảm giác quen thuộc, tiếng anh gọi cô sao thật tha thiết, vội vàng truy tìm này làm cho người ta tư vị tiêu hồn, ở giữa hôn mút ướt át kêu nhỏ ra ngoài, cong eo lên, thở hổn hển. Một năm sau gặp lại, tâm hai người trống rỗng chiếm được thỏa mãn, muốn được anh hung hăng lấp đầy.

Nơi này tính lược 1000 chữ

Giữ ở ngoài cửa Coral lo lắng hỏi:

- Thật sự không cần chúng ta đi vào? Cô gái kia đi vào cũng sắp mấy tiếng rồi, nếu không ra trời cũng gần tối!

Tote cũng mặt rối rắm, theo lý thuyết, sau khi cô gái kia tiến vào sẽ rất nhanh bị Dean mắng khóc chạy ra ngoài mới phải, nhưng chuyện phát triển có phần ảm cho người ta thấy ngoài ý muốn.

- Chờ một chút.

- Có cái gì tốt mà chờ! Trực tiếp phá vỡ cửa kéo cô ta đi ra là được! - Coral hiển nhiên rất không vui khi Diệc Tâm Đồng nán lại bên trong lâu như vậy. Dean biến thành cái bộ dạng này, còn không phải là cô gái đó gây ra họa. (nói dễ nghe thiệt =/=)

Tote bất đắc dĩ cười cười, phụ nữ đều nóng lòng như thế sao? Nói không chừng lão đại còn phải ở bên trong làm xong việc mới có thể để cho cô ấy rời đi đấy! Khà khà, anh đang vụng trộm cười ngây ngô trong lòng.

Mặt của Diệc Tâm Đồng tựa vào ngực của anh, mà anh cũng mệt mỏi nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Tất cả thật sự là quá không chân thật, mà mới vừa rồi anh chiếm lấy cô hình ảnh của cô còn sờ sờ ở trước mắt, anh thỏa mãn nhếch môi cười.

Thấy Diệc Tâm Đồng nửa ngày còn chưa trở lại, Quan Hi và Phi Ứng lo lắng tới cửa của nhân vật quan trọng.

- Đồng Đồng ở bên trong phải không? Làm phiền gọi cô ấy ra ngoài. - Phi Ứng liếc mắt nhìn hai người đứng ở cửa phòng, gương mặt tuần tú căng cứng, còn Quan Hi vội cười nói - Thật xin lỗi, chúng tôi lo lắng bạn chúng tôi gặp chuyện không may, cho nên làm phiền.

Tote liếc nhìn cô, lại nhìn sang Phi Ứng bên cạnh cô, nhú mày nói:

- Xin lỗi, không có phân phó của Dean, chúng tôi không dám tự tiện xông vào! Dĩ nhiên anh cũng không ngoại lệ, không có anh ấy cho phép, đều không thể đi vào!

- Anh nói cái gì vậy? Chẳng lẽ tên đàn ông kia lại đổi ý rồi hả? Không để cho Đồng Đồng đi? - Phi Ứng có chút thẹn quá hóa giận quát.

Tote bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói:

- Cái này cũng là Dean quyết định, chúng ta cũng không rõ, cho nên xin hai vị đi về trước chờ tin tức.
- Hừ! Đừng cho rằng tôi đánh không lại các người, cứ không tránh ra, chúng tôi lập tức cứng rắn xông vào!
- Phi Ứng la hét quát.

Quan Hi vội vàng khuyên nhủ:

- Phi Ứng, anh làm gì lỗ mãng như vậy, chúng ta đi về trước đi! Chờ hơn một ngày nữa, đối với chúng ta mà nói cũng không có tổn thất gì, đừng giống người đàn ông bụng dạ hẹp hòi có được không?
- Tôi bụng dạ hẹp hòi? Cô mới là cái người phụ nữ kiến thức nông cạn!

Tote và Coral buồn cười nhìn bọn họ, cho đến khi Phi Ứng bị Quan Hi lôi đi, rốt cuộc Coral không nhận được cười nói:

- Vô quýt dày có móng tay nhọn, chính là nói cái này chứ!
- Cô còn cười được, bọn họ bên trong cũng không biết ra sao! -Tote cau mày nói.
- Không phải anh bảo chờ một chút sao? Hừ! - Coral khinh miệt nhìn anh một cái.

Phi Ứng hất tay cô ra một cái, tức giận trừng trừng nhìn cô chằm chằm:

- Cô làm cái gì vậy? Bà già thôi!

Mặt Quan Hi thay đổi, chỉ vào anh mắng:

- ***, anh mắng tôi cái gì?
- Bà già thôi, bà già dữ dằn, cô kéo tôi làm gì? Làm sao có thể có loại phụ nữ như cô! Đến cùng cô quan tâm Đồng Đồng không hả? Hay là cô ước gì cô ấy có chuyện?

Mặt Quan Hi sùng máu đỏ bừng, người đàn ông này đang phát thần kinh cái gì, lại có thể mắng cô là bà già thôi, đây là vũ nhục thật lớn mà! Trong nháy mắt cô tuôn ra một chuỗi:

- Tôi thấy anh từ nhỏ đã thiếu canxi, lớn lên thiếu yêu, bà ngoại không yêu, cậu không thương. Má trái đáng đánh đòn, má phải thiếu đập. Lừa thấy lừa đá, heo thấy heo giẫm. Trời sinh chính là họ đưa chuột, thiếu đập! Ngày sau là hột đào, thiếu nện! Cả đời là mô tô rách, thiếu đá! Tìm nàng dâu là đỉnh ốc, thiếu vụn! Anh nói anh, ông nội tôi dạy cho anh luyện đao, anh luyện kiếm, anh lại luyện kiếm không xong, luyện hạ tiện! Kiếm vàng không luyện, luyện kiếm bạc! Cho anh kiếm tiên anh không thỏa đáng, thưởng anh kiếm thần anh không muốn làm, da mặt dày khóc lóc phải là kiếm nhân! Thiệt là, hà tất phải thế?

Phi Ứng bị cô mắng sững sốt một chút:

- Cô đồ phụ nữ hung dữ! Đàn bà ngoan độc!

Cô chống nạnh tiếp tục mắng:

- Như nhau, đàn ông biến thái. Ai không biết anh thích Đồng Đồng, chỉ bộ đàn khó chịu này, đừng nói là theo đuổi Đồng Đồng, dù là đưa đến trước mặt cô ấy, cô ấy cũng sẽ không đưa mắt nhìn vào anh một cái, bởi vì cô ấy hoàn toàn không thích anh, tự mình đa tình!

Những lời này không thể nghi ngờ là điểm trúng chỗ yếu chết người của anh, đường cong gò má mặt của anh trở nên cứng ngắc, tay để ở bên người không tự chủ nắm chặt. Khi cô vừa mới dứt lời, anh vung ra quả đấm đẩy cô ngã xuống giường lớn sau lưng, sau đó xoắn bước dài ra khỏi căn phòng.

- Ôi! Người đàn ông này thật là thô lỗ! Khó trách Đồng Đồng không thích anh ta, tên dã man! Đau chết! - Quan Hi từ trên giường bò dậy, không nhận được ai oán nói.

Phi Ứng đã chạy khỏi làng du lịch, ngồi lên xe thể thao của mình, một luồng khói lái đi.

Quan Hi nghe được lâu dưới truyền đến tiếng xe, cô có chút hối hận đi tới cửa sổ, nhìn về phía chiếc xe lớn lái đi kia kêu lên:

- Phi Ứng, anh đi đâu vậy!

Xong rồi, cô làm Phi Ứng tức giận đi rồi! Đồng Đồng biết, nhất định sẽ lột da của cô, cô đang làm cái gì vậy chứ! Không kịp nghĩ nhiều, cô vội vàng chạy xuống lầu, muốn đuổi theo anh, sau đó xin lỗi anh.

Dean cảm giác đầu đau như nứt, mà ở ngực một vật mềm mại cứ cọ cọ trong lòng anh. Bàn tay anh cố định vật mềm mại, giọng có chút khàn khàn vang lên:

- Không nên lộn xộn!

Phải biết đàn ông sáng sớm, nửa người dưới rất dễ dàng bị thức tỉnh, một khi thức tỉnh, nếu như không làm chút chuyện sẽ khó chịu, cho nên anh dâng trào rất tự nhiên hướng vào thứ gì đó trong ngực.

Diệp Tâm Đồng vốn dĩ ngủ rất say nồng, bị đồ mài trên đùi có chút không thoải mái. Cô ưm một tiếng:

- Mặc thiếu gia, đừng làm rộn! - Đưa tay vuốt bấp thịt trước ngực người đàn ông, giọng mơ hồ.

Mà Dean vốn là nhắm đôi mắt, trong phút chốc chợt mở ra, cúi đầu liếc nhìn nửa người dưới của mình cùng với cô gái trong ngực, giống như bị điện giật đánh trúng, đẩy cô gái trong ngực ra.

Diệp Tâm Đồng bị đẩy ra mặt đất, chống hai tay, khuôn mặt nhỏ nhắn dính trên đất, tức giận ngẩng đầu quát:

- Mặc thiếu gia, anh sao lại thế này!

- Cô. thế nào. ở phòng của tôi? - Anh cà lăm nhìn cô, đặc biệt chú ý tới toàn thân của cô lại trần trụi. Cô chú ý tới tầm mắt của anh nhìn chằm chằm cơ thể lỏa lồ, cô hét lên một tiếng, che kín phía trên, lại không che được phía dưới, cuối cùng cô đỏ bừng mặt mắng - Xoay người sang chỗ khác, không được nhìn!

Anh không tự chủ nuốt nước miếng một cái, trong óc tất cả đều là từng đoạn tối hôm qua hai người hoan ái. Chẳng lẽ tối qua bản thân uống say rồi, làm chuyện không phải là đang nằm mơ mà là chân thật?

- Tối hôm qua là anh cầu xin em lại, anh còn khóc suốt cầu xin em đừng bỏ đi! Anh nói anh yêu em! Em biết rõ anh là Mặc thiếu gia! - Diệp Tâm Đồng đột nhiên lớn mật đến gần anh, cũng không quan tâm bị anh nhìn thấy hết. Dù sao cả người cô đều là của anh, bị anh nhìn thấy thì sao. Cho nên cô buông hai tay vòng ở trước ngực ra, ngồi xuống trên đùi của anh, đưa tay ôm cổ anh, tay bưng lấy mặt của anh, không để cho anh có điểm né tránh.

Con mắt tỉnh mạch của anh bất chợt lóe lên, trên mặt lại là kinh hoàng rất ít thấy được. Cô cong môi một cái, xem ra anh bị giật mình, có điều chuyện cũng đã xảy ra, xem anh quyết nợ thế nào!

- Cái đó. tối hôm qua. nhất định là hiểu lầm! - Anh luôn luôn trấn định trầm ổn bất thành linh gần như câm.

137. Chương 137: Một Tát Này Anh Đáng Bị

Cô lại thông thả ung dung dùng ngón tay vẽ vòng vòng ở ngực anh, bàn tay nhỏ đặt ở sau lưng cầm điện thoại vuốt ve. Cô cười đến quyến rũ đáng yêu, anh đã có chút không khống chế được.

- Em cũng hy vọng là hiểu lầm vậy, nhưng cũng may tối hôm qua em có ghi âm, lấy cái này làm bằng chứng, không biết anh còn có gì để giải thích! - Cô dùng di động cọ ngực của anh, cúi đầu kê cằm trên bờ vai anh.

Ngón tay thon dài của cô nhẹ nhàng nhấn một cái nút nào đó trên điện thoại, bên trong truyền đến tiếng thở dốc của một người đàn ông bởi vì dục vọng mà khàn khàn:

- Đồng Đồng, bảo bối nhỏ của anh. anh muốn em. Đồng Đồng, anh yêu em, anh rất yêu em... em biết không?, Đồng Đồng, Đồng Đồng của anh.

Dĩ nhiên cô đã cắt bớt một bộ phận mắc cỡ chết đi rồi, cố ý đưa nội dung anh nói xuống dưới.

Nghe trong điện thoại truyền tới giọng của mình, Dean đau như muốn nứt ra, đưa tay vuốt cái trán, làm bộ suy nghĩ:

- Tôi uống say rồi!

Anh đẩy tất cả sai lầm do uống rượu say đưa tới, chỉ hy vọng có thể lừa gạt được cô, nhưng nhìn tâm tình của cô giờ khắc này cũng biết không lừa được cô, vì cô đã nhận định anh là Mạc thiếu gia rồi! diễn; đàn ,lê quý: đôn Thôi, dù sao cũng đã thành kết cục không tránh được, anh còn có gì phải kiêng dè?

Anh nhẹ nhàng đẩy cô ra, bước xuống nhặt quần áo bị anh ném đầy đất tối qua lên, vừa khoác áo lên, cánh tay bị dùng sức bắt lấy, xoay người đối diện một đôi mắt đẹp bốc lửa.

- Tại sao? Tôi cũng biết rõ chân tướng rồi, anh vẫn là làm như không có chuyện gì xảy ra? Chẳng anh không cảm thấy anh còn thiếu tôi một lời giải thích? Giả chết chơi rất vui sao? – Giọng của cô nghe vào có chút run rẩy, đôi môi hơi phát run, trong mắt chứa đựng nước mắt.

- Tôi. ôi! – Anh kéo cô ngồi trên ghế sofa, nhặt quần áo trên đất lên phủ thêm cho cô, tránh cho cô cảm lạnh. Cô lại một phen ném quần áo ra đất, đẩy anh ra, cúi đầu yên lặng rơi nước mắt.

- Thật xin lỗi! - Anh đưa tay cô vào trong ngực, bàn tay nắm bàn tay nhỏ của cô, lồng ngực dán phía sau lưng cô. Cô cũng không nhúc nhích tựa vào trong ngực của anh, chỉ nghe thấy âm thanh nước chảy.

Đỗ hồi lâu, thấy cô vẫn không có phản ứng, anh có hơi sốt ruột, vội vàng xoay người cô qua, nâng cằm của cô lên, dùng ngón tay thay cô lau nước mắt trên gương mặt, thở dài nói:

- Anh làm như vậy, cũng là vì muốn tốt cho em! Lúc ấy tình huống rất nguy hiểm.

Cô ngẩng đầu lên, gơ tay lên tát anh một cái, một tát này hao hết tất cả hơi sức của cô. Không phải vì anh nói bậy mà đánh anh, mà bởi vì anh lừa cô lâu như thế làm cho cô tan nát cõi lòng.

Một tát này không chỉ có dọa sợ chính cô, Mạc Duy Dương cũng sững sờ mấy giây, tay giữ trên vai cô từ từ buông ra, ánh mắt sâu không lường được nhìn thẳng cô.

Mà cô thật sự là không có dũng khí để nhìn dấu ngón tay trên mặt anh cùng với biểu cảm của anh trong giờ phút này. Đau lòng căng lên, anh không nói lời nào, cô cho rằng anh sẽ hung hăng mắng cô, lại chỉ nghe thấy giọng trầm muện vang lên ở đỉnh đầu của cô:

- Hết giận chưa? Còn muốn đánh nữa không?

Cô lại đau lòng nhìn anh, đưa tay nắm lấy áo anh, vừa khóc vừa cười nói:

- Anh có biết anh rất đáng ghét không? Lừa tôi một năm, tránh mặt không gặp tôi một năm, sau đó một mình chu du ở các quốc gia. Chẳng lẽ từ trước đến giờ anh không hề cân nhắc qua cảm nhận của tôi? Tôi còn ngu ngốc mà bảo vệ cái hũ tro cốt quan trọng kia như vậy, lại không biết. - Cô ghen ngào tiếp tục khóc nói - Có phải anh cũng đang ở sau lưng cười tôi ngu ngốc đến mức người ta lừa gạt cũng không có cảm giác.

Tay cô nắm lấy áo anh càng lúc càng gấp, mà anh chỉ có thể đưa tay lồng vào mu bàn tay của cô, cổ họng nghẹn cứng, giọng run kịch liệt:

- Cái đó.....không phải như em nghĩ.....năm đó.....

Không đợi anh nói xong, cô trực tiếp cắt đứt lời anh:

- Không cần nói nữa, tôi không muốn nghe! Cái tên lừa gạt nhà anh, lừa gạt tôi vất vả vậy, tại sao bây giờ muốn thừa nhận, tiếp tục giả bộ nữa đi chứ! Còn nhận người với tôi làm cá gì? Tôi đúng là mắc bệnh mới có thể luôn tìm anh, nhớ anh!

Cô vừa nói như thế, trái tim của anh giống như bị vô số cái tay nắm thật chặt lấy, có chút thổ không nổi. Cô khổ sở, trong lòng anh cũng không chịu nổi.

- Đồng Đồng! Giọng của anh khàn khàn đi không ít, tay anh muốn vươn ra ôm lấy cô, lại sợ bị cô ghét bỏ, cho nên chỉ có thể dừng ở giữa không trung, ánh mắt nặng nề nhìn cô.

Cô cắn răng một tay đẩy anh ra, sau đó đứng dậy sửa sang lại quần áo của mình. Anh vội vây lấy cô vào trong ngực, không để cho cô không để ý tới anh.

- Buông tôi ra, bây giờ tôi thành toàn cho anh, để cho anh tự do, tôi cũng sẽ không quay lại cản trở anh, tôi đi tìm đàn ông để gả! Tôi sẽ không đợi anh nữa – Cô đang nói lẫy, nhưng khi anh nghe vào trong tai lại cảm thấy hết sức chói tai, đặc biệt là câu kia của cô “tìm đàn ông để gả”, càng thêm khơi dậy thần kinh của anh. Người phụ nữ của anh sao có thể gả cho người khác, muốn gả cũng phải gả cho anh.

- Muốn lập gia đình như vậy? Chẳng lẽ đợi ở bên cạnh anh không được? – Anh có phần bị thương hỏi.

- Đợi ở bên cạnh anh? Lời này nghe thật đúng là nực cười. Mạc Duy Dương, tôi sẽ không đợi anh nữa! Sẽ không bao giờ chờ đợi anh nữa! – Về mặt cô hết sức nghiêm túc nói.

Sắc mặt anh thay đổi, trong lòng đâm một dao nặng nề, giống như có đồ vật gì đó chạy từ trong lòng anh đi mất, khiến anh không kịp quần chặt.

- Đồng Đồng! – Anh không để ý cô kích động, ôm thật chặt lấy cô vào trong ngực, cơ thể dán chặt cơ thể của cô, không để cho cô thoát đi.

- Hãy nghe anh nói, anh biết rõ anh không nên lừa gạt em, anh không cầu xin em sẽ tha thứ cho anh, nhưng xin hãy rút lại câu nói vừa rồi “tìm đàn ông để gả!” anh không thích, rất không thích. Em là của anh, em chỉ có thể là của anh thôi! – Anh nói không để ý cô giãy giụa, môi trực tiếp hôn lên cánh môi của cô, không cho cô cơ hội hô hấp, nụ hôn của anh tới quá mức mãnh liệt, đầu lưỡi của cô bị anh hôn làm đau, tay của anh cố định chặt mặt cô, không để cho cô quay đi, môi lưỡi giống như đang muốn nuốt cô, bất chấp tất cả nút ách thơm của cô.

Cô bị hôn hô hấp có chút không thông, tay múa loạn khắp nơi. Cánh tay trần kiện có lực của anh kẹp lấy cơ thể của cô, cố định cô ở trong ngực anh. Cơ thể hai người giống như là nam châm dính vào một chỗ. Da thịt anh nóng bỏng thiêu cháy cô, hai người hôn môi liên tục thiếu chút nữa hút thở không thông, cho đến khi cửa phòng bị người khác gõ vang dồn dập. Anh buông cô ra, nhìn cánh môi sưng đỏ của cô, trong mắt có kuwar dục và lửa giận.

Đáng chết, là ai không biết sống chết chạy tới gõ cửa vào lúc này.

Cô nhìn anh chăm chăm, mà anh cũng nhìn cô chăm chăm. Hai người không hteer không đứng dậy sửa sang lại quần áo của mình, mà ghế sofa xóc xếch bị hai người ngủ không còn đứng tạ hình. Anh vội lấy áo khoác của mình ném lên trên ghế sofa, che giấu tốt dấu vết kích tình diễn ra ở chỗ này hôm qua.

Diệp Tâm Đồng thu hết tất cả vào trong mắt, cô lạnh lùng nhếch môi, sau đó sửa sang lại quần áo nhếch nhác của mình.

Mạc Duy Dương đã sửa sang quần áo xong, quay đầu nói với cô:

- Đến phòng tắm tắm lại!

Vốn là cô muốn lập tức rời khỏi nơi này, nhưng nghĩ tới tối hôm qua hai người hoan ái, yêu vài cuộc, bây giờ khắp nơi trên người một mùi hôi bẩn, hiện tại cô thật sự không có dũng khí mặc đồ này đứng trước mặt những người khác, cho nên cô mím môi, lên lầu.

Mạc Duy Dương liếc nhìn bóng lưng cô lên lầu, lắc đầu một cái, đi tới cửa phòng mở cửa, nhìn hai người thuộc hạ đứng ngoài cửa, gương mặt tuần tú có phần âm u hỏi:

- Chuyện gì?

Tote thấy ấn đường của lão đại bọn họ biến thành màu đen, môi mỏng có dấu đỏ, lập tức kịp phản ứng, vội cười gượng nói:

- Không có việc gì, chính là tới đây mời anh và tiểu thư Đồng Đồng qua dùng cơm!

Mạc Duy Dương liếc anh ta một cái, nghĩ đến cô gái vẫn còn đang tắm rửa trên lầu, nhẹ nhàng giao phó:

- Đưa thức ăn tới phòng của tôi!

- Vâng! – Tote trước khi đi, trong mắt khoe miệng tất cả đều là mập mờ, vui vẻ.

Coral đứng ở bên cạnh anh ta lại có vẻ nổi sùng, không sợ hãi, hình như sớm đoán được tối qua lão đại đã cùng với cô gái kia chung giường chung gối rồi! Chỉ là trong lòng vẫn là hơi mất hứng một chút xú, tại sao cô gái kia có thể leo lên giường của anh?

- Cô đi chuẩn bị vài món đồ cho phụ nữ tắm rửa đưa tới! – Rồi anh nhìn Coral phân phó.

Coral ngay cả mí mắt cũng không hề hạ xuống, chỉ nhếch môi lên, nói:

- Vâng!

Mạc Duy Dương thấy chuyện đã giao phó rõ ràng, cũng xoay người đi vào trong phòng.

Tote và Coral liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cả hai rất ăn ý kêu lên:

- Xem ra cô gái đó không đi được rồi!

Diệp Tâm Đồng không muốn ra đi đối mặt người đàn ông kia, cho nên cô cố ý ngâm trong phòng tắm hơn một giờ, nhưng bởi vì khí nóng ở phòng tắm càng lúc càng nặng, cô thật sự cảm thấy bên trong quá nóng, có chút không chịu nổi, mới rút từ trên kệ trong phòng tắm một khối khăn tắm bọc lại nửa người dưới của mình, lại lấy một khối khăn lông quấn lên nửa người trên, không khỏi tức giận nói:

- Tại sao không có áo choàng tắm, bộ dạng mình thế này còn đi ra ngoài thế nào nữa!

Mạc Duy Dương thấy cô hồi lâu vẫn chưa ra ngoài, không nhịn được đi tới cửa phòng tắm gõ cửa:

- Đồng Đồng, còn chưa tắm xong? Thức ăn đã bưng lên bàn rồi, em muốn ra ngoài ăn chút không?

“Cạch!” Cửa phòng tắm bị cô dùng sức đẩy ra, cô ngẩng đầu phòng má lướt qua anh đi tới ghế sofa.

Anh đi theo phía sau cô, mặt mỉm cười, từ phía sau ôm cổ mảnh khảnh của cô cười nói:

- Sao vậy? Phát cáu gì đây?

- Lấy tay của anh ra, không được đụng tới! – Cô nổi giận lấy cánh tay của anh từ trên cổ của cô ra, sau đó cơ thể nghiêng tới trước, mục đích là giữ vững một khoảng cách với anh.

Anh ngưng ngừng thu tay, sau đó liếc trên người cô ăn mặc lộn xộn, cau mày nói:

- Trước hết em nhịn một chút, đợi lát Coral sẽ đưa quần áo của em vào!

Cô vẫn không quan tâm phát phát tay, sau đó nhặt khăn lông trên ghế sofa lên bắt đầu lau tóc ướt đầm nước. Anh lặng lẽ ngồi ở bên cạnh cô, đoạt lấy khăn lông trên tay cô thấy cô lau tóc, cô nhìn anh chăm chăm.

Mặt anh lại hiện ra nụ cười nhàn nhạt, nhếch miệng tạo một nụ cười, ngay cả lông mày cũng giương lên theo, nhẹ nhàng gom tóc cô lại chung một chỗ, sau đó nhẹ lau sạch, động tác êm ái không mất ưu nhã.

Tầm mắt Diệp Tâm Đồng hướng lên trên, nhìn thẳng nơi dưới cằm của anh, khoe miệng nâng lên nụ cười chua xót.

138. Chương 138: Đại Kết Cục Đầu

- Dean, có thể vào không? - Ngoài cửa vang lên tiếng coral. Mạc Duy Dương đi tới cửa phòng, giúp cô mở cửa, nhận lấy quần áo trên tay cô, nói cảm ơn – Vất vả rồi!

Coral vẫn chỉ cười nhạt không nói, ánh mắt nhìn một chút vào trong phòng.

Mạc Duy Dương thấy đã lâu mà cô không có ý tứ rời đi, không nhịn được hỏi:

- Thế nào? Còn có việc?

Coral cười nói:

- Không có, vậy thì không quấy rầy các người!”

Mạc Duy Dương đóng cửa lại, đi về phía cô, cầm quần áo đưa cho cô:

- Mới mua, đến phòng tắm thay đi!

Diệp Tâm Đồng héch môi lên, nhận lấy quần áo vào phòng tắm.

Lúc đi ra, anh đã dọn thức ăn xong, bản thân anh đang ngồi trên bàn ăn xem báo.

Cô cau mày hỏi:

- Hi và Phi Ứng đâu?

Anh để tờ báo xuống nhìn cô:

- Ăn cơm trước rồi mới nghĩ thứ khác! – Cô cứ nhớ mãi không quên Phi Ứng làm cho anh rất buồn bực trong lòng.

- Đừng quên, là ai muốn chúng ta lập tức rời khỏi đây, bây giờ tôi quan tâm đến bản bệ có gì không đúng! - Cô có chút tức giận nói.

- Không cần về, anh sẽ phái người mua hai vé máy bay để bọn họ đi về trước, em ở lại! - Câu nói đầu tiên của anh đã không để ý quyết định của cô, cô nắm quả dấm đi về phía anh - Tại sao mỗi lần đều không hề hỏi ý kiến của tôi, quyết định của tôi luôn không quan trọng như vậy sao? diễn ,đàn lê. quý /đôn Hay là anh cảm thấy tôi cũng sẽ mặc cho anh định đoạt?

Anh ngẩng đầu nhìn cô, lông mày không thể không nhíu lại:

- Anh không định đoạt em, anh chỉ không muốn em rời khỏi bên cạnh anh. Anh sẽ mau chóng xử lý tốt chuyện bên này, sau đó cùng nhau trở về thành phố J.

- Tại sao tôi phải cùng anh trở về, không phải anh đã sớm vứt bỏ tôi sao? Nếu như không phải tôi vẫn quần chật lấy, anh đã sớm quên mất con người tôi không còn một mảnh rồi.

- Đồng Đồng! – Anh nghiêm túc kêu cô một tiếng, thoáng qua trong mắt một tia đau đớn.

- Mạc Duy Dương rút cuộc anh muốn như thế nào? Trước là tôi không đủ dứt khoát, cứ không bỏ được anh, hiện tại tôi thành toàn cho anh tự do, rời khỏi anh... Anh còn muốn như thế nào? - Cô kích động mắt rưng rưng nước mắt.

- Thật xin lỗi, anh chỉ muốn nói, anh không thể không có em, trước là em không bỏ được anh, bây giờ là anh không bỏ được em. Anh chưa từng ngừng yêu em, cho dù là ở trong một năm nay, anh cũng chưa từng có những người phụ nữ khác, là trời đất chứng giám, anh đối với em trung trinh! - Anh đứng dậy đi tới trước mặt cô, ôm cô vào trong ngực, mà cô có phần khóc không thành tiếng.

- Anh cho rằng anh nói những lời này, tôi sẽ lập tức tha thứ cho anh sao? Anh có biết trong một năm qua tôi vì anh đã khóc bao nhiêu lần, ngay cả quyết tâm chết cũng đã có, nhưng còn anh thì sao? Anh chế giễu tôi trốn ở những nơi khác, mặc cho tôi khổ sở, vẫn không chịu ra mặt, đây chính là phương thức anh yêu tôi, tôi không lạ! – Cô kích động đẩy anh ra, sau đó xoay người bỏ đi, lại bị anh ôm lấy eo nhỏ từ phía sau.

- Thật xin lỗi! Anh chỉ biết là anh dùng phương thức sai lầm rồi, nhưng mà anh yêu em, Đồng Đồng, anh yêu em! Xin đừng đang dùng loại phương thức này trừng phạt cả em và anh, anh biết rõ sai lầm rồi! Cầu xin em tha thứ, cầu xin em ở lại bên cạnh anh! Đầu của anh đặt ở trên vai cô, giọng vô cùng khàn.

- Hu hu! – Cô xoay người không khách khí nâng cánh tay của anh lên, cắn một cái thật to lên cánh tay của anh, cho đến khi trên cánh tay của anh có lưu hai dấu răng rõ ràng, cô mới há miệng, ngẩng đầu phát hiện lông mày anh cũng chưa từng nhíu một cái, cô bĩu môi nói - Đây là trừng phạt anh vứt bỏ em đấy!

Nói xong, cô nhón chân lên lại dùng sức cắn một cái trên cổ anh, môi đặt ở nơi đang chảy máu, cô cắn răng mà nói ra:

- Trừng phạt anh hờ hững đối với em.

Ngửa nĩa trực tiếp hôn lên môi của anh, anh kinh ngạc nhìn cô. Anh đưa tay muốn ôm cô, lại bị hai tay của cô đẩy ra. Hai tay cô nâng môi của anh lên, giống như là một con chó điên gặm loạn, cho đến trên môi của anh tất cả đều là máu tươi, cô mới đẩy anh ra, thở hổn hển lau miệng nói:

- Trừng phạt xong!

Anh sững sờ tại chỗ, còn cô đã sớm ngồi trên bàn ăn hưởng thụ thức ăn ngon, cô đói chết rồi! Cô liếc nhìn người đàn ông còn ngây người ở nơi đó, kêu lên:

- Anh có muốn ăn cơm hay không?

Anh hoàn hồn ngồi xuống vị trí đối diện cô, nhỏ giọng hỏi:

- Có phải hết giận rồi không, không rời khỏi anh nữa hả?

Cô nguýt anh một cái:

- Anh cảm thấy thế nào?

Anh nhếch môi cười, tâm tình rất tốt cầm đũa lên giúp cô gấp thức ăn:

- Ăn nhiều một chút, đây là món em thích nhất!

Cô ghét bỏ chu miệng:

- Tự em sẽ gấp, không cần anh xen vào việc của người khác!

Nhưng anh lại cứng chiều cười với cô, biết cô đã tha thứ cho anh, tâm tình của anh trở nên rộng mở trong sáng.

Điện thoại di động của cô và anh đồng thời vang lên, sau đó tự liếc nhau một cái, xoay người nhận điện thoại.

- Hi, sao vậy?

- Đồng Đồng, thật xin lỗi, tớ làm Phi Ứng tức giận bỏ đi, hình như anh ta mua vé máy bay trở về thành phố J rồi, cho nên hiện tại tớ chạy đi đuổi theo anh ta, một mình cậu trở về thành phố J được không? - Bên đầu kia điện thoại truyền đến tiếng Quan Hi gấp gấp và tự trách.

- Oh. . . . hai người cãi nhau? - Diệc Tâm Đồng hoảng hốt hỏi.

- Ừm, không sai biệt lắm! Tớ tìm được sẽ xin lỗi anh ta, cứ như vậy, tớ cúp trước!

Diệc Tâm Đồng cúp điện thoại, không tự chủ cười, Quan Hi và Phi Ứng? Có khả năng bọn họ sẽ đến với nhau không? Cô không tự chủ liên hệ họ thành một khối.

Mạc Duy Dương đứng ở trước cửa sổ sất đất hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Dean, chúng tôi đã tìm được các anh em bị Arno bắt đi ở phương nào rồi! Lần này mục tiêu phong tỏa tương đối xác thực, anh có muốn bây giờ chạy tới không? - Người nói chuyện là một thuộc hạ theo ở bên cạnh anh nhiều năm, hiệu suất làm việc khá cao, đầu óc thông minh, chuyên phụ trách hệ thống định vị và theo dõi dấu vết tích bóng đáng kể địch.

- Được, tôi lập tức chạy tới! - Anh đã không thể chờ đợi đưa Arno vào ngục giam nữa rồi.

Diệc Tâm Đồng đang đứng ở phía sau anh, nghe anh và đối phương trò chuyện một chữ cũng không rời mắt.

- Anh lại muốn đi? - Cô gần như là dùng giọng điệu hoài nghi hỏi.

Cơ thể anh cứng đờ, sợ cô không tin tưởng anh, anh đi tới trước mặt cô, nắm bả vai của cô giải thích:

- Anh cần phải đi ra ngoài một chuyến, sau khi làm xong chuyện này, chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng nhau! Anh sẽ gọi Tote và Coral ở lại chăm sóc em,, anh sẽ trở lại rất nhanh!

- Có phải rất nguy hiểm không? Hay là anh lại muốn rời hỏi em? Không được, em không muốn anh đi! - Cô khóc cầm lấy cánh tay anh, giương mắt cầu xin nói - Nhất định rất nguy hiểm, tại sao chung quy anh vẫn như vậy? Đến cùng là anh coi em quan trọng hơn hay là những anh em kia của anh?

Chuyện này. thật sự làm khó anh. Đối với anh em anh có trách nhiệm, đối với cô lại là tràn đầy tình yêu và áy náy.

Anh nắm thật chặt hai tay của cô, cam đoan nói:

- Đồng Đồng, anh sẽ không bị thương chút nào trở về, anh sẽ không để mình lâm vào nguy hiểm, em hãy tin tưởng anh!

- Nhưng. em sợ! Anh đừng đi có được không? Vì em ở lại, chúng ta trở về thành phố J, có được không?

- Đồng Đồng!

Đang lúc hai người đứng trong cục diện căng thẳng thì cửa phòng đột nhiên bị người mở ra, đi vào là Coral và Tote.

- Dean, để cho chúng tôi đi đi!

Mạc Duy Dương nhìn họ, có chút không yên lòng hỏi:

- Hai người có thể không? Arno khó đối phó!

- Điểm này cậu yên tâm, dầu gì chúng tôi cũng là tay trái tay phải của cậu. - Tote cười trêu ghẹo nói.

- Chúng tôi không đi, chẳng lẽ anh muốn mang theo người phụ nữ của anh cùng đi? - Coral không nhận được giễu cợt.

Mạc Duy Dương liếc cô, quả thật không đành lòng mang cô ấy đi tới đó.

- Vậy mọi người cẩn thận, có bất kỳ tình huống gì nhớ kịp thời liên lạc với tôi!

- Không thành vấn đề!

Diệp Tâm Đồng cắn môi, biết rõ anh rất muốn đi, nhưng vì cô mà chịu đựng không đi. Cô không nhận được thở dài một cái, là cô quá ích kỷ? Nhưng họ đã chia xa một năm rồi, thật vất vả mới ở cùng nhau, nếu lại để cho anh rời đi, nếu như một đi không trở lại thì làm thế nào? Cô không thể mạo hiểm với nguy hiểm mất đi anh nữa, cho nên cô phải một lần làm người xấu.

Mạc Duy Dương vỗ vỗ đầu của cô hỏi:

- Nghĩ gì thế? Mê mẩn vậy?

- Có phải anh rất hận em không cho anh đi không? - Cô ngẩng đầu mặt vô tội hỏi.

- Nói gì thế hả? Không có. - Anh cười cười.

- Thật?

- Thật.

- Vậy anh chuẩn bị kế tiếp làm gì?

- Trở về thành phố J chờ tin tức, chẳng qua đối với họ anh có lòng tin. - Anh vuốt ve đầu cô làm cho cô thoải mái.

- Ừm! - Nhưng cô lại không có một chút cảm giác vui vẻ, bởi vì cô biết rõ trong lòng anh có tâm sự mà không hề nói ra.

Tote và Coral rời đi không bao lâu, họ cũng xách theo hành lý bước lên chuyến bay đi thành phố J. Xuyên thấu qua đám mây trắng bên ngoài, cô không nhận được hỏi:

- Mạc thiếu gia, cha mẹ anh cũng là anh sắp xếp di cư sao?

- Uh, có phải vẫn còn hận anh lúc trước bỏ em lại? - Anh cầm tay cô, quan sát mặt cô hỏi.
 Cô lắc đầu một cái, tựa đầu vào trên vai trái của anh, cùng anh đan xen mười ngón tay với nhau.
 - Mạc thiếu gia, sẽ không lại rời khỏi em nữa phải không? - Cô nhắm mắt lại hỏi.
 - Uh, sẽ không sẽ rời khỏi anh. - Anh cúi đầu ấn một nụ hôn lên trán của cô, sau đó khẽ hôn trên môi cô, nhếch miệng lên thành nụ cười hạnh phúc.
- Trở lại Thành phố J, họ vào ở biệt thự của cô, mà Mạc Duy Dương một tắc cũng không rời, theo sát cô. Anh báo bình an với cha mẹ của mình ở phía xa xôi, thuận tiện nói chuyện của anh và Đồng Đồng cho họ, họ lại chỉ thật bình tĩnh nói cho anh biết: “Ở chung một chỗ là tốt rồi, sống cho thật tốt, chúng ta sẽ không trở lại thành phố J. Mẹ và cha con rất hài lòng cuộc sống bây giờ, bây giờ chúng ta chỉ có một hi vọng, hy vọng có thể ấm cháu trai sớm một chút.”
- Diệp Tâm Đồng rót hai ly trà, đưa cho anh một ly, hỏi:
- Gởi thu với ai vậy, cười đến vui vẻ như thế!
- Anh nhận lấy ly trà trên tay cô, thuận tiện ôm cô vào trong ngực, ngón tay捏 gương mặt của cô, hỏi:
- Em cảm thấy là ai ?
 - Nhất định là mấy người tình trước kia của anh! - Cô chu cái miệng nhỏ nhắn, có phần ghen ghét hừ lạnh nói.
 - Ha ha, không ngờ bộ dạng em ghen đáng yêu như thế, không phải, là cha mẹ anh. Bọn họ hi vọng chúng ta. - Anh nhìn cô lộ ra nụ cười xấu xa, Diệp Tâm Đồng run rẩy hỏi - Hi vọng chúng ta thế nào? Chia tay?
 - Hi vọng chúng ta. - Tay của anh chẳng biết lúc nào đã duỗi vào trong quần áo của cô, mà đồ của cô là áo ngủ thấp ngực, cô lập tức nhảy dựng lên - Anh muốn làm gì?
 - Đồng Đồng, hình như anh muốn, chúng ta sinh con đi! Sinh một đứa con cho anh.
 - Cái gì? - Cô đỏ bừng cả mặt, có chút không tự nhiên nói – Em.. cái đó tới. hôm nay không được. A! - Lời cô còn chưa nói hết, đã bị anh cứng rắn đè trên ghế sofa.

139. Chương 139: Đại Kết Cục Giữa

Hai người một trên một dưới ngủ trên giường lớn, Mạc Duy Dương đưa điện thoại trong tay tiến tới bên tai của cô, ý bảo cô nghe, cô không hiểu nhìn anh.

- Mẹ anh gọi tới! - Anh dùng khẩu hình nói cho cô biết.
- Một âm thanh lộp bộp vang lên trong lòng cô, tinh thần thấp thỏm nhận lấy điện thoại di động, kêu một tiếng:
- Bác gái!
 - Không có quấy rầy đến cháu đi ngủ sớm chứ? - Âm thanh rất ôn hòa, làm cô không tự chủ đỏ lỗ tai.
 - Không có, bác gái tìm cháu có việc? - Đầu cô da tóc tê dại hỏi.
 - Ngày mai cùng Dương bay tới Áo, người một nhà đoàn tụ!
- Diệp Tâm Đồng nhìn anh một cái, muốn nói lại thôi:
- Bác gái! Có thể qua trễ hơn được không, bởi vì ở chỗ này Mạc thiếu gia còn có chút việc phải xử lý!

- Ta biết rõ nó muốn xử lý cái gì! Nhưng ta lại không muốn quản những thứ đó, ngày mai ta muốn gặp hai hai đứa! - Vũ Phong Nhi trực tiếp nói.

- À. vâng! - Cô giao điện thoại cho anh, nói với anh - Mẹ anh bảo chúng ta ngày mai bay đến Áo!

- Vậy thì ngày mai đi! - Anh ôm cô vào trong ngực, hôn trán cô một cái.

- Anh cam lòng rời khỏi? Không phải. - Ngón tay của anh đặt trên môi cô, nhẹ giọng nói - Hiện tại không cần suy nghĩ những thứ khác, bên đó không có việc gì!

- Nhưng mà.

- Anh biết em lo lắng cái gì, nhưng những thứ này cũng giao cho bọn họ, chúng ta thật vất vả mới ở chung với nhau, không nên nói nữa. - Anh trực tiếp ngăn chặn miệng của cô.

Điện thoại của anh đột nhiên lại vang lên, trực tiếp cắt đứt hai người hôn môi. Anh có chút không kiên nhẫn nhận điện thoại:

- Chuyện gì?

- Dean, Arno và người dưới tay hắn đã bị chúng ta bắt sống, xin hỏi cậu có phân phó gì? - Tote đang cùng một đám anh em từ một căn phòng đi ra, biểu cảm trên mặt không cần nói cũng biết là vui mừng, diễn ,đàn ,lê ,quý .đôn rất cuộc bắt được Arno, quá hả hê lòng người.

Con mắt Mạc Duy Dương nhú lại, trong mắt thoáng qua một tia u ám:

- Đưa vào trong ngực, còn nữa quan tâm bên kia thật tốt, chưa được mấy năm, đừng để cho hắn đi ra gặp ánh mặt trời!

Tote hài lòng cười nói:

- Vâng, toàn bộ nghe theo lão đại phân phó, hiện tại nhiệm vụ đã hoàn thành, toàn thể các anh em chúng tôi chuẩn bị trở về thành phố J, đuổi theo lão đại!

- Không cần, thủ lĩnh kế nhiệm của tổ chức, tôi sẽ giao cho cậu nhận chức, với lại tôi sẽ đưa bà xã đến Áo, một thời gian cậu sẽ không tìm thấy chúng tôi, tôi cũng tạm thời không muốn hỏi tới chuyện bang hội!

- Cái gì? Dean, cái này vạn lần không được. Tôi ở đâu ra năng lực thay thế vị trí của cậu, không được, tôi kiên quyết phản đối! - Tote gấp gấp dậm chân, anh còn chuẩn bị du lịch khắp nơi, làm sao lại bị thân phận của thủ lĩnh trói buộc cơ chứ?

- Cậu có thể không tiếp nhận, điều kiện tiên quyết là có người chịu nhận thay công việc của cậu. - Mười phần uy hiếp.

Tote đau cả đầu, tại sao có thể ức hiếp anh như vậy, anh cũng muốn yêu cũng muốn tìm bạn gái mà!

- Dean.

- Cứ như vậy, có thời gian ở đó cầu nhàu còn không bằng đi tìm người thích hợp để chọn.

- Lão đại, cậu điên rồi.

Mạc Duy Dương nhếch miệng lên thành nụ cười xấu xa:

- Không đủ hung ác tàn nhẫn, thoát thân thế nào?

“ ”

Diệp Tâm Đồng và Mạc Duy Dương ngồi lên máy bay đến Áo. Cô nằm trên vai của anh ngủ thật sự say nồng, còn anh một tay đảo tạp chí, không quên dùng ngón tay sờ làm mũi cô ngứa.

Cô đưa tay đập tay anh, tiếp theo đó ngủ. Anh phủ tạp chí lên trên mặt của cô, phòng ngừa những người khác lên dòm ngó dáng ngủ của cô.

Diệp Tâm Đồng không biết cha mẹ anh ở Áo mua một căn biệt thự. Xe lái thẳng đến cửa biệt thự màu xanh da trời, có người làm phía trước thay họ mở cửa xe.

Diệc Tâm Đồng bởi vì ngủ mấy giờ trên máy bay, hiện tại tràn đầy tinh thần, mà Mạc Duy Dương cho dù không ngủ, hiện tại vẫn tràn đầy tinh thần như cũ.

Hai người vào phòng khách, người làm đưa nước trà tới, mà họ cũng không thấy Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi.

Vũ Phong Nhi nghe được người làm báo lại, nói Mạc Duy Dương và Diệc Tâm Đồng đến, sau khi bà cất xong mỹ phẩm, phân phó với người làm:

- Được, ta biết rồi!

Không chút để ý, thu dọn xong mấy thứ Vũ Phong Nhi mới ra khỏi phòng.

Diệc Tâm Đồng nhìn anh hỏi:

- Mẹ anh bảo chúng ta đến làm gì? Không phải là bảo chúng ta chia tay chứ?

- Xem ra ta gọi hai đứa đến, hình như hai đứa rất không nguyện ý? - Mới vừa xuống lầu, Vũ Phong Nhi nghe vào lời của cô, vẻ bề ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà đi xuống lầu.

- Hả. bác gái, không phải. - Diệc Tâm Đồng không ngờ bà ấy lại đột nhiên xuất hiện, cô vội vàng đứng dậy nói xin lỗi.

- Được rồi, đừng khẩn trương như vậy, mọi người khó được một lần trở về, ta không phải một người tính tình kì quái, biết người nào đối với con của ta tốt, người nào đối với con trai ta quan trọng! - Bà nhìn Diệc Tâm Đồng một cái, sau đó đoan trang ngồi ở đối diện với bọn họ.

Diệc Tâm Đồng âm thầm hít một hơi, Vũ Phong Nhi nói lời nói này, có phải thể hiện bà ấy không phản đối cô và Mạc thiếu gia ở với nhau?

- Mẹ, đừng hù dọa Đồng Đồng nữa! Dọa cô ấy chạy, con trai của mẹ cũng sẽ điên mất! - Mạc Duy Dương giúp đỡ hoà giải.

- Được rồi, mẹ biết gọi hai đứa tới một chuyện, các người nhất định đang hoài nghi dụng ý của ta, mẹ lập tức thẳng vào vấn đề nói cho hai đứa biết! Nếu như bây giờ mẹ và cha con còn phản đối hai đứa mà nói, đoán chừng chúng ta chẳng những sẽ mất đi một con trai tốt, còn có thể mất đi một con dâu hiền, cho nên chúng ta không muốn mất đi bất kỳ ai trong hai đứa! Mẹ hi vọng hai đứa thường tới đây thăm chúng ta, về phần hôn lễ của hai đứa, nếu như muốn cử hành lần nữa, mẹ và cha con sẽ để cho con sắp xếp! Nếu như hai đứa có ý tưởng khác biệt, chúng ta cũng tôn trọng suy nghĩ của hai đứa! - Vũ Phong Nhi nói ra ý nghĩ trong lòng.

- Mẹ! - Mạc Duy Dương kích động kêu bà.

- Tốt rồi, lời cảm kích thì không cần nói. Thím Lâm, cơm chuẩn bị xong chưa, bưng thức ăn lên đi! - Vũ Phong Nhi vội vàng cắt đứt lời của con trai.

- Bác gái, cảm ơn bác đã hiểu và thông cảm! - Diệc Tâm Đồng che miệng cười vui vẻ.

- Còn gọi bác gái? Phải gọi mẹ! - Vũ Phong Nhi nghiêm túc.

Sắc mặt Diệc Tâm Đồng đỏ bừng nhìn bà, lại hướng nhìn Mạc Duy Dương, có hơi khó có thể mở miệng nói:

- Mẹ!

- Câu gọi mẹ này coi như hài lòng, nếu cho nhà họ Mạc gia thêm đứa cháu trai, ta sẽ thích hơn! - Vũ Phong Nhi liếc bụng của cô, cười nói.

Mặt cô đỏ lên, Mạc Duy Dương tiến tới bên tai của cô nhẹ giọng nói ra:

- Nghe mẹ nói, sớm sinh con một chút, tối nay lại nỗ lực một phen!

Cô đẩy anh ra một cái:

- Ở đâu nhanh như vậy?

- Là quá chậm. - Anh cố ý hiểu lầm ý của cô, cô chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn anh.

Năm tháng sau

Diệp Tâm Đồng nâng cao bụng tròn vo, cầm điện thoại trong tay, kêu lên với người phía bên đầu kia điện thoại:

- Ông xã,, em rất muốn ăn quất xanh, lúc nào thì mới có thể ăn được?

- Quất xanh? À, lập tức, em đợi thêm mấy giờ, anh lập tức phái người đưa qua! - Mạc Duy Dương đang bận đi họp cho trợ lý bên cạnh một ánh mắt.

Trợ lý một mặt mặt khổ mày sần nói:

- Tổng giám đốc, cái đó. trời rất nóng tìm quất xanh không khó, nhưng muốn tìm cái loại quất chua đến răng cũng sắp rớt đó, thật đúng là khó tìm. có muốn kêu phu nhân đổi sang ăn những thứ khác không?

- Tôi mặc kệ cậu dùng phương pháp gì, nhất định phải tìm được quất xanh, đi tìm ngay bây giờ! Sau khi tìm được trực tiếp đưa đến biệt thự, tôi chỉ cho cậu thời gian mấy tiếng.

Trợ lý đó buồn bực, trợ lý công ty khác đều là đi theo bên cạnh tổng giám đốc xử lý tài liệu và làm ghi chép, tại sao anh ta phải làm chân chạy?

Hiện tại ai còn không biết tổng giám đốc Mạc cưng chiều Diệp Tâm Đồng, mang thai cục cưng nhỏ, thích ăn một vài thứ gì đó cực kỳ chua.

Diệp Tâm Đồng đang xem kịch trên ti vi, ngoài cửa nhà truyền đến tiếng chuông cửa, cô bỏ lại hộp điều khiển ti vi, chạy tới cửa, cười nói:

- Mạc thiếu gia!

- Phu nhân, cô muốn quất xanh, tôi đưa tới cho cô! - Trợ lý cười hì hì nói.

Diệp Tâm Đồng nhìn anh ta đầu đầy mồ hôi, vội gọi anh ta vào nhà.

- Anh mau vào, thật vất vả, tôi giúp anh rót ly trà, anh uống rồi đi! - Cô nhường ra một lối đi, cho anh ta đi vào.

Thật ra thì trợ lý muốn vội vàng trở về phục lệnh (báo cáo sau khi chấp hành mệnh lệnh), nhưng chạy mấy giờ, hiện tại đang khát muốn chết, vì vậy khi cô nhiệt tình kêu, anh ta có chút ngượng ngùng vào nhà.

Diệp Tâm Đồng đưa một ly nước tới trước mặt anh ta, kêu lên:

- Anh uống miếng nước rồi đi!

Anh ta cười nhận lấy:

- Cảm ơn.

Anh nhấp một miếng, còn chưa nuốt xuống, trong cổ họng đột nhiên đau xót, anh phun ra một mặt của cô.

“ ” Diệp Tâm Đồng bị phun mặt không giải thích được, còn anh ta vội để ly xuống, nói xin lỗi:

- Thật xin lỗi phu nhân, thật xin lỗi!

Chịu đựng khổ sở ê răng rơi xuống, anh vội tìm khăn giấy đưa cho cô, cô xoa xoa mặt, cười nói:

- Không có việc gì, anh làm gì thế kích động như thế, nước có gì khó uống sao?

- Không có. chỉ là. phu nhân, có phải cô cho tôi là nước chanh? Quá chua! – khuôn mặt anh khổ sở cười nói.

- Nước chanh? Trời ơi, thật xin lỗi, tôi quên đó là nước tôi thích uống, tôi nên rót cho anh ly nước lọc. Thật xin lỗi, bây giờ tôi đi rót cho anh một ly nữa! - Diệp Tâm Đồng vỗ đầu của mình, ảo não xoay người chạy vào phòng bếp.

Trợ lý vội vàng kêu lên:

- Phu nhân, cô cần thận một chút, đừng té ngã!

- A!

Lời anh ta nói còn chưa xong, tức thì nghe nhà bếp truyền đến một tiếng hét thảm. Anh bị dọa đến hồn cũng sắp không còn.

- Phu nhân, cô sao rồi hả?

Anh ta chạy tới nhà bếp, gấp gáp kêu lên:

- Phu nhân, cô đang ở đâu?

- Con gián. ở đó có con gián, một con rất to, anh đuổi giúp một tay đi! - Diệc Tâm Đồng sợ đến mức ngồi xổm ở dưới một cái bàn trong bếp, tay chỉ một con gián lớn bên cạnh ấm trà kêu lên.

Trợ lý mặt tối sầm, nói:

- Được, cô đi ra ngoài nghỉ ngơi trước, nơi này giao cho tôi, con gián cũng để tôi đối phó!

- Uh. - Cô ngoan ngoãn đưa ly trà cho anh ta, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng bếp.

Trợ lý ở nhà bếp mệt mỏi mấy chục phút, mới giải quyết xong con gián, sau đó rót ỉnh một ly nước lọc, ực mạnh vài hớp, rốt cuộc thở dài một hơi, cái việc làm này không đáng làm.

- Phu nhân, cảm ơn cô chiều đãi, tôi đi làm! - Trợ lý từ phòng bếp ra ngoài, nói với cô.

- Ủ, tốt, anh đi thông thả!

Diệc Tâm Đồng đứng dậy nói với anh ta.

- Được, phu nhân cô ở nhà nghỉ ngơi thật nhiều, chớ làm chuyện gì nguy hiểm, có gì cần cứ gọi người làm là được, tôi trở về báo cáo với tổng giám đốc đây! - Trợ lý một bộ mặt như gặp phải quỷ, vội chạy về phía cửa.

Diệc Tâm Đồng tò mò sờ sờ mặt của mình:

- Chẳng lẽ diện mạo của cô rất đáng sợ? Bằng không sao anh ta lại có vẻ mặt như bị hù sắp chết? Thiệt là, cô vốn còn muốn giữ anh ta lại ăn cơm, kết quả anh ta chạy nhanh như vậy.

140. Chương 139: Đại Kết Cục Giữa

Hai người một trên một dưới ngủ trên giường lớn, Mạc Duy Dương đưa điện thoại trong tay tiến tới bên tai của cô, ý bảo cô nghe, cô không hiểu nhìn anh.

- Mẹ anh gọi tới! - Anh dùng khẩu hình nói cho cô biết.

Một âm thanh lộp bộp vang lên trong lòng cô, tinh thần thấp thỏm nhận lấy điện thoại di động, kêu một tiếng:

- Bác gái!

- Không có quấy rầy đến cháu đi ngủ sớm chứ? - Âm thanh rất ôn hòa, làm cô không tự chủ đỏ lỗ tai.

- Không có, bác gái tìm cháu có việc? - Đầu cô da tóc tê dại hỏi.

- Ngày mai cùng Dương bay tới Áo, người một nhà đoàn tụ!

Diệc Tâm Đồng nhìn anh một cái, muốn nói lại thôi:

- Bác gái! Có thể qua trễ hơn được không, bởi vì ở chỗ này Mạc thiếu gia còn có chút việc phải xử lý!

- Ta biết rõ nó muốn xử lý cái gì! Nhưng ta lại không muốn quản những thứ đó, ngày mai ta muốn gặp hai hai đứa! - Vũ Phong Nhi trực tiếp nói.

- À. vâng! - Cô giao điện thoại cho anh, nói với anh - Mẹ anh bảo chúng ta ngày mai bay đến Áo!

- Vậy thì ngày mai đi! - Anh ôm cô vào trong ngực, hôn trán cô một cái.

- Anh cam lòng rời khỏi? Không phải. - Ngón tay của anh đặt trên môi cô, nhẹ giọng nói - Hiện tại không cần suy nghĩ những thứ khác, bên đó không có việc gì!

- Nhưng mà.

- Anh biết em lo lắng cái gì, nhưng những thứ này cũng giao cho bọn họ, chúng ta thật vất vả mới ở chung với nhau, không nên nói nữa. - Anh trực tiếp ngăn chặn miệng của cô.

Điện thoại của anh đột nhiên lại vang lên, trực tiếp cắt đứt hai người hôn môi. Anh có chút không kiên nhẫn nhận điện thoại:

- Chuyện gì?

- Dean, Arno và người dưới tay hắn đã bị chúng ta bắt sống, xin hỏi cậu có phân phó gì? - Tote đang cùng một đám anh em từ một căn phòng đi ra, biểu cảm trên mặt không cần nói cũng biết là vui mừng, diễn ,đàn ,lê ,quý .đôn rất cuộc bắt được Arno, quá hả hê lòng người.

Con mắt Mạc Duy Dương nhú lại, trong mắt thoáng qua một tia u ám:

- Đưa vào trong ngực, còn nữa quan tâm bên kia thật tốt, chưa được mấy năm, đừng để cho hắn đi ra gặp ánh mặt trời!

Tote hài lòng cười nói:

- Vâng, toàn bộ nghe theo lão đại phân phó, hiện tại nhiệm vụ đã hoàn thành, toàn thể các anh em chúng tôi chuẩn bị trở về thành phố J, đuổi theo lão đại!

- Không cần, thủ lĩnh kế nhiệm của tổ chức, tôi sẽ giao cho cậu nhận chức, với lại tôi sẽ đưa bà xã đến Áo, một thời gian cậu sẽ không tìm thấy chúng tôi, tôi cũng tạm thời không muốn hỏi tới chuyện bang hội!

- Cái gì? Dean, cái này vạn lần không được. Tôi ở đâu ra năng lực thay thế vị trí của cậu, không được, tôi kiên quyết phản đối! - Tote gấp gấp dậm chân, anh còn chuẩn bị du lịch khắp nơi, làm sao lại bị thân phận của thủ lĩnh trói buộc cơ chứ?

- Cậu có thể không tiếp nhận, điều kiện tiên quyết là có người chịu nhận thay công việc của cậu. - Mười phần uy hiếp.

Tote đau cả đầu, tại sao có thể ức hiếp anh như vậy, anh cũng muốn yêu cũng muốn tìm bạn gái mà!

- Dean.

- Cứ như vậy, có thời gian ở đó cầu nhàu còn không bằng đi tìm người thích hợp để chọn.

- Lão đại, cậu điên rồi.

Mạc Duy Dương nhếch miệng lên thành nụ cười xấu xa:

- Không đủ hung ác tàn nhẫn, thoát thân thế nào?

“ ”

Diệp Tâm Đồng và Mạc Duy Dương ngồi lên máy bay đến Áo. Cô nằm trên vai của anh ngủ thật sự say nồng, còn anh một tay đảo tạp chí, không quên dùng ngón tay sờ làm mũi cô ngứa.

Cô đưa tay đập tay anh, tiếp theo đó ngủ. Anh phủ tạp chí lên trên mặt của cô, phòng ngừa những người khác lên dòm ngó dáng ngủ của cô.

Diệp Tâm Đồng không biết cha mẹ anh ở Áo mua một căn biệt thự. Xe lái thẳng đến cửa biệt thự màu xanh da trời, có người làm phía trước thay họ mở cửa xe.

Diệc Tâm Đồng bởi vì ngủ mấy giờ trên máy bay, hiện tại tràn đầy tinh thần, mà Mạc Duy Dương cho dù không ngủ, hiện tại vẫn tràn đầy tinh thần như cũ.

Hai người vào phòng khách, người làm đưa nước trà tới, mà họ cũng không thấy Mạc Vi Phẩm và Vũ Phong Nhi.

Vũ Phong Nhi nghe được người làm báo lại, nói Mạc Duy Dương và Diệc Tâm Đồng đến, sau khi bà cất xong mỹ phẩm, phân phó với người làm:

- Được, ta biết rồi!

Không chút để ý, thu dọn xong mấy thứ Vũ Phong Nhi mới ra khỏi phòng.

Diệc Tâm Đồng nhìn anh hỏi:

- Mẹ anh bảo chúng ta đến làm gì? Không phải là bảo chúng ta chia tay chứ?

- Xem ra ta gọi hai đứa đến, hình như hai đứa rất không nguyện ý? - Mới vừa xuống lầu, Vũ Phong Nhi nghe vào lời của cô, vẻ bề ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà đi xuống lầu.

- Hả. bác gái, không phải. - Diệc Tâm Đồng không ngờ bà ấy lại đột nhiên xuất hiện, cô vội vàng đứng dậy nói xin lỗi.

- Được rồi, đừng khẩn trương như vậy, mọi người khó được một lần trở về, ta không phải một người tính tình kì quái, biết người nào đối với con của ta tốt, người nào đối với con trai ta quan trọng! - Bà nhìn Diệc Tâm Đồng một cái, sau đó đoan trang ngồi ở đối diện với bọn họ.

Diệc Tâm Đồng âm thầm hít một hơi, Vũ Phong Nhi nói lời nói này, có phải thể hiện bà ấy không phản đối cô và Mạc thiếu gia ở với nhau?

- Mẹ, đừng hù dọa Đồng Đồng nữa! Dọa cô ấy chạy, con trai của mẹ cũng sẽ điên mất! - Mạc Duy Dương giúp đỡ hoà giải.

- Được rồi, mẹ biết gọi hai đứa tới một chuyện, các người nhất định đang hoài nghi dụng ý của ta, mẹ lập tức thẳng vào vấn đề nói cho hai đứa biết! Nếu như bây giờ mẹ và cha con còn phản đối hai đứa mà nói, đoán chừng chúng ta chẳng những sẽ mất đi một con trai tốt, còn có thể mất đi một con dâu hiền, cho nên chúng ta không muốn mất đi bất kỳ ai trong hai đứa! Mẹ hi vọng hai đứa thường tới đây thăm chúng ta, về phần hôn lễ của hai đứa, nếu như muốn cử hành lần nữa, mẹ và cha con sẽ để cho con sắp xếp! Nếu như hai đứa có ý tưởng khác biệt, chúng ta cũng tôn trọng suy nghĩ của hai đứa! - Vũ Phong Nhi nói ra ý nghĩ trong lòng.

- Mẹ! - Mạc Duy Dương kích động kêu bà.

- Tốt rồi, lời cảm kích thì không cần nói. Thím Lâm, cơm chuẩn bị xong chưa, bưng thức ăn lên đi! - Vũ Phong Nhi vội vàng cắt đứt lời của con trai.

- Bác gái, cảm ơn bác đã hiểu và thông cảm! - Diệc Tâm Đồng che miệng cười vui vẻ.

- Còn gọi bác gái? Phải gọi mẹ! - Vũ Phong Nhi nghiêm túc.

Sắc mặt Diệc Tâm Đồng đỏ bừng nhìn bà, lại hướng nhìn Mạc Duy Dương, có hơi khó có thể mở miệng nói:

- Mẹ!

- Câu gọi mẹ này coi như hài lòng, nếu cho nhà họ Mạc gia thêm đứa cháu trai, ta sẽ thích hơn! - Vũ Phong Nhi liếc bụng của cô, cười nói.

Mặt cô đỏ lên, Mạc Duy Dương tiến tới bên tai của cô nhẹ giọng nói ra:

- Nghe mẹ nói, sớm sinh con một chút, tối nay lại nỗ lực một phen!

Cô đẩy anh ra một cái:

- Ở đâu nhanh như vậy?

- Là quá chậm. - Anh cố ý hiểu lầm ý của cô, cô chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn anh.

Năm tháng sau

Diệp Tâm Đồng nâng cao bụng tròn vo, cầm điện thoại trong tay, kêu lên với người phía bên đầu kia điện thoại:

- Ông xã,, em rất muốn ăn quất xanh, lúc nào thì mới có thể ăn được?

- Quất xanh? À, lập tức, em đợi thêm mấy giờ, anh lập tức phái người đưa qua! - Mạc Duy Dương đang bận đi họp cho trợ lý bên cạnh một ánh mắt.

Trợ lý một mặt mặt khổ mày sần nói:

- Tổng giám đốc, cái đó. trời rất nóng tìm quất xanh không khó, nhưng muốn tìm cái loại quất chua đến răng cũng sắp rớt đó, thật đúng là khó tìm. có muốn kêu phu nhân đổi sang ăn những thứ khác không?

- Tôi mặc kệ cậu dùng phương pháp gì, nhất định phải tìm được quất xanh, đi tìm ngay bây giờ! Sau khi tìm được trực tiếp đưa đến biệt thự, tôi chỉ cho cậu thời gian mấy tiếng.

Trợ lý đó buồn bực, trợ lý công ty khác đều là đi theo bên cạnh tổng giám đốc xử lý tài liệu và làm ghi chép, tại sao anh ta phải làm chân chạy?

Hiện tại ai còn không biết tổng giám đốc Mạc cưng chiều Diệp Tâm Đồng, mang thai cục cưng nhỏ, thích ăn một vài thứ gì đó cực kỳ chua.

Diệp Tâm Đồng đang xem kịch trên ti vi, ngoài cửa nhà truyền đến tiếng chuông cửa, cô bỏ lại hộp điều khiển ti vi, chạy tới cửa, cười nói:

- Mạc thiếu gia!

- Phu nhân, cô muốn quất xanh, tôi đưa tới cho cô! - Trợ lý cười hì hì nói.

Diệp Tâm Đồng nhìn anh ta đầu đầy mồ hôi, vội gọi anh ta vào nhà.

- Anh mau vào, thật vất vả, tôi giúp anh rót ly trà, anh uống rồi đi! - Cô nhường ra một lối đi, cho anh ta đi vào.

Thật ra thì trợ lý muốn vội vàng trở về phục lệnh (báo cáo sau khi chấp hành mệnh lệnh), nhưng chạy mấy giờ, hiện tại đang khát muốn chết, vì vậy khi cô nhiệt tình kêu, anh ta có chút ngượng ngùng vào nhà.

Diệp Tâm Đồng đưa một ly nước tới trước mặt anh ta, kêu lên:

- Anh uống miếng nước rồi đi!

Anh ta cười nhận lấy:

- Cảm ơn.

Anh nhấp một miếng, còn chưa nuốt xuống, trong cổ họng đột nhiên đau xót, anh phun ra một mặt của cô.

“ ” Diệp Tâm Đồng bị phun mặt không giải thích được, còn anh ta vội để ly xuống, nói xin lỗi:

- Thật xin lỗi phu nhân, thật xin lỗi!

Chịu đựng khổ sở ê răng rơi xuống, anh vội tìm khăn giấy đưa cho cô, cô xoa xoa mặt, cười nói:

- Không có việc gì, anh làm gì thế kích động như thế, nước có gì khó uống sao?

- Không có. chỉ là. phu nhân, có phải cô cho tôi là nước chanh? Quá chua! – khuôn mặt anh khổ sở cười nói.

- Nước chanh? Trời ơi, thật xin lỗi, tôi quên đó là nước tôi thích uống, tôi nên rót cho anh ly nước lọc. Thật xin lỗi, bây giờ tôi đi rót cho anh một ly nữa! - Diệp Tâm Đồng vỗ đầu của mình, ảo não xoay người chạy vào phòng bếp.

Trợ lý vội vàng kêu lên:

- Phu nhân, cô cần thận một chút, đừng té ngã!

- A!

Lời anh ta nói còn chưa xong, tức thì nghe nhà bếp truyền đến một tiếng hét thảm. Anh bị dọa đến hồn cũng sắp không còn.

- Phu nhân, cô sao rồi hả?

Anh ta chạy tới nhà bếp, gấp gáp kêu lên:

- Phu nhân, cô đang ở đâu?

- Con gián. ở đó có con gián, một con rất to, anh đuổi giúp một tay đi! - Diệc Tâm Đồng sợ đến mức ngồi xổm ở dưới một cái bàn trong bếp, tay chỉ một con gián lớn bên cạnh ấm trà kêu lên.

Trợ lý mặt tối sầm, nói:

- Được, cô đi ra ngoài nghỉ ngơi trước, nơi này giao cho tôi, con gián cũng để tôi đối phó!

- Uh. - Cô ngoan ngoãn đưa ly trà cho anh ta, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng bếp.

Trợ lý ở nhà bếp mệt mỏi mấy chục phút, mới giải quyết xong con gián, sau đó rót ỉnh một ly nước lọc, ực mạnh vài hớp, rốt cuộc thở dài một hơi, cái việc làm này không đáng làm.

- Phu nhân, cảm ơn cô chiều đãi, tôi đi làm! - Trợ lý từ phòng bếp ra ngoài, nói với cô.

- Ủ, tốt, anh đi thông thả!

Diệc Tâm Đồng đứng dậy nói với anh ta.

- Được, phu nhân cô ở nhà nghỉ ngơi thật nhiều, chớ làm chuyện gì nguy hiểm, có gì cần cứ gọi người làm là được, tôi trở về báo cáo với tổng giám đốc đây! - Trợ lý một bộ mặt như gặp phải quỷ, vội chạy về phía cửa.

Diệc Tâm Đồng tò mò sờ sờ mặt của mình:

- Chẳng lẽ diện mạo của cô rất đáng sợ? Bằng không sao anh ta lại có vẻ mặt như bị hù sắp chết? Thiệt là, cô vốn còn muốn giữ anh ta lại ăn cơm, kết quả anh ta chạy nhanh như vậy.

141. Chương 140: Đại Kết Cục Cuối

Diệc Tâm Đồng lột một múi quýt bỏ vào trong miệng, điện thoại trên sofa bên cạnh đột nhiên vang lên. Cô vận nhỏ âm thanh TV, cầm lên hỏi:

- Xin chào, xin hỏi tìm ai?

- Đồng Đồng là tớ đây!

- Hi? Cậu chạy đi đâu vậy?

- Đồng Đồng, tớ đang ở Mị Ảnh, thật ra thì. năm tháng nay tớ vẫn luôn ở Mị Ảnh. - Quan Hi chột dạ nói.

- Mị Ảnh? Sao cậu ở Mị Ảnh? Ờ. chẳng lẽ mấy ngày đó cậu đều ở chỗ Phi Ứng? - Cô bưng tỉnh hiểu ra gật gật đầu - Hiện tại Phi Ứng tha thứ cậu chưa?

- Còn chưa có! Đồng Đồng, thật ra thì. ôi, tớ không biết nói thế nào với cậu. - Giọng Quan Hi nghe vào có chút buồn bực và phiền muộn.

- Sao vậy? Phi Ứng làm khó dễ cậu?

- Cũng không hẳn là vậy, là vấn đề của mình tó, tó thích Phi Ứng, nhưng. . . . - Cô cắn môi, phát câu hừ lạnh nói - Người anh ấy thích là cậu.

Diệp Tâm Đồng nhếch miệng lên cười nhạt, hình như đã sớm ngờ tới Hi sẽ thích Phi Ứng, chẳng qua Phi Ứng thích cô, cô cảm thấy rất có lỗi đối với anh.

- Hi, nếu như yêu thích một người nên đừng cảm theo đuổi, chứ không phải do dự, hạnh phúc nắm giữ ở trên tay của mình, không phải đợi người khác ban cho, cho nên cậu nên lấy ra sức quyến rũ của cậu, chế ngự Phi Ứng. - diễn: đàn lê; quý -đôn Cô cười cho Quan Hi ý kiến.

Quan Hi cũng biết Đồng Đồng không thích Phi Ứng, chỉ là Phi Ứng hoàn toàn là đầu gỗ. Mấy tháng nay mỗi ngày cô bám gót ở trước mặt, sau lưng, bên cạnh anh, thế mà anh lại vẫn không chút động lòng. Cô cũng bắt đầu hoài nghi có phải sức quyến rũ của mình hạ thấp rồi không, cho nên cô muốn làm khảo nghiệm, cái khảo nghiệm này cần Đồng Đồng giúp một tay.

Sau đó cô nói khảo nghiệm muốn làm cho Diệp Tâm Đồng, Diệp Tâm Đồng bày tỏ đồng ý, Đồng Đồng cũng hi vọng Phi Ứng và Quan Hi có thể ở cùng nhau.

Theo kế hoạch của Quan Hi, cô phụ trách hẹn Phi Ứng ra ngoài, còn Quan Hi sẽ ngồi ở góc nhà hàng nghe lén.

Phi Ứng nhận được điện thoại Diệp Tâm Đồng gọi tới, trong lòng vui mừng nho nhỏ, sau đó trải qua một phen đấu tranh mới quyết định tới gặp cô một lần. Anh biết không nên ôm lấy ảo tưởng đối với cô nữa, hôm nay tới gặp cô chỉ vì xác nhận xem cô có hạnh phúc không. Mà gần đây anh bị Quan Hi đuổi theo phiền triệt để, anh cần ra ngoài hóng mát một chút.

Đi vào trong nhà hàng, xa xa anh nhìn thấy một người phụ nữ mặc trang phục bà bầu, dáng vẻ hơi bối rối khuấy động ly nước trong tay. Chỉ mấy tháng không thấy mà thôi, anh cảm giác có một số thứ cách anh thật xa, trong lúc suy nghĩ anh đã đi tới trước mặt cô.

Cô ngẩng đầu cười nói:

- Phi Ứng, ngồi đi!

Phi Ứng đáp lại một nụ cười nhạt với cô, sau đó ngồi xuống. Anh chú ý đến khóe miệng của cô vẫn mang nụ cười hạnh phúc, anh không tự chủ cười khở.

- Xem ra em rất hạnh phúc. - Anh không tự chủ bật thốt lên, trong lòng có chút tiếc nuối nho nhỏ, nhưng hơn hết là chúc phúc.

- Hả? Anh nói em sao? Thật ra thì anh cũng có thể. - Cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh, vô cùng thành tâm nói.

Phi Ứng thay cô rót đầy nước, mở miệng nói:

- Hôm nay em tìm anh ra ngoài, hẳn không phải là mời anh ăn cơm chứ? Mạc Duy Dương cũng sẽ không để cho em ra ngoài.

- Anh lại hiểu anh ấy rất rõ, anh đoán không sai, hôm nay em tìm anh ra ngoài là cùng anh nói về Hi, anh đối với Hi có cảm giác gì? - Cô uống một hớp nước hỏi.

- Không có cảm giác. - Anh trực tiếp nói.

Diệp Tâm Đồng sững sốt một chút, tầm mắt thận trọng liếc sang bàn bên cạnh, cũng không biết Hi có nghe được câu trả lời của anh ấy không, ho khan nói:

- Cảm giác có thể bồi dưỡng, lại nói dáng vẻ Hi xinh đẹp như vậy, anh không có lý do để không thích cô ấy!

- Anh không thích phụ nữ ngang tàn bao ngược. Đồng Đồng, em yên tâm, anh sẽ không quán em cho nên cầu xin em đừng giúp anh nổi tơ hồng! - Phi Ứng lắc đầu một cái thở dài nói.

- Em không giúp anh nổi dây, em chỉ là cảm thấy anh không phải nên bỏ qua cô gái bên cạnh đối tốt với anh! - Diệp Tâm Đồng gấp gấp nói, bởi vì cô thấy Quan Hi đã giận đến ngăn cản tờ báo ở trên bàn.

- Cô ta là cô gái tốt? Thôi đi! – Phi Ứng cười khúc khích, một vẻ mặt không dám động tới. Quan Hi đứng ở sau lưng anh giận đến hai tay ôm ngực, khom lưng đoạt lấy ly nước trong tay anh, giơ cao chén nước xối từ đỉnh đầu của anh thẳng đến lòng bàn chân.

- Ôi! - Diệc Tâm Đồng sợ lập tức phát hoảng.

Quan Hi nặng nề đặt ly nước lên trên bàn một cái, cười lạnh nói:

- Phi Ứng, xem như anh lợi hại! Bà đây đúng là ngang ngược, cho nên anh ngàn vạn lần không được yêu tôi, tôi cũng không trân quý gì anh.

Phi Ứng quay đầu nhìn cô chằm chằm, đưa tay lau nước trên đầu, giận dữ hét:

- Quan Hi, bà già điên cô nổi điên cái gì!

Quan Hi không để ý anh, đưa tay nắm tay Diệc Tâm Đồng, kêu lên:

- Đồng Đồng chúng ta đi!

Diệc Tâm Đồng nhỏ giọng nói với cô:

- Hi, đừng như vậy, có lời gì từ từ nói.

Bây giờ Quan Hi đang nổi nóng, cô hất tay Diệc Tâm Đồng ra, tức giận nói:

- Cậu không đi thì thôi, tớ đi là được!

Thấy Quan Hi đã giận, cũng không quay đầu lại đi mất, trong lòng Diệc Tâm Đồng quỳnh lên, vội vàng đứng dậy muốn chạy đuổi theo, nhưng bởi vì sàn nhà bóng loáng dưới chân, hơn nữa có ly nước của Quan Hi vừa rồi, cô trượt chân, cả người ngã xuống đất.

- Đồng Đồng! - Phi Ứng bị dọa đến trợn to mắt, mà Quan Hi vừa đi đến cửa miệng, nghe được âm thanh cũng không nhận được quay đầu nhìn, nhìn thấy một màn Diệc Tâm Đồng ngã xuống kia thì cả trái tim cô vô lực rơi xuống.

Nhận được một cuộc điện thoại Phi Ứng gọi tới, Mạc Duy Dương mới biết Diệc Tâm Đồng vỡ nước ối, đứa bé muốn ra đời trước. Anh sợ đến bỏ lại điện thoại xông ra khỏi phòng làm việc.

Mạc Duy Dương chạy tới bệnh viện thì thấy được Phi Ứng cùng với Quan Hi ở hành lang, sắc mặt anh tái nhợt hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Vợ tôi sao lại bị đưa vào bệnh viện? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Quan Hi vội khóc rống nói:

- Thật xin lỗi, là lỗi của tôi, là tôi hại cô ấy! - Cô ôm miệng, mặt ảo não cúi thấp đầu.

Mạc Duy Dương cảm hận lườm cô một cái, nói cứng:

- Nếu như vợ tôi và đứa bé có chuyện gì, đời này cô chờ ngồi tù đi!

- Thật xin lỗi! - Cô ra sức xin lỗi, nhưng hiện tại Mạc Duy Dương cái gì cũng không nghe thấy. Anh đi tới bên ngoài cửa phòng phẫu thuật, lo lắng đi tới đi lui ở ngoài cửa.

Mà phòng phẫu thuật truyền đến tiếng Diệc Tâm Đồng kêu tê tâm liệt phế, một tiếng lại cao hơn một tiếng, nghe thấy cả người kinh hãi run sợ. Anh khẩn trương nắm chặt quả đấm, mồ hôi trán như nước cứ toát ra.

Toàn thân Quan Hi không còn sức lực tựa lên vách tường, nếu như Đồng Đồng thật xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chính cô cũng sẽ không tha thứ cho bản thân.

Một cánh tay của Phi Ứng đặt lên trên vai của cô, cô ngẩng đầu hốc mắt đỏ một vòng, cứ như vậy nhìn anh, không nói gì cả. Nhưng từ ánh mắt cực kỳ bi ai của cô, anh có thể thấy được phần hận cô đối với anh cùng với tự trách đối với Diệc Tâm Đồng.

Anh vô lực thu tay lại, an ủi:

- Yên tâm, Đồng Đồng phúc lớn mạng lớn, không có việc gì!

Tại sao vẫn chưa ra, giờ phút này Mạc Duy Dương hận mình không được thay thế cô ở bên trong chịu khổ, tiếng quát tháo giận đoạn, tiếp đó lại là tiếng kêu khóc, giống như rất khổ sở, tim của cũng nâng lên cao, thật sự muốn vào nhìn một chút xem cô thế nào.

Hơn 10' trôi qua rất nhanh, tiếp đó lại qua mấy phút.

Mạc Duy Dương cảm thấy không có giờ khắc nào gian nan hơn bây giờ, anh phát ra nóng nảy. Đèn phòng phẫu thuật rất cuộc cũng tắt, anh đã không kịp chờ đợi mà chạy vào trong phòng, liếc mắt liền thấy được cô gái nằm ở trên giường. Không để ý trên người cô có dính máu, một tay anh cầm tay cô, hốc mắt có chút ướt át:

- Đồng đồng. - Anh tự tay giúp cô lau đi mồ hôi trán và nước mắt ở hốc mắt. Diệc Tâm Đồng hơi thở yếu ớt nhìn anh, đôi môi tái nhợt cười nhạt – Con lấy tên là gì?

Anh hôn lên trán cô:

- Tên Mạc Ký(*), tưởng niệm tình yêu kiên trinh không dời của chúng ta, vĩnh viễn không thể quên!

(*) Mạc Ký: hai từ này ghép chung với nhau sẽ có nghĩa là đừng quên.

Cô cảm động nuốt một ngụm nước bọt, cười nói:

- Được, vậy gọi Mạc Ký!

Đứng ở cửa miệng Quan Hi một tay bịt miệng, hăm mộ nhìn Đồng Đồng nằm ở bàn mổ cùng với Mạc Duy Dương quỳ trên mặt đất. Đồng Đồng cậu nhất định phải hạnh phúc! Còn nữa. thật xin lỗi! Gặp lại!

Hốc mắt Phi Ưng nóng lên, nắm chặt quả đấm bên người, có một số việc chỉ có tận mắt thấy mới có thể chân chính chết tâm, cho nên giờ khắc này, anh đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

Quan Hi ngược mắt nhìn Phi Ưng, trong mắt thứ gì đó ướt át lưu động, sau đó thu hồi tầm mắt, xoay người từ trước mặt anh đi qua.

Phi Ưng liếc nhìn hai người trong phòng phẫu thuật, cũng rời đi theo.

Anh nhìn thấy Quan Hi lên một chiếc xe taxi, còn anh thì ngồi vào trong xe của mình, cau mày nhìn xe taxi kia lái đi trước mặt anh, đột nhiên vang lên cái gì, anh vội vã khởi động xe đuổi theo.

Quan Hi thật sự là không có mặt mũi gặp lại Diệc Tâm Đồng nữa. Thiếu chút nữa cô hại Đồng Đồng sảy thai, cô đã không cần thiết phải ở lại chỗ này nữa. Cô tựa đầu vào trên cửa sổ xe, nhắm mắt lại bắt đầu nhớ lại từng ly từng tý trong mấy tháng nay, coi như hiện tại muốn rời đi, bóng người ấy trong đầu của cô sao lại rõ ràng.

Cô biết cô thích Phi Ưng, nhưng người anh thích là Đồng Đồng, anh không thích cô ngang ngược. Chỉ là nghĩ đi như thế này, có nghĩa cô đã không thể gặp mặt anh rồi, trong nháy mắt nước mắt mơ hồ đôi mắt. Tài xế đang lái xe quay đầu lại hỏi cô:

- Tiểu thư, cô muốn đi đâu?

- Sân bay! - Ngẹn ngào nói.

Tài xế quay đầu lại nhìn cô một cái, không hề nói gì, chỉ lái xe đi về phía sân bay.

Phi Ưng dừng xe ở ngoài sân bay, sau đó đuổi theo cô gái phía trước, giữ chặt cổ tay của cô, kêu lên:

- Cô gái điên, cô đi đâu vậy?

Quan Hi hết khóc mỉm cười, bởi vì cô nhìn thấy biểu cảm lo lắng trên mặt anh. Anh đang lo lắng cho cô hay là Đồng Đồng?

- Cô cười cái gì thế? Tôi hỏi lại cô đi đâu?

Quan Hi nhìn anh không chớp mắt, sau đó rút tay của mình từ trong tay của anh về, mỉm cười nói:

- Phi Ưng, Đồng Đồng vừa mới phẫu thuật xong, bây giờ nên nên lo ở bên cạnh cô ấy chứ?

Phi Ứng tức giận nhìn cô:

- Tôi bắt cô về nói xin lỗi với Đồng Đồng không được sao?
- Vậy anh thật đúng là khổ cực, từ thật xa chạy đến đây bắt tôi về? Chẳng qua tôi sẽ không về, coi như anh tay không một chuyến rồi! - Cô xoay người đi tới đại sảnh của sân bay, anh lại đuổi theo - Cô không thể đi!
- Tại sao? - Cô không làm bản thân mình dừng lại bước nào, tiếp tục đi về phía trước.
- Bởi vì. cô đi rồi, không có người cãi vạ với tôi, tôi sẽ cảm thấy nhàm chán! – Anh cà lăm nói.
- “” Rốt cuộc cô dừng bước lại, hai tay ôm ngực nhìn anh:
- Đó chỉ có thể nói anh thiếu ngược.
- Cô không thể đi! – Anh trực tiếp chắn trước mặt cô.
- Tránh ra, chớ quên tôi chính là. ưmh. - Lời cô còn chưa nói hết, anh trực tiếp nâng mặt cô, nhắm ngay môi cô dùng sức hôn xuống.

Quan Hi trợn to mắt, đối với cái biến hóa thành linh xảy ra này, trong lúc nhất thời còn chưa có phản ứng kịp. Cho đến lưỡi của anh thăm dò vào trong miệng cô, cô mới phản ứng được, không khách khí đáp lại nụ hôn của anh, thì ra là hôn môi làm cho người ta mặt hồng tim đập như vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/satan-diu-dang-nhat-duoc-co-vo-nho>